

TÁI
KIẾN
ĐÔNG
LƯU
THUY

NGUYỄN DUY VĨNH ĐÀN

Bàn trời
trong trời *

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41: Chị Tin Tưởng Vào Tình Yêu Không?
Chương 42: Chị Có Tin Tưởng Vào Tình Yêu Không? [2]
Chương 43: Lúc Trước Vì Sao Phải Bỏ Đi?
Chương 44: Hiện Tại Có Người Thương Có Người Xót
Chương 45: Về Nhà
Chương 46: Tình Yêu Làm Cho Người Ta Trưởng Thành, Tình Yêu Cũng Làm Cho Người Ta Trẻ Lại.
Chương 47: Đánh Cờ Trên Bàn Cờ
Chương 48: Thể Diện Còn Quan Trọng Hơn Mạng Sống
Chương 49: Thuần Phác Cùng Phức Tạp
Chương 50: Xao Động
Chương 51: Một Đêm Ở Nông Thôn
Chương 52: Một Ngày Ở Trên Núi [1]
Chương 53: Thay Đổi Sao?
Chương 54: Đêm Mát Lành Trên Núi
Chương 55: Người Miền Núi
Chương 56: Giải Đoán Sâm
Chương 57: Những Chuyện Mê Tín Này Đó
Chương 58: Sau Trách Nhiệm Thì Nên Vì Cái Gì

Chương 59: Hậu Quả Khi Nói “Tôi Yêu Em”
Chương 60: Có Nên Come Out Hay Không?
Chương 61: Trong Sách Đều Có Hoàng Kim Ốc
Chương 62: Không Muốn Lúc Tình Cảm Mặn Nồng Dùng Hết Ngọt Ngào
Chương 63: Lấy Bữa Cơm Để Thể Hiện Tình Yêu
Chương 64: Để Chị Yêu Em Thật Tốt
Chương 65: Không Đẹp Trai Nhất Mà Đáng Yêu Nhất
Chương 66: Chuẩn Bị Gặp Mặt
Chương 67: Mấy Chuyện Kiểu Như Coi Mắt
Chương 68: Gặp Lại Ninh Hoà
Chương 69: Đàm Phán Không Có Kết Quả
Chương 70: Em Luôn Ở Trong Trái Tim Chị
Chương 71: Người Hữu Tình Trong Thiên Hạ Sẽ Trở Thành Thân Thuộc
Chương 72: Người Hữu Tình Trong Thiên Hạ Sẽ Trở Thành Thân Thuộc (2)

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40

Chương 41: Chị Tin Tưởng Vào Tình Yêu Không?

Chương 42: Chị Có Tin Tưởng Vào Tình Yêu Không? [2]

Chương 43: Lúc Trước Vì Sao Phải Bỏ Đi?

Chương 44: Hiện Tại Có Người Thương Có Người Xót

Chương 45: Về Nhà

Chương 46: Tình Yêu Làm Cho Người Ta Trưởng Thành, Tình Yêu Cũng Làm Cho Người Ta Trẻ Lại.

Chương 47: Đánh Cờ Trên Bàn Cờ

Chương 48: Thể Diện Còn Quan Trọng Hơn Mạng Sống

Chương 49: Thuần Phác Cùng Phức Tạp

Chương 50: Xao Động

Chương 51: Một Đêm Ở Nông Thôn

Chương 52: Một Ngày Ở Trên Núi [1]

Chương 53: Thay Đổi Sao?

Chương 54: Đêm Mát Lành Trên Núi

Chương 55: Người Miền Núi

Chương 56: Giải Đoán Sâm

Chương 57: Những Chuyện Mê Tín Này Đó

Chương 58: Sau Trách Nhiệm Thì Nên Vì Cái Gì

Chương 59: Hậu Quả Khi Nói “Tôi Yêu Em”

Chương 60: Có Nên Come Out Hay Không?

Chương 61: Trong Sách Đều Có Hoàng Kim Ốc

Chương 62: Không Muốn Lúc Tình Cảm Mặn Nồng Dùng Hết Ngọt Ngào

Chương 63: Lấy Bữa Cơm Để Thể Hiện Tình Yêu

Chương 64: Để Chị Yêu Em Thật Tốt

Chương 65: Không Đẹp Trai Nhất Mà Đáng Yêu Nhất

Chương 66: Chuẩn Bị Gặp Mặt

Chương 67: Mấy Chuyện Kiểu Như Coi Mắt

Chương 68: Gặp Lại Ninh Hoà

Chương 69: Đàm Phán Không Có Kết Quả

Chương 70: Em Luôn Ở Trong Trái Tim Chị

Chương 71: Người Hữu Tình Trong Thiên Hạ Sẽ Trở Thành Thân Thuộc

Chương 72: Người Hữu Tình Trong Thiên Hạ Sẽ Trở Thành Thân Thuộc (2)

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ngày 7 tháng 9, tân sinh báo danh.

Toàn bộ thành phố nhỏ đột nhiên như toát ra vô số sinh mệnh tươi mới, bỗng bột sinh trưởng trong bầu không khí khô nóng còn sót lại của tháng chín.

Nào sự tự tin, hoặc ngây ngô cao ngạo, qua một đêm liền tràn ngập toàn bộ thành phố, ngay cả trong không khí cũng lan tràn sự hưng phấn khi thoát khỏi trung học đầy buồn tẻ áp lực, để bước vào cánh cửa đại học tự do mở rộng — thành phố nhỏ này, chẳng có gì đặc sắc, chỉ là có hai trường đại học ít nhiều có danh tiếng...không hơn.

Lan Hình kỳ thật cũng chẳng có quan hệ nhiều lắm với những việc này, bởi vì hơn một năm trước cô đã lưng vác túi, từ khu nhà chung của hai trường đại học, dưới lá cờ [Nhiệt liệt vui vẻ tiễn đưa sinh viên năm XX tốt nghiệp] đỏ thắm bước ra khỏi cánh cổng trường.....

Nhưng tất cả những việc này lại có quan hệ rất lớn với cô. Bởi vì khách hàng của [Lan tâm thực phủ] chủ yếu là những sinh viên đó, mà Lan Hình lại chính là bà chủ của tiệm cơm này.

[Lan tâm thực phủ] cũng giống mấy tiệm cơm mở xung quanh trường học, tháng tám là bắt đầu buôn bán, lúc sinh viên được nghỉ học sẽ đóng cửa, đợi đến mùa xuân trước khi khai giảng sẽ lại quét tước nhà cửa đón khách, đến khi bắt đầu nghỉ hè lại đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Đầu bếp trong tiệm đã bận rộn, vài cô gái đón tiếp khách nhân, thời gian rất dư dả, gần như hôm nào đến tầm năm giờ chiều cũng bắt đầu mở cửa đón khách, mà những thứ như trà nước, hạt dưa, đậu phụ chiên...đều là những thứ tiệm miễn phí cung cấp trong khi khách nhàm chán chờ đồ ăn ra.

Lam Hinh là một cô gái tinh tế, trong sự tinh tế lộ ra ôn nhu — Đã quên mất đây là điều ai nói, có lẽ rất nhiều người đã từng nói vậy.

Mà lúc này Lan Hinh không chăm chỉ như mọi khi, không cùng bề bộn nhiều việc như các nhân viên cửa hàng khác, mà lại cách tử kính thủy tinh, có chút xuất thần nhìn ngã tư đường tràn ngập những gương mặt tươi mới, thỉnh thoảng lại nhìn thời gian trên di động.

Đêm qua, Ninh Hoà gọi điện cho Lan Hinh. Hinh như đã mấy tháng rồi không liên hệ, người đàn ông kia cũng bề bộn nhiều việc.

Ninh Hoà nói, hôm nay Ninh Vũ sẽ tới đây báo danh, ông công tác bận rộn, không thể phân thân đưa nàng đi, nên muốn Lan Hinh hỗ trợ chiếu cố một chút.

Đương nhiên, sự “chiếu cố” này bao gồm cả thời gian sắp tới, có lẽ là bốn năm học, nếu Ninh Vũ muốn ở lại thành phố nhỏ này học nghiên cứu sinh thì có lẽ còn lâu hơn.....

Trong điện thoại Ninh Hoà vui vẻ cười nói: “Ninh Vũ là tâm can bảo bối của tôi, phiền cô chăm sóc con bé một chút, miễn khiến cô cảm thấy nợ tôi gì đó. Hơn nữa tiểu Vũ không thích ăn cơm tập thể, không thích rau cải trắng nấu nhừ, khoai tây thái sợi xào không chín, giao con bé cho quán cơm nhà cô, tôi cũng yên tâm.....”

Ninh Hoà đương nhiên cười, phần lớn những người làm cha đều sẽ cười khi con cái mình lên đại học. Ninh Hoà cũng không ngoại lệ, hướng chi ông lại càng vất vả hơn những người khác.....

Lan Hinh cảm giác được sự vui vẻ của Ninh Hoà, cũng không nhận được trêu ghẹo: “Tâm can bảo bối của anh nhiều lắm mà! Có một cái cũng không đáng giá.” Nhưng cô biết, dù có bao nhiêu người là tâm can bảo bối của Ninh Hoà, nếu nói thật thì chỉ có Ninh Vũ mới là ruột thịt của hẳn.

Sáu giờ, Lan Hinh nằm di động nghĩ, vẫn nên đợi một lát nữa đi, có lẽ cô bé đó bận, dù sao thủ tục báo danh của tân sinh viên cũng nhiều lắm, huống chi còn cần quen biết bạn học mới.....

Kỳ thật vốn hôm nay cô đã định trực tiếp đi đón Ninh Vũ, nhưng buổi sáng gọi điện cho tâm can bảo bối của Ninh Hoà, ở đầu dây bên kia vang lên thanh âm trong trẻo của một người trẻ tuổi, trong sự trong trẻo ẩn dấu sự lễ phép cùng cảm giác lạnh nhạt bài xích, ngữ điệu có chút trầm thấp, không biết có phải do mệt mỏi hay không.

Nàng nói: “Không cần đón, mỗi nhà ga đều có địa điểm đón tiếp tân sinh viên.”

Phải rồi, có địa điểm chào đón tân sinh viên. Đôi con người của Lan Hinh có chút mất tiêu cự nhìn bên ngoài tủ kính.

Năm năm trước, chính mình cũng từng một thân một mình khoác chiếc túi vải màu lam mà mẹ đã may suốt đêm, cố sức kéo một cái bọc kẻ sọc đã từng là túi đựng thức ăn gia súc, sau đó biến thành túi đựng hành lý xuất hiện ở thành phố xa lạ này.

Biểu ngữ hoành tráng bắt mắt chào đón tân sinh viên, khiến mình không hề cảm thấy mê man khủng hoảng, hoặc là nói, giúp mình tránh phải xui xẻo bỏ tiền túi đón xe đến trường học, điều này khiến mình cảm thấy thực vui vẻ — cho dù giữa một đám bạn học quần áo gọn gàng, được bạn bè gia đình hộ tống như chúng tinh phụng nguyệt, còn mình quần áo lam lũ cũ nát, xanh xao vàng vọt, dưới chân là chiếc túi vải màu xanh, vai khoác chiếc túi

thức ăn gia súc, đột ngột giống như một cục phân không hiểu sao lại xuất hiện giữa một bàn đại tiệc.....

Chẳng qua cũng không quan trọng, ánh mắt của người khác, Lan Hinh đã nhìn nhiều lắm rồi.....

Có những ánh mắt, bạn nhìn nhiều liền sẽ thấy chán, chán rồi thì sẽ cảm thấy không thèm để ý, mà thứ mình không thèm để ý đó, nếu lại lấy tư thế khoa trương xuất hiện trước mặt mình, điều mình có thể cảm thấy chỉ là buồn cười...

Cho dù khi đó Lan Hinh còn nhỏ như vậy, mới 19 tuổi, nhưng thứ Lan Hinh có thể nhìn thấy đã vượt xa những bạn cùng lứa.

Con cái gia đình nghèo khó sớm biết đảm đương, khiến người ta cảm thù đến tận xương tuỷ là bản cùng, mà khiến người ta trưởng thành dĩ nhiên cũng là sự bản cùng.....

Các đàn anh đàn chị thật ra rất tốt, bọn họ sẽ dẫn tân sinh viên lên xe chờ sẵn, sẽ ở trên xe giới thiệu một số thứ về trường học, hài hước vui vẻ, khiến người ta cảm giác thân thiết, sau khi đến trường cũng sẽ có người của hội sinh viên đưa nhóm sinh viên đi hoàn tất thủ tục báo danh, đương nhiên bọn họ cũng sẽ nhiệt tình xách hành lý dùm đàn em mới.....

Khiến Lan Hinh cảm động là, không ngờ cũng có người nguyện ý lại giúp cô nâng cái túi kẻ sọc bằng sợi bông đã dùng hơn hai mươi năm, đã chai cứng đến nỗi khiến người ta tưởng khối thiếc kia. Thực ra trường học sẽ phát đồ đạc trên giường, nhưng Lan Hinh quyết định thôi, tiết kiệm một món, cho nên tự mình mang theo.....

Mà đàn anh đàn chị tiếp đãi đối diện với chiếc túi kẻ sọc kia tuy mặt mỉm cười, nhưng trong mắt đầy kinh ngạc, tay chân trơn chu nhẵn nhụi không biết xuống tay thế nào..... Ngay cả như vậy, Lan Hinh vẫn cảm động.

Ít nhất trong mắt bọn họ không có lộ ra sự khinh bỉ quá trực tiếp, càng không xa cách cô, hình thành một khu vực chân không hình tròn lấy cô làm trung tâm — cái loại cảm giác này hơi giống gấu trúc được vây xem trong vườn bách thú.....

Tuy thực hiển nhiên khi chiếc túi kẻ sọc cùng túi vải thô màu xanh của Lan Hinh bị cô mỗi một ném xuống sân trường sạch sẽ, vài vị đàn anh đàn chị quả thật cau mày theo bản năng lùi lại hai bước.....Bất quá lập tức họ điều chỉnh lại cảm xúc, trên mặt thậm chí tỏ vẻ xấu hổ áy náy rồi quay trở lại....

Như thế là đủ nói nên sinh viên nơi này phẩm chất không tệ.

Lan Hinh một tay đỡ má, nhìn ngoài tủ kính, đột nhiên nở nụ cười.....Sao lại nghĩ về chuyện đó nhỉ? Đã qua lâu đến vậy rồi mà.

Nhưng hôm nay những việc đã từng xảy ra ngày trước, lại thật sự không hề báo trước xoay vần trôi nổi trong đầu khi cô nhàm chán chờ đợi.

Cuối cùng người giúp mình là một nam sinh đen nhẻm vóc dáng cao lớn, người đầu tiên tỏ vẻ kinh ngạc lùi lại khi nhìn thấy túi kẻ sọc là người này. Sau đó anh ta không dấu vết giẫm chân tại chỗ, một lần nữa sửa lại nụ cười tươi rói trên mặt, dưới ánh mặt trời ánh lên chút cao thượng kiêu ngạo — con người đôi khi chính là vậy, cảm thấy có thể đối đãi những thứ đê tiện một cách ngang hàng chính là một loại cao thượng.

Thật ra cái gì là cao thượng, cái gì là đê tiện?

Lúc ấy Lan Hinh rất muốn cười, nhưng không thể cười nổi. Lan Hinh cảm thấy, “cao thượng” khi tự cho là đúng đi bảo hộ người khác, kỳ thật chắc cũng là một kiểu “cao thượng” đi.....Nếu không thì sao lại cần dùng ánh mắt kỳ quái như thế sau khi mở lời nói.

Anh ta vừa nhiệt tình ân cần thăm hỏi mình đi đường có mệt nhọc không, vừa nhắc chiếc túi vải màu lam lên, sau đó chuẩn bị cùng Lan Hình nâng cái túi kẻ sọc.....

Đáng tiếc năm hai lần đều trượt...Một góc túi đã bị mồ hôi sũng nước, bởi vì dùng hai mươi mấy năm nên mảnh vụn của vải sợi bông hơi có chút biến thành màu đen, bị vo lại thành cục dính ở góc túi, mồ hôi thấm vào liền lộ ra màu đen dơ bẩn, tay nắm lấy đầy ồm ướt trơn trượt.

Lan Hình cười khoát tay, nói với anh chàng kia: “Cám ơn sư huynh.”

Sau đó ngay trong ánh mắt kinh ngạc của cả đám người, cô hai tay cầm hai góc túi, tay phải dùng sức, xoay một vòng, vác lên vai.

Nặng nề.

Cũng giống như khi mình lưng vác túi rời khỏi thôn nhỏ, về mặt của mẹ.....

Lan Hình nhìn bên ngoài tú kính, bất giác giơ tay đặt lên vai phải gầy yếu của mình, cảm giác có vật nặng đè lên tựa hồ vẫn tồn tại như cũ. Có lẽ, cảm giác nặng nề ấy vốn dĩ chưa bao giờ rời khỏi bả vai mình.....

Có những thứ, không phải bạn khiêng không nổi, chỉ là bạn có nguyện ý khiêng hay không mà thôi. Chính cô có thể khiêng cái túi kẻ sọc đó, vì sao một anh chàng cao to lại khiêng không nổi?

Vì cái túi đó xấu xí, quá khó nhìn, quá nghèo hèn, thậm chí rất dơ bẩn.....Khiêng không nổi, không phải vì sức nặng của nó, mà là sức nặng của mặt mũi sau lưng.....

Lan Hình khiêng chiếc túi của mình đi rất có tiết tấu, cẳng chân phối hợp với bàn chân, thoạt nhìn có chút giống khiêu vũ — đây là một môn kỹ xảo. Cũng giống như lúc ở nhà trên vai đòn gánh hai sọt khoai lang, đi trên

đường núi, nếu không nắm được kỹ xảo này thì không chỉ phí sức, hơn nữa sẽ ngã bổ nhào.....

Đương nhiên, đây là điều những đứa nhỏ trong thành phố không biết.

Anh chàng kia xách cái túi lam trông có chút buồn cười sải dài bước chân chạy theo, vừa ngăn người giật mình tỉnh lại thì Lan Hinh đã đi được mấy bước rồi — những người đã từng vác nặng đều biết, một khi đã bắt đầu đi thì tốt nhất đừng dừng lại, nếu không sẽ càng mệt. Sư huynh đuổi theo Lan Hinh: “Sư muội, nặng lắm, chúng ta cùng nâng đi.....”

Lan Hinh cảm thấy tốt lắm, trời không nắng, con đường trong trường thực sạch sẽ, hàng cây ven đường có chim chóc bay nhảy, hết thảy đều tự do, cũng như biểu tình tràn ngập ánh nắng vương bên khoé môi cô: “Sư huynh, không sao cả, ở nhà lúc cắt cỏ cho heo ăn, vác còn nặng hơn thế này.”

Anh chàng kia đột nhiên cảm thấy thực không biết nói gì, tựa hồ sự cao thượng muốn bảo vệ kẻ yếu bộc lộ trên thân chàng trai ở trước mặt cô sinh viên gầy yếu sắc mặt tái nhợt này lại yếu ớt như giấy bóng kính, gió thổi qua một cái liền có thể bị phá nát, sau đó thứ cao thượng vốn quanh quẩn trong lòng liền biến đi đâu mất, dĩ nhiên không nhìn thấy nữa.....

“Sức của em rất lớn, vào đạo hội của chúng tôi đi.” Anh chàng kia lau mồ hôi trên mặt. Trời vẫn rất nóng, trên cây vang lên tiếng chim.

“Đạo hội?” Lan Hinh tỏ vẻ xấu hổ cười, bởi vì cô nhớ tới trong chùa, đạo sĩ lung tung cúng bái hành lễ, thiên linh địa linh.....

Nhưng Lan Hinh quả thực vác quá vất vả, cho nên bị chiếc túi kẻ sọc đè nặng tới mức lưng oằn xuống hơi run lên.....

“Ừ, hội Taekwondo của trường.” Anh chàng kia rất cố chấp đề cử: “Hội Taekwondo của chúng tôi có mấy cao thủ.....”

Về phần có bao nhiêu người đeo đai mấy gì đó, Lan Hinh không hiểu, cũng không nhớ được loại khái niệm trừu tượng này. Tóm lại, từ trong giọng nói của anh chàng da ngăm đen kia cô hiểu được, ý tứ của hắc sư huynh chính là, hội Taekwondo rất lợi hại. Vậy là đủ.

À, còn nữa, hắc sư huynh nói mình là phó hội trưởng. Đương nhiên cũng rất lợi hại.

Bất quá phó hội trưởng không khiêng nổi một cái túi kẻ sọc sợi bông rách nát, Lan Hinh cảm thấy không có nhiều ý nghĩa cho lắm, cho nên hăn lợi hại đến đâu, cũng chẳng có quan hệ gì với mình.....

“Em muốn tìm việc...” Lan Hinh dưới chân ước lượng, hai tay phối hợp rất quen thuộc xê dịch chiếc túi trên vai. Đúng thế, không có gì quan trọng hơn việc đó! Những hoạt động giải trí không thuộc về cô.....

Mà chính mình lúc ấy hiển nhiên không ngờ, về sau anh chàng cao to đó còn từng cố lấy dũng khí theo đuổi mình.....

Lan Hinh cảm thấy, theo đuổi mình quả thật cần cố lấy dũng khí, bởi vì đó có nghĩa là đối phương có lẽ cũng biết cùng một cô bạn gái vác túi vải sợi bông thô cùng tiến cùng lùi sẽ ra sao. Cùng nhau đón nhận ánh mắt đánh giá không hiểu nổi của người khác — trong đó thậm chí còn có thương hại.

Đối với Lan Hinh mà nói, “thương hại” và “bố thí” đều là những từ khiến người ta căm hận.

Bất quá anh chàng kia cũng nhất định không thể ngờ, chính mình cố lấy dũng khí, đã chuẩn bị sẵn sàng ở sau lưng bị người ta cười nhạo để theo đuổi Lan Hinh, nhưng dĩ nhiên lại bị từ chối.....

Lan Hinh nghiêng đầu, tử kính thủy tinh phản chiếu biểu tình ôn hoà mà nhiệt tình của cô với một khách hàng quen. Đối với khách quen, lại là sư

muội của mình, nàng dẫn theo bạn bè cùng tới, nhìn Lan Hình một mình ngồi trong một góc bên cạnh tủ kính liền chào hỏi: “Sư tỷ, hôm nay không bạn à.....”

“Hôm nay cũng được, chỉ là hơi lười, không muốn cử động, cho nên ngồi một lát...” Lan Hình đứng dậy, mỉm cười đến quầy lấy một đĩa đậu phụ chiên, một đĩa hạt dưa, một cô bé phục vụ lanh lợi đã lại rót trà.

“Sinh viên mới đến, việc làm ăn của sư tỷ hẳn rất tốt, chắc sẽ bận lắm, nếu bận quá thì em sẽ đến giúp.....” Sư muội cắn hạt dưa, quay đầu nhìn vô số gương mặt mới di động khắp nơi bên ngoài ngã tư đường.

Có một sự thật này, mặc kệ bạn có chú ý tới hay không thì trong một biển người, bạn vẫn có thể dễ dàng nhận ra ai là tân sinh viên, ai là sinh viên cũ.

Trong ánh mắt của tân sinh viên có sự hung phấn nảy nhót, có tò mò kiêu ngạo, còn có sự mê man mà ngay cả chính bọn họ cũng chưa chắc biết khi đột nhiên đối mặt với ai nấy đều gọi là “tài cao” giống mình ở khắp nơi nơi...

Thiên chi kiêu tử là dê giữa bầy lạc đà, có sự kiêu ngạo của riêng mình. Nhưng nếu cả một đám đều là thiên chi kiêu tử, muốn có thể vẫn hoàn toàn ngẩng cao đầu giữ sự kiêu ngạo không chút bị ảnh hưởng thì hơi khó khăn.

Sự kiêu ngạo gì đó, đôi khi xuất phát từ sự đối lập, tựa như khi một người quần áo sạch sẽ sáng sủa đối mặt với một người quần áo rách nát, sẽ nảy lên lòng kiêu ngạo. Tuy rằng người trước mặt có khả năng chính là mặt người dạ thú...

Thực sự không lấy người khác làm vật so sánh, mà hoàn toàn dựa vào sự kiêu ngạo nội tâm...Đó là độ cao gì....Không thấy vật mà mừng, không nhìn mình mà buồn? Đó thật sự là cao nhân.

Lan Hình nhìn nhìn di động, đã bảy giờ.....

Có phải ngại không muốn gọi cho mình không? Hay đang vui vẻ cùng bạn học? Đã trễ thế này, bận rộn suốt một ngày, chắc cũng đói rồi.

Lan Hình rốt cục bấm dãy số kia, gọi lần thứ nhất, không có ai nghe. Lần thứ hai, Lan Hình dựa vào góc tường, có chút lười nhác nghe tiếng nhạc truyền ra từ điện thoại — Bandari, album [Heaven Blue], Indian dreams. Rất ít người dùng bản nhạc này làm nhạc chuông.

Nhắm mắt lại, khoé môi Lan Hình không khỏi cong lên, trong đầu một bầu trời xa xôi, trong trẻo tinh thuần.....

BẦU TRỜI TRONG TRÈO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trên hành lang ký túc xá không ngừng truyền đến tiếng ồn ào hưng phấn của đám con gái, bất quá cũng chỉ là không ngừng tham khảo về vấn đề ăn uống dinh dưỡng.

Trách không được ba nàng đã từng nói muốn giao tiếp thực ra rất đơn giản, ví dụ như có thể nói về thời tiết, bóng đá, có thể trò chuyện về tin tức mấy ngày nay, mà thời điểm mọi người mới nhập học, có thể nói: “Ôi chào, cậu từ đâu tới? Cậu thích ăn cay hay ăn ngọt? Ồ, thế thì về sau chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm, mọi người đều thích giống nhau....”

Sau đó liền tay nắm tay, xem như quen biết bạn bè mới.

“Bạn bè” đôi khi không phải từ ngữ đặc biệt sâu sắc, tỷ như ở hoàn cảnh lạ lẫm, nếu không muốn cô đơn thì chỉ nói mấy câu như vậy, một đám thanh thiếu niên hy vọng có thể lập tức thích ứng với hoàn cảnh mới có thể nắm tay nhau thành bạn bè.

Đáng tiếc Ninh Vũ có phần không thích nói nhiều. Sinh viên trong ký túc đã ra ngoài ăn cơm tối, một đám kêu gào đói, sau đó đến rủ Ninh Vũ, nhưng Ninh Vũ không muốn ăn nên từ chối.

Có vẻ không giống truyền thống, có ý đón ý nói hòa trong hoàn cảnh xa lạ này, nhanh chóng tìm kiếm đồng bọn.

Nàng lúc này đang nằm trên giường mà mình thật vất vả mới dọn dẹp gọn gàng, im lặng nghe di động chuyển đến tiếng chuông [Hai chú hồ], gần người nhìn cái tên “Lan Hình” có thể khiến người gặp ta ảo giác hiện lên màn hình di động.

Ảo giác, đúng vậy, Lan Hinh, sẽ khiến người ta nghĩ tới từ “huệ chất lan tâm”, thật dễ dàng khiến người ta nghĩ đến một cô gái ôn hoà tao nhã, thông minh sắc sảo. Hẳn là hình tượng hiền thê lương mẫu tiêu chuẩn.....

Buổi sáng đã nhận được điện thoại của cô gái này, thanh âm ôn hoà, rất giống với ảo giác của mình, khiến Ninh Vũ gần như quên mất người đó là dạng người gì.

Dạng người gì? Ninh Vũ không biết, nhưng hẳn cũng không phải hiền thê lương mẫu.....

Ninh Vũ tựa đầu gối lên cánh tay trái của mình, tay phải cầm di động, cực kỳ nhàm chán để lên che mắt mình, bên tai nghe tiếng chuông [Hai con hổ], vừa không tiếp, cũng không tắt máy, chỉ có khoé miệng hơi nhếch lộ ra sự khinh bỉ nhàn nhạt.

Lan Hinh bất quá là tình nhân của người khác mà thôi. Đương nhiên, người khác này cũng không phải ai khác, mà chính là người đam mê hái hoa ngắt cỏ, có chết cũng không đổi tính, ba của nàng – Ninh Hoà.

Tình nhân, ngay cả kẻ thứ ba cũng không bằng. Điều suy nghĩ trong lòng, Ninh Vũ hiểu hiện thật sự rất rõ ràng.

Ninh Vũ vẫn cảm thấy, khái niệm “kẻ thứ ba” là khi đã có “người thứ nhất”, rồi “người thứ hai”, hơn nữa đối với quan hệ của hai chủ thể này sinh ra uy hiếp thì mới có thể gọi là “kẻ thứ ba”. Huống chi, với Ninh Hoà, có “người thứ nhất” nhưng không có “người thứ hai”, làm sao có thể có “kẻ thứ ba” đây?

“Kẻ thứ ba” chỉ có một, mà tình nhân có thể có một đám. Trong cảm nhận của Ninh Vũ, như thế đủ để khiến cô gái có cái tên xinh đẹp kia từ thân thể đến tâm hồn đều thực dơ bẩn.

Đương nhiên, nếu cô có thể đứng đản cùng ba nàng yêu đương thì lại là chuyện khác. Chính mình cũng sẽ đối xử tốt với cô, tuyệt đối sẽ nhận người mẹ kế này. Đáng tiếc cô gái kia lại không phải.

Người đó chỉ là một trong vô số tình nhân của ba nàng... Cho nên chỉ là tình nhân. Ninh Vũ không thích hai chữ “tình nhân.” Không sạch sẽ.

Tình cảm của Ninh Vũ với ba thật ra vẫn tốt lắm. Nhưng điều này cũng không thể che dấu một sự thật, đó là ba của Ninh Vũ là một người đàn ông trưởng thành có phong độ, đồng thời cũng thích dùng sự phong độ đó để hái hoa ngắt cỏ khắp nơi...

Ông ta có bao nhiêu tình nhân, Ninh Vũ không biết, nhưng nàng vẫn không trách người cha phong lưu của mình, bởi vì người khác thế nào, Ninh Vũ không biết, cũng không để ý, chỉ cần cha nàng vui vẻ, chỉ cần cha có khả năng để người khác thích, tuy nàng không đồng ý, nhưng cũng không phản đối.

Mẹ đã qua đời bao nhiêu năm rồi?

Ninh Vũ hơi cong ngón tay cầm lấy những ngón tay đang nằm di động, bắt đầu đếm như những đứa bé trong nhà trẻ — ồ, mẹ đã qua đời mười năm rồi.

Khi đó nàng 9 tuổi, ngày ngày bị mẹ buộc tóc đuôi ngựa lúc la lúc lắc đi đến trường tiểu học. Mẹ nói tóc mình đẹp lắm, không nỡ để mình cắt, cho nên 9 tuổi tóc đã rất dài.

Khi đó thân thể của mẹ vẫn không tốt, năm 32 tuổi thì trút hơi thở cuối cùng, một mình lên trời. Tuy rằng như thế có chút không chịu trách nhiệm...

Vì thế từ đó về sau, Ninh Vũ không còn để tóc dài nữa, nguyên nhân rất đơn giản, ba sẽ không chải, mà mình lại càng không.

Cho nên mái tóc mà mẹ nàng yêu nhất bị cắt xoẹt đi.

Ninh Vũ còn nhớ rõ khi lưỡi kéo sắc bén của người thợ cắt tóc lướt qua mái tóc dài của mình, qua gương của cửa tiệm, cha nàng đứng phía sau đôi mắt đột nhiên đỏ lên. Khi đó, mắt Ninh Vũ tốt lắm, không giống hiện tại, cận khá nặng.

Sau đấy, nàng không để tóc dài nữa.

Lúc ban đầu khi Ninh Hoà mới dẫn nữ nhân về, Ninh Vũ liền khóc, cảm thấy ba không thương mình, yêu những người khác. Cảm thấy mình không có mẹ thực đáng thương...

Sau đó Ninh Hoà không dẫn cô gái nào về nữa.

Đợi đến khi Ninh Vũ trưởng thành liền hỏi ba: “Ba, nhiều năm qua rồi, ba chỉ có một mình, nếu không thì tìm cho con một người mẹ kế đi?” Lúc Ninh Vũ nói những lời này, trên mặt nở nụ cười thoải mái. Mình đã trưởng thành, ba mất vợ năm ba mươi ba tuổi, hẳn cũng nên tái giá, chỉ là trước kia còn quá nhỏ nên không hiểu rõ.

Thế cho nên ba vì nàng đã gần như bỏ lỡ thời gian tốt nhất. Ninh Vũ ngầm thực tự trách.

Ninh Hoà vuốt ve mái tóc Ninh Vũ: “Không cưới, để khỏi cho tiểu Vũ nói ba yêu người khác không yêu con...”

Đã vài lần nhắc tới chuyện đó, đáp án khác biệt nhưng ý thì vẫn vậy, không cưới.

Không cưới thì không cưới, không cưới không có nghĩa là không có nữ nhân. Ba nàng thích thế nào thì cứ thế đi, dù sao Ninh Hoà là một người đàn ông không tệ, vô luận là mặt nào....tự nhiên sẽ có cô gái nguyện ý đón nhận ông.

Lan Hinh...aish...không biết lại là tình nhân của người cha bất lương kia ở thành phố nào.

Điện thoại vang lên một lần rồi tự động tắt, ba giây sau lại vang lên một lần nữa. Cô gái này thực cố chấp. Ninh Vũ cuối cùng chán ghét ném điện thoại sang bên cạnh, nhưng tiếng chuông [Hai chú hổ] vẫn kiên trì reo vang.

Đợi điện thoại vang lên lần thứ ba, Ninh Vũ có chút bực. Cầm điện thoại lên nghe, đồng thời quyết định nghe xong cú điện thoại này sẽ lập tức đổi nhạc chuông, không bao giờ dùng tiếng chuông này nữa.

Giọng nói ở đầu dây bên kia bình tĩnh thần kỳ, không có thứ cảm xúc mà mọi người nên có như trong tưởng tượng của Ninh Vũ. Người đối diện dường như không có.

Thanh âm bình thản nhàn nhạt, bên trong ẩn chứa sự quan tâm cùng ấm áp, cũng giống như cuộc điện thoại nàng nhận được lúc sáng. Gọi ba lần mình mới nghe máy, nhưng đối phương không hề hỏi vì sao vừa rồi không tiếp điện thoại.

Cảm xúc của Ninh Vũ đột nhiên tụt xuống, lại không có chỗ phát tiết.

“Chuyện trong trường đã thu xếp xong rồi chứ? Em đến cổng trường đi, tôi đến đón em lại đây ăn cơm. Một mệt suốt một ngày rồi, đừng để bị đói...” Thanh âm bình tĩnh, rất rõ ràng, dù cho ở một nơi bối cảnh tràn ngập ồn ào, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới thanh âm bình thản này.

Ninh Vũ khẳng định, đó là một người khôn khéo đến mức khiến người ta giận sôi. Chỉ có nhân vật như vậy mới có thể ở bất kỳ thời điểm nào cũng giữ âm điệu bình tĩnh như thế.

“Không cần, mệt lắm, tôi muốn ngủ...” Ninh Vũ thật sự vẫn không muốn gặp cô gái này.

Mặc dù trước khi đến trường, ba nàng đã đặc biệt dặn đi dặn lại, tới đây có chuyện gì thì phải tìm Lan Hinh, nghe lời chị Lan Hinh. Trong trường có gì không quen hay không hiểu có thể hỏi Lan Hinh, cô là sư tỷ của mình, xuất sắc cỡ nào...

Dặn đi dặn lại đủ điều.

Lúc ấy Ninh Vũ đã hỏi: “Ba, cô ấy tốt như vậy thì sao không cưới về làm mẹ kế cho con?”

Ninh Hoà vỗ vỗ đầu Ninh Vũ: “Nhóc con này trong đầu nghĩ gì thế...”

Ninh Vũ ha ha cười: “Con nghĩ gì chứ, con nghĩ muốn mẹ kế, ba xem con đi rồi, một mình cha già lẻ loi hiu quạnh, sao con nỡ, làm sao yên tâm được.”

Ninh Hoà thật lâu sau mới mở miệng: “Tiểu Vũ ngọc, Lan Hinh sẽ không gả cho ba, cho dù ngày nào đó ba tìm mẹ kế cho con thì cũng sẽ không phải là Lan Hinh.”

Sau đó liền nhìn Ninh Vũ, mắt đong đầy cảm động. Đứa con gái bé nhỏ đã trưởng thành, biết thương ba.

“Dọn dẹp ký túc xá rồi chứ? Ở toà nhà nào?” Thanh âm của Lan Hinh vẫn ôn nhu như cũ, tuy bên đầu kia rất ồn, có nam sinh lớn tiếng kêu “Lấy rượu, đêm nay không say không về”. Còn có mấy nữ sinh phóng túng ầm ầm cười to...

“Khu nhà hai mươi bốn.” Ninh Vũ nhẹ nhàng day day mi tâm. Cô gái này thực...lắm điều.

“À.....tôi cũng từng ở đó, em ở phòng nào?” Thanh âm này lúc đặc biệt cao vút cũng chỉ khiến Lan Hinh hơi ngừng lại một chút, sau đó ngữ khí vẫn như cũ không có nửa điểm khác biệt.

“421.” Tiếng tranh cãi âm ỹ bên đầu dây kia cùng tiếng ồn ào bên ngoài hành lang ký túc xá càng thêm ồn. Ninh Vũ cảm thấy hôm nay chỉ sợ không ngủ ngon, rõ ràng bận rộn cả ngày trời, không biết những người này sao lại có tinh thần tốt đến vậy.

“Tối nay không ra khỏi cửa à?” Ninh Vũ nhắm mắt lại, rõ ràng cô gái này tuy khiến nàng cực kỳ không thích, nhưng giọng nói của cô quả thật khiến người ta thấy vui vẻ hơn những thanh âm tranh cãi âm ỹ kia.

“Không, vừa rồi không phải nói tôi mệt, muốn ngủ sao.” Ninh Vũ cảm thấy cô gái này thật phiền, chẳng lẽ nghe không hiểu ý mình?

Tựa hồ người bên kia cũng nghe ra Ninh Vũ cảm thấy phiền, vì thế rốt cục cũng cúp máy. Ninh Vũ liền thở hắt ra.

Không biết vì cái gì, nàng thực không thích người này.

Vì sao?

Cô là tình nhân của ba? Đây là lý do, nhưng đây không phải là toàn bộ lý do. Tình nhân của ba nàng không chỉ có một người, từng có hai ba người muốn tiến vào cửa nhà họ Ninh, còn thường xuyên mua quà cho Ninh Vũ... Nhưng Ninh Vũ cũng không thấy phản cảm đến thế.

Lý trí nói, mình hy vọng ba tìm được một cô gái để cùng chung sống, tình nhân dù sao cũng là tình nhân, không ở bên đến già. Về sau chờ ba nàng lớn tuổi, nàng lại có công việc của mình, không thể ở bên ông cả ngày, như thế nhất định ông sẽ cô đơn.

Cho nên chỉ cần là những người phụ nữ muốn bước vào cửa nhà họ Ninh, kỳ thật Ninh Vũ cũng không mâu thuẫn như thế, thậm chí sẽ yên bình ở chung. Nếu có ngày ba nàng cưới ai vào cửa, thì sẽ là mẹ kế của nàng, dù nàng có thích hay không, dù sao cũng không thể để ba nàng một mình.

Nhưng Lan Hinh lại khác.

Lan Hinh mới hai mươi tư tuổi, còn trẻ như vậy, nhỏ hơn ba nàng mười chín tuổi? Chỉ lớn hơn nàng năm tuổi, mà Lan Hinh tốt xấu gì cũng tốt nghiệp trường Đại học có danh tiếng...

Khoé môi Ninh Vũ cong lên đầy châm chọc — dĩ nhiên lại còn là sự tự của mình.

Sinh viên của trường này cần đi làm tình nhân của người khác sao? Một cô gái hai mươi tư tuổi cần đi làm tình nhân cho một người đàn ông 43 tuổi?

Ninh Vũ không tin đây là tình yêu, bạn sẽ yêu một người hơn bạn mười chín tuổi sao? Tỷ lệ này hẳn rất nhỏ. Huống chi nếu đây là vì tình yêu, sao ba lại nói cô sẽ không gả cho ba?

Nếu thế thì cũng chẳng qua là vì tiền mà thôi! Người như vậy mình tốt xấu gì cũng từng thấy qua.

Điều này khiến Ninh Vũ tràn ngập khinh bỉ với cô gái này.

Nếu biết trước sẽ có người như vậy, biết trước cô lại là sự tự của mình thì lúc trước khi điền nguyện vọng nhất định sẽ không vào trường Đại học nổi tiếng trong truyền thuyết này... để cô chiếu cố là sự sỉ nhục.

Trên hành lang vẫn âm ỹ như trước, mà tiếng radio ngọt ngào vang lên ngoài cửa sổ. Ninh Vũ cảm thấy cực độ nhàm chán, lại lẩn qua lộn lại không ngủ được. Hơn nửa ngày đầu choáng mắt hoa, bụng lại cũng đói cồn cào. Cho nên khi tiếng đập cửa vang lên, Ninh Vũ thậm chí cúi đầu mắng một câu thô tục, ra khỏi cửa cũng không biết mang theo chìa khoá!

Chờ nàng nhảy từ trên giường xuống dưới, đẩy tóc rối bù, vẻ mặt lạnh lẽo mở cửa ra, nói câu: “Về rồi à”, sau đó liền xoay người chuẩn bị tiếp tục

trèo lên giường.

Người ngoài cửa rõ ràng hơi sững sốt, sau đó vào phòng ngủ, đưa tay đóng lại: “Ninh Vũ phải không?”

Thanh âm ôn nhu, khiến Ninh Vũ sững sờ tại chỗ — một chân đã đạp lên cái thanh để trèo lên giường, hai tay nắm lấy thang, sau đó có chút không hiểu ra sao xoay qua nhìn người kia.

Mái tóc dài mềm mại được buộc ra sau thành đuôi ngựa, vẫn thả đến ngang lưng, không hề uốn hay nhuộm, tóc có vẻ cũng đẹp. Chiếc áo thun màu vàng mặc trên thân thể đơn bạc gầy yếu có vẻ rộng. Ngũ quan thật ra xinh đẹp, hơn nữa ánh mắt là kiểu Ninh Vũ thích, bình tĩnh ôn hoà.

Hắn là một cô nữ sinh, hơn nữa thoát nhìn có chút suy dinh dưỡng, hơn nữa đôi chân thon gầy lộ ra dưới quần sóc càng chứng thực điều ấy.

Thời nay ah, phổ biến “vẻ đẹp kiểu trơ xương”, kết quả khiến đám con gái đều biến mình giống mấy bộ xương di động trên đường. Nếu theo thẩm mỹ của thời Đường thì những người này đều nên vì ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố mà bị kéo đi giáo dục lại.

Chẳng qua người này chẳng lẽ vào lầm phòng ngủ?

Ninh Vũ có chút mờ mịt. Tuy trong phòng tính cả nàng thì có bốn người, nhưng nếu muốn khiến nàng nhớ rõ mặt mũi bọn họ trong chốc lát hiển nhiên không thể. Bất quá, hình như, hình như người này cũng quả thật rất xa lạ....ba người kia hình như không ai gầy đến thế!

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Khi Lan Hinh tiến vào phòng, không khỏi nhìn quanh một chút. Khi cô còn đi học, đương nhiên không ở nơi này.

Ký túc xá của trường phân theo cấp bậc, cực kỳ may mắn là khi cô đi học, trong trường vẫn còn bảo lưu hai toà nhà cũ tường tróc loang lổ, hơn nữa dày đặc dây thường xuân xanh um bám trên.

Một căn phòng ký túc có bốn cái giường sắt, có thể ở tám người; không có tủ quần áo, đồ đạc đều đặt dưới chân giường; không có ban công, quần áo đều treo bên ngoài song sắt cửa sổ, dưới mái hiên; không có máy sưởi, càng không có điều hoà, cả toà nhà tổng cộng chỉ có một phòng vệ sinh lớn, một nhà tắm chung lớn.

Đương nhiên phí thuê cũng thấp nhất, chi phí chắc chắn bằng một nửa nơi này.

Tuy rằng lúc ấy, cô cảm thấy chi phí đó rất cao, cao đến nỗi khiến cô nghĩ gần như bằng nửa năm tiền chi tiêu trong nhà.

Sau đó khu nhà ấy bị dỡ bỏ, ngày nó bị phá, cô còn từng đến nhìn một lần, thở dài một tiếng — về sau sinh viên nghèo không còn loại ký túc xá giá thấp này nữa.....

Bất quá dòng suy nghĩ của Lan Hinh nhanh chóng bị kéo lại, bởi vì Ninh Vũ một chân đạp trên cái thang trên giường, quay đầu dùng ánh mắt có chút mê man nhìn mình. Người này nhất định là Ninh Vũ, bởi vì mặt mày nàng khá giống Ninh Hoà, tràn ngập sự lý giải của di truyền học. Đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, cằm rõ ràng, dáng người cao gầy, tỉ

lệ cân đối, làn da non mềm trắng nõn tràn ngập nét đặc trưng của người trẻ tuổi.

Con gái của Ninh Hoà quả nhiên rất khá.....

“Ăn cơm đi, đừng để bị đói.” Lan Hình thò tay ra sau đóng cửa lại, ngăn cách sự ồn ào trên hành lang ngoài cửa, sau đó đem cà men đặt lên bàn học của Ninh Vũ. Căn phòng thiết kế thực hợp lý, phía trên là giường ngủ, phía dưới là bàn học, bên trái là một cái tủ quần áo, bên phải là cây thang trên giường.

Cô nàng ngốc kia vẫn duy trì tư thế như cũ, cả người giống con lười đu trên cây thang. Lan Hình cảm thấy thật buồn cười.

Cô bé này thật đáng yêu, nhất là ánh mắt mơ hồ kia, có lẽ vì cận thị nên hơi nheo lại, tràn ngập dấu chấm hỏi. Một đầu tóc ngắn vì ngủ nên hơi rối, có mấy lọn còn thực hài hước cao cao vênh lên, khiến Lan Hình nhớ tới [Các em bé rối]*

(*Chương trình nổi tiếng Teletubbies dành cho trẻ em)

Ninh Vũ rốt cục bỏ đi động tác lên giường, đứng trên mặt đất, dụi dụi mắt, sau đó leo lên giường sờ soạng tìm kính. Nhất thời đôi mắt hí đáng yêu khôi phục lại bình thường, sau lớp kính, đôi con ngươi dài nhỏ lộ ra ánh sáng có chút đạm mạc.

“Chị là...Lan Hình?” Ninh Vũ rốt cục dựa vào thanh âm mà phán đoán thân phận người mới tới, tuy rằng phán đoán này khiến chính nàng cảm thấy không thể tin được.

Lan Hình nên như thế nào?

Làm một tình nhân, trong cảm nhận của Ninh Vũ hẳn là có vẻ bề ngoài xinh đẹp, có ánh mắt sắc bén, có bề ngoài yêu kiều.....

Nhưng sao lại thành một cô bé suy dinh dưỡng thế này? Hơn nữa còn cột tóc đuôi ngựa, cực kỳ giống một sinh viên ngây thơ — quả thực còn giống sinh viên hơn mình...

Trách không được có người từng nói, hiện tại “gà” đều ăn mặc như sinh viên, sinh viên lại đều ăn mặc như “gà”. Bởi vậy có thể thấy được một người tiêu biểu.

Bất quá vô luận thế nào Ninh Vũ rốt cuộc vẫn là động vật cảm quan, Lan Hinh thế này khiến Ninh Vũ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nếu Lan Hinh thật sự giống tiểu tam như trong tiểu thuyết, một đầu tóc nhuộm cùng uốn xoắn hoặc thành cụm, đôi mắt đẹp lấp lánh phong tình vạn chủng, cặp ngực cao vút trước ngực ba đào mãnh liệt, thân hình như rắn nước câu hồn đoạt phách....Thế thì Ninh Vũ nhất định sẽ mất khẩu vị, tuy như thế càng phù hợp với hình tượng tiểu tam trong cảm nhận của Ninh Vũ.

Bởi vậy có thể thấy được, mình vẫn thích tiểu nữ sinh ngây thơ hơn..... Ninh Vũ tưởng tượng lung tung.

Chỉ là nhìn đến cà men trên bàn học, dạ dày Ninh Vũ lại bắt đầu xướng bản “không thành kế”.

Lan Hinh mỉm cười một cái, đã mở cà men ra — cơm, rau xanh, đậu hũ, hơn nữa thịt xào thái sợi, còn có một ít canh trứng rong biển.

Đều là món Ninh Vũ thích, vì thế lại càng đói.

“Nhanh ăn đi...để một lát nữa sẽ nguội mất...” Lan Hinh nhìn Ninh Vũ đơn thuần giản dị, mặc một chiếc áo phông màu trắng rộng thùng thình, dài đến bắp chân, gần như che hết quần đùi, vì thế đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn chói lọi bại lộ trong không khí.

Ninh Vũ ngồi vào bàn học, bắt đầu hưởng thụ bữa tối thì cũng vừa lúc Lan Hinh định giúp nàng thu dọn đồ đạc. Một rương hành lý còn chưa kịp lấy ra, đặt tùy tiện trên sàn bên cạnh bàn học.

“Đừng...” Khi Ninh Vũ quay đầu nhìn thấy động tác của Lan Hinh, Lan Hinh đã bắt đầu dọn dẹp, động tác đó khiến Ninh Vũ bật dậy khỏi ghế hét một tiếng, chỉ là chưa nói hết câu đã bị cộm trong miệng làm sặc. Nhất thời một tràng ho khan kinh thiên động địa khiến Ninh Vũ gập lưng một tay đỡ lấy bàn, một tay cầm đũa chỉ vào Lan Hinh, lại không nói được nửa câu.

Tình cảnh này nói bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật.

Lan Hinh dừng lại, kêu một tiếng đứng lên, lão đảo một cái, chống lại cơn choáng váng ngăn ngủi vì cú đầu khá lâu, sau đó vội vàng vỗ lưng cho Ninh Vũ: “Chậm một chút chậm một chút...sao lại không cẩn thận như thế.”

Ninh Vũ há mồm vừa định nói “Tôi...”, lại bị một tràng ho khan ép trở về.

Hơn nửa ngày Ninh Vũ mới thở hỗn hển, mặt ửng hồng nói đầy đủ cả câu: “Chị đừng động vào, để tự tôi làm...”

Lan Hinh quay lại nhìn rương hành lý, lúc này hiểu ra, trong đó bày một đống nội y đồ lót.....

Cô bé ngọc này cũng quá thẹn thùng rồi, đều là con gái, nhìn đồ lót thì có sao?

Vì thế Lan Hinh phi thường thành khẩn biểu đạt ý nghĩ của mình giờ phút này: “Nhìn được lắm...”

Hồi còn đi học, đồ lót của Lan Hinh vĩnh viễn chỉ có hai bộ, chỉ cần có thể miễn cưỡng thay đổi là tốt rồi.

Nhớ rõ có ngày trời lạnh, nội y chưa chắc đã khô, phải dùng quạt điện để hong. Đôi khi làm lẹ quá, không kịp khô, lúc mặc vào một bên lạnh lẽo ẩm ướt, một bên là hơi ẩm vừa được quạt điện thổi còn lưu lại.

Có thể làm cho người ta nhớ tới băng hoả lưỡng trọng thiên.

Về phần kiểu dáng, vậy không cần nói, đồ rẻ, chỉ cần có thể sử dụng là được, thậm chí đến mùa đông, bởi vì đồ lót không khô kịp, hơn nữa cô cũng quả thật không phải người có ba đào mãnh liệt gì, thậm chí đôi khi trực tiếp không mặc.

Cho nên so với đồng đồ lót trong rương hành lý này mà nói, Lan Hinh là thật tâm cảm khái, cảm thấy nhìn khá lẫm.....

Ninh Vũ đã lẹ chân đến trước rương hành lý, “cách” một cái đóng lại, ngập ngừng nửa ngày cũng xấu hổ không biết phải nói đầy đủ câu chuyện về nội y này thế nào, mặt hồng rục, không biết là ngượng hay là di chứng vừa rồi ho khan.

Thời đại này còn có người thẹn thùng như thế, hình như cũng không nhiều lắm.

Lan Hinh cũng không nói gì, kéo ghế ngồi bên cạnh Ninh Vũ: “Về sau nếu cần giặt quần áo thì mang qua chỗ tôi để tôi giặt giúp em, ba em nói em không biết giặt đồ.”

“Không cần, trong trường có chỗ chuyên giặt quần áo....” Nghe Lan Hinh nhắc đến ba mình, không hiểu sao trong lòng Ninh Vũ lại có chút không thoải mái.

“Tiệm giặt đồ trong trường mỗi ngày phải giặt nhiều quần áo lắm, lẫn lộn với nhau cũng không tẩy độc hết.” Lan Hinh tựa vào tủ quần áo, nhìn dáng vẻ Ninh Vũ lang thôn hổ yết.

Nhìn thế khiến Lan Hình nghĩ tới đứa em trai Lan Duệ. Khi đứa nhỏ đó ăn cơm cũng lang thôn hổ yết giống vậy. Cũng đại khái bằng tuổi Ninh Vũ, ừ, có lẽ nhỏ hơn một chút, trên mặt còn rõ nét trẻ con, cũng sẽ đỏ mặt.

Nhưng thật ra đứa em gái Lan Gia lại trưởng thành hơn nhiều, có lẽ là bởi em gái cũng giống mình.....

Hai đứa nhỏ mấy hôm trước cũng về trường báo danh. Trước khi khai giảng đã gọi điện cho cô, Lan Duệ nói “Chị, đừng quá vất vả, em đã tìm được việc làm gia sư, có thể tự lo cho chi phí ăn uống của mình”. Lan Gia nói làm trợ lý cho giáo sư, cũng có thu nhập.

Nghĩ đến em trai em gái hiểu chuyện, trên mặt Lan Hình không khỏi nở nụ cười ấm áp.

Ninh Vũ cảm thấy có chút quái dị với vẻ mặt này của Lan Hình, vẻ mặt Lan Hình quá mức thân thiết hiền hoà. Nhưng thật có lỗi, Ninh Vũ cảm thấy mình và Lan Hình không có nửa điểm đáng giá thân thiết kết giao, đây chỉ là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi.

Trước kia khi gặp tình nhân của ba, đối phương hơn phân nửa cũng sẽ như vậy, dùng vẻ mặt thân thiết ôn hoà nhìn mình, bên trong mang theo sự sùng nịnh rõ ràng, nhưng ẩn sau sự sùng nịnh đó Ninh Vũ có thể dễ dàng phát hiện sự không yên cùng mục đích, bởi vì bọn họ đều biết ba cứng chiều nàng.

Đáng tiếc sự thân thiết hiền hoà này đặt lên người Lan Hình thật sự khiến Ninh Vũ có chút không thể chấp nhận.

Một cô bé dùng ánh mắt thân thiết ôn hoà nhìn mình thì kỳ quái biết bao nhiêu? Tuy Ninh Vũ không thể không thừa nhận, dựa theo lời cha nói, “cô bé” này còn lớn hơn mình năm tuổi.

“Tiệm cơm của tôi ở ngay phía đông bên ngoài trường học, rất gần khu ký túc, sau này cứ đến chỗ tôi ăn cơm đi. Chờ em nghỉ ngơi tốt, ngày mai tôi sẽ đưa em đi thăm quan.” Thanh âm Lan Hinh nói chuyện rất nhẹ nhàng.

“Không cần, cần tin trong trường đồ ăn cũng rất phong phú.” Ăn xong, Ninh Vũ cầm cà men, chuẩn bị đi rửa.

“Không cần rửa, để tôi cầm về rửa sau. Nơi này ồn lắm, ngủ cũng khó, lúc khai giảng đều như vậy, ai nấy đều hưng phấn, hai buổi tối đầu cũng sẽ không kiểm tra phòng, nếu không em gọi điện báo bạn học một tiếng, sau đó tới chỗ tôi ngủ.” Lan Hinh đem cà men bỏ vào một cái gói to, rồi nói với Ninh Vũ.

“Chị thật giống mẹ tôi.....” Ninh Vũ nhìn Lan Hinh, đột nhiên nhếch miệng nói một câu.

“A?” Lan Hinh không ngờ Ninh Vũ không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng lại có thể nói người ta xấu đến thế.

Bất quá lập tức Lan Hinh bật cười một tiếng, hình như mình quả thật có chút hay lái nhái.

Đại khái là làm thế với em trai em gái nhiều nên thành thói quen.

Bất quá Ninh Hoà quả thật nhờ mình chăm sóc nàng, Ninh Vũ không thích ăn cơm tập thể, cũng không thích quá ồn ào, không biết giặt quần áo, tính tình có hơi được nuông chiều, có phần hưởng nội — Tóm lại, theo lời Ninh Hoà nói thì Ninh Vũ chính là một người khuyết thiếu khả năng tự gánh vác cuộc sống.

Lan Hinh cầm cà men đứng dậy, xem ra Ninh Vũ chuẩn bị chống chọi với sự ồn ào náo động ngoài cửa.

Lan Hình nhìn nhìn di động, tám giờ, là thời gian bận rộn nhất trong tiệm, mình cũng phải chạy về giúp. Trong mấy ngày khai giảng, việc làm ăn trong tiệm tốt lắm. Một kỳ nghỉ không được gặp gỡ, đám thanh niên liền nóng lòng dùng chuyện liên hoan để thể hiện nỗi nhớ.

“Có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.” Nói xong, Lan Hình liền đi.

Ninh Vũ nhìn cánh cửa đóng lại, cau mày. Nữ nhân kỳ quái!

Sao lại có tình nhân như thế chứ, nếu bỏ qua lúc nói chuyện chín chắn thành thực thì cô quả thực giống một cô gái quê mới ra khỏi thôn nhỏ trong núi.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tháng chín trời tối muộn, tám giờ mà trên bầu trời vẫn có quầng sáng mờ mờ, nhưng đèn đường trong vườn trường đã nối đuôi nhau sáng lên.

Ánh sáng mờ ảo, tạo thành những bóng ảnh hoạt bát tới lui của đám thanh thiếu niên trên con đường vắng vẻ...

Lan Hình cầm cà men vôi vàng trở về, ánh đèn đường kéo dài bóng của cô, rồi thu gọn, sau đó lại kéo dài. Lan Hình nghĩ, có phải mình cũng đã từng trải qua thời tuổi trẻ như thế không?

Thời điểm quen biết Ninh Hoà, Lan Hình 23 tuổi, đại học năm thứ tư, cao 163m, nặng 46kg*, xanh xao vàng vọt, rõ ràng bị suy dinh dưỡng. Mà Ninh Hoà phong thần tuấn lãng, 42 tuổi, làm quản lý của một công ty khu vực Trung Hoa.

(*đơn vị đo lường của TQ là jin, Lan Hình nặng 92jin = 46kg)

Hai người quen biết nhau trong một lần chỗ công ty Ninh Hoà thông báo tuyển dụng. Qua tầng tầng sàng lọc, cuối cùng còn lại hai mươi người, Ninh Hoà sẽ tham dự phỏng vấn. Nghe nói, đó là vì Ninh đại quản lý là một người trung lập...

Khi nhìn thấy Lan Hình ở văn phòng, Ninh Hoà cực kỳ có phong độ, thành thực ổn trọng, sự nghiệp thành đạt, toàn thân toát ra sức quyến rũ của một vị nam giám khảo chín chắn nghiêm túc.

Mà Lan Hình lại mặc một chiếc áo Tshirt màu trắng đã giặt đến nổi vạt áo bị thủng một lỗ nhỏ, cùng với một chiếc quần bò cũ kỹ đã bị giặt đến

trắng hếu, còn đi một đôi giày đen mà sinh viên nghèo có thể mua được ở bất cứ cửa hàng nơi đầu đường cuối ngõ nào.

Trong mắt Ninh Hoà là sự thành thực ổn trọng, mang theo sự ôn hoà khí phách không giấu được, mà trên người Lan Hinh lại là sự bình tĩnh trong trẻo nhưng không giấu được sự lo sợ nghi hoặc.

Không có thí sinh nào có thể ở trước mặt Ninh Hoà mà không sợ hãi hoài nghi, đây không chỉ là kết quả của sự khác biệt về chức vị, mà còn là sự chênh lệch về tuổi tác cùng kinh nghiệm và sự sâu sắc.

Ngay cả người nổi danh bình tĩnh như Lan Hinh cũng không ngoại lệ.

Lúc phỏng vấn, Ninh Hoà không hỏi vấn đề chuyên nghiệp, Lan Hinh còn nhớ, ông ta nhìn tư liệu của mình, nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, có chút kinh ngạc: “Vì sao không ghi số điện thoại của cô?”

Cách thức liên hệ trong đơn xin việc là số điện thoại bàn.

“Thực xin lỗi, tôi không có di động...” Lan Hinh khe khẽ nắm nắm ngón tay, vì nguyên nhân này, cô đã đi sinh việc ở nhiều nơi nhưng đáng tiếc đều không thành công. Đương nhiên, cũng có thể là khi mình không ở trong phòng đã bỏ lỡ cuộc điện thoại của đối phương.

Ừ, Ninh Hoà gật đầu, lại ngẩng lên đánh giá Lan Hinh một chút, sau đó mỉm cười nói một câu không liên quan đến công việc: “Cô học ở đây cũng hơn ba năm rồi...hẳn rất quen thuộc thành phố này nhỉ, tôi mới đến đây lần thứ hai, có thể mong cô dành chút thời gian đưa tôi đi dạo không?”

Lúc ấy Lan Hinh cảm thấy kinh ngạc lạ thường, bất quá sau đó cô vẫn gật đầu đáp ứng, mà buổi phỏng vấn lại cứ thế kết thúc.

Vừa ra đến trước cửa, Ninh Hoà để lại cho Lan Hinh số điện thoại của mình, nói: “Bữa cơm tối hôm đó xin nhờ cô.....Bây giờ, tôi sẽ đón cô ở

công trường được không?”

Lan Hình lúc ấy cảm thấy như đang nằm mơ, đáp lời Ninh Hoà, rời khỏi văn phòng, ý nghĩ một mảnh hỗn loạn — chưa từng gặp qua người nào phỏng vấn như thế.

Bất quá Lan Hình cũng thực tự nhiên nghĩ tới vài chuyện không tốt gì đó, ví dụ như, vị quản lý này chẳng lẽ có ý đồ gì khác với mình?

Đàn ông có sự nghiệp thành đạt thích sinh viên ngây thơ đơn thuần, hình như đó tựa hồ cũng là một xu thế đang lưu hành.

Lan Hình cầm cà men, nhìn bóng của mình bị ánh đèn đường kéo dài, nhớ tới cõi lòng của mình bị Ninh Hoà đột nhiên khiến đại loạn, vẫn như cũ cảm thấy muốn cười. Mình khi đó, quả thật ngu vị tạp trần*.

(*ý chỉ trong lòng rối bời)

Sắp tốt nghiệp, công việc đương nhiên là việc quan trọng hàng đầu, Lan Gia đã đạt được tư cách bảo vệ nghiên cứu sinh, Lan Duệ lên cấp ba, tuy còn chưa thi vào trường cao đẳng, nhưng trước kia học giỏi nên hoàn toàn có khả năng.

Bệnh phong thấp của mẹ càng ngày càng nặng, bệnh dạ dày lâu năm của ba vẫn dai dẳng không khỏi.

Cái thôn nhỏ trong núi ấy, gần như dân làng đều đã bị người mẹ lê tấm thân bệnh tật đi vay mượn hết lần này đến lần khác...

Một gia đình khiến người ta kiêu ngạo biết bao — đôi vợ chồng thất học trong ngôi làng nhỏ có ba đứa con có bằng cấp. Tuy nợ nần chồng chất, tuy thân thể khô quắt đã bị vắt kiệt đến giọt cốt tuỷ cuối cùng, nhưng ở làng quê hẻo lánh ấy, việc đó cũng không thể xoá hết cảm giác vinh quang.

Ba cô nói, lúc còn trẻ ông đã ra khỏi núi, muốn làm chuyện gì đó, kiếm thêm nhiều tiền, nhưng mình không biết chữ, mỗi ngày chỉ có thể làm chân sai vặt, chặt vật dẫy giũa, còn không kiếm được bằng một nửa người biết chữ. Đây là ngọn nguồn lý do việc dù ông phải cúi mình cũng quật cường muốn mấy đứa con được đi học. Không vì trở nên nổi bật, không vì cánh cửa sáng lạn sau này, chỉ là vì muốn bọn nhỏ về sau sẽ không gian nan như mình nữa...

Sự cố chấp thuần phác, hai mươi năm như một ngày, chàng trai khoẻ mạnh da ngăm đen vì dầm sương gió năm đó, nay bất quá mới hơn bốn mươi mà đầu đã bạc. Đến cuối cùng, khi nhắc tới ba đứa con thì là “Chỉ cần mấy đứa có thể học, học càng nhiều càng tốt...”. Đó đã trở thành một loại chấp niệm.

Vì thế ba chú châu chấu nhỏ, mặc quần áo cũ kỹ rách rưới, mang theo sự tha thiết chờ đợi của cha và mẹ ra khỏi làng, vào thị trấn, bắt đầu những năm tháng vì đói nghèo mà bị bạn bè bài xích nhạo báng.

Khi bạn nhìn thấy bạn học của mình trong giờ học thể dục đi đôi giày rách, bị người ta cố tình giẫm một cái, sau đó “bịch” một tiếng, đế giày và thân giày mỗi nơi văng một nẻo, bạn có thể cười hay không?

Khi bạn nhìn thấy bạn học của mình mặc chiếc áo cũ kỹ rẻ tiền, cầm quả tạ trong môn ném tạ, mỗi một động tác mạnh, bên nách lại bị rách một lỗ to, sau đó nhìn thấy bên trong mặc chiếc áo lót giá năm đồng, bạn có thể cười hay không?

Khi bạn nhìn thấy bạn học của mình vì dáng người cao lên, lại vẫn mặc quần áo cũ mấy năm trước, giơ tay nhắc chân liền hở rốn, bạn có thể cười hay không?

Sẽ, hẳn sẽ cười đến chảy nước mắt — thời đại này, có thể gây cười như vậy thật sự quá ít. Cảm tạ sự nghèo khó khiến chúng ta được cười nhiều

như thế, làm thoả mãn nhu cầu tâm lý ti tiện.

Rồi sau đó họ rời đi trong tiếng cười, vứt đám học sinh đã từng tìm niềm vui ở bản thân mình lại cái thị trấn nhỏ ấy, đến những thành phố lớn đã từng nghe nói qua... Có lẽ đây là một lần duy nhất không bị chê cười...

Từ kiêu ngạo, đến tự ti, rồi lại từ tự ti đến kiêu ngạo, đến cuối cùng, còn lại chỉ là bản thân mình — người trong thiên hạ không cùng chia nỗi buồn với ta, không cùng ta vui, ta cần gì phải để ý ánh mắt người trong thiên hạ.....

Cho nên, mấy đứa trẻ quần áo lam lũ, học được cái gọi là tâm tư nghĩ cho bản thân mình. Con người hãnh lớn lên chính vì như thế.

Nhưng khi mấy đứa trẻ càng đi xa lại mới biết được rằng, cảm giác gian khổ chỉ có thể nuốt trong bụng, nghẹn trong lòng, thế giới rộng lớn, không còn sự chất phác như ở quê nhà, vận mệnh chỉ có thể dựa vào mình dốc sức nắm lấy, cái gọi là vòng hào quang chỉ có thể để lại nơi mảnh đất xưa, mà sự kiêu ngạo cùng nỗi tự ti khi đối diện với thế giới bên ngoài đều là thứ cảm xúc không quan trọng.

Cái gọi là thiên tài khi đối mặt với càng nhiều thiên tài, vẫn như cũ chỉ có thể dùng chính bả vai gầy yếu của mình để gánh lấy cuộc đời của mình. Khi sự huy hoàng trở thành quá khứ, lý tưởng thuộc về tương lai, chỉ có sự thật nặng nề đặt trước mặt. Thế giới này chính là như vậy, không ai có thể cứu được mình, trừ chính bản thân mình.

Khi đối mặt với Ninh Hoà, Lan Hinh cảm thấy, mình đã không còn đường lui...

Vô luận thế nào, thời điểm giáp mặt với việc tốt nghiệp, làm gì để sống là chuyện chân thật hơn bất cứ chuyện gì. Huống chi Lan Hinh không chỉ sống vì mình, nếu chỉ muốn bản thân sống được, đối với cô mà nói thì rất dễ.

Cô còn phải lo cho Lan Gia và Lan Duệ đi học, còn phải lo lắng cho thân thể cha mẹ đã gần như kiệt quệ mấy năm gần đây...

Thời gian kỳ nghỉ về thăm nhà, họ hàng làng xóm đều nói: “Sắp tốt nghiệp rồi nhì, tốt nghiệp thì tốt rồi, tốt nghiệp rồi ba mẹ con sẽ không vất vả như thế nữa....”

Ngay cả cha mẹ cũng chờ đợi đến vậy...

Bọn họ suốt đời chưa từng đến thành phố lớn nên không biết, ở thế giới bên ngoài, một sinh viên thật sự chẳng tính là gì, tiến vào xã hội bất quá chỉ là một sự khởi đầu, mà không phải rơi vào hũ vàng.

Nhưng đối mặt với sự tha thiết chờ đợi, Lan Hinh có thể nói gì đây?

Cho nên tuy trong đầu không ngừng suy nghĩ mục đích của những câu nói cuối cùng của Ninh Hoà, mặc kệ phân tích được kết quả gì, Lan Hinh vẫn như cũ đứng bầy giờ chờ ông trước cổng trường. Cuộc sống đôi khi chính là như vậy, khiến người ta phải buông thả bản thân mình. Dù sao đây là công việc mà Lan Hinh cần.

Khi Ninh Hoà hạ cửa kính xe xuống, ra ngoài đón Lan Hinh, Lan Hinh nhìn thấy bộ dáng hoàn toàn khác biệt khi đi làm của ông.

Áo Polo ngắn tay màu đỏ, chiếu rọi nụ cười nho nhã trên mặt. Ông tỏ vẻ thân thiện mở cửa xe cho Lan Hinh, Lan Hinh có phần mất tự nhiên lên xe — đây là lần đầu tiên trong đời cô ngồi loại xe này, tiếng nhạc thanh cao trang nhã trong xe khiến Lan Hinh sợ hãi, mà gió từ điều hoà khiến cô cảm thấy mê muội.

Ninh Hoà nói muốn ăn nhẹ chút gì đó, kỳ thật Lan Hinh có chút không biết phải làm sao, bởi vì cô chưa bao giờ ăn cơm bên ngoài, nhà hàng bên ngoài trường học sẽ tốn nhiều tiền hơn căn tin trong trường. Lúc ấy cô có chút hối hận đã nhận lời Ninh Hoà.

Cuối cùng dĩ nhiên vẫn là Ninh Hoà tìm địa điểm, một nhà hàng rất có phong cách dân tộc hữu tình.

“Nói cho tôi nghe một chút tình cảnh của cô đi.” Sự phong độ của Ninh Hoà cùng khung cảnh bài trí xung quanh phối với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Mà Lan Hinh rốt cục cũng điều chỉnh lại trạng thái từ sự bất an — đã nhiều năm như vậy, Ninh Hoà là người đầu tiên khiến cô cảm thấy bất an.

Đối với lời mời hay yêu cầu của người khác, Lan Hinh có thể từ chối, nếu cô cảm thấy đó là một số ít trường hợp vượt qua phạm vi khống chế của mình, sẽ gây cho mình bất an, như vậy cô sẽ né tránh, nhưng ở trước mặt Ninh Hoà, cô lại không có cách nào tránh, hoặc là nói không thể tránh được.

Kiên trì cũng phải tiếp tục — đây là cái giá phải trả cho sự sinh tồn.

Thì ra trong lòng mình cũng có tự ti.....chỉ là che dấu hơi sâu một chút. Sâu đến nỗi sẽ không bởi vì quần áo lam lũ mà bất an, sẽ không vì mỗi ngày sáng sớm mua thêm một chiếc bánh bao ở căn tin để dành làm bữa tối mà khó chịu — loại tự ti về vật chất này, có lẽ ở nhiều năm trước cũng đã dần dần rời xa mình dưới sự chế nhạo của bạn bè.

Bởi vì sự phong phú trong nội tâm đủ để mình chống lại sự thiếu thốn về mặt vật chất, cá nhân kiên định đủ để mình coi rẻ sự nông cạn vì vật chất mà coi thường người khác. Mỗi người có một cách sống, người khác có thể kiêu ngạo vì vật chất đầy đủ, mà mình lại có thể thoải mái tiêu sái vì nội tâm kiên định.

Hai việc này vốn không liên quan, hẳn là giá trị quan bất đồng.

Nhưng khi đối mặt với Ninh Hoà, sự tiêu sái nhỏ nhỏ của mình lại có vẻ yếu ớt — bởi vì, mình kỳ thật đã thoả hiệp, ngay khi mình đồng ý cùng

Ninh Hoà đi ăn, sự tự tại đó đã rời xa mình.

Lại lần nữa, Lan Hinh cảm thấy thống khổ, thời điểm sự thiếu thốn về vật chất ép buộc mình buông bỏ bản thân, sự tự ti trầm trọng mới là nhất búa tạ đánh thẳng vào lòng tin của mình.

Không thể chỉ một mình mình, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, đây là thứ độc hại với mình, cũng là sự cúi đầu trước cuộc sống...

Thật vất vả mới buông xuống được, Lan Hinh cho Ninh Viễn một đáp án rất đơn giản, cũng thực trực tiếp: “Tôi cần việc, cần tiền, tôi không chỉ cần nuôi bản thân mình, mà càng cần nuôi em trai em gái.”

Ninh Hoà sững sốt, sau đó hỏi lại, “Nói xem, là tình cảnh thế nào.”

Kỳ thật tình hình rất đơn giản, chỉ mấy câu là có thể nói rõ. Lan Hinh đã sớm không phải đứa trẻ biết phun mật vàng với người khác. Cuộc sống của mình chỉ có thể do mình an bài, trọng trách của mình chỉ có thể do mình gánh lấy.

Trong ánh mắt của Ninh Hoà có sự thận trọng, cũng có tôn trọng.

“Cho dù cô đến chỗ tôi làm, tiền lương cũng không đủ để ứng phó cho chi tiêu của cô.” Ninh Hoà nhẹ nhàng nói cảm ơn với người phục vụ, phi thường thân sĩ.

“Tôi biết, nhưng đây đã là tình huống tốt nhất rồi. Không có sinh viên nào mới tốt nghiệp có thể kiếm được nhiều tiền.” Lan Hinh cười khố.

Ninh Hoà không nói gì thêm, đề tài này liền cứ thế bị đánh gãy.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Việc làm ăn buôn bán của [Lan tâm thực phủ] vẫn tốt như thế, những người lớn tuổi đưa con cái đến đây ăn cơm sẽ luôn chào hỏi Lan Hinh, thậm chí đôi khi bận rộn quá, vài sư đệ sư muội quen biết còn có thể phụ làm phục vụ, giúp lấy bát đĩa cho khách.

Sức sống của người trẻ tuổi đủ khiến [Lan tâm thực phủ] có nét đặc sắc riêng so với những quán cơm khác.

Tân sinh năm nhất đã bắt đầu tập quân sự, đến giờ tan học, toàn bộ ngã tư đường nơi nơi đều là đám thanh thiếu niên mặc quân phục màu xanh hoặc đồ nguy trang.

Sau lần gặp mặt ngày đó, hai người cũng không gặp lại. Tuy ngày hôm sau Lan Hinh đã gọi cho Ninh Vũ, nói sẽ dẫn nàng đi thăm quan xung quanh, thứ nhất là để làm quen với hoàn cảnh, thứ hai là để biết vị trí tiệm cơm của mình cùng nơi mình ở, sau này có lại ăn cơm cũng sẽ không cần Lan Hinh đi đón.

Đáng tiếc Ninh Vũ nói nàng về bọn nhiều việc, về phần ăn cơm thì lại muốn ăn cùng các sinh viên khác.

Lan Hinh nghĩ, quả thật nên thế, tính cách của Ninh Vũ có chút hướng nội, thật sự hẳn nên tiếp xúc với bạn học nhiều hơn mới tốt. Vì thế chỉ nói nàng nếu có thời gian thì gọi điện thoại cho mình.

Chỉ là sau đó Ninh Vũ vẫn không đi tìm Lan Hinh.

Mỗi ngày vào lúc không bận rộn lắm, khi Lan Hinh ngồi trong tiệm sẽ luôn ngồi trong góc cạnh tủ kính, nhìn những bộ quần áo nguy trang đi tới đi lui ngoài cửa sổ. Thấy đám thanh niên mặc đồ nguy trang vào tiệm, cũng sẽ không nhận được xem khuôn mặt dưới vành nón kia có phải Ninh Vũ hay không.

Rất nhiều cô gái lúc đi ra vẫn đội mũ, nguyên nhân thứ nhất là vì mới lạ, còn nguyên nhân khác là vì tóc bị mũ ép dính sát vào đầu, bỏ mũ ra rất khó nhìn. Việc này đối với những cô nàng yêu cái đẹp mà nói thì thật đòi mạng.

Đáng tiếc mãi đến khi khoá tập quân sự kết thúc, Lan Hinh cũng không thấy Ninh Vũ.

Đại khái chắc là đã quen thân với bạn học rồi. Lan Hinh nghĩ. Như vậy cũng tốt, nàng có thể hoà vào hoàn cảnh mới.

Nhưng khi Ninh Hoà gọi đến, hỏi tình hình của Ninh Vũ, Lan Hinh lại cười nói: “Cô con gái bảo bối của anh thực kiêu ngạo, không thèm để ý tới tôi.....”

Ninh Hoà ở đầu bên kia cười đến đặc ý: “Con bé này tính tình thế đó, không thích giao lưu với người lạ, lâu ngày sẽ khá hơn, cô cũng đừng trách nó.....”

“Con gái anh thật sự không tệ, là một cô gái rất đáng yêu, vừa thấy đã rất thông minh. Anh cũng đừng lo lắng quá, con cái rồi cũng sẽ phải rời xa cha mẹ mới có thể trưởng thành. Đại học thôi mà, là một thời kỳ quan trọng để hoàn thành nhân cách một người.” Lan Hinh vừa nói vừa cười nhớ tới tạo hình Teletubbies của Ninh Vũ.

Tiếng cười của Ninh Hoà trầm thấp xuống: “Đúng vậy, so với cô, con bé hạnh phúc hơn nhiều, cũng không biết phải bao nhiêu năm nữa mới có thể học được sự chín chắn của cô nữa.”

“Tôi lại mong tất cả trẻ em trên thế giới này đừng giống tôi, cái giá phải trả cho sự trưởng thành quá lớn, tôi càng tình nguyện đời này Ninh Vũ cũng không cần giống tôi, học được cách trưởng thành quá sớm.” Lan Hình cười khở.

“Việc làm ăn tốt chứ.....” Ninh Hoà chuyển đề tài, có một số việc, Ninh Hoà nghe cũng sẽ cảm thấy quá nặng nề.

“Cũng tốt, cái gì là gánh nặng thì đều gánh được.” Lan Hình ôn hoà cười rộ lên. Tốt nghiệp mới một năm mà thôi, mình đã gánh trọng trách của cả một gia đình: “Cảm ơn anh.....”

“Nói bao nhiêu lần rồi, đừng cảm ơn tôi, cô có thể giúp tôi trông chừng tiểu Vũ là tôi cũng đã thấy vui lắm rồi.....”

Cúp máy, Lan Hình nhìn di động trên tay thật lâu, đã hơn nửa tháng không gặp Ninh Vũ. Tân sinh đã thay đi bộ đồ nguy trang, khóa tập quân sự đã kết thúc, những khoá học chính thức đã bắt đầu được hai ngày.

Tìm thời gian khoá học, Lan Hình gọi cho Ninh Vũ. Bên kia rất ồn, có lẽ là đúng lúc vừa tan học. Vì Ninh Vũ vừa đi đường vừa nghe điện thoại, cho nên thanh âm nghe hơi giật.

“Sau khi tan học lại đây ăn cơm đi.” Lan Hình không đợi Ninh Vũ từ chối đã mở miệng: “Sáu giờ, tôi đứng trước cổng trường chờ em.”

Có lẽ sắp đến giờ học, Ninh Vũ đã vào lớp, cho nên lời từ chối đã đến bên miệng liền biến thành một tiếng “Ừ”, xem như đồng ý.

Khi gặp lại Ninh Vũ, Ninh Vũ trên tay ôm sách giáo khoa, mặc một chiếc áo phông màu đỏ, quần trắng, làm nổi bật làn da trắng nõn vô cùng mịn màng. Cặp kính gọng vuông khiến nàng có vẻ phong độ của người trí thức, chỉ là tóc hơi dài hơn lúc mới gặp, đã hơi che khuất tầm mắt.

Ninh Vũ rõ ràng gầy đi, thế nên quần áo ở trên người nàng có chút rộng.

Lúc Ninh Vũ đi đến trước mặt Lan Hình, Lan Hình liền kéo tay Ninh Vũ, sờ sờ cánh tay nàng, lại nhìn chiếc cằm xương xương của nàng, có chút tự trách — Ninh Hoà đã nói, Ninh Vũ không quen ăn cơm tập thể, mình nên sớm đi tìm nàng mới phải, mới hơn nửa tháng không gặp, cục cưng của Ninh Hoà liền gầy đến mức thế.

“Gầy quá, có phải bị bệnh không.....” Lan Hình hơi cau mày, tay Ninh Vũ hơi có cảm giác da bọc xương, khuôn mặt tiều tụy, như bị suy dinh dưỡng.

“Không, có lẽ chỉ là hơi không quen với khí hậu thôi, nên bị đau dạ dày. Rất nhiều bạn bè tôi đều như vậy, bất quá giờ tốt hơn rồi.” Ninh Vũ rút tay về, nàng không quen thân mật tiếp xúc với một người không quen thân lắm.

“Vậy sao em không tới tìm tôi?” Lan Hình hơi tức giận. Thanh niên thời nay có điều kiện tốt như vậy mà cũng không biết tự chăm sóc bản thân. Rõ ràng nói nàng có việc gì thì cứ gọi cho mình, kết quả lại để bản thân thành như vậy.

“Tại tôi bận quá...thời gian học quân sự mệt mỏi nên chỉ muốn ngủ, giờ mới nhập học nên cũng có vài chuyện vụn vặt cần xử lý.” Ninh Vũ nhú nhú mày, mẹ kế hờ này có phải quản hơi nhiều chuyện không, nhìn vẻ mặt kia, thật đúng là tự đặt mình vào vị trí mẹ của mình mà.

“Bắt đầu từ hôm nay, hàng ngày hãy đến chỗ tôi ăn cơm, nếu em không rảnh thì cũng đừng đến canteen, nói cho tôi biết một tiếng, tôi cho người mang tới cho em.” Lan Hình cũng không quản vẻ mặt không quá phối hợp của Ninh Vũ.

Người trẻ tuổi luôn có quá nhiều cảm xúc như thế, nói trắng ra đó là kiểu điển hình của việc sĩ diện muốn chết rồi để bản thân chịu khổ. Nếu em

gái mình mà thế này, bản thân cô sẽ gọi con bé đến trước mặt dạy dỗ tử tế một phen,

“Vì sao?” Thanh âm của Ninh Vũ hơi đề cao, thế là sao chứ? Thật sự coi mình là bà chủ trong nhà rồi?

“Nếu không nghe lời tôi, tôi sẽ gọi điện thoại nói cho ba em, em gầy đi một vòng, còn bị tiêu chảy.....” Lan Hình giận tái mặt.

“Đe dọa.....” Ninh Vũ không hài lòng bĩu môi, bất quá vẫn lập tức thêm một câu: “Chị đừng báo cáo tình hình với ba tôi, ông ấy bề bộn nhiều việc, không thể suốt ngày lo lắng cho tôi.”

“Biết là tốt rồi...Đến lúc ba em hỏi tôi, tôi đương nhiên sẽ báo cáo chi tiết.” Lan Hình giơ tay lấy mấy cuốn sách trên tay Ninh Vũ, sau đó xoay người đi.

Ninh Vũ còn chưa kịp phản ứng thì trên tay đã nhẹ bẫng, vội vàng chạy lên: “Để tự tôi cầm...”

“Nếu em muốn hai chúng ta đứng giảng co trước cổng trường thì cứ đến đi...” Lan Hình bỏ lại một câu, chân không hề có ý muốn dừng lại.

Lúc này mới tan học, trước cổng trường có vô số sinh viên đổ xô ra ngoài, hai người đứng giữa, quả thật rất gây chú ý.

“Vô lại..” Ninh Vũ oán hận kêu, sau đó đi theo.

Lan Hình thực vừa lòng với hiệu quả này, đối phó con nít thì cô vẫn có cách. Tuy cô nhóc đi sau mặt rầu rĩ không vui, nhưng Lan Hình cảm thấy tính tình con nít một khi qua rồi thì sẽ tốt thôi.

Xuyên qua đường cái, Lan Hình đứng đợi cái người về mặt không vui đi đằng sau kia: “Tối nay muốn ăn gì?”

“Tuỳ...” Ninh Vũ thở phì phì, mình chịu thiệt, ai bảo cô gái này hơi một tí lại mượn ba mình ra để kiểm chế mình.

“Được rồi, đừng giận, tôi thấy em như vậy mà đau lòng, nếu ba em biết thì không biết sẽ đau lòng đến mức nào nữa, đến lúc đó cũng sẽ trách tôi không chăm sóc em tốt.” Lan Hình nhẹ nhàng cầm tay Ninh Vũ, ngữ khí ôn hoà.

“Sẽ quen thôi mà.....” Ninh Vũ ngấp ngừng, Lan Hình ôn hoà khiến nàng không giận được.

Vốn lúc không gặp cô gái này, lòng mình đầy khinh bỉ với cô, nhưng khi gặp rồi lại cảm thấy suy nghĩ trong lòng hoàn toàn bất đồng, biến thành mình đầy một bụng tức một khi gặp cô liền không xả được.

Aish, quả thực không phải người bình thường, ngay cả ba mình cũng khen cô ta. Mình có bị thiệt thòi cũng không tính là gì.

Lan Hình nhẹ nhàng kéo tay Ninh Vũ, một trận gió thổi qua, lạnh lạnh: “Lạnh không? Tiểu Vũ, khí hậu thay đổi nhanh lắm, đầu thu rồi, em nên mặc thêm quần áo. Thân thể em lúc này rất kém, cẩn thận bị cảm.”

Ninh Vũ khẽ run, quả thật hơi lạnh. Bàn tay được Lan Hình nắm có cảm giác ấm áp — thật không thể ngờ bàn tay của cô nữ sinh suy dinh dưỡng này lại ấm đến thế, còn có lời nói của cô, giọng nói dịu dàng, sự quan tâm ẩn chứa bên trong cơ hồ đột nhiên khiến Ninh Vũ có chút cảm động..... Tuy nàng biết, sự quan tâm đó là vì ba của mình, hay là nói bởi vì mình là con gái của Ninh Hoà. Nhưng vẻ bình tĩnh khi cô gái này nói chuyện, sự chân thành trong giọng nói của cô vẫn khiến mình cảm thấy thực thoải mái....

Đây là lần đầu tiên Ninh Vũ rời xa ba mình đi đến một nơi xa xôi, mọi thứ đều xa lạ đến đòi mạng.

Căn tin gì đó, thoát nhìn thật không tệ, đồ ăn đến miệng lại nhạt như nước ốc, gọi một phần đồ ăn, ăn một nửa đồ đi một nửa, nhưng lại tiêu chảy cả ngày. Khiến nàng thường xuyên mắt đầy sao, toàn thân như nhũn ra.

Khi ra khỏi cửa, tìm không thấy đường, khi ở trường học không biết lớp học mỗi môn được chú thích ở mặt sau thời khoá biểu là ở chỗ nào, chỉ có thể đi theo bạn học mơ hồ chạy loạn.

Tuy rằng mình không có chút thiện cảm nào với đám bạn học suốt ngày ríu ra ríu rít.....Đương nhiên, đây tựa hồ là một hiện tượng phổ biến, cho nên có lẽ vấn đề không phải ở người khác, mà là chính mình.

Nhưng vô luận thế nào, một sự khởi đầu mới khiến Ninh Vũ cảm thấy khác biệt với trước kia.

Nhưng cho dù không thích ứng được thì cũng phải thích ứng, ba đã gọi đến vài lần hỏi tình hình, mình đều chỉ có thể nói vẫn ổn, rất tốt. Dù thế nào cũng không để ba lo lắng.

Lúc này bị cô nữ sinh suy dinh dưỡng kia nắm tay, cảm giác thân thiết lại đột nhiên nảy sinh...có lẽ là do mình còn chưa kịp quen với địa phương xa lạ này đi.

Có lẽ do thời tiết thay đổi, hơn sáu giờ, sắc trời có chút âm u, như thể trời sắp mưa.

Lan Hình nắm tay Ninh Vũ, Ninh Vũ chung quy cũng không tránh né nữa, cho dù động tác thân mật này khiến nàng cảm thấy có chút bại xích, nhưng có lẽ bởi sự thay đổi đột ngột trong cuộc sống, cơn gió lạnh thổi tới cùng với thành phố xa lạ này khiến Ninh Vũ đắm chìm trong chút ấm áp ấy, không muốn thoát ra.

[Lan tâm thực phủ] vừa vặn là giờ cao điểm, ngồi đầy người, vài cô bé phục vụ đã bận rộn chạy quanh, thấy Lan Hình liền chào một tiếng.

Mấy cô cậu thanh niên trong tiệm nhìn thấy Lan Hinh liền đứng lên chào: “Sư tử, đi ra ngoài à, thảo nào không thấy chị, lại đây uống một chút đi.”

Lan Hinh cười cười, thả tay Ninh Vũ ra, trả sách lại cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Chờ tôi một chút, ba phút thôi.”

Ninh Vũ đứng qua một bên, Lan Hinh đã đến quầy cầm một bình rượu, lấy một cái chén, mở bình rượu ra rót đầy chén. Đám thanh niên trên bàn liền hưng phấn cũng rót đầy ly của mình, có người ha ha cười nói: “Sư tử uống với tụi em một lát đi, mấy cô em bên kia cũng gọi tới luôn.”

Lan Hinh cười từ chối: “Uống với mọi người một chén thôi, chị còn có việc, hy vọng mọi người thi cử đều đề tên lên bảng vàng, nếu tìm việc có thể tìm được công việc vừa lòng đẹp ý, ai chưa có người yêu thì mau yêu đi, nếu không mấy năm Đại học kết thúc nhanh lắm.....”

Một bàn đầy người cười vang, có người nói: “Sư tử cũng nên tìm ai đó đi, nếu không tụi em đi rồi sẽ không được gặp.”

Có người nói: “Nhất định đã sớm có, chỉ là không cho chúng ta gặp thôi, sư tử đẹp vậy cơ mà.”

Một cậu nam sinh giơ chén lên đùa giỡn: “Em còn độc thân này, nếu không để em theo đuổi sư tử đi...” Còn chưa nói xong đã bị người bên cạnh gõ một cái: “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Lan Hinh cười giơ chén rượu lên, uống cạn, sau đó để mọi người ăn no uống say.

Ninh Vũ đứng đó, cửa tiệm ồn ào đông đúc, mà Lan Hinh thành thạo như thế khiến Ninh Vũ cảm thấy có chút xa lạ cùng xa xôi.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Việc làm ăn buôn bán của tiệm cơm của Lan Hinh rất tốt, đã có vài người khách đứng chờ bàn để ngồi, đương nhiên sớm không còn chỗ cho bà chủ.

Cho nên Lan Hinh liền nhẹ nhàng nghiêng người né tránh vài người khách cùng mấy cô bé phục vụ đang bưng khay, chào mấy người khách quen, sau đó tới cửa thuận tay lấy cái ghế vốn để cho khách ngồi chờ bàn đưa cho Ninh Vũ: “Em ngồi một chút đi, tôi lập tức sẽ ra ngay.”

Ninh Vũ nhẹ nhàng gật gật đầu, Lan Hinh có vẻ sẽ bận rộn một lúc, Ninh Vũ cảm thấy có chút tay chân luống cuống, ít nhất thì mình hình như không thể giúp gì, hay là nói không biết giúp cô thế nào. Vì thế nàng chỉ có thể im lặng ngồi đó, nhìn Lan Hinh vội vàng đi ra sau nhà.

Nhân lúc Lan Hinh bận rộn, Ninh Vũ lại nhìn đánh giá bài trí xung quanh, nơi này không hề xa hoa, mà tràn đầy ấm áp.

Chỗ quầy không cao lắm, phía trên đặt một chiếc điện thoại bàn, có lẽ là dùng để nhận đơn đặt hàng, một bồn cây nhỏ đặt bên trái quầy, được tía rất gọn gàng, mọc cũng khá khả quan. Sau lưng là một cái tủ rộng, mỗi ngăn đều bày đầy rượu, có một cô gái trông lanh lợi đứng giữa tủ rượu và quầy thu tiền, lúc thì tính tiền, lúc thì nghe điện thoại, Ninh Vũ thi thoảng nghe thấy nàng cười góp ý cho khách hàng biết khoảng mấy giờ thì tiệm vắng.

Thấy dáng vẻ nàng bận rộn mà không loạn, nhất định là trợ thủ đắc lực của Lan Hinh.

Ghế trong tiệm làm bằng gỗ tối màu, khiến người ta có cảm giác thèm ăn. Lúc này chỗ nào cũng ngồi đầy người, có hai bàn có lẽ là bạn bè tụ tập, khá đông người, còn có hai bàn khác cũng ghép lại với nhau, tiếng mời rượu ồn ào náo nhiệt đương nhiên ở chỗ này lớn nhất.

Một bên của tiệm thật ra có mấy gian nhả toạ, cũng không phải hoàn toàn thành mấy gian phòng cách biệt, chỉ là lúc sửa thì được nâng lên, dùng kính thủy tinh mờ cao khoảng một thân người đặt giữa mỗi gian, cũng không có cửa, những chùm tua màu hồng thật dài rủ xuống, cũng có chút không khí lãng mạn.

Loáng thoáng bóng người bên trong, đương nhiên không nhìn rõ, có lẽ là đôi tình nhân, không muốn ở trong đại sảnh ồn ào náo động với những người khác. Những người đang yêu luôn như vậy, muốn một không gian hơi riêng biệt một chút, để có thể tùy lúc thả ra ánh mắt được mật ngọt điều hoà.

Nhưng cố tình lại đều là người trẻ tuổi, thích thể hiện niềm hạnh phúc của mình dưới ánh mắt công chúng, nên mấy sợi tua màu hồng kia thật ra cũng chẳng che được cái gì, nhưng lại vẫn có thể hoàn toàn ngăn cách đám bạn bè và bầu không khí ngọt ngào ái muội giữa một đôi tình nhân.....

Tủ kính thủy tinh sát tường sạch sẽ trong suốt, liếc một cái liền có thể thấy người đi đường, toàn bộ không gian tựa hồ cũng vì vậy mà có vẻ lớn hơn rất nhiều.

Dưới tủ kính là một cái hồ cá khá thấp hình chữ nhật, độ cao bất quá tính từ sàn nhà thì khoảng mười cm, bên trong nuôi một ít cá vàng — màu đỏ, màu đen, màu vàng.....Giữa đám đá cuội sạch sẽ là một ít rong rêu màu xanh, đôi chỗ có một ngọn núi giả, tạo thành những khoảng trống, đám cá bơi lội trong đó thật sự rất vui vẻ.

Trên hồ cá đó cũng có mấy bể cá nhỏ, xếp dọc theo toàn bộ hai bên tủ kính, có khoảng trên dưới bốn mươi cái. Bất quá mấy cái bể cá này hơi đặc biệt, mỗi một bể cá hầu như đều có hai con, hơn nữa phía trên mỗi cái đều dán một tờ giấy, hoặc là viết mấy chữ, hoặc là vẽ mặt hoạt hình, đương nhiên cũng có vài cái dán ảnh.....

Bên cạnh hồ cá đặt hai chậu cây mà Ninh Vũ không biết tên, xanh tươi dạt dào, tươi tốt như những cô cậu sinh viên này.

Những người đang đợi đến lượt phần lớn đều ngắm mấy con cá nhỏ để giết thời gian. Nghiên cứu xem con nào đẹp mắt, con nào lanh lợi, con nào vây dài, con nào mắt lớn.....

Ninh Vũ cũng không hoà theo thanh âm hưng phấn của bạn học, đem ánh mắt phóng tới những chú cá xinh đẹp đang bơi kia.

Lan Hinh đã vội vã từ phòng sau đi ra, trên tay cầm một gói to. Từ xa xa nhìn thấy dáng vẻ Ninh Vũ cúi người ngắm cá, rất chăm chú đáng yêu.

“Cá đều là do sinh viên mua tới.....” Lúc thanh âm Lan Hinh vang lên bên tai Ninh Vũ, Ninh Vũ mới vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, nghe cô nói thế liền dùng ánh mắt đầy thắc mắc nhìn Lan Hinh.

“Ừ, bọn họ không nuôi được, nuôi ở ký túc xá thì hoặc là cho ăn nhiều quá, cá không chịu được nên chết, hoặc là để lâu quá quên không thay nước, huống chi còn có kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, thời gian giá dài.....Hơn nữa bể cá quá nhỏ cũng không đủ oxy, tóm lại lúc mua rất vui vẻ, không ngờ đến lúc chúng chết lại đau lòng không chịu nổi. Cho nên trực tiếp để lại chỗ tôi, chúng tôi cũng giúp trông cho, bất quá nếu chết thì chúng tôi cũng không chịu trách nhiệm, ha ha.....” Lan Hinh cầm cái gói to, cùng Ninh Vũ cúi người ngắm cá trong bể.

“No quá có thể chết?” Ninh Vũ chưa nuôi cá bao giờ, ba nàng bạn rộn như thế, chăm sóc nàng đã không tệt lăm, trong nhà ngay cả chó đều không

nuôi thì làm sao có thời gian nuôi cá.

Trong quan niệm của nàng, nuôi cá chính là cho chút thức ăn vào, chúng đói bụng thì sẽ ăn, ăn no rồi tính sau. Không ngờ còn có chuyện no quá sẽ chết.

“Ừ, đúng vậy.....Em xem mấy bể cá này đi, gần như mỗi cái đều là một đôi.....Ha ha, mấy sinh viên đang yêu mua tới đó, bình thường đều là một đôi, hơn nữa hầu như đều là khách quen của tiệm này, thường xuyên lại đây ăn cơm, cũng thường xuyên lại đây xem cá, đợi đến khi tốt nghiệp nếu họ muốn tự nuôi thì có thể đến đây lấy về.....Bể cá nào không được lấy lại thì có thể tặng cho người khác. Bất quá ‘phòng’ tổng cộng cũng chỉ có mấy cái, những người khác nếu muốn nuôi mà không có bể thì có thể thả xuống hồ cá lớn ở dưới.....”

“Hồ cá lớn có nhiều cá đến thế, làm sao có thể nhận ra con nào là của mình chứ?” Ninh Vũ nhìn mấy con cá, nếu khác nhau thì thôi, nếu giống nhau thì mình căn bản không nhìn ra chỗ khác biệt.

“Tôi không phân biệt được....nhưng bọn họ lại có thể nhìn ra. Đợi đến ngày nào đó tiểu Vũ yêu ai, thả hai con vào đây, nói không chừng em có thể nhận ra đó.....Em nghĩ xem, người trên thế giới này có biết bao nhiêu, nhưng cố tình giữa bao người em lại nhìn trúng một ai đó, cho dù người đó có bình thường đến đâu, vào trong mắt em cũng sẽ khác biệt.....” Lan Hinh cười, cười đến thực vui vẻ. Tình yêu là một điều kỳ diệu, tuy rằng luôn cách mình rất xa.

“Nếu chia tay thì sao?” Ninh Vũ ngơ ngác nhìn cá trong hồ, sau đó chớp mắt nhìn Lan Hinh.

“Nếu chia tay, bọn họ có thể hoàn toàn quên đi đôi cá này, sau đó chúng thành những chú cá tự do, không chủ nhân, chúng ta sẽ quản lý một thời gian, sau đó hỏi ý chủ nhân, nếu đối phương bỏ, như vậy đôi cá đó có thể

được người khác nhận nuôi.” Chuyện như vậy đương nhiên có rất nhiều, ở nơi tràn ngập hơi thở thanh xuân như đại học, yêu đương rồi thất tình đều là những chuyện bình thường.

“Bao nhiêu tiền một bể cá nhỏ?” Ninh Vũ nghĩ, giá chắc hẳn không thấp, quanh đây nhiều sinh viên đến vậy, người mới yêu đều rất thích lãng mạn, có thể dùng cách thức nổi bật để biểu đạt tình yêu thế này, nghĩ chắc hẳn được rất nhiều sinh viên ưa thích.

“Không thu tiền.” Lan Hinh cho Ninh Vũ một câu trả lời thuyết phục đầy bất ngờ. Bất quá lập tức nàng hiểu ý Ninh Vũ, quan hệ cung – cầu một khi tồn tại thì thu phí hợp lý cũng là chuyện bình thường.

Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn Lan Hinh, không cần mở miệng, ánh mắt có thể nói đã thay thế câu hỏi.

“Tình yêu là vô giá.....” Lan Hinh cười rộ lên, đáp.

“Khó trách.....” Ninh Vũ nghiêm túc nhìn Lan Hinh, thật lâu sau mới đột nhiên thốt: “Khó trách tôi thấy xung quanh đây, [Lan tâm thực phủ] buôn bán tốt nhất.....”

“Ồ?” Lan Hinh cười tủm tỉm nhìn Ninh Vũ.

“Trái tim những sinh viên này đều bị chị thu phục hết, ăn cơm không đến chỗ chị thì đến đâu? Ngay cả tôi cũng thích nơi này.....Chị đây là kiếm tiền của người ta mà còn khiến người ta thích chị.” Ninh Vũ cũng cười, ngón tay cách lớp thuỷ tinh khẽ chạm vào một chú cá nhỏ mới bơi lướt qua.

“Nói linh tinh.....tiểu Vũ em không biết à, mỗi ngày nhìn nhiều người vui vẻ mà sống như vậy là một chuyện thực khiến người ta cao hứng đó?” Lan Hinh thực thành khẩn nói.

“Rất có ý tứ...rất lãng mạn...” Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn Lan Hinh, trên khuôn mặt nở rộ nụ cười trong trẻo.

Vốn cứ nghĩ Lan Hinh nhất định là một con buôn, không ngờ lại là người thật lãng mạn như thế...Sự lãng mạn từ trong xương cốt, khiến người ta cảm thấy ấm áp thoải mái.

Ninh Vũ nghĩ, không biết từng có bao nhiêu, hoặc tương lai sau này sẽ có bao nhiêu sinh viên tương thân tương ái sẽ để lại quãng thời gian lãng mạn nhất trong đời ở nơi này.....

Ninh Vũ rất muốn hỏi một chút, vậy còn chị? Chị có giữ lại cho mình một bể cá không? Đáng tiếc lời nói đến bên miệng, lại thu trở về.

Cô chỉ là tình nhân của ba mà thôi, sao có thể có thứ tình yêu lãng mạn đến thế cơ chứ.....Tình yêu lãng mạn đó có lẽ chỉ thuộc về sinh viên. Nghĩ đến đây, chút vui vẻ mới nhen nhóm trong lòng Ninh Vũ lại bị đập tan.

Nàng đương nhiên yêu ba mình, cho nên xếp cô vào hàng ngũ con buôn, nhưng qua thoáng tiếp xúc nho nhỏ, lại khiến nàng cảm giác trên người cô gái này tản ra một chút gì đó đặc biệt, sự đặc biệt này không hề liên quan đến tiếng “tình nhân”, đó là sự sạch sẽ thuần khiết, rực rỡ như nắng, tích cực, ấm áp mà bao dung, thậm chí là kiên cường.

Người như vậy, sao lại trở thành tình nhân của người khác nhỉ.....

Nhìn thấy Ninh Vũ không còn ngăm cá nữa, Lan Hinh nhẹ nhàng nắm tay nàng, ôn hoà cười: “Đói rồi phải không? Lúc này bận quá, đầu bếp không có, không có chỗ ngồi, chỉ có thể thiết thòi cho em đi theo tôi thôi.....” Lan Hinh vừa nói vừa nhẹ nhàng thè lưỡi giả bộ mặt quỷ.

Ninh Vũ vừa rồi có chút buồn bực, ngay lúc Lan Hinh làm động tác nhỏ le lưỡi đã tan thành mây khói, đột nhiên cảm thấy cô gái tên Lan Hinh này, mặc kệ cô có quan hệ gì với ba mình thì mình cũng không chán ghét nổi,

thậm chí từ trong đáy lòng lại có chút thích. Cho dù gần đây là bởi thứ lãng mạn “tình yêu vô giá”.

Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, Ninh Vũ không tự chủ được khép những ngón tay thon dài, nắm lấy tay Lan Hinh. Có lẽ ở trong lòng cho rằng người lãng mạn như thế sẽ chẳng phải con buôn.....

Hai người nắm tay ra khỏi tiệm cơm, trời đã tối mịt.

Thời tiết quả nhiên thay đổi, từ trên bầu trời đổ xuống cơn mưa phùn lất phất, gió thổi qua ngã tư đường cũng không mạnh lắm, lại khiến cảm giác mát lành của mùa thu trở nên dần rõ ràng. Mưa thu rất lạnh, thật sự không giả.....Trên đường một số nữ sinh mặc váy ngắn người run rẩy, đưa tay ôm trước ngực, cùng bạn bè vui cười chạy về trường. Có lẽ là lúc đi không ngờ thời tiết thay đổi.

Tiệm trang phục cách đó không xa lại rất đắt khách. Trời chuyển mùa mới nghĩ đến việc mua quần áo, đây là đặc điểm của sinh viên.

“Nhanh lên, sắp mưa rồi, sẽ lạnh lắm.....” Lan Hinh kéo tay Ninh Vũ, nhẹ nhàng cười thúc giục nàng. Sau đó hai người cũng không tự chủ được sải bước nhanh hơn.

Quả thật lạnh, Ninh Vũ vốn chịu lạnh tốt, nhưng thời gian này thân thể đã yếu đi nhiều, một lần tiêu chảy khiến nàng mất mấy lít nước. Quần áo cũ đều có vẻ lớn hơn, thân thể thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, cũng không khỏi thấy lạnh.

May mà nắm tay Lan Hinh, giữa tiết trời lạnh lẽo này, Ninh Vũ không hiểu sao lại nghĩ tới những chú cá vàng, nghĩ tới hai chữ “lãng mạn.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lan Hinh nắm tay Ninh Vũ đi qua ngã tư đường, quẹo trái, Ninh Vũ cũng không hỏi cô định đưa mình đi đâu ăn cơm, chỉ im lặng đi theo, cuối cùng đi vào một khu chung cư nhỏ, lúc này Ninh Vũ mới nghĩ ra, có lẽ cô muốn đưa mình về nhà.

Bác bảo vệ thấy Lan Hinh, khuôn mặt đầy nếp nhăn thay đổi, nụ cười tươi hiền lành ấm áp chào: “Hôm nay về sớm vậy? Không cần bác mở cửa nữa.....”

“Dạ, con dẫn cô em gái về nhà ăn cơm, tiệm cơm hết chỗ ngồi rồi.....ha ha.....” Lan Hinh nhẹ nhàng cười rộ, khiến Ninh Vũ đột nhiên nghĩ đến mới trước đây đến nhà người bác ở quê, có bày mấy cái ghế trong sân, ngồi tắm nắng tán gẫu vui vẻ.

“Bình thường chị về khuya lắm à?” Vào khu chung cư, tĩnh lặng hơn rất nhiều, vì đang thời gian cơm tối nên thường xuyên có thể nghe được thanh âm bát đĩa va chạm vang lên từ nhà khác truyền ra, còn có mùi đồ ăn thơm phức bốn phía.

Một người phải rời xa cơm nhà gần một tháng như Ninh Vũ cảm thấy cơm thềm ăn lúc này đột ngột tăng cao.....

“Cũng không trễ lắm, chờ người khách cuối cùng rời đi rồi sắp xếp lại một chút hạng mục ngày hôm đó, bình thường về sẽ khoảng một giờ đêm, đến mùa đông thì sớm hơn một chút, chắc tầm mười hai giờ, không hơn kém bao nhiêu.....” Lan Hinh thản nhiên đáp, dẫn Ninh Vũ lên lầu: “Cẩn thận kéo ngã.....”

Năm tầng, phòng ở rất cũ, đèn ở hành lang rất tối, tiếng bước chân nặng nề vang lên trên cầu thang. Ninh Vũ thầm nghĩ, có phải đêm đêm Lan Hinh liền cứ thế một thân một mình, rã rời mệt mỏi giữa hành lang trống rỗng mịt mờ lê bước lên lầu.....

Đó sẽ là cảm giác gì? Cô độc? Hay mệt mỏi? Hoặc vui vẻ thoải mái khi về nhà?

Ninh Vũ không thể nào hiểu được, bởi vì cuộc sống của mình và cô ấy thật sự không thể so sánh. Suy đoán linh tinh chắc gì đã chính xác...

Lan Hinh nắm tay Ninh Vũ, thật vất vả lên đến tầng năm. Lan Hinh đi nhiều cũng đã quen, nhưng Ninh Vũ còn chưa quen với việc leo cầu thang xa lạ dưới thứ ánh sáng âm u mờ ảo ấy, huống chi mắt nàng cũng không tốt lắm.

Đến cửa Lan Hinh mới thả tay Ninh Vũ ra, lấy di động, nường theo ánh sáng mờ mờ, lấy chìa khoá tra vào ổ mở cửa.

“Điều kiện không tốt lắm nhưng tiền thuê nhà tiện nghi, tự mình thu dọn sạch sẽ, ở cũng vẫn thoải mái.” Lan Hinh đưa tay bật đèn, căn phòng nhất thời sáng ngời.

“Em cứ ngồi tự nhiên, tôi đi làm đồ ăn...” Nói xong liền cầm cái gói to đi vào bếp.

Cái gói kia đương nhiên là đồ ăn mang về từ tiệm cơm. Bình thường Lan Hinh rất ít khi nấu cơm ở nhà, cơm trưa cơm tối đều ăn trong tiệm, về phần bữa sáng thì thường xuyên tùy tiện đối phó, hoặc không ăn.

Ninh Vũ bỏ sách xuống, đánh giá căn phòng một chút. Căn nhà gồm một phòng khách một phòng ngủ, chỉ khoảng 40 mét vuông. Phòng khách có một bộ sofa da kiểu cũ, không có bàn trà, nhưng lại có một chiếc bàn gỗ khá thấp, đại khái là dùng để ăn cơm.

Chiếc tivi ở phía đối diện là kiểu vừa to vừa nặng thời nay đã hiếm thấy, màn hình thuỷ tinh nhô ra, kích cỡ cũng nhỏ khiến Ninh Vũ cảm thấy thứ này nên bị tổng ra bãi rác.

Một góc tivi đã tróc sơn loang lỗ, nhưng vừa vặn ở mặt trên sạch sẽ bị loang lỗ có một bồn hoa nho nhỏ.

Trong lòng Ninh Vũ không biết vì sao đột nhiên trào dâng tâm trạng, có chút hoảng hốt.

Trực tiếp đẩy cửa phòng ngủ, một chiếc tủ quần áo nhỏ khá cũ bằng gỗ, có một bên cánh cửa đã hỏng, bị dỡ xuống đặt một bên, vì thế có thể nhìn thấy vài bộ quần áo được gấp gọn gàng đặt bên trong.

Ninh Vũ rất muốn nhìn xem quần áo của cô gái này như thế nào, đây là một thứ cảm xúc thực khó hiểu, nhưng Ninh Vũ rất cuộc vẫn kiềm chế được nỗi xúc động này. Đồ vật của người khác không thể tùy tiện làm lộn xộn, đây là vấn đề giáo dục.

Chính giữa phòng là một chiếc giường một mét năm, không có nệm, chỉ có tấm nệm sợi bông vớ vẩn gì đó, thoạt nhìn vừa đơn giản lại khá cứng, bất quá chăn đệm sạch sẽ được xếp gọn. Bên giường có một tủ để đầu giường, trong ngăn tủ để hai quyển sách.

Ninh Vũ đem ánh mắt chuyển qua cửa sổ, nơi đó có một chậu cây xanh mướt, khiến cả căn phòng sinh khí dạt dào — Lan Hinh hẳn thích màu xanh.

Ninh Vũ cảm thấy có chút áp lực, cuối cùng dời ánh mắt lên hai quyển sách trên chiếc tủ đầu giường, một quyển là sách Kinh doanh, mà quyển kia dĩ nhiên lại là sách nông nghiệp về phương diện kỹ thuật gieo trồng.....Như thế quả thật ngoài dự kiến của Ninh Vũ.

Cảm giác đầy bất ngờ hôm nay, hơn nữa nhìn thấy căn phòng sạch sẽ ngăn nắp lại chỗ nào cũng lộ ra vẻ nghèo túng này, khiến Ninh Vũ ngồi xuống giường, tiện tay lật quyển sách về kỹ thuật gieo trồng để ở đầu giường.

Lật xem, mà hơi nhăn, lại nhìn không được lộ ra tán thưởng. Trên trang giấy có từng hàng bút ký ghi chú chỉnh tề. Chữ rất đẹp, nét bút rõ ràng tiêu sái, liếc một cái nhìn rất sạch sẽ, cũng giống như Lan Hinh.

Nông nghiệp gì đó, Ninh Vũ đương nhiên xem không hiểu, ít nhất đối với người cà chua mọc trên cây hay dưới đất cũng không rõ lắm như nàng thì đọc loại sách này chính là đọc “Thiên thư”.

Bất quá những con chữ xinh đẹp tiêu sái này lại khiến nàng thưởng thức kỹ càng một phen.

Từ trong phòng bếp truyền ra tiếng nước khi rửa đồ ăn, Ninh Vũ lúc này mới cảm thấy mình có chút thất lễ, liền vội vàng đặt quyển sách trở lại chỗ cũ, sau đó vào bếp.

Phòng bếp tuy ít khi dùng, nhưng được thu dọn rất ngăn nắp, lúc này Lan Hinh đang rửa dưa chuột, bên cạnh còn một bó rau muống, một trái mướp đắng, cùng với một miếng thịt nhỏ.

Nước chảy ào ào, động tác của Lan Hinh rất thành thục, thân mình gầy yếu hơi cúi, theo động tác tẩy rửa đồ ăn trên tay, bả vai hơi cử động. Ninh Vũ nhìn bả vai đơn bạc gầy yếu kia, trong lòng không hiểu sao thế nhưng sinh ra một tia thương tiếc. Mà sau sự thương tiếc này, lại là trách cứ..... Không trách ai, mà tự trách người cha Ninh Hoà của mình.

Cha nàng tuy không phải ông chủ lớn nhìn, nhưng tốt xấu trong đám người được lĩnh lương cũng tuyệt đối xem như lương cao, với tình nhân của ông cũng chẳng bao giờ keo kiệt. Tuy nhà hay xe thì chưa nói tới, nhưng Ninh Vũ biết, nếu đến sinh nhật của đối tượng hoặc ngày tình nhân gì đó,

không phải không lấy ra được thứ gì — hoặc là, một món quà có thể chi trả cho tiền thuê nhà một năm của Lan Hinh cũng thậm chí chẳng đáng là bao.

Nhưng vì sao ông ấy lại không thể đối xử với Lan Hinh tốt hơn một chút? Để mặc nàng vất vả thế này, còn ở một nơi như vậy, vừa cũ nát lại không an toàn.

Ninh Vũ có chút tức giận nghĩ, muốn tìm thời gian gọi cho ba mình, nói chuyện tử tế một phen. Lan Hinh là một cô gái tốt.

Lúc Ninh Vũ nghĩ như thế, cũng không hiểu được vì sao, lại càng nghĩ càng giận, trong lòng thế nhưng phát hoảng.

Đến cuối cùng, cơn tức giận này lại cũng liên quan luôn đến Lan Hinh.

Tình cảnh của Lan Hinh thì trước khi khai giảng ba nàng cũng thật ra từng nhắc tới đôi chút, bất quá cũng không nói nhiều, chỉ nói nàng đến từ một làng quê xa xôi, gánh nặng trong nhà hơi nặng.

Ninh Vũ cũng không hỏi nhiều, lúc đó bản thân liền trực tiếp xếp Lan Hinh vào phạm trù con buôn vì tiền mà bán đứng thân thể, cho nên cũng lười nghe những lời khen ngợi của ba với cô.

Bất quá nay thấy, không ngờ túng quẫn đến mức này, lửa giận trong lòng cũng bùng lên dữ dội.

Nếu đã vất vả đến thế, vì sao không mở miệng nói với ba? Nếu là tình nhân thì có gì không nói được? Tình nhân của ba, lúc đi theo ba đều muốn này muốn nọ, vì sao Lan Hinh lại không?

Ninh Vũ thực cố gắng quay mặt đi, bình ổn lại tâm tình của mình. Có lẽ có chút lửa giận rất vô lý.....

“Để tôi rửa đồ ăn, chị thái đi, tôi dùng dao không tốt lắm...” Thanh âm của Ninh Vũ rất cục vang lên sau lưng Lan Hinh.

Lan Hinh xoay qua, mỉm cười, không biết từ khi nào trên mặt lại dính bọt nước, vương trên cằm, đáng yêu hết sức: “Không cần, em đi nghỉ một lát đi, tôi sẽ xong ngay thôi.....”

Ninh Vũ cũng không để ý, trực tiếp đi qua, đứng bên cạnh Lan Hinh, vừa vặn dưa chuột mới được rửa xong, Lan Hinh liền bỏ sang cái thớt đặt bên cạnh: “Ra ngoài đi, phòng bếp chật lắm, hai người sợ làm không tốt.”

Vừa nói, một tay vừa giơ lên nhẹ nhàng lau bọt nước dính trên cằm.

Ninh Vũ nhướn mi, đẩy cô qua một bên: “Tôi đói rồi, giúp cho mau, chúng ta sớm được ăn cơm...”

Lan Hinh cũng không từ chối, cầm dưa chuột đặt lên thớt, dùng dao cắt, nếm gia vị, hương thơm ngát của dưa chuột đã tràn ngập căn bếp nho nhỏ.

Ninh Vũ đã rửa xong mướp đắng, đưa tới trước mặt Lan Hinh, sau đó bắt đầu rửa rau muống.

“Ở trường có quen không?” Lan Hinh một bên cắt, một bên nhàn nhã hỏi.

“Cũng được, đã thích ứng với tiết tấu của trường, so với thời học trung học thì thoải mái hơn rất nhiều.”

“Lúc đi học, thư viện là một kho báu, bao giờ rảnh rỗi thì đi tới đó nhiều một chút, tất cả mọi thứ em muốn học, em nghĩ tới, dù vấn đề chuyên ngành sâu sắc hay tri thức mở rộng gì đó đều rất tốt...Chỉ là lúc tôi đi học có quá ít thời gian, cho nên tài nguyên quý giá nhất thời đại học tôi lại không dùng được, đến bây giờ vẫn còn cảm thấy thực tiếc.....” Trong thanh âm của Lan Hinh vẫn tránh không được nỗi tiếc nuối nho nhỏ.

Khi đó phần lớn thời gian ngoài lúc đi học đều dùng để đi làm, thời gian đến thư viện quả thật quá ít, cho nên vẫn luôn hâm mộ những người hàng ngày có nhiều thời gian rảnh, có thể ở thư viện cả ngày.

“Vì sao lại có ít thời gian?” Vừa rồi động tác vịn vò nước hơi quá tay, cột nước đột nhiên phun ra trúng rau củ rồi bắn ngược lại, khiến trước ngực Ninh Vũ ướt một mảng.

Lan Hinh nhìn thấy, cười nàng ngốc, sau đó kêu nàng cẩn thận một chút, làm ướt quần áo sẽ dễ bị cảm lạnh.

“Dành phần lớn thời gian để đi làm, đều là những công việc không có ý nghĩa gì cho lắm, xa xa không quan trọng bằng việc tới thư viện, nhưng có đôi khi con người chính là như thế, rõ ràng biết cái gì tốt mà lại cũng không thể lựa chọn.....”

Lan Hinh nói thật thoải mái, nhưng Ninh Vũ nghe mà lòng có chút chua xót, cũng không nói tiếp, rửa rửa thức ăn, sau đó đưa cho Lan Hinh.

Đội cơm nước làm xong xuôi cũng rất nhanh, Ninh Vũ lại sớm bị mùi thơm của đồ ăn quyến rũ khó nhịn. Đồ ăn ở căn tin của trường đương nhiên không thể so với đồ ăn làm ở nhà, cho dù đến tiệm ăn cơm, ăn vài lần cũng sẽ cảm thấy chán ngấy. Huống chi Lan Hinh là bà chủ tiệm cơm, có lẽ cũng đi theo mấy vị đầu bếp học không ít. Chỉ nhìn động tác thuần thục kia, Ninh Vũ thậm chí còn hoài nghi có phải ở trong tiệm bà chủ như Lan Hinh cũng sẽ vào bếp nấu nướng không.

Bất quá nói đến thì Ninh Vũ cảm thấy mình vẫn là người rất thích người ở nhà nấu cơm, thích ở nhà ăn cơm. Mọi thứ dù đồng dạng là do tay nghề của Lan Hinh, cảm giác khi ăn ở tiệm và ở nhà cũng không giống nhau.

Mâm cơm nóng hổi được bưng lên bàn, đương nhiên là cái bàn thấp trong phòng khách, hai người ngồi đối diện, đồ ăn đơn giản mà lại đặc biệt có cảm giác gia đình.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ninh Vũ ăn ngấu nghiến, Lan Hình lại ăn rất chậm, chiếc đũa thi thoảng gặp một chút thức ăn, bới một chút cơm, sau đó mỉm cười nhìn bộ dáng như quỷ đói đầu thai của Ninh Vũ, lòng dâng tràn ấm áp.

Trước đây ở nhà ăn cơm là phải theo mùa.

Mùa này trồng ngô, vậy thì món chính của mùa đó sẽ là ngô, cháo ngô. Hạt ngô lớn hơn hạt gạo rất nhiều, nấu một chén cháo, vàng vàng tươi tắn, tất cả đều là hạt ngô, gạo trắng chỉ để làm đẹp. Còn lại thì luộc ngô, hay làm ngô xào. Đôi khi trong nhà không có dầu, hạt ngô xào lên sẽ bị cháy, nhưng bên trong lại chưa chín, ăn vào cũng chỉ có chút vị muối.

Đến mùa khoai lang, đương nhiên món chính là cơm độn khoai — cháo khoai, cơm khô với khoai, nhưng cố tình khoai lang lại là thứ có thể cất giữ, vì thế thứ này tiếp tục làm thức ăn chính trong cuộc sống liên tục hơn nửa năm. Trên thực tế khoai lang gì đó đã tốt lắm rồi, thời điểm còn chưa ra củ cũng chỉ có thể ăn dây khoai lang, đó cũng là đồ ăn.

Ở trong mắt những người thành phố, đó đều là thực phẩm bổ dưỡng, thay đổi cách thức nấu nướng một chút để ăn, như thế mới có lợi cho thân thể, nhưng chỉ có những người đã trải qua cuộc sống như vậy mới biết, ăn ngô suốt một mùa, ăn khoai lang hơn nửa năm là cảm giác gì.

Bạn sẽ hận, sẽ ước gì đời này không bao giờ ăn thứ đó nữa.....

Về phần rau dưa, đương nhiên cũng giống nhau. Mùa nào trong nhà có rau gì thì ăn cái đó. Đương nhiên cũng không có khả năng kỳ vọng trong

nhà có các loại rau củ màu sắc rực rỡ. Ở nhà thường chỉ trồng một hai loại, tốt thì cầm ra chợ bán, kém thì giữ để mình ăn.

Đương nhiên những thứ thức ăn đó dù bạn có nấu giỏi đến đâu cũng đại khái chẳng làm được gì, bởi vì thứ nhất không có thịt, thứ hai thậm chí không có dầu, dầu là phải dùng tiền mua, lâu dài không được. Cho dù là dầu ăn hoa cải cũng sẽ đem cầm bán mà không phải để dành cho mình ăn. Về phần lợn thì thật ra có nuôi, nhưng cũng để lấy tiền lời chứ không phải để giết.....

Huống chi phụ nữ trong mấy ngôi làng nhỏ trên núi cũng chỉ học chút kỹ năng nấu nướng từ những người lớn tuổi, vì để no bụng mà thôi, làm sao có thể nói ngon hay không.

Còn nhớ lúc học trung học, bởi vì cảm thấy rau cần có thể bán giá tốt, vì thế nhà nhà trồng rau cần, rồi trên bàn cơm mùa đó vĩnh viễn đều là rau cần, không có rau cần xào, hoặc là nêm hạt tiêu tự chế, hoặc dùng kèm dưa chua cũ mềm có thể khiến người ta rụng răng muối trong cái hũ lớn đã dùng vài thập niên.....Nghĩ tới đó tựa hồ vẫn như cũ phảng phất vị chua trào lên từ dạ dày.

Có lẽ vì cuộc sống, cho nên cứ thế mà ăn, vốn cũng hiểu cũng chẳng có gì, nhưng đợi sau lên trung học, khi mua đồ ăn ở căn tin trường thấy rau cần liền mua một phần, ăn một miếng, sau đó liền ói ra.....

Bất quá chung quy mà nói, từ khi bắt đầu lên trung học, mình cảm thấy thực hạnh phúc, mặc dù có lúc không có tiền ăn cơm, bụng đói cồn cào, nhưng càng nhiều lúc căn tin luôn có đủ loại đồ ăn phong phú chờ mình chọn, tuy chỉ là những thứ rau dưa đơn giản nhất, nhưng tốt xấu gì cũng không phải không có dầu, dù sao cũng được lựa chọn mà không phải trong một mùa chỉ có thể ăn một hai loại đồ ăn...

Cho nên thức ăn ở căn tin mà các học sinh khác cảm thấy khó ăn đến buồn nôn, mình lại rất thích.

Mẹ cô nói, mình là đứa không chịu được khổ, cho nên phải chăm chỉ học cho giỏi, nếu không làm bạn cả đời chính là bấp ngô củ khoai.

Quả thật như thế, mình quả thật không chịu được khổ, ở trong làng chính là đời đời trải qua những ngày tháng như thế, các cụ ngày xưa đều có thể, nhưng bản thân cô lại thật sự không thể.

Cũng không biết qua nhiều năm như vậy, mình không bao giờ lơ là việc học có phải vì nguyên nhân này không. Có lẽ lý do đơn thuần chỉ là vì có thể thay đổi đồ ăn mà thôi. Đương nhiên, nguyên nhân này thậm chí có thể kéo dài đến sau khi cô tốt nghiệp đại học, lại lựa chọn mở quán cơm.....

Có đôi khi con người vốn không có ý tưởng gì quá rộng lớn, vốn không thể nhìn trước tương lai thì nói gì đến chuyện tính toán cho tương lai, chính là bởi vì một cảm giác sợ hãi được khắc sâu nên mới khiến ý định ban đầu của cô bất tri bất giác rời xa.

Vì thế thích nhìn thấy các loại rau dưa mới mẻ, thích nhìn các món ăn khi bung lên hương sắc vẹn toàn, thích nhìn thấy người khác ăn cơm ở tiệm mình, chỉ thế đã cảm thấy mỹ mãn.

Đương nhiên, cũng thích trên bàn cơm của mình vĩnh viễn có thể là những thứ rau củ khác nhau, thậm chí cũng có một niềm say mê với thịt. Trước đây mỗi lần được ăn thịt thì phải là lễ tất niên, một năm có thể có mấy lần tất niên đây? Ha ha.....

Bởi vậy có thể thấy được có một số việc sẽ ảnh hưởng sâu xa. Cả đời này sẽ chôn sâu trong cốt nhục của mình, sẽ vĩnh viễn chán ghét bấp ngô hay khoai lang, không thích lúc ăn cơm không có thịt, mãi mãi...đó gần như trở thành một loại bệnh.

Cho nên khi nhìn thấy Ninh Vũ ăn ngon đến thế, cảm giác thoả mãn sẽ tự nhiên sinh ra trong lòng.

Thật tốt...có thể ăn ngon miệng như vậy.

Sự thoả mãn của con người đôi khi chính là để bù đắp cho một loại thiếu thốn...Cái này cũng giống như nhiều người vì sợ cái nghèo, cho nên suốt đời cố chấp theo đuổi tiền tài, trở thành một loại bệnh.

Cũng may thứ cô theo đuổi cũng chỉ là chút rau chút thịt trên bàn cơm mà thôi, thật sự không có tiền đồ.

Ninh Vũ đã gió cuốn mây tan giải quyết xong bát cơm, vừa ngẩng đầu liền thấy Lan Hình mỉm cười, ánh mắt đong đầy thoả mãn cùng ôn hoà nhìn mình. Trong lòng không biết vì sao đột nhiên cảm thấy có gì đó vỡ vụn, mà có thứ gì muốn tràn ra, cho nên nàng cũng nhìn Lan Hình chăm chú, khoé môi vương hột cơm khiến nàng nhìn trông thật thà đáng yêu.

Lan Hình liền nhoèn miệng cười, cười thực ấm áp, thực thân thiết, hơi giơ tay, những ngón tay mảnh khảnh lướt qua khoé môi Ninh Vũ, phỉ hạt cơm kia đi.

Nét mê man trong mắt Ninh Vũ càng sâu đậm, nhìn Lan Hình, không chớp mắt.

Nhưng Lan Hình lại bật cười: “Sao thế, ăn đến ngốc rồi?”

Ninh Vũ đỏ mặt, hơi cúi đầu, chuẩn bị và cơm mới phát hiện trong bát trống không, vì thế mặt càng đỏ.

“Đồ ăn ngon lắm.....” Ninh Vũ chỉ có thể cố tìm từ để nói.

“Thế thì ăn nhiều một chút...Nhìn em gầy đi một vòng kìa...” Lan Hình với tay lấy chiếc bát không của Ninh Vũ, lại xới đầy. Trong giọng nói là nỗi

đau lòng có chút không che dấu được.

“Chị cũng ăn nhiều một chút, chị cũng gầy quá...” Ninh Vũ nhìn bát của Lan Hinh, còn hơn nửa chén cơm, nhất thời cảm thấy cô ăn quá ít.

“Tôi gầy, nhưng thân thể khỏe mạnh...” Lan Hinh rút cuộc vẫn ăn một miếng cơm.

“Lúc vừa gặp chị, tôi đã nghĩ chị giống một cô bé suy dinh dưỡng...” Ninh Vũ bật thốt.

Kết quả hai người liền bật cười.

Vì thế bầu không khí thật ra lại thoải mái hơn nhiều: “Lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã nghĩ đến Teletubbies...” Lan Hinh vừa nghĩ tới bộ dáng của Ninh Vũ lúc đó vừa cười.

“Hả? Vì sao?” Ninh Vũ ngậm một miếng đầy cơm, lúng búng nói.

“Em mới ngủ dậy, tóc trên đầu dựng đứng, vẻ mặt mê man...thực đáng yêu, sau đó...sau đó tôi liền nghĩ đến mấy bé Teletubbies...” Lan Hinh cười đến đặc ý.

“Được rồi được rồi, lần sau trước khi gặp chị tôi phải sửa soạn kỹ càng mới được...Mau ăn cơm đi, sắp nguội cả rồi, chị còn chưa ăn được mấy miếng kìa, trách không được nhìn thấy bộ dáng như suy dinh dưỡng, xanh xao vàng vọt chỉ có da bọc xương...” Thời điểm Ninh Vũ hứng thú cũng có thể tán gẫu đôi ba câu.

“Thích ăn tôi sẽ thường xuyên làm cho em ăn...” Lan Hinh nhìn Ninh Vũ, ôn hoà nói: “Hôm nào muốn ăn gì thì nói cho tôi một tiếng.”

“Nhưng chị bận rộn đến vậy...” Ninh Vũ miệng chóp chép nhai, nhớ đến [Lan tâm thực phủ] buôn bán rất khá, lại không tự chủ được nghĩ đến

ngày ngày cô đều về trễ, cũng không nở vì mình tham ăn mà khiến cô thêm bẽ bộn.

“Buổi trưa buôn bán không tốt như thế, sáng tôi đi chợ là có thể về làm cơm trưa, sau khi em tan học vừa vặn có thể đến ăn, buổi tối thì thật ra sẽ bận một chút, em có thể đến tiệm cơm ăn, tôi sẽ dọn đầu bếp đúng giờ làm cơm cho em, cũng không phiền.”

“Rất phiền chị...” Ninh Vũ cảm thấy như thế tốt lắm, nhưng dù sao cũng không thích hợp.

“Không có gì. Để em tới còn đỡ hơn tôi đến đưa đồ cho em.....” Lan Hinh nhìn Ninh Vũ ha ha cười.

Ninh Vũ nhớ tới hôm nay trước cổng trường, Lan Hinh nhìn mình hơi giận dữ, kêu mình hàng ngày đến đó ăn, nếu không sẽ tự mình đưa đồ đến. Mình cũng không coi là thật, không ngờ Lan Hinh lại nhớ rõ những lời này.

“Thế thì không tốt lắm, chị khiến tôi mất đi cơ hội tốt ở bên bạn bè... không hoà nhập đó...” Ninh Vũ cảm thấy trong lòng ấm áp, lại đùa giỡn.

Lan Hinh cũng không dây dưa vấn đề này, buông bát đĩa, lấy một chùm chìa khoá trong túi ra, sau đó lấy xuống một cái chìa cho Ninh Vũ: “Đây là chìa khoá nhà, chừng nào em muốn tới thì có thể tới bất cứ lúc nào. Khoảng thời gian cuối tuần và trước kỳ thì ở trong trường đều rất ổn, có lẽ em sẽ không nghỉ ngơi tốt được. Em có thể tới đây ngủ, nơi này cái gì ưu việt khác thì không có, chỉ được cái yên tĩnh, học bài rất tốt.”

Ninh Vũ do dự một chút, vẫn nhận lấy chiếc chìa khoá kia. Nơi này tuy hơi cũ nát, nhưng thật sự im ắng, hơn nữa có thể cho người ta cảm giác của một mái nhà.

Mình chắc gì đã thật sự đến đây ngủ, Ninh Vũ nghĩ thế, Lan Hinh bận rộn đến vậy, lúc mình rảnh rồi thật ra có thể lại đây giúp dọn dẹp một chút.

Chờ ăn cơm xong, thu dọn gọn gàng cũng đã hơn tám giờ, Ninh Vũ phải về trường, mà Lan Hình cũng phải đến tiệm. Lúc này thật sự là thời gian bận rộn nhất trong cửa hàng.

Qua ô cửa sổ, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, những hạt mưa thê lương đổ xuống, trời hơi lạnh, Lan Hình lục tìm trong tủ quần áo, tìm một chiếc áo khoác phủ thêm cho Ninh Vũ, mà chính mình cũng khoác thêm một chiếc, đáng tiếc chỉ có một chiếc dù.

Lần mò đi xuống lầu, Ninh Vũ nắm tay Lan Hình, tay kia thì chống lên vách tường, thật cẩn thận đi xuống.

Bầu trời bên ngoài đã sớm tối mịt, Ninh Vũ nắm chặt chiếc áo khoác vừa ngắn vừa nhỏ, cùng Lan Hình trú dưới một tán ô, nhưng cái đầu của Ninh Vũ dù sao cũng hơi cao, Lan Hình cầm ô sẽ thường xuyên chạm phải đầu Ninh Vũ.

Cuối cùng Ninh Vũ trực tiếp cầm lấy tán ô trong tay Lan Hình, mới phát hiện chiếc ô này cũng không lớn, vừa rồi khi Lan Hình cầm cứ luôn nghiêng về bên này, cho nên nàng không cảm thấy, lúc này nàng giơ ô hơi nghiêng về phía Lan Hình, vai trái đã bị mưa thấm ướt.

Vì thế đưa tay sờ lên vai phải Lan Hình, quả nhiên có chút ướt át, cũng may vừa mới đi ra còn chưa dầm mưa bao lâu, nhưng đáy lòng lại vì động tác nho nhỏ này mà cảm động.

“Đừng chỉ lo che cho tôi, cẩn thận dầm mưa bị cảm...” Lan Hình mất quyền khống chế với cây dù, lại cảm thấy cả người đều bị ép sát dưới ô, liền vội vàng lên tiếng, một bàn tay cũng giơ lên đẩy tán ô mà Ninh Vũ đang nắm nghiêng sang hướng kia.

Ninh Vũ thuận theo động tác này của Lan Hình, lại đem tán dù từ tay phải chuyển qua tay trái, còn tay phải lại vòng ra sau lưng Lan Hình, ôm lấy

eo cô. Như thế hai người liền gần sát với nhau, cho dù chiếc ô có nhỏ cũng không còn khiến hai người chật vật vì dính mưa nữa.

“Như thế là tốt rồi.....” Ninh Vũ nói.

Cũng không biết lời này là nói cho Lan Hinh nghe hay nói cho mình nghe.

Tiếng mưa rơi như tiếng tầm ăn rổi, một tán ô nho nhỏ lại tựa hồ như đột nhiên ngăn cách toàn bộ thế giới, không gian nho nhỏ liền trở nên ấm áp. Ninh Vũ ôm lấy eo Lan Hinh, ôm thật chặt, trong lòng tràn ra chút cảm giác khác thường, lại quy cho thời tiết. Chẳng qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh kia, chung quy khiến lòng thật ấm áp.

Bởi vì chỉ có một chiếc ô, Lan Hinh liền kiên trì đưa Ninh Vũ đến dưới lầu ký túc xá, nhưng đến nơi, bàn tay Ninh Vũ đang ôm lấy eo Lan Hinh lại có chút luyến tiếc không nỡ buông ra.

Đó là một thứ cảm giác không nói nên lời, có lẽ là đau lòng vì cô gái này.

Loại đau lòng này không thể bù đắp trong hiện thực, lại chỉ có thể trong sự phán đoán đơn thuần mà chấp nhất cho rằng khi được mình ôm, ít nhiều cũng có thể khiến cô thấy ấm áp.

Mà ngày hôm đó, để cô một mình rời đi, dĩ nhiên cũng có thể khiến mình cảm thấy khó chịu...

Nhưng đây rốt cuộc cũng chỉ là suy đoán, bàn tay vẫn phải buông ra, mà sau khi nói một tiếng chào, Lan Hinh vẫn trong tầm mắt Ninh Vũ dần dần hoà vào màn mưa.

Nhưng bóng lưng cô đơn gây yếu khi cô rời đi ấy, liền cứ thế khắc thật sâu vào lòng, khiến trái tim đầy tràn cảm xúc đi theo cô ngày càng xa.

Lúc đó, nàng sớm đã quên cô gái này là tình nhân của ba mình.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cứ thế, tháng chín bắt đầu, trời thường xuyên âm u, thi thoảng sẽ mưa, thời tiết đã ngày càng lạnh. Áo bông cộc tay đã bị vứt bỏ hoàn toàn nửa tháng trước, áo sơ mi dài tay và áo thun tựa hồ trở nên quá ngắn, sinh viên trong trường hơn phân nửa đều mặc áo khoác, có mấy người sợ lạnh thậm chí đã choàng áo lông.

Lan Hinh nói: “Theo cách nói ở quê nhà thì là ‘Nhị bát nguyệt loạn xuyên y’.”

(*ý đại khái là nói thời tiết lúc chuyển mùa nhiệt độ chênh lệch ngày đêm, hôm này với hôm khác rất lớn, có thể sáng nóng, tối rét, quần áo mỗi người mặc mỗi lúc trong ngày cũng khác)

Ninh Vũ hỏi, đã sắp tháng mười rồi, sao lại nói tháng tám, tháng tám nóng lắm mà.

Lan Hinh nói: “Ngốc, đó là lịch âm.”

Ninh Vũ rốt cục cũng không nói với ba mình chuyện về Lan Hinh, mặc kệ tình cảnh khó khăn này ba nàng có biết không, nhưng không biết vì sao, Ninh Vũ không muốn khi nói chuyện với ba mình mà nhắc tới Lan Hinh. Tựa hồ một khi nhắc tới cũng là nhắc nhờ mình, cô gái này là tình nhân của ba.

Con người đôi khi có bản năng tự lừa mình dối người, Ninh Vũ cũng không ngoại lệ. Ở trong lòng, Ninh Vũ càng nguyện ý giữ lại một mặt ôn nhu đáng yêu kia của Lan Hinh, khi nhớ tới cô, càng nguyện là ấm áp

thương tiếc mà không phải là tình nhân của ai. Sự thật như thế, một con buôn như vậy, khiến người ta sinh ghét.

Ninh Vũ đương nhiên cũng không ngày ngày đều đến chỗ Lan hình, đương nhiên cũng từ chối để cô đem cơm đến cho mình. Lan Hình nói nàg vài câu, nhưng vẫn đồng ý.

Dù sao đây là trường học, Ninh Vũ còn có bạn bè của mình, có một vòng giao tiếp mà nàg cần dung nạp. Cho nàg một hoàn cảnh tốt, để nàg được ăn ngon ngủ kỹ là bảo hộ nàg, nhưng cũng là hại nàg.

Điểm ấy, Lan Hình cũng hiểu. Cứng chiều là sai lầm ôn nhu nhất. Cho nên Ninh Vũ và Lan Hình gặp nhau cơ bản đều vào cuối tuần.

Lúc ban đầu là Ninh Vũ ngủ nướng, sau đó rời giường đi tìm Lan Hình cũng vừa vặn giữa trưa, tiếp đến hai người hai người ngồi ăn trong căn phòng tình nhân ở tiệm, đến chiều thì ngắm cá, tối muộn Lan Hình bề bộn nhiều việc, đôi khi Ninh Vũ cũng chào khách, giúp lấy bát đĩa cho khách, lấy nước lấy rượu.

Sau khi Lan Hình biết thói quen của Ninh Vũ sẽ thường xuyên sau khi mang đồ ăn đến tiệm sẽ lấy một ít về nhà nấu cơm. Ninh Vũ tỉnh dậy ra khỏi cửa, gọi điện cho Lan Hình thì cũng vừa lúc đồ ăn chuẩn bị xong xuôi.

Căn phòng cũ kỹ của Lan Hình, tuy Ninh Vũ ở đó cảm thấy đầy sự ấm áp của một mái nhà, tuy thế lại chỉ đi qua đó một mình một lần, không vì cái gì khác, mà vì cái tủ quần áo đã hỏng kia.

Không biết vì cái gì, trong lòng nàg cứ nhớ mãi chiếc tủ quần áo cũ đến rớt cả cánh cửa ấy. Trong lòng càng nghĩ, lại càng không thể quên, từ cuối tháng chín vẫn kéo dài đến tháng mười, cuối cùng Ninh Vũ quyết định, cứ đến sửa đi. Nếu không việc đó giống một sợi dây thừng, trói chặt trái tim nàg, thì thoảng lại siết một cái...

Vì thế vào một cuối tuần, Ninh Vũ dậy rất sớm, tìm đến tiệm bán vật dụng gần trường, mua nào kìm, bản lờ, đinh ốc linh tinh gì đó, lòng tràn đầy kích động chạy đến chỗ Lan Hinh.

Đọc đường đi đều cảm thấy lòng nháy nhót, lại thầm nghĩ, nếu lúc mình tới bị cô hỏi, mình sẽ nói thế nào đây? Có phải sẽ lạnh nhạt nói, ừ, chiếc tủ này hỏng lâu rồi, chường mắt quá, tôi nhìn không chịu được....

Bất quá có lẽ hơn nửa thì cô sẽ không có nhà. Ninh Vũ nhìn thời gian, hơn tám giờ. Bình thường giờ này cô đều đã đi chợ.

Như thế mình cứ lén sửa là được, nên ở nhà chờ cô trở lại, cho cô một niềm vui bất ngờ, hay là thu dọn đồ đạc, chạy đi, chờ cô về nhà mơ hồ mờ mịt?

Cô có thể đoán được là do mình làm hay không?

Ninh Vũ suy nghĩ lung tung, đi một mình trên đường cũng không kiếm được ha ha ngây ngô cười.

Đến nhà Lan Hinh, đương nhiên Lan Hinh đã đi mất. Ninh Vũ tâm tình kích động, vội vàng bày dụng cụ, nghiên cứu một chút cấu tạo của cánh cửa còn lại, sau đó bắt đầu bắt tay vào làm.

Lý thuyết thì rất đơn giản, nhưng đến lúc làm lại rất khó khăn, một người vừa phải đặt cửa đúng chỗ, vừa phải vặn ốc đóng đinh. Một chuyện rất đơn giản, không ngờ bận rộn mấy tiếng liền, mãi đến khi đầu đầy mồ hôi mới xong.

Ninh Vũ nhìn cánh cửa kia cười ngây ngô nửa ngày, tay đẩy đẩy kéo kéo đóng mở vài lần mới vừa lòng.

Lúc này mới nhận ra ngón tay bị búa nện trúng bắt đầu nóng bỏng đau đớn, một mình đứng trong phòng nhìn đầu ngón tay dập nát, lòng đầy hối

tiếc tự đau lòng cho mình một phen, sau đó nhìn đồng hồ, Lan Hinh sắp trở lại, vì thế lại vội vàng dọn dẹp đồ đạc, lưng vác túi chạy xuống lầu.

Vết thương trên tay hơi chảy máu, cũng không nghiêm trọng, chỉ bị sưng lên, vô cùng đau đớn, tím bầm một cục, thương thế kiểu này cũng không cần đến bệnh viện, chỉ cần một thời gian là sẽ khôi phục.

Ninh Vũ lưng đeo túi đi loanh quanh nơi ngã tư đường, buổi sáng cuối tuần, bầu không khí lành lạnh bắt đầu phiêu tán một ít hương đồ ăn. Nàng đã quen thói sáng ngủ nướng, buổi chiều đi dạo phố, cho nên sáng cuối tuần có hơi mệt mỏi.

Mà Ninh Vũ hiển nhiên không có tâm tư để quản chuyện đó, trong đầu nàng đều là vẻ mặt kinh ngạc của Lan Hinh khi về nhà nhìn thấy chiếc tủ quần áo đã được sửa. Cô có thể nghĩ ra là mình không nhỉ?

Khi Lan Hinh gọi cho Ninh Vũ, Ninh Vũ đã chờ đến rớt ruột. Con người luôn là vậy, lúc ngóng trông cái gì liền cảm thấy thời gian trôi qua cực kỳ chậm, sẽ thường nhìn di động, sợ xung quanh quá ồn ào mà để lỡ cuộc gọi.

Chờ đến khi Lan Hinh thực sự gọi tới, Ninh Vũ nghe máy mà tim đã đập “thình thịch”, đầu nghĩ lung tung, nhưng đầu dây bên kia lại là một trận trầm mặc.

Sự yên lặng này khiến trái tim đang nhảy nhót của Ninh Vũ an tĩnh lại: “Lan Hinh?”

“Trở về đi, cơm đã xong rồi...” Thanh âm của Lan Hinh vẫn bình tĩnh như không có gì xảy ra, vẫn ấm áp bình thản, không nói nửa chữ về chuyện cánh cửa tủ quần áo. Ninh Vũ cảm thấy có chút mất mát.

Uể oải đi đến nhà của Lan Hinh, dọc đường đi ươn éo mãi, mất không ít thời gian, mấy đồ trong ba lô kêu leng keng thật sự khá nặng, bất quá lúc này Ninh Vũ cảm thấy đặc biệt mất mát. Không ngờ Lan Hinh lại không

nhận ra, hoặc là nói, có phát hiện nhưng không nghĩ là mình. Không hiểu sao lòng dâng trào một cảm giác trống vắng.

Cũng giống như khi thi được một trăm điểm, chờ giáo viên khen ngợi, kết quả đợi thật lâu, giáo viên đến rồi lại đi, chỉ có cảm giác mất mát vì không được khen ngợi là giống nhau.

Vì thế những thứ trong ba lô vốn khiến mình hưng phấn suốt sáng sớm nay chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vào nhà, Ninh Vũ nhẹ nhàng đặt ba lô lên chiếc sô pha bên cạnh, không để cho thứ trong đó phát ra âm thanh.

Lan Hình ra khỏi bếp, trên tay bưng hai đĩa thức ăn, đều là món Ninh Vũ thích. Sau đó lại bưng một món canh một món ăn nữa, rồi mới xới cơm, hai người bắt đầu từ từ ăn.

Ninh Vũ hiển nhiên không có khẩu vị, tay trái bị thương được nàng cẩn thận giấu dưới bàn, cơm cũng ăn rất chậm, hoàn toàn không có dáng vẻ ăn lang thôn hổ yết mọi khi, cho nên chỉ ăn mấy miếng, Lan Hình liền ngẩng đầu lên, cười nói với Ninh Vũ: “Sao thế? Đồ ăn hôm nay không hợp khẩu vị à? Tôi bận rộn mãi đến giờ, đều chọn làm mấy món em thích mà.....Có phải ăn đồ tôi nấu mãi đến chán rồi không?”

“Không...” Ninh Vũ ngượng ngùng trả lời, đột nhiên nhớ ra Lan Hình bận rộn như vậy, có lẽ trở về căn bản còn chưa kịp vào phòng ngủ, đương nhiên không phát hiện ra.....

Aish, mình thật là, để tâm mấy chuyện vụn vặt như thế, cứ nghĩ là mình làm rồi cô về tất nhiên sẽ thấy. Nói mãi thì là do bản thân mình không đủ bình tĩnh.....

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy xấu hổ với tính nhỏ nhen của mình. Chỉ là lúc này Lan Hình nhìn mình chăm chăm, vì thế liền vội vàng cúi đầu

ăn cơm, nhất thời cảm thấy đồ ăn thơm ngon hẳn lên.

Lan Hinh nhìn bộ dáng Ninh Vũ, nhẹ nhàng lắc đầu cười cười. Quả nhiên là một đứa con nít.....

Đợi đến khi ăn cơm xong, Lan Hinh thu dọn bát đĩa rồi, Ninh Vũ lại không tới giúp. Trên tay có thương tích, chỉ sợ giúp sẽ bị lộ.

Chờ Lan Hinh làm xong, Ninh Vũ lại phá lệ kéo tay cô: “Trời nóng buồn ngủ quá...Lúc này trong tiệm cũng không bận lắm, ngủ trưa với tôi một lúc đi...Hôm nay thời tiết thích hợp.....”

Quả thật vậy, buổi sáng thức dậy sớm, bắt quá kéo cô vào phòng không phải để ngủ, mà vẫn vì chút bận tâm nho nhỏ kia, vì cánh cửa tủ.....

Lan Hinh cũng không phản đối, để Ninh Vũ kéo vào phòng ngủ, phòng ngủ vốn không lớn, trừ một chiếc tủ đầu giường ra thì còn một cái tủ quần áo, rất đơn giản, cho nên đưa mắt nhìn một cái đương nhiên là cánh cửa tủ đã được sửa lại.

Ninh Vũ theo bản năng nhìn cánh cửa, lại chú ý ánh mắt Lan Hinh, ánh mắt Lan Hinh lướt qua đó, cũng không dừng lại, khiến Ninh Vũ thật thất vọng.....

Đợi hai người cởi áo khoác leo lên giường, Lan Hinh mới nhích lại gần: “Cho tôi xem tay em.....”

“Hả?” Ninh Vũ còn đang buồn bực nên không chú ý, Lan Hinh đã nắm cổ tay Ninh Vũ giơ lên trước mặt. Ninh Vũ muốn lùi lại, hiển nhiên đã không còn kịp.

“Sao lại bị thương nặng đến vậy?” Lan Hinh nhíu nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Ninh Vũ. Sau đó bỏ ra, đến bên chiếc tủ đầu giường lục tìm thuốc đắp lên cho Ninh Vũ.

Ninh Vũ không nói gì, nhìn chăm chăm ngón tay mình, nhìn Lan Hinh thật cẩn thận xử lý.

“Tôi bận cả ngày, tay cũng bị đập trúng...kết quả, chị không nhận ra.....” Ninh Vũ chu môi, thật sự uỷ khuất.

“Trẻ con...” Lan Hinh leo lên giường, nằm đối mặt với Ninh Vũ: “Đã sớm phát hiện ra rồi, chẳng lẽ phải chờ tôi khen mới được?”

Ninh Vũ không nói gì, nghĩ mình hình như quá trẻ con rồi, không phải chỉ là một cái cánh cửa thôi sao? Mục đích không đơn thuần mà, cứ nghĩ cô nhìn thấy sẽ vui, có thể khích lệ mình.....

Suy nghĩ như thế không tốt, Ninh Vũ biết, nhưng mà không tìm chế được.

“Ngốc.....” Lan Hinh nắm bàn tay bị thương của Ninh Vũ, đặt bên miệng nhẹ nhàng thổi: “Buổi sáng lúc tôi gọi cho em, em không nghe ra sao?”

“Nghe ra cái gì?” Ninh Vũ nghĩ nghĩ, hai người không phải chỉ nói hai câu thôi sao, cô quả thật đâu có nhắc tới chuyện cánh cửa.

“Em đã quên rồi, tôi là gọi em trở về, không phải gọi em lại đây...Em là đồ ngốc. Không phải không muốn khen em, mà là không biết khen em thế nào...Chỉ là trong lòng thực sự cảm động...Nhưng nhìn em, lại không biết thể hiện thế nào.....” Lan Hinh cười, nói rồi nói, thanh âm liền dần nhỏ xuống.

Buổi sáng khi Lan Hinh mang đồ ăn trở về liền nhìn thấy chiếc tủ đã được sửa lại cánh cửa trong phòng ngủ. Cô có thói quen khoá cửa, nhưng khi trở về cửa phòng ngủ lại mở ra, tuy biết trong căn phòng rách nát này cũng không có gì đáng giá cho người ta ăn trộm, nhưng Lan Hinh vẫn nhìn xem.

Cánh cửa đã được sửa tươm tất như thế đương nhiên chỉ có thể là do Ninh Vũ, bởi vì trừ cô ra chỉ có Ninh Vũ có chìa khoá. Lại nhìn chỗ sửa không đẹp đẽ kia thì chắc chắn không phải tác phẩm của một người chuyên nghiệp. Nghĩ thế thì khẳng định chính là Ninh Vũ.

Lúc ấy trong lòng ấm áp, đứng trước cửa tủ ngơ ngác một lúc, cảm giác trong lòng khó nói thành lời, lên xuống lợi hại, nhưng không có cách gì thể hiện bằng ngôn ngữ.

Thật vất vả mới điều chỉnh lại tâm tình một chút, vào bếp sửa soạn một phen mới bình tĩnh lại, nấu cơm, đồ ăn cũng rửa sạch làm xong mới gọi cho Ninh Vũ.

Vốn cảm thấy rất muốn nói gì đó, nhưng điện thoại được nhắc lên, nghe tiếng hô hấp ở phía đối diện lại cảm thấy không biết phải mở miệng thế nào, chỉ là tiếng hít thở kia lại khiến mình cảm thấy an ổn. Thậm chí trong tiếng hô hấp kia, mình dĩ nhiên lại trầm mặc một lúc, đến cuối cùng, những lời định nói, thứ khác biệt duy nhất chính là đem “lại đây” đổi thành “trở về”.

Là kêu Ninh Vũ sáng sớm tới rồi lại đi “trở về”. Cũng giống như gọi người thân trở về. Lúc ấy nghĩ gì đã không rõ, chỉ cảm thấy nếu dùng hai chữ “lại đây”, thật sự mới khiến mình chán ghét.

Ánh mắt Ninh Vũ dịu xuống, buổi sáng cảm xúc của mình không ổn định, cứ nghĩ có thể được khen, tràn đầy đầu óc đều là bộ dáng vui vẻ của cô, thế nên ngay cả sự thay đổi quan trọng nhất trong lời cô nói cũng không phát hiện, nhưng là một người cảm tính, nàng làm sao lại không nhận ra sự khác biệt giữa “lại đây” và “trở về”, nhất thời trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hai người đều không nói gì, chỉ nắm tay không buông, liền cứ thế nằm nghiêng, ngủ thiếp đi.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sau lần sửa cửa tủ đó, Ninh Vũ không đến căn nhà cũ đó một mình nữa, ý tưởng ban đầu muốn đến giúp Lan Hinh dọn dẹp một chút chung quy thất bại.

Đôi khi Ninh Vũ ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười. Lan Hinh là một cô gái hiền hậu như thế, trong nhà vốn luôn được thu dọn sạch sẽ thoả đáng, sao cần mình giúp.

Cho nên ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu ngày đó khi nhận chìa khoá cô đưa thật sự cảm thấy rất buồn cười. Có lẽ cái gọi là “giúp thu dọn phòng ở” chỉ là cái cớ mà thôi.

Bất quá cũng may, chung quy cũng vì sửa cánh cửa hông kia mà dùng tới một lần, vì thế cảm thấy cái cớ kia cũng không xem như quá mức nguy hiểm, trong tâm lí của Ninh Vũ cũng cảm thấy như vậy.

Có mấy lần nằm trên giường, mơ mơ màng màng nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới căn phòng nho nhỏ kia, tay sẽ với lấy chiếc chìa khoá trên đầu giường siết chặt, tâm trí cũng không biết bay tới nơi nào, tóm lại, cho dù không tới đó, cho dù chiếc chìa khoá này không được dùng tới nữa, nhưng một khi mình cầm trong tay sẽ lại cảm thấy thực vui vẻ.....

Cảm giác này cũng giống như khi bạn thích một người, lúc nào cũng có thể tìm được người đó, tùy thời có thể đi đến căn nhà ấm áp chờ đợi người ấy, hoặc là, chỉ cần việc hai người có cùng một loại chìa khoá mà cảm thấy ấm áp.

Sự ấm áp này liên quan đến chữ “nhà”, mà chữ này, lại có ý nghĩa không tầm thường.

Những ngày bình thường trôi qua, cuộc sống của Ninh Vũ trừ việc học bài, đến thư viện, rồi hoặc nghỉ ngơi, chỗ khác biệt duy nhất có lẽ chỉ thời điểm cuối tuần đến chỗ Lan Hình ăn cơm, hoặc đến [Lan tâm thực phủ] phụ giúp.

Đương nhiên, cơ hồ mỗi lần đến [Lan tâm thực phủ] đều vô tình chú ý tới “Bể cá tình yêu”. Mỗi khi ít khách, Ninh Vũ sẽ thường xuyên xem những bể cá này, từ cái đầu tiên cẩn thận nhìn đến cái cuối cùng. Ngắm nhìn những chú cá thản nhiên bơi lội, đọc những lời yêu thương được dán trên bề mặt thủy tinh của bể cá.....

Sau đó sẽ đột nhiên nghĩ, tình yêu đó là thứ tình yêu thế nào — có lẽ trong lòng người trẻ tuổi hẳn có rất nhiều ảo tưởng về tình yêu, ảo tưởng rằng nhân vật chính có lẽ là mình, hoặc có lẽ là người khác.

Mà những con cá có đôi có cặp này, cùng với những lời yêu thương thường xuyên được đổi mới luôn trong những thoáng giây nhẹ nhàng băng quơ viết nên vô số câu chuyện tình ở quán cơm ấm áp lãng mạn này.....

Lan Hình thường xuyên cùng Ninh Vũ cúi người, chăm chú ngắm cá, sau đó cười nàng: “Chờ đến khi em yêu ai, tôi sẽ giữ cho em một bể, đặc biệt chăm sóc giúp em.....”

Ninh Vũ luôn phì cười, trên mặt ửng hồng, cũng không phản bác. Nước trong bể phản chiếu dưới ánh mặt trời, lấp lánh mỹ lệ.

Mỗi lần lưu luyến trước những bể cá này, Ninh Vũ sẽ luôn mất rất nhiều thời gian trước một bể cá nuôi đôi [Điều điệp vĩ]. Cá rất đẹp, chữ trên thành bể rất khá, ý tứ của những chữ ấy lại càng khiến Ninh Vũ để ý: “Yêu không rời”.....

Chỉ là ba chữ thôi, nhưng ba chữ này lại có ý nghĩa khác. Kiều Kiều cũng chẳng phải ca sĩ nổi danh, [Yêu không rời] cũng không phải ca khúc nổi tiếng. Chỉ là Ninh Vũ biết, tình cảm của hai cô gái, hoặc nói tình cảm của cả một cộng đồng lần đầu tiên được cất lên bởi bài ca này.

Phần kí tên chỉ có hai chữ, Tiểu Mục. Có lẽ là tên một người, hoặc có lẽ là tên hai người hợp thành. Ba chữ này, hơn nữa những hàng chữ xinh đẹp khiến Ninh Vũ luôn có một loại hi vọng — hy vọng ba chữ “Yêu không rời” này không phải trùng hợp, hy vọng người viết ba chữ này hiểu được hàm nghĩa đặc biệt của nó...

Nếu đúng là vậy.....

Ninh Vũ cảm thấy, nếu “Tiểu Mục” là tên của hai người ghép lại, thì từ tư thế hai chữ sóng vai với nhau kia, mình tựa hồ có thể nhìn thấy hai cô gái ôm nhau.....Mà nếu là tên một người, như vậy mình thật sự khâm phục sự dũng cảm của nàng, có gan đàng hoàng đem khuynh hướng tính dục của mình thể hiện ra, dán ở nơi này.

Tuy nay xã hội đã sớm bao dung, khiến mọi người khi đối diện với tình yêu đồng giới đã từ lâu không còn sự bài xích mãnh liệt hay thậm chí trách cứ nữa. Nhưng không thể không thừa nhận, tình yêu đồng tính khi nói chuyện phiếm thì không thấy gì, nhưng nếu bạn hỏi một người rằng người đó có đồng tính không, thường thường người kia sẽ nhảy dựng lên như thể trúng tà rồi vội vàng phủ nhận mình thích người cùng giới...

Từ nhân vật của công chúng đến những người chẳng tiếng tăm, đa số mọi người vẫn vậy. Cho dù lúc nói giỡn mọi người đều nói đến đề tài này với vẻ không sao cả, cho dù trong những người cùng thế hệ có những người vì quảng cáo rùm beng hoặc vì muốn thể hiện bản thân, hay thậm chí vì theo đuổi sự cá tính mà ước gì ở trên trán mình dán mấy chữ “Tôi là người đồng tính”, nhưng đó không phải tình yêu thật sự...

Bất quá Ninh Vũ tin tưởng, chủ nhân của bể cá này nhất định không phải người như thế, tuy rằng đó cũng chỉ là một loại phán đoán.

Đôi khi Lan Hinh cũng cùng Ninh Vũ ngắm bể cá này, chỉ là Ninh Vũ chưa bao giờ hỏi chủ nhân của nó là ai, là người thế nào. Đó đương nhiên là chuyện Lan Hinh biết.

Đôi khi Ninh Vũ nghĩ, nhất định trong lòng Lan Hinh chứa rất nhiều chuyện xưa, cũng giống như tiệm cơm nhỏ này cất chứa biết bao niềm vui vẻ khoái hoạt hay lãng mạn bi thương của vô số người. Trái tim bình tĩnh khoan dung của Lan Hinh nhất định được trang bị đầy đủ các câu chuyện xưa lãng mạn.

Ninh Vũ không hỏi, hoặc là nói, không biết nên đặt câu hỏi thế nào. Hỏi cô có biết ý nghĩa của câu “Yêu không rời” không? Hay là hỏi chủ nhân của bể cá này là người thế nào? Hình như cũng không hợp lý.

Nàng càng hy vọng Lan Hinh có thể nhìn thấu nguyện vọng đó trong lòng mình, hy vọng cô có thể chủ động kể cho mình nghe câu chuyện về đôi cá đó.

Đáng tiếc Lan Hinh chưa từng đáp lời, cho dù có nhìn vài lần, Lan Hinh cũng vẫn đi tới đi lui như thường, trong ánh mắt không có nửa điểm thay đổi.

Thế cho nên đôi khi Ninh Vũ nghiêng mặt nhìn Lan Hinh, đột nhiên nghĩ, có thể nào Lan Hinh không biết ý nghĩa của câu “Yêu không rời” này không. Có thể nào căn bản chỉ nghĩ hai cô gái nuôi bể cá này bởi vì thích cá, hay có lẽ do hai người là bạn tốt.....

Ánh mắt trong suốt của Lan Hinh khiến Ninh Vũ không nhìn thấu điều gì.

Ninh Vũ thường xuyên đứng thật lâu trước ba chữ này, trong lòng thậm chí còn bắt đầu hy vọng có thể có cơ hội gặp gỡ chủ nhân của bể cá này không.

Đến khi nguyện vọng này rốt cục được thực hiện đã là tháng mười hai.

Chỉ còn một tháng là đến kỳ thi cuối kỳ, các sinh viên quen thói bắt đầu lâm trận mới bắt đầu mài gươm.

Trong sân trường, tuyết rơi có đẹp đến đâu cũng gần như không có mấy ai dừng chân thưởng thức, những cặp đôi thường nắm tay nhau chậm bước nơi sân trường nói chuyện yêu đương không biết khi nào đã bắt đầu bước chân vội vàng, chỉ khi ăn cơm mới có thể có đôi có cặp.

Ninh Vũ thực ra lại không cần như thế, nàng học vốn rất chăm chú, cũng không bởi vì mới vào đại học, từ sự khẩn trương của trường trung học vào hoàn cảnh tự do thoải mái mà quên hết.

Trên thực tế, đối với một người từ 9 tuổi đã mất mẹ, mà ba lại thường xuyên ở bên ngoài mà nói, nếu phải luôn cần người khác giám sát mới có thể chủ động học, mà lại thiếu sự tự chủ thì chỉ sợ nhiều năm trước đã hỏng, làm sao có thể đậu vào trường này...

Vì thế tiết tấu của cả ngôi trường đều đột nhiên nhanh hơn, chỉ có mình nàng vẫn có một cuộc sống bình thường, trước sau như một.

Trời đã rất lạnh, Ninh Vũ rất thích đất trời phủ một tầng tuyết, cho nên rất hiếm hoi vào một buổi chiều thứ tư không có lớp, nàng liền tản bộ đến [Lan tâm thực phủ]. Việc làm ăn ở nơi này gần đây đã bắt đầu nhẹ nhàng hơn, bởi vì ai nấy đã chẳng còn tâm trí uống rượu làm âm ỹ.

Bất quá một buổi chiều yên tĩnh như thế Ninh Vũ lại rất thích.

Từ rất xa đã nhìn thấy biển hiệu của [Lan tâm thực phủ], từ xa đã thấy tú kính của cửa tiệm, đến gần một chút Ninh Vũ liền thấy hai người phía sau tú.

Một đương nhiên là Lan Hinh, còn một người, Ninh Vũ cũng biết. Là giáo sư của nàng, Tiểu Kiên.

Ninh Vũ do dự một chút, lo lắng có phải mình nên về không, bởi vì trước giờ Ninh Vũ đều là một sinh viên ít lời, cũng không giỏi lấy lòng trước mặt giáo sư, cho nên qua nhiều năm như thế, thứ khiến giáo sư thích ở nàng chẳng qua chỉ là thành tích xuất sắc mà thôi.

Có điều nàng vẫn đi qua, bởi vì Lan Hinh đã đứng dậy, cách tú kính vui vẻ vẫy tay với Ninh Vũ — cô đã nhìn thấy mình. Đương nhiên, Tiểu Kiên cũng ngẩng đầu lên mỉm cười lịch sự với mình.

Ninh Vũ cũng kiên trì đi qua — kỳ thật ở đại học, sinh viên biết giáo sư là chuyện bình thường, nhưng giáo sư thường xuyên không biết mặt sinh viên....Ninh Vũ nghĩ, giáo sư Tiểu chắc gì đã nhớ mình.

Chỉ là khi nàng đến bên ngoài tú kính, lại vui sướng vì mình đã không tránh né. Cách tú kính Ninh Vũ cũng có thể dễ dàng phán đoán ra, bề cá mà Ninh Vũ và Tiểu Kiên đang ngắm chính là đôi Điệp Vĩ, chính là bề cá có viết “Yêu không rời”, đề tên “Tiểu Mục” mà mình đã chú ý từ lâu....

Trong lòng nhất thời trở nên hỗn loạn...

Tiểu Mục, Tiểu Mục, trong đó chẳng lẽ không phải có một chữ “Tiểu”, là Tiểu Kiên sao?

Từng tưởng tượng người viết hai chữ này là người thế nào, từng nghĩ là người tầm tuổi sư tử, nhưng vạn lần không ngờ lại chính là giáo sư của mình.

“Yêu không rời” này là bài [Yêu không rời] mà Kiều Kiều hát sao? Nếu thế, như vậy có phải giáo sư Tiểu Kiên cũng dùng tâm tư như thế đi yêu con gái không?

Như thế, cô gái kia là ai?

Trong lòng Ninh Vũ phiêu giang đảo hải, đây quả thật là ngoài dự kiến. Vì thế đầu đầy mơ hồ đi lướt qua tủ kính, vào cửa, khẩn cấp nghiêng đầu nhìn — đáng tiếc Lan Hinh và Tiểu Kiên đã không còn đứng trước bể cá kia nữa.....

Tiểu Kiên vẻ mặt thản nhiên bỏ chút thức ăn vào hồ cá lớn ở dưới. Hai mươi ba mươi con cá chen chúc tranh nhau ăn trước mặt cô, không ngừng nhảy lên, tiếng đớp mồi trên mặt nước, tiếng miệng cá hé ra rồi khép lại, rất đáng yêu.....

Tất cả đều như thế mình nhìn nhầm.

Vốn cứ nghĩ đáp án sắp được vạch trần, không ngờ vở kịch lại chuyển thành bình thường. Tựa hồ như mình vẫn còn chìm đắm trong phán đoán về bể cá kia, liền đương nhiên đem cô vào câu chuyện xưa mà mình đã tưởng tượng, bị bắt trở thành nhân vật chính.

Rốt cuộc là nhìn lầm, hay là sự thật, Ninh Vũ đột nhiên nghi ngờ. Tiểu Kiên là người đồng tính sao? Có thể sao? Giáo sư của mình?

Lan Hinh cũng đã đi tới, vươn tay khẽ vỗ lên khuôn mặt bị đông lạnh của Ninh Vũ, sau đó lại nắm tay Ninh Vũ dùng sức chà sát, sau đó mới mở miệng: “Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây? Sắp tới cuối kỳ rồi, không phải nên chăm chỉ đọc sách à?”

Nói xong, cũng không đợi Ninh Vũ trả lời, đã lại nói: “Cô Tiểu ở cùng khoa với em, không biết có dạy lớp em không, em biết cô ấy không?”

Ninh Vũ gật gật đầu, còn có chút mơ hồ, bất quá đã bị Lan Hinh nắm tay kéo đến trước mặt Tiểu Kiên đang cho cá ăn, liền cúi đầu kêu một tiếng: “Cô Tiểu.....”

Tiểu Kiên ngẩng đầu nhìn Ninh Vũ cười cười: “Ninh Vũ hôm nay không có lớp à?”

“Dạ.” Ninh Vũ gật gật đầu, lại kinh ngạc mở miệng: “Cô Tiểu nhớ em sao?” Nàng biết một giáo sư thường dạy rất nhiều lớp, xong một lớp liền đi, ai lại nhớ rõ được nhiều sinh viên đến thế chứ.....

“Nếu sinh viên giỏi nhất của tôi tôi cũng không biết thì tôi vẫn đủ tư cách làm giáo viên sao?” Tiểu Kiên đưa tay bỏ nốt số thức ăn còn lại vào hồ cá, chọc một đám cá lại tiếp tục lao tới cướp mồi. Sau đó cô mới vỗ vỗ tay, đứng lên, mặt mày hớn hở cười.

Ninh Vũ ngượng ngùng cười cười, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu — trong bể cá “Yêu không rời” cũng còn sót lại một chút thức ăn, đôi Diệp Vũ đang giương miệng như cười đớp thức ăn của mình.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sau này Ninh Vũ mới biết vì sao một thời gian dài như thế mình mới có thể gặp được chủ nhân của “Yêu không rời”.

Bởi vì cuối tuần Tiểu Kiên sẽ về nhà, thời gian cô đến ngắm cá là thứ tư hàng tuần, cố định như thế, bởi vì ngày đó cô không có lớp.

Ngày đó Tiểu Kiên tất nhiên cũng sẽ ở lại [Lan tâm thực phủ] ăn cơm, Lan Hinh sẽ cùng cô uống trà chiều, sau đó đến bữa cơm tối sẽ lại cùng cô nhâm nhi ly rượu.

Tiểu Kiên là một người bạn rộng, năm nay ba mươi tuổi, nhưng lại tựa hồ vì nhiều năm ở một nơi tràn ngập sức sống như trường học nên có vẻ rất trẻ, thế nên Ninh Vũ vẫn nghĩ cô bất quá chỉ mới hai mươi lăm.

Cô có khuôn mặt nhắn nhụi của người phương Nam, làn da rất đẹp, nhìn qua giữa đám đông thì không nổi bật, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy rất có hương vị. Cô luôn biểu tình ôn hoà, cử chỉ tao nhã, khiến người ta có cảm giác thông minh, thi thoảng cười nhàn nhạt, lại khiến người ta nghĩ quá khứ của cô chắc hẳn đã từng trải qua một số chuyện kinh đào hải lãng mới tạo thành sự bình tĩnh của cô ngày hôm nay.....

Đáng tiếc chuyện xưa này, Ninh Vũ không thể hiểu hết, cho nên chỉ có thể từ trong thanh âm ôn hoà mà từ tốn của cô tìm kiếm chút gì đó, đáng tiếc trừ “Yêu không rời”, trừ hai chữ “Tiểu Mục”, trừ giọng nói bình thản, con người ôn hoà này ra, khi Ninh Vũ ở cùng với cô chỉ có thể cảm nhận được hai chữ tường hoà và thoải mái.....

Có lẽ những người từng có một câu chuyện trong quá khứ, sau khi mọi thứ đã kết thúc liền có sự trầm lắng này, đây là điều những đứa con nít vĩnh viễn cũng không cách nào làm được, thậm chí không thể hiểu.

Có lẽ đó là nguyên nhân vì sao Tiểu Kiên và Lan Hình có thể thân thiết với nhau đến vậy. Bởi vì, Ninh Vũ luôn cho rằng Lan Hình cũng là một người có chuyện xưa.....

Những gì một người từng trải qua sẽ thay đổi khí chất của người đó. Trên con đường vận mệnh, nếu bạn đã chứng kiến thương hải tang điền, nếu bạn đã hiểu thấu sinh ly tử biệt, vậy thì sau đó, có lẽ rất nhiều thứ đều không thể lay động lòng bạn nữa, vì thế ngay cả trong tư tưởng cũng sẽ mang theo sự trầm lắng mà thời gian và quá khứ đã khắc sâu — thứ lắng đọng cử trọng nhược khinh này là thứ mà người khác muốn học cũng không học được.

Đây là cảm tưởng mà khi Ninh Vũ nhìn thấy Tiểu Kiên và Lan Hình cùng một chỗ đã đột nhiên nảy mầm. Khi hai người kia bên nhau, bạn tựa hồ có thể nhìn thấy sự mạnh mẽ từ sâu trong sinh mệnh, cho dù nói chuyện hay chỉ một ánh mắt hoặc một động tác liền đủ để thay thế rất nhiều lời nói.....

Điều này khiến Ninh Vũ hâm mộ, cái loại chú ý chi tiết tỉ mỉ khi giao tiếp đó cũng thể hiện sự cơ trí trong lồng ngực, ngăn cách người ngoài, thành một trình tự trống rỗng lại phong phú. Đây là việc ngoại nhân không thể tham dự. Bao gồm cả Ninh Vũ cũng không thể tham dự, nhưng lại cảm thấy không ngừng bị hấp dẫn, không ngừng chờ đợi, sau đó lại cảm thấy mình rất nhỏ bé, thứ “nhỏ” này đến từ nỗi tự ti không biết từ đâu ra trong tâm lý.....

Chiều hôm Ninh Vũ lần đầu gặp Tiểu Kiên ở [Lan tâm thực phủ], ba người ngắm cá rồi liền tìm một căn buồng nhỏ riêng biệt, cô bé phục vụ pha

một bình trà, ba người trước tiên trò chuyện, rồi để đầu bếp chuẩn bị cơm chiều.

Ninh Vũ cười cười chọc Lan Hinh: “Bình thường cũng không thấy chị lấy trà ngon ra tiếp đãi nhỉ? Quả nhiên là đối đãi khác biệt mà....”

Lan Hinh nghiêng đầu nhìn Ninh Vũ, nhẹ nhàng cười: “Tôn sư trọng đạo là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, Tiểu Kiên là giáo sư của em, cũng là giáo sư trước kia của tôi, hướng chi cũng là bạn tôi, nếu đối đãi bạn bè và ân sư cũng keo kiệt như thế, vậy thì Lan Hinh thật sự đã uống công nhiều năm đọc sách thánh hiền....”

Bất quá Lan Hinh không gọi Tiểu Kiên là giáo sư, cô luôn gọi thẳng tên Tiểu Kiên, khi kêu lên, không hề thấy lạ, ngược lại có một loại ăn ý chày xuôi giữa hai người, có lẽ tên là “Cô biết, tôi cũng biết”

Chẳng qua suốt cả chiều, chủ đề ba người nói tới cũng không nhắc đến bề cá “Yêu không rời”, chuyện đó khiến Ninh Vũ có chút mất hồn mất vía, nàng thật sự muốn nghe ra chút gì đó, đáng tiếc Lan Hinh cùng Tiểu Kiên nói từ đông sang tây, từ kinh doanh của tiệm cơm lại nói đến một ít sự phát triển chuyên môn, từ biến hoá của tâm tính sinh viên nói tới sự thiếu sót của giáo dục bậc Đại học.....

Đây là lần đầu tiên Ninh Vũ từ người khác biết được rất nhiều thứ mới lạ.....

Ví dụ như về thủ đoạn kinh doanh. Chi tiết sẽ quyết định thành bại, từ đầu đến cuối theo một chỉ tiêu, tất cả phải tuyệt đối sạch sẽ, phong cách ấm áp, bảo đảm ý phức của nhân viên phục vụ, không ngừng nếm thử sản phẩm đổi mới, kiên trì mở rộng những thứ mới mẻ, nâng cao chất lượng phục vụ, dùng thái độ phục vụ nhiệt tình sẵn sàng để nâng cao sự trung thành của khách hàng.....

“Ví dụ như ý tưởng về những bể cá kia, vốn là nhờ Tiểu Kiên.” Lan Hình nhìn Tiểu Kiên, cười cười ám chỉ.

Trái tim Ninh Vũ nhảy dựng lên, nghĩ sắp nghe được gì đó, nhưng mà Tiểu Kiên lại chỉ cười nhẹ, cũng không đáp lại, vì thế đề tài đột ngột này lại bị bỏ qua.

Sau đó ba người nói đến tri thức chuyên môn, từ hoàn cảnh chuyên môn trong nước nói tới chuyện thi nghiên cứu sinh, kiếm được việc làm, hoặc sang nước ngoài. Ninh Vũ mới học năm thứ nhất, cũng không hiểu nhiều, cho nên vẫn chỉ im lặng lắng nghe, bất quá một câu sau đó, Ninh Vũ thật ra lại nghe hiểu được.

Tiểu Kiên nói: “Em là sinh viên có tiềm lực nhất của tôi trước kia, nhưng ngay từ đầu đã định cho mình mục tiêu nhanh chóng khiêng trên vai gánh nặng cuộc sống, có đôi khi ông trời lại công bằng thế đó, cho em trí tuệ tốt nhất, sau đó lại cho em một hoàn cảnh gian khổ nhất, cho em con đường lớn rộng mở đầy ánh mặt trời, lại để cho em đôi chân không thể chịu nổi con đường bôn ba dài dằng dặc này.” Khi Tiểu Kiên nói xong, lại khó có thể che dấu nỗi tiếc hận trong giọng nói.

Lan Hình lại tỏ vẻ không sao cả cười khê: “Cô Tiểu chắc cũng hiểu, em không có chí hướng lớn lao như thế, cuộc sống nho nhỏ, hạnh phúc nhỏ bé, thế là đủ. Đi đến ngày nay, trên vai em đã gánh chịu sức nặng như ngọn núi rồi....Đôi khi, mười vạn đồng, không có tới mười đồng quan trọng.....Cân nhắc lợi ích, đặt ở hoàn cảnh bất đồng để đưa ra kết luận. Trên con đường học tập có lẽ sẽ thiếu một Lan Hình, nhưng đổi lấy cũng là tính mệnh của cha mẹ, sự an ổn của em trai em gái.....Cô Tiểu nói xem, như thế có đáng giá không.....”

Đây là câu trả lời thuyết phục của Lan Hình, Ninh Vũ có phần nghe không hiểu, bất quá đây là lần rất hiếm hoi Lan Hình gọi Tiểu Kiên là giáo sư, như thế đang nói đến quãng đời sinh viên ngày trước.....

Sau đó Lan Hinh vừa cười vừa rót tiếp trà cho Tiểu Kiên: “Cô Tiểu cũng không cần tiếc hận, tình huống của Ninh Vũ tốt hơn em nhiều, lại còn thông minh, lại chăm chỉ, cũng sẽ không phải tiếc nuối như em ngày trước.”

Tiểu Kiên nhìn Ninh Vũ, cười gật đầu: “Hy vọng nàng có thể hoàn thành những thứ em vốn có thể hoàn thành.....Nếu không tôi sẽ cảm thấy tiếc nuối phi thường.”

Trong lòng Ninh Vũ kịch liệt chấn động, hy vọng mình có thể hoàn thành việc chị ấy chưa hoàn thành? Ninh Vũ ngẩng đầu nhìn Tiểu Kiên, ý hỏi trong ánh mắt cực kỳ rõ ràng.

Tiểu Kiên cười ha ha quay đầu nhìn Lan Hinh, trong ánh mắt có chút kinh ngạc nho nhỏ, lại hơi ẩn dấu thắc mắc.

Lan Hinh bất đắc dĩ nhẹ nhàng nhún vai: “Những gì em trải qua không thích hợp với tiểu Vũ, cũng không thể trở thành thứ để nàng tham khảo để trưởng thành, những thứ không có giá trị thì không cần đề cập tới.”

Tiểu Kiên gật gật đầu, trong ánh mắt đột nhiên chột loé một tia đau lòng, bất quá lại lập tức nói với Ninh Vũ: “Ninh Vũ, vậy em có biết Lan Hinh vẫn chưa hoàn thành chuyện gì không?”

“Giáo sư cô nói đi...” Ninh Vũ bưng chén trà, chén trà nóng hằm hập, nhưng Ninh Vũ tựa hồ lại không cảm giác được hơi nóng.

“Lan Hinh vốn không nên là cô chủ của [Lan tâm thực phủ], mà nên là chuyên gia trên con đường học tập...” Ánh mắt Tiểu Kiên đặt trên khuôn mặt của Lan Hinh, trong ánh mắt có sự tiếc hận cùng kiêu ngạo. Dù là ai có một học trò như thế đều sẽ tự hào.

“Cô Tiểu quá khen, Lan Hinh bất quá cũng chỉ xong bốn năm Đại học mà thôi.....” Lan Hinh cười yếu ớt, vội vàng từ chối.

“Chẳng qua chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp mà thôi, chẳng qua chỉ là một sinh viên đồng thời làm mấy công việc một lúc, chẳng qua chỉ là một sinh viên ngay cả thư viện cũng không có thời gian đi mà thôi, phải không?” Tiểu Kiên thuận miệng nói tiếp.

“Ha ha.....” Lan Hinh lắc lắc đầu, biết Tiểu Kiên muốn nói gì, kỳ thật trước kia khi hai người cùng một chỗ sẽ không nói những lời này, nhưng Lan Hinh biết, hôm nay Tiểu Kiên một mực muốn nói không phải là để mình nghe, hồi ức đối với hai người mà nói thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, đây chỉ là muốn nói cho Ninh Vũ nghe.....

“Nhưng một sinh viên như thế, sự hiểu biết với vấn đề chuyên môn lại hơn hẳn những sinh viên ngày ngày đều ở thư viện.....Ninh Vũ, tôi từng có một nguyện vọng, nhưng lại hoàn toàn bị phá nát sau khi Lan Hinh mở tiệm cơm này. Tôi nghĩ, đó cũng vốn là nguyện vọng của Lan Hinh. Ninh Vũ.....Hiểu chưa?”

“Đã hiểu.....” Ninh Vũ gật gật đầu, trong lòng thực trầm trọng. Đột nhiên lúc đó lại thực đau lòng vì Lan Hinh, khi cô đưa ra lựa chọn đó, Ninh Vũ tin tưởng trong lòng cô tràn ngập bất đắc dĩ.....

Đột nhiên rất muốn quay lại ôm cô một cái.....Nguyện vọng này hết sức mãnh liệt, nếu không phải có Tiểu Kiên ở đây, Ninh Vũ nghĩ, chính mình nhất định sẽ nhịn không được mà làm vậy.

Đề tài này chấm dứt, đổi sang đề tài khác, Ninh Vũ luôn bị những lời kiến giải độc đáo của hai người hấp dẫn, chính là trong lòng lại nhớ kỹ câu nói kia, đi hoàn thành việc Lan Hinh không thể hoàn thành.....

Có lẽ trong một khoảng thời gian rất dài, đó đã trở thành mục tiêu của Ninh Vũ.....

Ninh Vũ nghĩ, ba nàng đã đúng, Lan Hinh quả thật ưu tú, trong cảm nhận của nàng thì ba mình vốn cũng là một người rất ưu tú, hai chữ “ưu tú”

này vốn yêu cầu rất cao.

Nhưng mà, vì sao một người như thế lại phải ẩn thân nơi phố phường, vì cái gì lại thành.....tình nhân của ba.....

Vốn cứ nghĩ người này rất ti tiện, vì thế chỉ chán ghét. Nhưng về sau, dần dần ở chung mới biết được người này có nhiều mặt tốt đến thế, vì thế sự chán ghét kia biến thành tiếc hận, tiếc hận cho một cô gái như thế, không ngờ lại sa ngã.

Nhưng đợi đến khi tiếp xúc càng sâu, một khi nghĩ đến đó, cảm giác trong lòng không phải chán ghét, không phải tiếc hận, mà là đau, đau đớn như thế kim châm vào lòng, khiến người ta không thể hô hấp.....

Sự đau đớn trong lòng đó dần dần xâm nhập, như là một loại bệnh, khi không nghĩ tới sẽ không phát tác, lúc hai người bên nhau có thể tận tình hưởng thụ thứ hạnh phúc ấm áp nho nhỏ. Nhưng một khi nhớ tới, thứ bệnh đó lại tựa hồ như muốn tính mệnh của mình, khiến mình cảm thấy hít thở không thông.

Lúc cơm chiều được mang lên, Ninh Vũ không kiềm được nỗi đau đớn đột nhiên dâng tràn trong lòng, lại không biết sao đó một thân mồ hôi lạnh.....

Vì sao lại đau đến thế?

Tựa hồ càng tiếp xúc, càng hiểu biết lại vì thế mà càng thống khổ.....

Lan Hình ở bên cạnh, gắp một miếng đậu hũ đặt vào bát Ninh Vũ: “Kỹ thuật nấu nướng của đầu bếp của tiệm tốt hơn rồi nhiều, em ăn sẽ thích.....”

Ninh Vũ khẽ ừ, cúi đầu, nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Kiên — biểu tình thản nhiên, nhưng trong ánh mắt có một sự thâm trầm khác biệt.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Vì thế trừ cuối tuần, thời gian Ninh Vũ đến [Lam tâm thực phủ] cũng thêm một ngày, đó là thứ tư.

Lúc ban đầu nàng rất do dự, không biết mình làm thế có phải là xâm nhập vào cuộc sống bình tĩnh an bình của người khác, quá mức vô lễ hay không.

Bất quá chung quy là vì có hứng thú quá mức nồng đậm với bề cá “Yêu không rời” và “Tiểu Kiên”, từ sau ngày ba người uống trà nói chuyện phiếm, trong đầu Ninh Vũ thường xuyên hiện ra bóng dáng Tiểu Kiên.

Khi Tiểu Kiên đi dạy vẫn là một cô gái giản dị ít nói, mặc đồ bình thường đứng trên bục giảng. Tiết học của cô nội dung sâu sắc, dùng những lời dễ hiểu, tri thức chuyên nghiệp rất phong phú khiến giờ học của cô làm người ta cảm thấy thoải mái.

Mà cô ở trong lòng Ninh Vũ dần dần trở thành một điều bí ẩn, điều bí ẩn đó chính là chìa khoá, chiếc chìa khoá có thể mở cho mình một cánh cửa.....

Theo một nghĩa nào đó mà nói, Tiểu Kiên khi ở trên bục giảng là giáo sư của Ninh Vũ, mà thứ tư, Tiểu Kiên cũng là giáo sư của Ninh Vũ, chẳng qua nội dung giảng lại khác biệt.

Bất quá đối với Ninh Vũ mà nói, khoá học hôm thứ tư kia có lẽ càng quan trọng.....

Cho nên đến trưa thứ tư, Ninh Vũ liền bắt đầu thấp thỏm, cứ nghĩ nếu mình không đi có phải sẽ bỏ lỡ điều gì không, mà thứ mình bỏ lỡ, đối với mình mà nói rất quan trọng.

Loại cảm giác này cũng giống như khi Ninh Vũ muốn trốn học. Nàng luôn cảm thấy nếu hôm đó mình không tới, nói không chừng sẽ giảng về chuyện mình không biết mà lại rất quan trọng với mình, vì thế.....

Vì thế liền vẫn cứ đi, tuy trong lòng có chút thấp thỏm bất an, cứ cảm thấy mình xâm phạm vào không gian tư nhân yên tĩnh của người khác.

Bất quá sau khi nàng thấy Tiểu Kiên và Lan Hình, ánh mắt hơi mang chút sùng nịnh của Lan Hình cùng nụ cười nhàn nhạt của Tiểu Kiên khiến trong khoảnh khắc Ninh Vũ cảm thấy mình được hoàn cảnh riêng tư đó đón nhận.....

Cực kỳ vui sướng, đây là cảm giác lúc đó.

Mãi đến cuối cùng, đó trở thành một thói quen.

Lan Hình và Tiểu Kiên vẫn trước sau như một, cũng không vì Ninh Vũ tồn tại mà có gì khác trước.

Tiểu Kiên vẫn như cũ hơn ba giờ chiều đến [Lan tâm thực phủ], mà lúc đó Lan Hình cũng luôn ở trong tiệm. Ninh Vũ nghĩ, có lẽ đây là một loại ước định. Rồi sau đó, Lan Hình cùng Ninh Vũ và Tiểu Kiên ngắm cá, đặc biệt chăm sóc bể “Yêu không rời” kia một chút. Sau đó pha một ấm trà, mất hai giờ, cuối cùng là cơm chiều.

Toàn bộ quá trình luôn chảy xuôi thứ trao đổi điềm đạm khiến Ninh Vũ thích.

Suốt buổi chiều nghe Lan Hình và Tiểu Kiên nhàn tản trò chuyện đông tây, thế mới biết trên thế gian lại có nhiều thứ có ích đến vậy.

Có lẽ chỉ những người có kiến thức, có kiểu giao lưu như thế mới có thể hiểu sự khác biệt vô cùng lớn giữa sự hiểu biết và sự nông cạn.

Đồng dạng, có lẽ vì mỗi lần đều có Ninh Vũ, Lan Hinh và Tiểu Kiên sẽ nói rất nhiều về chuyện giáo dục ở Đại học, cùng với vấn đề trường thành cá nhân, cũng sẽ thi thoảng nói một chút phương diện học thuật, điều này khiến Ninh Vũ có thể nhìn mình từ góc độ xa một chút, cùng với chuyên môn của mình.....

Về phương diện này mà nói, Ninh Vũ rất cảm kích Lan Hinh và Tiểu Kiên. Con người đôi khi cũng không biết tương lai mình muốn làm gì, nên làm gì, mà hai người kia, họ cũng sẽ không giúp mình quyết định, lại mở ra rất nhiều con đường cho tương lai của mình, miêu tả trước mặt mình một chút, để mình càng nhiều hiểu biết với tương lai, cũng khiến mình có thể dưới điều kiện biết trước mà đưa ra lựa chọn cho công việc ngày sau.

Về mặt này, Tiểu Kiên làm giáo viên đã nhiều năm, đã nhìn vài khoá sinh viên tốt nghiệp, hơn nữa trong giới học thuật cũng xem như một vị giáo sư nhân tài mới xuất hiện, cũng đủ quyền lên tiếng.

Cho nên khoá học chiều thứ tư, Ninh Vũ hiển nhiên sẽ lắng nghe, hơn nữa sẽ đến trước Tiểu Kiên khoảng nửa tiếng, sau đó chuẩn bị một ít hoa quả mà Tiểu Kiên và Lan Hinh đều thích ăn, rửa và gọt sạch sẽ, đặt trong căn phòng một lát sẽ ngồi, cũng giống như một người học trò tôn sư trọng đạo tất nhiên sẽ dành một chút thời gian vào lớp trước, chú ý mọi thứ ổn thoả, chờ giáo viên đến.....

Sự tôn sư trọng đạo này xuất phát từ kính ngưỡng trong nội tâm, xa rời hình thức, mà Tiểu Kiên và Lan Hinh đều lặng yên tiếp nhận.....

Nhưng Ninh Vũ vẫn có chút chờ đợi, về nhân vật chính khác trong “Yêu không rời” – Mục. Mãi đến cuối kỳ, Ninh Vũ cũng chưa từng gặp, hơn nữa

cũng chưa bao giờ thoáng nghe nhắc tới khi Lan Hinh và Tiểu Kiên trò chuyện, đương nhiên bản thân nàng cũng không tiện hỏi.

Nhìn tình cảm của Lan Hinh và Tiểu Kiên, Lan Hinh hẳn biết nội tình, nhưng Ninh Vũ luôn cảm thấy, dưới ánh mắt lạnh nhạt của Lan Hinh và Tiểu Kiên, nếu mình hỏi vấn đề như thế, thật sự sẽ phá hỏng một sự ăn ý.....

Đó dù sao cũng là việc riêng tư của người khác, mà những người tìm tòi bóc móc đời tư của người khác, ở trong mắt Ninh Vũ chính là một thú vui ác ý, bóc trần lớp vỏ của bí mật mà người khác chưa chắc đã muốn để lộ, lấy thứ đó để thoả mãn thú vui ác ý của bản thân.

Cho dù Ninh Vũ cảm thấy mình cũng không có tâm tư tò mò ác ý gì với Tiểu Kiên, mình chỉ là cực kỳ muốn biết câu chuyện xưa của hai người con gái trong hiện thực mà thôi, nhưng dù sao như thế cũng không nên.

Cho nên Ninh Vũ chỉ có thể nói với chính mình, nếu có ngày nào đó Tiểu Kiên muốn nói thì sẽ tự nhiên nói ra.

Rất nhiều lúc, Ninh Vũ đều tự kiểm điểm, vì sao mình lại quá mức để bụng như thế đối với hai người Tiểu – Mục. Là muốn biết cái gì? Hay vẫn là muốn chứng thực điều gì?

Đáp án tựa hồ được miêu tả rất sinh động, nhưng Ninh Vũ lại chung quy không có gan đâm thủng bí mật dưới đáy lòng. Ở hiện thực, thật sự có thể tồn tại thứ tình yêu như vậy sao?

Chuyện yêu một người cùng giới đã gặp qua trong sách, đã nghe nói qua trên mạng, ở ngay bên cạnh mình, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy hai người ái muội như thế. Nhưng tất cả những chuyện đó đều không chân thật, hư vô mờ mịt cực kỳ. Mà bản thân mình dĩ nhiên qua một thời gian dài đều truy tìm tung tích thứ hư vô mờ mịt đó. Luôn nghĩ, tình cảm như vậy, là có, là có thể.....

Nhưng càng nhiều khi lại vì thế mà nảy sinh phiền não, đó là tình yêu sao? Vĩnh viễn không có một đám cưới, vĩnh viễn không có nổi danh phận, còn có, có lẽ vĩnh viễn cũng không đạt được sự chấp nhận của gia đình, thậm chí có khi thứ tình cảm này còn có một mức xung đột nào đó với tình thân.

Tình yêu như thế, trừ yêu ra thì còn lại cái gì? Tình yêu vậy, khi đối mặt với hiện thực có thể kiên trì được bao lâu? Mà tất cả những thứ đó có thể chân thật tồn tại sao?

Nhưng khi nàng nhìn thấy Tiểu Kiên, tựa hồ nỗi phiền muộn trong lòng lại bị mở ra một ô cửa. Người đó là tồn tại chân thật, là một người con gái yêu một người con gái khác, vừa không giữ kín như bưng với vấn đề đồng tính luyến ái, cũng không phải một đứa trẻ không để ý đến tương lai, chỉ chăm chăm chú ý phô trương thể hiện mình.....

Ninh Vũ cảm thấy, trong lòng Tiểu Kiên có một quyển sách giáo khoa rất quan trọng với mình, dạy dỗ mình có phải có thể yêu một cô gái hay không, còn có, là yêu thế nào.....

Nhưng qua một tháng dĩ nhiên đều không có cơ hội chạm vào vấn đề mình muốn biết kia.

Nỗi kích động ban đầu đã biến thành một loại bình thản, có lẽ một ngày nào đó mình sẽ hiểu ra....

Kỳ thi cuối kỳ bắt đầu, toàn bộ trường học tiến vào thời kỳ căng thẳng nhất, mà theo kỳ thi kết thúc, toàn bộ ngôi trường lại bắt đầu trở nên tràn trề sức sống.....

Việc làm ăn buôn bán của [Lam tâm thực phủ] cũng bắt đầu một thời kỳ bận rộn, đây ước chừng là dịp cuối cùng trong năm đám sinh viên điên

cuồng vui chơi thoải thích. Vì thế [Lam tâm thực phủ] đột nhiên vốn mở cửa bán đến khoảng mười một giờ, nay biến thành bán đến gần hai giờ mới có thể tiễn bước những người khách cuối cùng.

Thi tốt, hưng phấn vì có thể lấy được học bổng, thi kém, cũng muốn say sưa một hồi. Tóm lại, khi một học kỳ chấm dứt, đối với đại bộ phận sinh viên mà nói thì đều đáng giá ăn mừng.....

Vì thế chung quanh trường, gần như trong vòng vài ngày liền bắt đầu cảnh tượng hằng đêm ăn nhậu vui chơi hát hò, một đám cả trai lẫn gái đột nhiên bỏ đi về nhà nhận ngày thường, cao giọng mời rượu, sau đó lớn tiếng cất tiếng hát khi say...

Cả trường đại học, sự ồn ào đột nhiên thay thế cho sự yên tĩnh đầy áp lực thời gian trước đó. Trong nỗi cuồng hoan chưa từng có ấy, dần dần bắt đầu có sinh viên vai vác túi lớn túi nhỏ rời khỏi trường.

Những đôi tình nhân thời gian trước bị áp lực của cuộc thi cũng lại bắt đầu ôn nhu chân thành nắm tay nhau, chậm rãi đi trên đường, hưởng thụ chút thoải mái cuối cùng của một học kỳ, rồi sau đó đều tự mang theo hành lý, lưu luyến chia tay.....

Lan Hình nghĩ, có lẽ đây là đặc quyền của tuổi trẻ, nỗi khoái hoạt đơn thuần, sự nhớ nhung đơn thuần, nỗi chia ly đơn thuần.....Dù cho mình tựa hồ chưa bao giờ từng trải qua một thời tuổi trẻ, những thứ đó cũng không thuộc về mình, nhưng nhìn những năm tháng tươi đẹp vừa qua, mình cũng hiểu có lẽ mình chưa bao giờ già đi.....

Trong nỗi cảm khái đó, Lan Hình lại thật sự bận đến rối tinh rối mù, ứng phó với những ngày buôn bán cao điểm cuối cùng thật sự cần tinh lực nhất định.

Đã nhiều ngày qua lưu lượng khách của [Lam tâm thực phủ] cũng không như bình thường chủ yếu tập trung vào buổi tối, mà từ giữa trưa hơn mười

một giờ liền có thể kéo dài đến hai ba giờ chiều. Có vài hôm chiều không có kỳ thi nào, vì thế có thời gian liên hoan, mà có những người đã thi xong, càng không bị thời gian trói buộc.

Mà đến chiều hơn bốn giờ lại bắt đầu có khách, hơn sáu giờ bắt đầu cao điểm, mãi đến hơn mười một giờ tối, khách mới dần dần ít lại, nhưng đợi đến khi người khách cuối cùng rời đi đã khoảng hai giờ sáng.

Lan Hinh không có nhiều thời gian ngồi ở góc tủ kính sáng sủa nhìn những sinh viên điên cuồng nơi ngã tư đường. Tiểu Kiên đã gọi đến, nói khoảng thời gian cuối kỳ bề bộn nhiều việc, bẽ cá “Yêu không rời” liền giao cho Lan Hinh. Đợi cô hết bận sẽ đến gặp Lan Hinh, ngắm cá, sau đó về nhà.

Kỳ thật trong lòng Lan Hinh hiểu được, thời gian này có rất nhiều sinh viên tới, quá đông, cho dù buổi chiều thì [Lan tâm thực phủ] cũng không còn sự yên tĩnh trước kia, Tiểu Kiên đương nhiên sẽ không đến tham gia náo nhiệt.

Chỉ có thể đợi đến khi các sinh viên đi hết, [Lan tâm thực phủ] lại trở về sự yên tĩnh ngày xưa, mà thời gian cô chấm thi cơ bản cũng chấm dứt thì cô mới có thể đến đó một lần cuối cùng trong học kỳ. Mà sau khi cô tới, cũng cơ bản chính là ngày tiệm cơm không tiếp tục kinh doanh nữa.

Trước kia mỗi khi đến thời điểm cuối kỳ cũng như vậy, chắc gì đã thật sự không có thời gian.

Mà Ninh Vũ đại khái cũng bận thi, mấy ngày cũng không liên lạc với Lan Hinh. Trên đường đi, Lan Hinh gọi cho nàng, dặn nàng chú ý thân thể, chú ý ăn uống, lúc muốn đổi khẩu vị có thể nói cô một tiếng.

Bất quá Ninh Vũ chắc biết thời gian này Lan Hinh bề bộn nhiều việc, cho nên tuy lúc cô gọi đến tuy đồng ý nhưng lại không thật sự tới.

Mà Lan Hinh cũng quả thật bận đến không có thời gian quan tâm đến nàng, mỗi ngày sáng sớm rời giường mua đồ ăn, bởi vì trưa khách càng nhiều hơn bình thường, cũng tới sớm hơn, cho nên việc mua thức ăn được ưu tiên hàng đầu, cơ bản bảy giờ hơn mỗi sáng đều cần đi chợ, bận rộn đến hơn hai giờ sáng hôm sau mới mang theo đôi tay bị gió lạnh đông cứng, lê bước về nhà. Ngay cả thời gian ngủ cũng bắt đầu thiếu.

Lan Duệ và Lan Gia đều đã nghỉ, mấy ngày nữa Lan Gia sẽ về nhà, mà Lan Duệ đã sớm về từ trước, hai người trước sau gọi cho cô, dặn cô chăm sóc thân thể, hỏi xem khi nào cô có thể về. Mọi người trong nhà đều hy vọng cô có thể sớm ngày trở về, cùng chung vui ngày sinh nhật với cô.

Lúc này Lan Hinh mới nhớ ra, sinh nhật của mình sắp đến rồi, bất quá hơn hai mươi năm qua cũng không tổ chức sinh nhật, năm nay đương nhiên cũng thế. Sinh nhật là việc nhỏ, có hay không cũng không sao cả, dù thế nào cũng phải đợi hầu hết sinh viên rời khỏi trường mới có thể đóng cửa tiệm. Muốn chạy về tổ chức sinh nhật thì quả thực không có khả năng.

Sau đó, Lan Duệ thực vui vẻ khoe, ba cô nói heo năm nay nuôi chuẩn bị giữ lại một con để giết thịt, sẽ chờ cô về, đã chuẩn bị mài dao soàn soạt.....

Nghe Lan Duệ vui vẻ như đứa con nít, lòng Lan Hinh chua xót, lại có chút thoả mãn không rõ tên.

Một chuyện rất nhỏ, tựa hồ đã là sự thể hiện thiết thực nhất về một cuộc sống đã được cải thiện, mà tất cả những thứ đó, khiến cho nỗi vất vả của cô có giá trị thật sự.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ba cô quyết định giết heo, đây là việc đại sự trong nhà, đó là đại biểu cho mọi cố gắng của cô đã bắt đầu được hồi báo.

Lan Hình thậm chí đã nghĩ đến cảnh tượng kia, cảnh tượng mà mình đã chờ mong nhiều năm. Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ba có nụ cười vui mừng mà kiêu ngạo, mẹ nói chuyện đâu đâu, bận rộn thu dọn này nọ, Lan Duệ và Lan Gia vui vẻ cười đùa.....

Lúc cúp máy, nhìn dòng người vẫn ồn ã náo nhiệt bên ngoài, Lan Hình đột nhiên cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, không khỏi lấy tay sờ, không ngờ lại là nước mắt.....

Nhiều năm qua như vậy, ngay cả lúc khốn khổ nhất cũng chưa từng khóc, ngay bản thân cô cũng từng nghĩ mình là một người không có nước mắt.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thời gian cao trào cũng không kéo dài liên tục, ngày càng nhiều sinh viên trong trường lưng vác ba lô tay xách túi rời khỏi trường, thời gian [Lan tâm thực phủ] đóng cửa tuy cũng không thể sớm hơn bao nhiêu, nhưng số lượng khách đã giảm bớt nhiều lắm.

Kiểm kê tiền thu nhập một năm, Lan Hinh cảm thấy mọi vất vả đều đáng giá, cho dù một trận bận rộn lao lực này khiến cô cảm thấy cực độ mệt mỏi.

Sáng hôm sinh nhật, người nhà liền gọi cho cô, ba mẹ và Lan Gia cùng Lan Duệ lần lượt từng người trò chuyện cùng cô, nói chuyện nhiều nhất vẫn là Lan Gia và Lan Duệ.

Khi điện thoại được truyền đến tay ba cô, giọng nói của ba đầy chân chất thật thà, bất quá chỉ nói một câu dặn dò cẩn thận, bận rộn xong rồi thì sớm về một chút, chờ con về để giết heo, sau đó liền đưa điện thoại cho mẹ cô.

Mẹ lại nói đầu đầu nhiều lắm, chẳng qua lặp đi lặp lại cũng chỉ hỏi thời tiết bên đó lạnh lắm phải không, chú ý mặc thêm áo, thân thể có khoẻ không? Có sinh bệnh không, phải ăn cơm đúng giờ, đừng để bản thân quá mệt mỏi, hôm nay là sinh nhật, nhất định phải làm vài món ngon để tự thưởng cho mình...

Mẹ cô nói nhiều lắm, trong giọng nói có sự kích động nghẹn ngào, cuối cùng có lẽ là ba ở bên cạnh nói: “Bà nói nhiều quá, gọi điện thoại không cần trả tiền à.....”

Sau đó mẹ lại dặn tự chăm sóc tốt cho bản thân, rồi cuối cùng mới nói “cứ thế đi”.

“Dạ, cứ như vậy đi.” Lan Hình nói. Khi nói chuyện với người nhà, không nói “bye bye”, vì ba mẹ không hiểu tiếng Anh, hơn nữa cũng không muốn tiếp nhận những từ ngữ của đám “Quý tây” du nhập. Mà nói “Hẹn gặp lại” thì tựa hồ quá mức hình thức, cho nên mỗi lần câu nói cuối cùng đều là “Cứ như vậy đi.”

Nhưng Lan Hình cũng không dám cúp máy trước, còn nhớ rõ có một lần trò chuyện cùng mẹ, đến cuối cùng mẹ nói “Cứ như vậy đi”, mình đáp lại rồi cúp máy, nhưng ngày hôm sau ở nhà lại gọi tới.

Ba hỏi có phải mình xảy ra chuyện gì không? Mẹ đã khóc suốt đêm.

Lan Hình không hiểu, hỏi mẹ rồi mới biết được, hôm đó sau khi nói chuyện mình cúp máy, tiếng vọng truyền tới từ trong điện thoại khiến mẹ tưởng mình khóc. Mẹ không biết nên nghĩ mình ở bên ngoài phải chịu rất nhiều áp lực, gọi mình, mình lại không đáp, chỉ nghe thanh âm “ô ô”, sau đó suốt đêm bà lăn qua lộn lại không ngủ được, khóc cả đêm. Hôm sau vẫn lo lắng, liền kéo ba đi tìm điện thoại công cộng ở rất xa, lại gọi mình để hỏi, mà mình cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể giải toả được khúc mắc trong lòng ba mẹ.

Có điều từ đó về sau, mỗi khi nhận được điện thoại từ nhà, Lan Hình cũng không dám cúp máy trước bên kia nữa...

Giữa trưa nhận được điện thoại của Ninh Hoà, nói chúc mừng sinh nhật. Ông ấy là một trong số ít người biết được sinh nhật của cô, tuy nguyên nhân rất đơn giản, vì hồi đó trong hồ sơ mình nộp cho công ty của ông có một vài dãy số, trong đó đương nhiên có một số là ngày sinh của mình.

Tháng mười hai năm ngoái, khi ông ấy gọi tới chúc mừng sinh nhật, mình thực sự bị bất ngờ, bởi vì ngày đó không phải sinh nhật mình, đến lúc

hỏi ra mới biết thì ra ông ấy biết ngày sinh nhật của mình nhờ việc đó. Lúc ấy mình còn cười thầm một trận: “Anh đó, không biết gì cả, ở nơi tôi ở khi đi đăng ký hộ khẩu, báo ngày sinh của con cái là dùng lịch âm, cho nên ngày sinh nhật thực sự còn tận hơn một tháng nữa cơ.”

Bất quá như thế, mình vẫn cảm kích, cảm kích người đó nhớ ngày sinh của mình, cảm kích ông bỏ tâm tư tìm hiểu một người không quan trọng. Người có lòng như thế cũng không nhiều, trừ người nhà mình ra thì thật sự không có mấy ai, thậm chí ngay cả bản thân cũng quên.....

Năm nay cũng thế, thật khó cho người đang ông bận rộn này nhớ kỷ sinh nhật của mình, còn nhớ gọi cho mình một cuộc.

“Thời lạnh nhớ mặc thêm áo, đừng quá hà khắc với bản thân, thân thể là quan trọng nhất, tôi ở xa, cũng không thể tổ chức sinh nhật cho cô, cũng quên gửi quà qua bưu điện cho cô.....”

“Cảm ơn, bất quá sinh nhật cũng không có gì đặc biệt.....Anh có thể nhớ là tôi vui rồi.” Lan Hình nắm di động, cười yếu ớt, đôi khi được người ta nhớ kỷ là một chuyện thực vui vẻ, huống chi người này là người mình thiếu nợ rất nhiều.

“Biết cô sẽ không quan tâm đến sinh nhật gì mà....Đặc biệt nhắc nhớ cô đó! Còn nữa, cảm ơn cô đã chăm sóc tiểu Vũ.....” Khi Ninh Hoà nhắc tới Ninh Vũ vẫn nghe ra sự cứng chiều yêu thương không che dấu được. Trong sinh mệnh của ông, Ninh Vũ chính là duy nhất.

“Lại khách khí với tôi rồi.....Tiểu Vũ rất nghe lời, rất đáng yêu, tôi cũng thích cô bé.....” Lan Hình hơi ngẩng đầu, xuyên qua tử kính nhìn dòng người thừa thớt bên ngoài, nhớ tới ngày mới gặp Ninh Vũ....cũng đứng cách tử kính thế này chờ nàng.

Khi đó đã nghĩ, vô luận Ninh Vũ là người thế nào thì mình cũng sẽ đối xử với nàng thật tốt, bởi vì nàng là con gái của Ninh Hoà, chỉ điều đó cũng

đủ rồi.

Mặc dù sau này ở chung, mình cũng thật sự thích cô bé đó. Nàng giống ba của nàng, có lòng ôn nhu sẵn sác.

“Tiểu Vũ cũng nói rất thích cô, nói cô đối xử với nàng rất tốt, còn khen tài năng nấu nướng của cô rất ngon nữa.....Ha ha, tôi nói cho cô nhé, lúc trước để con bé ghi danh vào trường đó có nguyên nhân rất lớn thật sự là vì cô ở đó, giao con bé cho người khác tôi lo.....” Ninh Hoà cười vui vẻ.

Cúp máy, Lan Hinh tựa lưng vào ghế, gặm nhấm những lời Ninh Hoà nói. Giao Ninh Vũ cho mình, ông ta rất yên tâm, đây là một phần trách nhiệm thế nào đây.....

Lúc ban đầu ở bên Ninh Hoà tràn ngập thắc mắc, thời gian ông ở thành phố này luôn hẹn cô ra ngoài ăn cơm, lúc rảnh rỗi liền để mình dẫn đi dạo đây đó.

Kỳ thật tự mình biết điều này hoàn toàn không cần thiết. Làm một người quản lý của một công ty Trung Hoa, ông tùy thời tùy chỗ đều có thể tìm được người đưa đi giải trí, hơn nữa còn chuyên nghiệp hơn Lan Hinh nhiều, cũng chu đáo hơn.....

Dù sao Lan Hinh là một sinh viên dành toàn bộ thời gian cho việc học tập và làm công, cũng không có thời gian nhàn rỗi để chậm rãi từ từ tìm hiểu thành phố này chỗ nào có bán đồ ăn ngon, chỗ nào chơi được. Nếu nói thời gian bốn năm qua mình quen thuộc nhất với ngã tư đường nào ở thành phố này, đó cũng tất nhiên là những nơi mình từng vì làm công mà không ngừng đi qua. Nhưng nếu muốn để cô làm một người dẫn đường, không nghi ngờ gì cô hoàn toàn không hợp cách.

Cho nên việc Ninh Hoà làm, Lan Hinh không hiểu.

Lan Hình từng nghĩ, Ninh Hoà đối với mình có mục đích khác, như thế có thể giải thích cho hành vi của Ninh Hoà. Nhưng rất nhiều lần đi chơi đến khuya, Lan Hình nói, trễ rồi, ký túc xá sắp đóng cổng, sau đó Ninh Hoà liền không nói hai lời, lái xe đưa Lan Hình về.

Đoạn thời gian đó, Ninh Hoà chưa một lần đưa ra yêu cầu gì quá phận với Lan Hình. Đồng dạng, nhưng cũng không đưa ra một câu trả lời khẳng định thuyết phục nào về công việc, tựa hồ như kéo dài thời gian.....

Thời gian Ninh Hoà ở lại thành phố này cũng không dài, chỉ hơn nửa tháng là đi, toàn bộ quá trình Lan Hình cũng không biết mục đích chân chính của Ninh Hoà.

Mãi cho đến một ngày trước khi đi, Ninh Hoà theo thường lệ hẹn Lan Hình đi ăn cơm.

“Đến chỗ tôi làm sẽ không đạt được yêu cầu của cô...” Ninh Hoà nói: “Bất quá tôi nghĩ, hầu hết công việc hiện giờ cũng không có khả năng lập tức thoả mãn yêu cầu của cô.....”

Lan Hình không nói gì, hơi hơi cúi đầu, lời Ninh Hoà nói ý tứ đại khái cũng hiểu được, có lẽ là một cách từ chối uyển chuyển nhất với một người xin việc.

“Tôi có hai đề nghị, thứ nhất, thôi có thể giúp tiền học phí cho em trai em gái cô, như vậy có thể giảm bớt áp lực cho cô, cô có thể đến chỗ tôi làm. Tôi nghĩ không đến mấy năm nữa hai đứa tốt nghiệp, nhà cô cũng sẽ khá hơn, gánh nặng của cô cũng nhẹ bớt.”

Ninh Hoà nhìn Lan Hình, sau đó tiếp tục mở miệng: “Đề nghị thứ hai, tôi cho cô một số tiền, cô có thể thử đầu tư, nếu cô nguyện ý. Bất quá đầu tư có tính mạo hiểm, cần phải thận trọng. Cô có thể cân nhắc một chút, sau đó hãy cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

“Ngày mai tôi phải đi rồi, về sau thời gian gấp gáp chỉ sợ có hạn, ở cùng cô khoảng thời gian này tuy không lâu nhưng tôi cho rằng cô là một người không tồi, nếu có thể tôi hy vọng cô lựa chọn phương án đầu, tôi cũng hy vọng công ty của tôi có một người có tiềm lực phát triển như thế làm việc. Nhưng tình huống của cô khá đặc thù, cho nên dù cho cô chọn phương án nào, tôi đều tán thành.”

Đêm đó, Ninh Hoà đưa Lan Hình đến cổng trường, sau đó phát tay tạm biệt. Mà Lan Hình lại đắm chìm trong hai đề nghị mà Ninh Hoà đưa.

Vô công bất thụ lộc, Lan Hình hiểu, nhưng khi bạn bất lực nhất lại gặp được một người có thể giúp đỡ bạn, từ chối hay chấp nhận đã là một đáp án khó xác thực.

Nếu Lan Hình chỉ có một mình, như vậy hai lựa chọn đó căn bản không cần, muốn nuôi sống bản thân đối với Lan Hình mà nói rất dễ dàng, nhưng cô không chỉ có một mình, mà còn có gia đình.....Trách nhiệm của cô không chỉ đơn giản là nuôi sống chính mình. Cô cần mau chóng khiêng lên vai gánh nặng cuộc sống.

Ngày hôm sau, Lan Hình gọi cho Ninh Hoà: “Tôi chọn phương án hai.”

Đây là kết quả của một đêm mất ngủ tự hỏi bản thân. Phương án đầu đương nhiên không có tính phiêu lưu, nhưng Lan Hình hy vọng sớm có thể thoát khỏi sự trói buộc của nghèo đói, mà không phải đem áp lực của em trai em gái chuyển lên người Ninh Hoà.

Đầu tư đương nhiên có tính mạo hiểm, Lan Hình hiểu, nhưng chỉ có vậy mới có thể nhanh chóng thoát khỏi khốn cảnh, mới có thể nhanh chóng kiếm lại số tiền nợ Ninh Hoà.

“Tôi biết cô sẽ đưa ra lựa chọn này. Tôi cũng không hỏi cô muốn làm gì, tính toán một chút cần bao nhiêu tiền, sau đó nói cho tôi biết là được.....”

Ninh Hoà ôn hoà cười, đã sớm biết cô gái này sẽ không tình nguyện mất thời gian dài để thay đổi khổ cảnh của mình.

“Muốn tôi báp đáp anh thế nào bây giờ?” Lan Hình nhẹ nhàng hỏi.

“Ha ha.....báo đáp? Sống một cuộc sống của riêng cô, mau thoát khỏi cảnh nghèo khó. Cô cũng không phải người đầu tiên tôi tài trợ, cũng sẽ không phải người cuối cùng. Tuy thời gian ở cùng cô không lâu, nhưng tôi tin cô đáng giá những gì tôi đưa ra.” Ninh Hoà cười đến thực vui vẻ.

Cúp máy, Lan Hình thở dài, trong lòng khắc ghi sâu đậm người đàn ông này.

Ba nói, uống nước phải nhớ nguồn.

Suốt bao năm qua, trong những tháng ngày ba chị em ăn học, ba mẹ vay mượn từ đầu thôn đến cuối thôn hết lần này đến lần khác. Mà những người kia cũng chẳng phải giàu có, giật gấu vá vai, giúp ba đưa nhỏ nhà họ Lan có thể thuận lợi đi học.

Mẹ nói, con phải nhớ kỹ từng người từng người ở lúc chúng ta khó khăn nhất đã nguyện ý cho chúng ta vay tiền, chúng ta nợ họ một phần ân tình.

Mà nay, trong danh sách thật dài đó, có thêm tên của Ninh Hoà. Con người vĩ đại ấy, có một trái tim thiện lương mà rộng lớn.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Buổi chiều Tiểu Kiên gọi đến, chúc Lan Hinh sinh nhật vui vẻ, chỉ là hôm nay phải chấm thi, có lẽ bận, không tiện tới. Quà được mang đến sau đó, dĩ nhiên lại là một chậu hoa lớn từ cửa hàng bán hoa bên kia, đặt trong tiệm, xanh tươi mơn mớn, Lan Hinh rất thích.

Kỳ thật người như Lan Hinh mà nói, ngày sinh nhật có thể có hai người nhớ rõ đã rất cảm động rồi. Bởi vì cô chẳng bao giờ nhớ ngày sinh của người khác, cũng giống như sinh nhật của Tiểu Kiên, luôn lưu trong di động, đến ngày hiện lên nhắc nhở thì mới nhớ ra.

Buôn bán trong tiệm cũng không tốt lắm, đến hơn mười hai giờ liền đóng cửa dọn dẹp.

Mấy ngày qua toàn bộ khu trường đại học lại đột nhiên trở về yên tĩnh, các cửa tiệm đóng hết, như thể những vũ nữ tháo bỏ trang sức, xoá đi lớp son phấn rực rỡ, có vẻ im lặng mà mỗi một, trên bầu trời từng bông tuyết lẳng lẳng tung bay, ngẫu nhiên có cơn gió lạnh thổi qua, khiến tuyết trắng trong thiên địa nhẹ nhàng bay múa, hàng cây ven đường dần dần được phủ lên một tầng trắng xoá mỏng manh, lại là một cảnh đẹp khác, cũng giống như khi kết thúc một vở hài kịch, lại bắt đầu một bộ phim âm nhẹ nhàng.....

Người về trong đêm gió tuyết.....Lan Hinh khoanh tay trước ngực, xuyên qua ngã tư đường, dưới ánh đèn mờ nhạt đập lên chiếc bóng kéo dài của mình mà đi.

Đây là thời khắc tĩnh lặng nhất trong ngày, cũng là thời khắc mệt mỏi khốn đốn nhất, có cảm giác im ắng càng sâu sắc hơn cả nỗi cô đơn khiến

mình cảm thấy thoải mái.

Tuyết chậm rãi rơi lên người. Ngày sinh nhật liền cứ trôi qua như thế, đột nhiên lại nhớ ra mình đã qua 24 tuổi, không, phải nói là 25 tuổi mới đúng. Thời gian trôi qua như nước chảy, mình không ngờ đã đi nhiều năm đến thế rồi.

Trong tiệm thường xuyên có sinh viên nhân ngày sinh nhật mời khách đến ăn, trong lúc ăn uống linh đình tựa hồ luôn nghĩ đến năm tháng như thoi đưa đã qua, luôn cảm khái những tháng ngày vô ưu vô lo trước kia, được chiều, được thương, không có gánh nặng gì đó.

Lan Hinh cũng sẽ luôn uống một ly với người có sinh nhật hôm ấy, cảm thụ một chút bầu không khí. Nhưng cô chưa bao giờ hoài niệm thời thơ ấu, tuổi có lẽ là chủ đề mà rất nhiều cô gái luôn giữ kín như bưng, hơn nữa đặc biệt là khi bạn rời khỏi trường, dần dần rời ra thanh xuân. Nhưng Lan Hinh lại chưa bao giờ như thế.

Lan Hinh luôn hy vọng mình có thể mau lớn lên một chút, cho dù đến hôm nay, mình đã 25 tuổi thì vẫn như thế.

Bởi vì chỉ có lớn lên mới có thể dùng đôi tay của mình để thay đổi.....

Tuổi không ngừng thêm đối với Lan Hinh mà nói, ý nghĩa có thể thay đổi càng nhiều tình trạng hiện tại.

Đột nhiên nhớ tới khi còn đi học, cuối kỳ năm nhất, vào ngày sinh nhật mình không biết làm sao vị hắc sinh huynh đã từng giúp mình xách túi khi mình mới vào trường biết được. Tóm lại tối hôm đó, khi mình đi làm về, cả người mệt mỏi thì gặp được anh ta dưới lầu ký túc.

Trong tay anh ta cầm một bó hoa tươi, hoa hồng đỏ, kiêu diễm ướt át, ở trên còn vương sương đêm, dưới ánh đèn đường chiếu rọi trong suốt sáng ngời.

Đó có lẽ là những bông hoa đẹp nhất mình từng gặp.

Hắc sư huynh tựa hồ đã đợi mình từ lâu, không ngừng dậm chân — lúc đó trời rất lạnh.

Anh ta nhìn thấy mình, sau đó vui sướng hai bước ba bước đến trước mặt: “Sinh nhật vui vẻ.....”

Lan Hinh mới nhớ ra, không ngờ là sinh nhật mình, tuy kinh ngạc vì anh ta biết, nhưng thế giới này chính là như vậy, chỉ cần bạn nguyện ý, có rất nhiều chuyện sẽ không phải bí mật.

Lan Hinh nói với hắc sư huynh: “Cám ơn.....” Sau đó nhận bó hoa, cười cười nói: “Trời lạnh lắm, mau về đi, hẹn gặp lại.....”

Khi bó hoa kia được đưa vào phòng, tự nhiên gây nên một trận xôn xao.

Tuy ký túc xá cũ nát nghèo nàn, tuy đều là những sinh viên nghèo ở, nhưng đó cũng không ảnh hưởng tới thiên tính của đám con gái, cùng với ảo tưởng về tình yêu.

Vì thế khi mấy cô gái trong phòng liên tít mang theo niềm hâm mộ hưng phấn vô cùng nghiên cứu bó hoa và người tặng hoa, Lan Hinh mỗi một đã sớm đi đánh răng rửa mặt, sau đó lên giường.

Hoa, đối với Lan Hinh mà nói, là một thứ xa xỉ.

Nhưng mà hoa đối với Lan Hinh mà nói, cũng lại là thứ xa xỉ không có giá trị nhất.

Tình yêu như thế, Lan Hinh không cần. Lan Hinh luôn không thể quên nhớ lại ngày khai giảng, hắc sư huynh kia còn không nâng dậy nổi một cái túi đựng thức ăn gia súc.....

Có lẽ mình cũng không phải thật sự không thèm để ý, chỉ là đặt dưới đáy lòng mà thôi. Một người không chấp nhận được sự bần cùng, cũng có nghĩa không tiếp thụ được tất cả mọi thứ thuộc về mình. Mà sự thật, sự bần cùng nghèo khó lại là căn cơ của mình. Một cái túi đựng thức ăn gia súc còn tỏ vẻ khó khăn như thế, vậy cha mẹ quê mùa không chút hiểu biết của mình thì sao đây?

Mà khi cuộc sống còn không thể thuận lợi, những thứ dư thừa mình không gánh vác nổi, cũng không nguyện ý gánh vác. Tình yêu là một thứ xa xỉ, giống như hoa hồng kiêu diễm ướm át, tuy đẹp, nhưng cũng không thể no bụng.....

Cho nên những năm tháng sau đó, mình luôn rời xa tình yêu. Trái tim vì cuộc sống mà bôn ba cũng chưa từng đình chỉ, là theo đuổi về vật chất. Cô không muốn lãng phí thời gian mà mình dành cho việc hoàn thành sứ mệnh, lại càng không nguyện ý đem sự nghèo khó của mình, dùng tư thế ỷ lại liên lụy đến người khác.

Đó có thể coi là sự cố chấp kiêu ngạo cũng tốt, mà cố chấp khư khư tự bảo vệ mình cũng thế, tóm lại, đây là điều Lan Hình luôn kiên trì.

Cơ sở kinh tế quyết định nên kiến trúc thượng tầng, Lan Hình hiểu được.....

Nhiều năm như vậy trôi qua, ở Đại Học đầy tự do, hắc sư huynh cuối cùng cũng có bạn gái, đương nhiên không phải mình, những người từng có ý định theo đuổi mình cũng lần lượt có tình yêu của riêng họ, chỉ còn mình, gánh trên vai trách nhiệm cùng giấc mộng, vẫn cô đơn bước đi trên con đường của riêng mình.

Sau này có lẽ cũng thế, Lan Hình nghĩ. Đây cũng không phải tiếc nuối, đây chỉ là một trạng thái cô độc đặc biệt thuộc về cuộc sống của cô.

Đi qua hai ngã rẽ, đến trước cửa khu chung cư, ông cụ gác cửa đi ra mở: “Ai nha, lạnh thế này mặc nhiều một chút chứ, người trẻ tuổi tuy khoẻ, nhưng con gầy như thế, cần chú ý cẩn thận kéo bệnh.....”

“Cám ơn ông.....” Lan Hình ôn hoà mà cảm kích cười.

Sau đó quẹo vào khu nhà, bước vào hành lang.

Trong hành lang vẫn không có đèn, chỉ là hôm nay hơi đặc biệt, trong góc hành lang có một ngọn nến, dưới ánh nến, theo gió nhẹ lay, khê khàng chộp lên. Cũng khiến hành lang có chút sáng.

Lan Hình lê đôi chân mỏi mệt, từng bước từng bước lên lầu, không ngờ đi qua mỗi góc cầu thang đều có một ngọn nến. Lan Hình nghĩ, nói không chừng là do sinh viên nào đó thuê nhà ở đây muốn cử hành nghi thức gì.

Tóm lại, đám thanh niên có rất nhiều ý tưởng mới lạ. Ví dụ như đứng dưới lầu ký túc đàn ghi ta, xướng tình ca, hay như đêm đến đứng dưới ký túc xếp nến thành hình trái tim, đợi đến khi thắp sáng hết liền gân cổ gào to về phía khu ký túc xá nữ: “Mồ mồ mồ*, anh yêu em.....”

(*người nào đó, chỉ một người hay vật có tên nhưng không nói ra)

Đương nhiên những thứ đó tựa hồ đã lỗi thời, hình như lại có nhiều cách đa dạng khác. Bất quá lúc trước khi đi học, mình tốt xấu gì cũng được may mắn từng chứng kiến một lần.

Nghĩ như thế, lại cảm thấy cầu thang này cũng không quá mệt mỏi — gần đây thân thể tựa hồ cũng ngày càng kém, khi leo cầu thang luôn cảm thấy thở dốc.

Bất quá được về nhà là tốt rồi, đơn giản đánh răng rửa mặt một chút là có thể chui lên giường, đại khái qua hai ngày nữa liền có thể không cần tiếp tục kinh doanh. Đến lúc đó liền có thể yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian.

Lan Hinh mở cửa, thuận tay bật công tắc đèn ở trên vách tường, căn phòng nhất thời sáng ngời.

“Sinh nhật vui vẻ, chúc mừng muộn mất rồi.....” Ninh Vũ đứng cách đó không xa — không muốn gần sát quá, có lẽ là sợ đột ngột sẽ dọa Lan Hinh.

Tay trái nàng ôm một con gấu thật to, tay phải xách một cái túi lớn. Ôm con gấu to, gần như che khuất đầu Ninh Vũ. Nàng liền nghiêng đầu, ló đầu ra bên cạnh đầu con gấu, chớp chớp mắt nhìn Lan Hinh.

Lan Hinh ngẩn ra, sau đó đi tới, đưa tay ôm lấy con gấu và cái túi, đặt lên chiếc sofa cũ bên cạnh. Ninh Vũ ngơ ngác nhìn cô, cứ tưởng cô sẽ rất vui....nhưng trên mặt cô lại không có phản ứng gì....

Chẳng lẽ không thích món quà này?

Ninh Vũ ngơ ngác, vặn vẹo ngón tay, có chút mờ mịt.

Lan Hinh buông đồ xuống, sau đó xoay người lại, đột nhiên giang tay ôm lấy Ninh Vũ, tựa đầu vào ngực nàng, rất lâu cũng không nói gì, nhưng Ninh Vũ lại có thể cảm giác được, cánh tay cô ôm eo mình rất chặt.....

Ninh Vũ vội vàng vòng tay ôm Lan Hinh, cũng không biết nói gì mới phải, hai người dĩ nhiên ngay nửa đêm ôm chặt lấy nhau, nhưng trừ bỏ hô hấp, lại im lặng.....

Thật lâu sau Lan Hinh mới mở miệng, khàn khàn nói: “Cám ơn em.....”

Ninh Vũ lại nói không ra lời, trong không khí tựa hồ có hơi thở khác lạ, khiến nàng cảm thấy dần dần xâm nhập vào lòng, có thứ cảm xúc không hiểu nào đó dần bốc lên, cảm thấy tim đập dữ dội, lại chỉ có thể một tay ôm chặt cô, tay kia thì nhẹ nhàng phủi tuyết đọng trên vai cô còn chưa kịp tan.....

“Vì sao không nói cho tôi biết em đang đợi, như thế tôi có thể về sớm một chút....” Lan Hinh tựa lên vai Ninh Vũ, mặt nhẹ nhàng cọ cọ cổ Ninh Vũ.

“Em muốn khiến chị bất ngờ, không nghĩ tới lại lỡ mất sinh nhật của chị.....” Ninh Vũ giơ tay lên nhìn đồng hồ, hơn mười hai giờ, đã là ngày hôm sau.

“Không sao, tôi nghĩ em đã về nhà.....nhìn thấy em, tôi vui lắm.” Lan Hinh điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó mới nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Ninh Vũ. Khuôn mặt vốn không có biểu tình gì, lại dần dần được hoà tan, nở rộ.

“Đợi sau sinh nhật của chị sẽ đi... Sinh nhật của chị là do ba nói cho em biết...Ba cũng nói em ở lại cùng dự sinh nhật với chị, sau đó hẳn về.” Ninh Vũ chậm chậm nói, mất đi cái ôm của Lan Hinh, đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Lan Hinh cúi đầu, cười yếu ớt. Ninh Vũ không thấy rõ khuôn mặt của cô....

“Nến bên ngoài là do em thả?” Lan Hinh ngẩng đầu lên.

Ninh Vũ nhanh chóng bắt được ánh nước nơi khoé mắt cô, không khỏi đau lòng: “Đúng vậy, buổi tối trời tối lắm, em vẫn đứng cạnh cửa sổ chờ chị, thấy chị về liền vội vàng chạy ra hành lang thả nến.....Em nghĩ, nghĩ muốn khi chị về, để dành cho chị một chút ánh sáng — có phải ấu trĩ lắm không?” Thanh âm của Ninh Vũ ngày càng nhỏ.

“Không....tôi thích lắm....” Lan Hinh lại giang tay, ôm lấy Ninh Vũ: “Tôi thích, ánh sáng em để lại cho tôi....thực ấm áp.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 15

“Tới khi nào vậy?” Lan Hinh ôm Ninh Vũ, giọng nghẹn ngào.

“Lúc chiều, em nghĩ hôm nay sinh nhật có lẽ chị sẽ về sớm một chút...”
Ninh Vũ ngỡ ngác ôm Lan Hinh, thân mình gầy yếu của Lan Hinh khiến nàng có chút đau lòng, lại không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Đói bụng rồi phải không?” Lan Hinh nhẹ nhàng hỏi. Nhất định Ninh Vũ chưa ăn tối, tính tình của nàng đôi khi bướng bỉnh thế đó, một khi đã chờ mình thì nhất định sẽ không ra ngoài ăn cơm trước.

Xui xẻo một cái là nàng cũng không biết nấu cơm, cho nên chờ ở đây chỉ có thể bị đói.

Ninh Vũ vốn muốn phủ nhận, miễn khiến Lan Hinh đã bận rộn cả ngày lại còn phải đi làm đồ ăn cho mình, nhưng những lời gạt người nàng lại không nói nên lời, cho nên cứ ngắc ngứ ấp úng mãi cũng không nói được. Nhưng Lan Hinh rất hiểu nàng, thấy dáng vẻ kia đã muốn cười.

Ninh Vũ thực đáng yêu, nàng là một cô bé không biết gạt người. Cho dù lời nói dối thiện ý nàng cũng không nói được.

Sự đáng yêu rất đơn thuần này khiến Lan Hinh thích, Ninh Vũ như thế khiến người ta có cảm giác đơn giản, sạch sẽ ấm áp, mỗi việc nàng làm cho bạn, mỗi lần nàng đối xử tốt với bạn, đều khiến bạn hiểu đó là xuất phát từ nội tâm, không có chút nào làm ra vẻ, không hề có ý khoa trương, không có ý đồ riêng gì....

Lan Hình nhẹ nhàng đẩy Ninh Vũ ra, sau đó vươn tay áp lên má nàng, mỉm cười nói: “Để tôi nấu cho em bát mì. Tối rồi, nấu mì cho nhanh.”

Ninh Vũ ngoan ngoãn gật đầu. Khoảng cách với Lan Hình rất gần, bàn tay hơi lạnh của cô áp lên má mình, hơi ấm trên đầu ngón tay xuyên qua làn da khiến Ninh Vũ có chút hoảng hốt.

Lan Hình gần gũi như thế, hơi thở như lan trước mặt Ninh Vũ, còn có ánh mắt ôn nhu, cơ hồ khiến Ninh Vũ cảm thấy mê loạn. Không biết vì sao, trái tim Ninh Vũ đột nhiên nhảy lên dữ dội, cứ hy vọng Lan Hình gần thêm chút nữa, gần chút nữa.....

Mà ánh mắt của nàng không tự chủ được dừng trên đôi môi của Lan Hình, đôi môi hơi tái thiếu huyết sắc. Ninh Vũ đột nhiên kinh hãi trước nỗi xúc động đột nhiên dâng tràn — muốn hôn cô!

Lan Hình lại đột nhiên buông tay ra, trên mặt thoáng qua nét kinh hoảng, sau đó nhanh chân rời khỏi tầm mắt của Ninh Vũ, xoay người vào bếp làm đồ ăn.

Ninh Vũ ngơ ngác đứng tại chỗ, đầu óc hỗn loạn, qua một lúc mới có thể khiến mình bình tĩnh trở lại, sau đó ôm con gấu và cái túi to vào phòng ngủ, sau đó đi vào bếp.

Lan Hình lẳng lặng đứng trước bồn rửa, động tác thuần thục, một chiếc nồi để nấu nước, còn trong một cái chảo truyền ra từng trận hương thơm. Trong bếp không có gì ngon, Lan Hình đành phải chiên cho Ninh Vũ một quả trứng. Mùi này đúng là mùi trứng bay lên từ trên chảo.

Ninh Vũ tựa vào khung cửa phòng bếp, lẳng lặng nhìn thân ảnh đơn bạc của Lan Hình, trong lòng chậm rãi sinh ra cảm giác đau lòng cùng ngọt ngào khó có thể kiềm chế, cảm giác đó hỗn tạp trong lòng, khiến nàng không biết nên lập tức xoay người rời đi để bình phục tâm tình hay vẫn nên thuận theo khao khát trong lòng mà bước tới —

Bước tới, ôm cô. Đây là ý tưởng đột ngột nảy lên trong lòng.

Ninh Vũ tựa vào khung cửa, không rời đi, cũng không tới gần, ánh mắt dừng trên lưng cô, mãi đến khi trứng có vẻ chín, Ninh Vũ mới đột nhiên cảm thấy mình có dũng khí lớn lao, sau đó liền đi đến phía sau Lan Hình, ôm chặt lấy cô.

Lan Hình cứng đờ tại chỗ, một tay cầm bát, tay kia cầm đũa.

Ninh Vũ vòng tay quanh eo cô, để cả người cô dán sát trước ngực Ninh Vũ.

Lan Hình nhắm chặt mắt lại, có chút cảm giác trầm luân nảy sinh, qua hồi lâu mới mở mắt ra, nhẹ nhàng cười nói: “Đói rồi phải không? Nhanh ăn đi.”

Ninh Vũ vẫn ôm chặt Lan Hình, không có nửa phần ý tứ muốn buông tay, cầm tựa lên vai cô, cũng không nói gì.

Trong không khí tràn ngập hơi thở khác lạ, hai người đều không nói nữa, Lan Hình chỉ cảm thấy hơi thở của Ninh Vũ nhẹ nhàng lướt qua tai mình, có thứ cảm giác quật cường truyền đến từ vòng tay đang ôm mình của Ninh Vũ.

“Mau ăn đi, để lát nữa sẽ ăn không ngon.....” Lan Hình rốt cục phá vỡ bầu không khí kỳ quái, buông bát đũa, đưa tay nhẹ nhàng đẩy Ninh Vũ ra. Sau đó mới quay lại, dựa lưng vào bếp, đưa bát đũa cho Ninh Vũ.

Ninh Vũ đón lấy, cúi đầu ăn luôn trong bếp, bụng rất đói, nhưng có thứ cảm giác xấu hổ khác càng khiến Ninh Vũ có chút không dám ngẩng đầu, có lẽ đến lúc này nàng cũng không hiểu được vì sao mình lại xúc động đến thế, cứ như vậy xông tới ôm cô.

Ăn mỳ xong, Lan Hinh dọn dẹp bếp một chút, đã hơn một giờ sáng, sau đó Lan Hinh lấy một bộ đồ đánh răng rửa mặt mới cho Ninh Vũ: “Vốn chuẩn bị sẵn cho em, chẳng qua em chẳng bao giờ tới đây ở, lúc này được nghỉ, ngược lại lại dùng tới.....”

Hai người rửa mặt xong, sau đó lên giường. Trên giường có một con gấu thật to đang nằm, còn có một túi quần áo lớn.

“Ba em nói, để em chọn quà sinh nhật cho chị, tặng gì do em tự quyết định, hơn nữa em tặng riêng một bộ, tổng cộng là hai món.” Ninh Vũ kéo Lan Hinh ngồi xuống giường.

“Em nghĩ lâu rồi, tặng chị một con gấu bông, chị có thể ôm ngủ, em cảm thấy chị sống một mình có lẽ sẽ thấy cô đơn, em thấy con gấu này rất đáng yêu nên mua. À, còn có một bộ quần áo cho chị.....” Ninh Vũ lấy chiếc túi lại, sau đó thuận tiện lấy quần áo trong đó ra, một chiếc áo lông màu vàng, kiểu dáng uyển chuyển đẹp mắt, khéo léo đáng yêu: “Cũng không biết chị thích không, bình thường nhìn chị ăn mặc đơn giản....nên tự chủ trương....” Ninh Vũ mở quần áo ra, có chút ngỡ ngàng ngừng lại như hiến vật quý bày ra trên giường.

“Tiểu Vũ tặng, tôi đều thích....” Lan Hinh sủng nịnh nhìn Ninh Vũ tựa trên giường, ôm chặt con gấu một cái, sau đó lấy quần áo để lên người Lan Hinh ướm thử.

“Mặc vào cho em xem có hợp không.....” Ninh Vũ thấy Lan Hinh cười liền kéo khoá chiếc áo, chờ Lan Hinh mặc thử.

Lan Hinh nhìn dáng vẻ Ninh Vũ, sủng nịnh cười, cởi áo khoác ra, Ninh Vũ liền đưa tay vòng qua người Lan Hinh, cầm áo khoác lên người cô, giúp cô mặc, sau đó lui lại hai bước, vui vẻ cười: “To nhỏ đều vừa, màu cũng hợp, mặc có chút rục rờ, thoạt nhìn cũng ấm....”

Lan Hinh lại cười cởi quần áo ra: “Tiểu Vũ tặng, đương nhiên tốt. Trễ rồi, còn không mệt à...ngủ đi!”

Thế này Ninh Vũ mới nhảy lên giường, thu dọn quần áo vào túi, sau đó ôm con gấu đặt qua một bên, cởi đồ, ngoan ngoãn nằm xuống....

Trời tháng một, tuyết rơi ngoài cửa sổ, hai người nằm đối mặt, nhắm mắt lại, lại đều khó có thể ngủ.

Đây là lần đầu tiên Ninh Vũ ngủ lại chỗ Lan Hinh, mà ban đêm tĩnh lặng cũng khiến người ta càng suy nghĩ nhiều.

Thân thể Lan Hinh hơi gầy yếu, hai tay khoanh trước ngực, lại không biết từ khi nào Ninh Vũ đã nhích lại gần, dán sát lấy cô, một bàn tay vòng qua eo cô, tay kia thì xuyên qua dưới cổ, gắt gao ôm chặt Lan Hinh vào lòng.

Lan Hinh không hề cử động, trong vòng tay ấm áp này, trừ bỏ im lặng cảm nhận thì tựa hồ cũng không tìm ra cách khác đối đãi.

Chính là giữa thời tiết như vậy, phần ấm áp kia thực khiến người ta mê luyến. Mê luyến rồi cảm thấy an ổn, cảm thấy hạnh phúc, lại cảm thấy khủng hoảng.....

Có lẽ là mệt mỏi, thứ cảm tình đan xen kia biến thành một loại tham luyến, mà Lan Hinh liền trong sự ấm áp khiến người ta tham luyến này nặng nề ngủ thiếp đi.

Ninh Vũ ôm cô, mãi đến khi nghe tiếng hít thở đều đặn say ngủ mới nhẹ nhàng thăm dò, như kẻ trộm đem môi mình nhẹ nhàng đặt lên trán Lan Hinh, rồi sau đó trong nháy mắt lại cảm thấy tổn thương lui về, nhắm chặt mắt lại, chỉ cảm thấy cõi lòng như nổi trống.....

Sáng sớm hôm sau, Lan Hình tỉnh lại lúc bảy giờ theo thường lệ — bức rèm rất mỏng, cho nên khi trời sáng, trong phòng cũng sáng ngời, này có thể coi như đồng hồ báo thức thiên nhiên, Lan Hình cũng bất giác tỉnh dậy giờ này hằng ngày, đó cũng đã là thói quen hơn một năm nay.

Chỉ là chưa kịp mở to mắt liền cảm giác được mình vẫn nằm trong lòng Ninh Vũ, tựa hồ suốt đêm cũng chưa từng thay đổi tư thế, mãi đến lúc này Ninh Vũ đã ngủ say lại vẫn ôm mình.

Có chút không nỡ đánh thức nàng, cũng có chút không nỡ rời khỏi vòng tay ấm áp, Lan Hình thật cẩn thận với tay lấy di động, nhắn tin cho cô bé trong tiệm, sắp xếp mọi chuyện trong tiệm ổn thoả, sau đó vẫn im lặng nằm trong lòng Ninh Vũ.

Khoảng cách của hai người rất gần, thậm chí hơi thở của Ninh Vũ cũng có thể nhẹ nhàng phả lên mặt Lan Hình, Lan Hình nhìn khuôn mặt ngủ cực kỳ thoả mãn của Ninh Vũ, dùng ánh mắt quyến luyến nhẹ nhàng miêu tả ngũ quan của nàng.

Khi Ninh Vũ ngủ say càng đáng yêu an tĩnh hơn thường lệ.

Lan Hình nhìn, nhìn không được vuốt ve hai má nàng, bàn tay chạm vào làn da mềm mại ấm áp khiến Lan Hình rốt cuộc không rút tay về được, cứ vuốt ve mãi, sau đó ngón tay dần dần theo ánh mắt, nhẹ nhàng rơi xuống đôi môi mềm mại hồng nhuận của nàng....

Ninh Vũ tựa hồ không chịu nổi cảm giác ngứa ngứa khi ngón tay vuốt ve trên môi, lông mi giật giật, lúc này Lan Hình mới ý thức được mình đang làm gì, chỉ là ngón tay dừng trên môi chưa kịp thu hồi đã bị Ninh Vũ ngậm lấy.....

Động tác thu tay lại của Lan Hình không thực hiện được. Ninh Vũ mở mắt ra, ánh mắt nhìn thẳng, Ninh Vũ ngậm ngón tay của Lan Hình, lại không có nửa phần muốn buông ra.

Ánh mắt Ninh Vũ mờ lung nửa tỉnh nửa mê, bình tĩnh nhìn Lan Hinh, đầu lưỡi dĩ nhiên lại nhẹ nhàng liếm đầu ngón tay Lan Hinh một chút, sau đó khớp hàm hé mở, Lan Hinh mới rớt cục có chút bối rối thu hồi ngón tay đã phạm sai lầm lại, tay kia thì nhanh chóng cầm chặt ngón tay đó, trái tim đã đập loạn, trên mặt sớm đã hồng.

Ninh Vũ nhìn khuôn mặt hiem hoi đỏ bừng của Lan Hinh, đầu âm âm mờ mịt như phủ sương, chỉ cảm thấy cảnh đẹp nhất thiên hạ bất quá cũng chỉ như thế, cánh tay còn đặt dưới cổ cô liền ôm lấy đầu cô kéo về phía mình. Đầu Ninh Vũ nghiêng tới trước, ngay lập tức liền tìm được đôi môi mới tái nhợt của Lan Hinh.....

Là cảm giác gì, tựa hồ đã không thể nào miêu tả, Ninh Vũ nhắm mắt lại vốn không muốn mở mắt ra, hưởng thụ đôi môi mềm mại ấm áp cọ sát.

Mà thân thể Lan Hinh cứng đờ một cái, rồi lại dần dần mềm xuống dưới sự va chạm dịu dàng của Ninh Vũ. Nên đẩy ra hay nên ôm đã không phải thứ lý trí có thể khống chế, chỉ cảm thấy thời khắc này, trừ nhắm mắt lại, thuận theo sự bối rối cùng tuyệt vời đột nhiên ập tới thì không còn có thể làm gì khác được.....

BẦU TRỜI TRONG TRẺO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hai người ngủ thẳng đến giữa trưa mới rời giường. Ninh Vũ vốn đang ở độ tuổi ham ngủ, đối với người hơn hai giờ sáng mới ngủ thì ngủ đến giữa trưa thật sự là chuyện rất bình thường.

Nhưng Lan Hinh, ngay cả chính cô cũng cảm thấy bất ngờ.

Lan Hinh ngủ không say lắm, đã nhiều năm tạo thành thói quen ngủ sớm dậy sớm, nhưng từ sau khi mở tiệm cơm, chỉ có thể ngủ trễ dậy sớm. Lúc này cũng khó có thể thay đổi. Cho nên qua một thời gian dài, Lan Hinh bình thường đều ngủ lúc một giờ, mà sáng ra hơn sáu giờ đã rời giường.

Cho dù đến kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, đóng cửa tiệm, không cần một nắng hai sương vất vả nữa, nhưng một giấc ngủ sâu đã cách cô rất xa, tựa hồ trong lúc thời gian trôi qua, mình sớm đã cạn kiệt sinh mệnh mà tuổi trẻ vốn nên có, dần dần tiến vào độ tuổi mất ngủ triền miên.

Cho nên mỗi khi ánh mặt trời bắt đầu xuyên qua bức màn mỏng manh bao trùm căn phòng, hoặc vừa hơn sáu giờ, Lan Hinh liền không thể tiếp tục hưởng thụ giấc ngủ được nữa.

Chỉ là hôm nay được Ninh Vũ ôm vào lòng, dĩ nhiên lại ngủ say, cứ như thân thể nghiêng nghiêng nằm ôm lấy mình kia đột nhiên chặn mất ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ, khiến cả thế giới tiếp tục chìm đắm trong màn đêm.

Vòng tay của Ninh Vũ ấm áp, lộ ra vẻ cố chấp trẻ con, còn có hương thơm trong trẻo của thiếu nữ. Thứ đó tựa thuốc ngủ, khiến cho suốt bao

nhiều năm tháng qua, lần đầu tiên Lan Hình hưởng thụ cảm giác ngủ nướng.

Đợi đến khi bị đói tỉnh lại, không ngờ đã gần giữa trưa.

Lan Hình có chút tự giễu cho mình là sinh vật chuẩn xác ở phương diện ăn uống còn hơn việc ngủ. Vì khi còn nhỏ đói quá, cho nên đến lúc trưởng thành đặc biệt sợ đói khát, đó cơ hồ đã trở thành thứ cần thiết căn bản nhất trong cuộc sống của một người. Cho nên một khi đói bụng liền không thể làm bất cứ việc gì, phải thưởng cho dạ dày của mình mới có thể cảm thấy an toàn.

Cũng may Ninh Vũ rất cục ngủ no giấc, giữa trưa sớm đã nằng chối, Ninh Vũ như đứa trẻ nhỏ mơ màng mở mắt, sau đó dịu dàng nhìn người trong lòng, Lan Hình đã sớm sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu, bởi vì quan hệ hôm qua, liền tự nhiên tựa đầu chôn ở hõm vai Ninh Vũ.

Vẻ thẹn thùng hiếm hoi khiến Ninh Vũ sững sờ nhìn thật lâu, khoé môi vương chút ý cười, như thể một đứa trẻ hưởng nội có được bảo bối, không tỏ vẻ quá vui mừng, cũng không kêu gào ầm ỹ, chỉ ôm chặt thứ quý giá vào lòng, sau đó đem cằm mình gấu gao tựa lên đầu Lan Hình.

Thời gian này khiến người ta cảm thấy say mê. Từng chi tiết trong sinh mệnh tựa hồ được trải dài trong khoảnh khắc này, sự dịu dàng cùng ngọt ngào, trong thoáng giây liền như lấp đầy cả kiếp trước lẫn kiếp này, rồi sau đó hình ảnh ôn nhuận dừng lại trước mặt.....

Thời gian trong trái tim dần chậm rãi chảy xuôi, Ninh Vũ không muốn buông ra phần ngọt ngào này, mà Lan Hình cũng dĩ nhiên bởi vì cái ôm này mà chống cự lại cảm giác đói khát — chỉ cần có tình thì uống nước cũng đủ no, là thật sao?

Phải, cho nên theo bản năng sợ hãi việc có thể kháng cự lại cơn đói khát.

Cũng không phải, cho nên cảm giác đói khát càng nổi lên mãnh liệt, chung quy khiến lòng bàn tay Lan Hinh bắt đầu đổ mồ hôi, lòng hốt hoảng, cảm giác tim đập nhanh xuất hiện, chỉ cảm thấy tựa hồ sắp hôn mê. Bệnh tật dường như chết tiệt, tới rất đúng lúc, tuyệt đối không vì sự ngọt ngào kia mà buông tha cho một người bạc đãi thân thể.

Lan Hinh ngẩng đầu lên từ trong lòng Ninh Vũ, sắc mặt hơi tái nhợt: “Tiểu Vũ, tôi đói, muốn ăn gì đó.”

Ninh Vũ ừ một tiếng: “Được, chúng ta cùng rời giường đi.”

Giọng nói của Ninh Vũ rất ôn nhu, Lan Hinh lại thấy nguy hiểm vì ý thức mình bắt đầu mơ hồ. Vội vàng giãy dụa khỏi vòng tay của Ninh Vũ, quơ tay tìm hộp bánh quy trong học tủ đầu giường, hoảng loạn mở ra, sau đó nhét bánh vào miệng, vụn bánh quy rơi xuống người Lan Hinh, có chút chật vật, một ít còn rơi xuống chăn, nhưng Lan Hinh cũng chẳng thể để ý được nhiều chuyện như vậy nữa.

Ninh Vũ nhìn Lan Hinh, cảm thấy trạng thái của cô có chút không tốt, bộ dáng ăn như chết đói kia thật sự không giống dáng vẻ ăn uống nhã nhặn mọi ngày, lại không hiểu vì sao, chỉ là nhìn động tác của Lan Hinh mà cảm thấy có chút sợ hãi, có chút lo lắng, cũng có chút đau lòng.

Bánh quy Lan Hinh ăn là loại 1 Nhân Dân Tệ một gói, được bán đại trà trên thị trường, vừa không đẹp không thơm, ăn cũng không ngon. Ninh Vũ muốn ôm cô, lại cảm thấy lúc này hẳn cô cần nhất một cốc nước. Vì thế nàng liền vội vàng xuống giường, lại cảm thấy hôm nay một khi chui ra khỏi ổ chăn thì rét lạnh, nhìn Lan Hinh chỉ quấn một chiếc chăn mỏng giữ nhiệt quanh eo, chỉ sợ không chống cự được cái lạnh này, liền vội vàng với tay lấy áo khoác đã cởi tối qua đặt bên giường tới khoác thêm cho Lan Hinh rồi mới vội vàng vào bếp.

Phích nước chết tiệt đã không còn nước. Trong nhà Lan Hinh không có máy uống nước, cho nên nước để uống đều là nước được đun sôi rồi đổ vào bình thủy giữ ấm.

Nhưng tới thời điểm quan trọng, Ninh Vũ nhắc ấm nước, bên trong lại rỗng không. Vì thế liền vội vàng đổ đầy nước vào một cái chảo, đặt lên bếp đun, mở lửa đến mức lớn nhất.

Chờ nước sôi, Ninh Vũ lại vội vàng chạy về phòng. Lan Hinh đã trong thời gian ngắn nhất ăn sạch sẽ gói bánh quy khô cứng kia. Vỏ bánh bị tùy tiện vứt trên mặt tủ đầu giường, vụn bánh rơi lả tả trên giường, có một ít còn rơi trên chăn, bên khoé môi cô cũng để lại dấu vết.

Lan Hinh tựa cả người vào gối, hơi nhắm mắt, tóc mái bên thái dương bị mồ hôi thấm ướt dán trên gương mặt tái nhợt, điều này khiến Lan Hinh thoát nhìn càng suy yếu hơn nữa.

Sự yếu ớt đó khiến Ninh Vũ cảm thấy lòng mình như bị ai cào một cái, đau đớn vô cùng. Ánh mắt đặt trên mặt Lan Hinh, sợ quấy rầy cô, vì thế liền thật nhẹ nhàng mà lại rất nhanh chóng đi đến bên giường, cúi người, đưa tay đỡ Lan Hinh.

Lan Hinh hơi ngước mắt lên, muốn che dấu sự mệt mỏi cùng chập vạt, cô nhìn Ninh Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười: “Để tôi nằm một lát. Em đi đánh răng rửa mặt trước đi, chờ một chút chúng ta cùng đi mua đồ nấu cơm, làm món em thích. Đợi đến khi em về nhà rồi thì sẽ không được ăn nữa đâu.”

Đáng tiếc thanh âm Lan Hinh nói chuyện chung quy có chút suy yếu, vì thế kiểu tỏ vẻ che dấu càng khiến người ta thêm đau lòng.

Đôi mày Ninh Vũ đương nhiên không thể vì nụ cười rõ ràng để che dấu kia của Lan Hinh mà giãn ra, nhưng đôi tay muốn giang rộng ôm cô lại bị cô từ chối, liền khựng lại lưng chừng, sau đó chuyển hướng, ngón tay dừng

trên khuôn mặt tái nhợt hơi ướt mồ hôi của cô: “Chị làm sao thế? Bệnh à? Em thấy mình nên đến bệnh viện khám thì hơn.”

Ngón tay Ninh Vũ mơn trớn hai má Lan Hinh, gạt một lọn tóc trên mặt qua một bên. Ninh Vũ tuyệt đối không hiểu gì về bệnh viện, từ nhỏ thân thể nàng đã khoẻ mạnh, những lần phải đến bệnh viện có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Không cần đến bệnh viện, hạ đường huyết thôi mà, chỉ cần hàng ngày ăn cơm đúng giờ, đừng để bị đói là được.” Lan Hinh nhẹ nhàng vén tóc Ninh Vũ, nhìn nàng cười khẽ: “Chẳng qua tại hôm nay ham ngủ quá, chưa ăn gì cả, giờ đã đỡ hơn nhiều rồi...Đang đun nước à?”

“Dạ.” Thế này Ninh Vũ mới nhớ tới chảo nước sôi trong bếp, nở nụ cười tỏ vẻ xin lỗi, sau đó vội vàng vào bếp.

Cái chảo nhỏ nhỏ không biết đã sôi trào từ khi nào, lúc này đã bốc hơi xuống vài phần, đáy chảo còn lẳng đọng một vòng màu trắng. Ninh Vũ lấy một cái chén cùng cái ấm nước, bưng chảo lên đổ vào ấm.

Nhưng miệng ấm quá nhỏ, nước trong chảo đập dềnh chòng chành, nước đổ vào ấm, nhưng một phần khác lại trào ra khỏi ấm, trút xuống, liền đổ trúng chân Ninh Vũ đang đi dép lê.

Ninh Vũ đau đến hét lớn, lại vẫn kìm nén phản xạ tự nhiên muốn ném cái chảo đi, cắn chặt răng nén đau, thật cẩn thận đổ vào ấm nước. Nước trong chảo càng vơi, liền càng nhìn rõ chất vôi màu trắng lẳng đọng lại dưới đáy chảo, lòng không khỏi chua xót.

Nàng không thường uống nước, cho nên chưa từng uống nước ở chỗ Lan Hinh, dù sao cũng chưa từng ngủ lại nơi này, thời gian ở lại cũng không lâu, không ngờ lại không phát hiện nước uống ở đây có vấn đề như thế.

Ninh Vũ còn đang cảm khái, nhưng mới đặt cái chảo xuống, sau lưng liền truyền đến thanh âm của Lan Hinh: “Đau không?”

Ninh Vũ xoay người, liền nhìn thấy Lan Hinh sắc mặt tái nhợt, mặc áo khoác của mình đứng ở cửa bếp, ánh mắt nhìn mình chăm chú.

Ninh Vũ không gật đầu, cũng không lắc đầu, kỳ thật trên chân âm ý đau, bỏng rát, nhưng vì mọi tâm tư đều đặt trên người Lan Hinh, cho nên cảm thấy cái gì cũng có thể nhin, lúc này được Lan Hinh dịu dàng hỏi một câu, cảm giác đau đớn nhưic kia đột nhiên xâm nhập vào cảm quan của Ninh Vũ, khiến nàng cơ hồ xúc động muốn rơi nước mắt.

Thế này có lẽ giống một đứa con nít, nếu bị ngã liền quay đầu nhìn xem, nếu mẹ không nhìn đến, như vậy dù có mếu máo cũng sẽ vẫn đứng lên, nhưng nếu nhìn thấy mẹ, tất nhiên sẽ khóc.

Ninh Vũ đột nhiên cảm thấy mình rất giống một đứa trẻ bị ngã, vốn cảm thấy cơn đau kia có thể chịu đựng được, nhưng nhìn thấy Lan Hinh liền cảm thấy cơn đau đó như muốn đòi mạng.

Bất quá Ninh Vũ cũng không tiếp tục rối rắm với vấn đề này, bởi vì Lan Hinh đã đi tới, kéo nàng vào phòng tắm, để nàng tựa trên vách tường, cởi dép lê ra, trên bàn chân đã đỏ một mảnh, bất quá thoạt nhìn còn không quá nghiêm trọng, có lẽ sẽ không thành bọng nước. Lan Hinh cũng an tâm, đưa tay lấy vòi sen, điều chỉnh nước ấm, sau đó một tay cầm bàn chân non mịn của nàng, một tay cầm vòi sen chậm rãi rửa lưng bàn chân bị thương của nàng.

Ninh Vũ từ trên nhìn xuống, đột nhiên cảm thấy khoé mắt ươn ướt.

Rửa một lúc, Lan Hinh mới đứng dậy: “Sẽ hơi đau, nhưng cũng may không quá nghiêm trọng.”

Ninh Vũ gạt đầu, sợ Lan Hinh không chịu được lạnh khi mặc sơ sài như thế, đến lúc đó lại nhờ đầu bị cảm, vì thế liền vội vàng mở miệng: “Vào nằm xuống trước đã, cẩn thận bị cảm.”

Lan Hinh cười cười, thực nghe lời xoay người, sau đó ngoan ngoãn trở lại trên giường, chỉ là ánh mắt mang theo ý cười vẫn xa xa nhìn theo Ninh Vũ.

Ninh Vũ rót một ly nước sôi mình mới đun, sau đó thật cẩn thận đặt lên đầu giường, mình thì chà xát tay, sau đó rút hai tờ giấy, ngồi xổm xuống lau dọn sạch sẽ vụn bánh quy rơi bên giường. Ngẩng đầu lên, Lan Hinh vẫn âm áp dịu dàng nhìn nàng.

Ninh Vũ vớt rác đi, rửa tay, lại quay vào, thử xem nước nguội chưa, còn rất nóng, vì thế kê môi bên miệng ly, nhẹ nhàng thổi.

Hơi nước nóng bốc lên, bởi vì khoảng cách quá gần, hơi nước ẩm ướt dần dần đọng trên mặt Ninh Vũ, khiến nàng có phần không mở được mắt.

Nhưng ngón tay mảnh khảnh liền chậm rãi áp lên má nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng va chạm, gây nên một ít sóng gợn trong lòng. Ninh Vũ không ngẩng đầu, sợ chỉ cần một động tác nhỏ sẽ khiến Lan Hinh hiểm hoi chủ động bị kinh hoàng, nhưng động tác cúi đầu thổi nước cho nguội trở nên có chút máy móc.

Chỉ tiếc cũng bởi nàng không ngẩng đầu, cho nên không nhìn thấy ánh mắt Lan Hinh mềm mại như nước, tràn ngập quyến luyến cùng đau lòng.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Nước rất đục cũng nguội, lâu như một thế kỷ.

Lan Hinh cầm lấy bàn tay Ninh Vũ, vỗ về mu bàn tay, hỏi: “Khi nào thì về?”

Ninh Vũ ngẩn ra, cũng không trả lời, chỉ đưa ly nước cho Lan Hinh: “Uống chút nước đi.”

“Đã đặt vé chưa?” Lan Hinh uống ngụm nước, lại hỏi.

“Đặt rồi, ngày kia bay.” Ninh Vũ cúi đầu, nhẹ nhàng nói, tâm tình có vẻ xa xăm.

“Còn hai ngày.” Lan Hinh nở nụ cười: “Hai ngày tới trong tiệm cũng không bận lắm, tôi sẽ về nấu cho em ăn, chờ đến khi em đi, hai ngày sau đó tôi cũng về nhà.”

“Cá trong tiệm thì sao?” Ninh Vũ lấy một tờ giấy ăn đưa cho Lan Hinh, Lan Hinh lau vụn bánh quy còn vương bên môi.

“Nhân viên cửa hàng có người bản địa, mỗi lần tôi không ở đây đều do cô ấy trông coi.” Lan Hinh cười bỏ chăn ra: “Em cũng thật là, vẫn còn nhớ đến việc đó, chẳng lẽ tôi có thể để gần hai trăm con cá bị đói chết?”

“Chắc sẽ không...Chị không nỡ.....” Ninh Vũ ngượng ngùng cúi thấp đầu: “Thân thể chị không tốt, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, để em đi mua đồ ăn.”

“Tật xấu này cứ ăn no sẽ ổn, không sao cả.” Lan Hinh cười cười, khí sắc quả nhiên tốt hơn. Miệng vừa nói xong liền muốn đứng dậy.

Ninh Vũ đưa tay chặn bả vai của cô, ấn cô ngồi lại trên giường: “Em đi. Chị nghỉ ngơi một lát đi.”

Lan Hình nhìn bộ dáng trịnh trọng của Ninh Vũ, cũng chiều theo ý nàng: “Cứ chọn món em thích.”

Khi Ninh Vũ ra khỏi nơi Lan Hình ở đã hơn một giờ, áo khoác của nàng còn ở trên người Lan Hình, cho nên lúc đi, Lan Hình liền đưa chiếc áo lông mới màu vàng cho nàng mặc.

Ra cửa, Ninh Vũ liền vội vàng gọi cho Ninh Hoà: “Ba, hạ đường huyết là bệnh gì thế? Nghiêm trọng lắm không? Cần chú ý gì?”

Ninh Hoà ở bên kia nhíu mày: “Ai bị hạ đường huyết?” Ông đương nhiên biết Ninh Vũ không bị bệnh này.

“Chị Lan Hình, tình trạng hôm nay của chị ấy thật không tốt.”

“Có thể là do thiếu dinh dưỡng, cần phải điều dưỡng, bồi bổ khí huyết, bình thường ăn đồ ở nhà nhiều một chút, đừng để bị đói, để cô ấy mang theo bên người ít đường. Tình hình nghiêm trọng quá thì phải tới bệnh viện.” Ninh Hoà thở dài một tiếng: “Cô bé đó chính là như vậy, không biết yêu quý bản thân gì hết.”

Ninh Vũ trầm mặc một chút, câu “thiếu dinh dưỡng” kia như một cây gai trực tiếp đâm trái tim nàng chảy máu. Ninh Vũ cố gắng khiến bản thân bình tĩnh một chút rồi mới mở miệng, nhưng đến khi nói vẫn như cũ khó tránh khỏi bực dọc: “Ba, vì sao ba không thể đối xử với chị ấy tốt một chút?”

Ninh Hoà ở bên kia tựa hồ nghe không hiểu ý Ninh Vũ, hơi ngừng một chút: “Đây chính là con đường mà cô ấy đã chọn, lúc trước ba để cô ấy chọn, là đi theo ba hay là muốn tự mình đầu tư, cô ấy lựa chọn cái sau. Bất quá, tiểu Vũ, con đường của mỗi người đều khác biệt, tình huống của cô ấy

cũng khác người ta, có lẽ người khác muốn phát triển lâu dài, mà điều đầu tiên cô ấy muốn lại là nuôi sống bản thân, nuôi sống người nhà.....Kỳ thật cô ấy không sai, chỉ là hơi vất vả một chút.”

Ninh Vũ nghe lời ba mình nói, cắn cắn môi, trong khẩu khí đột nhiên có tia lửa giận: “Nếu ba đã biết chị ấy khó khăn như thế, vì sao ba không thể đối xử tốt với chị ấy hơn? Nào dì Dương, nào dì Lý, ba tặng thứ này thứ nọ, gần như muốn cái gì đều đưa cái đó, nhưng cùng là tình nhân của ba, vì sao ba không thông cảm Lan Hinh khổ sở đến mức nào? Chị ấy ở một căn phòng rách nát, sớm đi tối về, tiệc không dám mua quần áo, không dám tiêu tiền mua đồ ăn ngon cho mình, xanh xao vàng vọt, thiếu dinh dưỡng.....”

Ninh Hoà kinh ngạc với cơn tức giận bùng nổ đột ngột của Ninh Vũ, đây là lần đầu tiên suốt bao năm qua, Ninh Vũ không e dè chỉ trích Ninh Hoà ngay trước mặt, điều này khiến Ninh Hoà cảm thấy có chút loạn: “Tiểu Vũ.....Con nói cái gì mà....tình nhân?” Ninh Hoà do dự một lúc mới phun hai chữ “tình nhân” ra khỏi miệng nổi.

Ở bên ngoài, hai chữ này đối với một người đàn ông mà nói thì quá mức bình thường, nhưng ở trước mặt con gái mình nói hai chữ này, vẫn là lần đầu tiên Ninh Hoà nói, có chút không được tự nhiên, có chút khó chấp nhận được, cũng có chút kinh ngạc, cứ cảm thấy con gái mình vốn là một đứa trẻ ngoan, nội liêm nhã nhặn, lại đột nhiên nghe được từ miệng nàng hai chữ đó, rất đột ngột.

Nhưng Ninh Hoà cũng đột nhiên nhờ những lời của Ninh Vũ mà nhận ra, con gái đã trưởng thành, không còn là một đứa trẻ ngoan được mình nuôi ở nhà nữa.

Ninh Hoà không khỏi thở dài một tiếng, kỳ thật mình cũng già rồi, chỉ là mình không phát hiện mà thôi.

“Phải, nếu đều là tình nhân của ba, vì sao không thể đối xử với chị ấy tốt hơn?” Cảm xúc của Ninh Vũ có chút kích động. Đây cũng là lần đầu tiên trực tiếp nói tới vấn đề này với ba nàng, điều đó khiến nàng có chút khân trường, cũng có chút kích động, còn bởi vì nỗi đau lòng vì Lan Hinh, nỗi căm hận với thân phận tình nhân của Lan Hinh, khiến cho cảm xúc có vẻ hơi mất khống chế.

“Ai nói với con Lan Hinh là tình nhân của ba?” Ninh Hoà có vẻ không biết nói gì.

“Ba nói mà.....” Ninh Vũ bật thốt.

“Ba nói thế khi nào?” Ninh Hoà cảm thấy có chút oan uổng.

Ninh Vũ không nói gì, điện thoại một trận trầm mặc. Ninh Hoà đương nhiên chưa từng nói Lan Hinh là tình nhân của ông. Ninh Hoà làm một người cha đương nhiên không có khả năng nói với con ai là tình nhân của mình. Cho nên Ninh Vũ cảm thấy, Ninh Hoà có nói hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là thái độ của một người. Nữ nhân đi bên cạnh Ninh Hoà cũng không ít. Ninh Vũ không phải đồ ngốc, nàng phân biệt được, cho nên khi Ninh Hoà ở trên bàn cơm nói với nàng, ông bỏ vốn giúp Lan Hinh mở một tiệm cơm ở gần trường, Ninh Vũ có tới đó học thì nhờ cô chăm sóc, hơn nữa nói năm đó gặp gỡ Lan Hinh thế nào, Lan Hinh là một cô gái xuất sắc ra sao, Ninh Vũ đã muốn kêu ngừng.

Vì sao ba phải bỏ tiền cấp vốn mở nhà hàng cho một người mà mình không thể làm việc chung? Không cần nói cũng biết, Ninh Vũ tin tưởng, Lan Hinh khẳng định có một chân với ba mình.

Khi đó Ninh Vũ không biết Lan Hinh, cho nên không muốn nghe, cũng không muốn quản chuyện yêu đương của ba, chỉ cần không tiến vào nhà họ Ninh, là nữ nhân của ai có khác nhau sao? Chỉ cần ba vui là được.

Điều duy nhất khiến Ninh Vũ để ý bất quá chỉ có một điểm – đàn chị của mình. Tốt nghiệp một trường Đại Học không tệ, một cô gái gia giáo như thế dĩ nhiên cũng buông bỏ tôn nghiêm, đi làm tình nhân cho người khác, điều này khiến Ninh Vũ cảm thấy châm chọc, cũng càng khinh bỉ người tên Lan Hinh đó.....

Cho nên lời ba nói, có đáp án hay không cũng đâu có gì khác nhau. Có một số việc, không cần chính miệng nói ra.....

Ninh Hoà ở bên kia cảm giác được sự im lặng bướng bỉnh của Ninh Vũ, đột nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười, cuối cùng thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Vũ, con hiểu lầm rồi. Ba và cô ấy không có nửa phần quan hệ như con tưởng tượng đâu.”

Ninh Vũ lại trầm mặc, chính là trong sự im lặng lần này, nàng cơ hồ nghe được tiếng tim đập của mình. Phải không? Thật sự là hiểu lầm sao?

Ninh Hoà lại mở miệng: “Có một số việc ba không nói cho con, ba vẫn thường giúp đỡ một số sinh viên nghèo được đi học. Lúc gặp được Lan Hinh, cô ấy đã sắp tốt nghiệp, không thuộc phạm trù ba hay giúp đỡ, nhưng tình hình của cô ấy đặc thù, ba từng trao đổi với cô ấy một thời gian, coi như một bài khảo sát nho nhỏ. Sau đó cảm thấy cô ấy đáng giá ba giúp đỡ, cho nên ba đã hỏi cô ấy muốn theo ba, vào công ty ba làm, hay muốn tự mình đầu tư. Cái trước, cơ hội phát triển sẽ khá lớn, nhưng không thể giải quyết được vấn đề cấp bách trước mắt, bất quá ba có thể giúp đỡ học phí cho em trai em gái của cô ấy. Còn phương án hai, là ba đầu tư cho cô ấy một số tiền, để cô ấy tự lựa chọn làm gì. Lan Hinh chọn phương án sau.”

“Ba, ba nói là, ba và chị ấy thực sự không có gì?” Thanh âm Ninh Vũ trầm thấp, có chút run rẩy.

“Đương nhiên, cô ấy chỉ là một đối tượng cần giúp đỡ của ba thôi. Chỉ thế thôi.”

Cúp máy, Ninh Vũ ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên cảm thấy mình thật sự rất tự cho là đúng. Lan Hinh là một cô gái tốt biết bao, sao mình có thể từ ban đầu đã đặt cô ấy vào vị trí tình nhân được?

Trong đầu Ninh Vũ hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên gặp gỡ, cô tay cầm cà men, mặc quần áo rẻ tiền, mái tóc mềm mượt sạch sẽ buộc sau đầu, thân thể gầy yếu mà sắc mặt bình tĩnh, mặt mày tú lệ lại dễ gần — nụ cười của cô như bầu trời hôm nay, trong trẻo tinh khôi.....

Ninh Vũ mặt mỉm cười, không khỏi nhớ lại từng kỷ niệm, cô nắm tay mình, đi trong đám đông, thân mình gầy yếu bị dòng người đủ sắc màu che lấp, nhưng bản ngã của cô lại khiến cô vĩnh viễn ngạo nghễ độc lập, như hoa sen mới nở. Cô đứng trước một loạt bể cá, dùng ánh mắt mềm mại nhìn chúng, nhìn tình yêu của người khác, vô số chuyện xưa của họ, trong ánh mắt lộ ra sự an tĩnh và ấm áp. Cô nhìn mình ăn ngẫu nhiên, trong ánh mắt lại đong đầy ý cười, ôn nhu đến khiến người ta tan chảy. Cô ôm mình vào lòng, ngủ say sưa êm đềm, an tĩnh đến nỗi vào trong giấc mơ cũng vậy.....

Người như thế sao có thể là tình nhân của người khác? Một sinh mệnh rời xa ồn ào náo động, rời xa chốn nhà lầu xa hoa, rời xa thế tục, rời xa danh lợi, rời xa dục vọng.....Cô như thế một đoá hoa xinh đẹp nhất trần, thanh nhã mà mỹ lệ.....

Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn lên cửa sổ tầng năm, khoé môi lộ ra nụ cười hiếm hoi, sau đó vung tay tự tát mình một cái, xem như trừng phạt. Sau đó nàng vội vàng chạy ra khỏi khu chung cư, bắt taxi đến Trung tâm thương mại.

Rau dưa không cần nhiều, bình thường Lan Hinh hay lấy trong tiệm. Thịt cũng không cần nhiều, tuy thời tiết lạnh, nhưng trong nhà không có tủ lạnh. Hoa quả cũng ít thôi, hoa quả phải ăn tươi mới ngon.

Cần mua một ít chocolate, Lan Hinh mà bị hạ đường huyết có thể lập tức bổ sung. Thịt bò cũng cần, để bổ sung năng lượng.

Một thùng sữa để bổ sung dinh dưỡng, mười sáu hộp một thùng, Lan Hinh có thể mang theo về nhà. Còn một thùng có lẽ chờ khi mình về nhà nghỉ rồi quay lại có thể mua một thùng mới. Phối hợp với bánh mì của Pháp, để làm bữa sáng, Lan Hinh không thích lòng đỏ trứng cho lắm. Như vậy Lan Hinh có thể cam đoan ăn bữa sáng đúng giờ sớm một chút.

Đến khu bán trứng hỏi một chút xem loại trứng nào tốt, nhân viên bán hàng liền đề cử trứng chim xanh, cho nên mua hai vỉ, có thể ăn sáng và ăn tối. Chân giò hun khói cũng mua hai túi, có thể xào với trứng, mà khi thật sự đói cũng có thể trực tiếp ăn để đỡ đói.

Đến khu đồ điện, liền mua một máy lọc nước, nhìn giá tủ lạnh, ngẫm nghĩ, tiền trong thẻ không đủ, tạm thời chưa mua. Chờ sau này đổi nơi ở thoải mái hơn cho Lan Hinh, tủ lạnh hẳn sẽ có, không cần mua.....

Đến khu bách hoá mua một đôi găng tay thật dày, mỗi ngày Lan Hinh ra khỏi nhà tay sẽ không bị đông lạnh nữa. Còn mua thêm một chiếc khăn quàng, cổ sẽ không bị gió, ấm hơn một chút.....

Đợi đến cuối mua sắm xong, đã mất mấy tiếng đồng hồ, xe đẩy đã đầy tràn, cũng may phục vụ ở đó có vẻ tốt, vừa gặp người Quản lý ở đó, thấy một cô gái mua nhiều đồ đến vậy, liền kêu nhân viên tới bê đồ về giúp.

Đợi đến khi đi được nửa đường, Ninh Vũ nhìn đồng hồ.....Lúc này nàng vốn nên đến sân bay để đổi vé.....

Ninh Vũ cười, gọi cho Ninh Hoà: “Ba, giúp con đặt vé máy bay ngày kia đi.....Chuyến bay hôm nay, con nhầm.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Về nhà, Lan Hinh đã ngủ, Ninh Vũ có chút ảo não khi nhận ra mình vừa đi một cái lại mất nhiều thời gian đến vậy.

Đặt đồ mới mua xuống, cảm ơn người giao hàng của Trung tâm thương mại, Ninh Vũ nhẹ nhàng đi đến bên giường, đưa tay, vô cùng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Lan Hinh, Lan Hinh từ từ tỉnh lại: “Về rồi à... cơn buồn ngủ của tôi tựa hồ đột nhiên nặng hơn...” Lan Hinh nói, khoé môi cong lên cười cười tự giễu.

“Em mới hỏi ba, bệnh này của chị là do không đủ dinh dưỡng cần chậm rãi bồi bổ, bình thường không được để đói, em đi ra ngoài lâu thế rồi, chắc hẳn đói phải không. Em có mua về mấy thứ, chị ăn một chút trước đi.” Ninh Vũ nói xong liền lấy bánh mì trong túi đồ thật to ra, bóc gói bánh, đưa cho Lan Hinh, lại mở thùng sữa, lấy một hộp, cắm ống hút rồi đưa qua cho cô.

Lan Hinh đón đồ Ninh Vũ đưa qua, đôi mắt mở to đảo qua chiếc túi, oán trách: “Sao mua nhiều vậy? Tôi cũng sắp về nhà, ăn đâu hết...”

“Nhiều một chút cũng không sao, bệnh này của chị, trong nhà không thể không có đồ ăn...” Ninh Vũ đứng lên, đem đồ trong túi ra phân loại dọn dẹp, đồ gì có thể ăn liền thì để trên tủ đầu giường, có thể lấy lúc nào cũng được, rất tiện, còn rau dưa thịt thà thì mang vào bếp.

“Đâu nghiêm trọng như em nghĩ...” Lan Hinh nhìn bóng dáng bận rộn của Ninh Vũ, trên mặt vương nét cười, uống một ngụm sữa, lòng đầy ấm áp.

Đợi Ninh Vũ thu dọn xong xuôi, Lan Hinh cũng đã ăn xong, từ trên giường đứng dậy, “xoạt” một tiếng kéo bức rèm ra, ánh nắng liền chiếu vào phòng.

“Ánh mặt trời khiến sắc mặt chị thoạt nhìn không tái nhợt lắm...” Thanh âm của Ninh Vũ xuất hiện phía sau Lan Hinh, bất quá chỉ một lát, Lan Hinh đứng trước cửa sổ liền cảm giác được hơi thở của Ninh Vũ tiếp cận, tay nàng vòng quanh eo Lan Hinh, cầm nhẹ nhàng tựa lên vai cô, giọng nói trầm thấp: “Thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Cả người Lan Hinh cứ thế tựa trong lòng Ninh Vũ, ánh mặt trời mỏng manh chiếu lên mặt, như một lớp sa mỏng ánh vàng rực rỡ, chỉ là trái tim cô lại đột nhiên đập vội. Hai người đều không nói gì, chỉ là hô hấp có chút quá gần gũi, Lan Hinh đột nhiên có ảo giác, cuộc đời vốn khô quắt của mình liền trong hơi thở này mà dịu lại, thậm chí được hoà tan.

Dễ chịu, đó là từ đẹp để vĩ đại biết bao, hoà tan, đó là thứ đáng sợ tới nhường nào.....

Lan Hinh bộ dáng phục tùng cười khẽ, thì ra kháng cự dụ hoặc, ngăn chặn mình dung túng bản thân lại gian nan như thế. Cám dỗ, như sợi dây thừng trói buộc trong tim, khiến người ta không thể giãy dụa.

Lan Hinh nghiêng đầu lại, khoảng cách giữa hai người lúc đó tựa hồ chỉ một li, hơi thở trao nhau, rồi sau đó thống nhất, ai ảnh hưởng ai, ai mê hoặc ai, chỉ sợ ai cũng không nói rõ được.

Khi ánh mặt trời lướt qua viền tóc Lan Hinh, thứ ánh sáng vàng ươm sáng lạn rơi xuống sườn mặt Ninh Vũ, hình ảnh người kia liền ngày càng gần, rồi sau đó lớn đến nỗi khó có thể nhìn rõ.

Lan Hinh nhắm mắt, hơi ngửa đầu, ánh mặt trời vào đông không ấm áp, chỉ hơi thở nóng rực dần dần gần sát, bao phủ lấy người.

Là muốn nghênh đón ánh mặt trời, hay muốn nghênh đón sự mê hoặc kia, Lan Hinh không biết.

Nụ hôn của Ninh Vũ rơi xuống cơ hồ kèm theo sự run rẩy. Vào thời điểm bạn vô cùng trân trọng, cho dù hôn môi cũng thật cẩn thận.....

Lan Hinh ở trong không gian nhỏ nhỏ ấy, đột nhiên hưởng thụ cảm giác bị lưu đày. Nếu lưu đày là cái giá cho tội lỗi này, thì thứ tội lỗi này thật sự khiến người ta khó có thể trốn thoát.

Vòng tay ôm ấp, hơi ấm cơ thể, hương thơm thiếu nữ như đoá hoa mai, sáng lạn như ánh mặt trời, còn có sự tiếp xúc ấm áp.....

Khi hết thấy hồi phục, đôi con người như nước, nhìn nhau, em vẫn là em, nhưng vì sao tôi lại để lạc mất chính mình.

Người ôm còn luyến tiếc không muốn buông ra, Lan Hinh lại cúi đầu, tựa lên vai Ninh Vũ: “Đi nấu cơm đi, chắc em cũng đói rồi.”

Ninh Vũ một tay ôm eo Lan Hinh, một tay ôm vai cô: “Vì sao em cảm thấy không nỡ xa chị, cho dù chỉ một giây nhỉ?”

“Bởi vì em là đứa con nít.....” Lan Hinh cúi đầu cười.

Ninh Vũ cũng không để ý cười rộ lên: “Em là con nít, thế chị còn cần nữa không?”

“Chỉ sợ không cần...” Lan Hinh tựa vào vai Ninh Vũ, có chút cảm khái. Chỉ là lời này khiến bầu không khí giữa hai người hơi lạnh xuống. Lan Hinh lại cười nhẹ: “Tôi sẽ không chăm sóc một đứa con nít.....”

Ninh Vũ tựa hồ thở dài: “Thế để em chăm sóc chị, được không? Em sẽ học.”

Lan Hinh cũng không trả lời, đưa tay ôm Ninh Vũ: “Chúng ta nấu cơm đi, một lát nữa sẽ đói.....”

Thế này Ninh Vũ mới buông tay, hai người thu dọn số rau quả mới mua về. Lúc này Lan Hinh mới phát hiện Ninh Vũ còn mua cả máy uống nước.

“Mua cái này làm gì? Muốn uống nước thì đun nước sôi là được rồi.” Lan Hinh nhú nhú mày, cô từ trước có thói quen đơn giản hoá mọi việc, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, máy uống nước này còn phải tốn tiền mua nước. Quả thật không phù hợp với thói quen chi tiêu của mình.

“Thành phần nước tạp quá, em thấy chất lượng nước nơi này không tốt lắm, sợ uống nhiều sẽ không tốt cho thân thể.” Ninh Vũ nhìn sắc mặt Lan Hinh có chút nghiêm túc, thè lưỡi, vội vàng tới gần cô: “Thân thể quan trọng nhất, chị nói phải không? Lỡ bị bệnh lại càng phiền.”

“Em chê tôi phiền?” Lan Hinh nhìn dáng vẻ khúm núm của Ninh Vũ, không khỏi cười rộ lên.

“Sao có thể chứ...” Ninh Vũ nhăn mũi, liếc liếc Lan Hinh: “Cho dù thân thể chị không tốt, em cũng sẽ cam tâm tình nguyện chăm sóc chị.”

“Lo học đi, tôi chăm sóc em còn chưa nhiều lắm, nhóc con.....” Lan Hinh cười nựng nựng má Ninh Vũ: “Nấu cơm!”

Bản hành khúc nổi niêu song chảo liên vang lên, sau đó hai người ngồi đối diện, hưởng thụ bữa cơm trưa phong phú, dọn dẹp phòng ở, giặt quần áo, lúc này đã gần tối, hai người mới quyết định đến tiệm cơm nhìn xem.

Trong tiệm có vẻ vắng, Tiểu Kiên không ngờ đã ở đó.

“Không nghĩ hôm nay em không ở trong tiệm. Nếu em không đến thì tôi cũng chuẩn bị đi rồi.” Tiểu Kiên cười, nhìn nhìn Lan Hinh, sau đó lại nhìn nhìn Ninh Vũ.

Khi mình ở trong tiệm, xuyên qua tủ kính, từ xa xa nhìn thấy hai người nắm tay nhau, chỉ là đến gần, nhìn thấy mình thì Ninh Vũ mới buông Lan Hinh ra: “Thi xong đã hai ngày, em còn chưa về à?”

“Em ở lại cùng đón sinh nhật với chị Lan Hinh rồi mới đi. Giáo sư đã nghỉ rồi ạ?” Ninh Vũ cảm thấy nụ cười của Tiểu Kiên tựa hồ có chút trêu chọc, không khỏi lòng không yên.....

“Còn ba ngày nữa, hôm nay chấm bài thi xong rồi, không còn việc gì nên ra ngoài một chút.” Tiểu Kiên nhìn khuôn mặt Ninh Vũ hơi đỏ lên, cảm thấy cô bé này cũng biết thẹn thùng.

Cô bé phục vụ trong tiệm không cần dọn dờ đã đưa bình trà tới, nay ít người nên cũng không cần vào phòng riêng, chỉ lần lượt đến góc chỗ tủ kính ngồi, có thể nhìn thấy người đi đường bên ngoài, cũng có thể nhìn thấy cá vàng trong bể.

“Tiểu Vũ thi thế nào?” Lan Hinh rót trà cho Tiểu Kiên, nhàn nhạt hỏi, cô biết Ninh Vũ da mặt mỏng, cho dù muốn biết thành tích thì có lẽ cũng không tiện hỏi ra lời.

“Điểm môn khác tôi không biết, nhưng môn của tôi đương nhiên em ấy đứng thứ nhất, về phần tổng thành tích thì còn chưa có, nhưng bên mấy giáo sư kia cũng đều nói thành tích của Ninh Vũ không tệ, tính bình quân thì có lẽ trong top ba cũng không vấn đề.” Trong giọng nói của Tiểu Kiên mang theo tán thưởng.

“Cám ơn cô Tiểu....” Ninh Vũ được khen ngợi có chút ngượng ngùng, lại vẫn nói.

Lan Hinh cười: “Cũng không tệ lắm thôi mà, để đầu bếp làm vài món thưởng em đi.....” Lan Hinh nói xong liền gọi cô bé phục vụ tới, gọi vài món để đầu bếp chuẩn bị.

“Tôi nghĩ, tuy em mới học năm nhất, nhưng cũng có thể suy nghĩ chọn trường học nghiên cứu sinh sau này được rồi, trước mắt về chuyên ngành thì trường tốt hơn trường ta có hai trường, tôi cũng quen biết một vài giáo sư, có lẽ có thể giới thiệu cho em, có điều, em cũng có thể tính tới chuyện du học, dù sao thì về mặt trang thiết bị chuyên ngành và kỹ thuật tiên tiến, ở nước ngoài còn có rất nhiều thứ đáng cho chúng ta học tập.” Tiểu Kiên uống ngụm trà, mỉm cười nói.

“Trường mình cũng không tệ, bất quá, em còn phải bàn bạc với ba...” Ninh Vũ rót trà cho Tiểu Kiên, mới học kỳ một năm thứ nhất, nhắc tới vấn đề này hình như hơi sớm. Có điều nếu thật sự đến thời điểm phải chọn trường, Ninh Vũ vẫn muốn ở lại trường này, như vậy có thể ở gần Lan Hinh, không cần chia lìa.

Lan Hinh lại liếc xéo Tiểu Kiên một cái, chọc Tiểu Kiên bật cười.

Chuyện học tập chuyên sâu đối với Ninh Vũ mà nói hẳn là điều tất nhiên, với điều kiện của nàng, chỉ cần vài năm nữa tiếp tục không xảy ra vấn đề gì, muốn chọn trường tốt hoặc đi du học đều rất dễ. Lúc này Tiểu Kiên hỏi như vậy, đương nhiên là muốn chọc Ninh Vũ ngốc.

“Không nỡ xa chị Lan Hinh của em hả?” Tiểu Kiên cười xong, vẫn nói ra lời. Khẩu khí như đùa giỡn đứa con nít, dù sao trong mắt người như Tiểu Kiên, chút ngượng ngùng căn bản của Ninh Vũ cô chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn ra.

“Dạ!” Ninh Vũ thật ra lại rất thành thật, chỉ hơi do dự một chút liền thật sự đáp. Nụ cười đó của Tiểu Kiên, đương nhiên Ninh Vũ hiểu ý cô, chỉ là nghĩ đến việc Tiểu Kiên vốn cũng thích con gái, cũng không có gì có thể giấu diếm, dù sao một lòng mình đều thuộc về Lan Hinh, chuyện mình thích Lan Hinh bị Tiểu Kiên biết thì sao, như thế mình có không nỡ thì cũng có vấn đề gì đâu.

Ninh Vũ là người thành thật, không muốn ở bất kỳ trường hợp gì để Lan Hinh cảm thấy mình là một đứa con nít, không đủ sức gánh vác tình cảm này, cho nên dù đối mặt với giáo viên của mình thì cũng vẫn như cũ không nói dối.

Lan Hinh lại khẽ cười: “Ngốc, tiền đồ của em quan trọng hơn, nếu vì em không nỡ xa đồ ăn nấu mà để lỡ tương lai sáng lạn của mình, thì tôi đây tội ác tà trời mất.”

Ninh Vũ tựa hồ cảm thấy mình rất oan, rất không thoải mái, vì thế lông mi khẽ nhếch: “Làm sao lại vì không nỡ xa đồ ăn chị nấu chứ.....”, vốn còn muốn nói không nỡ xa chị, bất quá dù sao cũng ở trước mặt Tiểu Kiên nên cũng không nói ra.

Ánh mắt Tiểu Kiên đảo qua khuôn mặt Lan Hinh và Ninh Vũ: “Lan Hinh, đêm nay đừng tiếc rượu của em! Xong một học kỳ, cũng sắp nghỉ, tôi sẽ cùng hai em uống một bữa ra trò.”

Lan Hinh nhìn Tiểu Kiên: “Hiếm khi cô Tiểu muốn uống rượu, làm một đứa học trò, nhất định phải phụng bồi.”

Rượu và thức ăn được đưa lên rất mau, Tiểu Kiên uống không ít, đây cũng là lần đầu tiên cô uống đến say trong tiệm của Lan Hinh.

Lan Hinh cũng hơi choáng váng, tửu lượng của Ninh Vũ cũng không tốt, đợi đến khi chén bát quăng lung tung trên bàn thì đã sớm uống đến đầu óc mơ hồ.

Ra khỏi tiệm, Lan Hinh đỡ Tiểu Kiên, chuẩn bị cùng Ninh Vũ đưa cô về ký túc xá. Tiểu Kiên nhìn thật lâu bề cá “Yêu không rời”, trong đôi mắt thấp thoáng sương mù.

Đêm mùa đông trời rất lạnh, Tiểu Kiên hơi run rẩy, Ninh Vũ và Lan Hinh đỡ cô, đưa cô đến ký túc.

Lúc sắp chia tay, Tiểu Kiên nhìn Ninh Vũ, đầy cảm khái nói: “Nếu nàng cũng có dũng khí của em, có lẽ chúng tôi cũng không đến mức này.....”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Khi Lan Hinh và Ninh Vũ cùng Tiểu Kiên rời khỏi tiệm thì cũng đã muộn rồi.

Trường học vào ngày nghỉ đặc biệt lạnh lẽo vắng vẻ, một số sinh viên hiếm hoi ở lại cũng sợ hãi cái lạnh mùa đông, đã sớm trở về ký túc xá, hưởng thụ không khí ấm áp. Chỉ ngẫu nhiên có hai bảo vệ đi tuần tra ban đêm mặc áo khoác thật dày, đạp xe, lao vút qua trên con đường yên ắng.

Ninh Vũ nắm tay Lan Hinh, hai người chậm rãi đi trên con đường trong trường, ngọn đèn đường cao cao lộ ra quang mang mờ nhạt, dày đặc bóng những ngọn cây chông điệp trải trên đường, bóng của Ninh Vũ cùng Lan Hinh lần lượt hoà vào rồi lại tách ra từ bóng những ngọn cây đó.....

“Tốt nghiệp rồi vẫn nên đi du học đi. Điều kiện của em cho phép mà, sẽ không lãng phí đâu.....Tuy giờ nói đến việc đó còn sớm, nhưng có mục tiêu cũng có thể chuẩn bị trước.” Lan Hinh nghiêng đầu nhìn qua, mỉm cười nói, khoảng không trước mặt nhất thời bốc lên sương mù.

Ánh mắt Ninh Vũ dừng trên mũi chân mình, một viên đá nhỏ vừa vắn bị nàng nhẹ nhàng đá văng ra, lăn đến cống thoát nước gần đó, rơi xuống biển mất tăm.

Sau đó nàng hơi ngẩng đầu, nhìn dãy lớp học bởi vì không có ánh đèn chiếu sáng mà có vẻ im ắng dị thường, buông bàn tay đang nắm tay Lan Hinh ra, sau đó vòng tay qua eo Lan Hinh, ôm lấy cô, nghiêng đầu khẽ cười yếu ớt: “Phát triển ở trong nước cũng không tệ mà, không cần thiết phải đi du học.....Hơn nữa, em thật lòng không nỡ xa chị.....”

Ninh Vũ khe khẽ nói, đợi đến khi nói xong liền dừng lại, nghiêng người ôm chặt Lan Hinh: “Em không muốn rời xa chị, không muốn bỏ chị lại một mình ở thành phố này, em không muốn không thể nhìn thấy chị. Em sợ khi chị bệnh không có ai ở bên chăm sóc, sợ chị cô đơn, sợ chị chỉ có một mình không biết tự chăm sóc bản thân cho tốt, em cũng sợ.....”

Lan Hinh cứng đờ trong vòng tay Ninh Vũ, thực ấm áp, lời của nàng càng giống như ánh nắng ngày xuân, khiến người ta ở giữa cái lạnh như băng của ngày đông xúc động muốn rơi lệ.

“Em sợ, em vừa đi mất, chị sẽ không còn thuộc về em nữa.....” Ninh Vũ trầm thấp nói, vòng tay ôm Lan Hinh lại càng siết chặt.

Lan Hinh là một cô gái rất xuất sắc, cô thông minh, xinh đẹp, độc lập, lại rất có năng lực.....Chỉ cần thấy được vẻ đẹp của cô, lại có ai không nghĩ muốn có được cô đây?

Ra nước ngoài, thời gian phải vài năm, gặp gỡ thì ít mà xa cách thì nhiều, mà Lan Hinh năm nay đã hai mươi lăm tuổi, đợi đến khi nàng tốt nghiệp đã sắp 29, đợi đến khi nàng đi du học hết hai năm rồi trở về, quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của cô đã trở nên xa vời trong lúc chờ đợi...

Không ai có thể yêu cầu người nào đó chờ đợi mình nhiều năm đến thế. Huống chi hai người đều là con gái.

Mà trong những năm tháng đó, sẽ có người khác tới bên cô, cho cô sự ấm áp hay không? Liệu người nhà của cô sẽ bắt đầu khiến cô có thêm áp lực không? Thậm chí khi đó cô có còn có thể giống như hiện tại cam tâm tình nguyện sống một cuộc sống cô đơn chỉ có một mình nữa không?

Những ngày chỉ có một mình thật sự rất cô đơn, phải tự đứng vững trước áp lực của cuộc sống, lẽ loi biết bao, cứ thế chờ đợi mình trở về? Như thế

phải cần lòng tin kiên định biết bao nhiêu? Sẽ phải một mình đối diện với bao ngày thương nhớ cùng đơn độc?

Nếu mình đi du học, như vậy sẽ bất công với cô biết nhường nào?

Lan Hình rúc trong lòng Ninh Vũ, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra, cười khê: “Con nít!” Sau đó nắm tay Ninh Vũ đi ra khỏi trường.

Ngã tư đường giữa mùa đông đặc biệt quạnh hiu lạnh lẽo, thi thoảng có người qua đường thì cũng là cảnh tượng vội vàng kéo chặt quần áo, khăn quàng che thật kín miệng mũi.

Tựa hồ chỉ còn cách lễ mừng năm mới có mười ngày, trên ngọn cây hai bên đường được treo những dải đèn đủ màu sắc — sắp đến lễ tất niên, chính phủ đương nhiên phải làm một vài công trình chiếu sáng, khiến cho ban đêm ở thành phố này cũng có vẻ sôi động.

Trời bắt đầu đổ tuyết, những bông tuyết mịn màng nhỏ li ti bay lượn, giữa thiên địa trình diễn điệu múa đầy tự hào.

Hai người nắm tay nhau xuyên qua ngã tư, tiến vào tiểu khu, nhắc nhở nhau chú ý cầu thang dưới chân, sau đó lần mò lên lầu.

Mở cửa, đóng lại. Mọi thứ đều như trước, chỉ là có người ở bên cạnh, cho nên tất cả lại tựa hồ hoàn toàn bất đồng.

Còn chưa kịp bật đèn, Ninh Vũ đã xoay người lại, áp chặt Lan Hình lên cánh cửa sau lưng. Trong bóng đêm, hô hấp gần sát, Ninh Vũ vươn tay nâng cằm Lan Hình lên, hôn xuống.....

Lan Hình chỉ kịp phát ra một tiếng kinh hô yếu ớt, cằm đã bị Ninh Vũ khơi lên. Trong khoảnh khắc, hơi thở gần kề, Lan Hình nhận mệnh nhắm mắt lại.....

Cho dù biết có rất nhiều điều không thể chặn ngang dưới đáy lòng.....

Chính là, từ lúc nào đã bắt đầu say mê sự thân mật này? Từ thời điểm nào đã mê đắm hơi thở của đối phương.....

Ninh Vũ không tự chủ được nhắm hai mắt lại, đôi môi mỏng manh của Lan Hinh mang theo cảm giác man mát, mềm mại, khiến người ta nhìn không được muốn sờ ấi. Đôi môi cọ sát, rồi sau đó nhẹ nhàng tách môi Lan Hinh ra, đẩy lưỡi lướt qua những chiếc răng của cô, người tình nhân dịu dàng đã ngoan ngoãn hé mở đôi hàm ngọc, nghênh đón sự nhiệt liệt triền miên sắp tới.....

Đêm đông dị thường tĩnh lặng, tiếng môi hôn như chảy xuôi trong bóng đêm như mực, ai đó không cần thận vượt ra tiếng rên rỉ khe khẽ, khiến màn đêm bắt đầu sôi trào.....

Không một lời nói, có lẽ lời nói ở lúc này có vẻ đặc biệt dư thừa. Tôi yêu em thế nào, đã không muốn nghĩ lại kể ra, bởi vì tất cả thâm tình liền đem hoà cả vào nụ hôn quên cả trời đất để thổ lộ cho em từng chút một.

Không hỏi, có lẽ hỏi gì lúc này cũng đều có vẻ quá mức vô lực. Chị yêu hay không yêu em, từng rất nhiều lần em muốn hỏi, nhưng em tình nguyện đáp án của chị cũng giống như em nghĩ, bởi vì dù chị còn chưa đủ yêu em, em cũng sẽ cố gắng để chị nhìn thấy trái tim mình vì chị mà nhảy lên vô số nhịp. Em sẽ dùng vô số năm tháng về sau để cho chị biết, em là một người có thể gánh vác trách nhiệm, có thể đeo trên lưng vận mệnh, có thể vĩnh viễn ở bên cạnh chị, là một người đáng giá để chị yêu.....

Đừng nên do dự, có lẽ một chút do dự nhỏ nhặt kia đều đã bị sự thân mật ấy xé thành mảnh nhỏ, bởi vì em biết, những gì chị mang trên lưng khiến chị lo lắng nhiều lắm, chỉ là lúc này đây, hãy gạt bỏ hiện tại, thế giới này chỉ có em và chị.....

Trong bóng đêm, Ninh Vũ ôm thân thể gầy yếu của Lan Hinh đi vào phòng ngủ. Đôi môi hôn lấy nhau cũng chưa từng tách rời, hơi thở ấm áp vẫn quấn quanh, giống như tình yêu chưa từng rời bước, gột rửa đáy lòng.....

Trong bóng đêm, Lan Hinh mở to mắt, quần áo đã rời khỏi cơ thể dưới bàn tay dịu dàng kia. Da thịt bị bóng đêm bủa quanh, cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng lướt qua.....

Từng nụ hôn nhỏ vun rơi xuống, trong bóng đêm dịu dàng mà cẩn thận, tuyết ngoài cửa sổ vẫn rơi, tạo nên những thanh âm mềm nhẹ.....

“Hinh.....” Trong thanh âm của Ninh Vũ nhuốm chút vội vàng cùng thở dốc.

“Ừ.....” Là đáp lời, hay là tiếng hừ khẽ phát ra từ xoang mũi?

“Có thể chứ?” Ninh Vũ nghiêng người áp trên người Lan Hinh, giọng nói có chút run rẩy.

“Uhm.....” Là trả lời hay là mời gọi?

Trong bóng đêm, Lan Hinh lại nhắm hai mắt lại.....

Nhiệt độ cơ thể gần sát, da thịt lạnh như băng bắt đầu vui mừng. Thì ra, dục vọng lại dĩ nhiên ở gần mình như thế.....

Hai mươi lăm năm, nhìn người khác ái muội, nhìn người khác yêu đương, nhìn người ta phân phân hợp hợp khóc khóc nháo nháo. Hai mươi lăm năm, thư tình được bạn cùng phòng đưa đến tay mình vô số phần, hoa hồng cũng biết bao lần được mang đến trước mặt mình, hoặc là vô số lần ban đêm đi làm thêm trở về, biết bao lần đều không phải tình cờ kiểu “tình cờ”, đều không phải trùng hợp là “trùng hợp”, cũng không phải “vừa đúng lúc” mà mời.....

Tâm tình lạnh nhạt nhìn người ta diễn kịch vẫn một mực được giữ vững. Người đến thì vẫn đến, người đi thì vẫn đi, lúc đến thì thâm tình chân thành, khi đi thì muôn về, chỉ là dù là ai chẳng nữa, chẳng bao lâu sau sẽ quên đi.....

Chưa từng có người khiến mình động lòng, một người cũng không có, chỉ toàn khách qua đường mà thôi.

Sự lãng mạn khi đối diện với cuộc sống có vẻ mờ nhạt, lời thề thốt đứng trước sự thật lại rất yếu ớt. Cố tình là Lan Hinh đã nhìn thấu bản chất của sinh mệnh từ quá sớm.

Rất nhiều lần người khác hỏi mình muốn một người như thế nào mới bằng lòng buông tha cuộc sống đơn độc một mình?

Chính mình cũng từng vô số lần hỏi lại người ta, cần một người thế nào mới có thể khiến mình có can đảm buông tha cho cuộc sống cô độc riêng mình?

Đại học khai mạc trong sự ồn ào náo động, kết thúc trong sự yên lặng. Đến một mình, đi cũng một mình. Không có tình yêu, sống theo cách của riêng mình, từng bước từng bước, gian nan mà kiên định đi tới. Màn diễn của người khác kết thúc, cười rồi lại khóc, sau đó thì bình thản, còn nhân sinh của mình lại không chịu nổi những trò chơi xa xỉ đó.

Lúc nhàm chán cùng cực tựa hồ cùng từng ngửa mặt đối diện với thiên không, tự hỏi chính mình, phải cần một người thế nào mới khiến mình có can đảm buông tha cho cuộc sống cô đơn?

Không có đáp án. Vì thế tất cả đều không thuộc về mình, ai đến ai đi cũng không quan trọng.....

Mình muốn là một người như thế nào đây?

Trái tim của người đó, hẳn là một bầu trời trong trẻo, có thể bình thản đón nhận tất cả mọi thứ thuộc về mình, không riêng gì vẻ bề ngoài, thân thể của mình, còn chấp nhận tư tưởng, chấp nhận vận mệnh mà mình phải gánh trên lưng, chấp nhận sự bần cùng nghèo khó phía sau mình. Bình thản đón nhận, đối xử công bằng.

Nếu nói, mỗi cá nhân là một thế giới, như vậy không thể nghi ngờ, trong thế giới của Lan Hinh, cô là sự kiêu ngạo, niềm kiêu hãnh này là do hơn hai mươi năm trải qua vô số khuất nhục cùng thành công, đã trải qua đủ loại ánh mắt cùng lời nói, rồi sau đó, gạt ra từng tầng từng tầng giả dối, nhìn thấu chân lý của sinh mệnh.

Không thể lựa chọn điểm bắt đầu, nhưng có thể lựa chọn phương hướng, dần dần bộc lộ sự an tĩnh, bình thản, có chính trực cùng kiên cường, có dũng khí cùng trí tuệ khi坦然 đối mặt với trách nhiệm và vận mệnh, dần dần tích lũy được từng chút kiêu ngạo thuộc về mình trong cuộc sống.

Như vậy, phải là một người thế nào mới có thể khiến mình buông bỏ cuộc sống độc thân đây?

Đó tất nhiên cũng nên cùng một dạng người, một người có sự kiên định cùng bình thản.....

Vì sao lại vẫn một mình, thì ra là vì một người như thế chưa từng xuất hiện.

Mãi cho đến người trước mặt này.

Có chút nội liễm cùng ngại ngùng nho nhỏ, có sự săn sóc đầy ấm áp cùng dịu dàng, có chút cố chấp cùng dũng cảm, mà quan trọng nhất là có một trái tim tinh thuần. Từ ánh mắt của nàng có thể nhìn rõ tận đáy lòng, không chút nguy trang...

Lan Hình ngẩng đầu lên, nụ hôn dừng trên cuống họng, giống như khắc vào lòng mình.....

Nếu em nguyện ý, tôi có thể chờ em lớn lên, bản thân em, sự đơn thuần ấy, sinh mệnh tươi đẹp đó, chờ em trưởng thành là may mắn của tôi.

Nếu, chờ em trưởng thành đủ để hiểu được ý nghĩa sự lựa chọn của chính mình, chờ khi em có thể gánh trên vai mọi trách nhiệm, đối mặt với khó khăn, có thể xác nhận lựa chọn tình yêu của em, khi ấy em vẫn còn nói yêu tôi, như vậy tôi sẽ đem cả cuộc đời mình giao phó cho em. Tính mệnh của tôi, vận mệnh của tôi, từ nay về sau đều cùng em dây dưa cả đời, vĩnh viễn chẳng lìa xa.....

Mà trước đó, những gì em muốn, chỉ cần tôi có, tôi đều sẽ trao cho em, cho dù là thân thể của tôi.....Đối với em, không hề có điểm cuối, nhưng sẽ là duy nhất. Tôi sẽ không trao trước cho em một đáp án thiên trường địa cửu, cho nên, tôi cũng sẽ không đòi hỏi, sẽ không yêu cầu, sẽ không trói buộc, em vẫn như cũ có thể tự do tung cánh, cho dù có một ngày em bay ra khỏi sinh mệnh của tôi, tôi vẫn sẽ không tuyệt vọng!

Tiếng yêu không cần dễ dàng nói ra lời! Hứa hẹn, hãy giữ đến cuối cùng.....

Trong bóng đêm, nụ hôn của Ninh Vũ rơi trên người Lan Hình, từng chút từng chút gợi lên những phản ứng xa lạ của thân thể kia. Bóng đêm che dấu sự gượng gạo trúc trắc của hai người, mà sự trúc trắc đó trong bóng tối dần dần biến thành hoà hợp.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lúc Ninh Vũ đi, Lan Hinh tiễn nàng ra sân bay, đây là yêu cầu của Ninh Vũ.

Buổi sáng, nàng ôm Lan Hinh làm nũng: “Đi tiễn em nhé.....Em muốn phút cuối cùng trước khi rời đi vẫn có thể nhìn thấy chị.....Em không nỡ xa chị!”

Lan Hinh mỉm cười, ngẩng đầu lên, hôn cằm nàng, sau đó dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn một cái: “Biết bao giờ em mới chịu lớn đây?”

Ninh Vũ lẩm bẩm: “Em còn nhỏ lúc nào chứ, dáng vóc còn cao lớn hơn chị này.....Em là không nỡ, muốn giờ phút nào cũng có thể nhìn thấy chị, chị lúc nào cũng ở bên em. Đi tiễn em nhé, được không?”

Lan Hinh dịu dàng cười gật gật đầu: “Ừ!”

Khi sắp chia tay, Ninh Vũ đứng xếp hàng đợi kiểm tra, đi một bước lại ngoái lại nhìn, chưa đi được bao xa đã vòng lại, ôm chặt lấy Lan Hinh: “Thật sự không nỡ xa chị! Chị phải tự chăm sóc bản thân đấy, ăn cơm đúng giờ, phải chăm sóc thân thể, đợi đến khi chúng ta gặp lại, em hy vọng trên người chị có thêm chút thịt.”

“Sao thế? Ghét bỏ tôi da bọc xương à?” Lan Hinh cười cười nhéo mũi Ninh Vũ: “Không phải em cũng thế sao, như một cây gậy trúc ấy. Về nhà phải bồi bổ chăm sóc tốt vào.”

Lan Hinh nói xong lại đẩy Ninh Vũ: “Đi nhanh lên, mọi người nhìn chúng ta kìa.”

“Nhìn thì nhìn, có quan hệ gì đâu, chuyện của chúng ta, quan tâm đến người khác làm gì.....À, phải rồi, chị nói xem, ba em sẽ đồng ý cho chúng mình ở bên nhau chứ?” Ninh Vũ nhìn Lan Hình, có chút mờ mịt: “Thật ra nếu không phải chị cần về nhà đón tất niên thì lần này em thật sự muốn đưa chị đi gặp ba em. Ông ấy thích chị như thế, hai năm chưa gặp rồi, nếu thấy chị nhất định sẽ rất vui.”

Ninh Hoà chỉ có một cô con gái là Ninh Vũ, tuy phải đi công tác nên ở gần thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng ông yêu con bao nhiêu thì Ninh Vũ biết. Nhiều năm qua, Ninh Vũ muốn gì, chỉ cần Ninh Hoà biết thì dù ông có bận rộn đến đâu, dù ở nơi nào cũng nhất định sẽ tìm bằng được về cho nàng vui. Trong đầu Ninh Vũ đã tưởng tượng ra cảnh một nhà ba người hoà thuận vui vẻ.

“Em định kể chuyện của hai chúng ta cho chú Ninh nghe?” Lan Hình nhìn Ninh Vũ, lòng chần chộn, nhưng vẫn dùng ngữ điệu bình thản nói.

“Đương nhiên, chúng ta không thể được tất cả mọi người trên đời chấp nhận, nhưng em sẽ cố gắng để chị sống dưới ánh mặt trời. Người khác nhìn nhận thế nào em cũng không để ý, nhưng em hi vọng có thể nhận được sự chấp thuận của người thân duy nhất của mình. Em hy vọng, chị có thể đường đường chính chính sống trong cuộc sống của em.” Ninh Vũ mỉm cười, dùng khẩu khí chắc chắn lại mang theo hứa hẹn nói với Lan Hình.

Lan Hình nhìn trạm kiểm soát an ninh, đội ngũ kiểm tra sắp đến người cuối cùng, mà trong lòng lại dâng lên một cảm giác lo lắng. Khiến một thứ tình yêu như thế có thể sống dưới ánh mặt trời, để mình đường đường chính chính tồn tại trong cuộc sống của em ấy? Đây là một lời hứa hẹn khiến người ta chờ mong mà hạnh phúc biết nhường nào. Đó không chỉ là lời ngon tiếng ngọt, mà còn cần nhiều dũng khí hơn. Ninh Vũ cũng không phải đứa trẻ không hiểu chuyện, có lẽ nàng không biết việc này sẽ gian nan đến đâu, nhưng đương nhiên nàng hiểu được lời hứa này đại biểu cho điều gì.

“Tiểu Vũ.....” Lan Hình mỉm cười, đưa tay vuốt ve má Ninh Vũ.

“Dạ?”

“Mau vào đi, nếu không sẽ trễ mất.....” Lan Hình cứng chiều nhìn nàng, lúc này cô không chút che dấu tình yêu say đắm của mình.

Ánh mắt dịu dàng tươi đẹp đó khiến Ninh Vũ không khỏi hơi nghiêng đầu, hôn lên má Lan Hình một cái: “Em sẽ rất nhớ chị, chị cũng phải nhớ em đó!”

Lan Hình nhìn Ninh Vũ, khi nàng chìm đắm trong tình yêu lại càng vui vẻ, càng thêm hoạt bát, cũng càng giống một đứa con nít.

Ninh Vũ nói xong liền muốn xoay người đi, Lan Hình lại kéo tay nàng: “Tôi sẽ nhớ em, nhưng mà, em hãy đồng ý với tôi một việc.....”

“Chuyện gì thế? Chỉ cần em có thể làm được.”

“Trước khi em tốt nghiệp đại học, không cần thiết để chú Ninh biết chuyện giữa chúng ta. Đừng nhắc tới dù một chữ. Được không?”

“Vì sao?” Ninh Vũ hơi nhú nhú mày.

“Cứ đồng ý với tôi đã, sau này sẽ nói cho em biết.” Lan Hình ôn hoà cười, chỉnh trang lại quần áo giúp Ninh Vũ: “Đi nhanh đi.”

Ninh Vũ nghi hoặc nhìn Lan Hình, muốn nói lại thôi, rốt cục gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Chờ Ninh Vũ dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Lan Hình mới chậm rãi xoay người đi.

Bầu trời bên ngoài vẫn lạnh thấu xương. Lan Hình thoải mái cười, để Ninh Vũ yên tâm dồn tâm tư vào chuyện học hành đã. Thời gian có thể thay

đôi rất nhiều thứ, thời gian cũng có thể khiến người ta có nhiều trải nghiệm, đợi qua mấy năm nữa nếu Ninh Vũ vẫn là Ninh Vũ, nếu em ấy vẫn nguyện trao cho mình một bầu trời tràn ngập ánh dương quang, khi đó, em ấy đại khái càng có thể học được cách để bảo vệ một người, mà mình, tự nhiên tuyệt đối sẽ không lùi bước.....

Cách năm mới chỉ còn vài ngày, người nhà đã gọi đến mấy lần hỏi chừng nào cô có thể trở về.

Lan Duệ hứng trí bưng bưng kể, ở nhà đã giết heo rồi, làm không ít lạp xưởng và thịt khô. Lúc Lan Duệ đang gọi điện thoại, Lan Gia ở bên cạnh cũng cướp lời, ở ngoài bờ đê người ta đang đốt mấy cành cây bách, thơm lắm.

Mùa đông đến, khắp ngọn núi toàn cành khô, ngay cả cỏ trên vách núi cũng khô vàng dễ cháy. Chỉ mỗi mấy cây tùng cây bách xanh tốt bốn mùa, đến trước Tết thường sẽ có người lên núi chặt một ít cành về. Sau đó ở trên bờ đê dựng hai cái giá hình tam giác, ở giữa đặt hai thanh gỗ mới tinh, sau khi chia ra rồi thì đem thịt cắt sẵn cùng lạp xưởng đặt phía trên, sau đó đốt lửa ở dưới, bỏ mấy cành bách tươi lên. Đợi lửa tắt, chỉ còn mịt mờ khói trắng như tuyết, xông bề mặt đám thịt khô.

Đợi xông khói cả ngày, lạp xưởng chuyển màu vàng vàng, thi thoảng mờ nhỏ giọt xuống đồng lửa, mà miếng thịt khô thơm nồng mùi cây bách hun khói, thứ hương vị đó khiến người ta tưởng niệm. Ở thành phố rất khó mua được, mà ở nhà nông, nó đại biểu cho ngày hội đoàn viên sắp đến, người đi xa sắp trở về. Nó cũng đại biểu cho một năm thu hoạch được mùa, đại biểu cho cuộc sống ngày càng thoải mái, thời khắc như vậy, ai nấy đều hạnh phúc, vui vẻ, dù suốt năm qua từng trải qua biết bao chuyện không vui, từng bao nhiêu lần lòng đầy chua xót.....

Nhiều năm trước trong dĩ vãng, mỗi lần đến lễ tất niên, hàng xóm đều luôn làm việc này rất long trọng. Trẻ con từ nhỏ đến lớn khắp thôn, chạy từ đầu thôn đến cuối thôn, cãi nhau ầm ỹ chung quanh chỗ khói sương nồng đậm, giúp người lớn để ý lửa — vừa không để lửa hoàn toàn tắt, cũng không thể để lửa cháy quá lớn.....Đó cảm giác là một việc rất quan trọng.

Nhớ rõ trước kia luôn hâm mộ người khác, bởi vì suốt bao năm qua, trong nhà chưa từng có cơ hội như vậy, cho nên khi Lan Duệ và Lan Gia vui vẻ miêu tả ở đầu bên kia điện thoại, Lan Hình cũng không tìm được ý tưởng muốn chạy nhanh về nhà.

Về nhà cực kỳ phiền toái, đi xe lửa hơn ba mươi tiếng đến thị trấn, sau đó đổi ô tô, rồi chuyển qua xe máy, cuối cùng còn đi bộ đường núi một đoạn.....Kỳ thật một năm cũng trở về đó hai lần, một lần là Tết âm lịch, lần khác là dịp nghỉ hè. Nhưng hành trình xa xôi đó lại nhất định mỗi lần về đều khắc sâu trong lòng, có cảm giác mình trở về, có cảm giác lòng trầm lắng.....

Lan Hình sửa sang lại căn phòng mình ở một chút, dọn dẹp qua loa, sau đó bắt đầu hành trình về nhà. Không biết là ai để lộ tin tức mình về, đi được nửa đường lại bất ngờ nhận được điện thoại của bạn bè hồi Trung học, nói bạn bè tụ họp, kêu Lan Hình phải tham gia. Lan Hình không tiện từ chối, dù sao tốt nghiệp Trung học đã sáu năm, lần đầu tiên có người tìm mình mời mình tham gia hoạt động như vậy.....

Trung học đối với Lan Hình mà nói cũng không có gì tốt đẹp để nhớ lại, tựa hồ là những ngày mình mặc quần ngắn cũn, đến giờ thể dục sẽ gặp chuyện xấu hổ, rồi đến mùa đông sẽ bị lạnh đến run rẩy..... Nhớ mang máng một vài lời đùa cợt, bất quá cho tới bây giờ đã sớm mơ hồ, quá khứ dù sao cũng đã qua đi. Chẳng ai từng lưu lại điều gì trong sinh mệnh người nào cả.....

Đợi đến khi xuống xe, Lan Hinh cảm thấy dưới chân có chút đứng không vững, hơn ba mươi mấy tiếng đi xe lửa, Lan Hinh ngồi ghế cứng nên có chút chịu không nổi.

Trên thực tế, đây cũng là một trong số nguyên nhân cô rất ít khi về nhà, vì quá xa, mất quá nhiều tiền lộ phí, không bằng gửi về giúp gia đình, không bằng gửi cho Lan Duệ và Lan Gia làm phí sinh hoạt, hoặc là giúp hai đứa mua hai quyển sách mà chúng thích đọc.....Đám trẻ nhà nghèo luôn hy vọng mỗi một đồng tiền đều dùng đáng giá, cho dù đến nay Lan Hinh tốt xấu gì cũng được coi như một bà chủ nho nhỏ, tuy tiền không kiếm được bao nhiêu, nhưng dù sao cũng đã tốt hơn biết bao nhiêu lần những năm tháng áo rách quần manh, ăn không đủ no ngày trước rồi. Nhưng sự ý thức nguy cơ với tiền tài đã khắc sâu trong xương cốt vẫn tùy thời nhắc nhở cô phải chú ý nên tiêu xài thế nào.

Đám trẻ nhà nghèo tựa hồ thực dễ dàng đi theo hai chiều hướng cực đoan, hoặc rất dễ dàng lãng phí, bởi vì chưa từng có được, cho nên đến lúc có liền không biết phải chi tiêu thế nào. Còn một loại khác là cực kỳ tiết kiệm, bởi vì quá sợ hãi những ngày khổ cực bần hàn, cho nên luôn hy vọng giữ cho mình một đường lui, nếu không sẽ không có cảm giác an toàn. Lan Hinh là kiểu người sau, cô cũng không keo kiệt, rất tiết kiệm, nhưng cô vẫn sợ ăn không đủ no, luôn hy vọng mỗi bữa cơm đều có thể nhìn thấy thịt, có lẽ cũng là di chứng của sự bần cùng.....

Cửa nhà ga có chút chật chội, Lan Hinh theo hàng người đi cuối cùng, chậm rãi đi ra ngoài — nhà ga tựa hồ vĩnh viễn là một nơi chật chội, mà giờ vừa vãn lại là thời điểm cao trào khi người đi xa làm công trở về.....

Lan Hinh nhìn những hành khách mặt mày tiều tụy, vai vác bao lớn bao nhỏ, nhưng đôi mắt lại tràn đầy niềm hạnh phúc khi được trở về nhà, cùng đổ về cửa nhà ga liền nhin không được cảm khái — Trên thế giới này luôn có rất nhiều người vì bị cuộc sống bức bách mà phải rời khỏi hạnh phúc của

mình, cô liền đột nhiên nhớ tới cuốn [Ly biệt câu] của Cổ Long, tựa hồ nội dung gì cũng đã quên mất, chỉ nhớ rõ một câu: Ly biệt, là vì còn gặp lại!

Những người này hẳn lòng mang tâm tình như thế rời đi, mà nay lòng lại đong đầy tâm tình như thế trở về. Nhà bọn họ ở nơi này, cội nguồn ở đây. Niềm hạnh phúc và sự kỳ vọng của họ cũng ở chỗ này.

Bất tri bất giác, đi ra khỏi cổng nhà ga. Lan Hinh ngẩng đầu nhìn bầu trời quê nhà, trong trẻo, mang theo sự sạch sẽ của thành phố nhỏ.....

“Lan Hinh.....Lan Hinh.....” Có người cao giọng gọi tên cô giữa đám đông.

Lan Hinh có chút mơ hồ hơi ngẩng đầu, liền nhìn thấy một khuôn mặt đầy tươi cười giữa đám người, anh ta dùng sức vẫy tay với mình.....Có chút quen mặt, nhưng rốt cuộc đã quên mất là ai rồi.

Người nọ thấy Lan Hinh nhìn mình liền vội vàng rẽ đám đông chạy tới, sau đó lúc Lan Hinh còn chưa kịp phản ứng đã đưa tay đón lấy cái túi khoác trên vai Lan Hinh.

Lan Hinh chỉ cười không nói.....Bởi vì không biết phải nói gì mới phải, người này hẳn là bạn học Trung học với mình, đáng tiếc mình không nhớ tên anh ta, việc này đương nhiên đồng nghĩa với việc không lễ phép.

“Không nhớ rõ tôi à?” Chàng trai kia cười rộ như nắng, nghiêng đầu nhìn cô, sau đó lại nói tiếp: “Dọc đường hẳn vất vả lắm nhỉ, ngòi tàu hoá hơn ba mươi tiếng mà. Mấy bạn học khác sợ cậu không tìm được đường nên cử tôi chạy tới đón cậu đó.....”

“Ha ha, thật sự không biết đường, có điều, tới đón tôi, không tình nguyện phải không?” Lan Hinh nở nụ cười, nụ cười của chàng trai này giống bầu trời nơi đây, trong trẻo mà sáng lạn, không giống sự rét lạnh của

phương bắc, khiến người ta cảm thấy nhiệt tình mà ấm áp. Cảm giác như vậy khiến Lan Hinh hơi chút thả lỏng.

“Sao có thể chứ, là tôi chủ động xin đi giặt giặc.....Hơn sáu năm không gặp, cũng không liên lạc được với cậu, lần này trở về mới từ chỗ bạn học biết cách liên lạc với cậu, hơn nữa biết cậu sẽ tới tham gia họp mặt bạn cũ, cho nên tôi vội vàng nhận lệnh, chủ động đi đón cậu.....Cậu không biết đâu, lớp trưởng lão nhân gia hẳn còn đương trường cười chọc tôi ‘Miêu Chấp à Miêu Chấp, ông đúng là cái đồ thấy sắc quên bạn, biết Lan mỹ nữ về liền vội vội vàng vàng chạy tới đón. Để mọi chuyện lại cho tụi tôi làm cho, chuyện tốt đều để ông chiếm hết’” Miêu Chấp giơ ngón tay, vừa chỉ đường vừa giả bộ vẻ mặt khổ đại cừu thâm của lớp trưởng kể lại.

Thế này Lan Hinh mới nhớ ra, người này tên là Miêu Chấp, lúc trước ở trong lớp tựa hồ cũng là một nhân vật phong vân, mà phong vân thế nào thì mình thật ra không biết, chỉ nghe nói ba cậu ta là quan lớn của ngành nào đó ở huyện, gia cảnh tốt lắm, ừ, mà chính bản thân cậu ta, bề ngoài đẹp trai, học lại tốt, biết cách ăn nói, rất giỏi khiến mấy cô gái vui. Hồi đi học hình như trong lớp cũng có mấy cô bạn thích cậu ta, khi đó cô bạn học cho nên chưa từng để ý, nay thật ra lại hoàn toàn quên sạch người này.....Không ngờ hôm nay lại là cậu ta tới đón.

“Miêu đại soái ca tới đón, đương nhiên là vinh hạnh của tôi.....” Lan Hinh cũng cười, mình cũng thật là, hình như hồi đi học chưa từng để ý những người xung quanh! Lúc này thật ra bị xấu hổ một lần, bất quá cũng may, Miêu Chấp này thông minh, biết nhất định mình đã quên mất cậu ta là ai nên vội vàng tự khai báo.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thị trấn nhỏ vẫn là thị trấn nhỏ như trước, đường phố cũng không được mở rộng ra, nhưng hàng cây hai bên đường đã rất cao lớn, khiến ánh mặt trời bị phá thành từng mảng từng mảnh, rơi trên mái ngói, ngẫu nhiên sẽ có những tia nắng hắt lên lối đi.

Bên cạnh nhà ga, quán bán bánh bao bánh hấp hay quán mì xếp thành một dọc, có những bác gái cao lớn thô kệch cuốn cao ống tay áo, ẩn ẩn bánh bao thịt trong lồng hấp — bọn họ kinh nhiệm phong phú, chỉ cần ấn một chút là biết đã chín hay chưa.

Cũng có những ông chú hông đeo tạp dề đứng trước cửa hàng, lớn tiếng hét to, mì hay bánh bao bánh hấp cái gì cần đều có, cháo ngũ cốc tùy tiện ăn, chỉ cần ăn no!

Lan Hình nghe những thanh âm quen thuộc này, không khỏi nhoèn miệng cười.

“Thế nào? Tiếng rao hàng mang đậm nét đặc sắc quê nhà phải không?” Miêu Chấp nhìn nụ cười nhàn nhạt của Lan Hình, dưới nắng sớm có thứ vẻ đẹp như cách một đời.

“Không phải...là nghĩ về lúc trước.” Lan Hình cười lắc lắc đầu.

“Trước kia?” Miêu Chấp không biết những quán nhỏ ven đường này có thể khiến Lan Hình nhớ đến cái gì.

“Bánh bao bánh hấp bán ở đây so ra thì to nhất trong cả thành phố, mà giá cũng thấp nhất.” Lan Hình nhìn một gian hàng trong số đó, sau đó dùng

ngón tay chỉ: “Chính là tiệm này.”

“Sao cậu biết?” Miêu Chấp nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt vẫn mang nụ cười nhàn nhạt như thế, trong nụ cười kia tựa hồ mang theo kí ức ngọt ngào.

Làm thế nào biết ư? Lan Hinh đưa mắt nhìn ngã tư đường: “Từ nơi này, tiếp tục đi, đến ngã tư thứ hai rẽ trái, đi thẳng, đến con đường đầu tiên thì rẽ phải, đi thẳng chừng năm trăm thước chính là công trường.”

“Cậu nhớ rõ quá thôi.” Thanh âm Miêu Chấp khi nói hơi thấp, không có sự hớn hở vui mừng như ánh mặt trời, bởi vì lời Lan Hinh nói tựa hồ không phải nói với cậu ta, mà càng như tự lẩm bẫm.

“Đúng thế, rất rõ!” Lan Hinh cười cười với Miêu Chấp, cũng không nói gì, tiếp tục đi.

Nhớ rõ khi học năm đầu tiên của cấp ba, mình thật vất vả mới phát hiện ra bánh bao cạnh nhà ga tuy ăn không nổi, nhưng nhiều, giá lại thấp, vì thế suốt ba năm trung học, ngày ngày mình và em gái kiên trì dậy sớm, từ trường học chạy đến đây, tự mua ba cái bánh bao mỗi người, sau đó lại chạy về. Một cái là bữa sáng, hai cái là cơm chiều, trưa thì thôi, vì để bảo đảm đủ dinh dưỡng nên trưa mua đồ ăn trong trường. Thế nên chủ quán tiệm này rất quen thuộc với cô, mỗi sáng đều sẽ làm sáu cái bánh bao đặc biệt, chờ hai chị em đến mua, tuyệt đối sẽ không bán cho người khác.

Bánh bao đó lớn vừa đủ, cho nên về sau mỗi ngày cô chỉ mua hai cái.

Ba năm đó, vật giá tăng cao, nhưng bánh bao ở nơi này lại không tăng dù một xu, đợi đến khi em trai lên trung học, cũng đi mua mới phát hiện giá bánh bao nơi này đã sớm tăng, chỉ là suốt ba năm ấy, chủ tiệm nơi này lại không thu thêm hai chị em dù một phân tiền.....

Sáu chiếc bánh bao đó, là một chút ấm áp còn lưu lại trong lòng mình suốt những năm tháng thiếu ăn thiếu mặc thời trung học, là thứ duy nhất giữ lại trong mình chút cảm động khi mình rời khỏi thành phố này. Thế giới lạnh lẽo như băng, thanh âm trào phúng nhiều vô số, sự lạnh nhạt càng nhiều lúc khiến trái tim mình cũng trống rỗng.....

Duy chỉ mỗi nơi này là khiến người ta hoài niệm. Thương nhân, không nhất định sẽ gian, văn nhân, không nhất định đều lương thiện, cũng ở đây, mình học được cách nhìn thế giới ở một góc độ khác — nhìn thế giới đa dạng nhiều màu, nhìn mặt người dạ thú, cũng nhìn trái tim trống rỗng của tiểu nhân vật.

Nhìn người, không phải nhìn diện mạo, không phải nhìn quần áo, không nhìn bằng cấp hay nghề nghiệp.....mà là nhìn tấm lòng. Một trái tim lương thiện đủ để một người hiên ngang ngẩng cao đầu trong trời đất!

“Chờ tôi một chút!” Lan Hinh nghiêng đầu nói với Miêu Chập, sau đó bước nhanh tới tiệm bán bánh bao kia.

“Cho một cái bánh bao!” Lan Hinh mở miệng.

Bà chủ giương mắt nhìn cô, sau đó dụi dụi mắt, nhất thời một nụ cười sáng lạn nở rộ trên khuôn mặt to bè mà có chút cứng nhắc kia: “À.....Con về rồi à? Đã lâu không thấy!”

“Dạ, vừa về thôi ạ! Bác làm ăn tốt không?” Lan Hinh hỏi.

“Cũng được cũng được!” Bà chủ vui vẻ đáp lời, sau đó cầm một chiếc bánh bao lớn đưa cho Lan Hinh.

Lan Hinh đưa tiền, bà chủ lại vội vàng nói: “Bác cho con, đừng trả tiền, đã lâu không thấy con, gặp rồi bác vui lắm. Học sinh bây giờ cũng chẳng ai tiết kiệm được như con hồi trước, ngày nào sáng sớm cũng chạy tới mua

bánh bao để ăn sáng và ăn tối.....Bác với mấy người quanh đây lúc dạy mấy đứa nhỏ vẫn nhắc về con đó!”

Lan Hinh cảm ơn bà chủ: “Bác à, bác cứ cầm đi, con phải đi rồi, có người đang chờ.....”

Bà chủ đưa mắt nhìn ra ngoài tiệm liền thấy Miêu Chấp cao lớn đẹp trai đứng dưới ánh mặt trời. Miêu Chấp thấy bà chủ nhìn mình, liền lễ phép mỉm cười.

Bà chủ nhìn Miêu Chấp mỉm môi nói: “Bạn trai con à? Đẹp trai đó, thoát nhìn không tậ!”

“Bác đừng hiểu lầm, là bạn học.....” Lan Hinh cười khố.

“Được rồi được rồi, là bạn học, mau đi đi, đừng để người ta chờ lâu.....” Bà chủ vẻ mặt không tin. Lan Hinh bất đắc dĩ, cũng không quan tâm.

Cầm bánh bao như hồi còn học trung học, vừa véo một miếng bỏ vào miệng vừa đi. Bánh bao có vị ngọt nhàn nhạt, Lan Hinh cẩn thận nhắm nuốt, trong lòng bắt đầu dâng tràn chút thoả mãn nho nhỏ.

“Lan Hinh.....” Lan Hinh miệng ngậm bánh bao, vừa ăn vừa nghiêng đầu nhìn hẳn.

Miêu Chấp cười, nụ cười như nắng lại quay trở về trên nét mặt, sau đó cậu ta làm ra biểu tình ấm ức, bị tổn thương: “Tôi cứ nghĩ cậu sẽ mời tôi ăn bánh bao, kết quả cậu chỉ mua một cái.....”

“Hả?” Lan Hinh không ngờ Miêu Chấp lại nói những lời này, cô nhìn chằm chằm Miêu Chấp, sau đó dùng tay không chỉ vào cái bánh bao trên tay kia: “Cậu muốn ăn thứ này? Bánh bao nhà ga?”

“Ừ, đói bụng!” Miêu Chấp tội nghiệp nhìn Lan Hinh.

Lan Hinh phì cười một tiếng — thời tiết hôm nay thật tốt, bà chủ vẫn giống mấy năm trước, chỉ là Miêu đại thiếu gia lại muốn ăn bánh bao nhà ga? Đây đúng là chuyện hài hước hôm nay. Chắc hẳn cậu ta chưa từng ăn thử bánh bao ở nhà ga rồi.

“Cười cái gì? Tôi thực sự rất đói!” Miêu Chấp cường điệu.

“Được rồi, cho cậu ăn!” Lan Hinh bẻ một miếng đưa cho Miêu Chấp: “Bạn cũ, nếu cậu thích ăn, tôi lập tức sẽ quay lại mua hai cái cho cậu.”

Miêu Chấp toét miệng cười, hàm răng trắng bóng loé sáng, sau đó đem bánh bao nhét vào miệng.

Nụ cười trên mặt Miêu Chấp biến mất, chính là trong miệng nhai nuốt có chút vô nghĩa. Cậu ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại gục xuống thật sâu nhìn Lan Hinh, ánh mắt trở nên phức tạp — Vừa rồi cuộc đối thoại giữa bà chủ quán và Lan Hinh hẳn đương nhiên có nghe, suốt ba năm trung học, thứ này là bữa sáng và bữa tối của Lan Hinh.

“Còn muốn tôi mua hai cái cho cậu không?” Trên mặt Lan Hinh lại khôi phục nụ cười nhạt, sự lạnh nhạt này là sự lạnh nhạt vượt lên trên thế tục, một loại lạnh nhạt của những người đứng xem, đồng dạng, cũng là một thứ lạnh nhạt xa cách. Nỗi đau ẩn giấu trong quá khứ nay đã hoá thành sương khói, qua rất nhiều năm, hiện tại lại quanh quẩn trong lòng.

Chưa từng trách ai, chưa từng oán cái gì, tất cả mọi thứ mà cuộc đời mình đã trải qua đều khiến mình trưởng thành. Một ít sỉ nhục, một chút gian nan đã dần dần cách mình rất xa. Từng cực khổ, nay quay đầu, lạnh nhạt cười, sớm đã có thể bình thản đối mặt, chính là thứ hồi ức trong cực khổ có tươi đẹp mà sâu sắc khắc ghi này, Lan Hinh cũng không muốn bị người ta đào bới lên lại, hơn nữa lại còn dùng thứ tâm tình và ánh mắt khác biệt để nhìn, suy nghĩ, đi tìm tòi nghiên cứu, hoặc là để đồng tình.....

Có một số ký ức chỉ thuộc về riêng mình, trong linh hồn mình có ý nghĩa khác, mà người khác không có quyền để tìm hiểu, cũng không cần thiết phải buồn rầu vì nó, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, không cần người khác phải trải nghiệm.

“Đưa tôi ba cái!” Miêu Chấp nuốt bánh bao trong miệng, sau đó nói: “Tuy rằng quả thật không thể ăn.”

“Vậy không cần lãng phí. Lãng phí rất đáng xấu hổ!” Lan Hinh mỉm cười, sau đó bẻ một miếng bánh bao nhỏ, bỏ vào miệng, ngon lành nhắm nháp, tiếp tục bước đi.

“Tôi muốn thử một chút, một ngày chỉ ăn hai cái bánh bao.....” Miêu Chấp dừng lại, cúi đầu nói với bóng lưng của Lan Hinh.

Lan Hinh lại không dừng lại, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Diễn trò còn đáng xấu hổ hơn lãng phí.....” Muốn dùng ba cái bánh bao để chứng minh cái gì? Ba cái bánh bao có khả năng chứng minh cái gì? Đây là việc chỉ có đứa con nít mới có thể làm.

“Tôi không phải.....” Miêu Chấp muốn giải thích, nhưng Lan Hinh đã đi tuốt phía trước rồi, thanh âm của mình lại khiến người qua đường đưa mắt nhìn.

Miêu Chấp đành phải thôi, sau đó chạy chậm đuổi theo: “Lan Hinh..... Tôi không phải.....”

“Không phải cậu tới đón tôi sao?” Lan Hinh nghiêng đầu cười, nụ cười ôn hoà mà bình tĩnh kia khiến Miêu Chấp trong thoáng giây như mình vừa tới đón cô, mọi việc trước đó cũng chưa từng xảy ra.

“Đúng vậy.” Miêu Chấp không biết nên nói cái gì, có chút mặt dầy đi bên cạnh Lan Hinh.

“Vậy dẫn tôi đi đi.....Còn nữa, trí nhớ của tôi kém, lát nữa nhớ nói cho tôi biết tên của mấy bạn học nha, nếu không tôi sẽ mất mặt!” Lan Hình ha ha cười, như một đứa trẻ yêu thích mấy món đồ ăn vặt, ngon lành ăn bánh bao trên tay mình.

Động tác đó khiến Miêu Chấp gần như nghĩ lầm chiếc bánh bao kia ăn thật sự ngon.

“Không thành vấn đề! Hôm nay tôi hộ tống cậu, có cần gì, Lan đại tiểu thư phân phó là được, Miêu Chấp nhất định làm tốt.” Miêu Chấp nhếch miệng cười, có lẽ muốn ở bên một cô gái kỳ lạ như Lan Hình thì bạn nên học cách thích ứng với tư duy của cô. Suy nghĩ đột ngột, cũng hoặc là không phải, chỉ là được cất dấu rất sâu trong lòng cô mà thôi.

Từng đứng ở xa xa mà nhìn cô, bạn học bên cạnh luôn cười nhạo cô, mà tiếng cười của mình cũng hoà lẫn trong những lời nhạo báng đó. Cười quần áo cô chật chội không vừa, cười cô không biết nhặt được chiếc quần tây con trai từ đâu, lại chỉ duy nhất không dám cười thành tích của cô.

Sau khi tốt nghiệp lại cứ nhớ tới cô, ánh mắt nhút nhát mà tự ti, thích tránh phía sau đám đông, lại cố tính bị ánh mắt mọi người đổ dồn lên, thích dấu mình đi, lại cố tình bị mọi người ác ý làm bại lộ dưới ánh mặt trời — khiến mọi khuyết điểm của cô không sót một thứ trở thành trò cười cho tất cả.

Có một nhân sinh kiên cường, tất nhiên cũng có một linh hồn mạnh mẽ, sự tự ti cùng nhát gan dần dần cách xa cô, không hề trốn tránh, cũng chưa từng kiêu ngạo, cô dần dần hình thành bản ngã, khiến mọi lời đùa cợt dần biến mất.

Cái loại thoát ly xa xa khỏi đám bạn học đồng trang lứa, lên một độ cao chỉ có một mình mình, khiến cô đột nhiên nhảy ra khỏi vòng bị đùa cợt, khiến người ta cười không nổi, lại chỉ có thể nhìn lên. Vì thế cô là nhân vật

chính, mà tất cả mọi ánh mắt đều chột lại chỉ dừng ở bối cảnh nghèo khổ không chút quan hệ sau lưng cô.....

Chính hẳn nhìn cô vẫn như cũ quần áo rách rưới thân hình mảnh dẻ, cũng rất cục cườì không nổi.....Linh hồn mạnh mẽ có quyền lợi khinh bỉ thế tục, thời điểm đó, chính hẳn cũng có cảm giác nhìn lên cô. Trong ánh mắt cô, mọi thứ mà hẳn có được đều không có giá trị gì, phải không? Linh hồn cứ thế trần trụi ở trước mặt người khác, một thứ yếu ớt về mặt linh hồn hơn so với đối phương khiến mình có cảm giác thất bại.

Đợi đến thời khắc giấy báo trúng tuyển được gửi xuống, thứ cảm giác này càng trở nên chât thật, cô xa xa vứt bỏ mọi người. Cô không kiêu ngạo, nhưng lại cường đại. Sự tự ti đã sớm rời xa cô mà đi.....

Mà nay gặp lại, sự ôn nhu hiền hoà, sự an tĩnh bình lặng, khiến thứ góc cạnh cuối cùng của cô cũng bị thu vào lòng — vì thế càng không nhìn thấu tâm tư của cô, mà sự mạnh mẽ của cô, được sự dịu dàng bồi đắp càng trở nên ôn hoà mà khiến người ta khát vọng.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đến nhà hàng, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Lúc đi trên đường, Miêu Chấp nói với Lan Hinh chương trình hôm nay, trưa thì ăn cơm, đến chiều trò chuyện rồi đánh bài, tối ăn cơm xong sẽ đi hát karaoke, chơi đến đêm rồi mới giải tán.

Lan Hinh kỳ thật cũng không muốn đi, ngồi trên xe suốt hai ngày một đêm, rất mệt mỏi, nhưng nếu đã tìm mình đến tận đây thì cũng cần phải đi một chút, tuy cả quãng thời gian trung học cũng không có gì đáng để hoài niệm.

Nhà hàng đã đặt cũng không xa lắm. Miêu Chấp xách hành lý cho Lan Hinh, dẫn cô đón xe đi rất nhanh đến nơi. Mà bánh bao kia Lan Hinh đã sớm ăn xong rồi.

“Ồ.....Lan Hinh.....” Vừa mới vào cửa nhà hàng, một cô gái ăn mặc cực kỳ hợp mắt nhìn nhìn Miêu Chấp, rồi đứng từ xa chào hỏi Lan Hinh, sau đó khanh khách cười: “Chờ cậu mãi, chờ cậu mãi đó.....”

Miêu Chấp không đợi Lan Hinh trả lời đã lập tức mở miệng, cao giọng cười: “Em gái phụ trách đón tiếp Hà Mỹ của chúng ta.....nhìn thấy Miêu ca ca sao không chào hỏi thế?”

Lan Hinh trong lòng cười thầm, Miêu Chấp nhưng thật ra còn nhớ rõ, biết mình không nhớ rõ tên những người này, nên lập tức hô lên giúp mình.

Trong lúc nhất thời, hai câu đối thoại lớn tiếng này hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của đám bạn học đang tán gẫu với nhau ở đằng kia.

Có người đứng dậy, cười gian trêu ghẹo: “Đúng rồi, Hà Mỹ lúc nào cũng đem Miêu ca ca đặt trong lòng, ngày ngày thân thiết trù mến trong tim..... Nhưng thật ra Miêu ca ca ông sao lại không nhắc tới người ta chút nào thế? Sáng sớm vừa đến, mới thấy mặt đã nói phải chạy tới nhà ga đón Lan mỹ nữ, sao thấy Hà muội muội lại không tỏ vẻ gì thế?”

“Thể hiện đi thể hiện đi.....” Lúc này đại bộ phận mọi người cùng nhau ồn ào.

Miêu Chấp hơi nhướn mày, sau đó cười giơ tay: “Các đồng chí vất vả! Hôm nay rượu tôi mời.....Thế nào?”

“Mời rượu cái gì, ôm Hà Mỹ mới thích hợp.....Chờ ông mãi.....Bằng không thì ôm Lan tài nữ của chúng ta một cái đi.....Lâu lắm rồi không gặp, thân thiết một chút thôi.....” Trong đám bạn bè lại có người tiếp tục ồn ào.

Lan Hinh cũng không để ý, cười cười chào hỏi với vài người bạn học coi như có chút ấn tượng.

“Được rồi được rồi, ồn ào cái gì, Hầu Tử chết tiết ông đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn mà, đã làm cha rồi mà còn không nghiêm túc thế!” Hà Mỹ vung tay làm bộ đánh cậu bạn lớn tiếng nói kia, sau đó đi lên đón Miêu Chấp và Lan Hinh.....

“Đã lâu không gặp! Cậu ngày càng đẹp.” Lan Hinh mỉm cười đưa tay về phía Hà Mỹ.

“Ha ha.....Đã lâu không gặp, nếu không phải Miêu Chấp và cậu cùng đi vào thì tôi thực sự không nhận ra cậu chính là Lan Hinh.....Thay đổi cũng nhiều thật, đáng vẻ ngày càng đẹp đó.....Làm sao còn có nửa phần bóng dáng trước kia.....” Hà Mỹ bắt tay với Lan Hinh, sau đó thuận thế đặt hai tay lên vai Lan Hinh, nhìn chăm chăm cô từ trên xuống dưới.

Lan Hinh mỉm cười, cô có chút ấn tượng với Hà Mỹ. Khi đó, cô ta là uỷ viên phụ trách các hoạt động vui chơi giải trí, là mỹ nhân sáng chói nhất lớp, mang theo vẻ mặt tự tin kiêu ngạo nhất, tựa hồ cùng mình.....Có thứ khoảng cách tương đối xa xôi, cảm giác đó, cũng giống như.....cô ta là ngôi sao toả sáng lấp lánh trên vũ đài, mà mình thì như người qua đường lướt qua từ đằng xa, không có chút liên quan. Cô ta là chúng tinh phủng nguyệt, còn mình lại cô cút độc hành.....

Chỉ không ngờ nhiều năm không gặp, giờ lại tỏ vẻ thân thiết như thế. Lan Hinh nghĩ, có lẽ mọi người đều đã trưởng thành.....

“Buổi họp mặt bạn cũ mấy năm qua đều không thấy bóng dáng cậu đâu, năm nào cũng nhắc tới cậu, không biết Lan Hinh nhà chúng ta hiện tại đang học nghiên cứu sinh hay được thăng chức ở nơi nào rồi?” Hà Mỹ mắt sáng long lanh nhìn Lan Hinh.

“Mở một tiệm cơm nhỏ thôi.” Lời Lan Hinh nói vẫn rất thản nhiên, ôn hoà, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Hà Mỹ.

Tất cả mọi người im lặng! Miêu Chấp hơi nhíu mày, tựa hồ đã có dự cảm không lành.

Toàn bộ đại sảnh chỉ còn đọng lại lời cuối cùng Lan Hinh nói. Cũng hoặc là những lời này ở trong đại sảnh không ngừng biến hoá rồi dội ngược trở về, cảm giác đó như hoá thành sợi tơ, sau đó không ngừng được lặp lại, rối rắm, biến thành tấm lưới, bao phủ toàn đại sảnh, sau đó chui vào tai từng người.....

Mở một tiệm cơm nhỏ.....Ha ha, thật đúng là nực cười. Bùn nhão chẳng thể trát được tường, cà rốt chẳng thể lên được bàn tiệc, Lan Hinh vẫn là Lan Hinh, vẫn là Lan Hinh bần cùng mặt rệp. Mặc dù trong cả lớp, cô học đại học tốt nhất, tuy nay không còn đi giày bộ đội, quần con trai, không

mặc áo sơ mi ngắn một đoạn, áo hoa đỏ, quần vải rách, nhưng Lan Hinh vẫn là Lan Hinh.....

Cô nữ sinh từng xanh xao vàng vọt, ăn mặc buồn cười lại tựa hồ trở về trước mặt mọi người. Từng nghĩ biểu tình lạnh nhạt của cô, ánh mắt bình tĩnh đó đại biểu cho việc cô có một cuộc sống mới thoát thai hoán cốt, mà thời trung học, mọi người cũng không thể không bội phục cô, nghĩ có lẽ đứa quỷ nghèo này cũng có thể một bước bay lên trời.....

Đáng tiếc.....tiếng cười chê chung quy vẫn là tiếng cười chê, có lẽ số mệnh chính là như vậy, ngay từ lúc sinh ra cũng đã được định sẵn.....

Có người nhin cười, có người đã cười, nhiều năm sau mọi người rốt cục lại cười vì Lan Hinh, là châm biếm, cũng là cười thoả mãn.....

Có người đổi đề tài, nói về họ, có người nhỏ giọng nghị luận — lại một lần nữa, bàn tán về Lan Hinh.

Con người luôn có thói hư tật xấu, mà tật xấu này khiến bọn họ luôn hy vọng bảo trì một loại cao ngạo, đối mặt với một người từng bị mình khinh thường nay trở nên mạnh mẽ hơn họ, họ thường thường thích tìm kiếm nhược điểm của đối phương, sau đó bàn tán.....Mà những thứ phỏng đoán này sẽ chắp cánh cho sự cao ngạo mà cuồng vọng vô tri.

Hà Mỹ vẫn giữ hai vai Lan Hinh, trong ánh mắt trừ sự trào phúng còn có một phần ác độc: “Phải rồi.....Xem trí nhớ của tôi này, sao tôi lại quên mất được nhỉ, mấy bữa trước có nghe một cô bé đàn em nhắc tới, nói cậu mở một tiệm cơm. Như vậy thật tốt, cậu xem, sinh viên tốt nghiệp đại học phần lớn đều chỉ có thể đủ ăn đủ mặc. Thời nay tìm việc thật sự không dễ, tiền cũng không có là bao. Tôi là có một người mẹ tốt, chuyện công việc xem như gặp may. Miêu Chấp có ông bố tốt, ở thị trấn nho nhỏ này, tiếng nói còn có chút trọng lượng, bất quá bọn tôi đều ở lại cái thành phố nhỏ này không có lý tưởng gì, làm sao giống cậu.....”

Hà Mỹ dừng một chút, có điều ám chỉ. Miêu Chấp nhú mào, bỏ chiếc túi của Lan Hình xuống, nhưng lại không nói gì.

Lan Hình nhìn Hà Mỹ, ánh mắt ấy có vẻ xa xôi mà lạnh lùng.....Nhiều năm sau, lại muốn ôn lại những thứ đã trải qua ngày trước sao? Cười nhạt? Hay là công kích ác độc? Dù có thế thì thế nào?

Bạn hơn người ta ở một mặt nào đó rồi, đến khi ngoái đầu lại nhìn, bất quá chỉ như xem kịch mà thôi. Họ vừa không thể kiểm soát cuộc sống của mình, mà giá trị của mình cũng không thể hiện ở nơi này, như vậy mình không sợ miếng lưỡi thế nhân, thì lời người ta nói sao có thể làm tổn thương mình? Thứ thủ đoạn ti tiện này, chỉ càng khiến người ta chê cười mà thôi.....

Cho nên, Lan Hình cười. Nhiều năm trước khi gặp phải tình huống như vậy, Lan Hình sẽ cụp mi nhắm mắt, nao núng sợ hãi, sau này lại học được cách dùng ánh mắt hiên ngang không chút sợ sệt đáp lại, rồi sau đó học được cách mặc kệ nó, không để ý tới. Mà nay, Lan Hình học được cách dùng tâm tình xem người ta diễn trò nhìn hết thấy — nhân sinh trăm loại sắc thái, cái ác từ tâm mà sinh ra.....

Hà Mỹ đứng trước biểu tình ôn hoà lạnh nhạt không chút hứng thú kia, đột nhiên có cảm giác như bị trêu đùa.....Tựa như mình hao tổn hết tâm cơ, chuẩn bị kiểm sắc, nhưng lúc đâm ra lại phát hiện trước mặt mình là không khí, mà người kia vẫn đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy châm biếm nhìn mình.....

Vẻ mặt kia là châm biếm.....

Rõ ràng mình muốn đùa giỡn cô, mà nay lại biến thành bị cô đùa cợt. Thứ cảm giác này khiến cô ta cảm thấy phẫn nộ.

Cố rặn cười một tiếng, Hà Mỹ thành công hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Sau khi cười nhạt cùng nhẹ giọng bàn tán, mọi người bắt đầu ý thức

được bầu không khí nguy hiểm giữa Lan Hinh và Hà Mỹ.....

Xem kịch là chuyện rất nhiều người yêu thích, huống chi có Hà Mỹ biểu diễn, bình thường đều đáng giá xem. Cô gái này chưa bao giờ làm chuyện vô ích.

Hà Mỹ thấy tất cả mọi người im lặng, lực chú ý đã được hấp dẫn trở về, vì thế khoé môi hiện lên chút kiêu ngạo, lại biểu hiện ra vẻ hâm mộ: “Bọn tôi toàn đám nhà nghèo cửa nhỏ, sao có thể so được với cậu.....Người không có một xu dính túi, vừa tốt nghiệp một cái là có thể tự mình đầu tư buôn bán.....Tuy cậu là loại bòn loãng chẳng trát được tường, mở một quán cơm nhỏ, nhưng mà Lan Hinh à, không phải cậu tự bán mình đấy chứ? Cho nên, tôi thực sự bội phục cậu, có thể đem tiền vốn của đàn bà con gái tận dụng một cách triệt để đến thế.....”

Hà Mỹ nói xong, hơi hơi nheo mắt nhìn Lan Hinh. Cô ả muốn nhìn Lan Hinh xấu mặt, muốn nghe thấy người khác bàn tán về cô, muốn cô ở trước mặt mọi người rơi vào cảnh vạ kiếp bất phục, tốt nhất có thể nhìn thấy cô khóc, thấy cô tức giận.....

Đúng như Hà Mỹ mong muốn, đám bạn học đều đưa ánh mắt lên người Lan Hinh, trong ánh mắt ấy có biết bao hèn mọn. Từ “bán” thốt ra từ miệng Hà Mỹ kia nhắc nhở mọi người có một thứ thủ đoạn có thể khiến người ta một bước lên trời thì chính là tự bán thân thể.

Đáng tiếc Lan Hinh không đứng lên giải thích như dự đoán của mọi người, hoặc là tức giận, cô chỉ nhìn Hà Mỹ chăm chú, sau đó nở nụ cười, vẫn là nụ cười mỉm vân đạm phong khinh, nhưng trong nụ cười lại mang theo khinh bỉ, mang theo vẻ cúi nhìn người dưới, ẩn chứa mĩa mai.

Sau đó cô mỉm cười nghiêng đầu, nhìn Miêu Chấp, không nhanh không chậm mở miệng: “Miêu Chấp, bánh bao ăn ngon không?”

Mặt Miêu Chấp đen đến mức có chút dọa người, trong nồi xấu hổ ẩn chứa một ngọn lửa giận hừng hực che dấu không được, chỉ không biết lửa giận đó là vì cái gì. Khi đối mặt với câu hỏi của Lan Hinh, hắn đáp: “Không ăn nổi.”

“Vậy còn muốn tôi mua ba cái cho cậu không?” Lan Hinh hỏi lại, vẫn ôn hoà như thế.

Miêu Chấp nhìn Lan Hinh thật sâu, trầm mặc. Lan Hinh tỏ vẻ không sao cả nhìn hắn, mỉm cười. Miêu Chấp không trả lời, nhưng ánh mắt mọi người chất chứa đầy nghi vấn nhìn hắn, mà Lan Hinh vẫn lạnh nhạt nhìn hắn, dưới sự lạnh nhạt ấy có thứ sức mạnh khiến người ta không thể nào chạy thoát — nếu chạy trốn chính là kẻ yếu.

“Nếu cậu nguyện ý!” Hắn không biết Lan Hinh muốn nói gì, cho nên không tìm được một đáp án tốt nhất. Hắn không tin Lan Hinh là loại người mà Hà Mỹ nói — loại người đó sao có thể ăn thứ bánh bao như vậy, hơn nữa còn ăn ngon lành.

Lan Hinh mỉm cười, gật gật đầu: “Cậu là người không tệ, Miêu Chấp.”

Lan Hinh nói xong, sau đó quay đầu nhìn Hà Mỹ: “Loại người đê tiện quả nhiên vẫn cứ đê tiện, người vô tri như cậu quả nhiên dù có học cũng sẽ không thông minh nổi. Tôi và Miêu Chấp vốn không có gì cả, cậu cần gì phải dùng loại thủ đoạn tự kể lẽ vô tri đó để đối phó tôi? Không có người đàn ông nào thích một thứ con gái ngu ngốc hay dùng tâm cơ cả, không chiếm được Miêu Chấp, đương nhiên là cậu, vẫn như cũ — một kẻ hèn hạ.....”

Lan Hinh nói xong, đưa tay vẫy vẫy với mọi người: “Được rồi, nơi này có vẻ như không hoan nghênh tôi, không quấy rầy mọi người dùng cơm, tôi mới ăn cái bánh bao ở nhà ga, bụng cũng no rồi.....” Lan Hinh cười, lui ra

sau hai bước, xoay người xách đồ của mình lên, sau đó cười cười với những người kia: “Gặp lại mọi người, thực vui đó!”

Sau đó, Lan Hinh tiêu sái xoay người, bỏ lại sau lưng một khoảng lặng.

Ánh mắt mọi người dừng trên bóng dáng cô, người vẫn một mực thuần phác thế lại đi bán thân thể mình sao? Nghi vấn này được đặt trong lòng, sau đó tự hỏi, cũng là lời mới nói hôm nay, mà theo thân ảnh Lan Hinh càng lúc càng xa, ánh mắt mọi người lại đều chuyển qua Hà Mỹ — đê tiện? Phải, rõ ràng đã biết Lan Hinh mở quán cơm, còn cần gì phải hỏi ra để mọi người chê cười. Vô tri? Có lẽ thế, bởi vì trong ánh mắt Lan Hinh nhìn Hà Mỹ là sự thương hại. Hèn hạ? Phải, bởi vì sự nhiệt tình của Miêu Chấp với Lan Hinh mới khiến Hà Mỹ dùng hết tâm cơ để đối phó với Lan Hinh.....

“Lan Hinh!” Hà Mỹ khản giọng hét lên. Lớn như vậy, lần đầu tiên bị người khác vũ nhục đến thế. Vô tri, hèn hạ! Hà Mỹ chỉ cảm thấy ngọn lửa phẫn nộ bùng lên trong lòng: “Mày là đồ nghèo mạt rệp!”

Đúng vậy, một người khố rách áo ôm, nhưng đây là sự thật mà mọi người đều biết.....

Mà Hà Mỹ kêu gào rồi liền đưa tay chộp lấy bình rượu trên bàn, ném về phía Lan Hinh.

“Đủ rồi!” Miêu Chấp hét lên, át lấy tiếng gào của Hà Mỹ. Chai rượu va leng keng, nghe được Hà Mỹ khản giọng khóc mắng.

Thì ra, doạ người không phải Lan Hinh, mà là Hà Mỹ.....

Mà Lan Hinh đã đi ra khỏi nhà hàng, trò khôi hài như thế, thật lãng phí thời gian.....Sắp đến giữa trưa, thời tiết bên ngoài tốt lắm. Lúc này còn có thể đón xe về nhà.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 23

“Lan Hình.....Lan Hình.....” Miêu Chấp lớn tiếng kêu, thu hút ánh mắt của vô số người đi đường.

Lan Hình dừng chân, nghiêng đầu nhìn. Miêu Chấp lái xe, vừa vặn đỗ lại bên cạnh cô.

“Có chuyện gì sao?” Lan Hình có chút nghi hoặc.

“Cậu muốn đi đâu?” Miêu Chấp dừng xe, sau đó vội vàng ra khỏi xe.

“Cậu không biết tôi muốn đi đâu, thế mà còn có thể tìm được tôi, cậu lợi hại thật đó!” Lan Hình cười cười với Miêu Chấp.

“À.....Không, tôi đoán cậu muốn tới nhà ga, không xa lắm nên cậu sẽ không nở đón xe tới đó.....Cho nên tôi lái xe tìm tới đây!” Miêu Chấp cảm giác ý nghĩ của mình không quá rõ ràng, nói chuyện cùng Lan Hình dễ dàng khiến mình rơi vào tuyệt cảnh.

“Vậy cậu không ăn, tới tìm tôi làm gì? Không phải đói bụng sao?” Lan Hình vẫn một mực giữ nụ cười: “Không phải là cậu thật sự tưởng tôi sẽ mua hai cái bánh bao cho cậu ăn đấy chứ?”

“Lan Hình, quay lại đi, loại người như Hà Mỹ đó, cậu so đo làm gì. Tự hạp bạn bè cũ mọi năm cậu đều không tới, giờ đã năm năm rồi, lần đầu tiên cậu tham dự, mọi người còn muốn tâm sự với cậu, ôn chuyện xưa nữa mà.” Miêu Chấp thực thành khẩn nói.

“Ôn chuyện?” Lan Hình cúi thấp đầu, dùng mũi chân đá đá một hòn sỏi dưới chân: “Nếu ôn chuyện như vừa rồi thì tôi cảm thấy hoàn toàn không

cần thiết!”

“Lan Hình.....Tôi nói này, loại người như Hà Mỹ cậu đừng so đo làm gì, cậu ta đã về rồi, giờ cậu quay lại cũng sẽ không có ai làm khó dễ cậu đâu. Tôi cam đoan đó!” Miêu Chấp gơ tay phải, làm tư thế thề thốt.

“Miêu Chấp.....” Lan Hình ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Ừ?”

“Cậu thật sự cảm thấy tôi có chuyện xưa gì cần ôn lại với bạn cùng lớp sao?” Lan Hình cười khổ: “Chúng ta học cùng nhau, những năm tháng trung học tôi trải qua thế nào, cậu cũng không phải không biết. Ôn chuyện? Có chuyện gì có thể ôn? Miêu Chấp, cậu thật sự đặt nhầm tên rồi, có đôi lúc cố chấp là tốt, nhưng đôi khi cố chấp lại chẳng có ý nghĩ gì. Hôm nay cho dù tôi theo cậu quay lại đó, trừ việc khiến người ta đoán mò về quan hệ của chúng ta, trở thành chủ đề cho người khác đàm tiếu lúc trà dư tửu hậu, cũng thành lý do khiến Hà Mỹ tiếp tục hận tôi thì còn được cái gì khác sao? Thực sự ôn chuyện? Ôn lại lúc trước tôi bị bao nhiêu người bắt nạt khinh thường à?”

“Lan Hình.....Vậy cậu coi như trở lại giúp tôi được không?” Miêu Chấp cúi đầu, có chút yếu ớt hạ giọng năn nỉ.

“Ha ha.....Vì sao phải quay lại đó dùm cậu?” Lan Hình ngửa đầu nhìn hẳn, cười chế nhạo.

“Đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp.....”

“Trước kia là thật lâu không gặp, về sau cũng sẽ rất lâu không gặp lại, cho nên hôm nay gặp hay không gặp, gặp rồi, cũng trò chuyện một ngày, có gì khác nhau đâu.....” Lan Hình cười nói: “Tôi phải đi rồi, đường về nhà còn xa lắm.....Cứ đứng đây một lát nữa sợ không kịp!”

“Để tôi đưa cậu đi!” Miêu Chấp biết tính cách Lan Hinh, chuyện cô quyết định thì vĩnh viễn không ai có thể thay đổi, cho dù cô ôn hoà, cho dù cô mỉm cười.

Vừa dứt lời, Miêu Chấp kiên quyết mà đột ngột đành lấy hành lý trong tay Lan Hinh, sau đó nhét vào băng ghế sau xe. Lan Hinh cười khổ, lắc đầu, cũng đành ngồi vào xe hẳn.

“Chỉ đường cho tôi!” Miêu Chấp nói.

“Thành phố này cậu còn quen thuộc hơn tôi, còn cần tôi chỉ đường?”

“Khỏi cần đi xe khách, tôi trực tiếp đưa cậu về nhà.” Miêu Chấp mở miệng.

“Không tham gia buổi họp lớp à?” Lan Hinh nghiêng đầu cười.

“Không tham gia, cậu đi rồi, tham gia cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Miêu Chấp thấy Lan Hinh không phản đối, cũng vui vẻ hẳn lên. Mở nhạc lên. Trong nội tâm vẫn luôn cảm thấy Lan Hinh rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khó có thể tiếp cận, mạnh mẽ đến mức ở cùng cô trong một không gian nhỏ nhỏ sẽ khiến mình cảm thấy mê loạn mà thiếu tự tin.

Chính bản thân Miêu Chấp cũng nghĩ không thông.

“Có bạn gái chưa?” Lan Hinh tựa lưng vào ghế ngồi, lắng nghe tiếng nhạc khe khẽ cất lên, nhẹ giọng hỏi.

“Không có. Vị trí này giữ lại cho cậu..... Thế nào, có hứng thú không?” Miêu Chấp như thoải mái mở miệng, lại nhin không được tim đập điên cuồng.

“Ha ha.....Nếu nói sớm hai năm, không chừng tôi sẽ thử xem.....” Lan Hinh để mặc mình lười biếng dựa vào ghế, nhưng trong lòng lại vẫn

không thể thả lỏng. Trở lại thành phố này, mình tựa hồ xù lên gai nhọn như con nhím. Thứ gai sắc nhọn đột ngột đó, cho dù sự sắc bén này đã bị năm tháng mài dần đến nhẵn nhụi, lại vẫn như cũ không thể che dấu — Có lẽ người khác đã không thể nhìn thấy, nhưng trong lòng mình vẫn rõ ràng rành mạch, thành phố này từng lưu lại cho mình biết bao nhục nhã, tuy dần dần bị thời gian xoá đi, nhưng sự bài xích trong nội tâm đối với nơi này vẫn luôn ở đó!

Cô không khỏi nhớ tới Ninh Vũ. Chỉ có ở bên cạnh em ấy, mình mới có thể hoàn toàn thả lỏng, có thể không cần nghĩ ngợi điều gì, cái gì cũng không sợ, an an tĩnh tĩnh ngủ say! Bởi vì tự mình biết em ấy không hề làm tổn thương trái tim mình, trái tim tinh thuần của em có thể khiến mình cảm thấy thoải mái mà thả lỏng!

Thành phố quen thuộc này lại xa lạ đến thế, vì cái gì mình phải dừng lại đây? Sau đó lại phải chịu người khác làm tổn thương mình? Đột nhiên rất nhớ Ninh Vũ. Nhớ đến muốn khóc! Không phải vì bị uỷ khuất, cũng không phải bởi vì nhớ tới dĩ vãng, mà là nhớ nhung vòng tay ôm ấp của nàng, là sau khi mệt mỏi muốn trở lại bên cạnh người an tĩnh mà đơn thuần ấy!

“Tôi rất nhớ em!” Lan Hinh hơi do dự, rốt cục lấy di động ra, nhắn cho Ninh Vũ một tin.

Sự trầm mặc của Miêu Chấp rốt cục cũng bị phát vỡ, tựa hồ gom đủ dững khí, sau đó mở miệng: “Bạn trai à?”

“Ừ!” Lan Hinh gật gật đầu, trên mặt nở nụ cười. Bạn trai hay bạn gái thì có khác gì nhau đâu, chỉ cần là người đó, yêu nhau, thế là đủ rồi.

“Phải rồi, cậu là cô gái tốt như thế, sao có thể không có ai theo đuổi được.....” Miêu Chấp cười khố. Mình chờ đợi nhiều năm, nay lại đến muộn, thật sự đúng là châm chọc. Lúc trước vì sao lại không dám? Bởi vì thời gian không đúng, là khi đối mặt với kỳ thi vào đại học, cũng bởi vì cô

là đối tượng bị các học sinh khác cười chê. Nhưng tốt nghiệp rồi, cô liền biến mất, không có số điện thoại, không có địa chỉ, chỉ biết cô vào đại học.....Rồi sau đó, rốt cuộc không tìm được. Đợi đến lúc gặp lại, cũng đã là người con gái của kẻ khác.

Tin nhắn của Ninh Vũ được gửi lại: “Em cũng rất nhớ chị, mấy ngày qua ăn không ngon ngủ không yên! Cứ cảm thấy bên cạnh không có chị sẽ không quen, sẽ bồn chồn!”

Lan Hình nhìn tin nhắn, trước mắt không khỏi hiện lên bộ dáng Ninh Vũ ngân người, nhịn không được cười, tất cả đều hiện lên trên mặt.

“Ngốc! Lo ăn lo ngủ đi. Chăm sóc thân thể cho tốt, đợi đến lúc khai giảng tôi sẽ chuẩn bị đồ ăn thật ngon cho em!” Tình yêu thương tràn đầy trong lòng đều đọng đầy trong một câu này, kỳ thật làm sao mình lại không mong được gặp nàng sớm hơn một chút.

“Ừ, em muốn ăn cơm chị nấu, cũng muốn ăn chị!” Tin nhắn trả lời tiếp theo khiến mặt Lan Hình đỏ lên, nhớ tới trận điên cuồng hai ngày trước khi chia tay liền nhịn không được tim đập gia tốc.

Ngẩng đầu nhìn phía trước, đã đến gần nhà ga. Lan Hình bình ổn lại cảm xúc, nói: “Miêu Chấp, đưa đến đây thôi. Buổi họp lớp cậu cứ thế mà đi sẽ không ổn. Tôi đi là chuyện đương nhiên, cậu đi như thế không đúng. Để tôi tự mình về. Xe khách đi rất tiện!”

Miêu Chấp há miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, lại chung quy không nói ra lời, chỉ chậm rãi đưa Lan Hình đến bên ngoài nhà ga. Do dự mãi, chờ đến khi Lan Hình xuống xe lại sắp xếp cầm hành lý, cho đến khi vẫy tay chào cảm ơn hẳn, hẳn tựa hồ mới tỉnh ngộ. Đột nhiên hẳn đưa tay cầm tay Lan Hình, có chút kích động mở miệng: “Cậu có biết suốt bao năm qua tôi vẫn luôn chờ đợi cậu không!”

“Không biết!” Lan Hình thản nhiên đáp.

“Cậu có biết bắt đầu từ cấp ba tôi đã thích cậu không!” Miêu Chấp giữ chặt tay Lan Hinh, trong ánh mắt ẩn chứa khát vọng.

“Không biết!” Lan Hinh vẫn trả lời thản nhiên như cũ, nhưng ánh mắt đã hơi lạnh xuống — không thích người kích động như thế, còn có những hành động kích động như vậy!

“Vậy cậu có thể cho tôi một cơ hội không?” Miêu Chấp nhìn cô, trong ánh mắt có cảm giác bất chấp mọi giá.

“Nếu đã bỏ lỡ thì là bỏ lỡ, cần gì phải cưỡng cầu?” Lan Hinh muốn rút tay về, nhưng lại không thành công.

“Nếu cậu nguyện ý trở về, tôi có thể thu xếp công việc cho cậu, không cần làm quán cơm vất vả như thế nữa. Chúng ta kết hôn rồi, tôi có thể chăm lo cho cậu, trong thành phố này không ai dám bắt nạt hay chê cười cậu nữa!” Miêu Chấp nhìn cô, lời nói chắt chứa mong mỏi.

“Nói xong rồi?” Lan Hinh lạnh lùng nhìn hẳn.

Miêu Chấp nhìn cô, nhẹ nhàng gật đầu.

Lan Hinh rút tay về: “Xe đến rồi.....Gặp lại sau!” Lan Hinh nói xong, xách hành lý, liền bước nhanh tới nhà ga, bỏ lại một mình Miêu Chấp nhìn bóng lưng cô, thất bại nói không nên lời.

Ngồi lên xe, Lan Hinh tựa vào lưng ghế, nhớ tới lời Miêu Chấp nói — thu xếp công việc cho mình.....Nếu mình cần một công việc thì làm gì cần hẳn an bài? Mình thiếu là tiền, mà không phải công việc! Đợi hai đứa em tốt nghiệp, có thể tự lo cho cuộc sống của chúng, mình có lẽ sẽ không cần quán cơm đó nữa, là sẽ đi tìm một công việc mà mình muốn làm!

Mình sao lại cần phải dựa vào một người đàn ông cơ chứ?

Kết hôn! Sẽ không ai dám bắt nạt hay chê cười mình? Quan trọng sao? Ở thành phố đó, vẫn như thế không ai có thể cười chê mình hay xem nhẹ mình, tất cả những thứ đó đều dùng hay bàn tay của mình cần cù thu hoạch được chứ không cần ai bố thí, cũng không phải thụ thuộc vào ai mới có. Người biết thì tự nhiên sẽ biết, mà người không hiểu rồi chê cười mình, coi thường mình thì có gì quan trọng cần phải so đo làm gì?

Mỗi người đều có con đường riêng của mình cần phải đi.....

Thứ mình muốn thật ra đơn giản lắm, đơn giản thế mà thôi.....Bình bình dị dị, an an tĩnh tĩnh, có một người để yêu thương, có thể khiến mình có can đảm buông tha cho cuộc sống một thân một mình, có thể khiến mình có gan buông xuống mọi đề phòng, yên tâm hưởng thụ cuộc đời.....

“Rất nhớ vòng tay của em.....” Lan Hinh nhả trả lời Ninh Vũ. Rất muốn hỏi Ninh Vũ một câu: Không biết tôi có thể hy vọng xa vời, cả đời đều có được điều đó hay không. Nhưng Lan Hinh lại không hỏi.

Có những lời, không cần hỏi, thời gian sẽ đưa ra đáp án, mà hỏi, có được đương nhiên là câu trả lời khẳng định, bởi vì yêu, mà yêu là hiện thực trước mặt, tương lai thì ai cũng không biết sẽ có thứ gì cần mọi người phải đối mặt.

Cho nên nếu hỏi câu đó, chính là tự tạo cho mình một bộ gông xiềng.....Khiến bản thân tràn ngập hy vọng, như vậy nếu có một ngày mình đợi được lại là một kết cục khác, làm sao lại không phải thất vọng đến tuyệt vọng đây?

Tin trả lời cũng rất mau nhận được: “Em muốn có thể ôm chị cả đời này.....”

Lan Hinh tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn mấy chữ kia — Ha ha, dù không hỏi, lại vẫn nhận được đáp án này!

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Xe khách chỉ tới trấn trên, về nhà còn hơn mười dặm đường chỉ có thể đi xe máy chạy trên con đường gập ghềnh bùn đất, cùng với vốn năm dặm đường núi hẹp dài chỉ có thể đi bộ. Lan Hình ở trấn trên tìm một bác xe ôm, thoả thuận giá tiền xong liền chạy về nhà trên con đường đất, bánh xe lăn tròn cuốn tro bụi bay lên thật cao, mãi cũng không lắng xuống. Cây cối hai bên đường nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, trái tim nặng nề của Lan Hình tựa hồ bị ném lên thật cao trên con đường vội vã về nhà.

Một vài ký ức vụt thoáng qua trong lòng, bóng dáng đứa trẻ từng gầy yếu nghèo khổ, vai đeo túi áo vải mẹ may, cũng gánh trên lưng kỳ vọng nặng nề của cha mẹ, quần áo lam lũ từng đi qua trên con đường này thỉnh thoảng lại hiện về — từng tự ti, nhát gan, lo sợ nghi hoặc, những thứ đó qua mỗi giai đoạn trên con đường trưởng thành là một thứ tồn tại khắc sâu.

Lan Hình đột nhiên xúc động muốn đưa Ninh Vũ tới nơi này.

Đó sẽ là tình cảnh thế nào đây? Đối với quá khứ hay gia đình của mình, Lan Hình sớm đã có thể bình thản đem mọi thứ về mình phơi bày trước mặt người khác mà chẳng hề tự ti. Nhưng giờ khắc này, khi nghĩ đến Ninh Vũ, trong phút lơ đãng, Lan Hình dĩ nhiên cũng có một chút thắc thỏm không yên. Cô thử nghĩ đến quá khứ của Ninh Vũ. Nghĩ nàng hẳn sẽ mặc những bộ quần áo đẹp đẽ, lưng khoác balo sạch sẽ tung tăng đi trên đường. Nàng xinh đẹp đơn thuần như thế, lại thông minh ưu tú, nàng hẳn là đứa con cưng của thế giới này, có được sự yêu thương và ngưỡng mộ của những người xung quanh, tất cả những điều đó hoàn toàn khác biệt với quá khứ của mình. Mà hoàn cảnh của mình lại là thế giới mà nàng chưa từng tiếp xúc

qua, là một thế giới thậm chí ngoài tầm những điều nàng từng trải nghiệm hay nhận thức trong cuộc sống.

Cơn gió đông lạnh lẽo gào thét thổi qua, như một lưỡi dao nhỏ bé mà sắc bén cắt lên làn da, Lan Hình ngồi trên xe máy bị lạnh đến run rẩy, mà trong lòng cô lại dâng lên một cỗ cảm giác lạnh lẽo không biết tới từ đâu — Thế thì, liệu Ninh Vũ có thể chấp nhận tất cả những điều đó được không?

Nỗi lo lắng này sau khi nảy sinh liền nhanh chóng bị phóng đại, dần dần trở thành một thứ cảm xúc đau đớn kịch liệt bao lấy Lan Hình. Cô đột nhiên phát hiện, qua biết bao nhiêu năm như vậy, sự tự ti đã sớm rời xa mình lại đột nhiên xuất hiện trong lòng, hơn nữa nhanh chóng chiếm lấy tâm trí vốn đã đủ mạnh mẽ của mình.

Thì ra vốn không phải mình đã xa rời sự tự ti, mà là bởi vì mình đã tìm được một không gian đủ vững chắc, đủ để khiến mình có thể bình thản đối diện với những lời bình luận cùng giọng điệu mỉa mai của người khác. Đủ để đứng trước sự chỉ trích dạy đời của người khác mà bình tĩnh lại kiêu ngạo thẳng bước đi trên con đường của mình.

Bởi vì mình đã hiểu, cái nhìn của người khác đối với mình mà nói thì chẳng có ý nghĩa gì. Người trên đời này không chung vui với mình, không chia sẻ nỗi buồn cùng mình, bọn họ lấy mình ra để làm trò giải trí, chế giễu đùa cợt, đến cuối cùng ngoái đầu nhìn lại, bất quá chỉ là một vở hài kịch trong màn diễn cuộc sống muôn hình vạn trạng mà thôi.

Chỉ là một vở hài kịch, cho nên chẳng thêm bận tâm.

Đã từng gặp qua biết bao nhiêu người, lúc khóc lúc cười hoặc khi điên cuồng, bất quá cũng chỉ là thứ cảm xúc nhất thời mà thôi, trôi qua rồi liền thôi. Thời gian là một thứ kỳ diệu, sẽ mang đi nỗi khổ mà lúc ấy ta cứ ngỡ gần như không thể vượt qua, nhưng đợi đến khi qua rồi, bạn sẽ lạnh nhạt cười, tất cả chỉ như mây khói, tiêu tán vô tung, con đường vẫn ở dưới chân

mình, mà bản thân mình, lại vẫn như cũ là chính mình, cũng không vì ánh mắt người khác mà thật sự bị vỡ nát ra thành trăm mảnh.

Nhưng đã qua nhiều năm vậy rồi, chính mình cũng đã đủ mạnh mẽ vì sao lại nảy sinh cảm giác thấp thỏm không yên như thế?

Lan Hình cười khố.

Nếu lòng không có dục vọng thì sẽ có được. Nếu lòng không ham muốn thì sẽ chẳng có điều e ngại.

Mà hiện tại lòng lại bồn chồn e ngại, đó là vì sao?

Lan Hình ngửa đầu nhìn trời, dưới ánh tịch dương nhợt nhạt, cơn gió lạnh cuốn mái tóc cô tung bay, dáng hình Ninh Vũ trong khoảnh khắc lấp đầy trái tim cô. Đôi mắt đơn thuần mà trong trẻo của nàng dịu dàng nhìn mình, mà trong khoảnh khắc, trái tim mình lại trầm mê vào đôi mắt ấy.....

Trầm mê, là một từ đáng sợ lại khiến người ta khó có thể giã dựa thoát khỏi cỡ nào!

Xe máy vừa dừng lại, Lan Gia và Lan Duệ vui mừng chạy ra từ rừng cây bên đường. Giữa trưa hai chị em đã nhận được điện thoại của Lan Hình liền vội vàng chạy đến đây chờ, tới giờ này mặt trời đã gần khuất sau núi,

“Chị, chị chậm quá! Tụi em chờ chị lâu lắm rồi.” Lan Gia ngoài miệng thăm oán, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy vui mừng.

Lan Duệ tươi cười hớn hờ tới giúp xách hành lý, lạnh mồm lạnh miệng tranh Lan Gia nói tiếp: “Chúng ta phải mau về thôi, mẹ đã làm sẵn một bàn đầy thức ăn chờ chị đó. À, nghe nói chị sẽ về, Liêu tam gia và má Vương đều đến nhà mình trò chuyện với mẹ, chủ yếu là muốn chờ chị.”

Lan Hình trả tiền xe, chiếc xe nổ máy, lại cuốn lên đầy trời cát bụi, vôi vàng mà đi.

“Thật là, làm long trọng như thế làm gì.” Nhìn thấy em trai em gái, cảm giác ấm áp dâng tràn trong lòng, dòng suy nghĩ rồi bời lúc trước bị gạt qua một bên, chút thắc thỏm không yên cũng bị thu lại dưới đáy lòng.

“Chị mang gì thế, nặng như vậy!” Lan Duệ nâng nâng túi hành lý, thuận thực đặt lên vai.

“Nặng? Chị ấy xách từ nơi xa về đến đây, em là một thằng đàn ông con trai như thế mà còn không xách nổi à?” Lan Gia bắt đầu quở trách Lan Duệ, sau đó hai người bắt đầu một màn cãi nhau vô nghĩa.

“Bất quá, em cảm thấy Liêu tam gia và má Vương đến nhà mình hình như có ý tứ gì đó.....” Lan Gia đi bên cạnh Lan Hình, chấm dứt màn đấu võ mồm nhằm chán với Lan Duệ.

“Có ý gì? Hàng xóm không phải luôn như thế sao? Thích tới thăm, nhà ai có người tới chơi đều phải đến chung vui.” Đây là thói quen của những người cùng trong một làng. Nhà ai có chuyện gì, chỉ nửa ngày trời là toàn thôn đều biết, mỗi khi mình về cũng thường xuyên có hàng xóm đến nhà chơi.

“Lần này khác, em thấy má Vương và mẹ ở trong bếp thấp giọng thì thầm rất lâu, nhìn kiểu đó, chỉ sợ là đang nói chuyện giới thiệu đối tượng cho chị.” Lan Duệ ở phía sau nói chen vào. Đường núi không rộng, hai người đi song song còn hơi chật chội, Lan Duệ chỉ có thể đi sau hai người chị.

“Giới thiệu đối tượng?” Lan Hình dờ khóc dờ cười, quay đầu nhìn Lan Duệ: “Không phải chị già đến thế chứ?”

“Chị à, chị không già, nhưng người cùng thôn với mình lại không nghĩ như thế. Chị cũng không phải không biết đó, có rất nhiều người mới mười bảy mười tám tuổi đã kết hôn sinh con, những người cùng tuổi chúng ta ở trong thôn đều đã có con đến tuổi đi học cả rồi.” Lan Duệ nói chuyện như một người trưởng thành.

“Chuyện đó không hợp pháp, tốt xấu gì chúng ta cũng là người có học, hiểu rõ pháp luật, không thể làm vậy.” Lan Hinh trêu chọc cười hỏi Lan Gia: “Không phải em cũng giống chị sao?”

Lan Duệ lại ở phía sau tiếp lời: “Không giống, tuy chị ba chỉ nhỏ hơn chị mấy phút, nhưng chị ý vẫn còn đi học, còn đi học thì không tính.”

“Đây là lý luận gì chứ?!” Lan Hinh cười tỏ vẻ không sao cả, nhưng trong lòng lại hiểu rõ sự thật đó. Ở một ngôi làng tận nơi thâm sơn cùng cốc thế này, hai mươi lăm tuổi tuyệt đối là khuê nữ luống tuổi gả không được. Xem ra trở về phải báo cáo với ba mẹ một phen mới được.

Đang nghĩ thì di động của Lan Hinh reo vang.

Là Ninh Vũ gọi tới.

“Hinh, chị còn chưa tới nhà à? Nhắn tin cho chị cũng không thấy chị trả lời, gọi điện thoại cũng không thấy nghe máy, em lo chết mất.” Điện thoại vừa kết nối, Ninh Vũ liền ào ào nói một hơi, đứa nhỏ này rõ ràng rất nôn nóng.

Nghe thanh âm lo lắng của Ninh Vũ, lòng Lan Hinh đầy ấm áp, giọng nói cũng ôn nhu không ít: “Còn chưa tới nhà, chẳng qua cũng sắp rồi. Đường về nhà tôi hơi phiền, phải đổi qua đi xe máy, vừa rồi lúc ngồi xe máy không tiện nhìn điện thoại.....”

Ninh Vũ thở phào một hơi, thanh âm trong trẻo cũng mềm xuống: “Ừ, an toàn là trên hết, chỉ cần chị đến nơi an toàn là được.” Tạm dừng một

chút, Ninh Vũ bổ sung thêm một câu: “Em nhớ chị.”

Trái tim Lan Hinh nhảy lên “thình thịch”, có chút lo lắng Lan Gia ở bên cạnh nghe được, muốn nghiêng đầu nhìn về mặt của Lan Gia, lại cảm thấy mình mà làm thế chính là giấu đầu lòi đuôi. Thật vất vả mới có thể khống chế sắc mặt của mình ở phạm vi bình thường, Ninh Vũ ở đầu bên kia không hề nhận ra tình hình, lại tiếp tục nói: “Nhớ nhưng thật sự là một thứ vừa dày vò người ta lại vừa ngọt ngào. Trong đầu em luôn hiện lên hình ảnh của chị, về mặt của chị, đôi khi, chỉ một nét mặt của chị là đủ để em có thể tưởng tượng suốt một giờ.”

“Ồngốc ah.....” Lan Hinh nhin không được sinh nịnh mắng một câu, đợi đến khi ba chữ này vuột ra khỏi miệng mới cảm thấy hình như không ổn, nhin không được nghiêng đầu nhìn, không biết từ khi nào Lan Gia đã lui lại một bước, sóng vai đi cùng Lan Duệ. Lan Hinh hơi nhẹ nhàng thở ra, thế này xem như bịt tai trộm chuông đi, nhưng mà với Ninh Vũ lại luôn cảm thấy không nở thực nhiều. Chẳng sợ cô biết việc hiện tại mình nên làm nhất là chấm dứt cuộc điện thoại với Ninh Vũ.

“Thích nhất nghe những lời vừa cứng chiều vừa thương yêu này của chị.” Ninh Vũ ở bên kia có vẻ tìm được một nơi thoải mái, chuẩn bị nói chuyện phiếm với Lan Hinh: “Hinh, chị nói xem có phải em không bình thường...có phải em...rất háo sắc không?” Ninh Vũ có chút ấp a ấp úng ngượng ngùng.

“Hả? Vì sao?” Vừa nghe Ninh Vũ nói, vừa cẩn thận để ý em trai em gái đằng sau, Lan Hinh không kịp hiểu ý Ninh Vũ.

“Em cứ luôn nghĩ đến chị.....” Ninh Vũ tựa hồ sợ Lan Hinh không rõ, lại bổ sung thêm một câu, nhưng có chút không rõ ràng: “Chính là nhớ chị....chuyện đó.....Ừ, nhớ đến chuyện đó.....”

Mặt Lan Hinh đỏ lên, không đợi Ninh Vũ tiếp tục nói đã vội vàng mở miệng: “Ừ, tôi sắp tới nhà rồi, em trai với em gái tới đón tôi, cho nên không cần lo lắng đâu,:

Bên kia điện thoại, Ninh Vũ ngẩn ra, không ngờ bên cạnh Lan Hinh còn có người khác, nhưng lại không cam lòng cúp máy: “VẬY CHỊ CÓ NHỚ EM KHÔNG? CHỊ NÓI CÓ HAY KHÔNG LÀ ĐƯỢC RỒI.”

“Đương nhiên.....”

“Là kiểu nhớ kia kìa.....” Cô gái nhỏ có vẻ rất rối rắm vấn đề này.

Lan Hinh có loại xúc động muốn rúc vào bụi cây để trốn, bất quá tuy trong lòng đập như trống trận, nhưng vẫn nhịn xuống mọi hành động khác thường, điều chỉnh cảm xúc một chút: “Ừ.....”

Ninh Vũ vui vẻ cười rộ lên, ở bên kia làm bộ hôn mấy cái, sau đó mới bình tĩnh trở lại, sâu kín cảm khái: “Hinh, chị biết không? Tuy chị rất có tài, rất độc lập, nhưng không liên lạc được với chị, em vẫn sẽ rất lo lắng, đó là sự khủng hoảng như để lạc mất trái tim mình. Cho nên, chị đừng khiến em không liên lạc được với chị. Được không?”

Cơn gió đêm càng thêm dữ dội lạnh lẽo, nhưng Lan Hinh lại cảm thấy trong lòng ấm áp: “Ừ!”

Cúp máy, trên mặt Lan Hinh còn hiện rõ nụ cười ấm áp không kiềm chế được.

“Chị, điện thoại của ai thế?” Lan Gia tiến lại, vẻ mặt có chút mờ ám.

“Em thấy má Vương đến vô ích rồi!” Lan Duệ ở phía sau cười hắc hắc.

“Tự cho mình thông minh là việc ngu xuẩn nhất!” Lan Gia thấy mình bị ngắt lời, lại bắt đầu cãi nhau với Lan Duệ.

“Chẳng lẽ muốn em giống chị, luôn giả ngu chắc? Chị không nhìn thấy đáng về chị hai vừa hạnh phúc vừa ngượng ngùng sao?” Lan Duệ cãi lại.

“Được rồi được rồi, đừng cãi nhau nữa, đúng là tràn đầy tình lực mà.” Lan Hinh lên tiếng ngăn cản.

“Vậy không phải chị hai nên giải thích nghi hoặc cho tụi em à?” Lan Gia kéo tay Lan Hinh, tràn ngập hứng thú với người phía bên kia điện thoại. Suốt bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên nhìn thấy chị hai khi nói chuyện với người khác lại có vẻ mặt dịu dàng ngọt ngào như thế. Hẳn là rất thích.

“Đừng đoán, là một cô gái, còn nhỏ hơn hai đứa mấy tuổi.” Lan Hinh cười khẽ.

Lan Gia và Lan Duệ đồng thời bĩu môi, vẻ mặt không tin.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Khi về đến nhà thì trời đã tối rồi, chú chó vàng sủa to một tiếng rồi lao ra từ nhà chính, phe phẩy đuôi nhào tới, dọa Lan Hinh bị giật mình.

“Phúc Tử!” Lan Huệ ở phía sau Lan Hinh lanh lẹ xông tới trước hét lớn một tiếng với con chó kia, sau đó lại mắng: “Không có mắt à? Chị hai đi lâu không về là mày lập tức không nhận ra rồi!”

Con chó vàng cúi đầu rên ư ử hai tiếng, cái đuôi ngoe nguẩy vẫy đi đến trước mặt Lan Hinh, cái đầu to cọ cọ lấy đuôi Lan Hinh.

Lan Gia đưa tay vuốt ve đầu con chó: “Em ngốc thật, không phải Phúc Tử không nhận ra chị hai, mà là nhìn thấy chị hai nên vui quá, cho nên muốn tới làm nũng.”

Phúc Tử không sủa thì thôi, nó vừa kêu một cái, tiếng sủa rõ to của nó liền dẫn tới một tràng tiếng chó sủa liên tiếp khắp ngôi làng đã sấm tối. Nghe tiếng chó sủa, người trong nhà liền biết Lan Hinh đã trở lại, vội vàng đi ra.

“Về rồi à về rồi à, Lan Hinh đã về.” Ba mẹ già đôn hậu còn chưa mở miệng nói, má Vương đã vội vàng: “Nhìn xem ba mẹ con mừng chưa kìa.”

“Ah, về rồi đó à, mau vào đi.” Mẹ đeo tạp dề, trên tay còn cầm quả thông, mái tóc còn chưa đến năm mươi đã hoa râm hơi rối, trên mặt còn dính vài cọng cỏ để nhóm lửa, nhìn thấy Lan Hinh về, khuôn mặt vừa đen vừa tràn đầy nếp nhăn cười như đoá hoa nở rộ.

Đợi chào hỏi má Vương và Liêu tam gia rồi, Lan Hinh lại nói với cha mẹ vài câu tình hình lúc đi đường, lúc này tiếng chó sủa mới dần lắng xuống. Trên con đường nhỏ tối mịt ở ngoài lại có người cao giọng hỏi: “Lan lão thái gia, ai về thế, Lan Hinh à?”

Cha Lan Hinh, Lan Quốc Hải là một người kiệm lời, vừa cười đáp vừa ra khỏi nhà đưa cho người mới tới điều thuốc.

Ồn ào một trận, người một nhà mới ngồi xuống. Ba mẹ mời má Vương và Liêu tam gia ở lại ăn cơm, nhưng hai người đó lại khéo léo từ chối. Liêu tam gia có phần muốn nói lại thôi, khi nói chuyện với Lan Hinh sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên.

“Liêu Phân đã về chưa ạ?” Lan Hinh nói chuyện với Liêu tam gia, vẻ mặt vẫn ôn hoà như cũ.

“Aish, không về. Đi làm công mà, tiền lộ phí cũng quý.” Nét mặt Liêu tam gia nhuộm chút u sầu: “Thế này mà mới học năm thứ nhất đó, trong nhà thật sự không trang trải nổi.”

“Qua mấy năm nữa tốt nghiệp rồi sẽ khá hơn mà.” Lan Hinh an ủi ông: “Em ấy học rất khá.”

Con gái của Liêu tam gia, Liêu Phân là sinh viên thứ tư trong cái thôn nhỏ này. Tuy ba thứ hạng đầu đều bị ba đứa con nhà họ Lan chiếm hết, nhưng đây cũng là chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

“Chú vẫn nói cho dù có phải nát cái bộ xương già này thì cũng vẫn muốn để con bé đi học. Người khác nói nhà chú không có con trai, nhưng con thấy đó, con gái nhà chú còn mạnh mẽ hơn con trai nhà người ta.” Liêu tam gia châm điều thuốc, vẻ mặt tự nhiên vừa rồi bị sự kích động lúc này lấn át: “Chú muốn học theo ba con. Con xem không phải mấy năm trước dù ba con phải đi bán máu cũng muốn lo cho mấy đứa ăn học sao. Giờ thì tốt rồi, con tốt nghiệp hơn một năm, đến tất niên cũng có thể mổ heo ăn mừng.

Những người nói đi học chỉ vô ích là những kẻ không có văn hoá, không nhìn được xa, nên cho một cái tát! Chúng ta không có văn hoá, nên không tránh khỏi phải lo lắng về tiền bạc, vất vả cũng không quan trọng, con gái chú được ăn học, chờ tốt nghiệp rồi sẽ kiếm được thật nhiều tiền, mua cho vợ chồng chú căn nhà tốt hơn bọn họ.”

Lan Hình nghe được hai chữ “bán máu”, lòng trùng xuống, trước mặt người ngoài cũng không tiện hỏi, chỉ là trái tim nhói lên đau đớn. Lan Gia và Lan Duệ đứng cạnh nhìn nhau, mặt mày trắng bệch.

“Chuyện đó nhất định, nhất định rồi.....Con bé Liêu Phân đó rất có tiền đồ.” Lan Quốc Hải mới từ bên ngoài vào nhà liền vội vàng lên tiếng trả lời. Lan Duệ thấy ba vào cửa liền há mồm định hỏi, Lan Hình đưa tay vỗ vỗ đùi thẳng bé, nó liền ráng nuốt lời định nói lại.

“Hai ngày trước, chú tới tìm La tam nhi vay tiền, aish.....” Thanh âm của Liêu tam gia thấp xuống, thở dài một tiếng, lắc đầu.

“Bốn đứa con trai của La tam nhi đi làm công ở công trường ở thành phố khác, tuy làm lao động tay chân, nhưng nghe nói kiếm được không ít. Máy năm trước họ mới mua căn nhà, con nghĩ mà xem, nhà lâu đó, một tầng một gác, tường gạch mái ngói, hẳn tốn kém không ít tiền. La tam nhi còn nói nếu không phải đường xá không tốt thì hẳn đã mua xe máy rồi. Hẳn còn huyênh hoang nói, tuy trước kia nghèo, nhưng giờ mua xe xịn cũng mua được, xe bốn bánh đó.” Má Vương ở bên cạnh bồi thêm một câu, miệng chặc chặc cảm thán.

“Kiếm được thì sao? Đó cũng là tiền của người ta.” Liêu tam gia rít một hơi thuốc, đôi con ngươi đục ngầu ánh lên phần nộ: “Chú ăn nói khép nép vào cửa, ghế cũng không cho chú ngồi, giọng điệu con dâu của La tam nhi nói chuyện con chưa nghe qua đâu, chua ngoa lắm điều, nói chú không nên để Liêu Phân đi học, nói con gái là để nhà người khác nuôi, đi học làm gì? Chỉ cần có thể nấu cơm, có thể sinh con thì đã là một người phụ nữ tốt rồi.

Chú bảo chuyện không thể nói vậy được, con cái có thể học thì phải tìm cách cho nó học. Nhìn xem anh Lan giờ không phải cũng hết khổ rồi sao?”

“Đó là do anh Lan có phúc.” Má Vương nói có phần hâm mộ.

“Kết quả là con dâu của La tam nhi đuổi chú ra khỏi cửa.....Nói con gái của Lan Quốc Hải rất có tiền đồ, làm rạng rỡ tổ tông, cho nên con đường Liêu tam gia chú đây đi khác với nhà họ, cho nên không cần đến viếng cửa nhà họ La. Con nghe xem nó nói vậy là có ý gì chứ?” Đôi mắt đục ngầu của La tam gia hơi ươn ướt: “Chú còn chưa kịp nói lời nào vay tiền mà.....Cái thằng La tam nhi đó tính bối phận ra chỉ đáng thuộc hàng con cháu của chú thôi chứ!”

“Thời nay, lao động tay chân cũng có thể kiếm được tiền, nhà bọn họ đông con trai, nhiều sức, hiện tại thành cái nhà lớn nhất làng rồi. Tôi thấy con bé đó hẳn biết anh không có tiền, tới cửa là để vay tiền nên mới làm vậy.” Má Vương gật gật đầu, thốn thức một phen.

“Còn thiếu bao nhiêu?” Lan Quốc Hải ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh cửa, hỏi Liêu tam gia.

“Cũng không nhiều lắm, học kỳ sau không cần nộp học phí. Chỉ là phí sinh hoạt, Phân nhi nhà tôi cũng là đứa tiết kiệm, nhưng con bé sống ở ngoài cũng cần phải ăn cơm. Một tháng tôi gửi cho nó một trăm đồng, muốn nhiều hơn nữa cũng không được.”

“Vậy anh xem năm trăm đồng đủ không? Lan Quốc Hải có chút lo lắng hỏi. Dù sao nhà họ Lan hiện tại cũng khó khăn, tuy Lan Hinh có thể kiếm tiền, nhưng dù sao cũng chỉ mới tốt nghiệp hơn một năm, vừa phải trả nợ, vừa phải đóng tiền học phí cho Lan Gia và Lan Duệ. Năm nay giết heo cũng vì muốn tranh chút thể diện, để cho những người luôn ở sau lưng nói học hành là việc vô ích, những người luôn chê cười nhà họ Lan nhìn xem, nhìn xem nhà mình hiện tại ngày một khá hơn. Về mặt khác, Lan Hinh đã

gánh việc nuôi hai đứa em, áp lực trong nhà cũng nhỏ, Lan Quốc Hải cũng định tự cắt mấy khối thịt để cảm ơn người hàng xóm trước kia thường xuyên cho mình vay tiền.

“Đủ đủ đủ.....Anh Lan, tôi nhớ đồ phần nhân tình này của anh. Anh xem, lúc Phân nhi nhà tôi mới vào đại học đã tới mượn anh ba ngàn đồng.....Tôi cũng không phải không biết xấu hổ, Lan Gia và Lan Duệ hai đứa nhỏ đều đang đi học, nếu không phải thật sự không có cách nào thì lời này tôi cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra vay anh.....Vốn sáu tháng cuối năm có nuôi một con heo, để dành làm phí sinh hoạt cho học kỳ sau.....Ai ngờ đâu.....Ai ngờ đâu vận khí không tốt, đều bệnh cả!” Liêu tam gia dụi dụi mắt, vài giọt nước mắt lã trên bàn tay gầy gò đen đúa của ông.

Lan Hình vội vàng lấy ví tiền rút năm trăm đồng ra đưa cho Liêu tam gia: “Sau này sẽ khá hơn mà. Chỉ chịu khổ mấy năm thôi.”

“Sẽ tốt hơn, khẳng định sẽ khá hơn. Chú nhìn ba con hiện tại là lại nghĩ về chú sau này. Chú nhất định sẽ kêu Phân nhi nhà chú nhớ rõ nhân tình của Lan gia!”

Liêu tam gia ngàn ân vạn tạ rời đi. Lan Hình nhìn Liêu tam gia mới bốn mươi tuổi mà lưng đã hơi còng, nhìn vẻ lo lắng sợ hãi của ông khi vay tiền lại không khỏi nghĩ đến khi mình còn đi học, ba mẹ cũng đi từ đầu thôn tới cuối thôn để vay tiền, cũng không dám mở miệng mượn nhiều quá, mượn ba mươi mười lăm đồng, đâu có bao giờ nói rõ được lúc nào sẽ trả. Đôi khi không mượn được, lúc về nhà vẻ mặt thất vọng, nhìn ba đứa con mà nước mắt lã dài.

Trong phòng nhất thời có chút an tĩnh, má Vương cười nói: “Vẫn là Lan Hình tốt, người đẹp mà lòng cũng tốt, lại có văn hoá, có khả năng kiếm tiền! Nếu ai cưới được Lan Hình nhà chúng ta thì thật sự là đời trước tích đức mà.”

Lan Quốc Hải cười ngậy ngốc.

Má Vương lại nói: “Lan Hình cũng đã hai mươi lăm rồi nhỉ, nên lo nghĩ đến chuyện chung thân đại sự rồi đó. Con gái lớn tuổi không dễ gả, nên lấy chồng sớm thì hơn.”

Lan Hình mỉm cười: “Chuyện thế này không thể vội, hưởng chi ba mẹ con gia giáo nghiêm khắc, thế nào cũng phải cân nhắc kỹ càng mới có thể dẫn về nhà ra mắt được.”

Má Vương sửng sốt: “Vậy là nói Lan Hình có bạn trai rồi?”

Lời này vừa nói ra, Lan Gia Lan Duệ Lan Quốc Hải, ba đôi mắt đều rơi trên người Lan Hình, ngay cả mẹ cô đang bận rộn trong bếp cũng ba bước hai bước chạy ra.

Lan Hình chỉ cười không nói.

Má Vương hiểu ra cười ha hả: “Con xem xem, con xem xem, con gái hai mươi lăm lớn thế rồi, còn thẹn thùng cái gì, có bạn trai thì mau dẫn về nhà cho ba mẹ con nhìn đi chứ! Cô còn cứ nghĩ đứa cháu con nhà chú cô có thể được hưởng phúc này chứ, thằng bé kia cũng là một nhân tài, người cao to một mét tám, tốt nghiệp quân đội, là một sĩ quan. Mặc quân phục vào đẹp trai khỏi phải bàn. Nó không thèm để mắt mấy đứa con gái bình thường, cô thấy nó và con cũng xứng, không ngờ giờ lại muộn một bước.....”

Lan Hình nhớ tới Ninh Vũ, trong lòng ngọt ngào, lại chua xót. Má Vương nói mấy lời sau đó chào ba mẹ Lan Hình rồi đi.

Lực chú ý của cả nhà lúc này lại toàn bộ tập trung lên Lan Hình. Trong tay mẹ cô còn cầm cây gắp than, cười trách: “Sao không dẫn về để mẹ và ba con nhìn xem!”

“Con mang về mấy thứ cho ba mẹ, mà bận rộn này giờ cũng chưa kịp lấy ra nữa!” Lan Hình vội vàng chuyển đề tài, sau đó mở túi hành lý, lấy từng món ra: “Đây là của ba, đây là của mẹ. Mùa đông lạnh, phải mặc nhiều hơn một chút, nếu không bệnh phong thấp sẽ càng nặng thêm.”

Lan Hình cầm hai bộ quần áo giữ nhiệt thật dày, lại cầm hai chiếc áo khoác ra: “Đừng tiếc không dám mặc, đợi đến lúc nó hỏng rồi còn chưa mặc được vài lần sẽ phí lắm.”

“Con xem ba mẹ ngày ngày làm lụng, mấy thứ quần áo đó mặc vào sợ sẽ hỏng mất.” Lực chú ý tạm thời bị rời đi, ba mẹ cười ha ha ngắm nhìn quần áo.

Lan Hình lại lôi ra mấy hộp thuốc: “Đây là thuốc dạ dày, đây là thuốc trị phong thấp, nơi này cách xa bệnh viện, hơn nữa con biết ba mẹ tiếc tiền đi bệnh viện, có điều nếu thân thể không thoải mái thì cũng cần phải tới bệnh viện kiểm tra một chút mới được.”

Lan Hình nói đầu đầu một hồi, sau đó giải thích cho cha mẹ công dụng của mấy lọ thuốc. Lan Gia cầm hai tờ giấy ra, đề số thật to trên đó, sau đó dán trên chai thuốc, để biết thuốc này một lần uống mấy viên. Cha mẹ không đi học, không biết chữ, cũng chỉ biết mấy con số.

“Lan Gia và Lan Duệ không có quà, thiếu gì thì nói với chị, chờ đến lúc khai giảng hai đứa vào thành phố, muốn mua gì cũng tiện hơn.” Lan Hình lấy hết đồ biếu cha mẹ ra, trong túi hành lý cũng chỉ còn lại hai bộ quần áo sạch để mặc sau khi tắm rửa.

Ngắm nhìn quần áo mới, người một nhà vui vẻ ăn cơm tối, đề tài không thiếu được chuyện sẽ xoay quanh vấn đề cá nhân của Lan Hình, nhưng Lan Hình vừa không khăng định cũng không phủ nhận. Đợi đến khi kết thúc bữa cơm, trong lòng mọi người đều cảm thấy Lan Hình nhất định đã có bạn trai, nhưng lại cũng không xác định được.

Cơm nước xong xuôi, Lan Gia và Lan Duệ giúp mẹ dọn dẹp bát đĩa, Lan Hình gọi ba mình: “Ba, ba con mình tâm sự đi.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Ba, thân thể ba có khoẻ không?” Hai cha con ngồi đối diện nói chuyện, từ phòng bếp cách vách truyền đến thanh âm Lan Gia và Lan Duệ trò chuyện cùng mẹ.

“Đương nhiên, ba còn chưa đến năm mươi mà, thân thể tốt lắm.” Lan Quốc Hải cười trả lời: “Ba có làm việc thêm mười năm nữa cũng không thành vấn đề, nhưng con đó, sắc mặt không tốt lắm, lại gầy quá, một mình ở bên ngoài phải chú ý thân thể, đừng chỉ mãi kiếm tiền.”

“Liêu tam gia nói ba bán máu.” Lan Hình cố gắng giữ cho bản thân mình bình tĩnh, nhưng khi những lời này được thốt ra, vẫn không thể che dấu nổi kích động của mình.

Trên mặt Lan Quốc Hải thoáng qua chút bối rối, vội vàng nói: “Đừng nghe ông ấy nói bừa, không có chuyện đó đâu. Bán máu thì phải lên thành phố, xa như vậy, mà cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền.” Thấy Lan Hình vẫn nhìn mình chằm chằm, trong ánh mắt có thứ cảm xúc mà ông không hình dung được, liền sốt ruột phát tay: “Thực sự không có việc này, bán máu có thể bán được bao nhiêu tiền chứ, trừ đủ để trả tiền xe đi lại thì thực sự không được bao nhiêu. Ba sẽ không làm chuyện này đâu.”

Lan Hình không hỏi nữa, lại nhịn không được chớp mũi chua xót, hai hàng nước mắt bỗng nhiên lăn dài. Ba đã hơn bốn mươi tuổi, cả đời cũng không biết nói dối, nói dối một cái là tay chân luống cuống, vẻ mặt xấu hổ. Ông muốn gạt người khác, nhưng cho dù ai cũng đều có thể dễ dàng nhìn ra chân tướng.

“Con gái...ba.....” Lan Quốc Hải muốn nói, nhưng miệng há ra lại không nói nên lời. Mình không có học, nhưng con cái lại thông minh. Rất hiểu chuyện! Những năm qua, ba đưa con, một đứa học trung học, hai đứa học đại học, không nói chuyện bán máu, chỉ cần có người muốn, nếu có thể chặt mình ra làm mấy khúc đem cầm bán lấy tiền ông cũng bằng lòng.

Nhưng mà không phải đều đã qua rồi sao?

Không phải nay đều đã tốt rồi?

Lan Hình nắm bàn tay xương xương, vừa thô vừa gầy của ba, thật lâu mới có thể bình ổn lại cảm xúc của mình: “Ba à.....”

“Ừ!”

“Sau này sẽ tốt hơn. Ba và mẹ cũng phải giữ gìn thân thể.” Ngàn vạn lời nói, đến cuối cùng chỉ còn lại một câu như thế. Lan Hình nghẹn ngào, cũng không nói nên lời.

“Con yên tâm, ba và mẹ vẫn khỏe. Chỉ cần mấy đứa có tương lai, các con sống tốt, ba và mẹ làm gì cũng đáng giá. Việc này.....Gia Gia và tiểu Duệ có biết không?” Lan Quốc Hải có chút lo lắng nhìn nhìn về phía nhà bếp.

“Biết ạ.”

Bàn tay Lan Quốc Hải khẽ run, qua một hồi lâu liền thở dài một tiếng, chuyện đó cũng là do bất đắc dĩ. Bán máu, suốt một ngày trời cũng chưa lại sức, đi đứng còn phải dựa vào vợ, nếu không bị ép đến nóng ruột thì ai lại làm như vậy?

“Là ba tự chủ trương cho Liêu tam gia vay tiền.....” Lan Quốc Hải nói một nửa, ý tứ đã rõ ràng. Hiện tại trong nhà Lan Hình là trụ cột, gánh nặng

nuôi em trai em gái đến trường cũng nặng nề, thật ra cũng không có tiền cho người khác mượn.

Lan Hình gật gật đầu, thấp giọng nói: “Con biết, nuôi con cái ăn học thật không dễ dàng.”

“Đúng thế, ông ấy thật sự sống không dễ dàng gì. Liêu tam nương chết sớm, lại có con nhỏ, cũng không tái hôn gì, cứ như thế vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi Liêu Phân khôn lớn, Liêu Phân là tính mạng của ông ấy. Trong thôn mọi người đều nói ông ấy ngốc, rã rời xương cốt để cho con gái đi học, chờ đến lúc nó lập gia đình thì vẫn thành con nhà người khác. Nhưng ông ấy vẫn cứng đầu, muốn con mình có tương lai.” Lan Quốc Hải là người lương thiện, nói đến nỗi bất hạnh của người khác, trong lòng cũng tràn đầy đồng cảm.

Lan Hình gật gật đầu: “Sẽ tốt thôi, vất vả rồi sẽ nhận được hồi báo. Không phải ba cũng lo con ngày nào đó sẽ lập gia đình, sẽ không thể giống bây giờ, chăm lo cho gia đình đấy chứ?”

Ánh mắt Lan Quốc Hải hơi âm đạm một chút, lại cười nói: “Nói gì vậy, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng. Con tìm được người thích hợp, nên gả thì cứ gả đi.”

“Vậy con không lấy chồng có được không?” Thanh âm Lan Hình ôn hoà, là một câu hỏi, lại nói rất khẳng định. Suốt một thời gian dài, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề có nên lập gia đình hay không, gánh nặng của cuộc sống khiến cô không rảnh rỗi để lo lắng tới chuyện đó, nhưng mà, sau khi gặp được Ninh Vũ, vấn đề này đột nhiên có đáp án. Một đáp án mà từ trước đến giờ mình chưa từng đoán trước được.

Rất nhiều lần, khi người khác hỏi mình, cần một người như thế nào mới có thể khiến mình bằng lòng từ bỏ cuộc sống một thân một mình. Mà chính

mình cũng từng vô số lần tự hỏi bản thân, cần một người thế nào mới có thể khiến mình có can đảm buông tha cho cuộc sống cô đơn.

Đáp án, có lẽ không nhất định là Ninh Vũ. Nhưng mình nhất định phải chờ, chờ em ấy chậm rãi lớn lên, chờ đến thời điểm em ấy có thể hoàn toàn chịu trách nhiệm với mọi hành vi của bản thân, rồi trao cho mình một đáp án.

Nếu ngày đó nàng nguyện ý tiến vào cuộc sống của mình, cùng mình gánh trên vai mọi gánh nặng và hy vọng mà sinh mệnh giao cho. Như vậy mình đương nhiên sẽ không lấy chồng cả đời này. Nếu phải gả, thì cũng sẽ là cô dâu của Ninh Vũ.

Nếu cuối cùng nàng rời khỏi cuộc sống của mình, như thế, đến lúc đó hẳn lại lo lắng đến việc có nên lấy chồng hay không, mà trước đó, trái tim mình chỉ thuộc về Ninh Vũ, thuộc về gia đình mình.

“Con nói gì ngốc thế!” Cảm xúc của Lan Quốc Hải có chút phức tạp, vừa mừng vừa lo nói không nên lời. Con gái đến tuổi kết hôn, vốn nên tìm nhà chồng, nhưng Lan Quốc Hải lại không nỡ, không nỡ để con gái mình trở thành con nhà người khác. Thứ cảm xúc này rất khó để nói rõ.

Lan Hình tiếp tục nói: “Vào cửa nhà người khác, thành người nhà người ta, chỉ sợ sẽ rất khó để chăm lo cho gia đình mình như bây giờ. Gia Gia và tiểu Duệ đều còn đang đi học, con thấy Gia Gia học rất khá, có lẽ muốn học bác sĩ, chỉ sợ trong chốc lát sẽ không giúp gì cho nhà được. Con cũng không muốn bị người khác trói buộc. Cho nên, ba và mẹ cũng không cần quan tâm tới vấn đề cá nhân của con. Nếu có ai muốn giới thiệu thì...liền bỏ qua đi. Đến thời điểm thích hợp, tự con sẽ tính toán sau.”

“Là ba mẹ già cả vô dụng, làm liên lụy đến con.....” Lan Quốc Hải nghe Lan Hình nói có lý, lại cảm thấy có gì đó không đúng, nghĩ tới nghĩ

lui, chỉ cảm thấy nếu mình có khả năng lại có tiền thì nhà họ Lan sẽ không cần lo lắng đến chuyện đó.

“Nhưng mà, chị.....” Không biết từ khi nào thì Lan Gia đã ra khỏi bếp, đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị Lan Hinh ngắt lời.

Lan Hinh quay đầu lại: “Gia Gia, một lát nữa chị sẽ nói chuyện riêng với em.”

Mẹ và Lan Duệ đều lần lượt ra khỏi bếp, cả nhà cùng quây quần trò chuyện, ba mẹ chưa từng được đi nhiều có chút tò mò lại có phần hưng phấn nghe ba đứa con kể về thế giới bên ngoài ngọn núi. Ba đứa con cùng ba mẹ nói việc đồng áng ở nhà, nói chuyện hoa màu đồng ruộng. Đợi đến đêm khuya mới lên giường nghỉ ngơi.

Giường nằm là giường gỗ đã dùng rất nhiều năm rồi, mấy thanh xà ngang dưới giường là do Lan Quốc Hải từ rất lâu về trước tự mình vót trúc đóng vào, mặt trên trái cây kê, trên mặt kê trái chiếu trúc làm từ thân cây trúc, đến mùa đông, trên mặt chiếu trúc trái tấm chăn sợi bông cũ kỹ đã dùng suốt hai mươi ba năm nên giờ trở nên thô ráp, phía trên đó lại trái tấm nệm vá chằng vá đụp cũ kỹ.

Mùa đông ở ngôi làng phía nam ngọn núi rất lạnh, cái lạnh rét buốt ngấm đến tận xương khiến người ta nằm trên giường cả nửa giờ vẫn nhịn không được rùng mình. Chiếc chăn cũ kỹ dùng nhiều năm, đặt trên người trừ thấy sức nặng ngoài thân thì cũng không có bao nhiêu công hiệu khiến người ta thấy ấm áp nhanh chóng.

Lan Gia và Lan Hinh cùng ngủ một giường lạnh đến run rẩy, co người lại dịch sát vào nhau để sưởi ấm, một hồi lâu sau, khớp hàm không ngừng va lập cập của hai người mới dần bình ổn trở lại: “Chị nói muốn một mình nói chuyện gì với em thế? Có phải là chuyện có bạn trai không?”

Lan Hinh cười lắc đầu, đưa tay chỉnh chỉnh lại chân cho Lan Gia: “Em cảm thấy, chị là người thế nào?”

“Thông minh, có khả năng, biết đảm đương, có trách nhiệm. Đương nhiên, nhìn cũng rất đẹp.” Lan Gia nhìn nóc nhà, nói lần lượt.

Lan Hinh cười khê: “Phải nói thật nhé.”

“Là thật mà. Em cảm thấy, trên thế giới này không có ai tốt hơn chị!” Lan Gia nói lời thật sự từ trong lòng. Nàng đối với Lan Hinh có một phần áy náy, chị em đồng thời học đại học, tuy không cùng trường, nhưng thành tích học tập của hai người đều rất tốt. Lan Hinh nếu muốn học nghiên cứu sinh thì có thể vào một trường rất tốt, nhưng từ sớm cô đã quyết định từ bỏ việc đó, cố gắng đi làm để kiếm tiền nuôi gia đình, để mình tiếp tục được đi học.

“Vậy em cảm thấy, cần một người thế nào mới có thể cùng sống với chị?” Lan Hinh chậm rãi hỏi, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Lan Gia không nhìn thấu suy nghĩ của cô, lại nhìn thấy một nét cười nhợt nhạt bên khoé môi cô.

“Hắn là một người đẹp trai, thông minh có tài, có thể giúp chị đỡ xuống trọng trách trên lưng.” Lan Gia nghĩ nghĩ rồi nói.

Lan Hinh lại lắc đầu: “Dung mạo của một người sẽ thay đổi, đẹp trai hay không cũng không quan trọng.”

“Vậy thì sẽ là người thế nào?” Lan Gia chớp chớp đôi mắt nhìn Lan Hinh, nhưng Lan Hinh vẫn như cũ nhắm mắt nhàn nhã nói chuyện.

“Người đó hẳn sẽ có một trái tim trong trẻo như bầu trời sau cơn mưa.....” Tựa như ánh mắt của Ninh Vũ, đơn thuần, sạch sẽ, có thể dễ dàng từ trái tim nàng chiết xuất ra từng giọt từng giọt, khiến mình nhin không được muốn yêu nàng, bảo vệ nàng. Khiến mình nhin không được sẽ

khát vọng vòng tay của nàng, khao khát hơi thở an tĩnh của nàng, khát vọng ở bên cạnh nàng, buông bỏ hết mọi gánh nặng.

“Chị có người mình thích.” Lan Gia tựa hồ tự lẩm bẫm. Nàng không nhìn thấu suy nghĩ của Lan Hình, lại có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc nhàn nhạt toát ra trong lòng Lan Hình giờ phút này, làm đưa em gái song sinh, Lan Gia đôi khi có thể cảm giác được cảm xúc của Lan Hình.

Lan Hình lại mở mắt, mỉm cười nói với ánh mắt nghi hoặc của Lan Gia: “Có hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, nếu có một ngày có người đứng bên cạnh chị, như vậy chứng tỏ, người đó là lựa chọn tốt nhất. Dù đó là người thế nào, em đều phải hiểu, đó nhất định đại biểu cho hạnh phúc lớn nhất suốt đời chị.”

“Cho nên, đợi đến ngày đó, dù cho người đứng bên cạnh chị có thế nào, em đều sẽ chấp nhận anh ta, tôn trọng anh ta, đối xử với anh ta như người nhà.” Lan Gia có phần hiểu ra, hẳn là chị hai đã có người yêu, chỉ chưa đến lúc dẫn về nhà cho mọi người biết mà thôi.

“Chị hy vọng tiểu Duệ cũng như vậy. Tư tưởng của cha mẹ đã tới cực hạn của cái làng nhỏ này, có một số việc, bọn họ có quan điểm riêng của mình, tuy chưa chắc đã sai, nhưng không hẳn sẽ thích hợp với chúng ta. Hạnh phúc hay bất hạnh cũng giống như đi giày, có thích hợp hay không cũng chỉ tự mình biết. Nếu có một ngày chị dẫn theo một người đứng trước mặt em và tiểu Duệ, chị hy vọng hai đứa có thể đưa ra phán đoán dựa trên lý trí. Nếu có một ngày chị khiến ba mẹ đau lòng, chị hy vọng.....hai đứa có thể thay chị làm cho tốt.” Lan Hình ôn hoà nhìn Lan Gia, trong ánh mắt có ý cầu xin nhàn nhạt.

Lan Gia gật gật đầu, lòng lại nặng nề, lời Lan Hình nói khiến nàng không thể không bắt đầu miên man suy nghĩ. Anh rể tương lai là người thế nào mà phải để chị hai nói như vậy?

Nói bên ngoài chỉ là túi da, cũng không quan trọng, chẳng lẽ anh rề tương lai rất xấu? Hay bị tàn tật gì? Cho nên mới sợ ba mẹ không chấp nhận được! Đáng tiếc cho chị hai vừa xinh đẹp lại thông minh như thế.....

Lan Hình nhìn sắc mặt không ngừng thay đổi của Lan Gia, cảm thụ được một ít cảm xúc hỗn loạn của nàng, biết cô bé này lại suy nghĩ lung tung: “Ngủ đi, cũng không đến nỗi tệ như em tưởng đâu.....”

Đương nhiên, đối với ba mẹ mà nói, có lẽ so với tưởng tượng càng tệ!

Lan Hình nhắm mắt lại, trong đầu thoáng hiện lên bóng Ninh Vũ. Như vậy là tốt rồi, để nàng ở trong đầu cùng mình đi vào giấc ngủ.

Trong mơ hồ, Lan Hình nghe thấy Lan Gia hỏi: “Chị, khi nào đó cho em gặp anh ấy nhé.”

“Ừ.....”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mới hôm trước tuyết trắng còn bao phủ đỉnh núi, mà trong thôn đã sớm không thấy dấu tích của tuyết đọng lại nữa rồi, thái dương cao cao trên bầu trời, toả ra chút ấm áp, đó là một ngày thời tiết đẹp.

Bên ngoài căn nhà họ Lan, hai cái giá bằng gỗ được dựng trên bờ đê, trên mỗi cái để một cái mẹt thật to, hai đĩa đồ ăn bày hai bên. Lan Hinh và Lan Gia mỗi người chiếm một phía, trong tay cầm con dao thuần thực xắt củ cải.

Củ cải nhỏ lên củ rất dài, rửa rồi, đặt trên thớt, hai bên để hai đôi dũa, lưỡi dao nhỏ đều đều cắt xuống, sau đó lật một mặt khác, cắt từ một góc độ khác, như vậy thái củ cải không ngừng, nhìn như cắt giấy, lắc lắc mấy cái, rất có tính co dãn. Từng vòng từng vòng hoa văn theo động tác trên tay mà cao thấp lên xuống, mấy thứ này treo trên đầu tường, không bao lâu sau có thể phơi thành củ cải khô, lúc muốn ăn thì lấy xuống dưới, bỏ muối rắc tiêu rồi ăn. Một cây củ cải có thể ăn được hai bát cơm.

Mẹ thì đang vội vàng làm su hào.

Su hào thái sợi làm mấy bữa trước đã phơi khô đem bán, còn phần đã được nêm muối rắc tiêu được bỏ vào trong hũ bằng đất, bên trên bịt kín một lớp băng dính, mấy thẻ tre thật dày được xếp lại với nhau thành hình đặt trong miệng bình, che lại. Lật ngược bình lại đặt vào trong lòng một cái máng bằng đá, đổ nước vào cho ngập, coi như ngăn cách không khí. Như vậy những món ngâm muối có thể để đến cả nửa năm.

Khi mùa đông bắt đầu, mỗi nhà đều phải làm những món đó, đợi đến thời kỳ giáp hạt là vừa vận có thể ăn với cơm, vượt qua cửa ải khó khăn.

Tuy rằng hiện tại trong thôn cũng có mấy người trẻ tuổi ra ngoài làm công kiếm được ít tiền, không đến mức không có nổi cơm ăn, nhưng truyền thống lâu đời đó vẫn lưu truyền xuống. Từ đời này tới đời khác tay nghề càng tinh tế, đến bây giờ, kỹ năng làm dưa muối thật ra lại rất thuần thục.

Lan Duệ giúp ba chẻ tre, đây là nghề mà ba cô tự học, đến mùa đông việc nông nhàn, liền chặt một ít che trúc trưởng thành, đan giỏ lấy tiền lời. Giỏ tre không đáng giá mấy đồng, nhưng ở lúc nông nhàn cũng là một đường sống. Tre trúc không cần tốn kém chi phí để mua, trên núi có rất nhiều, Lan Quốc Hải chọn chỗ tre mọc dày đặc để chặt, không phá hư nhiều quá, lại càng không chặt hết. Qua một mùa đông cũng có thể thu được mấy trăm đồng.

Mẹ cô nói, phải làm nhiều dưa muối mới đủ, Gia Gia và tiểu Duệ đi học đều phải mang theo một ít, cho dù Lan Hình mở quán cơm cũng muốn đem theo, nói là mấy thứ đó ăn bên ngoài không ngon, lời này làm cho mẹ cực kỳ vui vẻ.

“Lúc trước em đáng nhẽ nên để chị học nghiên cứu sinh mới phải.” Lan Gia vừa xắt củ cải, vừa thăm oán.

“Với chuyên môn của em, không phải trường học hiện tại tốt lắm sao?” Lan Hình cầm một cây củ cải đã cắt tương đối lên quơ quơ.

“Nếu trước kia mà em biết chị sẽ mở tiệm cơm thì nhất định em sẽ thay đổi ý định!” Lan Gia và Lan Hình có tật xấu giống nhau, có hứng thú rất lớn với đồ ăn. Có lẽ cũng là di chứng để lại của những năm tháng thiếu ăn thiếu mặc trước kia.

“Biết chị tham ăn mà!” Lan Duệ ở bên cạnh trợn trắng mắt liếc Lan Gia một cái, sau đó lại ha ha cười: “Bất quá em còn có cơ hội nha!”

Chị em hai người lại bắt đầu cãi nhau.

Lan Hình nhìn người một nhà hoà thuận vui vẻ, trong lòng tràn ngập ấm áp.

Dù có khốn khổ đến đâu, đây cũng đều là nhà của mình, họ đều là người thân của mình, trên người chảy cùng chung dòng máu, chỉ cần có thể để mọi người đều được sống những ngày tốt đẹp nhất, thì mọi khổ sở phải chịu đựng đều có giá trị. Thật hy vọng sẽ có một ngày, một nhà hoà thuận vui vẻ sẽ có thêm Ninh Vũ.

Vừa nghĩ tới Ninh Vũ, Ninh Vũ liền gọi tới.

Lan Hình đành phải bỏ dao xuống, đi qua một bên nghe máy.

Chị em Lan Gia và Lan Duệ đang cười đùa nhìn nhau hiểu ý, sau đó về mặt cổ quái cười cười. Lan Quốc Hải chất phác đôn hậu thấy không khí có phần là lạ, hai chị em kìa sao đột nhiên lại im lặng, vừa nhìn thấy Lan Hình đang gọi điện thoại còn tưởng hai đứa nhỏ này sợ làm phiền chị mình nên cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục đan giỏ.

Lan Duệ ghé sát Lan Gia, hạ giọng hỏi: “Tối hôm qua có hỏi được gì không?”

“Đồ tiểu quý!” Lan Gia huých bả vai Lan Duệ một chút.

“Chị nhìn tình hình mà xem, hình như là đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt đó. Điện thoại chăm chỉ ghê.” Lan Duệ nhìn hướng Lan Hình bĩu môi. Lúc này Lan Hình đang cúi đầu cười yếu ớt, tuy không nghe rõ cô đang nói gì, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt là biết có phần không bình thường.

“Suyt.....” Lan Gia nhìn nhìn phía ba mình, ý bảo Lan Duệ nói chuyện nhỏ giọng một chút, sau đó lại hạ giọng bổ sung thêm một câu: “Có cơ hội chị sẽ nói riêng với em, đừng kinh động đến ba mẹ.”

Lan Duệ trịnh trọng một cách kỳ lạ gật gật đầu. Lan Quốc Hải ở bên kia đã ngẩng đầu lên hỏi hai chị em: “Hai đứa thì thầm gì thế?”

“Không có gì ạ, con chỉ đang hỏi trường mà chị ba thi nghiên cứu sinh vào có tốt không thôi.” Lan Duệ lạnh lẽo trở lại bên cạnh Lan Quốc Hải.

“Thế thì có gì đâu, làm gì mà thần thần bí bí như thế.” Lan Quốc Hải cười.

“Không phải thần bí, mà là khiêm tốn, khiêm tốn đó ba. Những chuyện thế này không cần tuyên dương làm gì, nếu không sẽ thành khoe khoang mất!” Lan Duệ chấm dứt chủ đề.

“Cái gì mà khiêm tốn, mấy người trẻ tuổi nói chuyện ba chẳng hiểu gì cả!” Lan Quốc Hải nửa hiểu nửa không, nếu tiểu Duệ nói chuyện học hành thì ông cũng không quản, dù sao cũng không hiểu.

Bên đầu kia điện thoại, Ninh Vũ có chút oán giận nói: “Cứ tối đến nằm trên giường là em nhớ chị vô cùng.”

“Tôi biết, tôi cũng thế.” Trong đầu Lan Hinh hiện lên bộ dáng ngoan ngoãn của Ninh Vũ, nhin không được dịu dàng cười rộ.

“Nhưng tối cũng không thể nói chuyện với chị, nhắn tin chị cũng không trả lời.....”

Trong đầu Lan Hinh tự động hiện lên bộ dáng bĩu môi bất mãn của Ninh Vũ: “Tôi và em gái ngủ cùng nhau, không tiện. Ngoan nào, chỉ cần em nhớ tôi, tôi cũng nhớ em, cho dù tôi không nhắn tin trả lời em, không nói chuyện với em, nhưng tôi vẫn nhớ em như thế, em luôn ở trong lòng tôi, như vậy là tốt rồi.”

“Thật sao?” Ninh Vũ vừa rồi nói chuyện còn có vẻ dờ dỏng dờ chết, nghe được những lời này như được đánh huyết gà, hưng phấn hẳn lên: “Em

cứ nghĩ chỉ mình em mới thế chứ, thì ra chị cũng vậy.”

“Nói em ngốc, em lại thật đúng là ngốc như thế.” Ngón tay Lan Hinh không tự chủ được khẽ miết, nghĩ nếu lúc này Ninh Vũ mà ở trước mặt thì nhất định mình sẽ không nhịn được mà néo má nàng.

“Sao em lại ngốc chứ?” Ninh Vũ cái đồ đầu đất này tựa hồ còn không hiểu.

Lan Hinh ôn nhu nói: “Người nào khi đang yêu cũng đều giống nhau. Em như thế, tôi cũng sẽ như vậy.....”

Ninh Vũ ha ha cười: “Em đây là giả ngốc, em muốn nghe chị nói những lời này.”

“Xem ra không chỉ đầu đất, mà còn xấu xa nữa.” Lan Hinh phì cười, sự xấu xa nho nhỏ này của Ninh Vũ lại như một chú giun nhỏ chậm rãi chui vào tim cô.

“Nhưng Hinh, em thực sự rất nhớ chị. Mỗi giây mỗi phút đều muốn biết chị đang làm gì, muốn biết chị có nhớ em không.”

“Tôi biết.”

“Vậy chị đang làm gì thế?” Cô nhóc kia ở trên giường lật người một cái, rên rỉ một tiếng.

“Làm củ cải dầm.” Lan Hinh nghiêng đầu nhìn lên bờ đê, hết thấy đều bình thường. Lan Gia vẫn đang xắt củ cải, Lan Duệ và ba cô còn đang đan giỏ, mẹ ở trong nhà muối dưa chua ra.

“Chị biết muối củ cải à?” Quả nhiên đầu bên kia điện thoại, cô nhóc kia cất cao giọng, trong đầu Lan Hinh hiện lên bộ dáng nàng từ trên giường

ngồi bật dây, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Em cũng muốn, em muốn ăn củ cải dầm chị làm. Chị mang cho em một chút nha.”

“Tôi biết rồi.”

“Hinh, chị thực sự rất đảm đang nha, còn có thể làm củ cải dầm nữa!” Ninh Vũ kích động cảm khái: “Sao em tốt số thế nhỉ, có thể tìm được một người tốt như vậy.”

Lan Hinh chỉ cười, mấy đứa trẻ trong thôn này có ai không biết làm củ cải dầm đâu: “Tôi làm củ cải dầm cho em, vậy có phải em nên dậy đọc sách đi không?” Điện thoại không thích hợp gọi lâu cho lắm, hai đứa em thông minh như thế khẳng định đã sinh nghi, việc này cũng chưa tính, chỉ sợ khiến ba mẹ gặng hỏi, đến lúc đó lại không ứng phó cho tốt được.

“Sax.....Sao chị biết em còn chưa rời giường?” Bên đầu dây, Ninh Vũ có cảm giác bị bắt hiện hình.

“Đương nhiên là tôi biết.”

“Được rồi, em dậy, chị làm củ cải dầm đi.”

Cúp máy, thanh âm Ninh Vũ tựa hồ còn quanh quẩn bên tai, tuy rằng mình cũng không nói gì, nhưng trong lòng thật sự cực kỳ thích mỗi ngày được nghe giọng nói của nàng, được nghe nàng nói nhớ mình, cảm giác được yêu được nhớ ngọt ngào này thấm vào tim, bất tri bất giác đạt tới độ sâu mà mình chưa bao giờ tưởng tượng được.

Thì ra đây là yêu. Thì ra năng lượng của tình yêu lại khiến người ta hạnh phúc ngập tràn đến thế.

Bắt đầu từ ngày bạn hưởng thụ nó, cuộc sống đột nhiên từ hai màu đen trắng đơn điệu biến thành thế giới bảy sắc cầu vồng. Nỗi nhớ nhung khắc ghi sâu đậm dễ dàng đánh bại lý trí, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười của

nàng, chỉ vài lời vài chữ cũng đều như có phép thuật, có thể dễ dàng kích thích chỗ mềm mại nơi sâu nhất dưới đáy lòng. Khiến người ta không thể kiềm chế được muốn cười vui vẻ, muốn ôm nàng vào lòng thương yêu như báu vật, cũng muốn ở trong vòng tay nàng hưởng thụ thứ hơi thở thuộc về riêng nàng, hưởng thụ niềm hạnh phúc có thể bao phủ hết hảy chỉ thuộc về riêng mình.

Đó là thứ dụ hoặc khiến người ta không thể kháng cự, thậm chí có sự điên cuồng khó có thể kiềm chế được.

Còn chưa kịp bỏ di động vào túi thì di động khê rung, là tin nhắn của Ninh Vũ: “Hinh, em yêu chị. Em muốn vĩnh viễn ở bên chị.”

Trái tim Lan Hinh khê rung động. Đúng thế, tôi cũng yêu em. Bất tri bất giác, thì ra tình yêu đã đâm sâu bén rễ, lý trí không biết khi nào đã bị gạt qua một bên. Em dùng tuổi trẻ của mình phóng túng tình yêu trên con đường sinh mệnh, mà tôi, nhất định phải làm người bảo hộ. Bảo hộ cho hạnh phúc của đôi mình.

“Tôi sẽ chờ em chậm rãi lớn lên.” Đây là tin trả lời của Lan Hinh.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tết âm lịch ở thôn quê cũng có hương vị riêng so với thành thị. Mẹ cô mất cả ngày làm một bàn đầy đồ ăn, thịt khô lạp xưởng bình thường không nữ ăn cũng bày toàn bộ lên bàn. Người một nhà ăn xong bữa cơm tất niên phong phú, liền quây quần bên chiếc TV 24 inch xem chương trình [Xuân vãn] đón giao thừa.

Trước khi tiếng chuông mười hai giờ vang lên, Lan Duệ đứng trước cửa nhà, đếm ngược theo TV. Năm giây cuối cùng được đọc vang, ba cô Lan Quốc Hải châm lửa điều thuốc lá cuốn sẵn, đưa đến gần dây dẫn pháo, chờ đến khi lửa bén lên rồi liền vội vàng lùi lại, trong tiếng dây dẫn pháo bị đốt xèo xèo, cả ngôi làng nhỏ đồng loạt vang dậy tiếng pháo, thanh âm thật lớn không ngừng quanh quẩn nơi khe suối.

Khi tiếng chuông mười hai giờ vang lên, Ninh Vũ là người đầu tiên gọi đến.

“Hinh, năm mới vui vẻ.” Bên kia điện thoại, thanh âm Ninh Vũ rất lớn, còn lẫn tiếng pháo hoa cùng tiếng gió thét gào. Hả nàng không ở nhà.

“Tiểu Vũ, em đang ở đâu?” Mười hai giờ, Lan Hinh không hy vọng Ninh Vũ còn ở ngoài đường, hôm nay trời lạnh, hơn nữa nửa đêm cũng không an toàn.

“Em đang ở trên sân thượng, Hinh, chị ngẩng đầu lên nhìn xem, tuy chị không thấy được em, nhưng chúng ta có thể cùng nhìn một mặt trăng.” Giọng nói của Ninh Vũ có chút kích động, đó là một thời khắc đặc biệt, ở bên người mình yêu nhất, cùng đón năm mới.

Lan Hình ngẩng đầu nhìn trời, không nhìn thấy trăng, mùa đông ở nơi này rất hiếm khi có thể nhìn thấy mặt trăng, nhưng Ninh Vũ lại không biết. Không phải mọi chuyện đều tốt đẹp như tưởng tượng, nhưng Lan Hình vẫn cảm nhận được nỗi nhớ sâu đậm trào dâng trong lòng, từ lời nói của Ninh Vũ hoá thành thứ ngọt ngào không xua tan được gắt gao bao lấy cô. Không nhìn được trăng cũng không sao cả, chỉ cần biết, nhất định có một mặt trăng trên trời cũng đủ.

Lan Hình cười nhìn bầu trời gập gập đầu, ôn nhu trả lời: “Đúng vậy, chúng ta có thể nhìn thấy cùng một mặt trăng.”

“Em chưa từng ước nguyện gì năm mới, năm nay, em ước nguyện vì chị. Dù chị từng trải qua biết bao cực khổ, chị hãy tin tưởng em, từ nay về sau, sẽ có em đi cùng chị. Cho dù niên thú* tới đây, em cũng sẽ ở cạnh chị, cùng chị đuổi nó đi!”

(*Niên: năm, thú: con vật. Minh nghĩ là chỉ con vật đại diện cho năm đó, hình như năm tuổi)

Lời Ninh Vũ nói pha chút trẻ con, nhưng Lan Hình chỉ cảm thấy ấm áp lan tràn nơi đáy lòng.

[Dù cho trước qua chị đã trải qua biết bao cực khổ, từ nay về sau em sẽ luôn ở bên], đây là lời hứa hẹn tươi đẹp cỡ nào. Cô đột nhiên phát hiện, hy vọng xa vời chôn dấu sâu thẳm trong đáy lòng mình lại bị Ninh Vũ nói thẳng ra ở thời khắc đặc biệt này.

“Tiểu Vũ.....” Thanh âm của Lan Hình không kiềm được tràn ngập thâm tình.

“Em đây.”

“Có em thật tốt!” Tiếng pháo nổ cùng tiếng pháo hoa tựa hồ biến mất, trong mắt Lan hình không nhìn thấy bầu trời đen thẫm thẫm, trong tai

không nghe được tiếng ồn ào náo động chung quanh, chỉ nhìn thấy gương mặt đơn thuần mà chấp nhất của Ninh Vũ: “Em khiến tôi cảm thấy mình thực hạnh phúc.”

“Có thể khiến chị hạnh phúc là nguyện vọng duy nhất của em!” Thanh âm của Ninh Vũ rõ ràng mà chân thành.

Lan Hình cười dụi dụi mắt, ngạc nhiên thấy vệt nước mắt lưu lại trên tay mình. Mình trước kia dù cho gặp khó khăn đến mức nào cũng sẽ không dễ dàng rơi nước mắt. Tựa hồ, tình yêu cũng có thể khiến người ta trở nên yếu ớt.

“Tiểu Vũ, mau về phòng đi. Bên ngoài lạnh lắm, đừng để bị cảm. Lúc này tôi chỉ thích một tiểu Vũ khoẻ mạnh mà thôi.”

“Em biết, em về phòng đây.” Bên đầu dây kia, Ninh Vũ lại cười rộ lên: “Em nói với ba là muốn lên đây ngắm pháo hoa, ba nói muốn đi cùng em, em nói không, em muốn ước nguyện đêm giao thừa, không cho ông ấy đi theo.”

“Thế em ước gì?” Lan Hình hỏi.

“Xem ra chị cũng ngốc mà, vừa rồi chuyện nói với chị chính là lời ước nguyện đó. Ở bên cạnh chị, trao cho chị hạnh phúc, đó là nguyện vọng lớn nhất của em. Chị cũng nên ước đi, ước nguyện đêm tất niên ấy.”

Lan Hình nhìn bầu trời nghĩ thầm: “Cầu cho tiểu Vũ thân thể khoẻ mạnh, ngày ngày đều vui vẻ.”

Đợi đến khi cúp máy, Lan Hình mới nhận ra Tiểu Kiên đã gọi cho mình.

Vội vàng gọi lại, bên kia quả thật là giọng nói một mực tràn ngập trí tuệ mà bình tĩnh của Tiểu Kiên: “Cứ nghĩ gọi cho em sẽ thì máy sẽ không bận, xem ra tôi nhầm rồi.”

“Là tiểu Vũ.” Lan Hinh rất bình thản, không hề có ý che giấu. Nếu nói trên thế giới này có ai có thể được coi là bạn bè của mình, thì người có tên nhất định là Tiểu Kiên. Đối với bạn bè, Lan Hinh sẽ không giấu diếm, cũng hiểu không cần thiết phải giấu.

Tiểu Kiên khẽ cười: “Tôi luôn nghĩ, phải người thế nào mới có thể khiến em động tâm, nhưng luôn không nghĩ ra đáp án thích hợp, xem ra hiện tại đã có câu trả lời rồi.”

“Bất ngờ phải không? Một cô bé.” Một cô bé kém mình năm tuổi. Mười chín tuổi, còn trẻ biết bao!

“Em chọn ai, tôi đều cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, cũng giống như khi em từ chối một người, tôi đều cảm thấy thực bình thường. Cứ tiếp tục mà bước thôi, Lan Hinh. Tuy con bé còn nhỏ, nhưng lại là một người có dũng khí.” Thanh âm Tiểu Kiên thấp xuống, như thể nhớ tới cái gì.

“Em sẽ đóng tốt vai một người bảo hộ.” Tiếng pháo đã kết thúc, thôn nhỏ lại nhanh chóng bình lặng trở lại, không có ánh trăng, không có đèn đường, sự an tĩnh của thôn nhỏ lại càng trở nên thâm trầm.

“Chúc em hạnh phúc.”

“Em cũng chúc chị hạnh phúc.”

Tiểu Kiên ở bên kia cười khỗ, lời chúc phúc như thế? Sẽ không bao giờ có được nữa!

Tết âm lịch trôi qua rất nhanh, bầu không khí ngày hội ở vùng quê trôi qua rất nhanh, mọi thứ lại khôi phục nguyên dạng. Những người trẻ tuổi đi làm công bắt đầu tốp năm tốp ba rời khỏi quê nhà. Hai năm qua, số người đi làm công nhiều lên. Thành phố cần kiến thiết, nhà xưởng cần công nhân,

người không biết chữ cũng có thể lao động để kiếm tiền, những người chưa từng rời núi nay dần dần tìm được con đường mưu sinh ở ngoài quê nhà.

Miêu Chấp gọi tới, nói chúc mừng năm mới, không nói gì khiến người ta không vui, chỉ đến cuối cùng bổ sung một câu: “Tôi không nghĩ về cậu nữa, chỉ hy vọng có thể trở thành bạn bè với cậu.”

“Vì cái gì?” Lan Hinh nhàn nhã hỏi.

“Bởi vì cậu là người tôi kính nể nhất cả đời này. Từ cậu tôi có thể học được sự cố gắng tiến tới và dũng khí.” Miêu Chấp trả lời không cần nghĩ, có lẽ hẳn đã hiểu ra một chuyện.

“Cảm ơn cậu đánh giá tôi như vậy.” Không nghĩ tới trong thời trung học mà mình nghĩ lại còn sợ đó dĩ nhiên lại để lại ấn tượng như vậy với một nhân vật nổi tiếng như thế. Cũng bởi vậy có thể thấy được, một sinh mệnh mạnh mẽ luôn luôn khiến người khác quý trọng, sự bần cùng cũng không thể chân chính trở thành lý do trở nên ti tiện nghèo hèn.

Ngày mừng năm, Lan Hinh gói ghém hành lý đơn giản chuẩn bị khởi hành. Cô cần chuẩn bị cửa hàng sẵn sàng trước khi sinh viên trở về trường, sau đó nghênh đón tân sinh viên khai giảng. Không ít sinh viên thích về trường sớm, nhưng căn tin lại không mở trước khi khai giảng quá lâu, chỉ để một cửa sổ bán ít đồ ăn vặt cho sinh viên ở lại, cũng không đa dạng bao nhiêu, cho nên sinh viên về sớm không ít người đều lựa chọn ra ngoài ăn cơm.

Lan Hinh không muốn bỏ qua cho một cơ hội kiếm tiền như thế, hiện tại nhà cô thiếu nhất vẫn là tiền.

Đôi khi Lan Hinh cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng nhớ tới cha mẹ, nhớ tới hai đứa em, Lan Hinh lại cảm thấy, mình không thể dừng lại. Đây là trách nhiệm, tựa như một con trâu già kéo lê lưỡi cày, một khi đã bắt đầu

thì không thể dừng lại, chỉ sợ một khi dừng lại sẽ không nhúc nhích nổi nữa.

Gần năm giờ sáng xuất phát, trải qua một đường xóc nảy, gần bảy giờ mới về đến tiệm cơm. Vừa đúng lúc Ninh Vũ gọi tới hỏi Lan Hinh khi nào trở về.

“Bao giờ em về thì tôi sẽ về.” Lan Hinh ngồi trước bể cá, ngắm cá trong tiệm được cô bé làm ở đó chăm sóc rất tốt, con nào cũng vui vẻ.

“Thật vậy sao? Vậy thì mai em mua vé máy bay nhé.” Ninh Vũ ở bên kia hớn hử hấn lên. Nghỉ đông không lâu, nhưng vì nhớ cho nên sâu sắc trải nghiệm cảm giác một ngày dài như ba thu.

“Ah....Em thật đúng là tích cực, còn mấy ngày nữa mới đi học mà.” Lan Hinh bốc một ít thức ăn cho cá bỏ vào bể cá, hai con cá vàng vội vàng lao tới đớp mồi.

“Hi hi, em muốn đi đón chị trước khi chị về mà. Em chu đáo lắm phải không?” Ninh Vũ một bộ mong được khen.

Lan Hinh đổi một bể cá khác tiếp tục cho cá ăn, miệng không nhanh không chậm hỏi: “Ngày mai mấy giờ em đến?”

“Nếu đúng giờ thì tầm hai rưỡi chiều. Bất quá không thể nào chị về cùng lúc với em đâu, cho dù giờ chị đi cũng không kịp, nhà chị đi xa như vậy, cho nên vẫn cứ để em đi đón chị đi.” Ninh Vũ tự biên tự diễn nói: “Bằng không để em đặt vé máy bay cho chị, như thế mai chị cũng có thể về tới nơi.”

“Đắt lắm.” Lúc này là mùa cao trào sinh viên trở về trường và công nhân bắt đầu khởi công, vé máy bay cũng không giảm nhiều.

“Để em mua cho chị, chị không cần trả tiền mà.” Ninh Vũ còn chưa hiểu.

“Em là một sinh viên còn đi học, lấy tiền đâu ra? Còn không phải dùng tiền của ba sao?”

“Cái đó cũng đúng.” Ninh Vũ có vẻ hơi mất tinh thần, lập tức lại điều chỉnh lại: “Cũng không sao cả, em về trước cũng tốt.” Nàng tính toán nhỏ nhỏ, mình về trước Lan Hinh thì sẽ tới nhà cô dọn dẹp xong xuôi rồi sẽ đi đón cô. Như vậy cũng tốt, Lan Hinh nhất định sẽ vui vẻ.

Ngày hôm sau, vì tuyết và gió nên máy bay trễ hai tiếng, Ninh Vũ vừa xuống máy bay liền mở di động lên, có tin nhắn của Lan Hinh: “Tiểu Vũ, sao còn chưa tới?”

Ninh Vũ lấy hành lý, vừa vội vàng ra khỏi sân bay đón xe bus, vừa gọi cho Lan Hinh: “Em về rồi, hơi trễ một chút.”

“Vậy em mau về đi. Đồ đạc nhiều lắm không?” Thanh âm Lan Hinh rất dịu dàng, khiến Ninh Vũ nhớ lại khi mình với tới thành phố này, cũng ở sân bay, cũng thanh âm ôn nhu ấy, chỉ là thời gian khác biệt, mối quan hệ thay đổi, mọi thứ đều trở nên bất đồng.

“Không nhiều lắm, một bộ đồ để thay sau khi tắm rửa và hai quyển sách. Em không mang gì, cũng không nặng.” Ninh Vũ tâm tình sung sướng, trở lại thành phố mà mình sống cùng Lan Hinh, tựa hồ hít thở cũng có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô.

Vội vàng cúp máy, Ninh Vũ lên xe bus, nhìn đồng hồ, ba giờ năm phút. Nàng định tới trường để đồ này nọ là tầm bốn giờ. Đến phòng ký túc chào hỏi, sau đó đến nhà Lan Hinh dọn dẹp, ở không gian riêng tư chỉ thuộc về hai người để nhớ lại cảm giác cũ một phen, sau đó đi ăn cơm. Đêm nay vẫn cứ ở lại căn phòng nhỏ của Lan Hinh thì hơn, tuy hơi lạnh nhưng có hơi thở của cô.

“Hai ngày nữa thôi là chị ấy sẽ trở lại!” Ninh Vũ thầm tự nhủ, chờ cô về, nhất định phải ôm cô một cái, nỗi nhớ thật sự là thứ giày vò người ta.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Sáu giờ, bên ngoài hàng hiên của căn hộ cũ hơi tăm tối, lúc Ninh Vũ lấy chìa khoá ra mở cửa, tâm tình có chút kích động. Một mình đến nhà cô ở, lòng hưng phấn bồng bồng, còn ần ần vui mừng không nói rõ nên lời.

Nếu Lan Hinh biết mình tự chạy đến đây một mình thì sẽ thế nào nhỉ? Đại khái sẽ dịu dàng cười mắng mình một câu: “Đồ ngốc!”

Nhớ tới liền cảm thấy thực ngọt ngào.

Đẩy cửa đi vào, trong phòng không ngờ lại có hương đồ ăn. Đầu óc Ninh Vũ còn chưa kịp phản ứng, từ bếp đã truyền đến thanh âm ôn nhu kia: “Tiểu Vũ đã về rồi à!”

Vừa dứt lời, Lan Hinh liền đi ra khỏi nhà bếp, vừa cửa tạp dề vừa hỏi: “Đói bụng không?”

Ninh Vũ ngẩn người đứng trước cửa, ngây ngốc nhìn Lan Hinh, sao cô lại ở đây? Không phải còn chưa về sao? Nàng bắt đầu có phần hoài nghi trí nhớ của mình. Mình mới đặt chân tới thành phố này hơn hai tiếng trước mà phải không? Mình đâu nói với cô mình sẽ tới đây chứ? Cô cũng đâu hề nói với mình là cô đã trở lại đâu nhỉ?

Sao lại y hệt như thế hai đứa chưa từng rời đi, mà mình chỉ là đến ăn cơm tối sau khi tan học thế này?

“Ngốc, làm sao vậy? Đói đến choáng váng luôn rồi à? Chúng ta ăn cơm đi.” Lan Hinh đến trước mặt Ninh Vũ, đưa tay nựng nựng má nàng. Sau đó kéo tay Ninh Vũ, dẫn nàng đến phòng bếp rửa tay, rồi kéo nàng đến trước

chiếc bàn gỗ nhỏ trong phòng khách: “Đều là những món em thích ăn, còn có củ cải dầm em muốn tôi mang về đó.”

Ninh Vũ chỉ nhìn Lan Hình chăm chăm, nhìn đến mức Lan Hình nhin không được cười rộ lên: “Cô bé này quả nhiên ngây ngốc rồi.”

Ninh Vũ lại duỗi tay ra ôm Lan Hình thật chặt, thật lâu cũng không nói nên lời.

Tựa đầu lên cần cổ Ninh Vũ, Lan Hình nhin không được nhẹ nhàng nhắm mắt lại thoả mãn thở dài một tiếng, hương vị này quen thuộc cỡ nào, thứ cảm giác luôn khiến người ta khát vọng ở trong tim vào thời khắc này lại mãnh liệt dâng tràn, trái tim như được lấp đầy trong giây phút, trên thế giới này, không có gì có thể so sánh được với hạnh phúc bây giờ.

“Tiểu Vũ, nhìn thấy em thật tốt.” Đôi môi Lan Hình chạm lên cổ Ninh Vũ, hơi thở mềm mại mơn trớn làn da trắng nõn của nàng.

Đầu óc Ninh Vũ rất cục khôi phục lại bình thường: “Sao không nói cho em biết chị đã trở lại. Như thế em có thể vừa đáp máy bay liền chạy ngay tới, vậy là có thể được nhìn thấy chị sớm hơn một chút rồi.”

“Không phải hiện tại cũng thấy nhau đó thôi? Cũng tốt lắm mà.” Thanh âm Lan Hình mềm mại như tơ dễ dàng khoá chặt trái tim Ninh Vũ, cho dù có một chút bất mãn, cũng nháy mắt hoá thành tro bụi.

Ninh Vũ buông tay Lan Hình ra, hai tay đặt trên lưng cô, hơi tách ra một chút khỏi khoảng cách gần gũi giữa hai người, có chút oán giận trách: “Chị không hiểu rõ lòng em, chị cũng biết đối với em mà nói thì có thể nhìn thấy chị sớm một phút chính là chấm dứt nỗi dằn vò sớm một phút, có thể có được hạnh phúc sớm một phút.”

Lan Hình đưa tay vuốt ve khuôn mặt Ninh Vũ, xúc cảm mềm mại khiến niềm hạnh phúc từ đầu ngón tay chậm rãi lan tràn: “Sớm một phút hay

muộn một phút cũng không quan trọng, quan trọng là, mỗi phút em đều ở trong lòng của tôi. Tôi ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng là, dù tôi ở nơi đâu, tôi đều chờ em.”

Ninh Vũ trong lòng âm áp, lại vẫn nhịn không được trách cứ: “Sao chị không giống em nhi, cảm thấy gặp lại nhau mới là hạnh phúc, không gặp thì sẽ đau khổ? Sao chị có thể lý trí đến vậy chứ?”

Lan Hình lại nhịn không được nở nụ cười, hơi nhón chân, hôn lên khoe môi Ninh Vũ một cái: “Bởi vì em là một cô nhóc. Được rồi, chúng ta ăn cơm đi, trưa nay em đã ăn gì?”

“Đương nhiên là cô tiếp viên hàng không xinh đẹp cho mấy cái đồ khó nuốt gì đó.”

“Như vậy hiện tại, em có thể tử tế thưởng cho dạ dày của mình rồi.”

Một đĩa ruột heo muối, một đĩa của cải dầm, một tô canh rau dưa, một đĩa bò xào gừng. Lan Hình thích đồ ăn phong phú, hơn nữa không có thịt sẽ không vui, lại ghét lãng phí, cho nên khẩu phần của hai người không nhiều không ít, tinh xảo mà lại hợp lý.

Ninh Hoà bận rộn đi công tác, hơn nữa cũng không phải ông bố biết nấu nướng trong gia đình, cho nên tay nghề nấu ăn cũng có hạn. Ninh Vũ không biết làm bếp, tuy nhà bếp của nhà họ Ninh có đầy đủ các loại dụng cụ làm bếp, lại ít khi được dùng đến, tác dụng thực tế quả thật có hạn. Ở bên ngoài tuy có thể ăn được đủ các món đa dạng, nhưng sao có thể so được với những món ở nhà vừa ngon vừa bổ.

Cho nên Ninh Vũ như thế bị bỏ đói mấy ngày, ăn đồ ăn Lan Hình chuẩn bị lang thôn hổ yết.

Lan Hình ôn hoà cười nhìn Ninh Vũ, thấy nàng ăn ngon miệng, trong lòng cũng dâng lên cảm giác thoả mãn nồng đậm. Đó là thứ cảm giác thoả

mãn khi được đồng tình, được cần đến, được coi trọng.

“Chị cũng ăn đi, củ cải này ăn ngon quá. Hinh thật sự là thiên tài. Chị mà không ăn em sẽ ăn sạch đó.” Bát hướng lên trời, một đĩa củ cải thật sự chỉ còn một cây. Ninh Vũ ngẩng đầu nhìn Lan Hinh, hiện tại nàng đã quen với việc khi ăn cơm thi thoảng Lan Hinh sẽ ôn nhu nhìn mình như thế.

Tuy Lan Hinh thích một bàn đồ ăn phong phú, nhưng cũng không có nghĩa cô có thể ăn nhiều, mỗi ngày đều phải làm vài món ăn cũng không phải sẽ ăn được nhiều như vậy, chỉ là một thứ tâm bệnh khuyết thiếu cảm giác an toàn mà thôi: “Em ăn nhiều một chút, gầy quá không tốt, học hành cũng là chuyện hao tổn thể lực.” Vừa nói, Lan Hinh vừa xới thêm cho Ninh Vũ một bát cơm nữa.

Ninh Vũ cười rộ lên, biểu tình có phần cố tình tỏ ra đáng khinh: “Phải, ăn no mới có sức làm việc mà.” Ninh Vũ ám chỉ khiến trái tim Lan Hinh nhảy lên “thình thịch”, mặt cũng đỏ theo.

Thấy Lan Hinh bị trêu chọc đến đỏ mặt, trong lòng Ninh Vũ có cảm giác thoải mãn nho nhỏ, sau đó lại chuyển đề tài để tránh cho Lan Hinh xấu hổ: “Chị đã đi thăm đám cá ở tiệm chưa?”

“Em vẫn còn nhớ chúng à, đều tốt cả. Cơm nước xong chúng ta đi ra ngoài một chút, vừa vận có thể đi nhìn xem.”

“Cơm nước xong không phải nên ngủ sao?” Ninh Vũ chớp chớp mắt, giả bộ không hiểu.

Lan Hinh gõ nhẹ lên đầu Ninh Vũ một cái: “Sau khi ăn xong thích hợp hoạt động, sẽ tốt cho thân thể.”

Ninh Vũ híp mắt liếc Lan Hinh một cái, cúi đầu và cơm, miệng lẩm bẩm: “Trên giường cũng có thể hoạt động mà.”

“VẬY CƠM NƯỚC XONG EM LÊN GIƯỜNG HOẠT ĐỘNG ĐI, TÔI ĐẾN TIỆM MỘT CHÚT.” Lan Hình múc thêm canh cho mình, ngửi khí một mực bình tĩnh.

Ninh Vũ cứng họng, sau đó thất bại thở dài: “BẮT QUÁ ĐI RA NGOÀI MỘT LÚC CŨNG KHÔNG TỆ. SAU KHI ĂN XONG MÀ ĐI BỘ THÌ CÓ THỂ SỐNG ĐẾN 99 TUỔI.” Trong lòng lại thầm oán, đã lâu không gặp mà Lan Hình không kích động sao? Không muốn càng thân mật à? Quên đi, không nói nữa thì hơn, có nói cũng không có đáp án. Chấp nhận số phận đi.

Hơn bảy giờ, ở ngã tư đường đã bắt đầu có sinh viên về trường sớm đi tới đi lui. Một số người đó phần nhiều là đang yêu, chịu không nổi nỗi nhớ khi phải xa cách nhau nên luôn tìm cách trở về trường sớm, như thế chỉ có nhìn thấy nhau, chạm vào nhau mới có thể cảm giác được hạnh phúc.

Ngày tháng hai vẫn rét lạnh như thế, ban ngày còn hơi ấm, đến lúc chạng vạng tắt nắng, lại càng rét lạnh. Lan Hình mặc chiếc áo khoác năm ngoái Ninh Vũ tặng, hai người gặt gao tựa vào nhau bước chậm dưới ánh đèn đường. Chút ngọt ngào nho nhỏ đó chỉ có người trong cuộc mới có thể cảm nhận, tựa hồ có lạnh hơn thế bao nhiêu cũng có thể bị xua tan.

[Lan tâm thực phủ] hôm nay đã khai trương lại, tuy rằng sinh viên trở về không quá nhiều, cũng không đông khách, nhưng những gian nhỏ cách biệt đã không còn chỗ ngồi.

Lan Hình và Ninh Vũ qua cửa sổ thủy tinh liền thấy được Tiểu Kiên.

Cô nhân nhả ngồi ở vị trí bên cửa sổ, ngắm nhìn bể cá [Yêu không rời], trong ánh mắt nồng đậm bi thương. Ninh Vũ vội vàng rút lại bàn tay đang nắm tay Lan Hình, nhưng Tiểu Kiên đã ngẩng đầu lên mỉm cười với hai người.

“TÔI CỨ NGHĨ HÔM NAY EM SẼ KHÔNG TỚI.”

Ba người ngồi xuống, cô bé phục vụ vội vàng bưng hai chén trà cho Lan Hinh và Ninh Vũ, lại rót thêm nước cho Tiểu Kiên.

“Ngày đầu tiên mở hàng, sao có thể không lại đây ngó chừng được. Chỉ là chiều nay tiểu Vũ vừa về, cho nên về nhà nấu cơm cho em ấy ăn.” Thanh âm nhu hoà của Lan Hinh không có nửa điểm khác thường, Ninh Vũ thật ra lại kinh ngạc vì Lan Hinh không tránh né tí hiềm gì với Tiểu Kiên.

Ở trước mặt người khác thì Ninh Vũ cảm thấy không sao cả, nhưng Tiểu Kiên dù sao cũng khác biệt, cô là giáo sư của mình, tuy suốt bấy lâu nay, mình vẫn không ngừng phỏng đoán câu chuyện đằng sau Tiểu Kiên và bẽ cá [Yêu không rời], nhưng trước khi đáp án được vạch trần, Ninh Vũ cũng không thể khẳng định cái gì.

Cho nên, trong lòng Ninh Vũ ít nhiều cũng nảy sinh chút thắc thỏm không yên, không khỏi nghiêng đầu nhìn bẽ cá [Yêu không rời], trong lòng nghi hoặc, có phải Tiểu Kiên đã biết quan hệ của mình và Lan Hinh rồi không? Nếu biết, như vậy càng thêm khẳng định một nhân vật khác của [Yêu không rời] tất nhiên cũng là một cô gái.

Sau khi xác nhận quan hệ với Lan Hinh, Ninh Vũ không còn cần thông qua [Yêu không rời] để thấu hiểu thế giới đó nữa, bởi vì những gì tốt đẹp trong đó chính mình đã trải nghiệm tràn đầy, có lẽ tình yêu vốn không có quan hệ với giới tính, cho nên mọi sự tốt đẹp và kích tình, mọi niềm đam mê và khát cầu giữa nữ và nữ cũng không hơn gì giữa nam và nữ.

Nhưng có lẽ vì sự đặc biệt của phần tình cảm này, trong lòng Ninh Vũ thuỷ chung vẫn chú ý tới chuyện xưa của Tiểu Kiên. Cô là một giáo viên tốt, cũng là một cô gái tốt, cô hẳn nên có được một tình yêu đẹp, thế mới không uổng sự cơ trí và cảm tính của cô.

Đầu bếp trong tiệm làm vài món điểm tâm sáng đưa lên, Lan Hinh lại để cô bé phục vụ mở một chai rượu. Tuy Ninh Vũ và Lan Hinh đều đã ăn cơm

xong, nhưng vừa trò chuyện với Tiểu Kiên, vừa nhâm nhi, cũng là một chuyện thích ý.

“Tiểu Vũ thi thế nào?” Lan Hình có vẻ quan tâm đến tình hình học tập của Ninh Vũ. Tiểu Kiên đã đi làm được hai ngày, chủ yếu là để chuẩn bị một số công tác trước khi khai giảng, lúc này thành tích học kỳ trước đương nhiên đã có.

“Trong chuyên ngành thì đứng thứ nhất. Cực kỳ tốt.” Vẻ mặt Tiểu Kiên hiện lên sự khen ngợi không chút keo kiệt.

Ninh Vũ hơi đỏ mặt. Tuy từ nhỏ nàng đã quen được người khác khen, nhưng được một giáo viên mà nàng rất thích như Tiểu Kiên khích lệ, Ninh Vũ vẫn cảm thấy có chút kích động.

“Xem ra sau này tiểu Vũ có thể chọn được một trường tốt nhất để học nghiên cứu sinh rồi.” Lan Hình cười vui vẻ.

“Ngay ở trường mình cũng tốt lắm mà!” Ninh Vũ vội vàng bày tỏ.

Lan Hình và Tiểu Kiên không nói gì, chỉ nhìn nhau, sau đó nở nụ cười.

“Tiểu Vũ, thật ra ở đâu cũng không quan trọng.” Đợi cười xong, Lan Hình nói.

“Không.” Tiểu Kiên lắc lắc đầu, Lan Hình và Ninh Vũ đều nhìn cô, cô lại uống một hớp rượu, qua thật lâu mới nửa như lẩm bẫm: “Có lẽ không giống nhau. Cho nên, tiểu Vũ muốn ở lại trường mình cũng tốt.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hiếm khi Tiểu Kiên lại uống say. Ninh Vũ và Lan Hình đưa cô về ký túc xá, cô ôm Lan Hình, thân thể run rẩy, ngắc ngư mơ hồ không rõ nói trong lúc say, Lan Hình nghe hiểu được lời cô nói: “Nàng kết hôn, đã kết hôn hơn một năm trước rồi. Thì ra, nàng kết hôn.....”

Lan Hình ôm chặt Tiểu Kiên, không ngừng lặp đi lặp lại: “Nàng sống vẫn ổn, không phải sao?”

“Nàng vẫn ổn, vẫn rất tốt.....” Tiểu Kiên lại nở nụ cười. Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét đi qua, trên khuôn mặt say mềm của Tiểu Kiên mơ hồ nước mắt, nói không rõ thứ cảm xúc bi thương đau đớn phức tạp đan xen trên mặt cô.

Gió đêm rất lạnh, trên đường về nhà, Ninh Vũ và Lan Hình đều không nói chuyện, có thứ cảm xúc không tên nào đó bị Tiểu Kiên khơi mào, thứ cảm giác phiền muộn, đau đớn bành trướng trong lòng.

Chờ đến khi về nhà, mở cửa ra, Lan Hình liền một tay ôm lấy Ninh Vũ, chân lão đảo, vội vàng hôn lên môi Ninh Vũ. Có lẽ vì rét lạnh, sự run rẩy từ môi cô dễ dàng truyền lên người Ninh Vũ.

Ninh Vũ ôm chặt Lan Hình, cảm nhận được cảm xúc bất an trong lòng cô. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, phát hiện hiếm khi cô lại yếu ớt như lúc này. Có lẽ cô chủ động đòi lấy là vì cần dùng nhiệt độ cơ thể của nàng để chứng minh tình yêu giữa hai người tồn tại. Không tìm được lời nào để an ủi, hoặc có thể nói dù giờ nói gì cũng không đủ để xua đi nỗi đau thương do lời Tiểu Kiên mang đến.

Ninh Vũ chỉ có thể nhanh chóng đè Lan Hinh lên giường, không cho cô có cơ hội hành động gì, liền giữ chặt hai tay cô, kịch liệt hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô.

“Người khác là người khác, chúng ta là chúng ta. Nỗi bất hạnh của người khác khiến chúng ta thương cảm, nhưng em sẽ không để chị phải thất vọng.” Lúc Ninh Vũ chấm dứt nụ hôn, liền trịnh trọng đưa ra lời hứa.

“Có một số việc không phải bản thân mình có thể quyết định.” Lan Hinh ôm lấy mặt Ninh Vũ, trong tình yêu còn có nỗi bi thương, chuyện xưa của Tiểu Kiên cô biết rõ từ đầu tới cuối, đã từng vui vẻ hạnh phúc hy vọng biết bao nhiêu để đến cuối cùng lại biến thành kết cục như thế.

Tuy người khác với người, nhưng vì cả đời đã trải qua quá nhiều cực khổ, cho nên không thể nhìn tương lai một cách lạc quan được. Ngay cả sớm đã học được cách lạnh nhạt đối mặt, lại trong tình yêu lo được lo mất. Phần tình cảm này đã thấm sâu vào sinh mệnh của mình, làm sao có thể dễ dàng lấy ra được? Nếu một ngày nào đó, mình cũng gặp phải kết cục như Tiểu Kiên, vậy sẽ đau đớn đến nhường nào?

Cứ nghĩ nếu yêu nàng thì trao cho nàng, trước khi có được kết quả cuối cùng không cầu mong được hồi báo, không hy vọng mỹ mãn xa vời, nhưng đến khi tình yêu đã đâm sâu bén rễ, mới phát hiện nàng đã tiến vào trong trái tim mình. Nếu nàng không còn ở đó nữa, trái tim như bị lấy mất, dù kiên cường đến đâu cũng không thể nào chịu nổi nỗi đau đớn ấy.

Mình chung quy không thể bình thản lạnh nhạt.

“Như vậy hãy hưởng thụ mỗi giờ mỗi khắc chúng ta ở bên nhau, cùng làm mọi chuyện mà chúng ta muốn. Thời gian sẽ cho chúng ta câu trả lời.” Tuy còn chưa đủ chín chắn, còn chưa thể cho cô cảm giác an toàn, nhưng thời gian sẽ chứng minh vận mệnh là do chúng ta tự nắm trong tay, dù cho gặp bao nhiêu khó khăn, chúng ta đều có thể chiến thắng, cuối cùng ở bên

nhau nhất định là hai người yêu nhau. Ninh Vũ không muốn nhiều lời, nàng thầm nghĩ yêu cô, ôm chặt cô, nói cho cô biết nàng đang ở ngay bên cạnh, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cả đời này không rời không bỏ.

Ánh mắt Ninh Vũ trong suốt, thanh âm của nàng mang theo sự ổn trọng khiến người ta tin phục, Ninh Vũ vốn luôn bị Lan Hinh coi như một đứa trẻ ở khoảnh khắc này lại thành thứ tâm linh của Lan Hinh dựa dẫm vào. Lan Hinh khẽ gật đầu, sau đó đưa tay cởi cúc áo của mình.

Đây là lần đầu tiên Lan Hinh chủ động như thế. Bởi vì chưa từng có khát vọng mãnh liệt muốn được dung hoà cùng nàng đến vậy, khát vọng nhiệt độ ấm áp của cơ thể nàng, vòng tay ôm chặt lấy mình, khát vọng nàng chinh phục mình, sau đó, hoá giải hết mọi bất an trong lòng mình, chỉ còn lại sự điên cuồng vui thích cùng nàng.....

Mãi cho đến khi mệt mỏi đến không thể suy nghĩ nằm trong lòng nàng mới thôi.

“Hình như tôi uống hơi nhiều.” Lan Hinh rúc trong lòng Ninh Vũ, tự giễu cười. Lồng ngực cô còn không ngừng phập phồng, nét ửng hồng trên mặt chưa tan, sự hỗn loạn trong đầu tựa hồ rõ ràng hơn không ít, thắc thỏm bất an đương nhiên vẫn còn, nhưng khi lý trí trở về lại đột nhiên nhận ra, đêm nay mình không ngờ thất thố như thế. Nếu yếu ớt đến vậy, thì sao có thể dũng cảm đối mặt với tương lai.

Ninh Vũ hơi cúi đầu, yếu ớt cười: “Mỗi người đều sẽ có thời điểm yếu ớt bất an, em sẽ ôm chị từ phía sau, cho đến khi chị bình ổn lại.”

Lan Hinh nghe lời Ninh Vũ nói, đột nhiên cảm thấy giờ khắc này Ninh Vũ tựa hồ trưởng thành, không còn nhỏ như mình vẫn nghĩ, đơn thuần mà không hiểu sự đời. Loại cảm giác này khiến trong lòng cô nảy sinh ít nhiều ý lạ. Kiên cường suốt bao năm, trái tim đã sớm như tường đồng vách sắt dĩ nhiên cứ như vậy dễ dàng bị nàng mở ra, hoà tan, sau đó mềm yếu mà đa

tình: “VẬY về sau mỗi lần mềm yếu, tôi sẽ nhớ rõ lời em nói, cho dù em có ở bên tôi hay không.”

“Bất quá.....” Ninh Vũ cười có chút mờ ám: “Nếu chị có thể thường xuyên chủ động như vậy thì tốt. Em thật sự rất thích nghe giọng chị, rất thích phản ứng của chị.....”

Mặt Lan Hinh đỏ đến nỗi cổ cũng đỏ lên, tựa đầu chôn trước ngực Ninh Vũ đánh nàng: “Sao em nhỏ như vậy mà lại hư hỏng thế?”

Ninh Vũ lại ha ha bật cười.

Ngoài phòng gió lạnh gào thét, trong phòng xuân ý dạt dào. Căn phòng vốn lạnh lẽo lại bởi vì có hai người mà trở nên ấm áp, trái tim vốn rét lạnh nhiều năm cũng bởi vì sự đón nhận không chút phòng vệ này mà hoá thành một hồ nước xuân.....

Bốn ngày sau là chính thức khai giảng, sinh viên trở về trường ngày càng nhiều, những cô cậu thanh niên trong túi đầy tiền mừng tuổi càng vô độ không biết chừng mực, trong vòng hai ba ngày đã đẩy việc làm ăn của [Lan tâm thực phủ] lên cao.

Lan Hinh cũng bắt đầu phá lệ bận rộn.

Tiểu Kiên không nhắc tới chuyện [Yêu không rời] nữa, trên thực tế, cô gái lý trí này trừ sau khi uống rượu say thì luôn bảo trì sự tao nhã cùng chiều sâu của mình. Nỗi bi thương tối hôm đó như thể một đám mây đen nặng nề ngang qua bầu trời hôm qua, lúc ấy mưa rền gió giữ mãnh liệt, nhưng đợi đến khi nó qua rồi, vẫn như cũ là mặt trời rực rỡ trên cao, trời trong cao vút, thế cho nên Ninh Vũ cảm thấy những gì xảy ra ngày hôm đó như thể ảo giác.

Có điều có một số thứ không phải ảo giác. Đó chính là việc Tiểu Kiên bắt đầu chỉ dạy đặc biệt cho Ninh Vũ. Cô đưa cho Ninh Vũ không ít sách chuyên ngành, căn cứ năng lực hiện thời của Ninh Vũ, dựa theo trình tự từ cơ bản đến chuyên sâu yêu cầu nàng chậm rãi xem hết, có vấn đề gì đều có thể tùy lúc tìm cô hỏi. Cho nên, không riêng gì Lan Hinh bận rộn, mà còn bao gồm Ninh Vũ, đối với một sinh viên mới học năm nhất mà nói, học tập chuyên sâu càng thêm khó khăn, bất quá Lan Hinh cũng bắt đầu giúp nàng học, lúc này Ninh Vũ mới phát hiện, Lan Hinh học đại học thật sự không vô ích.

Kiểu hỗ trợ kiến thức này ở đại học thực hiếm thấy. Tiểu Kiên nói, vì Ninh Vũ là một mầm tốt, không thể để hỏng, phải chăm sóc cho tốt, nhưng Ninh Vũ và Lan Hinh đều biết, phương diện này bao hàm một phần tình cảm riêng tư không thể nói, cùng với sự chờ đợi trong im lặng.

Ninh Vũ không muốn cô phụ sự chờ đợi này, cũng không phải vì mình không muốn cô phụ một giáo viên tốt với mình đến thế, mà là không muốn cô phụ bề cá [Yêu không rời], không muốn cô phụ Lan Hinh.

Lan Hinh đã từng nói rất nhiều lần, phải đợi mình chậm rãi lớn lên, Ninh Vũ biết thứ trưởng thành đó tuyệt đối không phải tuổi tác, mà là kiến thức, là tri thức, là năng lực. Sau khi ngẫu nhiên chứng kiến sự yếu đuối của Lan Hinh, nàng đột nhiên tỉnh ngộ, lời Lan Hinh nói chờ đợi mình trưởng thành sâu sắc ẩn chứa điều gì.

Hẳn là cô chờ mong mình có thể trở thành một cây đại thụ che trời, có thể bảo vệ cô, mà không cần để cô một mình đối mặt với mọi sự áp lực cùng thống khổ đủ để khiến người ta hỏng mất kia. Cho nên Ninh Vũ biết, mình vẫn phải cố gắng gấp đôi, đồng thời, hoàn thành sự nghiệp học tập mà Lan Hinh vì phần áp lực đó mà chưa hoàn thành.

Mọi chuyện vẫn như trước, sự khác biệt duy nhất là Ninh Vũ không còn ở ký túc xá nữa mà chuyển đến ở cùng với Lan Hinh. Trường học vì phòng ngừa sinh viên ra ngoài thuê nhà bàn chuyện yêu đương, ẩn chứa rất nhiều nhân tố không an toàn, cho nên bình thường cũng không cho phép sinh viên ra ngoài ở, hơn nữa tăng mạnh việc quản lý ký túc xá, không ngừng kiểm tra phòng. Chẳng qua dưới sự trợ giúp của Tiểu Kiên, Ninh Vũ vẫn thực nhẹ nhàng làm thủ tục, quang minh chính đại rời khỏi ký túc xá. Đương nhiên, việc này cũng quy công lao cho thành tích khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa của Ninh Vũ, trường học sẽ luôn khoan dung hơn với những sinh viên đặc biệt xuất sắc.

“Hinh, chúng ta đổi nơi ở đi.” Ninh Vũ tan học trở về, ném túi sách, đi vào bếp ôm lấy Lan Hinh từ phía sau.

“Thế nào? Nơi này tồi tàn quá ở không quen à?” Lan Hinh hơi hơi nghiêng đầu, để Ninh Vũ tựa đầu lên vai mình. Căn phòng này quả thật vừa cũ kỹ lại mùa đông thì lạnh mùa hè thì nóng, nhưng tiện nghi. Trước kia Lan Hinh không nghĩ đến chuyện muốn đổi nơi ở, nhưng sau khi Ninh Vũ dọn khỏi ký túc, cô bắt đầu lo lắng vấn đề này. Mùa đông rất lạnh, không tiện cho Ninh Vũ đọc sách, tay đều đông cứng, hơn nữa dễ dàng bị cảm. Đến mùa hè nóng đến đầu óc choáng váng, đôi khi nửa đêm cũng không ngủ được, như thế cũng không ổn. Hẳn nên cho Ninh Vũ một nơi ở tốt hơn.

Ninh Vũ gật gật đầu, cầm cọ tới cọ lui trên vai Lan Hinh, có phần giống làm nũng: “Cho nên mình đổi chỗ khác nhé.”

“Được, hai ngày tới tôi sẽ đi tìm chỗ ở.” Lan Hinh tắt bếp, đem đồ ăn để lên mâm cơm: “Những món cực cưng của tôi thích ăn nhất này, mau mang ra bàn đi.”

Ninh Vũ cũng không vội, buông Lan Hinh ra, nhảy đến bên cạnh cô, trên tay đang đưa một chiếc chìa khoá: “Ta ta đa.....Chìa khoá nhà mới

này. Chúng ta ăn cơm xong là có thể bắt đầu chuyển nhà. Có phải em rất có năng lực không? Nơi ở cũng tìm được rồi. Đáng được khen phải không?”

“Em lấy tiền đâu ra thuê nhà? Dùng hết tiền mừng tuổi rồi phải không?” Lan Hinh cười lắc đầu: “Nhà chúng ta, tôi là bộ trưởng bộ hậu cần, việc này để tôi lo là được, em chỉ cần học cho tốt thôi. Huống chi cho dù muốn đổi nơi ở thì cũng không cần gấp như vậy, trước kia cũng đâu có nghe em nói gì. Còn nữa, tiền mừng tuổi của em thì giữ lại đi, muốn mượn phòng thì để tôi lo.”

“Chị như mẹ em ấy, đây là thành quả em học hành chăm chỉ có được mà. Em dùng tiền học bổng để thuê, thanh toán hết tiền nhà một năm rồi. Không tệ chứ.” Ninh Vũ lại sán lại ôm lấy Lan Hinh, hôn lên má cô, sau đó thâm tình nói: “Em có nghĩa vụ để cho người con gái mình yêu được sống những ngày thoải mái. Tuy hiện tại em không kiếm được tiền, nhưng em sẽ cố gắng. Em muốn cùng chị gánh vác cuộc sống này.”

Lan Hinh nhìn Ninh Vũ, không biết nói gì mới phải, lòng dâng trào cảm động, muốn nói gì đó, lại tựa hồ cảm thấy nói gì cũng đều dư thừa, cuối cùng hé miệng lại chỉ dụi dàng nói: “Chúng ta ăn cơm đi.”

Lan Hinh bưng cái mâm ra khỏi bếp, Ninh Vũ đứng đưa chìa khoá đi theo phía sau cô lớn giọng lao nhao: “Em muốn được khen, muốn được thưởng.”

Tình cờ, người trước mặt đột nhiên dừng chân, Ninh Vũ vừa vịn đứng mặt đối mặt cô. Còn chưa kịp mở miệng, Lan Hinh đã hôn một cái lên môi nàng, sau đó xoay người đặt mâm cơm lên bàn gỗ.

Ninh Vũ ha ha ngây ngô cười: “Phần thưởng này chưa đủ. Có phải để đến đêm mới thưởng không?”

“Đêm nay cho em nghỉ, có thể không cần đọc sách.” Lan Hinh đặt đôi đĩa vào tay Ninh Vũ.

“Nói đúng ra là đêm nay có thể lên giường sớm một chút phải không.....”

“Không chuyển nhà à?” Lan Hinh cười hỏi.

“Để mai tính. Tìm mấy đứa bạn khoẻ mạnh đi một chuyến đến giúp chúng ta. Chị chỉ cần phụ trách mời bọn họ một bữa ở tiệm cơm của chị là được.” Tâm tình Ninh Vũ tốt lắm, đổi nơi ở, để Lan Hinh ở thoải mái hơn, không để cô phải trả tiền thuê nhà, Ninh Vũ cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể dùng năng lực của mình để làm chút việc cho cô, cảm giác như vậy thực quá tốt.

“Vậy mau ăn cơm đi.” Lan Hinh nhìn bộ dáng vui mừng của Ninh Vũ, trong lòng cũng thực vui vẻ.

“Đúng, ăn no mới có sức làm việc! Em đã tốn quá nhiều thời gian để học rồi, em muốn ở trên giường bù đắp lại cho chị.” Ninh Vũ còn nghiêm túc nói.

“Khỏi, em tinh lực dư thừa quá, tôi chịu không nổi.” Lan Hinh thật sự thất bại trước cô bé này. Thân thể gầy yếu vậy mà chỉ cần lên giường liền như ăn phải thuốc kích thích, hoàn toàn không có cách nào đối phó.

“Thân thể cao lớn lắm mà, đều là nhờ chị chăm sóc tốt, cho nên nhất định phải báo đáp chị. Cho chị được hạnh phúc.” Ninh Vũ vừa nói, vừa vung vẩy tay mình.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Thời gian trôi qua mau, thời điểm học kỳ một sắp kết thúc, trình độ chuyên môn của Ninh Vũ đã sớm vượt xa bạn học, tiến vào phạm vi cần chú ý của nghiên cứu sinh. Tiệm cơm của Lan Hinh cũng càng có xu thế bán chạy, thường xuyên không thiếu sinh viên ngồi bên ngoài tiệm ngắm cá chờ chỗ. Tiệm cơm bên cạnh vì vắng vẻ quá nên chủ quán muốn chuyển nhượng, chủ động tìm Lan Hinh, hy vọng Lan Hinh có thể tiếp nhận cửa hàng đó, như vậy một người có thể an toàn thối lui, một người khác lại phát triển lớn mạnh hơn, coi như đầu vào đấy.

Trên tay Lan Hinh cũng không có bao nhiêu tiền, kinh doanh không đến hai năm, hơn nữa chi phí khá lớn, tiền mặt còn lại cũng không nhiều, cũng may ông chủ tiệm kế bên cũng nóng lòng muốn buông tay, cho nên phí chuyển nhượng cũng không quá cao. Mà Lan Gia đã xác định sau khi tốt nghiệp sẽ bắt đầu đi làm, học kỳ sau chỉ dùng để chuẩn bị cho học phí của Lan Duệ, áp lực coi như giảm bớt rõ ràng. Lan Hinh suy nghĩ, vay mượn để đi học có thể từ từ, chuyện này cũng cứ quyết định như thế.

Lan Hinh càng thêm bận rộn. Vì sau khi nhận tiệm cơm bên cạnh rồi, phải lo lắng sửa chữa cùng mua thêm bàn, Lan Hinh cần thêm nhiều thu nhập, hơn nữa phải cẩn thận tìm cách sử dụng mỗi một đồng trên tay.

Bất quá cho dù bận rộn, chiều nào Lan Hinh cũng về nhà nấu cơm, sau đó đợi Ninh Vũ tan học về cùng nhau ăn, rồi một người ở nhà học bài, một người đến tiệm. Ninh Vũ luôn phải chờ tới nửa đêm Lan Hinh đóng cửa tiệm trở về mới có thể ngủ, đôi khi quá muộn phải tới đón cô, nhưng Lan Hinh không chịu, vì sợ Ninh Vũ ngủ quá ít, ảnh hưởng sức khỏe, cũng ảnh hưởng tới việc học tập.

Chạy qua chạy lại tuy rằng mỗi mệt, nhưng Lan Hinh lại rất thích thú vui vẻ. Cơm chiều hàng ngày đều trở thành quãng thời gian khoái hoạt, mà cảm giác mỗi ngày đóng cửa tiệm rồi vội vàng về nhà cũng khác với trước kia. Trước kia luôn vắng vẻ quạnh hiu, có lẽ không được coi là tịch mịch — bởi vì đã tịch mịch nhiều năm như vậy, sớm đã thành thói quen. Nhưng hôm nay so với trước kia, mỗi ngày đều biết khi mình về căn nhà sẽ sáng đèn vì mình, có người mình yêu nằm trong chăn chờ mình trở về.

Cảm giác này hẳn là niềm hạnh phúc lớn nhất trên đời.

Cho nên đường về nhà liền trở thành con đường đến tới hạnh phúc.

Đôi khi Ninh Vũ không có lớp, sẽ tới tiệm cơm hỗ trợ. Ngoài dự kiến của Lan Hinh, việc buôn bán ngày hôm đó tựa hồ sẽ đặc biệt tốt.

“Đây là công lao của em.” Lúc Lan Hinh nhắc tới việc này, Ninh Vũ luôn đồng dạ đáp lại như thế.

Lan Hinh mới đầu không tin, sau thật sự phát hiện, chỉ cần Ninh Vũ ở tiệm phụ giúp thì có vẻ người đến thật sự nhiều hơn một chút.

“Bởi vì chị không biết hiện tại em là nhân vật nổi tiếng trong ban, có khối người muốn theo đuôi nịnh nọt em mà.” Ninh Vũ vẻ mặt dương dương tự đắc.

Lan Hinh không khỏi cao thấp đánh giá Ninh Vũ, chưa đầy một năm, cô gái nhỏ lúc mới gặp mơ mơ hồ hồ nay tựa hồ thật sự trưởng thành. Khi nàng cười rộ lên giống mặt trời ngày đông, sạch sẽ trong suốt, khiến người ta hướng tới. Trên khuôn mặt còn chưa hết nét trẻ con đã mơ hồ có tia trầm ổn cùng đại khí. Bất tri bất giác, cô bé ngày nào dần dần bắt đầu lột xác, một thứ khí tràng khiến người ta muốn tin tưởng không biết từ khi nào đã bắt đầu ảnh hưởng những người chung quanh.

Tuy nàng mới hai mươi tuổi.

Lan Hinh vui mừng cười: “Đại học quả nhiên là nơi có thể làm người ta trưởng thành, có thể khiến Teletubbies của tôi sắp biến thành người lớn rồi.”

“Không, không phải đại học khiến em trưởng thành, là tình yêu giúp em trưởng thành, là chị khiến em trưởng thành. Sau khi gặp được chị em mới bắt đầu hiểu được, con người một khi có lòng tin thì có thể trở nên mạnh mẽ, một khi có mục tiêu thì có thể trở nên cơ trí.” Ninh Vũ nhìn sâu vào mắt Lan hinh. Từ sau khi nhìn thấy sự yếu đuối của Lan Hinh, hiểu được sự kỳ vọng của cô dành cho mình, con đường nhân sinh vốn mờ mịt được mở rộng sáng sủa. Từ khoảnh khắc đó, Ninh Vũ biết mình cần trở thành một người như thế nào.

“Tiểu Vũ hiện tại cũng đã rất xuất sắc, tôi thực sự sợ em bị người khác cướp mất.” Lan Hinh nửa đùa nửa thật nói. Đợi qua vài năm nữa, khi đó Ninh Vũ sẽ rực rỡ chói mắt đến đâu? Mà lúc đó, có phải mình đã bắt đầu già đi.....

“Nếu xuất sắc thì cũng là vì chị, nếu đổi lại là người khác thì sao em có thể xuất sắc đến vậy được.” Ninh Vũ lôi kéo tay Lan Hinh: “Mọi cố gắng của em đều là hy vọng chị có thể được sống những ngày hạnh phúc.”

Lan Hinh có chút nghẹn ngào, thật vất vả mới có thể mới có thể kiềm chế được cảm giác chua xót nơi cánh mũi, tự giấu cười rồi mới nhận ra Ninh Vũ càng ngày càng mạnh mẽ, mà mình liền trở nên ngày càng yếu đuối, ngày càng ỷ lại nàng.

Mọi thứ đều tốt đẹp như thế, thật hy vọng trên thế giới này cũng chỉ có hai người như vậy, vĩnh viễn cứ tốt đẹp như thế. Bất quá Lan Hinh biết, con đường cần đi còn rất dài, cũng còn rất nhiều điều phải đối mặt. Tuy trước kia cũng không chuẩn bị đối diện sớm thế, nhưng đến khi cô bắt đầu ý thức được sự trưởng thành của Ninh Vũ, cô bắt đầu nảy sinh ý tưởng phải bắt đầu đối diện với những việc này.

Cho nên khi Lan Gia gọi tới báo luận văn biện hộ đã được thông qua, chuyện trường học cơ bản đã xử lý xong, chỉ còn chờ nửa tháng sau là sẽ đi làm, Lan Hinh nói: “Vậy em đến chỗ chị một chuyến đi, thuận tiện phụ chị làm việc.”

Lan Gia ở đầu bên kia cười thực vui vẻ: “Xem ra rốt cục em có thể nhìn thấy anh rể tương lai rồi. Để em đi mua vé xe lửa đêm nay.”

Lan Hinh hơi do dự: “Còn nhớ rõ những lời chị nói không?”

“Nhớ, chị nói nếu có một ngày có người đứng cạnh chị, đó nhất định đại biểu cho hạnh phúc lớn nhất của chị!” Lan Gia nhớ tới ngữ khí của Lan Hinh khi nói những lời này, ngập tràn hạnh phúc.

“Vậy em có nhớ rõ câu trả lời của mình không?” Lan Hinh nhìn cá trong bể, lòng kỳ thực có chút thắc thỏm không yên. Người nhà đối với cô mà nói vô cùng quan trọng, Lan Hinh hy vọng bọn họ có thể chấp nhận Ninh Vũ. Đối với cha mẹ chưa từng rời núi mà nói, Lan Hinh cũng không ôm quá nhiều hy vọng, cũng không chuẩn bị đá kích họ. Mà trong nhà người tâm ý tương thông nhất với mình chính là cô em gái song sinh này. Để nàng chấp nhận Ninh Vũ, rồi sau đó là tiểu Duệ. Lan Hinh hy vọng mình ít nhất có thể làm được đến mức đó.

“Em sẽ đối xử với anh ấy như người một nhà.” Lan Gia hiểu rõ tính cách của chị mình. Người cô đã xác nhận thì sẽ không dễ dàng sửa đổi. Lúc này dù mình có thấy một người thế nào, Lan Gia cũng sẽ không khiến chị mình cảm thấy khó khăn. Lan Gia đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho dù là người mù kẻ điếc, hay người què kẻ ngốc thì mình cũng nhất định đối xử tốt với anh ta, sau đó mới nói chuyện với chị mình sau.

Sau khi cúp máy, lòng Lan Hinh còn tràn đầy lo âu. Có một số việc phải đối mặt, nhưng chuyện lần này phải đối mặt không giống bất cứ chuyện nào

trong quá khứ, lần này không chỉ cần dũng khí và nghị lực là có thể vượt qua.

Ninh Vũ vừa tới để giúp đỡ cửa tiệm thì thấy Lan Hinh đứng ngẩn ngơ trước tủ kính. Đây là chuyện hiếm có. Nàng đi đến bên cạnh Lan Hinh, kéo tay cô: “Hinh, chị làm sao vậy?”

“Hôm nay tới sớm thế?” Lan Hinh thu hồi đầy bụng tâm tư, nhìn đi động, mới hơn bốn giờ.

“Hôm nay thi môn cuối cùng của năm nhất, học kỳ này coi như xong rồi.” Ninh Vũ nhìn quanh tiệm, việc buôn bán tốt lắm, không còn chỗ ngồi, thời điểm thế này Lan Hinh hẳn bề bộn nhiều việc, bất quá hôm nay cô hơi có chút khác thường.

“Hôm nay chúng ta về sớm một chút đi, tôi có việc muốn bàn với em.” Lan Hinh suy nghĩ, nói.

Ninh Vũ gật gật đầu: “Em muốn nói với ba hè này không về, ở lại đây học. Thứ nhất có thể học tập, thứ hai nghỉ hè chắc chị sẽ bận rộn trang hoàng lại tiệm, cũng không thể trở về, cho nên em muốn ở lại cùng chị.”

Cứ nghĩ Lan Hinh sẽ phản đối, không nghĩ cô lại gật gật đầu, bất quá bổ sung một câu: “Chỉ sợ chú Ninh sẽ rất nhớ em.”

“Ông ấy thường xuyên đi công tác, em về cũng không nhất định có thể thấy ông ấy hằng ngày, mà em ở lại đây ông ấy rất yên tâm, ít nhất không cần lo lắng vấn đề ăn uống của em. Đến lúc đó tìm hôm nào ông ấy ở nhà, em lại về thăm là được.” Tuy Ninh Vũ hỏi ý Lan Hinh, nhưng hiển nhiên đã thu xếp đâu ra đấy, hiện tại Ninh Vũ đã rất có chủ kiến.

Lan Hinh an bài mọi việc trong tiệm, lại chào mấy người khách quen, rồi cầm theo ít đồ ăn liền cùng Ninh Vũ về nhà.

Mãi cho đến lúc ăn cơm chiều Lan Hinh cũng không nói gì với Ninh Vũ về chuyện kia. Nếu với tính tình Ninh Vũ trước kia thì đã sớm không kiềm chế được mà gặng hỏi, chỉ là hiện tại ở lâu với Lan Hinh, nàng dần dần bắt đầu quen với lối tư duy của Lan Hinh. Những chuyện mãi cô không nói bình thường đều là chuyện cần suy nghĩ kỹ càng. Nếu cô nói muốn nói thì tất nhiên sẽ nói cho nàng nghe.

Nhưng hôm nay chờ hình như hơi lâu quá, chờ đến nỗi Ninh Vũ chờ không nổi, cho nên vẫn nhịn không được mở miệng: “Hinh, có chuyện gì sao?”

“Chiều mai bốn giờ, đến nhà ga đón một người nhé.” Lời Lan Hinh nói lại ngoài dự liệu.

“Ai?” Ninh Vũ nghi hoặc nhìn Lan Hinh, khoé môi còn dính chút canh.

Lan Hinh rút tờ giấy ăn ra dụi dàng lau khoé miệng cho nàng, sau đó im lặng nhìn Ninh Vũ, nói: “Em gái song sinh của tôi. Con bé muốn lại đây ở nửa tháng.” Lan Hinh còn có chút sầu lo, trên thực tế cô không chắc chắn chuyện này có phải mình hơi vội vàng quá không. Tuy Lan Gia rất thân thiết với mình, nhưng quan hệ giữa mình và Ninh Vũ cũng quả thật kinh thế hãi tục, mà quan trọng là, Ninh Vũ còn nhỏ, không biết có thể xử lý tốt chuyện này không.

“Lấy thân phận gì?” Ninh Vũ hỏi rất trực tiếp thẳng thắn. Tin tức này hơi đột ngột, mình không hề chuẩn bị trước.

“Tôi muốn giới thiệu em với người nhà mình.” Lan Hinh thở dài một tiếng, lại nhịn không được cười lộ lên. Ninh Vũ hiện tại ngay cả cách nói chuyện cũng hơi khác trước, không còn là một đứa con nít nữa, nói là vào thẳng vấn đề.

“Cô ấy có biết sự tồn tại của em không?” Đây là trọng điểm, nếu Lan Gia đã biết chị mình có bạn gái, như vậy cái gì cũng dễ hơn nhiều, mình chỉ

cần thể hiện cho tốt, nhưng nếu không biết thì chỉ sợ cũng chẳng dễ dàng.

“Con bé tưởng là anh rể.” Lan Hinh cười khờ.

Ninh Vũ hơi khựng lại, lại làm bộ như thoải mái cười rộ lên: “Em biết rồi, em sẽ xử lý ổn thoả, chị yên tâm đi.”

Sau nụ cười thoải mái của Ninh Vũ còn ẩn ẩn chút lo sợ nghi hoặc, tuy Lan Hinh đã cảm giác được, lại vẫn bị nụ cười đó của Ninh Vũ khiến lòng nhẹ bớt. Có lẽ mình hơi quá lo lắng. Có lẽ một mình tự phân vân những việc thế này cũng không phải thói quen tốt. Lan Hinh bắt đầu cân nhắc, sau này những việc đó có phải mình đều nên bàn bạc với Ninh Vũ, mà không thể giống như trước, đợi đến khi mình suy nghĩ ổn thoả rồi mới nói đáp án cho nàng hay không.

Mà trong lòng Ninh Vũ lúc này cũng bồn chồn. Lan Hinh đã an bài mọi chuyện rồi, mình cũng nên làm cho tốt, với Lan Gia mình chỉ mới nghe tên, ngay cả ảnh chụp cũng chưa từng thấy. Chuyện khác mình tin tưởng đều có thể dễ dàng giải quyết, nhưng chuyện này lại không giống bình thường.

Đây là người nhà của Lan Hinh, tuy không hiểu rõ người nhà cô lắm, nhưng ở chung với Lan Hinh lâu như vậy, nàng biết người thân gia đình rất quan trọng với cô.

Cho nên Ninh Vũ quyết định dùng thân phận đó để đối diện với vấn đề này, bởi vì nó đại biểu cho việc Lan Hinh đã bắt đầu để mình tiến vào gia đình cô, đương nhiên cũng đại biểu cho việc trong vòng giao tiếp cuộc sống của hai người sẽ càng nhiều người xuất hiện, mà cùng với việc mỗi lần có người xâm nhập, mình đều phải thể hiện cho tốt, tuyệt đối không để Lan Hinh khó xử.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hơn một giờ chiều, Ninh Vũ hỏi Lan Hinh, Lan Gia mặc quần áo gì, đi giày gì, cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, tóc dài đến đâu. Lan Hinh vội vàng lấy một bình rượu cho người khách cuối cùng, chỉ nói: “Không khác tôi lắm.”

“Chị không nói rõ thì làm sao em đi đón người ta được? Chị ấy lại không có di động, nhớ đâu lạc mất thì làm sao?” Ninh Vũ bám lấy Lan Hinh hỏi, đầu hơi đổ mồ hôi lạnh. Nhiệm vụ này trên thực tế không dễ dàng hoàn thành gì. Tối hôm qua nàng thoải mái nhận nhiệm vụ hoàn toàn không lo lắng vì không biết Lan Hinh muốn một mình nàng đi đón người ta, nhưng lại không có số điện thoại để liên lạc. Tuy rằng chuyện này ở xã hội hiện đại có phần không thể tin được, nhưng sự thật là Lan Gia cũng giống Lan Hinh trước kia, khi đi học thì không dùng di động.

Lòng kìm nén, Ninh Vũ đã bắt đầu lo lắng không biết mình có nên viết tên Lan Gia thật to lên một tờ giấy, rồi đến nhà ga giờ biến đợi người hay không — nếu thật sự không có cách nào thì cũng chỉ có thể như vậy.

“Ngốc, đừng lo lắng, em đi là có thể tìm được mà, con bé là em gái song sinh của tôi, rất giống tôi.” Lúc này, khách trong tiệm đã không còn nhiều lắm.

“Chị không thể đi cùng em sao? Giờ không bận mà. Huống chi bốn giờ chị ấy mới ra, chờ đón chị ấy rồi quay lại đây cũng thích hợp mà.” Về điểm này Ninh Vũ có hơi không rõ.

Lan Hinh nhìn Ninh Vũ, đưa tay áp lên má nàng xoa xoa: “Tôi muốn để hai người ở chung một chút.”

“Trốn tránh!” Ninh Vũ chu môi, lăm bằm.

Lan Hinh kéo Ninh Vũ ngồi xuống, thanh âm vẫn ôn hoà như trước: “Không phải trốn tránh, mà là cho em một cơ hội.” Tối hôm qua suy nghĩ cả đêm mới đưa ra được quyết định này.

“Dạ?” Ninh Vũ đẩy kính, nghiêm túc nhìn Lan Hinh.

“Như vậy tôi hỏi em, nếu hai chúng ta cùng đi thì sẽ dùng trạng thái gì để xuất hiện trước mặt con bé? Thân mật một chút hay như hai người bạn tốt, quy củ, giữ lễ nghi?” Lan Hinh nhận lấy hai chén trà mà cô bé phục vụ đưa lên, cầm một ly đưa cho Ninh Vũ, cười nói: “Tối qua thấy em thoải mái đồng ý như thế, sao giờ lại cuống đến vậy.”

“Em đâu biết chị sẽ không đi cùng em, lại không có số điện thoại để liên lạc nữa, quả thực là nhiệm vụ khó khăn mà. Em chưa từng gặp chị ấy, hơn nữa em tự nhận khả năng nhận biết mặt người ta rất kém.” Ninh Vũ rõ ràng bắt đầu làm nũng.

“Em xem xem, mấy cô bé trong tiệm đều cười chê em kìa!” Lan Hinh mím môi cười.

Ninh Vũ hừ khê: “Em mặc kệ người khác thấy thế nào.”

“Đều thành tiểu vô lại rồi.” Lan Hinh nhin không được néo néo mũi Ninh Vũ.

“Mọi người ở đây cũng không phải không biết em, tuy chưa nói rõ, nhưng ít nhiều hẳn cũng đều biết em là vợ của bà chủ nhỉ.” Ninh Vũ ngửa đầu bốn mươi lăm độ, nheo nheo mắt nhìn Lan Hinh, lời này vừa vắn bị cô bé phục vụ đang dọn bàn bên cạnh nghe được.

Cô bé kia cười trộm, tuy Lan Hinh biết cô bé đó chắc chỉ nghĩ Ninh Vũ và mình là chị em tốt, nói vậy là nói giỡn thôi, nhưng vẫn cảm thấy có chút

không được tự nhiên, thăm mắng một câu, sau đó nói: “Đi theo tôi ra ngoài một chút.”

Hai người tìm một chỗ yên tĩnh gần trường rồi ngồi xuống. Hai ngày nay trong trường hơi loạn, có mấy người còn chưa chấm dứt kỳ thi, có một số sinh viên khác lại đã bắt đầu rời trường.

“Gia Gia cùng tôi lớn lên từ nhỏ, rất thân với tôi, phải nói là người thân với tôi nhất nhà, nếu hai chúng ta đi cùng nhau thân mật quá mức, tôi sợ con bé sẽ theo tiềm thức có phản cảm với em. Đây phải nói là một cảm giác rất kỳ diệu. Tựa như một người đột nhiên cảm thấy người thân thiết nhất bên cạnh mình đã chia một nửa trái tim cho người khác vậy, trong lòng rất mâu thuẫn.”

Ninh Vũ ngạc nhiên với lời giải thích này, đồng thời cũng đột nhiên nhớ tới ba mình, trước kia khi ba đưa phụ nữ về nhà, mình cũng trực giác rất mâu thuẫn. Tuy sau lớn lên hiểu chuyện này, lý trí hơn, cảm thấy ba hẳn nên tìm một người phụ nữ cho mình, nhưng đó cũng là chuyện rất lâu về sau. Cho nên, những lời Lan Hinh nói, Ninh Vũ cũng có thể nghĩ thông suốt.

“Hơn nữa nếu chúng ta cùng đi đón con bé, lực chú ý của em ấy hơn phân nửa sẽ dồn lên tôi, đương nhiên sẽ ít chú ý đến em hơn. Tôi ở trong nhà là chị hai, việc lớn việc nhỏ trong nhà thường xuyên đều là do tôi thu xếp, Gia Gia tuy chỉ nhỏ hơn tôi vài phút, nhưng cũng đã quen với việc đó. Nếu có tôi ở đó, con bé sẽ ngừng việc tự hỏi, mà nếu tôi không ở đó, sự sâu sắc và trí thông minh của con bé sẽ được phát huy đầy đủ. Nói như vậy, việc trao đổi giữa hai người cũng càng có hiệu quả trực tiếp. Con bé cũng có thể dễ dàng cảm nhận được em là người thế nào.”

Ninh Vũ trầm mặc một lúc, sau đó thở dài một tiếng: “Hinh lo lắng mọi việc luôn chu toàn như thế, khiến em cảm thấy con đường trưởng thành mình cần đi còn rất dài mới có thể vượt qua được chị.”

Lan Hinh cười yếu ớt lắc đầu, nắm tay Ninh Vũ: “Tôi thích cuộc sống đơn thuần vui vẻ của em, vẫn cứ như thế này là tốt rồi. Cái giá để trưởng thành thường rất đắt.”

Ninh Vũ nhìn thấy một tia mỏi mệt trong mắt Lan Hinh, liền vòng tay ôm cô vào lòng: “Ở bên cạnh chị, em vẫn luôn vui vẻ.”

Yên lặng hưởng thụ cái ôm nho nhỏ an tĩnh này một lát, Ninh Vũ đưa tay lên xem giờ, hai giờ. Nàng vỗ vỗ vai Lan Hinh: “Em về dọn phòng một chút, thay quần áo, rồi sau đó sẽ đi đón chị ấy. Chị yên tâm, em hiểu ý chị mà.”

“Ha ha, tiểu Vũ còn muốn về chải chuốt lại à?” Lan Hinh đứng lên cùng Ninh Vũ đi ra khỏi trường.

“Cư xử thận trọng là chuyện phải làm!”

Ra khỏi trường, Lan Hinh trở về tiệm, Ninh Vũ về nhà, lúc tách ra Lan Hinh còn nói: “Không cần lo lắng, em có thể nhận ra con bé mà, nhìn rất giống tôi. Còn nữa, con bé cực kỳ tiết kiệm, ngồi xe lửa mười mấy tiếng sẽ không nỡ ăn cơm, cùng lắm cũng chỉ ăn mì gói.....”

“Vậy chị về nhà ngồi xe lửa hơn ba mươi tiếng cũng như thế sao?” Ninh Vũ lập tức nghĩ đến việc hàng năm Lan Hinh về nhà đều phải ngồi xe lửa rất lâu, trái tim lập tức liền nhói đau.

“Đang nói tới Gia Gia sao lại nhắc đến tôi chứ.” Lan Hinh xấu hổ chuyển chủ đề.

Ninh Vũ cũng không gắng hỏi. Có một số việc đối với người khác có lẽ không thể tin được, nhưng nếu ở trên người Lan Hinh thì cũng là lẽ thường phải vậy. Mình chưa từng trải qua cuộc sống như thế, cho nên còn chưa học được cách chăm sóc cô cho tốt. Ninh Vũ thầm tự dặn mình, về sau trước khi

Lan Hinh đi xe lửa, nhất định phải đưa cho cô một chút đồ để lên xe ăn, nếu không cứ ăn mỳ gói mãi, đổi lại là mình thì chắc sẽ nôn mất.

Ninh Vũ thu dọn phòng ở rồi, nghĩ nghĩ, lại gọi cho Tiểu Kiền, sau đó đổi một bộ quần áo mình cảm thấy thích hợp, sau đó chạy tới nhà ga, đợi nửa tiếng, màn hình lớn trước cửa nhà ga đột nhiên hiện lên số chuyến tàu đến trạm.

Cầm trong tay tờ giấy A4 có đề tên Lan Gia, Ninh Vũ quyết định nhìn trước rồi mới xác định có cần dùng chiêu này không.

Bất quá khi Lan Gia vừa đi ra khỏi cửa trạm, Ninh Vũ liền nhận ra cô.

Gien di truyền là một thứ gì đó rất kỳ diệu, chị em sinh đôi diện mạo giống nhau đến bảy phần. Nếu không phải vì nàng rất quen thuộc với Lan Hinh thì có lẽ trong thoáng chốc sẽ không phân biệt được hai người.

Bất quá cũng vì sự tương tự này nên Ninh Vũ vốn có chút khẩn trương lại thả lỏng — trong lòng nàng hiện lên ý tưởng: Đứng trước mặt chính là một nửa Lan Hinh, không có gì phải lo lắng. Lan Hinh tốt như vậy, Lan Gia cũng sẽ không quá tệ.

Màn ám thị tâm lý này có tác dụng rất tốt, cho nên Ninh Vũ vốn suy nghĩ vô số cách làm sao để tới bắt chuyện liền vo tờ giấy A4 thành một cục ném vào thùng rác, rồi bước tới nghênh đón.

“Xin chào, Lan Gia. Em là Ninh Vũ.” Ninh Vũ gọi Lan Gia. Trong thanh âm không có nửa điểm không xác định. Trời tháng sáu, ánh mặt trời sáng lạn, lại không bằng nụ cười tươi trên mặt Ninh Vũ. Lan Gia đứng trước mặt mái tóc dài được đơn giản buộc sau đầu, để lộ khuôn mặt sạch sẽ không có nửa điểm dấu vết trang điểm. Tuỳ ý mặc một chiếc áo phông màu trắng đã bị giặt đến hơi bạc màu, một cái quần dài màu đen. Khi ánh mắt Ninh Vũ đảo qua trước ngực Lan Gia liền nhìn thấy dấu hiệu nho nhỏ của trường học, xem ra Lan Gia mặc đồng phục.

Lan Gia vốn đang ngó nghiêng nhìn chung quanh liền nhìn thấy cô gái cao hơn mình một cái đầu đứng kia.

Mái tóc ngắn màu đen, tóc rất đẹp, mềm mại, sạch sẽ. Đằng sau gọng kính vuông là một đôi mắt ôn hoà mang theo ý cười, thân hình nàng hơi gầy, nhưng ngũ quan sạch sẽ trong sáng, mi thanh mục tú, biểu tình ôn hoà mà nhiệt tình.

“Xin chào.” Người trước mặt có phần ngoài dự kiến của Lan Gia. Trước khi lên tàu, chị hai đã nói mình bề bộn nhiều việc, cho nên sẽ để người khác tới đón, cứ nghĩ người đến hẳn là anh rể chưa từng lộ mặt kia, không ngờ lại là một cô gái, hơn nữa lại là một cô bé thoạt nhìn sạch sẽ trong sáng rạng rỡ như ánh mặt trời, rất khiến người ta ưa thích.

“Chị Lan Hinh bận rộn nhiều việc cho nên nhiệm vụ trọng đại đón tiếp chị liền giao cho em. Ngồi xe lửa hơn mười mất giờ, chắc vất vả lắm!” Ninh Vũ vừa nói, vừa đưa tay đón túi hành lý trong tay Lan Gia. Đây cũng không phải là cái túi gì, chỉ là một cái túi mua đồ ở chợ. Không nặng lắm, chắc khoảng hai bộ đồ sạch và đồ vệ sinh mà thôi.

“Để tôi tự làm cũng được.” Lan Gia có phần không thích ứng với sự nhiệt tình của Ninh Vũ. Cô giống người chị Lan Hinh của mình, nhiều năm trôi qua như vậy, cô đã quen bị người khác cao thấp đánh giá, quen với ánh mắt kính ngạc của người khác, nhưng không quen với sự nhiệt tình của người ta.

Nếu sự nhiệt tình này có nửa điểm do dự, hay có nửa điểm xem thường, Lan Gia khẳng định mình có thể liếc một cái liền nhận ra, nếu như thế, cô sẽ cảm thấy thực bình thường, nhưng cố tình cô gái trước mặt này lại nhiệt tình chân thành như thế, tựa như đã quen biết mình rất nhiều năm, là sự quan tâm phát ra từ nội tâm.

Cảm giác này thực kỳ diệu, cơ hồ khiến Lan Gia có phần mờ mịt luống cuống, nhưng trong sự nhiệt tình này lập tức khiến lòng Lan Gia nổi lên hảo cảm với Ninh Vũ — Người chị gái gọi tới đón mình nhất định là bạn tốt của chị, nếu là bạn tốt thì cũng khó trách lại nhiệt tình với mình.

Ninh Vũ lại vẫn đón lấy cái túi trong tay Lan Gia: “Đồ trên xe lửa rất khó ăn, chỗ này còn cách tiệm của chị Lan Hinh khá xa, trước tiên để em đưa chị đi ăn chút gì đó rồi sẽ dẫn chị tới đây.”

“Không cần, trực tiếp đi gặp chị của tôi đi, để em phải tới đón đã phiền em lắm rồi.” Lan Gia không muốn ăn uống bên ngoài, tốn tiền, huống chi chị mình mở quán ăn nữa, tuy quả thật hơi đói, nhưng đợi thêm hai ba tiếng nữa cũng không sao.

Ninh Vũ cười kéo tay Lan Gia: “Hôm nay chị gái chị giao chị cho em, để em thu xếp cho chị, cho nên chị đừng bận tâm.”

Mấy nhà hàng ở gần nhà ga nổi tiếng đắt đỏ mà khó ăn, cho nên Ninh Vũ đưa Lan Gia đến quán KFC, để cô ngồi rồi tự đi gọi đồ ăn. Căn cứ vào kinh nghiệm từ trên người Lan Hinh, hẳn Lan Gia rất ít khi đến những chỗ như KFC, cho nên Ninh Vũ cũng không hỏi Lan Gia muốn ăn gì, chủ động gọi hamburger, sữa và đùi gà. Mà tuy nàng không đói, lại vẫn gọi những món như Lan Gia, như vậy có thể giảm bớt sự xấu hổ của cô.

Lan Gia ngồi tại chỗ nhìn Ninh Vũ đang xếp hàng. Dáng người cao gầy, áo phông cổ chữ V màu xám, quần bò khiến đôi chân nàng thêm thon dài thẳng tắp, đôi giày thể thao trên chân càng thích hợp tăng thêm sức sống tuổi trẻ cho nàng. Tuy đều là những bộ quần áo bình thường, nhưng từ những ký hiệu nho nhỏ trên đó Lan Gia vẫn có thể nhìn ra những thứ này tựa hồ đều có giá trị xa xỉ.

Một cô gái xinh đẹp lại có tiền. Chị cô rất ít khi có bạn bè như vậy. Bất quá cô bé này rất quan tâm săn sóc, cẩn thận tỷ mỉ, tựa hồ có thứ hơi thờ

khiến người ta an tâm, ở bên nàng sẽ không cảm thấy mất tự nhiên hay áp lực.

Hắn là người tốt rồi!

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Ăn uống xong, Ninh Vũ dẫn Lan Gia đi xe buýt về nhà, trong nhà đã được Ninh Vũ dọn dẹp qua, đồ của nàng đều được cất vào trong ngăn tủ: “Chị tắm rửa trước đi, trời nóng thế này ngồi trên xe hơn mười mấy tiếng chắc khó chịu lắm. Tuy có lẽ chị hơi mệt, nhưng chờ chị tắm xong em sẽ đưa chị ra ngoài đi dạo.” Ninh Vũ nghịch ngợm cười: “Cho nên, chịu khó vất vả một chút nhé.”

Lan Gia cũng hơi ngỡ ngàng: “Không cần đâu, cũng đến nơi rồi mà, em có việc gì cần làm thì làm đi, đợi một lát nữa tự tôi có thể thu xếp.” Tuy là bạn của chị mình, nhưng phiền người ta mãi thế cũng không tốt, hơn nữa cô bé này không chỉ đón tiếp mình mà còn mời mình ăn cơm nữa.

“Không sao, em thi xong rồi, cũng rảnh. Chị của chị bề bộn nhiều việc, cho nên đợi lát nữa chị đi cùng em ra ngoài mua một ít đồ cho chị ấy nhé.” Ninh Vũ cười đi vào phòng tắm chỉnh nước nóng, xong rồi thò đầu ra nói: “Nhiệt độ hẳn thích hợp rồi, chị thử xem.”

Sau khi Lan Gia đi vào, Ninh Vũ lại bổ sung: “Đây là dầu gội, đây là sữa tắm, còn đây là khăn mặt của chị, đang lúc tắm gội mà chị tắt nước rồi một lúc sau mở lại sẽ rất nóng, phải cẩn thận một chút, có thể thử trước rồi mới lại dùng.” Bổ sung câu này là vì người nhà họ Lan theo chủ trương tiết kiệm, lúc không cần dùng nước sẽ thường tắt vòi nước đi.

“Cảm ơn em.” Lan Gia đóng cửa buồng tắm, còn cảm thấy có chút kỳ quái. Ninh Vũ có vẻ rất quen thuộc với căn nhà này, như thể chủ nhân vậy, hẳn là bạn bè rất thân của chị cô đây mà. Nếu không phải vì đây là căn hộ

một phòng ngủ, chỉ có một giường thì Lan Gia đã nghĩ Ninh Vũ là bạn cùng thuê phòng với Lan Hinh rồi.

Đang nghi hoặc, Lan Gia vừa cởi quần áo vừa nhìn chung quanh, bỗng nhiên phát hiện hai bộ bàn chải trên bồn rửa. Đây tuyệt đối không phải phong cách của Lan Hinh, cô luôn thích đơn giản, có hai bộ chứng tỏ là có hai người.

Chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ ông anh rể chưa từng gặp mặt kia cũng ở nơi này?

Mà nếu như thế, vì sao không nhìn thấy đồ đạc gì của đàn ông để lại, dù là quần áo hay giày dép. Đương nhiên, nếu anh rể tương lai chỉ thi thoảng lại đây thì cũng có thể giải thích.

Lan Gia quyết định không thêm nghĩ về vấn đề này nữa, chính là vừa tắm rửa vừa nhớ tới cô bé Ninh Vũ kia.

Một người rất tốt, lời ăn tiếng nói cử chỉ rất lễ phép lại không xa cách, thu xếp mọi việc gọn gàng ôn hoà, khiến người ta cảm giác ấm áp như ánh mặt trời lại không mất ổn trọng. Hơn nữa hình như còn nhỏ hơn mình vài tuổi, ban nãy nàng nói mới thi xong, hẳn vẫn còn đi học. Cô bé này thực khiến người ta thích.

Được rồi, chờ mình tắm rửa xong còn đi ra ngoài dạo phố nữa.

Đợi Lan Gia tắm rửa xong, Ninh Vũ lại tìm máy sấy tóc đưa cô. Đến khi thu thập thoải đáng rồi hai người mới ra khỏi nhà.

Nói là đi dạo phố, nhưng mục đích cũng rất rõ ràng. Ninh Vũ dẫn Lan Gia tới một siêu thị gần nhất: “Thân thể chị của chị không tốt lắm, hơi thiếu dinh dưỡng, cho nên phải ăn sáng, chị đến rồi thì tốt, nhớ giám sát hằng ngày, bánh bao và sữa, bánh bao ở nhiệt độ bình thường hương vị không tốt

lắm, cho vào lò vi sóng hâm nóng hai ba mươi giây thì ngon hơn. Sữa ngâm vào nước ấm một chút, sẽ nóng hơn.”

Ninh Vũ vừa nói, vừa thả hai bình sữa vào xe đẩy, lúc này trong xe đẩy đã có hai túi bánh bao nhỏ.

“Chị ấy bị hạ đường huyết, không thể chịu đói, cho nên trong nhà phải có đồ ăn, chị có thể để một ít đồ ăn vặt trên tủ đầu giường, chị ấy vươn tay ra là có thể lấy được. Việc này rất quan trọng.” Ninh Vũ vừa nói, vừa bỏ một hộp chocolate, lại cầm hai túi thịt bò khô lên.

“Chị ấy không thích uống nước cho lắm, nhất là những lúc bận rộn, nhưng đây không phải thói quen tốt, cho nên mỗi ngày phải để chị ấy uống nhiều nước một chút, nước sôi uống không tốt, ngăn tủ phía dưới máy uống nước ở nhà có một ít trà, có thể pha cho chị ấy, không được pha nhiều quá, nếu không sẽ dễ mất ngủ, nhất là buổi tối đi làm về chỉ có thể uống nước trắng hoặc sữa, không thể uống trà. Mật ong cũng không tệ, trong nhà còn một ít, nhưng không nhiều lắm.” Ninh Vũ thuận tay lấy một lọ mật ong.

“Tôi nói này.....” Lan Gia đi theo sau Ninh Vũ, trong xe đẩy đã có không ít đồ.

“Dạ?” Ninh Vũ đang nhìn một cái ly: “Hắn nên mua cho chị một cái ly để uống nước, việc này suýt nữa thì quên mất.”

“Em rất thân với...chị của tôi nhỉ.” Lan Gia hơi do dự, sau đó dùng từ “thân” này. Chuyện chị gái bị suy dinh dưỡng rồi bị hạ đường huyết bản thân cô không hề biết, tuy dựa theo tính cách của chị chắc sẽ không chủ động nói với mình, nhưng chắc hẳn cũng không nói cho người khác. Huống chi Ninh Vũ lại quen thuộc với mọi đồ vật trong nhà chị ấy như thể nhà của nàng vậy.

Ninh Vũ khẽ cười, gật gật đầu: “Đúng vậy, em là người thân thiết với chị ấy nhất. Nếu không thì sao chị ấy có thể yên tâm để em tới đón tiếp chị.

Chị là cô em gái yêu quý của chị ấy mà.”

Lan Gia gật gật đầu, cảm thấy đầu óc có phần mờ mịt, tựa hồ có gì đó bấn khoăn, nhưng vẫn không nói ra được: “Em vẫn còn đi học à?”

“Đúng thế, cùng khoa cùng trường với chị Lan Hinh. Chị ấy cũng là đàn chị của em.” Ninh Vũ lựa một chiếc ly, cũng không tặc lưỡi.

“Hai người quen nhau thế nào?” Lan Gia hỏi.

“Ba em quen với chị Lan Hinh, em tới nơi này học, ba liền nhờ chị ấy chăm sóc em. Chúng ta qua khu bán đồ tươi đi, em cần mua ít trứng.” Ninh Vũ cực kỳ thuần thục việc mua mấy món này.

Lan Gia vốn cũng muốn hỏi nhiều hơn nữa, nhưng lại cảm thấy không quá lễ phép, nên rốt cục lại thôi.

Đợi đi mua sắm một vòng siêu thị rồi, Ninh Vũ liền đưa Lan Gia về, sau đó chào tạm biệt: “Như vậy chị nghỉ ngơi một lát đi, chỗ chị Lan Hinh hôm nay không cần đi, chị cũng mệt lắm rồi mà. Đợi lát nữa em sẽ gọi báo cho chị ấy là em đã thu xếp ổn thoả cho chị rồi. Chị ấy sẽ về thôi. Còn chìa khoá nhà nữa, cho chị này.” Ninh Vũ lấy một chiếc chìa khoá đưa cho Lan Gia.

Ra khỏi cửa, Ninh Vũ thở dài một hơi, sau đó gọi cho Lan Hinh.

“Thế nào?” Là Lan Hinh hỏi, cô tựa hồ có vẻ khẩn trương.

“Em gái của chị không tệ, rất giống chị.” Ninh Vũ vừa đi xuống lầu vừa nói chuyện: “Đã ăn rồi, em cũng đã thu xếp để chị ấy tắm rửa nghỉ ngơi.”

“Hai người...không có việc gì chứ.” Lan Hinh muốn biết việc này.

“Không có gì, em không nói gì với chị ấy cả, em cảm thấy để chị nói cho chị ấy thì chị ấy có lẽ sẽ chấp nhận dễ dàng hơn. Hôm nay em đã cố gắng biến hiện, hẳn có thể để lại ấn tượng tốt, cho nên phần sau chắc sẽ dễ

hơn một chút. Về phần khi nào nói thì Hinh, chị nhìn ý tứ em gái chị, rồi đợi cơ hội thích hợp hẳn nói.” Ninh Vũ ra khỏi hành lang, đã là chính giờ. Hôm nay nàng mệt muốn chết.

“Vậy em tới chỗ tôi đi, kể lại cho tôi biết tình hình.” Lan Hinh cũng không bình tĩnh như mọi ngày, Ninh Vũ cúp máy rồi không nhìn được nở nụ cười.

Chín giờ là giờ đông khách, Lan Hinh bận rộn nhiều việc, nhưng nhìn thấy Ninh Vũ cô liền rất nhanh thoát thân đi ra. Hai người ra khỏi tiệm, tìm một chỗ yên lặng trò chuyện.

Ninh Vũ kể lại quá trình đón tiếp Lan Gia từ đầu tới cuối một lần.

Lan Hinh cười khẽ gật đầu, nghe xong lời miêu tả của Ninh Vũ, lòng cũng kiên định hơn một chút. Ninh Vũ là người thông minh, mọi việc làm khá ổn, vừa không thể hiện quá lộ liễu với Lan Gia, lại ám chỉ vừa đủ, như vậy chờ đến khi mình nói với Lan Gia cũng không quá đột ngột: “Em nói đồ của mình đều dọn dẹp hết rồi thì em ở đâu?”

Ninh Vũ nắm tay Lan Hinh: “Đã gọi cho cô Tiểu rồi, em ở tạm chỗ cô ý, trải nệm ngủ dưới đất cũng được. Mấy ngày nữa cô Tiểu đi nghỉ trở về, trước đó thì em ở tạm phòng của cô ấy.”

“Thiệt thòi cho em, tiểu Vũ.”

“Chờ việc này qua đi, chị bồi thường cho em là được.” Ánh mắt Ninh Vũ lướt qua ngực Lan Hinh.

“Em có thể đừng không đứng đắn như thế được không hả!” Bầu không khí đang tươi đẹp lại bị Ninh Vũ phá tan, Lan Hinh đang cảm động liền biến thành bất đắc dĩ dở khóc dở cười.

“Nửa tháng tới, bữa sáng của hai người em đều chuẩn bị tốt rồi. Chị nhớ phải ăn sáng đó. Phải biết chăm sóc bản thân.” Ninh Vũ lại nghiêm túc: “Mấy ngày nữa tiệm cơm đỡ bận rồi liền bắt đầu trang hoàng lại, đừng khiến mình mệt đến gục.”

“Tôi biết.” Lan Hinh cảm thấy ở trước mặt Ninh Vũ, đôi khi mình như một đứa trẻ cần được chăm sóc. Tuy thời gian được Ninh Vũ chăm sóc ngày càng nhiều, nhưng không thể phủ nhận, Ninh Vũ cũng là người rất cẩn thận, nhất là đối với việc chăm sóc thân thể của mình, nàng cực kỳ để bụng. Từ khi ở bên nàng, tình trạng thân thể của mình được cải thiện không ít.

“Em sẽ tới tiệm để giúp, khi em không ở đó, có chuyện gì thì nhớ gọi cho em.” Ninh Vũ trong lòng không nở, đã quen thói sớm chiều ở chung với Lan Hinh, phải xa nhau nửa tháng, vẫn thực không quen.

Sau khi hai người tách ra, Ninh Vũ đi tới ký túc xá của Tiểu Kiên, mà Lan Hinh thì trực tiếp về nhà.

Lan Gia ngồi ở đầu giường đọc sách, cũng chưa ngủ, nghe thấy chị gái vào cửa, liền vội vàng đứng dậy. Sau khi trò chuyện vài câu, Lan Gia liền hỏi về Ninh Vũ: “Ninh Vũ là bạn thân của chị à?”

“Ừ!” Lan Hinh mỉm cười gật đầu: “Không mệt à? Sao chưa ngủ?”

“Ngủ không được.” Lan Gia để quyển sách lên tủ đầu giường: “Ninh Vũ rất tốt, cô bé đó rất quan tâm chị, hơn nữa hiểu chị rất rõ.”

“Đúng vậy, em ấy tốt với chị lắm, chăm sóc chị nhiều, tuy nhỏ tuổi hơn chị.” Lan Hinh vừa nói, vừa chú ý vẻ mặt của Lan Gia.

Lan Gia hơi hơi nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, sau đó cười rộ lên: “Hiện tại người có tiền lại tốt như vậy cũng không nhiều lắm.”

Lan Hinh mỉm cười: “Sao em biết em ấy có tiền? Em ấy vẫn chỉ là sinh viên thôi.”

“Ý em là người tốt mà gia đình có điều kiện kìa. Từ những thứ nàng mua là có thể nhìn ra, còn quần áo nữa. Bạn học em mà gia đình có hoàn cảnh tốt phần lớn cũng không muốn chơi cùng những đứa nhà nghèo, giống như người ở hai thế giới khác biệt vậy, người có tiền tụ cùng một chỗ trò chuyện về quần áo hàng hiệu, rồi thì đồ trang điểm, người không có tiền thì quây quần một chỗ hỏi chỗ nào bán đồ khuyến mãi. Hoàn toàn không giống nhau.” Lan Gia nằm lên giường, nghiêng người nhìn Lan Hinh, đổi giọng nói: “Ninh Vũ lại không như thế, cô bé đó rất để ý tới cảm thụ của người khác, sẽ không khiến người ta có cảm giác xa cách, cho dù là lần đầu tiên gặp mặt.”

“Có tiền hay không, hiện tại em lại phân biệt rành mạch thế à? Không cần quá để ý việc này, vật chất gì đó thủy chung chỉ là vật ngoài thân mà thôi. Nhiều năm qua như vậy, những thứ đó chị đã sớm nhìn thấu rồi.” Lan Hinh cởi áo khoác, treo lên.

“Em đương nhiên cũng không thèm để ý, ý em nói là Ninh Vũ, ở cạnh em ấy rất thoải mái, những người có tiền mà thế rất hiếm gặp.” Ý Lan Gia nói Lan Hinh có thể hiểu được, kẻ có tiền và người nghèo ở cạnh nhau sẽ rất dễ dàng tạo nên một bầu không khí xung đột, khiến người ta sinh ra cảm giác không thoải mái, thứ cảm giác này đến từ sự đánh giá với thế giới bên ngoài, cũng đến từ sự nhận thức đối với chính bản thân mình. Cũng giống như người nghèo tiến vào nơi sa hoa dễ dàng tay chân luống cuống, mà kẻ có tiền khi đi tới chỗ đầy ruồi bọ mà nông dân làm việc sẽ nhịn không được muốn rời đi.

“Thích em ấy sao?” Lan Hinh treo quần áo lên, xoay người ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường, hỏi một câu ngoài dự kiến của Lan Gia.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Đương nhiên Lan Gia thích Ninh Vũ, cho nên hôm sau đến tiệm của Lan Hinh, Lan Gia còn hỏi Ninh Vũ có tới chơi không.

Lan Hinh vừa bưng đồ ăn vặt cho khách vừa nói: “Không phải tới chơi, là tới để giúp.”

Đợi đến gần giữa trưa, Ninh Vũ quả nhiên đến. Vừa chào Lan Gia, Lan Hinh liền kéo nàng vào nhà trong: “Có phải lại ngủ nướng, chưa ăn sáng không.”

“Không phải ngủ nướng, em dậy từ sớm rồi, trong nhà cô Tiểu có rất nhiều sách....” Ninh Vũ cứ thế đứng trước giá sách của Tiểu Kiên cả nửa ngày. Con người luôn là vậy, một khi yêu thích thứ gì liền sẽ dễ dàng bị hấp dẫn thật sâu, nội dung chuyên môn học được càng nhiều thì càng cảm thấy những điều mình biết còn ít, hễ cứ thấy những phần mình chưa hiểu sẽ luôn mất ăn mất ngủ, có dực vọng muốn mau chóng hiểu cho ra.

“Thì cũng là chưa ăn sáng.” Lan Hinh hiểu Ninh Vũ, mỗi khi ở cạnh mình, hàng ngày đều rất quan tâm bữa sáng, mà khi ở một mình thì lại ngược lại qua loa cho xong.

“Đâu có, vừa đúng lúc có thể ăn trưa mà.” Ninh Vũ cười ngây ngô, lại ghé sát vào Lan Hinh, hỏi: “Lan Gia thấy em thế nào? Hai người trao đổi ổn chứ? Em có thể lấy thân phận chị rể xuất hiện không?”

“Cái gì mà chị rể! Cùng lắm cũng chỉ là chị dâu mà thôi, có điều xưng hô thế thật có phần kỳ cục. Tôi với em ấy đúng là có nhắc đến em, nhưng cũng chưa nói thẳng ra, tôi muốn tiến hành theo tuần tự.” Lan Hinh cười

yếu ớt, nhìn dáng vẻ của Ninh Vũ liền không nhận được đưa tay nhéo má nàng.

“Đang nói chuyện gì thế?” Tuy đang ở nhà sau, nhưng nhà trước và nhà sau cũng chỉ có cái khung cửa mà không có cửa, cho nên khi Lan Gia tiến vào, Lan Hinh và Ninh Vũ đang thì thầm đều không phát hiện ra.

“Đang nói về em đó.” Lan Hinh thuận miệng đáp.

“Ồ? Nói gì vậy?” Lan Gia vẻ mặt tò mò.

“Nhà sau chật chội thế này còn cứ thích chạy vào đây. Lên nhà trước cả đi, đừng cản trở người khác bưng đồ ăn.” Lan Hinh đuổi cả hai người ra khỏi nhà sau.

“Hai người nói gì về tôi thế?” Lan Gia thấy chị mình không có ý muốn trả lời, liền quay đầu hỏi Ninh Vũ.

Ninh Vũ không biết phải mở miệng thế nào, mặt lại hơi hồng lên. Phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói với Lan Gia, bọn họ đang phân vân không biết có nên nói cho cô biết về quan hệ giữa hai người không chắc?

“Tiểu Vũ hỏi chị em có thích con bé không.” Lan Hinh cười vui vẻ gật đầu chào một bạn học, sau đó giọng điệu thoải mái trả lời Lan Gia.

Mặt Ninh Vũ liền đỏ bừng, trong lòng thầm trách Lan Hinh sao lại thẳng thắn như thế. Chuẩn bị thật lâu, muốn giấu tòi, tiến hành tuần tự, không cầu mau chóng, nhưng cầu ổn định, sao trong nháy mắt phương hướng lại bị chuyển một trăm tám mươi độ thế chứ.

Lan Gia cười rộ lên: “Đương nhiên thích, vừa thông minh lương thiện, lại biết quan tâm săn sóc người khác, chỉ cần người nào có mắt đều sẽ thích.”

“Ách.....Việc đó.....quá khen.” Ninh Vũ là một cô bé rất dễ thẹn thùng.

Ba người tùy tiện ăn chút gì đó, đã đến giờ cao điểm đông khách. Kết thúc năm học, làn sóng điên cuồng cuối cùng không chỉ pha trộn cảm xúc khi ly biệt của những đôi tình nhân sắp rời trường mà còn vì đủ loại tâm tình hoặc vui hoặc buồn khó nói nên lời do chuyện xin việc cùng kỳ thi nghiên cứu sinh mang tới. Bất quá dù dùng tâm tình gì, có vẻ đều đáng giá để uống một ly, vì những năm tháng đã qua đi, cũng vì vận mệnh đang chờ đón.

Ăn uống linh đình, nâng chén vì đời người, các cô cậu sinh viên tựa hồ vĩnh viễn không kể xong lý tưởng và những hi vọng lụi tàn của mình. Mà làm chủ, điều khiển Lan Hinh lo lắng càng nhiều hơn là chuyện buôn bán của tiệm.

Hôm nay việc làm ăn tốt kỳ lạ, đầu bếp nói với Lan Hinh chỉ sợ đồ ăn không đủ, cần chạy tới chợ bổ sung một ít. Lan Hinh vội vàng đi, trước khi đi liền sắp xếp Lan Gia và Ninh Vũ ở lại tiệm để phụ giúp.

Lan Gia và Ninh Vũ bưng trà rót nước mời rượu lấy đồ ăn, thi thoảng rảnh rỗi liền chui vào một góc nhàn thoai mấy câu của đám con gái.

“Tình yêu thời đại học ấy à, mùa xuân nở hoa mùa thu tàn, bạn học cùng khoa với tôi ấy, sau khi tốt nghiệp được một năm thì có hơn 80% là chia tay.” Lan Gia tựa vào một góc quầy, uống một ngụm nước. Một tiếng đồng hồ, bạn đến mức lòng bàn chân không dính bụi, buôn bán thật không tệ.

“Cũng may còn lại 20%.” Ninh Vũ cũng vội vàng uống nước, thời tiết tháng sáu rất nóng, tuy có mở điều hoà, nhưng nhiều khách, lại ồn ào, hơn nữa chạy tới chạy lui đã một thân đầy mồ hôi.

Lan Gia chặc lưỡi một tiếng, cười nói: “20% đó, trong vòng hai năm chia tay toàn bộ. Một đôi cũng không còn.”

“Thật đúng là bi kịch.” Trong lòng Ninh Vũ thầm nghĩ, chờ mình tốt nghiệp rồi sẽ dán chặt Lan Hinh, tuyệt đối không rời.

“Cũng không phải bi kịch, nếu hai người không thể đồng cam cộng khổ thì chia tay sớm chẳng lẽ không tốt hơn sao. Tình cảm gì đó, nếu thật sự là vàng bạc thì sao có thể sợ thời gian mài dũa, không ít người rời khỏi trường gia nhập xã hội rồi sẽ nhìn thế giới khác biệt, Vương Chiêu Quân ngày xưa biến thành Thuý Hoa rau cải dưa chua bên đường, hận không thể chưa từng quen biết, nhưng đến lúc có hào xe bảo mã tiền đồ quan tước thì lập tức lại thành Dương Quý Phi.” Lan Gia nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói.

Cô và Lan Hinh tuy diện mạo có bảy phần tương tự nhau, nhưng tính cách lại khác rất nhiều.

Ninh Vũ cảm thấy, Lan Hinh là một người điển phạm hiền lương thực đức khiêm tốn, ngay cả khi nói chuyện đều nhã nhặn lễ phép, cô rất ít khi bình luận cái gì, cho dù có thì cũng luôn tìm từ ngữ ôn hoà, biểu tình bình tĩnh [đương nhiên, phải thêm một câu, nếu nàng nhìn thấy màn Lan Hinh đối chọi gay gắt với Hà Mỹ thì có lẽ sẽ thay đổi quan điểm này.]

Mà Lan Gia tuy thông minh cơ trí không kém Lan Hinh, nhưng tính cách lời nói lại sắc bén hơn nhiều, như một cây bồ kết, có lẽ cả người là báu vật, nhưng cũng có mũi nhọn. Không giống Lan Hinh, từ đầu tới cuối đều như đoá hoa lan thán hai mọc trên vách núi trong rừng, nở rộ trong hoàn cảnh gian nan mà an tĩnh, kiêu ngạo trưởng thành, từ đầu tới cuối đều xinh đẹp một cái bình đạm.

“Chị muốn một người như thế nào ở bên mình cả đời?” Ninh Vũ hơi nghiêng đầu nhìn Lan Gia, càng nhìn lại càng có thể nhận ra sự khác nhau giữa hai chị em này. Nhất là ánh mắt của họ.

“Vấn đề này hơi khó khăn, hơn nữa tôi còn chưa bao giờ nghĩ tới.” Lan Gia đáp.

“Có lẽ hiện tại chị có thể nghĩ một chút xem.” Ninh Vũ hơi nhướn mày, chỉ chỉ phía sau lưng Lan Gia.

Lan Gia quay đầu lại, một bó hoa tươi đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Hoa hồng, cách để tán tỉnh người ta, không biết qua bao nhiêu năm đã trở thành cách thức tỏ tình trực tiếp công khai nhất.

Nhà hàng vốn âm ỹ nhất thời im ắng.

Mấy chục ánh mắt nhất loạt phóng thẳng tới đây. Hai giây sau, có người bắt đầu huýt sáo.

“Tôi thích em đã nhiều năm. Trước kia tôi vẫn không dám nói, nhưng hiện tại tôi đã tốt nghiệp, cũng đã tìm được việc rồi, có khả năng dùng chính đôi tay mình để gánh vác trách nhiệm. Hôm nay coi như trước mặt nhiều đàn em như thế, tôi muốn lớn tiếng thổ lộ với em, tôi thích em!” Phía sau bó hoa, một chàng trai hôm nay có lẽ cố ý ăn vận, cho nên lúc hãnh cúi đầu xoay người chờ câu trả lời tóc tai vẫn rất chìn chu tỉ mỉ.

Ninh Vũ nhớ ra người này là khách quen của tiệm, cùng năm học với Lan Hinh, lúc này hãnh vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Mỗi lần đến hãnh đều phải hỏi xem Lan Hinh có ở đây không, người này đến vì Lan Hinh.

Lan Gia sững sốt mấy giây, liền nở nụ cười — người này nhận lầm người, tưởng mình là chị gái.

Ninh Vũ cũng cười đứng lên, đưa tay đẩy bó hoa trước mặt qua một bên, anh chàng kia không hiểu gì cả ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Ninh Vũ: “Sư muội.....” Anh chàng kia cười cười lấy lòng. Tuy mới năm nhất, nhưng danh hiệu đứng đầu của Ninh Vũ ở trường rất nổi tiếng, hơn nữa là người thân bên cạnh Lan Hinh, anh chàng này đương nhiên biết, lúc này hãnh kêu một tiếng “sư muội” tình thân ý thiết, dụng ý đương nhiên hy vọng Ninh Vũ giúp đỡ nói tốt mấy lời. Phải biết rằng, hãnh

phải uống không ít rượu, làm đủ mọi công tác tư tưởng, kêu thêm mấy đứa bạn mới có dũng khí trình diễn màn đó.

Một anh chàng bên cạnh tiến lên, là bạn của người này, nói với Lan Gia đứng sau Ninh Vũ: “Bạn của tôi chỉ chờ một câu nói của em, nếu em bằng lòng, hẳn sẽ lập tức ở đây làm việc, mua nhà.”

Lan Gia muốn từ chối, nhưng vẫn chưa nói gì, đây là chuyện của chị gái, hẳn nên để chị ý làm chủ, nghĩ đến vị anh rể tương lai trong truyền huyết có thể tay chân không đầy đủ, mặt mũi không đồng đều kia, Lan Gia cảm thấy người trước mặt này ít nhất về phần diện mạo thì không có gì đáng ngại.

“Nếu không đồng ý thì sao?” Người nói chuyện là Ninh Vũ. Nàng nửa cười nửa không lộ đầu ra, tiến tới cạnh anh chàng kia, hạ giọng nói: “Anh nhận lầm người rồi.”

“Cái này, sư muội là, tôi.....Chỉ sợ em hiểu lầm rồi.” Anh chàng kia cố lấy dũng khí ngượng ngùng nói: “Tôi nói là Lan Hinh, Lan Hinh.....” Hẳn nghĩ Ninh Vũ hiểu lầm, cho là hẳn đến tỏ tình với Ninh Vũ.

“Em cũng nói là Lan Hinh mà, cho nên em nói anh nhận lầm người rồi, đây không phải Lan Hinh mà là em gái của Lan Hinh. Em thấy hôm nay chắc hẳn anh tới để giúp vui đây mà.” Ninh Vũ cười rộ lên, sau đó cao giọng cười nói với khách khứa trong tiệm: “Mọi người tiếp tục ăn đi, vị sư huynh này tìm được việc, tâm tình tốt nên hôm nay đặc biệt đến để giúp vui ấy mà. Mọi người ăn uống ngon miệng, [Lan tâm thực phủ] của chúng tôi hôm nay tặng mỗi bàn một chai rượu.”

Mấy sinh viên kia thấy thế liền ồn ào cười đùa, sau đó tiếp tục ăn uống, mà những người liên quan được mời đến để giúp bạn mình lấy thêm can đảm trên mặt thật ra hơi xấu hổ.

Người này đương nhiên không phải đến để giúp vui, nhưng người thông minh đều biết phải giữ cho người ta chút thể diện, “Lan Hinh” đứng ngay

cạnh Ninh Vũ, lời Ninh Vũ nói đương nhiên chính là ý của “Lan Hinh”. Từ chối rất trực tiếp, đặc tội với người ta. Người làm ăn buôn bán chú ý nhất là giữ hoà khí, không cần khiến người ta khó xử quá.

Lúc này Lan Hinh đi mua đồ ăn vừa vặn vào cửa.

Anh chàng vừa tỏ tình thất bại xoay người lại thấy Lan Hinh, liền vội vàng quay đầu nhìn Lan Gia, đầu óc nhất thời mờ mịt. Ninh Vũ đã tới gần vỗ vỗ vai hắn, hạ giọng nói: “Em nói anh nhận lầm người còn không tin. Còn nữa.....Lan Hinh đã có chủ, cho nên, tự tìm bậc thang leo xuống đi.”

“Cô ấy đã có bạn trai rồi?” Anh chàng kia vẻ mặt kinh ngạc, hơi cao giọng, cho nên những lời này, Lan Gia nghe được rành mạch.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Hơn một giờ sáng, chị em Lan Hinh mới tắm rửa xong, nằm lên giường nghỉ ngơi.

Lan Hinh đã mệt mỏi, nhưng Lan Gia hiển nhiên cũng không định buông tha cho cơ hội ở chung một mình, không bị ai quấy rầy này. Đoạn nhạc đệm nho nhỏ của màn tỏ tình lúc trưa Lan Gia đã kể lại cho Lan Hinh nghe, nhưng rất rõ ràng, Lan Hinh không hề hứng thú với việc này, nghe xong chỉ cười nói: “Tiểu Vũ trông ngốc ngốc mà cũng có thể tạo nên bầu không khí như thế nhỉ.”

“Còn gì nữa?” Lan Gia muốn nghe đánh giá của chị mình về anh chàng kia.

Lan Hinh lại nói: “Còn nữa chính là tiểu Vũ thật táng gia bại sản mà, lại mời khách uống rượu miễn phí.” Tuy là lời trách cứ, lại không có nửa phần ý tứ trách cứ, ngược lại có chút cưng chiều.

Trò chuyện được hai câu, Lan Hinh đã khép hờ hai mắt, cơn buồn ngủ ập tới, ý thức bắt đầu có chút mơ hồ, mà Lan Gia nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Lan Hinh, hỏi: “Chị, bạn như thế sao không thấy anh rể đến giúp?”

Khoé môi Lan Hinh toát ra một nụ cười nhu hoà, lại né tránh đề tài đó: “Gia Gia em không mệt à?”

“Việc này chưa làm rõ ràng thì em không ngủ được.” Lan Gia trực tiếp hai tay chống xuống, ngồi dậy: “Hai ngày qua em tới chủ yếu là muốn gặp anh ta, nhưng hai ngày qua ngay cả bóng người cũng chưa thấy.”

Lan Hinh lôi kéo tay Lan Gia, ngữ điệu vẫn ôn hoà như thế: “Em đã hai lần rồi, sao còn dễ dàng kích động đến vậy, nằm xuống đi.”

Lan Gia theo ý Lan Hinh lại nằm xuống, xê dịch thân mình tới gần Lan Hinh, đôi mắt mở to nhìn cô, chẳng có chút buồn ngủ nào.

“Em cảm thấy một người yêu tốt nhất nên có dáng vẻ thế nào?” Lan Hinh lặng lẽ mở to mắt, bị Lan Gia nhìn chăm chăm như thế thì ai mà ngủ được đây? Về chuyện của Ninh Vũ, Lan Hinh vốn nghĩ hai ngày tới phần lớn sinh viên đều rời trường, tiệm không bận rộn lắm, mình bình tĩnh suy nghĩ lại tìm từ ngữ, sau đó mới lại bàn với Lan Gia. Nhưng hiện tại xem ra đêm nay mà không có kết quả, Lan Gia sẽ không bỏ qua cho mình, Lan Hinh cũng miễn cưỡng vực dậy tinh thần, nhanh chóng tự hỏi nên nói thế nào để Lan Gia có thể dễ dàng chấp nhận.

“Lúc chị ở nhà ăn tết đã hỏi em vấn đề này rồi.” Lan Gia nhăn nhó, tỏ vẻ bất mãn.

Lan Hinh cười, hơi lẩm bẩm nói tiếp: “Ở trong lòng chị, một người yêu thích hợp hẳn nên có nhân phẩm tốt, có lòng cầu tiến, có trách nhiệm lại biết đảm đương, tóm lại đó hẳn là một người lương thiện biết quan tâm săn sóc mà chấp nhất lại dững cảm.....”

Lan Gia gật gật đầu: “Người như vậy em cũng thích.”

“Nhưng người như vậy rất ít.” Lan Hinh nâng hai tay, gối đầu lên đó.

Lan Gia lại gật đầu. Xã hội hiện nay, kẻ hư hỏng đầy rẫy, người vừa lương thiện lại chấp nhất, cầu tiến mà dững cảm thì còn được mấy người?

Trên khuôn mặt có chút đăm chiêu của Lan Hinh lại nở rộ nụ cười, nụ cười này rục rở đến sâu trong đáy mắt, cô quay đầu chân thành nhìn Lan Gia: “Nếu em gặp được một người như thế, vừa vặn người đó cũng yêu em, vậy em sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là giữ chặt anh ấy, không buông tay!” Lan Gia nắm tay.

“Nếu người đó nhỏ hơn em năm tuổi thì sao?” Lan Hinh dịu dàng cười, Ninh Vũ nhỏ hơn mình năm tuổi, cô bé nhỏ hơn mình năm tuổi mà đã hiểu chuyện biết quan tâm người ta như vậy, thật sự không dễ dàng.

Đại khái những đứa bạn cùng lứa tuổi với nàng vẫn còn quần lầy bạn trai, làm nũng muốn này đòi nọ, hưởng thụ hoa tươi và phim ảnh, nhưng nàng vào tuổi này lại bắt đầu trở thành một người có lẽ sớm đã không còn sức để lãng mạn, hoặc là chưa từng biết thế nào là lãng mạn.

Lan Hinh đột nhiên cảm thấy những gì mình ảnh hưởng tới Ninh Vũ cũng không ít, thế nên nàng không được hưởng thụ tất cả những gì mà bạn bè cùng trang lứa được hưởng thụ. Trước kia chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng một khi suy nghĩ đó hiện lên trong đầu, Lan Hinh liền cảm thấy mình nên thật sự cân nhắc tới chuyện đó. Tuy mình không có tiền, cũng không muốn bày vẽ những trò lãng mạn giống đám nam sinh kia, nhưng đợi đến lúc rảnh rỗi cũng có thể cùng đi chơi với Ninh Vũ. Nàng dù sao vẫn là chỉ là một cô bé hai mươi tuổi.

Mà Lan Gia lại kinh ngạc, nhỏ hơn năm tuổi? Mới hai mươi tuổi, chỉ thế thôi? Bằng tuổi Ninh Vũ? Lan Gia nghi hoặc nói: “Em cảm thấy tuổi tác không phải vấn đề, nếu một người có tính cách tốt thì cũng vẫn cần tranh thủ.”

Lan Hinh gật đầu, cười mà không nói, sau đó hơi nhắm mắt lại, buổi sáng thức dậy rất sớm, lại bận rộn cả ngày, cô thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lan Gia chăm chú nghiêm túc nhìn cô, trong đầu đột nhiên nảy lên một ý nghĩ dọa Lan Gia sốc. Nhỏ hơn năm tuổi phải không? Ninh Vũ vừa vặn nhỏ hơn chị năm tuổi. Lương thiện biết quan tâm người khác, đây tuyệt đối là phẩm chất của Ninh Vũ, từ khi mình lần đầu tiên đặt chân đến thành phố

này, mình và cô bé đó tuy hai người chưa từng gặp mặt mà lại rất nhanh giống như người quen, không hề có cảm giác xa lạ, đây đúng là bởi sự thiện lương và sẵn sóc của nàng.

Còn nữa khi nàng dẫn mình đến siêu thị, không ngừng dặn dò mình phải chăm sóc thân thể của chị hai thế nào.....Ban ngày lúc nàng đến giúp đỡ, tuy bận tối mày tối mặt, nhưng không thấy có vẻ gì không vui, cả ngày hôm nay, chỉ có một thời điểm duy nhất trong ánh mắt nàng có chút không vui.....

Lan Gia nghĩ, chính là khi anh chàng kia đến tỏ tình.

Lúc đó, tuy Ninh Vũ cười, nhưng ánh mắt nàng hơi lạnh, lúc nàng nói anh chàng kia tới “làm sinh động không khí”, trong giọng nói trêu chọc còn có chút giễu cợt. Chỉ là nàng che dấu rất khéo, lúc ấy mình chỉ lo nhìn anh ta, thực sự đã xem nhẹ sắc mặt của Ninh Vũ.

Thì ra là nàng?

Tất nhiên là nàng rồi!

Nếu không phải nàng, chị hai là người cũng không thích làm phiền người khác sao lại để nàng tới đón mình chứ? Nếu không phải nàng, sao nàng lại có chìa khoá nhà, sao có thể tỏ ra quen thuộc với mọi bài trí trong nhà này như thế, sao có thể hiểu rõ, hơn nữa để bụng tình hình thân thể của chị hai đến vậy? Nếu không phải nàng, đồ vệ sinh trong phòng tắm sao lại có hai bộ? Nếu không phải nàng, như thế nào vừa đến tiệm liền chạy tới giúp đỡ, không có nửa câu oán thán, mà chị hai ngay cả lời cảm ơn cũng không nói? Nếu không phải nàng.....

Nếu không phải nàng, sao chị hai có thể mỗi lần nhìn nàng, ánh mắt đều dụi dụi đến vậy?

Lan Gia nghiêng đầu nhìn Lan Hinh, cô hình như đã ngủ, Lan Gia nói: “Là Ninh Vũ?”

Lan Hinh vẫn nhắm mắt như cũ, lại gật gật đầu.

Hết thảy đều thực an tĩnh, sau cái gật đầu này, Lan Hinh cảm thấy trái tim mình bỗng dưng nhảy lên, sau đó lại chậm rãi hạ xuống, có một số việc bắt buộc phải đối mặt, giống như nhiều năm qua mỗi khi mình phải đưa ra lựa chọn, hay mỗi lần gặp thử thách.

Mà sự im lặng này khiến Lan Gia có phần khó thở. Ninh Vũ sao? Ninh Vũ tốt lắm! Nhưng nàng là một cô gái mà!

Trong đầu Lan Gia một mảnh hỗn loạn, chị hai hẳn hiểu được, cô cùng một người con gái đến với nhau là việc mạo hiểm đến mức nào. Bên cha mẹ tuyệt đối không có khả năng đồng ý, trên thực tế, về mặt đó, Lan Gia ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ở nơi thâm sơn cùng cốc ngay cả chuyện yêu đương đều còn không thể ngay dưới mắt công chúng nắm tay đi đường, theo kiểu đối tượng là do được giới thiệu, lập gia đình rồi sẽ thân cận, sinh con nối dõi tông đường là bốn phận, là một nơi chú ý môn đăng hộ đối, tuân thủ nghiêm ngặt những truyền thống xưa lưu truyền từ ngàn đời, có thể chấp nhận chuyện một cô gái và một cô gái sống cùng nhau sao?

Chuyện riêng tư của một nhà như vậy, ở nơi đó trong nửa ngày có thể lan truyền khắp thôn xóm, nếu chị hai dẫn một cô gái về, chẳng lẽ muốn để hai khuôn mặt già của cha mẹ trong vòng mười dặm quê nhà vĩnh viễn không ngừng đầu dậy nổi sao? Vĩnh viễn để người khác đâm sau lưng họ?

Lan Gia cảm thấy, đó quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Có lẽ vì chị hai biết sẽ như vậy, cho nên năm mới lúc về nhà, chị hai mới nói những lời ấy! Cho nên trước khi mình đến đây, chị ấy đã bắt mình lập đi

lặp lại lời mình từng hứa: “Dù cho người kia là người thế nào, em đều sẽ đối xử với người đó như người nhà, bởi vì đó là hạnh phúc lớn nhất suốt đời chị.”

Là hạnh phúc sao?

Lan Gia thực sự sợ hãi đây là bắt đầu của một tràng tai nạn.

Suốt đêm Lan Gia trằn trọc không ngủ được. Nghĩ về chị hai, về Ninh Vũ, về cha mẹ, lặp đi lặp lại rồi rằm trong đầu. Vô số ý tưởng xung đột, có rất nhiều chuyện muốn nói với Lan Hinh, nhưng Lan Hinh đã sớm ngủ rồi.

Đối mặt với khó khăn chưa có cách giải quyết, có lẽ con người ta đôi khi hẳn học được cách trốn tránh, mà cách trốn tránh tốt nhất, đôi khi chính là ngủ. Đối với Lan Hinh mà nói, cuộc sống thật sự đã đủ khiến người ta cảm thấy mỏi mệt, mà khi đối mặt với những chuyện tình mà không thể dùng năng lực của mình để dễ dàng thay đổi, có lẽ ngủ để khôi phục thể lực, khiến trạng thái hôm sau của bản thân được nâng cao, một lần nữa có được sức mạnh có lẽ là cách thức tốt nhất.

Ngày hôm sau, Lan Hinh đúng giờ rời giường, Lan Gia lại vừa mới ngủ. Nhìn em gái mỏi mệt, Lan Hinh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó rửa mặt ra khỏi nhà, tới chợ mua đồ ăn hôm nay. Cuộc sống vẫn còn phải tiếp tục, gánh nặng vẫn đè trên vai, cho dù con đường này không dễ đi, nhưng mình vẫn phải kiên định đi tiếp — về tình thân và tình yêu, đều phải đi tiếp. Bởi vì chúng nó một cái thuộc về gia đình, thuộc về trách nhiệm và nghĩa vụ, mà một cái khác thuộc về bản thân mình, thuộc về kỳ vọng và tương lai.

Đối với mình mà nói, cả hai đều quá quan trọng.

Cho nên cho dù gập ghềnh, lại có gì đáng sợ, trái lại con đường mình đi, có khi nào bằng phẳng đâu?

Nửa buổi sáng, còn chưa có khách, Ninh Vũ tới tiệm trước, Lan Gia có lẽ còn đang ngủ.

Ninh Vũ đến bên cạnh Lan Hinh, lôi kéo tay áo cô, kéo cô vào phòng, chờ em gái phục vụ mang trà lên, Ninh Vũ liền ôm cánh tay Lan Hinh: “Những ngày phải xa nhau thật khổ sở, không có Hinh ngủ bên cạnh, thật đúng là trần trọc khó ngủ mà, buổi tối nằm mơ đều mơ thấy ôm chị ngủ. Em xem em cần con gấu bông kia đó! Cho em mượn mấy ngày đi!”

“Em vẫn nằm dưới đất à?” Lan Hinh hơi đau lòng vì Ninh Vũ, cô bé chưa bao giờ phải nếm khổ này phải chịu thiệt thòi ở ký túc của Tiểu Kiên, mà phòng ký túc của Tiểu Kiên chỉ có một cái giường, cho nên tới đó, Ninh Vũ chỉ có thể nằm dưới đất, cũng may mùa hè không lạnh.

“Cô Tiểu nói ngủ đất không tốt, nói em ngủ cùng cô ấy, bởi vì giường cũng lớn, nhưng em từ chối.” Ninh Vũ lẩm bẩm. Nói định lực tuyệt đối mình có đủ, hưởng chi là giáo sư của mình, mình với cô ấy đầy bụng tôn kính ngưỡng mộ, tuyệt đối có thể cam đoan không làm chuyện gì, nhưng khi ngủ ai mà biết sẽ thế nào, Ninh Vũ không hề nắm chắc với tướng ngủ của mình.

Lan Hinh cười: “Em là sợ móng vuốt không nghe lời của mình gây hoạ phải không?”

Ninh Vũ vội vàng lắc đầu: “Móng vuốt của em có gây hoạ cũng chỉ với Hinh mà thôi. Em là sợ Hinh không thích khi em ngủ cùng giường người khác.”

“Đây là suy luận gì chứ, tôi cũng đâu hề có ý nghĩ này, chỉ thương em, sợ em nằm đất khó chịu.” Lan Hinh nhéo mũi Ninh Vũ: “Bất quá tướng ngủ của em thật sự rất xấu. Tôi thấy em vẫn nằm đất thì tốt hơn.”

“Cho nên em tự hiểu mình, ngủ đất cũng tốt, ngủ đất là tốt rồi.....”
Ninh Vũ ha ha cười ngây ngô.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Bất quá đến đêm, Ninh Vũ không cần nằm đất nữa. Đương nhiên không phải vì Tiểu Kiên đi vắng, mà là vì lời Lan Gia nói.

Mắt Lan Gia hơi sưng lên, tối qua ngủ không được, sáng phải ngủ bù, đối với một người luôn ăn ngủ điều độ mà nói thì có hơi thác loạn.

Lan Gia tỉnh dậy lúc giữa trưa, cẩn thận chỉnh sửa lại vấn đề mình đã nghĩ tối hôm qua một chút, tuy hiện tại chị cô đưa ra một vấn đề mà cô tuyệt đối không muốn đối mặt, nhưng mà vấn đề này chị hai cũng đã có quyết định rồi. Nội tâm Lan Gia rất rối rắm, nhưng cũng hiểu được rõ ràng một số việc, chỉ sợ chị hai chỉ là báo cho mình biết thôi chứ không phải hỏi ý kiến. Tuy cô và Lan Gia chỉ hơn kém nhau vài phút, nhưng tựa hồ trong số người thân gia đình của nhà họ Lan, quyết định của cô không ai có thể thay đổi.

Lan Gia hy vọng chị hai có thể nghe mình nói, có thể sớm buông tay, nhưng Lan Gia lại hiểu rõ điều đó không có khả năng.

Như vậy liền hy vọng tất cả chỉ là một trò chơi mà thôi, tương lai sẽ có rất nhiều khó khăn, có lẽ sẽ chẳng bao lâu sau, bọn họ liền đường ai nấy đi, đều tự bước vào quỹ đạo của cuộc sống. Mà khi Lan Gia nghĩ đến đó, lòng lại đột nhiên đau xót — chị hai không phải một người thích chơi đùa. Nhiều năm qua như vậy, bản thân cô hiểu rõ điều đó hơn ai khác. Nếu thật sự có một ngày họ chấm dứt, chỉ sợ chưa chắc đã là kết thúc một màn sai lầm, mà là sự bắt đầu của nỗi đau khổ cả đời.

Cho nên, mình còn có thể làm gì bây giờ đây?

Ổn định cảm xúc của mình một chút, sau đó đi tìm Lan Hinh, Lan Hinh đương nhiên ở trong tiệm, ở cùng Ninh Vũ.

Nhìn Ninh Vũ, Lan Gia vốn cố gắng khiến bản thân bình tĩnh trở lại đột nhiên lại bùng cháy một ngọn lửa vô danh. Nghĩ mà nói, nếu không phải nàng thì sao chị hai lại phải lâm vào hoàn cảnh này?

Nàng là tiểu thư nhà giàu, có lẽ có thể có khả năng chơi trò chơi tình cảm, chờ nàng lớn lên, đối mặt với vô số lựa chọn và cám dỗ, nàng có thể nói một tiếng xin lỗi rồi thông dong rời đi. Mà chị hai là một người con gái tốt, không chỉ hiền lương thực đức mà hơn nữa dung mạo xuất chúng, cho dù không thể tìm một người đẹp trai giàu có thì cũng có thể dễ dàng tìm một người đàn ông kiên định có khả năng để dựa dẫm cả đời, nhưng tất cả những điều đó dù có bắt đầu thì cũng nhất định bị huỷ diệt.

Cho dù hai người có thể luôn ở bên nhau, thì Ninh Vũ này tuy có cái mặt đẹp, bộ dáng đơn thuần sạch sẽ người gặp người thích, thế thì có ích gì? Cô bé đó vai không thể gánh tay không thể khiêng, nếu có ngày chị hai bệnh, chỉ sợ nàng cũng chẳng đủ sức bế chị hai xuống lầu nữa!

Thật sự càng nghĩ càng tức.

“Gia Gia, hôm nay thức trễ thế, em còn dậy sớm hơn chị đó.....” Ninh Vũ thấy Lan Gia, lại không ý thức được khuôn mặt cô đen đến đáng sợ.

Lan Hinh thầm kêu một tiếng không ổn, nhìn tư thế kia, Lan Gia còn chưa qua được điểm mấu chốt, mà mình còn chưa kịp nói chuyện tối qua cho Ninh Vũ nghe. Bất quá đến mức này, Lan Hinh vẫn bình tĩnh xem diễn biến, dù thế nào đi nữa, cô vẫn tin tưởng Lan Gia sẽ không gây sự.

Lan Gia cũng chưa thềm để mắt tới Ninh Vũ, lập tức đi đến trước mặt Lan Hinh, nhìn cô chăm chăm thật lâu, khuôn mặt nhăn nhó cuối cùng vẫn dụ xuống: “Không phải nàng không được sao?”

Lan Hinh mỉm cười, gật đầu. Tuy không nói gì, nhưng lại cho Lan Gia câu trả lời thuyết phục nhất.

Lan Gia nhìn Lan Hinh thở dài một tiếng, miệng đầy bất đắc dĩ cùng thất bại, ngọn lửa vô danh trong lòng cứ như vậy bị nụ cười mỉm rồi gật đầu của Lan Hinh mạnh mẽ đè xuống. Cô ngồi xuống ghế, chậm rãi nói: “Em chỉ biết chị như thế là không có đường lui.....”

Lan Hinh thở dài, ngồi xuống cạnh Lan Gia. Ngẩng đầu nhìn Ninh Vũ, cô bé kia còn vẻ mặt ngẩn ra chưa hiểu rõ tình hình. Lan Hinh vẫy nàng tới để nàng ngồi lại gần.

“Ninh Vũ?” Ánh mắt Lan Gia thay đổi, nhìn Ninh Vũ vừa xa lạ lại chăm chú.

“Dạ?” Được rồi, chuyện đến đâu hay đến đó. Ninh Vũ cảm thấy bầu không khí có phần là lạ, từ khi Lan Gia tới, nàng đã đề cao cảnh giác, tùy thời chuẩn bị ứng phó đủ loại tình huống, cho nên sau đó, vừa thấy Lan Gia bất thường liền lập tức bắt đầu củng cố tâm lý, xem ra đã đến thời khắc bị thăm vấn công đường.

“Em đã từng bế chị tôi chưa?” Tuy vấn đề này có phần hơi ngốc, nhưng sau khi Lan Gia nghĩ đến việc chị hai sống cùng một người con gái khác, chuyện đầu tiên nghĩ đến chính là con gái thì không có bao nhiêu sức lực, nhờ đâu ngày nào đó thân thể chị hai không khoẻ thì phải làm sao bây giờ?

“Chưa bế bao giờ, mà đã ôm rồi.” Ninh Vũ không hiểu mục đích của Lan Gia khi hỏi vấn đề này là gì, nhưng đã đến mức này thì nàng cũng chuẩn bị bình thản đối mặt.

Lan Gia trong chớp mắt kinh ngạc trước đáp án này, Lan Hinh lại đỏ mặt. Không có cách nào, vốn rất nghiêm túc, đầy cảm giác nguy cơ, nhưng lời này của Ninh Vũ trong nháy mắt khiến Lan Gia xúc động chỉ muốn chui xuống gầm bàn.

Nói ôm, đương nhiên là thường xuyên ôm, cho dù ngủ cũng ôm, bất quá Lan Gia căn bản không hỏi việc này. Cô nhóc Ninh Vũ len lén thay đổi khái niệm.

Bất quá nàng thật đúng là lừa dối vượt qua.

“Biết thay bóng đèn không?” Lan Gia tiếp tục hỏi.

Ninh Vũ gật đầu: “Từ tiểu học đã biết. Hơn nữa mạch điện gì đó em học cũng được, sửa chữa đơn giản cũng có thể làm.”

Đỡ được hai mũi tên, Lan Hình coi như khôi phục lại được thái độ bình thường sau khoảnh khắc ngỡ ngàng ngừng nhả ngói: “Được rồi, Gia Gia, em muốn hỏi gì thì trực tiếp hỏi đi.”

Lan Gia liếc nhìn Lan Hình, ngẫm nghĩ, lại thở dài: “Thật ra có gì mà hỏi đâu, chị đã nói không phải nàng thì không được, em hỏi hay không cũng vậy thôi.”

Xem ra đầu óc Lan Gia không vô ích, cô ý thức được vấn đề mấu chốt, chỉ còn chưa nguyện ý thừa nhận mà thôi.

Ninh Vũ xoạt cái hiểu ra, thì ra Lan Gia đã biết được thân phận của mình, nhưng hẳn là sợ một đứa con gái không bằng một người đàn ông, cho nên đều hỏi những việc liên quan đến thể lực. Nàng mỉm cười với Lan Gia: “Chị là muốn hỏi, những việc đàn ông làm được em có thể làm được hay không, phải không?”

Lan Gia không nói gì, nhưng ánh mắt đã nói lên hết thảy.

“Được rồi, để em giải thích một chút.” Ninh Vũ gọi cô bé phục vụ mang trà lên cho Lan Gia, sau đó Ninh Vũ nói: “Điểm khác nhau lớn nhất giữa nam và nữ là ở chỗ đàn ông thì to con nhiều sức, còn phụ nữ thì có vẻ yếu ớt, có điều không sao cả, em đã đăng ký tham gia câu lạc bộ boxing của

trường. Cơ thể sinh ra vốn yếu ớt thì để sau này bù lại, không thành vấn đề. Từ ngày yêu chị hai của chị, em liền quyết tâm phải trở thành một người yêu tốt thích hợp của chị ấy, trở thành một người có thể cùng chị ấy gánh vác trách nhiệm cuộc sống, trở thành một người khiến chị ấy có thể buông bỏ hết mọi gánh nặng trên vai. Em vẫn luôn cố gắng, hơn nữa em cảm thấy mình có thể làm được. Dù về mặt vật chất hay tinh thần.”

Lan Gia không nói nữa, những lời này của Ninh Vũ nói tình chân ý thiết, không có ý khoa trương, cũng chẳng có biểu hiện nhát gan, nàng thản nhiên bình tĩnh khiến người ta không thể lay động.

“Tóm lại, chị yên tâm đi, em sẽ chăm sóc tốt cho chị của chị, sẽ không để chị ấy phải chịu khổ đâu.” Ninh Vũ bổ sung.

Lan Hinh cười phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người: “Gia Gia, em cũng biết mà, nhiều năm qua như vậy, chị chưa từng yêu ai, chị không phải người tùy tiện.....”

Lan Gia nhìn Lan Hinh, một hồi lâu mới mở miệng: “Em biết.....cho nên em biết, lần này đối với chị mà nói tất nhiên rất quan trọng.”

“Vậy chúc phúc cho chị đi.” Lan Hinh dụi dụi nói.

Lan Gia rốt cục gật gật đầu: “Nếu chị dẫn một cô gái về nhà, em nghĩ ba mẹ không sống nổi ở cái thôn nhỏ đó nữa.”

“Chị nghĩ, chuyện của chị và tiểu Vũ, đến cuối cùng thì chỉ em và tiểu Duệ biết là được, bên phía ba mẹ, chỉ sợ họ không chấp nhận nổi.” Lan Hinh đã nghĩ tới vấn đề này. Kết luận là, nếu nói cho cha mẹ biết, vậy thì tương đương với việc giết họ.

“Cùng lắm thì nói chị cả đời không lấy chồng, cho dù là vậy, chỉ sợ khắp thôn những lời đồn nhảm sẽ bay đầy trời, ba mẹ cũng chịu không nổi. Đến lúc đó, em và tiểu Duệ thương lượng, sẽ đón cha mẹ về ở cùng, cũng chỉ có

vậy mới có thể tránh khỏi hoàn cảnh đó. Có lẽ sẽ tốt hơn.” Đầu óc Lan Gia xoay chuyển cũng rất nhanh.

Lan Hinh nhu hoà cười, thực thành khẩn nói: “Cám ơn.”

Lan Gia nắm tay Lan Hinh, muốn nói lại thôi, thật lâu sau, lại duỗi tay kia ra, nắm tay Ninh Vũ, sau đó đem tay nàng đặt lên trên tay Lan Hinh, rồi nhìn Ninh Vũ, tha thiết nói: “Người chị gái này của tôi, tuy còn trẻ nhưng đã phải chịu khổ nhiều, những gì hiện tại chị ấy có được đều là do gian nan dùng cái giá đắt gấp trăm lần người khác để đổi lấy. Chị ấy từ bỏ cơ hội của mình, nuôi tôi ăn học, trả nợ cho nhà, đối với tôi mà nói, chị ấy quan trọng hơn bất kỳ ai khác.....”

“Em biết, em sẽ đối xử với chị ấy thật tốt.” Bàn tay Ninh Vũ nắm chặt tay Lan Hinh dưới bàn tay Lan Gia, ba bàn tay chồng lên nhau.

“Tôi biết, nói về chuyện tình yêu, những lời hứa hẹn vĩnh viễn không thể đại biểu cái gì, huống chi là một tình yêu như vậy, tuy rằng tôi không muốn nói, nhưng có thể đoán được, tình yêu như vậy tất nhiên sẽ có rất nhiều lực cản. Nhưng mà, tôi vẫn muốn nghe một lời hứa của em với chị của tôi, cho dù là để...cho lòng tôi được an tâm! Nếu không, tôi rất khó có thể chấp nhận chị gái của mình lại yêu một cô gái.” Lan Gia vừa nói vừa chậm chậm lắc đầu, ánh mắt cô có chút mơ hồ, nước mắt rưng rưng nơi khoé mắt.

“Dù có gặp bao nhiêu khó khăn, tôi Ninh Vũ thề cả đời này nếu không phải Lan Hinh sẽ không lấy ai cả.”

Lan Gia mím môi gật gật đầu, lại quay đầu nhìn Lan Hinh. Lan Hinh vỗ vỗ cánh tay Lan Gia, sau đó quay đầu thâm tình nhìn Ninh Vũ: “Dù lúc nào, dù tiểu Vũ ở nơi đâu, tôi đều chờ em, chờ em lớn lên, chờ em cùng tôi cùng nhau đi chung một con đường.”

“Ahh.....” Lan Gia nhếch miệng cười, nước mắt nơi khoé mắt thuận thể rơi xuống. Lan gia vội vàng lau đi: “VẬY ĐƯỢC RỒI, em làm người chứng kiến cho hai người, nếu lựa chọn gian nan như thế mà hai người cũng làm, thì con đường sau này chắc hẳn đã chuẩn bị tốt rồi, về sau nhất định phải thẳng bước tiến tới. Hôm nay tiểu Vũ là người một nhà với chúng ta.”

Tảng đá trong lòng Ninh Vũ rơi xuống, chỉ là nhìn thấy nước mắt của Lan Gia, nàng sâu sắc cảm nhận được một thứ tên là trách nhiệm.

Có lẽ yêu một người rất đơn giản, nhưng thực sự yêu hẳn có nghĩa là chấp nhận hoàn cảnh của người đó, quá khứ của người đó, cùng với chấp nhận tất cả thân nhân của người mình yêu, họ chính là người tạo nên người con gái mình yêu thương như báu vật kia, là gốc rễ của người mình yêu, cũng là sinh mệnh của người đó.

Mà những người này từ một khắc khi hai người yêu nhau, liền từ đó về sau sẽ bắt đầu chậm rãi cùng xuất hiện. Những người thân phía sau cô, sẽ dùng tâm tình chờ đợi cùng không yên, quyến luyến và không nỡ, đem hạnh phúc của người thân của họ phó thác cho mình.

“Cho nên, tiểu Vũ hôm nay dọn về đi, tôi chiếm chỗ của em hai ngày nay rồi. Cứ nghĩ mãi không biết chủ nhân khác của cái giường đó là ai. Hai người nhìn mà xem, khiến em rối loạn.” Lan Gia khôi phục tâm tình, cười uống trà.

“Chỉ có một phòng ngủ, em ở đó không tiện lắm. Em thấy em vẫn cứ nên ở chỗ cô Tiểu thì hơn. Hai người có chuyện gì, cứ gọi điện thoại cho em, em sẽ rất nhanh chạy tới.” Ninh Vũ hiện tại có chút tính tự giác của một cô “chị rể”. Tuy rằng mình ít tuổi nhất trong ba người, hơn nữa cho dù là ở cùng Lan Hinh, mình cũng có vẻ là người được chăm sóc nhiều hơn.

“Không sao cả, tôi dễ tính lắm, ngủ sofa ở phòng khách là được rồi, tối còn có thể xem tivi.” Nhà mới thuê cũng không tệ lắm, sofa ti vi tử

lạnh cái gì cũng có.

“Được rồi, tiểu Vũ, trở về đi.” Lan Hinh ôn hoà cất tiếng, ra quyết định. Mọi người ở cùng một chỗ, tiểu Vũ sẽ có thêm cơ hội ở chung với Gia Gia, cũng có thể trao đổi nhiều thêm, xúc tiến cảm tình. Hơn nữa, tuy để em gái ngủ ở sô pha khiến Lan Hinh cảm thấy có chút áy náy, nhưng để tiểu Vũ mà mình yêu đến nhà Tiểu Kiên nằm ngủ dưới đất, Lan Hinh sao có thể nhẫn tâm được.

Mình thiên vị nàng như thế từ khi nào nhỉ, thế nhưng lại tình nguyện để cô em gái thương yêu của mình ngủ sô pha? Lan Hinh nghĩ, thiên vị tiểu Vũ? Đương nhiên đúng vậy, nhưng còn có một nguyên nhân càng sâu hơn nữa đi — thật sự rất nhớ vòng tay của tiểu Vũ, tựa hồ như mình đã quen với hơi thở của em ấy, chỉ có ở bên cạnh em ấy mình mới có thể ngủ say.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Mấy ngày sau, trường đại học đã gần như trở thành một toà thành trống, bỏ lại một số lượng sinh viên ít ỏi mà phần lớn là những người sẽ đi tìm việc làm suốt kỳ nghỉ hè. Họ qua lại vội vàng, thi thoảng lúc được nghỉ ngơi sẽ thấp thoáng đi qua đi lại nơi ngã tư đường vắng vẻ, khiến cho ngôi trường vốn đã vắng tựa hồ càng trở nên lạnh lẽo.

Khách kéo tới [Lan tâm thực phủ] đông nườm nượp vào cuối kỳ thi sau một thời gian thì nhanh chóng tứ tán, tiệm cơm theo lệ thường đã đến thời điểm đóng cửa khi đến kỳ nghỉ hè.

Bất quá Lan Hinh bề bộn nhiều việc. Ông chủ tiệm cơm kể bên ngay từ khi bắt đầu nghỉ hè đã cùng Lan Hinh tiếp tục làm thủ tục bàn giao.

Vì muốn thống nhất phong cách nên cần sửa chữa, nhưng Ninh Vũ lại đưa ra một vấn đề.

“Em thấy mấy tiệm cơm quanh trường gần như đều chỉ mở cho sinh viên, khẩu phần cũng nhiều, nhưng mùi vị thì bình thường, bởi vì có nhiều sinh viên nên việc làm ăn buôn bán của phần lớn các tiệm tuy cũng không tệ, nhưng nơi thích hợp cho giáo viên ăn uống thì ngược lại rất ít. Hương vị thức ăn của tiệm cơm chúng ta xem như quanh trường đại học này cũng đứng số một số hai, em cảm thấy, chúng ta có thể suy nghĩ cách để khiến những giáo viên kia phải bỏ tiền ra.” Bận rộn cả ngày, mãi đến chín giờ tối, Ninh Vũ mới cùng ăn cơm tối với chị em nhà họ Lan. Tuy bận rộn, nhưng đối với hai chị em vốn tiết kiệm kia mà nói, cơm tối đương nhiên ăn ở nhà vẫn lời hơn.

Lan Gia gật đầu, gắp cho Lan Hinh một miếng sườn heo: “Chị nếm thử đi, tay nghề của em cũng không tệ lắm chứ.” Cơm tối là Lan Gia làm, đám trẻ nhà nghèo đã sớm biết đảm đương việc nhà, tuy Lan Gia mới tốt nghiệp, nhưng làm đồ ăn cho hai ba người cũng không phải nói chơi.

“Em cảm thấy thế nào?” Lan Hinh hỏi Lan Gia, đối với vấn đề này, Lan Hinh có điều băn khoăn, nếu phục vụ cho sinh viên, như vậy tiền trang trí sẽ không tốn nhiều lắm, hoàn toàn án theo phong cách trước kia là được, mình đã tính toán rồi, trừ đi tiền học phí cho Lan Duệ, gửi một ít tiền về cho cha mẹ, đem tiền mình vốn để dành suốt nửa năm để trả nợ kéo dài thêm một chút, như thế có thể đủ chi trả để trang trí lại tiệm. Nhưng nếu muốn để phù hợp cho mấy người giáo viên tiêu tiền thì chỉ sợ phải thay đổi, thay đổi không phải chuyện xấu, vấn đề ở chỗ muốn thay đổi thì cần tiền.

Lan Gia liếc nhìn Lan Hinh, suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Trường học dựa vào sinh viên có thể đầy bát cơm ăn, cả đám sinh viên tiêu phí cũng nhiều, tuy mỗi người chi trả so ra kém với mấy người giáo sư, nhưng em cảm thấy tạm thời cũng có thể cứ tiếp tục thế này. Dù sao, đối mặt với hai nhóm người tiêu tiền hoàn toàn khác nhau, muốn để tiệm cơm lo liệu chu toàn được cả hai cũng không dễ.”

Ninh Vũ chậm rãi đem một miếng thức ăn bỏ vào miệng, ăn một lúc, thấy Lan Hinh và Lan Gia không nói gì nữa mới lại mở miệng: “Có lần em nói chuyện với cô Tiểu, đã từng nói về vấn đề này. Gia Gia nói rất đúng, muốn lo liệu chu toàn cho cả hai bên cũng không dễ. Tuy tiền mà nhóm giáo sư và sinh viên bỏ ra luôn xuất hiện ở cùng khu vực, nhưng nhu cầu lại rất khác biệt, hơn nữa hai khoản tiền bỏ ra còn có phần xung đột.”

Lan Gia lập tức gật đầu đồng ý.

Ninh Vũ lại bổ sung: “Có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như khi nhìn thấy giáo sư, sinh viên ăn cơm uống rượu không thể thoải mái được, mà khi giáo viên nhìn thấy sinh viên cũng sẽ luôn lo lắng giữ hình tượng, tất nhiên

không vui vẻ gì. Còn đến lúc có người mời, đôi khi sẽ hơi xấu hổ, không phụ trả tiền với giáo viên thì hình như hơi không ổn, mà nếu trả tiền thì lại có vẻ càng không ổn. Đương nhiên, có lẽ nguyên nhân không chỉ có thế, ví dụ như có nhiều người tự động dán nhãn cho một nơi. Nếu nơi này dán nhãn thuộc về sinh viên, có khả năng giáo viên sẽ không tới đó nữa, mà nếu nơi đó được dán mác dành cho giáo viên, thì sẽ ít sinh viên tới đó.”

“Cho nên vẫn có tính mạo hiểm, sợ nhất chính là biến thành không đầu vào đầu, vừa mất phong cách cũ lại mất khách quen, mà khách mới lại không thêm đến.” Lan Hinh lo nhất là vấn đề tiền nong, cho dù đủ tiền đi nữa, nếu làm không tốt thì cũng sợ cả hai đầu đều không có kết quả. Bất quá, với kinh nghiệm kinh doanh quán cơm của Lan Hinh trong hai năm qua, chi phí mà nhóm giáo sư bỏ ra đối với cô mà nói cũng quả thật có lực hấp dẫn rất lớn.

Ninh Vũ và một miếng cơm, cười hỏi: “Em có chủ ý này, không biết Hinh có đồng ý không?”

“Ừ?”

“Em cũng muốn tự lực cánh sinh cơm no áo ấm, nếu Hinh đồng ý, em sẽ góp một phần tiền, cho là hùn vốn với chị, kinh doanh gì đó em mặc kệ, lỗ em chấp nhận, nếu buôn bán lời thì sẽ thành tiền học phí sau này của em.” Ninh Vũ nói rất nghiêm túc chân thành.

“Em không có tiền, cho dù tiền học bổng cũng đâu có nhiều.” Lan Hinh cười nàng. Tiền học bổng đã dùng để thanh toán tiền thuê nhà, hưởng chi tiền học bổng cũng không nhiều.

“Thời gian trước em đã nói chuyện với ba, em nói em đang cân nhắc xem có nên đầu tư kinh doanh gì đó không, ba rất đồng ý, cảm thấy tuy học hành quan trọng, nhưng có thể có năng lực đầu tư quản lý tài sản nhất định cũng rất quan trọng.” Ninh Vũ nhún nhún vai: “Làm gì bây giờ? Chị xem

bây giờ cố phiếu đều một đi không trở lại. Nếu thật sự đầu tư, hiện tại việc học của em cũng nặng, cũng không có tinh lực, cho nên nếu có thể đi cùng trên một chiếc xe với Hinh thì không còn gì tốt hơn. Nếu thật sự đầu tư, lại có một bà chủ thông minh chịu khó như chị quản lý, em cũng thật bớt sức lo lắng, hơn nữa có lẽ kiếm được không tệ đâu.”

“Ba em đồng ý?” Lan Hinh hơi nhú mày, cô nhóc Ninh Vũ này ngày càng tinh ranh, chỉ sợ thời gian quan đã nghĩ đến việc trang trí lại quán cần tiền, mà tiền của mình không đủ, cho nên mới nói chuyện với Ninh Hoà. Khó mà nói có thật muốn đầu tư không, mà khẳng định ý muốn giúp mình thì có.

“Đương nhiên rồi, ba em là một người tân tiến, ông ấy vẫn cho rằng sinh viên không nên chỉ biết đọc sách.” Ninh Vũ nhắc đến ba mình vẫn có vẻ rất vui. Chuyện Lan Hinh thiếu tiền nàng vẫn biết, lúc trước nhận tiệm bên cạnh cũng đã trải qua quá trình dẫn đo cân nhắc rồi mới quyết định, nếu muốn bỏ nhiều tiền hơn để trang hoàng lộng lẫy một chút thì Ninh Vũ biết nhất định Lan Hinh không có tiền, cho nên đã nói chuyện với Ninh Hoà.

“Tôi thấy em vẫn không nên quan tâm đến chuyện này thì hơn. Một mặt thì vì chuyện kinh doanh không ổn thì không có tiền trả, mà về mặt khác, em hiện tại phải lấy việc học làm chủ.” Lan Hinh phản đối, Ninh Hoà đáp ứng Ninh Vũ, có lẽ là khi nói chuyện cùng Ninh Vũ đã biết bên mình thiếu tiền, chút tâm tư đó của cô bé này, muốn giấu mình cũng không dễ.

“Trả hay không trả được cũng đừng lo, quan trọng hơn là em cảm thấy hiện tại là một cơ hội. Tiệm cơm thích hợp cho những người giáo viên công nhân viên chức quanh trường không nhiều lắm, nhưng qua một hai năm nữa không chừng sẽ có, đến lúc đó mới muốn kéo khách về còn không bằng đi trước một bước. Hơn nữa vừa vắn hiện tại tiệm chúng ta mới lấy được cũng lớn, có điều kiện để tạo thành một số lô ghế khá đẹp, hai cửa hàng tách ra, có lẽ có cơ hội chu toàn cho cả bên giáo viên lẫn sinh viên. Nói như vậy, doanh thu hẳn sẽ vượt xa trước kia.”

Lan Hinh vẫn lắc đầu: “Được rồi, cứ vậy đi, tôi thấy cứ theo phong cách trang trí như hiện tại, tập trung lo cho đám sinh viên là được rồi. Hiện tại chúng ta vẫn không nên mạo hiểm thì hơn.” Cô không muốn lại nợ ân tình của Ninh Hoà nữa.

Lan Gia muốn nói gì đó, nhưng há miệng thở dốc, cũng không nói gì.

Chờ cơm nước xong, Lan Gia tranh việc dọn dẹp bếp, Lan Hinh cũng hiếm khi có người giúp đỡ làm việc nhà, mệt mỏi suốt một ngày cũng muốn thoải mái.

Ninh Vũ đương nhiên muốn thể hiện trước mặt Lan Gia một phen, vội vàng thu dọn bát đĩa đi theo Lan Gia vào phòng bếp.

“Nhà em rất có điều kiện?” Lan Gia vừa rửa chén vừa hỏi Ninh Vũ. Cô đã sớm nhìn ra Ninh Vũ không phải người quen làm việc nhà, tuy vừa đau lòng chị mình phải chăm sóc cô nhóc này, nhưng mấy ngày nay sự săn sóc của Ninh Vũ dành cho chị mình cũng khiến Lan Gia cảm thấy tốt xấu gì cũng hơi yên tâm.

“Cũng không hẳn.” Ninh Vũ hơi ngượng ngùng.

“Tôi đã nghe chị hai nói, tiền mở tiệm cơm này là do ba em tài trợ.” Lan Gia nói: “Cho nên lại nói tiếp, nhà em là ân nhân của nhà chúng tôi. Hai năm qua, nhà tôi toàn dựa vào tiệm cơm này của chị hai để chống đỡ.”

“Nói gì mà ân nhân chứ, Hinh cũng chăm sóc em rất nhiều.” Ninh Vũ sợ nhất người khác nói cảm kích với mình, điều này khiến nàng không biết phải làm thế nào cho phải: “Em không rành việc nhà, chị ấy ở tiệm đã bận muốn chết, về nhà còn phải chăm sóc em.”

Rất nhanh rửa xong mấy cái bát, Lan Gia rửa tay, cầm khăn lên vừa lau tay, vừa xoay người nói với Ninh Vũ: “Ưu điểm lớn nhất và cũng là tật xấu lớn nhất của em chính là không biết nói dối. Em quả thật không biết làm

việc nhà, thật sự khiến chị hai tôi vừa phải lo tiếm cơm còn phải chăm sóc em.”

Ninh Vũ cứng đờ đứng đó không biết nói gì cho phải, mặt đỏ bừng, có cảm giác vô cùng xấu hổ. Còn nói muốn chăm sóc Hình gì đó, Lan Gia liếc mắt một cái liền nhìn thấu mình là người thế nào.

“Có điều, cũng vì như thế cho nên chắc hẳn mới khiến người ta cảm thấy yên tâm.” Chị của tôi đời này nhất định sẽ vất vả, chỉ cần em đối xử tốt với chị ấy, không để chị ấy đau lòng, vậy là đủ rồi.” Lan Gia vắt khăn mặt lên giá: “Lúc ăn cơm chuyện em nói là muốn giúp chị tôi phải không.”

“Là có ý đó.....”

“Tôi ủng hộ em. Chị ấy đôi khi hơi cố chấp, em ngủ bên gối nói vài lời, thu phục chị ấy.” Lan Gia vỗ vỗ vai Ninh Vũ, xoay người ra khỏi bếp.

Ninh Vũ ngơ ngác nhìn Lan Gia đi, trên khuôn mặt còn chưa phai sắc hồng chặm rãi bừng nở nụ cười thật tươi. Xem ra ấn tượng của Lan Gia với mình cũng không tệ.

Sau khi rửa mặt, Ninh Vũ cùng Lan Hình trở về phòng, hai người ở trên giường, tắt đèn, mở đèn ngủ, trời tháng bảy hơi oi bức, cánh cửa sổ mở to, bên ngoài không có gió, Ninh Vũ bật chiếc quạt để trên ghế bên giường.

“Đừng để quạt thổi vào đầu, cẩn thận đau đầu.” Lan Hình xoay người, chuyển vị trí của cây quạt, để nó hướng về phía chân.

Ninh Vũ cười khẽ, ôm Lan Hình từ phía sau, mặt cọ cọ lên lưng cô: “Hình tốt nhất. Nghe lời chị, không quạt phía đầu, quạt chân!”

Lan Hinh chỉnh lại quạt xong, nằm xuống, Ninh Vũ lại nhóm dậy, một tay ôm eo cô, đầu cọ tới cọ lui trên cổ cô, khiến cổ Lan Hinh ngứa ngứa: “Sao thế, có gì thì nói đi.”

Cọ, là thủ đoạn khi làm nũng của Ninh Vũ. Hiện tại Lan Hinh đã sớm có thể từ hành động của Ninh Vũ hiểu được cô nhóc này muốn làm gì.

“Em cảm thấy hiện tại thật sự là cơ hội tốt mà. Mấy cửa hàng thích hợp để biến thành tiệm cơm ở xung quanh trường hiện tại rất ít có người chuyển nhượng. Chúng ta lần này không phải ông trời ban thưởng cơ hội sao? Mặt tiền của cửa hàng bên cạnh lớn như vậy, hoàn toàn có thể phát huy một phen.” Ninh Vũ nói xong liền hôn lên vành tai Lan Hinh.

Động tác này khiến Lan Hinh đột nhiên rụt đầu, người này hôm nay không chịu cho người ta an bình mà: “Tôi biết ý của em, nhưng đó là tiền của ba em, cho nên không được.”

Ninh Vũ chu miệng: “Ba em nói, tiền của ba sớm muộn gì cũng đều là của em!”

“Không có tiền đồ, chỉ biết lấy tiền của ba.” Lan Hinh vỗ mông Ninh Vũ một cái, bất quá có vẻ nhẹ.

“Đồng ý với em đi.....Đồng ý với em đi.....Em cảm thấy nếu bỏ qua cơ hội này sẽ rất đáng tiếc. Ba em thực sự ủng hộ mà, hưởng chi đây không phải tài trợ, mà là đầu tư, đến lúc đó kiếm được tiền rồi, em muốn được chia hoa hồng mà.” Ninh Vũ giang tay, ôm Lan Hinh vào lòng, vừa nói vừa hôn.

“Không được không được.....” Lan Hinh bắt đầu ứng phó không nổi. Về năng lực tay chân, cô không phải đối thủ của Ninh Vũ.

“Không được cũng phải được. Nếu không chị đừng mơ xuống giường.” Ninh Vũ hắc hắc cười, người tốt biến thành kẻ xấu.

“Vô lại.” Lan Hinh sảng giọng mắng, nhưng khí thế lại không đủ.

“Chị cũng không phải không biết em ở trước mặt chị chính là đồ vô lại mà.” Ninh Vũ cười xấu xa. Ở trước mặt Lan Hinh, da mặt nàng cũng không dầy.

“Nói chính sự.”

“Chính sự đã nói xong. Cứ làm theo lời em nói.”

“Tôi không đồng ý.”

“Em thay mặt chị đồng ý.”

“Em dựa vào cái gì mà thay mặt tôi?”

“Bởi vì chị là của em.....”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Quyết định về tiệm mới cuối cùng vẫn làm theo ý Ninh Vũ.

Thứ nhất, Lan Hinh không thể không thừa nhận, lời Ninh Vũ nói kỳ thật cực kỳ có lý. Thứ hai, Ninh Hoà gọi điện cho Lan Hinh, nói hy vọng Ninh Vũ có thể sớm tiếp xúc một chút với việc đầu tư quản lý tài sản. Thực tế, khi Ninh Vũ lên đại học, ông ấy cũng đã có ý tưởng này. Thân là một người quản lý khu Trung Hoa, thủ hạ của ông không thiếu những người tốt nghiệp đại học được gọi là tài cao, vốn hẵn nên giỏi giang, nhưng năng lực xử lý công việc lại kém, không hiểu phải tự kinh doanh thế nào, thường xuyên khiến sinh hoạt của họ lung tung hỏng bét.

Ninh Hoà nói, không muốn tiểu Vũ trở thành một con mọt sách. Khi con bé đề ra ý kiến cải cách tiệm cơm, tôi liền lập tức đồng ý, công chính mà nói, con bé rất có mắt nhìn thị trường, tuy phương diện này có tính khiêu chiến, nhưng cũng ẩn chứa tiềm năng không tệt, đáng giá để chúng ta chấp nhận và giúp đỡ.

Lan Hinh nói, chuyên ngành mà tiểu Vũ đang học hiện tại cực kỳ tốt, hẵn rất có tiền đồ phát triển trong ngành chuyên môn, có lẽ không nên để nàng bận tâm chuyện đầu tư vào thời điểm này.

Ninh Hoà nói, con bé sẽ không lo lắng gì nhiều đâu, con bé nói, vì đầu tư vào tiệm cơm của cô, cho nên con bé có thể phui tay không cần làm bà chủ. Thật ra, tôi biết điều cô băn khoăn là gì, nhưng cô cũng biết đó, hai năm trước là tiền tài trợ, mà hiện tại là đầu tư. Theo góc độ công bình mà nói, cũng chỉ có lúc cô cần tìm kiếm nguồn tài chính, sự đầu tư của tiểu Vũ đối với cô mới có ý nghĩa. Đương nhiên, nguyên nhân mà tiểu Vũ đầu tư là

coi trọng tương lai của tiệm cơm của cô. Việc này phù hợp với quy luật thị trường, rất công bình.

Cái gì mà công bằng? Lan Hinh nhàn nhạt nói, tôi thiếu nợ nhà họ Ninh, ngay từ đầu đã không công bình rồi.

Mọi việc liền được quyết định như vậy, ba người thương lượng liền quyết định giữ lại bức tường ngăn giữa hai tiệm, nhưng phía nhà sau thì được đả thông vách ngăn, tạo thành một phòng bếp lớn hơn, hai bên đều có thể trực tiếp gọi món về phía hậu đường. Phong cách trang hoàng phần đầu đạt sự khác biệt nhưng vẫn dựa trên cơ sở thống nhất về màu sắc. Bộ phận mới mở rộng lấy từng gian phòng làm chủ đạo, cường điệu mở rộng sáng sủa hơn, phương diện trang trí trên vách tường và đèn đóm cũng cân nhắc rất nhiều.

Sau khi dự thảo được định ra, Lan Hinh liền vội vàng tìm công ty trang trí nội thất bàn bạc kế hoạch, bàn giá cả. Lan Gia vội vàng xử lý bàn ghế của tiệm cũ mới nhận. Ninh Vũ bắt đầu bận rộn xem xét tài liệu và tư vấn của thị trường vật liệu xây dựng.

Thời gian nửa tháng trôi qua rất mau, việc trang hoàng đã bắt đầu, mà Lan Gia cũng phải trở về đi làm. Ninh Vũ cùng Lan Hinh đều dành thời gian tới nhà ga tiễn cô.

Lan Gia một tay kéo Lan Hinh, một tay cầm vé xe lửa, quơ quơ trước mặt Ninh Vũ: “Lần đầu tiên ngồi xe giường nằm, cảm ơn em nhé.”

Vé xe lửa là Ninh Vũ mua, Lan Hinh bận quá, nên Ninh Vũ nhận việc lớn này: “Chờ kiếm được tiền rồi, lần sau sẽ không mua vé xe lửa cho chị nữa, mà sẽ đưa cho chị vé máy bay.”

Lan Gia vể mặt vui mừng, sau đó lắc lắc cánh tay chị mình, nói: “Chỉ cần em đối xử tốt với chị của tôi thì mua vé đứng cho tôi cũng được.”

“Chuyện đó thì nhất định.” Ninh Vũ vội vàng gật đầu cam đoan.

Đợi đến khi tiễn bước Lan Gia, Ninh Vũ nắm tay Lan Hinh, thở dài, nghiêng đầu nhìn Lan Hinh: “Thế này coi như qua được một cửa phải không?”

Lan Hinh mỉm cười: “Nhìn em vui vẻ chưa kia.....”

“Đương nhiên, em hy vọng có thể được người thân của chị chấp nhận mà. Ừ.....em cảm thấy, mình hẳn nên tìm một cơ hội đưa chị đi gặp ba em. Ông ấy sẽ vui lắm.” Ninh Vũ một tay kéo Lan Hinh, nhảy nhót đi xuống mấy bậc cầu thang trước nhà ga.

Lan Hinh không trả lời, nhìn dòng người tấp nập trước nhà ga, cô bỗng nhiên nhớ tới cảnh Miêu Chấp đi đón mình ở sân ga lúc mình về nhà trước kỳ nghỉ đông cùng với cảnh gặp gỡ Hà Mỹ ở nhà hàng.

Con người đôi khi là một loài động vật kỳ quái, bạn không thể đoán trước được họ có suy nghĩ gì trong đầu, cho nên dù bạn có thận trọng cũng chưa nhất định có thể đủ giành được một phần yên ổn. Khi mình và bọn họ không có quan hệ về lợi ích, sự đù cọt và hèn mọn có lẽ có thể biểu hiện được sự cao quý của họ, mà khi bọn họ trở thành người ái mộ mình rồi, sự đù cọt và hèn mọn đó trái lại trở thành thứ cao thượng khiến người ta kính ngưỡng. Đương nhiên, khi mình bị Hà Mỹ coi là tình địch, sự chế giễu và hèn mọn ấy trong nháy mắt càng trở nên sâu đậm.

Rút cuộc thì mình là một người hèn mọn hay cao thượng? Mình rốt cuộc là một người đáng để ái mộ hay là một kẻ đáng bị người phỉ nhổ?

Lan Hinh đột nhiên muốn cười, Lan Hinh chính là Lan Hinh mà thôi, bắt đầu từ khi sinh ra, đi từng bước cho đến hiện tại, Lan Hinh chính là Lan Hinh, cho tới giờ cũng chưa từng thay đổi, chỉ là đứng giữa đám đông ồn ã đó dùng góc độ bất đồng cùng tâm tình khác biệt để nhìn bản thân mình.

Mà Ninh Hoà sẽ là một người thế nào đây?

Vị đại quản lý cao cao tại thượng năm đó, phong nhã hào hoa sự nghiệp thành công, lại là người có tấm lòng nhân ái. Ông ấy và mình chỉ là bè nước gặp nhau, ông ấy tán thành mình, thương hại mình, sau đó giúp mình mà không cần báo đáp. Lan Hinh thừa nhận, trong cuộc đời cô, ông ấy là ân nhân lớn nhất của cô, có lẽ những người cho mình vay tiền ở quê nhà còn có khả năng kỳ vọng có một ngày mình trở nên nổi bật, có thể ở lúc thành công nhất nhớ tới tên của họ, khi bọn họ cần giúp sẽ được đền ơn một chút, mà Ninh Hoà lại tuyệt đối không nghĩ vậy.

Ông ấy không cần mình báo đáp, thậm chí không cần mình phải nhớ kỹ ông ấy.

Hai người chỉ gặp lướt qua nhau, trên cơ sở một sự bất bình đẳng, ông ta ở cao cao tại thượng, không chỉ vì thân phận địa vị, mà càng bởi vì ông ấy là một người nhân ái thiện lương, mà mình đứng dưới thấp, nhìn lên người đàn ông đó.

Đến khi có một ngày, mình lấy thân phận bạn gái của cô con gái mà ông ấy yêu thương nhất trên đời đứng trước mặt ông ấy, sẽ có dáng vẻ gì đây?

Lan Hinh không biết.

“Sang năm nghỉ hè cùng tôi về thăm nhà nhé?” Lan Hinh nhẹ giọng nói.

“Được đó. Đến thăm nơi Hinh lớn lên, nhất định là một nơi non xanh nước biếc mới có thể nuôi lớn một gia nhân thông minh tài giỏi như Hinh.” Ninh Vũ vui vẻ ôm Lan Hinh, hôn cái “chóc” lên má cô.

“Được rồi được rồi, mọi người đang nhìn kìa.” Lan Hinh đỏ mặt kéo Ninh Vũ chạy vội ra ngoài.

Việc trang hoàng tiến hành thật sự thuận lợi, trước khi khai giảng thì [Lan tâm thực phủ] đã có một diện mạo mới, năm học mới sắp bắt đầu, sinh viên cũ lục tục trở về trường, rồi sau đó là làn sóng triều vội vàng nghênh đón tân sinh năm nhất khai giảng.

Từng đoàn từng đoàn xe với biểu ngữ “Hoan nghênh tân sinh viên” vội vàng xuyên qua sân trường và sân bay, nhà ga, bến xe, theo đó là toàn bộ khuôn viên đại học được phủ kín những người khoác trên mình bộ quần áo ngụy trang. Những sinh mệnh đầy hiếu kỳ mà ngập tràn sức sống, như những chồi non vừa ló rạng từ dưới bùn đất sau cơn mưa.

“Giống em một năm trước.” Lan Hình ngồi dựa vào cửa sổ, thả một ít thức ăn vào bể cá.

Ninh Vũ cười nhìn ra ngoài cửa sổ: “Khi đó em cũng ngốc ngốc vậy sao?”

Trên khuôn mặt những cô cậu sinh viên ở bên ngoài còn có sự kiêu ngạo trẻ con chưa mất, trường đại học xinh đẹp, bầu không khí tự do rộng mở, tựa hồ thể hiện rõ sự bắt đầu của một cuộc sống khác biệt với dĩ vãng. Nơi này có đủ loại nhân tài đến từ khắp cả nước, nơi này có đội ngũ giáo viên dẫn đầu ngành giáo dục, đương nhiên, đối với những cô cậu tân sinh viên mà nói, thứ khiến bọn họ giữ được niềm kiêu ngạo kỳ thật có lẽ chính là bởi tên của ngôi trường này. Tắm biển tên trường này có lẽ sẽ trở thành sự bắt đầu của một đoạn hành trình chưa chắc đã huy hoàng nhưng cũng đủ để khoe khoang trong cuộc đời của họ.

“Em trông càng ngốc hơn.” Lan Hình ngẩng đầu nhìn Ninh Vũ đứng bên cạnh.

Ninh Vũ nhú mày: “Không phải chứ.”

“Teletubbies. Có thể không ngốc sao?”

Ninh Vũ liền nở nụ cười, có chút ngại ngùng, có điểm đặc ý, bởi vì trong giọng nói của Lan Hinh có sự cứng chiều.

“Qua vài ngày nữa sẽ đến ngày Nhà Giáo. Có lẽ chúng ta nên làm gì đó nhỉ.” Ninh Vũ hơi xoay người gõ lên bệ [Yêu chẳng phân biệt]. Hai chú cá điệp vĩ lập tức bơi tới nơi ngón tay Ninh Vũ gõ, không ngừng há miệng đớp: “Đúng là đám tham ăn.”

“Em có ý kiến gì.” Lan Hinh phui phui tay, để rũ bỏ hết vụn thức ăn cho cá còn dính trên tay. Lan Hinh biết, khi Ninh Vũ đưa ra một vấn đề gì đó, thì bình thường đều đã nghĩ tới phương án giải quyết rồi. Tuy nàng tuổi không lớn, nhưng khi xem xét cân nhắc vấn đề thực ra lại rất thận trọng. Nếu một đề nghị không có khả năng thực hiện thì bình thường nàng sẽ không nhắc tới.

“Tuyên truyền giá ưu đãi có hạn cho giáo viên, đó là một cơ hội tốt. Giá ưu đãi chưa chắc có thể khiến nhiều giáo viên tới hơn, nếu như vậy sẽ hơi tẻ nhạt, ngược lại phản tác dụng, cho nên, em chuẩn bị lấy thân phận người đầu tư cho [Lan tâm thực phủ], mời giáo sư của khoa mình đến đây ăn cơm.”

“Trường học sẽ kiểm tra tính trung thực thành thật liêm chính.” Kỳ thật đó là một phương pháp tốt, Lan Hinh thừa nhận. Khai trương mấy ngày, chủ yếu vẫn là sinh viên đến. Muốn phá vỡ cục diện này, phải chủ động khai khác.

“Như vậy cứ lấy thân phận của chị thì tốt hơn. Chị cũng là sư tỷ của khoa em mà, nhưng lại không phải sinh viên hiện thời, càng không nói tới chuyện hối lộ giáo sư.” Ninh Vũ chớp chớp mắt, cười khể nói: “Bất quá chị cũng không thể tiết kiệm quá đâu đó, lần này tuy phải tốn kém, nhưng hẳn về sau có thể kiếm được món hời từ nhóm giáo sư.”

“Vậy chúng ta bàn bạc chi tiết một chút đi.” Lan Hình tuy tiết kiệm, nhưng ánh mắt cũng không thiếu cận, hướng chi mời ân sư ăn cơm, đối với Lan Hình mà nói thì tuyệt đối không phải chuyện tốn kém.

“Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện với cô Tiểu trước, có lẽ có thể càng chu toàn.” Ninh Vũ đề nghị.

“Tôi cũng có ý này.” Lan Hình vừa nói vừa gọi cho Tiểu Kiên.

Nhưng Tiểu Kiên lại tắt máy. Lan Hình ánh mắt thắc mắc nhìn Ninh Vũ.

Ninh Vũ nhú mày: “Học kỳ này em không có lớp của cô Tiểu. Vừa mới khai giảng giáo viên đều có vẻ bận rộn nên em cũng không đi tìm cô ấy.”

Hai người nhìn nhau, sau đó lại không hẹn mà cùng nhìn bể cá [Yêu chẳng phân biệt].

“Kỳ nghỉ vừa rồi tôi cũng không liên lạc với cô ấy.” Lan Hình nói.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tiểu Kiên không tới trường, giáo sư trong ban nói thân thể cô không khoẻ nên xin nghỉ nửa tháng. Nhưng cô lại tắt điện thoại, chuyện đó nằm ngoài dự kiến của Ninh Vũ và Lan Hinh. Nếu thân thể không khoẻ, làm bạn bè hẳn nên đi thăm, đáng tiếc Lan Hinh và Ninh Vũ cũng không biết địa chỉ nhà Tiểu Kiên. Cũng may, chỉ xin nghỉ nửa tháng, rồi sau đó cũng sẽ gặp.

Nửa tháng không dài. Bỏ chuyện của Tiểu Kiên qua một bên, thời kỳ cao điểm của [Lan tâm thực phủ] khi học kỳ mới khai giảng bắt đầu đã đến khiến Lan Hinh bận tối mày tối mặt. Thời gian sau khi Ninh Vũ học xong cũng giúp cô lên kế hoạch cho Ngày Nhà Giáo.

“Tôi thực không nên đáp ứng để em tham dự vào chuyện của tiệm cơm, nhìn em hiện tại cả ngày bận rộn, cũng chẳng có thời gian đọc sách nữa.” Buổi tối hai người nằm trên giường, Lan Hinh ôm cánh tay Ninh Vũ, rúc vào bên người nàng.

“Chờ tiệm cơm mới của chúng ta đi vào quỹ đạo, em sẽ hoàn toàn buông tay mặc kệ. Dù sao cũng chỉ có một ngày, không sao cả. Hơn nữa có thể chia sẻ với chị, em vui lắm, cảm thấy mình cũng có thể làm chút gì đó.” Ninh Vũ cúi đầu hôn Lan Hinh. Hai người ở bên nhau một năm, chăm sóc lẫn nhau, thân thể đều tốt hơn trước không ít.

“Vậy hiện tại phương án cơ bản cũng đã xong, mọi chuyện sau đó để tôi giải quyết, em cũng đừng quản nữa.” Lan Hinh bị hôn đến ngứa, rứt cổ.

“Không thành vấn đề, em sẽ phụ trách tìm mấy mỹ nữ soái ca đến đón khách.”

“Thật muốn bận rộn xong sớm một chút, em có thể tập trung học hành. Tôi rất sợ làm chậm trễ em.” Điều Lan Hinh lo lắng nhất vẫn là việc học của Ninh Vũ.

Ninh Vũ thở dài một tiếng: “Em cũng mong sớm hoàn thành, đến lúc đó phải tay làm bà chủ, chỉ chờ nhận tiền. Khi đó à, ban ngày thì hầu sách vở, đến tối thì hầu Hinh của em, đó mới là lúc bắt đầu cuộc sống hạnh phúc.”

“Tới đây, tới đây.....”

“Được rồi, chị đã nhiệt tình mời em như thế, em tới nè.....” Ninh Vũ nghiêng người, tay chân bắt đầu lộn xộn.....

Ngày mừng chín tháng mười là Ngày Nhà Giáo.

Ngoài cửa lớn của [Lan tâm thực phủ] treo biểu ngữ “Chúc mừng ngày Nhà Giáo” thật to, buổi chiều mới treo biểu ngữ lên. Bức tranh chữ màu đỏ tươi sáng thoạt nhìn có sắc vui mừng. Hai bên trái phải cửa đứng một nam một nữ, nam anh tuấn như ánh mặt trời, nữ thì xinh đẹp nhiệt tình. Hai người này là bạn học cùng lớp Ninh Vũ mời đến làm nhen. Trên thực tế, cũng chính là lớp trưởng Lô Hiếu Vĩ và cán sự văn thể mỹ Trần Hân. Hai người này cũng thuộc Hội học sinh, biết cách xử sự, cũng rất thân quen với các thầy cô, làm người tiếp đãi vừa vặn thích hợp. Hai người vừa nhận được lời mời của Ninh Vũ liền lập tức đồng ý, đối với hai người này mà nói, tiếp đón giáo viên, tạo nên một Ngày Nhà Giáo có ý nghĩa thì bọn họ đương nhiên vui vẻ, cho nên không hề nhắc tới chuyện tiền công.

Chạy bàn trong tiệm là Ninh Vũ cùng Lô Hiếu Vĩ, sau đó Trần Hân thương lượng rồi mời vài sinh viên trong Hội Học sinh, mà đương nhiên trọng điểm vẫn là khoa Văn nghệ, bọn họ hướng ngoại, quan hệ tốt với giáo viên, không đến mức xấu hổ.

Mấy lô ghế lớn đã được bố trí thoả đáng toàn bộ, rượu và nước được bày ở một góc ghế lô, trên vách tường trang trí biểu ngữ “Cảm ơn các thầy cô”, Lan Hình và Ninh Vũ còn chuẩn bị một món quà nho nhỏ cho mỗi một giáo viên, bên trong là một phần trà tuyết hoa cúc mà mấy hôm trước Lan Gia mới nhờ người hoá tốc vận chuyển từ Tân Cương tới, cùng với tấm thẻ ưu đãi đặc biệt dành cho giáo viên mà [Lan tâm thực phủ] mới tìm một công ty quảng cáo đẩy nhanh tốc độ làm ra.

Tuyết cúc là trà thượng phẩm được gieo trồng trên Thiên Sơn. Ba của một người bạn tốt của Lan Gia làm chủ nơi này, trong nhà có hơn trăm mẫu, tuyết cúc là sản phẩm sản xuất hàng đầu của nhà họ. Thứ này bên ngoài không bán, xem như đặc biệt, ở Tân Cương không tính quý, nhưng tới bên ngoài thật ra lại cũng trở nên đắt đỏ, cũng coi như hào phóng một phen.

Thẻ đặc biệt là thẻ VIP chế tạo đặc biệt cho giáo viên, về sau mỗi khi chi trả đều được giảm giá.

Hôm nay sinh viên đến tiệm ít hơn mọi ngày. Bên phía tiệm cũ vẫn buôn bán như bình thường. Có mấy cô cậu đến ăn cơm khá quen thuộc với Lan Hình, liền hỏi sao phía bên kia hôm nay không đón khách.

“À, bao trọn gói cho Ngày Nhà Giáo rồi, tổ chức mừng mấy giáo sư trong ban.” Lan Hình giải thích.

“Vậy chắc hôm nay bận lắm.” Sinh viên đến ăn cũng không phàn nàn gì, ngược lại bàn luận có nên bắt chước họ, đến Ngày Nhà Giáo cũng tổ chức tiệc mừng cho các vị giáo sư trong khoa mình không. Năm nay nếu không được thì sang năm hoặc năm sau nữa đến ngày lễ nhất định phải chuẩn bị. Ai cũng kiên quyết không thể để giáo viên của khoa mình mất mặt.

Hơn sáu giờ, các thầy cô được mời bắt đầu đi cùng nhau tới.

“Chúc mừng Ngày Nhà Giáo, mời thầy cô vào bên trong.....” Lan Hình dẫn theo Lô Hiếu Vũ cùng Trần Hân, vẻ mặt tươi cười đứng trước cửa đón

tiếp. Ninh Vũ ở trong liền vội vàng an bài chỗ ngồi cho mọi người, lại vừa vội vàng dặn dò phía nhà bếp bưng đồ ăn lên.

Bận rộn hơn nửa tiếng, mọi thầy cô đều đã vào chỗ ngồi, rượu cùng thức ăn đầy đủ, mấy cô cậu sinh viên trong Hội Học Sinh cũng ngồi ở đó, bởi vì đều quen thuộc với các thầy cô, nên cũng không xa lạ, cười đùa một lúc thì bầu không khí cũng không tệ, rất náo nhiệt.

Lan Hinh để cho mấy cô bé phục vụ trong tiệm mang bình rượu đi theo mình, sau đó chuẩn bị dẫn Ninh Vũ đi từng gian để kính rượu.

“Em không uống đâu.” Bên ngoài bao sương, Ninh Vũ nâng ly rượu, mà nhú lại nói.

Lan Hinh ôn nhu cười: “Chẳng lẽ tôi lại không biết em không uống rượu? Thứ trong ly của em chỉ là nước sôi để nguội thôi, đợi lát nữa em nhấp mấy ngụm coi như phải phép là được, tốt nhất biểu hiện hơi khó chịu thì tốt.”

Ninh Vũ há hốc miệng nhìn Lan Hinh: “Chị.....”

“Suyt.....” Lan Hinh cười khẽ đặt ngón tay lên miệng ra ý bảo Ninh Vũ đừng lên tiếng: “Nhưng trong ly của tôi vẫn là rượu, cũng chỉ lo được cho em thôi.”

Ninh Vũ trong lòng âm áp, vẫn nhịn không được thấp giọng ghé bên tai Lan Hinh nói: “Sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Sẽ không.” Lan Hinh nói xong liền đẩy cửa phòng.

Thầy cô trong đó đã bắt đầu nâng chén chạm ly, thấy Lan Hinh vào cửa liền vội vàng tiếp đón: “Lan Hinh đến đây, mau lên? Đợi lâu quá.”*

(*Khúc này bản raw bị mất chữ, mình dịch cũng ko chắc lắm)

Lan Hình dẫn theo Ninh Vũ cùng một người phục vụ vào cửa rồi nói: “Trước tiên chúc các thầy cô một ngày lễ vui vẻ, Lan Hình xin ở đây cảm tạ ơn dạy dỗ của các thầy cô, tuy rằng em đã tốt nghiệp hai năm, hơn nữa cũng không làm công việc liên quan đến chuyên ngành, nhưng quả thật cuộc sống đại học đã thay đổi cuộc sống của em, khiến em học được rất nhiều điều, em xin cảm ơn các thầy cô, cũng xin lỗi những thầy cô đã vì em chọn lựa từ bỏ chuyên ngành của mình mà tiếc nuối. Dù thế nào đi nữa, em xin chân thành cảm ơn các thầy các cô.”

Lan Hình nói không phải lời khách sáo gì, mà là sự thật, bởi vì có đại học, mình mới đến thành phố tự do mà ngập tràn hơi thở tri thức này, bởi vì có đại học, mình mới chính thức có một địa vị ngang hàng trên thế giới. Ở một hoàn cảnh tự do rộng mở, mình dùng sự cố gắng cùng thành tích đạt được sự tôn trọng của những người chung quanh, ở đây có lẽ vẫn sẽ có người khinh thường mình bởi vì mình chỉ là một đứa nghèo khổ từ trên núi xuống, nhưng điều này đã không quan trọng nữa. Tại thành phố này, bắt đầu từ đại học, mình rõ ràng đã bắt đầu một cuộc sống khác.

Đương nhiên, cũng tại ngôi trường này, mình gặp gỡ không ít giáo viên tốt, tuy rằng cuối cùng mình từ bỏ chuyên ngành, nhưng những thầy cô đó đã khiến mình chân chính hiểu được người có đức sẽ không vì vẻ bên ngoài mà khinh thường người khác. Cũng ở nơi đây, mình gặp gỡ Tiểu Kiên, khiến mình lần đầu tiên hiểu thế nào là tình yêu, sự phù hợp về mặt tâm hồn càng quan trọng hơn ngoại hình, yêu chẳng phân biệt, cho nên có thể nặng nề to lớn, cũng có thể trong trẻo mà thuần túy. Cho dù chờ đợi cô là một bi kịch, nhưng cũng không thể xoá bỏ bản chất tươi đẹp của ái tình.

Rồi sau đó gặp Ninh Hoà, ông ấy trao cho mình một cơ hội mau chóng rời xa sự bần cùng nghèo đói.

Rồi lại gặp Ninh Vũ, là người mà mình yêu thương nhất, sinh mệnh tựa hồ từ khoảnh khắc ấy bắt đầu chân chính khởi hành.....

Nếu muốn để Lan Hình tìm một chỗ nào đó mà cô có thể coi như phúc địa (*đất lành), thì không thể nghi ngờ chính là nơi này. Là ngôi trường đại học này.

“Còn có một người lúc trước không quản tiền nong bỏ vốn giúp em mở quán cơm này, giúp em mau chóng có thể gánh vác được gánh nặng của cuộc sống, con gái của ân nhân của em, cũng là bạn tốt, em gái của em, Ninh Vũ. Em thay mặt ba em ấy cảm tạ các thầy cô đã chăm sóc dạy dỗ em ấy.” Lan Hình long trọng dõng dạc qua Ninh Vũ.

Giáo sư trong ban rất quen thuộc Ninh Vũ, mặc kệ có dạy khoá của của Ninh Vũ không đều biết nàng là ngôi sao mới của khoa, được cực kỳ coi trọng, bất quá không ít người giờ mới biết được ba của Ninh Vũ chính là người đầu tư cho tiệm cơm của Lan Hình. Lúc trước Lan Hình mở một tiệm cơm gần trường đã từng trở thành chủ đề bàn tán của sinh viên trong khoa, bất quá dù sao hàng năm trường học đều đón sinh viên mới, chuyện này rất nhanh liền lắng xuống.

“Ninh Vũ cô bé này thực không tệ, chuyên ngành học khá lắm. Thích học, ham học, không ham chơi, rất thực dụng, nghiên cứu học hành đều làm đến nơi đến chốn. Ninh Vũ rất có tiền đồ đó!” Chủ nhiệm khoa lên tiếng, các giáo sư khác cũng bắt đầu phụ hoạ, nhất là các giáo sư đã từng dạy Ninh Vũ.

“Giáo sư Tiểu cương nhất đó, đáng tiếc hôm nay cô ấy nghỉ phép, bằng không hôm nay nhất định em phải mời cô ấy uống hai ly.” Một giáo sư cùng văn phòng với cô Tiểu nhắc tới Tiểu Kiên.

“Có chuyện gì xảy ra với cô Tiểu sao ạ? Cô ấy không tới thật tiếc.” Lan Hình thuận tiện hỏi thăm.

“Ba cô ấy gọi tới xin phép, nói là bị bệnh. Tôi còn nói hẳn nên cử hai giáo sư đại biểu khoa mình đến thăm. Nhưng ba cô ấy lại vội vàng từ chối,

nói đã khám bác sĩ, nửa tháng nữa có thể tiếp tục đi làm, không cần phiền toái trường mình.” Thầy chủ nhiệm khoa trả lời.

“Xem ra chờ cô Tiểu trở lại em phải một mình đi mời cô ấy mới được.” Lan Hinh đè nén nổi nghi ngờ xuống đáy lòng, cười nói: “Tốt lắm, chúc các thầy cô một ngày hội vui vẻ, công tác hài lòng. Em và tiểu Vũ kính mọi người một ly,”

“Được.....Chúc cô chủ Lan làm ăn phát đạt, Ninh Vũ ăn học thành tài.....”

Cười đùa trò chuyện âm ỹ rồi kính rượu, Lan Hinh lại lấy rượu đặt trên khay do cô bé phục vụ bưng mời các thầy cô, nói: “Mời thầy cô ăn uống, có gì cần cứ việc phân phó cho em.” Rồi sau đó dẫn theo Ninh Vũ cùng cô bé phục vụ lui ra.

“Chị nói hay thật đó.” Ninh Vũ uống nước nguội trong chén. Một màn hôm nay đều là xem Lan Hinh biểu diễn.

“Dù sao cũng phải để mọi người tận hứng.” Lan Hinh vỗ vỗ má Ninh Vũ.

“Có phải em cũng nên bắt chước học không?” Ninh Vũ hơi hơi nghiêng đầu cười nhìn Lan Hinh. Suy nghĩ không biết vì sao cô gái thân mình yếu ớt như vậy lại có thể bộc phát khí thế lớn đến thế, tựa hồ chỉ trong một lúc cười đùa có thể khống chế hết thủy hoàn cảnh.

“Học cái này làm gì, lại nói, bữa cơm này đều là sinh viên và giáo sư, trao đổi cũng ổn, nói chuyện cũng dễ dàng, nếu đổi lại ở nơi khác thì cũng chưa chắc đã thuận lợi thế. Đã nói là chúng ta mời rượu, nếu đổi lại trường hợp khác, chúng ta chưa chắc đã đi ra được đâu. Nếu muốn nói đến khả năng ăn nói trên bàn rượu thì ba em còn thắng tôi gấp mười lần.”

Đi qua một loạt ghế lô, đã đến một giờ.

Một cô bé phục vụ chạy vội tới gọi Lan Hinh: “Chị Lan Hinh, có người tìm chị.”

“Ở đâu thế?”

“Ở tiệm cách vách, em nói bên này đã được bao hết, để cô ấy ở tiệm bên kia.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Người tới đang đứng trước bể cá [Yêu chẳng phân biệt], một tay nhẹ nhàng vuốt ve tờ giấy có dòng chữ “Yêu chẳng phân biệt” và cái tên “Tiểu Mục” được dán trên mặt bể.

Trái tim Ninh Vũ “thình thịch” đập vội.

Lan Hinh vừa mới vào cửa liền dừng chân, đứng tại chỗ nhìn người đang lẳng lặng đứng trước bể cá đằng kia.

Đó là một cô gái vóc người hơi cao, ước chừng khoảng một mét bảy, tóc ngắn, mặc áo sơ mi màu đen. Đó là sắc đen sâu thẳm, tựa hồ hút hết ánh sáng chung quanh, khiến người ta có ảo giác bị nuốt chửng. Có những người chính là như vậy, khi họ đứng một chỗ nào đó, bạn sẽ không tự chủ được cảm thấy người đó không hoà hợp với hoàn cảnh chung quanh, tựa hồ căn nuốt hết thảy sự huyền ảo, hoặc là ngăn cách mọi sắc thái xung quanh, tạo thành một không gian lạnh lẽo mà độc lập.

Ninh Vũ nhìn Lan Hinh, ý thức được trên sắc mặt lạnh nhạt của cô có sự thâm ý khó có thể nói thành lời.

Cô gái đứng trước bể cá kia rất cục xoay người lại: “Tôi nghĩ em vẫn còn nhớ tôi.”

Các nét trên mặt cô không đẹp, làn da cũng không trắng nõn nhẵn nhụi, nhưng cô là một người diện mạo sáng sủa, mặt mày đường nét rõ ràng, khiến người ta nhìn cảm thấy sạch sẽ lạnh lợi, hơn nữa có thể cảm giác được luồng khí tức quyết đoán thông minh. Ninh Vũ nghĩ, người con gái này hẳn là một người sắc sảo có chủ kiến.

Nhưng đôi mắt cô lại ngược lại tất cả điều này, ánh mắt vốn hẳn nên sáng ngời cơ trí tựa hồ lại ẩn dấu ưu thương, vì thế có vẻ có chút hư vô. Ninh Vũ thậm chí trông thấy được một thứ có lẽ tên là thống khổ từ trong đáy sâu đôi mắt đó.

“Ngồi đi.” Lan Hinh nói. Cô giơ tay, chỉ về phía một gian ghế nhỏ, trên mặt không có biểu tình gì.

Cô gái kia nghe theo lời Lan Hinh nói xoay người, đi vào bao sương.

Ninh Vũ do dự một lát: “Em sẽ trông chừng việc buôn bán trong tiệm.”

Lan Hinh gật đầu: “Để phục vụ đưa một bình trà tới đi.”

Chiếc màn bằng những sợi tơ đỏ được nhẹ nhàng vén lên, rồi sau đó hạ xuống, hai người ngồi đối diện nhau, bức màn mỏng lung ngấn cách bóng người bên ngoài, chỉ có sự huyền ảo vẫn không dừng lại.

Cô bé phục vụ đưa trà lên, hỏi Lan Hinh: “Còn cần gọi gì nữa không ạ?”

Lan Hinh khoát tay áo: “Để ý coi khách cho tốt đi.”

Người trước mặt không phải đến để ăn cơm, cho dù có bày một bàn rượu ngon và đồ ăn ở trước mặt, cũng chưa chắc cô đã vui vẻ.

“Chúng ta gặp nhau là vào bốn năm trước phải không? Khi đó em vẫn còn đi học.” Cô gái kia mở lời trước, Lan Hinh trong ký ức thân thể gầy yếu suy dinh dưỡng, ánh mắt lại đã có sự quật cường mà độc lập, ánh mắt đôi khi loé lên sự sắc bén không biết từ khi nào biến thành lạnh nhạt, thân thể vốn gầy yếu tựa hồ cũng tốt hơn không ít.

“Đúng vậy, là học trò của cô Tiểu. Khi đó, cô ấy hai mươi sáu tuổi, vừa mới nhận chức một năm.” Lan Hinh uống một ngụm trà.

“Cô ấy.....” Cô gái kia muốn nói lại thôi. Cô muốn hỏi Tiểu Kiên sống có tốt không, lại cũng không biết phải làm sao để mở miệng.

“Lần đầu tiên tôi gặp chị, là trên đường đi làm trở về trường, lúc ấy đã khuya rồi, trong trường rất im ắng, sinh viên hầu hết đều đã ngủ. Tôi nhìn thấy chị đứng dưới đèn đường hôn cô ấy.” Lan Hình cúi đầu cười yếu ớt: “Lúc ấy tôi cứ nghĩ chị là một đứa con trai. Đó là con đường nhỏ gần cửa sau trường học, tôi không thể tránh né, chỉ có thể kiên trì tiến lên chào cô Tiểu một tiếng.”

Tiểu Kiên khi ấy ít nhiều còn có chút ngây thơ đáng yêu: “Mặt cô ấy liền đỏ lên, tôi biết giáo sư bị sinh viên của mình nhìn thấy chuyện như vậy quả thật rất lúng túng, mà trên thực tế, tôi cũng thấy rất xấu hổ. Cho nên chào một tiếng liền lập tức rời đi. Bất quá khi đó tôi còn chưa nhận ra chị là một cô gái, bởi vì đèn cũng không sáng lắm, mà tôi thì xấu hổ, cũng không nhìn kỹ chị. Tôi không có hứng thú nhiều với việc đời tư của người khác. Tôi nghĩ đó là quyền tự do của cô Tiểu.”

Cô gái ở trước mặt đương nhiên là bạn gái trước kia của Tiểu Kiên – Dương Mục.

Lan Hình tiếp tục nói: “Nhưng cô ấy lại không biết, cô ấy vẫn có chút lo lắng đề phòng. Cô ấy thật sự đáng yêu, kỳ thật mỗi người khác nhau sẽ nhìn nhận một việc ở những góc độ bất đồng, mức chú ý cũng khác biệt, tôi cũng chẳng để tâm tới chuyện của cô ấy. Nhưng cô ấy lại không hiểu tôi, lúc cô ấy dạy lớp của tôi sẽ vô thức nhìn tôi, khi ở trong trường chạm mặt tôi, cô ấy có phần lúng túng không biết phải làm sao. Tôi hiểu cô ấy, nhưng tôi cũng không cảm thấy mình cần thiết phải chạy tới trước mặt nói với cô ấy: Đừng lo, em sẽ không nói gì đâu.”

“Cô ấy suy nghĩ nhiều lắm, cứ hỏi tôi mãi, nói có sinh viên nhìn thấy hai chúng tôi ở bên nhau, hỏi tôi nếu người đó nói ra thì phải làm sao, nếu mọi

người trong khoa đều biết thì phải làm thế nào bây giờ.” Dương Mục bị Lan Hinh khơi gợi ký ức.

Lan Hinh tựa hồ có ý tứ muốn ôn lại chuyện xưa với Dương Mục, cô uống trà, như thể lẩm bẫm nói: “Lòng người một khi có điều gì nghi hoặc liền càng dễ dàng bị mở rộng, nghi thần nghi quỷ, thật ra cô ấy vốn không phải người như vậy, nhưng cô ấy quả thật cứ hoài nghi, cuối cùng không thể không bắt đầu tiếp cận tôi. Cô ấy dành cho tôi một suất việc làm thêm ở trường, giúp tôi dành được trợ cấp cho sinh viên nghèo. Cô ấy nói tôi là sinh viên suất xuất nhất của cô ấy. Lúc chúng tôi đều rảnh rỗi, cô ấy sẽ cùng tôi thảo luận về phương diện chuyên nghiệp nào đó.”

“Cô ấy đánh giá em rất cao, hơn nữa, cô ấy thực sự quý trọng công việc này của mình.” Trong ánh mắt Dương Mục có tia đau thương nhàn nhạt.

“Hai chúng tôi trở thành bạn bè, cô ấy hỏi tôi cái nhìn về tình yêu, tôi nói tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Sau đó cô ấy lại giống một đứa trẻ, lo lắng hỏi tôi chuyện tối hôm đó tôi có kể cho người khác nghe không. Tôi nói tôi không rảnh đến vậy. Cô ấy thực vui vẻ, nói cô ấy chưa từng nghĩ sẽ yêu một người con gái, nhưng khi cô ấy gặp được một người tên là Dương Mục, mọi thứ liền rối loạn. Không có cách nào, khi tình yêu đến, con người không thể nào chống đỡ.” Trên mặt Lan Hinh lộ ra nụ cười yếu ớt: “Thực ra thì, đến tận lúc đó tôi mới biết được người cô ấy thích là một cô gái.”

Dương Mục cười khờ: “Xem ra là cô ấy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Tôi rất nhanh chóng tiếp nhận sự thật này, đối với người như tôi mà nói, có lẽ không có chuyện kinh thế hãi tục gì đủ để khiến tôi cảm thấy không thể chấp nhận. Huống chi đây là tự do của người khác, cô ấy là giáo viên tốt của tôi, đời tư của cô ấy không nên bị can thiệp. Rồi sau đó cô ấy thường xuyên nhắc với tôi về chị, cô ấy nói chị là một người cực kỳ cực kỳ tốt, rất thương cô ấy, chiều cô ấy. Cô ấy nói chờ chị học bác sĩ xong rồi làm việc ngay ở thành phố này, hai người sẽ cùng nhau sống một cuộc sống

hạnh phúc vui vẻ. Cô ấy nói mình sẽ sớm học nấu ăn, về sau sẽ lo liệu việc nhà cho tốt, cô ấy để tôi dạy cô ấy việc nhà bếp.” Lan Hình nói xong câu đó liền buông chén trà, chậm rãi hỏi: “Vậy thì vì sao chị lại bỏ đi?”

Nét đau thương trong đôi mắt Dương Mục tựa hồ đậm đặc lan tràn:
“Tôi.....”

Không có câu dưới.

Lan Hình nhẹ nhàng thở dài một hơi, ý cười nhàn nhạt trên mặt tựa hồ có điểm trào phúng: “Khi đó chị đến thăm, cô ấy như một chú chim nhỏ rộn ràng vui vẻ. Nhiều ngày sau khi chị đi rồi, trên mặt cô ấy đều ánh lên nụ cười hạnh phúc, ngay cả lúc nói chuyện cũng tràn ngập ý cười. Cô ấy không ngừng kể cho tôi nghe hai người nói gì, chị tốt cỡ nào. Cô ấy không ngừng ở trước mặt tôi mơ mộng về tương lai. Tình yêu của cô ấy không thể công khai với mọi người, nhưng cô ấy cũng giống mọi cô gái đang yêu, muốn được chia sẻ niềm hạnh phúc đó cùng người khác, mà người đó chính là tôi. Chỉ một mình tôi, là người nghe, cảm thụ niềm hạnh phúc của cô ấy. Cô ấy nói tôi cũng có thể tìm được một người để yêu, lúc đó mới có thể cảm thụ được hết nỗi sung sướng trong lòng cô ấy.....Mãi cho đến khi chị nói chia tay.”

Dương Mục hơi hé mồm, nhưng lại không nói lời nào, chỉ có hai giọt nước mắt đột nhiên lăn xuống từ hốc mắt.

“Có lẽ thứ chúng ta cần không phải là trà.” Lan Hình đưa cho Dương Mục một tờ giấy ăn, sau đó vén rèm lên, gọi cô bé phục vụ mang rượu tới.

Đưa lên là rượu đế, trong tiệm nhiều nhất là loại này, vừa cay lại dễ say. Cô bé phục vụ hỏi muốn đổi bình khác không, Lan Hình lại lắc đầu: “Nhân sinh đôi khi là như vậy đó, rẻ mạt.” Kỳ thật cô muốn nói là tình yêu, tình yêu đôi khi chính là thế, rẻ mạt, cay đắng, lại có thể dễ dàng khiến người ta say mềm.

Rót rượu, hương thơm nồng đậm tràn ngập không gian nho nhỏ, Lan Hình nâng chén: “Vì những gì đã qua, chúng ta làm một ly.”

Uống một chén. Thứ rượu rẻ tiền cay nồng nhất. Bông họng, rất tim, xông lên mũi. Lan Hình mạnh mẽ ho khan, đợi tới khi bình ổn, dĩ nhiên đã ràn rụa nước mắt. Cô cười cười tự giễu, rút khăn giấy lau lau mặt: “Sao chị có thể nói ra hai chữ ‘chia tay’ chứ? Hết sức đột ngột. Qua một thời gian rất lâu, cô ấy vẫn không vượt qua được, cô ấy nghĩ mình nằm mơ, chỉ không liên lạc được với chị mà thôi, cô ấy cảm thấy có lẽ chị nói giỡn, chờ thêm vài bữa nữa sẽ lại ổn cả.”

Ninh Vũ vén rèm tiến vào, mang cho hai người một đĩa thịt.

“Tôi không hề gọi đồ ăn!” Lan Hình không ngẩng đầu lên đã chất vấn.

“Bạn rộn nửa ngày trời chị cũng đói rồi, chỉ uống rượu sẽ không tốt cho dạ dày, huống chi còn có khách.” Ninh Vũ cảm giác được tình huống có chút không đúng. Từ sau khi Lan Hình cùng cô gái này vào phòng nàng liền chú ý, dù sao cô gái này tựa hồ có quan hệ chặt chẽ với bề cá [Yêu chẳng phân biệt], mà vẻ mặt của Lan Hình cũng nói lên thân phận đặc biệt của cô gái này.

Ninh Vũ vốn đã kiềm chế tính tình, dù sao hôm nay còn có buổi liên quan của giáo viên, nhất định phải lo cho tốt. Bất quá sau khi cô bé phục vụ nói cho Ninh Vũ biết Lan Hình gọi một bình rượu để rẻ tiền, Ninh Vũ liền nhịn không nổi.

Lan Hình nghe ra là âm thanh của Ninh Vũ, thế này mới ngẩng đầu nhìn nàng, tuy nước mắt đã lau khô trên mặt, nhưng trên hốc mắt còn vương hơi nước. Cô cầm tay Ninh Vũ, dịu giọng nói: “Không có việc gì đâu.”

“Vậy chị uống ít thôi, vừa rồi ở bên kia mới uống không ít mà. Để em vào bếp bung lên hai món, lúc này trong đó cũng rảnh, lại đổi rượu khác cho hai người.” Ninh Vũ đưa tay lấy bình rượu kia.

Lan Hinh giữ tay nàng từ chối: “Thời điểm bất đồng uống rượu khác nhau, bây giờ uống rượu này vừa vặn thích hợp.”

“Vì sao?” Ninh Vũ hỏi.

“Tình yêu như rượu. Thứ tình yêu thấp kém chỉ xứng với thứ rượu rẻ tiền. Dùng loại rượu ngon nhất không phù hợp.” Lan Hinh cảm thấy mình hơi say, nếu không sao lại không thể kiềm chế được mình, nói những lời đả kích như vậy? Thế này tựa hồ không phải phong cách của mình.

“Nếu tình yêu như rượu, vậy càng nên uống rượu ngon mới có thể xứng đôi với một tình yêu đơn thuần và hạnh phúc.” Ninh Vũ giã ra khỏi tay Lan Hinh, chộp lấy bình rượu, chuẩn bị xoay người rời đi, lại dừng chân, nhìn Dương Mục rồi lại nhìn Lan Hinh, sau đó đưa tay ôm cổ Lan Hinh, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Nụ hôn này tới thực đột ngột, chấm dứt cũng mau, Ninh Vũ đứng thẳng dậy nói với Dương Mục: “Chị ấy hơi say, phiền chị chăm sóc chị ấy một chút, em sẽ đổi một bình rượu mới cho hai người uống.”

Ninh Vũ nói xong liền vén rèm đi ra ngoài.

Dương Mục ngẩn ngơ, có chút kinh ngạc với người đột nhiên xuất hiện kia: “Kỳ thật tôi cứ nghĩ người em thích là Kiên.....Xem ra tôi lại sai rồi.”

“Chị nói xem, cuộc đời này của chị, có mấy việc mà chị không làm sai đây?” Lan Hinh lạnh lùng nhìn Dương Mục.

“Tôi cứ nghĩ, sau khi tôi đi, có em ở bên cạnh cô ấy, cô ấy cũng sẽ hạnh phúc. Cô ấy thường xuyên ở trước mặt tôi khen em tốt, nói em thông minh, hiểu chuyện, có khả năng.....” Dương Mục tiếp tục nói.

Lan Hinh đột ngột bật dậy, duỗi tay ra nắm áo Dương Mục, động tác này có chút mạnh mẽ, khiến cô cảm thấy đầu óc hơi choáng váng: “Bác sĩ

Dương, trước khi nói chuyện làm ơn động não một chút.”

Dương Mục bị cô túm áo, lại nở nụ cười: “Tôi cứ nghĩ em sẽ gọi tôi ‘Tiểu thư nhà bí thư Dương’ chứ.”

“Nếu chị thích.” Lan Hình gắt gao nhìn chăm chăm Dương Mục, lại cảm thấy có chút choáng váng.

Dương Mục đưa tay, chậm rãi gỡ tay Lan Hình ra.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chị Tin Tưởng Vào Tình Yêu Không?

Bàn tay Lan Hinh bị gạt ra, tuy đều là con gái, nhưng về mặt thể lực, một người hơi gầy yếu như cô tuyệt đối không phải đối thủ của Dương Mục. Bất quá cô vẫn cứ hơi cúi người về phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm Dương Mục không chút sợ hãi.

Sự im lặng cuối cùng bị Ninh Vũ phá vỡ. Nàng một tay bưng thức ăn, một tay bưng rượu, dùng tay cầm rượu vén màn che lên.

Không khí có chút căng thẳng. Ninh Vũ liếc nhìn Lan Hinh một cái, đặt chai rượu xuống, sau đó nắm tay Lan Hinh, lại vỗ vỗ vai cô, nhắc cô ngồi xuống.

“Để tôi giới thiệu với em.” Lan Hinh ngồi xuống, ánh mắt vốn sắc bén lại lạnh nhạt như mây mù: “Vị này chính là đại tiểu thư nhà Bí thư thành phố X, bác sĩ của đại học Y, Dương Mục, Dương đại tiểu thư.”

Lan Hinh vừa nói, vừa rót rượu.

“Nghe danh đã lâu.” Ninh Vũ nói những lời ẩn ý. Thực rõ ràng, người trước mặt chính là một nhân vật chính khác của [Yêu chẳng phân biệt], Tiểu Mục, tức là Tiểu Kiên cùng Dương Mục. Bế cá [Yêu chẳng phân biệt] kia tuy đã không còn bí mật, nhưng đối với câu chuyện xưa về nó, Ninh Vũ luôn muốn tìm hiểu đến tột cùng. Qua một năm, Ninh Vũ rốt cục gặp được nhân vật chính thứ nhì, cũng không thể không nói một câu “nghe danh đã lâu”.

Dương Mục lại vì những lời đó mà nhìn chăm chăm Ninh Vũ.

“Cô ấy là bạn gái của em.” Ninh Vũ nói với Dương Mục.

Lan Hinh mỉm cười, biểu tình mơ hồ, Dương Mục gật gật đầu: “Chào em.”

“Chị đến tìm cô Tiểu sao? À phải...Em là học trò của cô Tiểu.” Ninh Vũ gấp một chút đồ ăn vào bát Lan Hinh: “Đừng chỉ uống rượu suông.”

“Tình cảm của hai người rất tốt.” Dương Mục khẳng định mà không cần hỏi.

Ninh Vũ gật đầu: “Đúng vậy, em yêu chị ấy.”

Dương Mục nhìn Ninh Vũ, ánh mắt có chút phức tạp: “Cô ấy không có ở trường.” Là nói tới Tiểu Kiên. Lần này Dương Mục đến để tìm Tiểu Kiên. Hơn hai năm không gặp, lòng chất chứa bao nhiêu tâm tình phức tạp tìm đến, trong đầu đã mường tượng vô số cảnh tượng khi gặp lại, nhưng tới nơi, người đó lại không ở đây.

“Cô ấy bị bệnh. Đã xin trường nghỉ nửa tháng.” Ninh Vũ nói.

“Vậy cô ấy.....bể cá bên ngoài.....” Bên trên đề hai chữ “Tiểu Mục”, hơn nữa là chữ của Tiểu Kiên, Dương Mục nhận ra.

Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn Lan Hinh, vấn đề này nàng không thể trả lời.

“Hai năm trước, sau khi hai người chia tay, cũng là lúc tôi mới mở quán cơm này. Bể cá bên ngoài kia ban đầu tạo nên vì cô ấy. Khi hai người bên nhau, cô ấy nuôi hai con cá ở ký túc xá của mình, cô ấy nói đôi cá đó đại biểu cho hai người, một là cô ấy, một là chị. Hai con cá ngày ngày ở bên nhau, rất vui vẻ. Điều không rời xa nhau. Mãi cho đến khi chị nói chia tay.....” Cảm xúc đã hơi bình tĩnh của Lan Hinh lại có chút kích động.

Ninh Vũ đưa tay đặt lên đùi Lan Hinh, nhẹ nhàng vỗ về. Việc này khiến cho cảm xúc của cô lắng xuống.

“Chia tay...đôi cá này trở thành nỗi đau của cô ấy. Cô ấy không thể ngày ngày đối diện với chúng, nhưng lại không thể nhẫn tâm đem vứt bỏ. Khi đó tôi mới mở tiệm cơm, liền tạo nên mấy bể cá đó. Tôi giúp cô ấy chăm sóc đôi cá này.....” Lan Hinh lạnh lùng nhìn Dương Mục, nhẹ giọng nói: “Tôi giúp cô ấy chăm sóc tình yêu ngày trước của cô ấy.....”

“Cám ơn.” Dương Mục nói.

“Chị nói xem, chị còn tìm cô ấy làm gì?” Lan Hinh cười khổ, nâng chén rượu, uống một ngụm.

“Cô ấy.....hắn đã quên tôi rồi.” Dương Mục cũng uống một ngụm, có chút ưu thương nói.

“Một mực quên đi.” Lan Hinh đáp. Một mực cố gắng quên đi, cho nên một Tiểu Kiên ngây thơ đáng yêu năm ấy mới trở thành một cô gái thâm trầm mà tịch mịch ngày nay. Luôn cố gắng quên đi, cho nên một Tiểu Kiên lúc nào cũng muốn chia sẻ niềm vui cùng người khác năm ấy mới trở thành một người lặng như hồ nước sâu không dễ dàng bộc lộ cảm tình bây giờ.

“Thì ra là vậy.....” Dương Mục lẩm bẩm, uống nốt rượu trong chén, sau đó lại rót thêm một ly: “Kỳ thật như vậy cũng tốt.....Lan Hinh, cảm ơn em đã ở bên cô ấy.”

Dương Mục nói xong câu đó liền đứng dậy, ngửa cổ, uống cạn ly, rồi sau đó vén bức rèm đỏ lên, xoay người rời đi.

Lan Hinh bưng ly rượu, vẻ mặt cô đơn. Lãng quên, như vậy cũng tốt. Vẫn còn chờ mong người con gái từng khiến Tiểu Kiên thần hồn điên đảo có thể nói những lời đại loại như chưa từng quên những ngày xưa cũ, thậm chí còn ảo tưởng cô sẽ nói hai tiếng “hối hận”, muốn tìm Tiểu Kiên gì đó,

nhưng đến cuối cùng, cũng chỉ nói một câu như vậy, “kỳ thật như thế cũng tốt”.....Có cái gì tốt đây? Tình yêu giống như một quả cầu pha lê xinh đẹp, nói vỡ tan liền vỡ tan, khiến cho mọi nỗi vui vẻ hạnh phúc như chưa tồn tại. Như vậy cũng tốt sao?

Có lẽ Tiểu Kiên nên thật sự làm vậy, quên cô ấy đi, cho dù không thể quên thì cũng nên cố gắng quên. Người đã kết hôn đó, đã lựa chọn từ bỏ, lựa chọn một cuộc sống khác, vậy cũng đã chẳng còn là người trước kia nữa rồi.

Lan Hình uống cạn chén rượu, đầu óc choáng váng. Lại đưa tay ra với lấy bình rượu thì bình rượu đã rơi vào tay Ninh Vũ. Ninh Vũ ôm Lan Hình: “Ngoan, chị ở đây nghỉ ngơi một lát, em vào bếp nhờ người ta nấu cho chị bát canh, đêm nay đừng uống rượu nữa. Nghe lời đi.”

Lan Hình còn muốn uống nữa, tối nay bỗng nhiên cảm thấy có những thứ rất không đáng, vì Tiểu Kiên cảm thấy không đáng giá. Lúc trước khi Dương Mục nói chia tay, Tiểu Kiên không tin, mà mình cũng biết việc đó khó có thể tin nổi. Tình cảm sâu đậm như vậy, sao có thể nói chia tay liền chia tay đây? Quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc là thế, nào những lời thề non hẹn biển, như thế nào nói quên liền quên được? Nhưng cô vẫn nghe được lời Ninh Vũ nói, những lúc yếu đuối, cô chỉ nghe lọt vào tai lời Ninh Vũ nói, những lúc yếu đuối như vậy, thật ra cái gì mình cũng không muốn nghĩ.

Ninh Vũ lấy chiếc ly đưa cho cô bé phục vụ, lại dặn dò người ta vào nói đầu bếp nấu cho Lan Hình một bát canh giải rượu, hơn nữa chăm sóc Lan Hình một chút, đừng để cô uống thêm nữa.

Sau đó, nàng liền chạy ra khỏi tiệm, sắc trời đã tối, ánh đèn đường mờ nhạt, Ninh Vũ sốt ruột chạy trên đường tìm kiếm, cuối cùng rốt cục mơ hồ thấy cô gái mặc đồ đen dáng người cao gầy kia đang đi tới cuối đường.

Ninh Vũ liền vội vàng chạy đuổi theo.

Lan Hình đã say, cũng hoặc là trong lòng Lan Hình chất chứa rất nhiều tâm sự về chuyện xưa của Tiểu Kiên cùng Dương Mục, ở bên chứng kiến từ khi hai người họ yêu nhau rồi đến chia tay, rồi lòng mang hy vọng tới nỗi thất vọng khi biết được tin Dương Mục kết hôn, cho nên khi nhìn thấy cô gái này, trong lòng Lan Hình rất khó để không nảy sinh oán giận. Trái tim vốn luôn được cô giữ bình tĩnh cũng khó có thể giữ được thái độ trung lập.

Ninh Vũ suy nghĩ, cũng có lẽ vì thế cho nên Lan Hình không nhìn ra được nỗi đau thương cùng bi ai toả ra từ trên người Dương Mục, không cảm nhận được sự áy náy hối lỗi cùng quyến luyến không rời của cô gái đó với Tiểu Kiên. Có lẽ Tiểu Kiên và Lan Hình đều muốn đặt dấu chấm hết cho phần tình cảm này, nhưng Ninh Vũ lại lấy góc nhìn thứ ba để ôm hi vọng với cô. Hôm nay nếu cô đã đến thì chắc hẳn cũng muốn nói gì đó.

“Chờ đã.....Dương Mục chờ đã.....” Ninh Vũ thở hổn hển đuổi theo.

Dương Mục dừng chân, xoay người lại, Ninh Vũ phát hiện nước mắt mờ hồ bên viền mắt cô, nàng liền nở nụ cười, một nụ cười thực vui vẻ. Đôi mắt đong đầy nước mắt kia là đủ để mình đuổi theo.

“Để lại số điện thoại của chị đi.” Ninh Vũ lấy di động ra, đưa cho Dương Mục.

Dương Mục có chút nghi hoặc nhìn Ninh Vũ, chần chừ không biết có nên cầm đi động của nàng không.

“Đừng chần chừ. Hình uống say rồi, em còn phải về chăm sóc chị ấy. Để lại số di động của chị đi, hôm khác chúng ta nói chuyện sau.” Ninh Vũ vội vã nói.

“Hôm khác? Một tuần sau tôi sẽ đi Mỹ.” Đối với việc để lại số điện thoại cho Ninh Vũ, Dương Mục cũng không có nhiều hứng thú.

“VẬY Ễ MAI EM LIÊN LẠC VỚI CHỊ.” Ninh Vũ cũng không bị lay động vì những lời này của Dương Mục, cầm di động quơ quơ với cô.

Dương Mục do dự một chút vẫn nhận lấy, bấm số mình. Ninh Vũ cầm, bấm gọi dãy số vừa nhập trên đó, rất nhanh liền nghe tiếng chuông di động của Dương Mục vang lên. Ninh Vũ cười vẫy vẫy tay với Dương Mục: “Gặp lại sau.”

Ninh Vũ chạy về tiệm cơm, bỏ lại sau lưng Dương Mục cô đơn một mình đứng trong bóng đêm.

Lan Hình say. Có lẽ là say rượu, có lẽ là vì chuyện của Tiểu Kiên chồng chất trong lòng tràn đầy, đè ép đến nỗi khiến cô say. Khi Ninh Vũ trở lại, canh giải rượu vừa mới được đưa lên, Ninh Vũ chăm sóc giúp Lan Hình uống nửa bát: “Hình, có đỡ hơn không?”

Lan Hình tựa vào lòng Ninh Vũ, ngẩng đầu nhìn nàng, yếu ớt cười: “Thật ra tôi rất giận.”

Ninh Vũ gật đầu; “Em biết.”

Lan Hình không nói nữa, chỉ tựa vào lòng Ninh Vũ, nghe tiếng tim đập đều đặn của nàng. Qua một lúc lâu cô mới nói: “Các thầy cô ăn ngon miệng chứ?”

“Cũng không tệ lắm, có lẽ lúc đầu còn lúng túng gò bó, nhưng uống chút rượu rồi, không khí cũng tốt lắm, Hội Sinh viên giúp đi hoan hô ca ngợi làm sinh động không khí rồi. Chị vừa mới qua bên này, Lô Hiếu Vĩ và Trần Hân liền mang theo một đám người đi mời rượu các thầy cô, thuận tiện hát mừng nữa. Giờ này hẳn quây tưng lên rồi.” Ninh Vũ gọi một đám người tới mục đích là để làm không khí sinh động. Chính nàng cũng không muốn tranh giành nổi bật gì, huống chi nàng cũng không cần, cửa tiệm này có một

nửa là của nàng, hôm nay nàng chính là bà chủ. Ở trường, nàng là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm, nàng đi mời rượu, tuy chỉ là chén nước sôi, nhưng cũng đủ cấp bậc lễ nghĩa rồi.

“Chúng ta đi qua một vòng, nhìn xem có cần thêm đồ ăn không.” Lan Hinh đứng lên, đầu óc choáng váng khiến cô lảo đảo.

“Chị không sao chứ, em thấy vẫn cứ để em đi thì hơn.” Ninh Vũ đỡ lấy Lan Hinh.

“Việc này vẫn để tôi lo thì hơn, dù sao em cũng không có kinh nghiệm.” Lan Hinh khoát tay áo, bỏ thêm một câu: “Tôi chỉ hơi chóng mặt, giờ đỡ hơn rồi.” Lan Hinh nói, đưa tay vén bức rèm màu đỏ lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Hinh.” Ninh Vũ gọi Lan Hinh.

“Ừ?” Lan Hinh quay đầu lại nhìn nàng.

“Chị có tin tưởng vào tình yêu không?” Ninh Vũ nghiêm túc hỏi.

Lan Hinh cười, cũng không trả lời. Bởi vì tin tưởng vào tình yêu, cho nên mới bằng lòng cái gì cũng đều trao cho Ninh Vũ, nhưng cũng bởi vì không biết tình yêu này có thể kéo dài đến khi nào, cho nên chưa bao giờ đưa ra lời hứa hẹn. Tin hay không tin có lẽ cũng đều không phải đáp án tốt nhất.

“Em tin tưởng!” Ninh Vũ nói.

Lan Hinh gật gật đầu, đột nhiên trong lòng có chút cảm động. Có lẽ đúng thật chỉ có một cô nhóc đơn thuần như vậy mới có niềm tin vững chắc đến thế. Có lẽ bởi vì niềm tin bền bỉ đó mới khiến mình có đủ dũng khí cái gì cũng đều trao cả cho nàng.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chị Có Tin Tưởng Vào Tình Yêu Không? [2]

Sáng sớm hôm sau, Ninh Vũ ôm sách, vừa đi đến lớp, vừa gọi cho Dương Mục.

“Sớm vậy.” Dương Mục nói. Thật sự rất sớm, tuy ngoài cửa sổ trời đã sáng, nhưng còn chưa đến tám giờ, Dương Mục hơi xê dịch thân thể có chút cứng nhắc, cô đã ngồi trên ghế sofa trong phòng khách sạn suốt một đêm. Chiếc gạt tàn đặt bên cạnh đã đầy đầu mẩu thuốc lá.

“Buổi sáng em còn có lớp, cho nên nếu chị tiện thì hai giờ chiều chúng ta hẹn gặp nhau.” Thanh âm Ninh Vũ nói chuyện rất lớn, vì lúc này vừa vặn còn mười phút vào học nên trên hành lang nơi đâu cũng đầy sinh viên, rất ồn.

“Được.” Dương Mục cảm thấy mình chưa bao giờ suy yếu như thế, cô rúc mình trên ghế, trong thân thể tựa hồ đã không còn bao nhiêu khí lực. Có lẽ vì suốt một đêm không ngủ, có lẽ là bởi đến đây một chuyến đã dập tắt hết toàn bộ hy vọng của mình.

Ninh Vũ ăn cơm trưa xong liền một mình đi gặp Dương Mục. Chuyện hai người hẹn gặp nàng không nói cho Lan Hinh biết. Hôm qua trạng thái của Lan Hinh không tốt lắm, hôm nay tuy đã tỉnh rượu, nhưng vẫn hơi đau đầu. Nàng không muốn khiến Lan Hinh phải suy nghĩ về vấn đề này nữa. Ninh Vũ nghĩ, đợi đến khi gặp Dương Mục nói chuyện cùng cô rồi hẳn nghĩ đến việc có nên kể cho Lan Hinh biết không.

Hai người hẹn gặp ngay ở khách sạn mà Dương Mục ở. Chính xác thì ngay trong phòng của Dương Mục.

Dương Mục vốn chuẩn bị buổi sáng trả phòng, sau đó đến trưa đón máy bay về nhà. Đối với chuyện tối qua Ninh Vũ muốn hẹn gặp căn bản thật ra không để trong lòng. Không nghĩ tới sáng sớm Ninh Vũ liền gọi tới hẹn gặp. Dương Mục cũng liền sửa lại lịch trình. Thật ra cô có thể từ chối Ninh Vũ, bởi vì mình và cô bé kia bất quá chỉ gặp mặt một lần mà thôi. Thật sự không có gì để nói chuyện cả, nhưng cô vẫn kéo dài thời gian mượn phòng. Có lẽ vì thành phố này tuy khiến cô cảm thấy đau xót, nhưng cũng có vô số lưu luyến.

Ninh Vũ tới rất đúng giờ. Dương Mục cũng đã xốc lại tinh thần đi tắm rửa, thay một chiếc áo phông màu đen, khiến cô nhìn có chút tinh thần hơn.

“Khuyên chị sau này đừng mặc màu đen nữa, màu đó nhìn không tốt lắm.” Ninh Vũ vào cửa, thực tùy ý ném ba lô lên sofa, sau đó bắt đầu bình luận quần áo của Dương Mục. Chiều nay không có lớp, Ninh Vũ có nhiều thời gian rảnh.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Dương Mục cầm hay chiếc cốc giấy, rót hai cốc trà.

“Tuy em cảm thấy con gái không nên hút thuốc sẽ tốt hơn, nhưng nếu chị muốn hút thì em cũng không phản đối.” Ninh Vũ nhìn quanh đánh giá căn phòng, ánh mắt đảo qua gạt tàn thuốc, sau đó tiếp tục nói.

Dương Mục bất đắc dĩ cười cười. Đầu mẫu thuốc lá đầy trong gạt tàn mà cô hút tối qua đã đổ sạch rồi, gạt tàn cũng đã rửa, phục vụ phòng của khách sạn cũng đã đến quét tước dọn vệ sinh, không để lại dấu vết gì, bất quá trong không khí trong phòng vẫn còn mùi khói thuốc nồng đậm.

“Vây, mời em ngồi.” Dương Mục đặt trà lên bàn, sau đó ngồi xuống sofa.

Ninh Vũ mỉm cười nói cảm ơn, ngồi xuống rồi nói: “Thật vui khi được gặp chị.” Nàng nói xong liền vươn tay về phía Dương Mục.

Dương Mục kinh ngạc, bất quá vẫn bắt tay với Ninh Vũ: “Tôi cứ nghĩ là mình không được hoan nghênh chứ.” Dương Mục tự giễu cười cười.

“Con người đôi khi luôn như vậy, người bỏ đi chỉ mong được ở lại, người miệt nói quên đi lại làm thế nào cũng không buông bỏ được người trong lòng. Chị cho là mình không được hoan nghênh, nhưng vừa mới rồi, chị lại là người được chờ đợi.” Ninh Vũ thổi nước trà, hơi nóng.

“Nghe như thế những lời chỉ triết học gia mới nói.” Dương Mục không hiểu ý đồ của Ninh Vũ, cũng không rõ ý tứ của nàng.

“Ít nhất, chị có em chờ đợi.” Ninh Vũ đặt chén xuống, nghiêm túc nhìn Dương Mục: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy bể cá [Yêu chẳng phân biệt], em đã chờ đợi sự xuất hiện của chị rồi.”

“Được rồi, có thể nói vào trọng điểm không?” Dương Mục cảm thấy những lời biểu đạt của Ninh Vũ có phần vượt quá tưởng tượng của mình. Tư duy của nàng cô rất khó tiếp thụ.

“Chị có yêu Tiểu Kiên không?” Ninh Vũ nhìn Dương Mục, đây là trọng điểm.

Thân mình Dương Mục cứng đờ, sau đó lại mềm nhũn xuống, một câu mang theo u buồn cùng đau xót, kèm theo nỗi u sầu khó nói thành lời bật thốt lên: “Tôi yêu cô ấy.”

“Đã từng hay là hiện tại?” Ninh Vũ tiếp tục chăm chú nhìn Dương Mục.

“Đã từng và ngay cả hiện tại.” Dương Mục nói: “Còn có tương lai.” Thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng rất kiên quyết.

“Cô ấy cũng yêu chị.” Thanh âm của Ninh Vũ chắc chắn mà ôn hoà. Đây cũng là trọng điểm.

Dương Mục không nói nữa, ngậy người một lát, rồi rút một điếu thuốc trong bao ra, châm lửa.

“Em muốn biết vì sao chị chia tay với cô ấy.” Đối với Tiểu Kiên mà nói, đây là trọng điểm.

“Chuyện qua rồi, đã qua rồi.....” Dương Mục hút điếu thuốc, chuyện đó đã là quá khứ, đã khiến trái tim vỡ nát, nhớ tới chỉ đau đớn, cần gì phải nhắc lại làm gì?

Ninh Vũ gật gật đầu: “Nghe nói chị kết hôn.”

Dương Mục cười lạnh: “Đã ly hôn ba tháng trước.”

“Vì sao?” Ninh Vũ có chút kinh ngạc, giọng nói cũng đề cao. Mới kết hôn hơn một năm mà.

“Không một người đàn ông nào có thể chịu đựng được việc cưới vợ đã hơn một năm mà người đó vẫn không đồng ý lên giường cùng hẳn.” Lời của Dương Mục nằm ngoài dự kiến của Ninh Vũ, nhưng nghĩ tới lại có chút vui mừng thoải mái.

“Chị có thương anh ta không? Em nói là người đàn ông đó.” Ninh Vũ cảm thấy câu này rất vô nghĩa, nhưng nàng vẫn muốn hỏi.

Dương Mục có chút kỳ quái liếc nhìn Ninh Vũ, sau đó cười: “Đương nhiên không. Người tôi yêu là Tiểu Kiên.” Lúc cô nói những lời này, dĩ nhiên lại lộ ra chút trẻ con.

“Vậy nói cho em biết, mục đích lần này chị đến đây là gì.” Ninh Vũ cảm thấy đây cũng là trọng điểm, hơn nữa cực kỳ quan trọng.

“Hai năm sau khi chúng tôi chia tay, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, ví dụ như chuyện tôi kết hôn, rồi sau đó ly hôn. Ba tôi cũng nghỉ hưu. Tôi

không biết bên cạnh Tiểu Kiên đã có người khác chưa, cũng không biết tình hình hiện tại của cô ấy như thế nào. Tôi như thể một con thú bị nhốt trong phòng tối, không biết hiện tại là ban ngày hay ban đêm.” Lời Tiểu Kiên nói có chút thê lương.

“Cho nên……” Ninh Vũ muốn nghe câu dưới.

“Tôi đến tìm cô ấy, nếu có thể, tôi sẽ ở lại, nếu tôi ở lại đây đã chẳng còn giá trị gì nữa thì cuối tuần này tôi sẽ đi Mỹ. Tôi đến, là muốn có được một đáp án.” Tiểu Kiên tự giễu cười, nguyên bản kế hoạch hành trình lần này luôn có vài tình tiết bí ẩn. Nhưng đến đây, thấy nơi ngày xưa người mình yêu từng làm việc, nơi từng ước hẹn vẫn còn đó nhưng Tiểu Kiên lại không ở đây.

“Cô ấy xin nghỉ bệnh.” Ninh Vũ muốn nói gì đó, nàng nhìn ra được nỗi tuyệt vọng của Tiểu Kiên.

Dương Mục lắc đầu: “Cô ấy không muốn gặp tôi.”

“Không phải.” Dương Mục đề cao thanh âm.

“Em nói không phải.” Ninh Vũ cũng chỉ có thể cao giọng theo.

“Đúng là thế!” Thanh âm Dương Mục cất cao, kích động cả lên: “Cô ấy biết tôi đến, cô ấy là không muốn gặp tôi!”

Ninh Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Dương Mục như bị tâm thần mất mấy giây mới bình ổn, cô hung hăng rút điều thuốc, sau đó hạ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Sao cô ấy lại biết chị sẽ tới?” Ninh Vũ không nghĩ ra. Cho dù Tiểu Kiên đã từ bỏ phần tình cảm này, thì cô cũng không phải loại người thích né tránh. Cho dù có muốn né tránh cũng sẽ không tắt máy.

“Tôi và ba mình có ước định.” Dương Mục lại ngồi xuống sô pha, thanh âm vừa mới rồi còn trào dâng nay trở nên có chút mỏi mệt vô lực. Suốt một đêm không ngủ khiến trạng thái tinh thần của cô không tốt, vừa mới kích động trên mặt liền đỏ ửng như có bệnh: “Tôi và cô ấy đã cắt đứt liên lạc, bởi vì chuyện tôi ly hôn, ba tôi mới bắt đầu nhìn thẳng vào chuyện tôi thích phụ nữ, bởi vì tôi nói với ông ấy, tôi không thể sống với một người đàn ông, cho dù ông ấy có ép tôi kết hôn mười lần đi nữa thì tôi cũng sẽ ly hôn cả mười, tôi sẽ không lên giường với một thằng đàn ông. Điểm này, dù tôi có ở bên Tiểu Kiên hay không thì cũng đều giống nhau cả.”

“Chị không thể chấp nhận đàn ông?” Ninh Vũ hỏi.

“Không, tôi là không thể chấp nhận bất cứ ai ngoài Tiểu Kiên.” Dương Mục đáp nhanh chóng. Ninh Vũ nghe được thực vui mừng. Đây là tình yêu.

“Ba muốn cho tôi ra nước ngoài, bất quá cuối cùng đồng ý với tôi một điều kiện, để tôi tới tìm Tiểu Kiên, ba sẽ liên lạc với ba mẹ của Tiểu Kiên, nếu Tiểu Kiên nguyện ý tha thứ cho tôi, ở bên tôi, như vậy tôi có thể ở lại, nếu cô ấy không muốn gặp tôi, tôi sẽ từ bỏ, sẽ đi xa thật xa!” Dương Mục nói một hơi, có chút nhụt chí. Không gặp được Tiểu Kiên, chính là đáp án.

“Chị thật khờ.” Ninh Vũ lại nở nụ cười.

“Là ngốc. Tôi khiến cô ấy tổn thương sâu sắc đến vậy, sao cô ấy có thể tha thứ cho tôi được chứ.” Điều thuốc đã gần cháy hết, Dương Mục lại tựa hồ vẫn chưa phát hiện. Ninh Vũ cẩn thận lấy đầu mẫu thuốc lá trên tay cô, dụi tắt vào gạt tàn.

“Nói cho em biết, vì sao hai người chia tay.”

“Chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại.” Dương Mục không muốn nói. Cô sớm đã qua cái tuổi phải giải bày hết mọi chuyện trong lòng mới có thể giải toả hết mọi nỗi thống khổ.

“Để em đoán, là ba chị ép chị không thể không làm như vậy. Ba chị hẳn đã dùng hết biện pháp khiến chị không thể không khuất phục.” Ninh Vũ nhìn vào mắt Dương Mục.

Dương Mục trầm mặc, nhưng sự trầm mặc này chính là cam chịu.

“Năm đó ông ấy phản đối chị như vậy, tìm đủ mọi biện pháp chia rẽ hai người, vậy hôm nay vì cái gì chị lại dễ dàng tin tưởng lời ông ấy như thế? Chị dựa vào cái gì mà cho rằng chị và ba mình, cùng ba của Tiểu Kiên, tất cả đều giữ lời. Chị dựa vào cái gì cho rằng Tiểu Kiên đã biết chị tới, dựa vào cái gì xác định xin phép nghỉ là chủ ý của cô ấy, mà không phải giống như chị ngày trước, có nỗi khổ riêng?” Ninh Vũ nói xong một hơi, đến cuối cùng mang đầy chất vấn.

Dương Mục nhìn Ninh Vũ, như thể lăm bắm: “Ông ấy là ba của tôi, ông ấy yêu tôi.....Ông ấy nói hy vọng tôi hạnh phúc.....”

“Chị nói ba chị hy vọng chị hạnh phúc, nhưng cái mà ông ấy cho là hạnh phúc so với hạnh phúc mà chị nghĩ có giống nhau không? Còn ba mẹ của Tiểu Kiên thì sao? Trong chuyện này, có phải ba mẹ cô ấy cũng xác định rõ hạnh phúc mà hai người cần là gì không?” Ninh Vũ đột nhiên dừng lại, uống một ngụm nước, sau đó nhẹ giọng hỏi Dương Mục: “Chị có tin tưởng vào tình yêu không?”

Dương Mục không trả lời. Cô không biết nên trả lời thế nào. Cô tin tưởng vào tình yêu, cho nên đã bao năm qua như vậy, trong lòng chỉ có Tiểu Kiên, không ai có thể thay thế được.

“Nhiều năm qua, tình yêu của chị dành cho Tiểu Kiên có thay đổi không?” Ninh Vũ hỏi.

“Không, tôi yêu cô ấy.” Đó là một đáp án khẳng định, không cần lo lắng.

“Vậy vì lý do gì chị không thể tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng cô ấy?”
Ninh Vũ hỏi xong, đứng dậy, cầm lấy túi đặt trên bàn trà, xoay người rời đi.
Đáp án mà nàng muốn đã có.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lúc Trước Vì Sao Phải Bỏ Đi?

Dương Mục quyết định kéo dài ngày về vô thời hạn, ít nhất phải chờ đến khi gặp được Tiểu Kiên đã.

Khi ba cô gọi tới hỏi tình hình, cô nói: “Con chưa gặp được cô ấy, hỏi đồng nghiệp thì người ta nói cô ấy xin phép nghỉ bệnh rồi.”

Ông Dương lại tựa hồ như sớm dự kiến trước: “Đó chẳng qua chỉ là lý do không muốn gặp con mà thôi.”

“Ba, có lẽ ba hiểu con hơn bất kỳ ai, nhưng con lại hiểu cô ấy hơn ai hết. Có lẽ cô ấy không muốn gặp con, nhưng sẽ không dùng cách trốn tránh này, ba biết không, cô ấy thực sự rất thích công việc mình đang làm.” Dương Mục ngồi trước cửa sổ, tay rút một điếu thuốc, lại bỏ xuống.

“Con làm trái với ước định của chúng ta.” Ông Dương có phần nổi giận: “Chúng ta đã giao hẹn rồi, con đến trường tìm, nếu con bé kia không muốn gặp con thì con phải trở về.”

“Ba à.....” Dương Mục rút cục vẫn cầm điếu thuốc kia lên châm, hút một hơi.

“Con lại hút thuốc!” Từ đầu bên kia nghe được thanh âm bật lửa.

“Cái này không phải trọng điểm.” Dương Mục phun ra khói thuốc.

“Trọng điểm là, có lẽ lần này ước định để con đi gặp con bé kia là một sai lầm.” Ông Dương hơi đề cao giọng.

“Sai lầm thì hai năm trước cũng đã xảy ra. Ba...ba có yêu con không?”
Thanh âm Dương Mục rất bình tĩnh.

“Con nói gì thế? Ba chỉ có một đứa con gái là con, con chính là tính mạng của ba! Nhưng vì sao con lại không nghe lời ba nói? Con muốn chọc ba tức chết hả?” Ông Dương nổi giận.

“Nếu yêu con, vậy để con làm điều mà con muốn một lần được không? Tất cả mọi việc con có thể làm cho ba, con đều làm theo ý ba, con sống vì ba.....”

“Con sống vì ba khi nào? Con sống vì con bé đó! Vì nó...vì con bé nhà họ Tiểu kia!” Cơn tức giận của người bên kia càng nồng đậm.

“Mặc kệ con vì ai, chung quy con cũng không làm trái ý ba, không phải vậy sao? Ba muốn là kết quả, không cần phải bận tâm đến những gì con nghĩ.” Thanh âm Dương Mục rất bình thản, cô đã chẳng còn muốn tranh cãi nữa, cãi nhau với ba mình là việc vô dụng: “Cho nên, lần này, mong ba tôn trọng sự lựa chọn của con, còn nữa, tuy ba đã nghỉ hưu, nhưng con tuyệt đối tin tưởng ba vẫn còn năng lực để làm chuyện uy hiếp con như hai năm trước. Nhưng ba à.....nếu ba yêu con, làm ơn buông tha cho con đi. Là buông tha cho con đó, ba hiểu không? Mà không phải buông tha cho người nhà họ Tiểu. Ba có thể ở trên chốn quan trường hô phong hoán vũ lấy được toàn thắng, nhưng ba lại đẩy con gái mình vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

Cúp máy, Dương Mục ném di động qua một bên giường, đứng dậy, nhẹ nhàng hoạt động thân thể một chút. Đây tựa hồ là lần đầu tiên cô dùng ngữ khí cường ngạnh và trực tiếp như thế để nói chuyện với ba mình.

Lan Hình bề bộn nhiều việc.

Bởi vì mở rộng mặt tiền cửa hàng, khách càng nhiều hơn trước. Kế hoạch của Ninh Vũ đã bắt đầu có hiệu quả. Thầy cô trong ban khi giới thiệu tiệm ăn với đồng nghiệp, luôn nhắc tới [Lan tâm thực phủ].

Tuy hương vị đồ ăn của [Lan tâm thực phủ] không tệ, nhưng Lan Hinh vẫn quyết định muốn thêm một đầu bếp. Hơn nữa phải là một đầu bếp có thể nấu những món cao cấp. Phát triển đến bây giờ, [Lan tâm thực phủ] phải tìm cách lựa chọn làm vài món kinh điển có thể đem lên bàn ăn.

Đầu bếp mới là một người trẻ tuổi mới 27. Đã từng học trường nấu ăn, sở trường là nấu món Tứ Xuyên, đồ ăn làm ra cũng ngon. Mà quan trọng nhất là, anh ta thích công việc này.

“Người đó có vẻ rất lợi hại!” Ninh Vũ hỏi Lan Hinh. Hôm nay là ngày đầu tiên đầu bếp mới đi làm, Lan Hinh cùng Ninh Vũ quyết định ở lại tiệm ăn cơm tối, cũng tiện thể ném thử tay nghề của đầu bếp mới.

Qua Ngày Nhà Giáo, Ninh Vũ cũng ít quản chuyện của tiệm cơm hơn, nàng đặt trọng tâm vào trường học và thư viện. Chuyện thông báo tuyển đầu bếp, nàng đương nhiên cũng không hỏi qua, chỉ chờ đến khi đầu bếp mới đi làm Ninh Vũ mới biết thì ra tiệm mới muốn một đầu bếp.

“Cũng không tệ lắm, đồ ăn khiến tôi rất vừa lòng. Anh ta nấu nướng cũng dụng tâm, mấy món làm ra cũng quả thật rất đặc biệt.” Đối với người đầu bếp này, Lan Hinh khen ngợi không dứt.

“Vậy chị làm cách nào muốn được anh ta thế? Tiền lương của tiệm mình cũng không cao lắm.” Ninh Vũ ăn một miếng, hương vị thực không tệ.

“Người đó là đồng hương của tôi.” Lan Hinh vừa ăn vừa nói: “Xem như đồng hương đi, đến từ cùng một huyện. Tôi đã từng nói chuyện với anh ta, nhà anh ta cũng nghèo, năm đó không có tiền đi học nên đi làm công, dành dụm được chút tiền rồi mới đi học làm đầu bếp.”

“Bởi vì là đồng hương nên đặc biệt chiếu cố, tiền công ít cũng được à?” Ninh Vũ tỏ vẻ không hiểu. Xã hội hiện tại không phải chỗ nào tiền lương cao thì nhiều người đến sao?

“Anh ta hoài niệm việc đi học...” Khi Ninh Vũ nhìn thấy người đầu bếp kia, từ ánh mắt hẩn nhìn ra được khát vọng đối với việc đi học.

Ninh Vũ gật gật đầu, xem như hiểu được lý do của đầu bếp này. Lan Hinh và mình đều xem như người có học, cho nên đầu bếp đó lựa chọn hai cô chủ này, lựa chọn quán cơm nhỏ này.

Hai người đang tán gẫu thì cô bé phục vụ vén màn lên, thò đầu vào nói: “Chị Lan Hinh, có người tìm.”

Cô bé kia dáng người không cao, không ngăn được người sau lưng, là Dương Mục tới.

“Vừa vặn đúng lúc có đầu bếp mới, đồ ăn mới dọn lên, chị cũng đến đây nếm thử xem.” Ninh Vũ mời Dương Mục ngồi, để cô bé phục vụ lấy thêm bát đĩa, Lan Hinh không có hảo cảm gì với Dương Mục, chỉ chăm chú ăn cơm, cũng không nói gì.

“Cô chủ Lan không chào đón tôi nhỉ.” Dương Mục ngoài miệng nói vậy, lại vẫn ngồi xuống.

“Đây là tiệm cơm, ai tới tôi cũng đều hoan nghênh cả.” Lan Hinh nói không đầu không đuôi, sau đó đưa thực đơn cho Dương Mục: “Thích gì thì gọi đi.”

Dương Mục bỏ thực đơn qua một bên: “Tôi tới là muốn hỏi cách liên lạc với Tiểu Kiên.”

Ninh Vũ thuận miệng liền đọc số điện thoại của Tiểu Kiên, sau đó lại bổ sung: “Giáo sư cùng khoa nói cho em biết, hôm qua ba cô ấy lại gọi đến

trường xin giúp cô ấy nghỉ thêm nửa tháng.”

“Ồ?” Dương Mục ngăn người, bấm số gọi Tiểu Kiên.

“Còn một chuyện chính là di động của cô ấy vẫn tắt máy.” Ninh Vũ bổ sung một câu: “Bất quá em với Lan Hinh cũng không biết địa chỉ nhà.”

Cất di động đi, cô bé phục vụ vừa vịn mang bát đĩa tới. Dương Mục cũng không khách khí, cầm đũa lên ăn: “Hương vị không tệ, trách không được buôn bán tốt vậy.”

“À, là đầu bếp mới, vừa tới. Ai cũng là lần đầu tiên ăn món anh ta nấu.” Lan Hinh nói vu vơ, Ninh Vũ liền cùng Dương Mục câu được câu chăng trò chuyện.

“Tôi đã tìm việc, ngày mai đi làm.” Dương Mục bất ngờ nói.

“Vậy chị phải đi à?” Ninh Vũ ngẩng đầu nhìn nàng.

“Tôi muốn tìm một căn phòng để ở, ngay ở gần trường học, chỗ tôi làm việc cũng cách không xa đây. Bất quá tôi không quá quen thuộc chỗ này, không biết hai người có thể cho tôi vài ý kiến tham khảo không.” Khẩu khí Dương Mục nói chuyện hôm nay rất thoải mái.

“Chị muốn ở lại đây?” Lan Hinh rốt cục mở miệng.

“Tốt nhất ở gần tiệm cơm của em một chút. Như vậy sẽ không phải lo đến việc ăn uống. Tôi...không biết nấu ăn.” Dương Mục nói.

“Sẽ không giảm giá cho chị đâu.” Lời này của Lan Hinh có chút con nít.

Bất quá Ninh Vũ nghe được tâm tình của cô tựa hồ tốt hơn không ít, liền nhịn không được nở nụ cười, nhìn nhìn Lan Hinh rồi lại quay đầu nhìn Dương Mục: “Nếu chị chuẩn bị trường kỳ ở lại thành phố này....Bình

thường tụi em cũng không ăn ở tiệm mà ăn ở nhà, thi thoảng sẽ cho phép chị tới ăn ké.”

Dương Mục cười nói cảm ơn, Lan Hinh lại trách nhiều chuyện!

“Bất quá chị phải học nấu cơm đi, nếu không để Hinh nhà em vừa bận rộn ở tiệm lại bận rộn ở nhà, em cũng không nở.” Ninh Vũ nói xong liền huých cánh tay Lan Hinh.

Lan Hinh nheo mắt liếc nàng một cái, thở dài, bỏ đũa xuống, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi nhìn Dương Mục: “Có lẽ chị phải nói gì đó chứ nhỉ.”

“Nói gì cơ?” Dương Mục hỏi.

“Đương nhiên là về chị và cô Tiểu. Tụi em là bạn bè của cô Tiểu, ít nhất cũng muốn biết chuyện trước kia và hiện tại, lý do là gì?” Ninh Vũ vừa ăn, vừa bổ sung lời Lan Hinh nói.

Dương Mục cúi đầu, cười cười: “Tôi đã nghĩ lâu rồi, kết luận là mình phải ở lại, bởi vì tôi yêu cô ấy, hơn nữa em nói cô ấy cũng yêu tôi, không phải sao?”

“Vậy lúc trước vì lý do gì chị phải bỏ đi?” Ninh Vũ hỏi lại, vấn đề này nàng đã hỏi ba lần.

“Tôi có thể hút thuốc không?” Bàn tay Dương Mục hơi giật giật, tựa hồ nhớ tới không ít chuyện tình, nhưng có chút hỗn loạn. Chuyện quá khứ kỳ thật không muốn nói ra.

“Ừ.” Lan Hinh đồng ý.

Dương Mục liền rút ra bao thuốc lá trong túi, lấy một điếu ra châm. Cô hút một hơi, tựa lưng vào ghế, ánh mắt tựa hồ xuyên quá vách tường, kéo

dài đến một nơi xa xăm vô hạn. Ninh Vũ nhìn cô, mãi cho đến khi cô nhả ra một ngụm khói thật dài, sau đó mới mở miệng.

“Ba tôi là Bí thư tỉnh uỷ, mà ba của Tiểu Kiên là Phó giám đốc Cục quản lý nhà đất một khu. Bọn họ từng làm việc với nhau ở một thành phố, hơn nữa quan hệ không tệ. Tôi và Tiểu Kiên quen nhau chính trong thời gian đó, khi ấy cả hai chúng tôi đều còn đang học nghiên cứu sinh, bởi vì cùng tuổi nên chơi thân, mà chủ yếu là, tôi rất thích cô ấy.” Dương Mục cười cười, tựa hồ nhớ lại những năm tháng đã qua.

“Sau tôi học bác sĩ, cô ấy bắt đầu đi làm, khoảng cách giữa chúng tôi khá xa, nhưng mọi việc đều tốt đẹp. Tôi thích công việc mình làm, mà cô ấy cũng rất thích nghề của mình. Hàng ngày chúng tôi đều gọi điện thoại, trò chuyện về việc học tập và công tác, rồi cả tương lai. Thực vui vẻ. Lúc tôi rảnh rỗi sẽ đến thăm cô ấy. Bất quá khi đó trong nhà bắt đầu thúc giục chúng tôi bàn tính chuyện kết hôn. Tôi vẫn cứ nghĩ không có gì tôi không thể qua được, tôi liền tìm ba mình nói chuyện, nói với ông ấy tôi không thích đàn ông.” Dương Mục cúi đầu, đó là một lần công khai dửng dưng, cũng là sự bắt đầu của mọi đau khổ.

Ninh Vũ múc nửa bát canh, có phần vô thức uống một ngụm, bồng miệng.

“Ba tôi lập tức nghĩ đến Tiểu Kiên, ông ấy muốn tôi và cô ấy chia tay, phải chia tay. Tôi không đồng ý.” Dương Mục dừng một chút, cười khổ, sau đó nhìn Lan Hinh: “Ba tôi nắm trong tay nhược điểm của ba cô ấy, em biết không, ở trong chốn quan trường người thật sự sạch sẽ không nhiều lắm, một khi em mắc phải nửa điểm sai lầm, nhược điểm rơi vào tay người khác thì vĩnh viễn cũng không rửa sạch sẽ. Ba tôi nói, nếu tôi không rời xa Tiểu, vậy thì ba cô ấy sẽ phải ngồi tù!”

Trầm mặc. Dương Mục không hề mở miệng, mà Ninh Vũ và Lan Hinh cũng nhất thời không nói ra lời.

“Chắc hẳn cô ấy không biết phải không?” Lan Hình nhẹ giọng nói.

Dương Mục gật đầu, hút điếu thuốc, sau đó phun ra một ngum khói thật dài, sương khói khiến khuôn mặt cô mơ hồ: “Tôi không thể không khuất phục. Nếu không, nếu ba tôi thực sự làm vậy, cho dù tôi và Tiểu Kiên có thể đến với nhau, cũng vĩnh viễn không thể vượt qua được khúc mắc đó.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hiện Tại Có Người Thương Có Người Xót

Thời hạn xin phép nghỉ bệnh của Tiểu Kiên chưa hết, nên trước tiên trở về trường học. Dương Mục bắt đầu đi làm. Căn hộ hai người mới thuê ở ngay cùng một tiểu khu với chỗ Ninh Vũ và Lan Hình thuê. Công việc của Dương Mục cũng không bận lắm. Khi cô rảnh rỗi sẽ đến mấy văn phòng bất động sản để xem nhà.

“Cô đã nói thế nào để thuyết phục ba mẹ thế?” Ninh Vũ có vẻ cảm thấy hứng thú với vấn đề này, gặp Tiểu Kiên trong tiệm liền hỏi.

Tiểu Kiên liền cười: “Tôi thuyết phục họ thế nào ấy à? Nhất là ba tôi.”

“Thế...” Ninh Vũ bắt đầu lo lắng.

“Về tình yêu, là việc riêng của tôi, tôi có thể để ý cảm thụ của họ, nhưng không có nghĩa tôi phải khuất phục. Tôi nói với họ, bọn họ có thể tiếp tục xin nghỉ bệnh cho tôi, cũng có thể tiếp tục sắp xếp đối tượng cho tôi làm quen, thậm chí có thể dốc lòng xin trường cho tôi từ chức. Tôi cũng có thể không cần công việc này, đương nhiên, tôi cũng sẽ không đồng ý gặp gỡ hay làm quen bất kỳ người đàn ông nào mà họ đã từng giới thiệu hoặc sẽ giới thiệu. Hoặc là bọn họ có thể nhốt tôi trong nhà, không cho tôi ra ngoài, bất quá không sao cả, tôi đã chờ Dương Mục hơn hai năm, tôi nghĩ bọn họ có nhốt tôi trong nhà thêm hai năm nữa, Dương Mục vẫn sẽ chờ tôi. Dương Mục đã từng kết hôn, coi như có lời để thừa với các bậc trưởng bối. Hiện tại cô ấy ly hôn, là để cho chúng tôi sự công bằng.” Tiểu Kiên nói xong một hơi dài: “Nói đến tôi miệng khô lưỡi khô cũng không cho tôi chén nước nữa, nhìn đứa học trò như em kìa.”

Ninh Vũ cười ha ha đi pha trà, thấy Lan Hình bận rộn liền nói: “Hình, hôm nay thời tiết đẹp quá! Hoa cúc quanh trường nở rộ rồi biết bao.....”

Hoa cúc nở lại tàn, mai vàng trái đầy trên lối đi, Tiểu Kiên có Dương Mục đã không còn sợ phải mất công việc mà mình yêu nhất, ngược lại đi làm vẫn hài lòng như cũ. Cô dạy học, làm một ít nghiên cứu, viết luận văn, phát biểu trên tạp chí, chuẩn bị lên phó giáo sư. Ba mẹ của Tiểu Kiên đương nhiên không phải thật sự muốn con gái mình rời khỏi trường học này, cô là niềm kiêu ngạo của bọn họ, công việc của cô cũng là chuyện khiến hai vợ chồng họ khen ngợi.

Chỉ là không thể bàn lại chuyện kết hôn.

Đối với trường bố của nhà họ Tiểu và nhà họ Dương mà nói, đối với chuyện tình của hai người, vừa không muốn đưa lên mặt bàn mà nói, cũng không có cách nào để chia rẽ. Vì thế thời gian thấm thoát trôi qua, tình yêu như rượu ngọt cứ qua hết một mùa lại một mùa.

Lan Duệ đã thi nghiên cứu sinh. Bất quá gánh nặng của Lan Hình cũng đã không còn nặng nữa, bởi vì nợ nần của nhà mấy năm nay đã trả hết. không lâu trước đó Lan Gia mới được thăng chức, tiền lương lại tăng thêm một bậc.

“Tiền học phí và phí sinh hoạt của tiểu Duệ em cũng đừng quản.” Khi Lan Hình nhận được điện thoại của Lan Gia liền nói.

“Nhưng mà chị à, mấy năm nay chị đã khổ đủ rồi, em muốn để chị nghỉ ngơi một chút.” Tiền lương của Lan Gia đã sáu bảy ngàn, cô tiêu tiền chủ trương tiết kiệm, hoàn toàn có thể một mình lo cho Lan Duệ.

“Việc làm ăn buôn bán của chị chắc chắn để dành được nhiều hơn tiền em đi làm. Tiền em để dành được, cân nhắc xem bao giờ mua nhà đi.” Lan Hình đùa nghịch với mấy con cá trong bể, đám cá này thực sống như tiên, cả ngày bơi lội nhảy nhót.

“Em đang muốn nói đến vấn đề này đây, chị không phải nên cân nhắc đến chuyện mua nhà đi à? Em thì thôi, phải lập gia đình, tạm thời không chuẩn bị để cho người khác chiếm tiện nghi. Nhưng mà chị, nếu chị và tiểu Vũ ở chung với nhau, nàng vẫn còn đi học, có lẽ chị hẳn nên nghĩ tới việc có một mái nhà yên ổn.” Lan Gia nói xong lại bổ sung một câu: “Tiểu Vũ sắp lên năm thứ ba, có phải sẽ nghĩ tới chuyện học nghiên cứu sinh không?”

“Vấn đề này để tự em ấy quyết định đi. Chuyện mua nhà, em xem trước đi, nếu thấy thích hợp mà thiếu tiền thì chị cho em mượn. Nhà người khác đều là nghèo nuôi con trai giàu nuôi con gái, nhà chúng ta tuy nghèo một chút, nhưng không thể để đến khi em lập gia đình lại thấp hơn người ta một cái đầu, về sau lại bị người ta nói này nói nọ, bị bắt nạt.” Lời này Lan Hinh nói thật giống người đứng đầu trong nhà: “Phải rồi, mấy hôm trước anh chàng mà em kể cho chị thế nào? Nếu thấy tính cách được thì cứ quen đi.”

“Ngày ngày anh ta đi theo em thật ra cũng chịu khó. Có điều còn chưa được đâu, phải để khảo sát thêm một thời gian nữa. À phải, nói cho chị một tin tức nha, hình như tiểu Duệ có bạn gái rồi.” Giọng nói của Lan Gia thập phần tò mò nhiều chuyện.

“Chúng ta phải trông chừng thằng bé cẩn thận mới được. Cũng không thể thấy mấy đứa con gái là mê mẩn tâm thần!” Lan Hinh cười.

“Nghe nói là bạn học, gia đình bình thường, con cái nhà nông, tốt nghiệp đại học rồi đi làm ngay.” Lan Gia tiếp tục báo cáo.

“Con cái nông thôn thì tốt, sẽ không ghét bỏ tiểu Duệ là con nhà nghèo.” Lan Hinh nói: “Tìm thời gian nào đó chị em mình đều dẫn theo bạn trai bạn gái gặp nhau. Phải rồi, chuyện của chị em đã nói với tiểu Duệ chưa.”

“Nói rồi, em cẩn thận tiết lộ từng chút cho thằng bé biết. Kết quả tư tưởng người này rất tiến bộ, em còn chưa nói xong mà nó đã nói: ‘Ý chị là chị hai thích con gái phải không? Thế thì có sao đâu chứ, thích thì tới thôi,

chỉ cần chị ấy vui vẻ là được, giờ đã là thời đại nào rồi, nói chuyện này còn phải căng thẳng như thế. Cùng lắm thì sau này em sẽ tìm việc ở gần chỗ chị hai, sau mua nhà cũng ở gần chị ấy, nếu ngày nào đó chị hai cần đàn ông con trai khiêng bàn này nọ, em tới làm là được. Có vấn đề gì đâu! Cho dù sau này chị hai già, không có con cái chăm sóc, cũng không sao, về ở với em là được.” Lan Gia ở đầu bên kia học khẩu khí của Lan Duệ kể lại.

Lan Hinh ôm điện thoại cười thành tiếng: “Vậy thì nó phải tìm một cô vợ thật tốt, nếu không về sau vợ nó ở nhà, chị chưa đi đến cửa đã bị đuổi ra ý chứ.”

“Nếu dám làm vậy, em lập tức nói nó đánh cho đầu sưng luôn.” Lan Gia hung tợn nói.

Lan Hinh ngừng cười, nhẹ giọng: “Nếu không, như vậy đi.....Nghỉ hè xem em thế nào, nếu rảnh thì xin nghỉ phép, chúng ta về nhà một chuyến. Dẫn theo bạn trai của em và bạn gái của tiểu Duệ về. Chúng ta tụ họp, cũng thăm ba mẹ. Lúc ấy vừa vặn tiểu Duệ nghỉ, chị bên này cũng tạm đóng cửa vì sinh viên nghỉ hè, chỉ xem xem em có tiện hay không thôi.”

“Chúng ta hẹn ngày đi. Tiểu Vũ cũng đi chứ?” Lan Gia hỏi.

“Lần này chính là muốn đưa em ấy về một chuyến.” Đây là ý tưởng của Lan Hinh. Muốn đưa Ninh Vũ về thăm nơi mình từng ở. Thăm nhà mình.

Trước kỳ nghỉ, Tiểu Kiên và Dương Mục theo thường lệ đến tiệm một chuyến. Ninh Vũ còn một môn thi cho nên vắng mặt buổi tụ hội hôm nay.

Cô bé phục vụ bưng lên một bình trà ngon, lại báo cho đầu bếp phía sau nhà làm vài món ăn sáng. Anh chàng đầu bếp đẹp trai biết hai người bạn đó của cô chủ, một người là giáo sư đại học, còn một người là bác sĩ, liền ra sức thể hiện tài nấu nướng — Hãnh bởi vì gia đình khó khăn, chỉ được học

trung học một năm, cho nên rất hâm mộ người có văn hoá, mấy công việc trước kia đều ở gần những người học vấn không cao, hiện tại cô chủ là người tốt, bằng cấp cao, bạn bè đều là tài nữ, cho nên anh chàng này làm việc cũng thực hăng say.

Lan Hình cố vũ anh ta đi học, thi vào trường cao đẳng, chọn một ngành mình thích, coi như làm tròn giấc mộng, còn giúp anh ta mua một số tài liệu tham khảo. Anh ta thực cảm kích, cái gì không biết cũng hỏi Lan Hình hoặc Ninh Vũ.

Về việc này, Ninh Vũ còn cười cô, nói hiện tại sinh viên quơ tay một cái là một đồng, thật sự không cần phải bắt buộc học đại học. Lan Hình là đầu tư vì cảm tình, khiến người ta chịu tiền lương thấp, còn coi nơi này như sự nghiệp của mình. Lan Hình nói, em không hiểu, con người đôi khi cần lý tưởng, không có lý tưởng, tiền có nhiều đi nữa cũng vô dụng. Bất quá Lan Hình nói, bắt đầu từ học kỳ sau, chúng ta tăng lương cho đầu bếp đi!

Đồ ăn rất nhanh được mang lên. Anh chàng đầu bếp tự bưng đồ ăn, hơn nữa dạn dò có ý kiến gì cứ việc nêu ra.

“Ngon lắm, tài nấu nướng của anh có thể sánh với mấy đầu bếp ở nhà hàng cao cấp đó.” Dương Mục tỏ vẻ khẳng định nói với anh ta.

Anh chàng đầu bếp có chút ngại ngùng lui ra ngoài. Lan Hình và Tiểu Kiên, Dương Mục vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Tiểu Vũ sắp lên năm thứ ba.” Lan Hình quyết định cùng Tiểu Kiên nói về chuyện của Ninh Vũ.

Tiểu Kiên gật đầu: “Em ấy rất xuất sắc, tôi đã từng nói chuyện với mấy giáo sư trong ban, nếu em ấy bằng lòng ở lại trường mình, bọn họ đều nguyện ý đề cử em ấy miễn phí. Bất quá vẫn còn phải xem ý tứ hai người thế nào đã.”

“Vẫn cứ ở ngay trường mình thì tốt hơn, trường mình cũng không tệ, hơn nữa hai người không cần xa nhau. Đời người chỉ ngắn ngủi mấy năm, thời gian trôi qua không đợi ai cả, những ngày xa nhau cũng không dễ dàng gì.” Dương Mục nói.

“Giáo dục trong nước và ngoài nước vẫn có sự khác biệt rất lớn, điều kiện của em ấy rất tốt, thật ra đi du học có lẽ sẽ tốt cho em ấy, có thể học hỏi được kinh nghiệm của những người khác nhiều hơn.” Lan Hinh suy nghĩ rồi nói.

Dương Mục lắc đầu tỏ vẻ phản đối, Tiểu Kiên không tỏ thái độ gì, qua một lúc mới nói: “Đứng ở góc độ chuyên nghiệp mà nói, tôi cảm thấy em ấy có thể xin đi du học, nghiên cứu chuyên ngành chúng ta ở nước ngoài quả thật càng chuyên sâu hơn, trình độ cũng rất cao. Không ít tài liệu dùng trong nước đều là bản dịch của nước ngoài. Chẳng qua làm bạn bè của hai người, tôi cảm thấy một người có lẽ không nhất thiết phải cứ một mực bước đi trên con đường sự nghiệp. Cũng giống như Mục nói, đời người chỉ ngắn ngủi có mấy năm, chỉ cầu mong hạnh phúc.”

“Vậy thì chuyện đó cứ để em ấy tự quyết định đi.” Lan Hinh nói.

Quyết định của Ninh Vũ gần như không cần suy nghĩ, khi Lan Hinh hỏi nàng vấn đề này, nàng dứt khoát thẳng thắn nói: “Đương nhiên ở lại trường mình. Hoàn cảnh quen thuộc, giáo sư thân quen, thư viện nữa, còn có Hinh mà em yêu.”

“Đợi đến kỳ nghỉ theo tôi về thăm nhà nhé.” Lan Hinh nói.

Tháng sáu, Lan Hinh và Ninh Vũ ngồi xe lửa về nhà.

Lan Hinh vốn chuẩn bị đặt hai vé máy bay, nhưng Ninh Vũ lại từ chối: “Mỗi lần trở về không phải chị đều ngồi xe lửa sao? Nếu đã đi, em nghĩ rồi,

muốn có thể ném trái thử con đường chị đã đi.”

Lan Hình cười yếu ớt: “Tôi chỉ sợ em chịu khổ không nổi.”

Ngồi xe lửa hơn ba mươi mấy tiếng, vé giường nằm đã bán hết. Lan Gia đã xin nghỉ, thời gian đã hẹn không thể trì hoãn, cuối cùng Lan Hình cùng Ninh Vũ kéo va li đựng quần áo và đồ tắm rửa, cầm hay tấm vé ngồi lên xe.

Bởi vì là thời kỳ cao điểm sinh viên được nghỉ, trên xe rất đông, giữa mùa hè, người chen lấn đông đúc, trong không khí pha trộn mùi mồ hôi và mùi mỳ ăn liền, Ninh Vũ ngồi xe lửa dài nhất cũng chỉ hơn bốn tiếng, hơn nữa không đông người như vậy, không khí cũng tốt hơn. Quãng đường hơn ba mươi tiếng xe lửa này thực tra tấn. Xe mới qua một trạm, Ninh Vũ liền mặt mày trắng bệch, ứa mồ hôi lạnh, cuối cùng vọt tới toilet ói như điên.

Vào toilet tuy là chuyện bắt buộc, nhưng đỡ cũng là chuyện phiến toái. Không nói tới chuyện phải chen lấn xuyên qua một toa tàu, mà không đợi năm mười phút thì dừng nghỉ tới chuyện được vào. Về phần ăn gì, Ninh Vũ không có chút khẩu vị nào. Đếm từng giây thời gian trôi qua, ngay cả Ninh Vũ cũng bắt đầu hối hận với hành động kiên trì ngồi xe lửa này của mình.

“Chúng ta nên mua vé máy bay, bằng không thì đi trễ lại hai ngày, ít nhất hẳn mua được giường nằm.” Lan Hình đã quen xóc nảy, thấy Ninh Vũ say xe quá, thật sự đau lòng.

“Lần sau tuyệt đối không cho chị mua vé ngồi hoặc vé đứng khi về nhà! Quả thực muốn chết mà.” Ninh Vũ nói chuyện cũng có chút vô lực.

“Tôi quen rồi, hơn nữa em nhìn xem nhiều người như vậy không phải cũng ổn đó sao.” Lan Hình ôm Ninh Vũ, để nàng tựa vào vai mình, vừa giúp nàng vuốt lưng, vừa rót chén nước giúp nàng uống.

Ninh Vũ thở dài một tiếng, tựa vào vai Lan Hình, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Khổ sở thế này, chị không mệt à? Chị phải biết rằng, chị bây

giờ không giống ngày trước.”

“Không giống thế nào cơ?” Lan Hình cười thấp giọng hỏi.

“Trước kia không có người xót người thương, nhưng hiện tại có người yêu có người đau lòng.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Về Nhà

Ngồi xe lửa hơn ba mươi mấy tiếng khiến Ninh Vũ liên tục say xe gần như kiệt sức. Đợi đến nơi, xuống xe, Ninh Vũ sắc mặt tái nhợt ngồi xồm cả nửa ngày cũng chưa thể đứng lên.

Lan Hình liền ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng: “Chúng ta tìm một chỗ ăn chút gì đó đi, em chưa ăn gì cả, tôi sợ còn chưa tới nhà tôi em đã ngất xỉu rồi.”

Lan Hình thực đau lòng vì nàng, tự trách mình không nên tùy tiện mua vé ngồi.

Hít thở không khí mới mẻ trong lòng, Ninh Vũ cảm thấy thoải mái một chút, chỉ là cả người mệt mỏi, ngực trống rỗng, cảm giác dịch vị trong dạ dày cứ từng đợt từng đợt trào lên. Trên xe hơn ba mươi mấy tiếng nàng đã uống chút nước ăn mấy miếng bánh bao, hơn nữa cho dù là mấy thứ này cũng đã sớm nôn không còn chút gì, bây giờ có muốn nôn cũng không nôn nổi.

“Có phải em vô dụng lắm không?” Ninh Vũ một tay ôm ngực, nghiêng đầu suy yếu cười hỏi Lan Hình.

“Lần đầu tiên tôi ngồi xe lửa cùng nôn đến phiên giang đảo hải mà.” Lan Hình ôn nhu nói: “Cực kỳ khó chịu.”

Lần đầu tiên ngồi xe lửa, chính là khi lên đại học, còn nhớ khi đó mình vai khoác túi vải thô, bèn đặt nó gần chỗ tiếp nối giữa hai toa tàu cách đó không xa, mình thì ngồi lên trên. Chỗ đó rung lắc dữ dội, tiếng xe lửa thực vang, nhưng có gió, khiến mình cảm thấy khá thoải mái. Vé đứng hơn ba

mười mấy giờ, cũng không biết nôn bao nhiêu lần mới đến nơi. Chờ đến khi mình xuống xe, chiếc túi vải thô bị quăng xuống sân ga, mình cũng ngồi hơn nửa ngày mới hồi phục.

“Lần đầu tiên chị ngồi xe lửa là khi nào?” Gió thổi qua trên sân ga, Ninh Vũ cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn một chút.

“Khi lên đại học.” Lan Hình lấy hai cái chén, rót nước cho Ninh Vũ.

Ninh Vũ uống hai ngụm, vịn cánh tay Lan Hình đứng lên: “Chúng ta đi thôi, không phải chị nói còn phải đi xe buýt sao?”

Lan Hình xách túi, một tay nắm tay Ninh Vũ: “ăn cơm trước rồi mới đón xe, chắc vừa vặn tới kịp.”

Ninh Vũ muốn nói mình không muốn ăn gì cả, nhưng nghĩ lại cả một quãng thời gian dài trên xe Lan Hình cũng chưa ăn gì, liền đồng ý.

Miêu Chấp vừa gọi điện tới, hẩn hỏi khi nào Lan Hình trở về, nghe nói ở trường đã nghỉ.

Lan Hình cười: “Tin tức của cậu cũng thật lạnh lẽo.”

Miêu Chấp nói: “Khi nào cậu về nhớ phải gọi cho tôi, tôi mời khách.”

“Không phải buổi họp mặt bạn bè cũ đấy chứ?” Lan Hình cười hỏi. Tiếng radio ở sân ga vừa vẳng vang lên, đoàn tàu vừa dừng lại chuẩn bị xuất phát.

Miêu Chấp ở đầu bên kia điện thoại lắng tai nghe một chút, sau đó có chút nghi hoặc: “Cậu...đang ở nhà ga?”

“Ừ.” Lan Hình nói: “Được rồi, đợi khi nào tôi có thời gian nhất định sẽ để cậu mời khách, bất quá bây giờ tôi bề bộn nhiều việc lắm, gặt lại sau.”

“Để tôi đi đón cậu!” Miêu Chấn hưng phấn.

“Không cần đâu, tôi ra khỏi nhà ga rồi. Gặp lại sau.” Lan Hinh cúp máy.

“Ai thế?” Ninh Vũ cười như kẻ trộm.

“Bạn học cũ.” Lan Hinh bỏ điện thoại vào túi: “Thế nào? Có vấn đề gì sao?”

“Còn gì nữa?” Ninh Vũ không buông tha đề tài này.

“Là một anh chàng thích tôi, tên Miêu Chấn. Còn có gì muốn hỏi không?” Lan Hinh đưa tay vén lọn tóc dính bên thái dương của Ninh Vũ.

“À...không có gì. Chúng ta đi ăn cơm đi.” Ninh Vũ cảm thấy đề tài này có phần mất mặt. Dù sao Lan Hinh cũng sẽ không có vấn đề gì với người khác, một cô gái xuất sắc như vậy không có ai theo đuổi mới là chuyện không bình thường.

Đến khi ăn cơm, Ninh Vũ đã bình thường trở lại, cũng có chút khẩu vị. Lan Hinh gọi một vài món ăn sáng nhẹ, cũng có cả canh, để dễ dàng tiêu hoá, cũng giữ hương vị. Ninh Vũ rất cục cựa cũng đè nén được cảm giác ghê tởm khó chịu trong dạ dày xuống.

Cơm nước xong, hai người đi bộ đến bến xe, đây là thành phố nhỏ, khoảng cách từ nhà ga đến bến xe cũng không quá xa. Lan Hinh vừa kéo hành lý, vừa kể cho Ninh Vũ nghe những chuyện xảy ra khi mình học Trung học ở đây. Chẳng qua, những chuyện cũ khiến người ta tổn thương, Lan Hinh lại không nói. Quá khứ đau buồn cũng đã qua đi, khuất nhục cũng được, mà kiên cường cũng tốt, cũng đều không muốn gọi lại, cho dù là muốn để người yêu mình biết hoàn cảnh của cuộc sống mình từng trải qua đi nữa, nhưng dù sao những chuyện đó cũng đều đã qua.

Hai người ngồi xe buýt về nhà, Lan Hình để Ninh Vũ ngồi dựa vào cửa sổ. Cách thời gian xuất phát một chút, hành khách lục tục lên xe, gần như đều là người bản địa, bọn họ ăn mặc khác với người ở thành phố. Có ông già mặc áo phông bóng rổ rộng thùng thình không vừa người, có người trung niên mặc áo sơ mi quân đội rách nát, còn có thanh niên mặc rất loè loẹt, quần bò loang lổ. Những người quần áo có chút lỗ lãng như thế chiếm hơn phân nửa, còn có vài người trẻ tuổi tuy ăn mặc cũng không quá phù hợp, chẳng qua gần như đều mang vẻ mặt lạnh lùng dựa vào cửa sổ nghịch đi động.

Chỗ phía trước gần ghế lái có đặt hai đòn gánh, một trong hai cái sọt để không, khe hở trên đó còn mắc mấy cọng rau, một cái sọt khác lại dính vài cọng cỏ, bên trong còn sót lại ít phân gà. Hẳn là người này vào thành phố bán rau dưa và gà vịt.

Một cái giỏ để tà tà tựa vào cái sọt, tre trúc đan giỏ đã ngả sang màu vàng, chỗ góc đã bị mài mòn, hẳn đã dùng không ít năm.

Một ông cụ răng đã rớt mất hai cái, trên vai cái áo hoa đang mặc bị rách một lỗ, miệng ngậm điếu thuốc, lộ ra răng nanh đen như mực. Một bà lão tóc hoa râm rối tung đang chào hỏi một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi.

Một cô gái khác tựa hồ hơn hai mươi tuổi ôm một đứa trẻ, không biết vì sao đứa bé lại oà khóc, đẩy sự ầm ỹ của chiếc xe lên cao điểm. Nàng đỡ dành, đứa bé đó lại còn khóc dữ hơn. Cô gái ấy cúi đầu kéo áo của mình lên, sau đó thuận thực nhét đầu ngực vào miệng đứa nhỏ.

Ninh Vũ đang vẻ mặt tò mò nhìn chung quanh đánh giá vừa đúng lúc thấy một màn như vậy, chỗ thịt căng tròn trắng trẻo kia, còn có nơi thấp thoáng trong miệng đứa bé khiến Ninh Vũ choáng váng suýt ngất, mặt nàng đỏ bừng, sau đó nhanh chóng quay đầu, như thể nhìn thấy thứ gì đó không nên xem.

Lan Hình vừa quay đầu liền nhìn thấy người phụ nữ đang mớm sữa cho con bên kia, nháy mắt liền hiểu ra cô bé Ninh Vũ này đang ngược.

“Không sao cả, người nhà quê phần lớn đều duy trì việc nuôi con bằng sữa mẹ, khi ra khỏi nhà chỉ đành mang con theo, nhưng trẻ con đâu biết gì, đói bụng thì khóc thôi.” Lan Hình mỉm cười thấp giọng nói.

Ninh Vũ rụt cổ, dùng sức gạt đầu, nàng cũng biết chuyện này rất bình thường, nhưng thế nào lại cứ cảm thấy xấu hổ, khiến trái tim đập “thình thịch”.

“Nếu tôi không học lên thì có lẽ lúc này cũng giống vậy.” Lan Hình nói rất hờ hững, nhưng trong lòng lại thầm may mắn. Nếu năm đó cha mẹ nghèo khổ không kiên trì để mình đi học, để mình ra khỏi ngọn núi kia, thì mình nay hai mươi sáu chắc có lẽ đã gả cho một anh chàng nông dân từ lâu, có lẽ cũng đã sinh hai đứa nhóc.

Lan Hình nhịn không được nhìn thoáng qua người phụ nữ đang cho con bú kia, thầm nghĩ, nếu thế này thì có lẽ mình cũng đã mất đi khả năng tự hỏi, chỉ có thể bị cuộc sống điều khiển, vì cái ăn cái mặc, vì chồng con, từng bước một đi đến ngày xuống mồ.

“Sao có thể chứ.....” Ninh Vũ thấp giọng phản đối, ở trong cảm nhận của nàng, Lan Hình chính là một gốc lan thán hai trên vách núi, độc lập đón gió. Cô vĩnh viễn xinh đẹp như thế, thông minh lại khéo léo. Ninh Vũ không tưởng tượng ra nổi Lan Hình sẽ thành bộ dáng đó.

“Nếu tôi không đi học, là một đứa thất học, thì rất có khả năng sẽ như thế. Không hiểu biết đôi khi không phải lỗi của mình, chỉ là không biết đến một thế giới khác, không có cơ hội được nhận tri thức mà thôi, cũng hoặc là nói, bởi vì không có cơ hội tiếp nhận giáo dục, không ra khỏi cái vòng nhỏ hẹp của cuộc sống để tiếp xúc với nhiều người và cơ hội hơn, cho nên nếu tôi không ra thế giới bên ngoài thì sao có thể không giống vậy đây.” Thanh

âm Lan Hinh ôn hoà, đợi nói xong lại bổ sung: “Tôi sinh ra ở đây, giáo dục ban đầu tôi được nhận cũng chính ở nơi này.”

Ninh Vũ không biết phải biểu đạt thế nào, những thứ trước mắt có phần vượt quá phạm vi nhận thức của nàng.

“Chẳng qua nếu như thế, chúng ta cũng sẽ không gặp nhau.” Lan Hinh thoải mái cười rộ lên. Tuy cô luôn không tin vào vận mệnh, nhưng đôi khi lại không thể không cảm khái trước sự cường đại của vận mệnh, hai người hoàn toàn không liên quan, lại có thể bằng cách nào đó lại gặp nhau, hơn nữa đúng thời điểm, ở một nơi thích hợp, dùng một cách phù hợp nhất, liền cứ thế từng bước một tiến vào cuộc sống của đối phương.

Ninh Vũ lại nói: “Thật sự cảm tạ Thượng Đế, để cho em gặp chị.”

“Hả?” Lan Hinh nhướn mày.

“Hoàn cảnh sống của chúng ta khác biệt quá lớn, khoảng cách cũng quá xa, nếu không phải ông trời kết nối, cho chúng ta duyên phận thì làm sao chúng ta có thể gặp nhau đây. Em bỗng nhiên nghĩ, có phải kiếp trước chúng ta nợ tình cảm của đối phương cho nên kiếp này dù có cách nhau rất xa cũng nhất định phải gặp gỡ, phải yêu nhau không.”

Lan Hinh bị những lời này của Ninh Vũ xúc động: “Có lẽ, có lẽ vì thiếu nợ tình cảm của nhau cho nên kiếp này nhất định phải gặp lại.”

Rất nhanh đã đến thời gian xuất phát, tài xế nhanh nhẹn ngồi vào vị trí lái, một cô gái đứng bên cạnh cửa xe, một tay vịn cửa, thò đầu ra ngoài kêu: “Đi nhé.....còn chưa tới hai mươi con mương nữa thôi....”

Cửa xe không đóng, cô gái kia vẫn còn đang hô, tài xế đã nổ máy, xe rời khỏi trạm.

Trái tim đầy cảm tính của Ninh Vũ đột nhiên nhói lên vì tiếng kêu của cô gái kia, nàng nắm chặt tay Lan Hinh: “Em đột nhiên hơi khẩn trương.”

“Vì sao?”

“Phải gặp ba mẹ vợ mà.....” Ninh Vũ thấp giọng nói.

Lan Hinh khẽ cười rộ lên, néo tay Ninh Vũ một cái: “Em không phải vẫn đòi muốn tới đây sao? Sao chưa gì đã sợ sệt? Lại nói, cũng đâu phải thú nhận đâu, chỉ đưa em đến thăm nhà tôi, nhìn nơi tôi từng sống trước kia, sợ cái gì.”

“Tới thì chắc chắn phải tới, căng thẳng lo lắng cũng là chuyện đương nhiên. Em lo là, em không hiểu rõ văn hoá cùng tập quán quê chị, sợ lời ăn tiếng nói cùng cử chỉ không ổn thoả, khiến ba mẹ chị có ấn tượng không tốt. Hay là chúng ta ngồi trên xe ôn lại đi.” Vấn đề này trước kia Ninh Vũ chưa từng nghĩ tới, nhưng hiện tại rất mau sẽ đến nơi, những con người và sự việc mới lạ ở nơi này khiến Ninh Vũ có chút sầu lo, tựa hồ tất cả mọi việc ở đây đều vượt quá tưởng tượng của nàng. Nàng thậm chí có chút lo lắng không biết tư duy của mình có thể thuận lợi giao tiếp với người lớn nhà họ Lan không.

Lan Hinh mỉm cười nói: “Ba mẹ tôi đều là người thành thật, không có văn hoá, cũng không nhiều lời, nhưng rất hiền, bọn họ không hiểu biết nhiều, nhưng nếu em là người lương thiện, bọn họ có thể nhìn ra được, cũng sẽ thích em. Cho nên không cần phải kỹ xảo gì, cũng không cần nói gì cả, làm chuyện em muốn làm, nói những gì em muốn nói, thế là đủ để giao tiếp với họ rồi.”

Ninh Vũ nghiêm túc gật đầu: “Có phải em nên vừa đến nhà chị, thấy hai ông bà liền lập tức thân thiết nhiệt tình gọi ‘ba mẹ’ không?”

“Em cô nhóc này, xem ra không phải lo lắng, mà là muốn bắt nạt người ta phải không?” Lan Hinh hạ giọng thì thầm bên tai Ninh Vũ.

“Không dám không dám.” Ninh Vũ bị Lan Hình chọc ngứa ngứa, vội vàng xin khoan dung.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tình Yêu Làm Cho Người Ta Trưởng Thành, Tình Yêu Cũng Làm Cho Người Ta Trẻ Lại.

Ngồi xe máy chạy vội trên con đường đất, gió mùa hè mãnh liệt thổi qua, mái tóc bị gió lùa rối tung, những đồng ruộng ven đường và vô số đồng lúa dọc đường đi bị bỏ lại phía sau, để lại đầy trời cát bụi, khung cảnh này trong cuộc đời hai mươi năm của Ninh Vũ tuyệt đối có thể coi là chưa từng được thấy.

Mới lạ, còn có hưng phấn. Gió thổi thực thoải mái, trong không khí còn mang theo hơi đất của mùa hè khô ráo cùng cỗ hơi thở như có như không của cây cối, thứ không khí đó tới rất vội vàng mà đi cũng nhanh chóng, Ninh Vũ cảm thấy ý nghĩ mình cũng theo đó có phần mờ mịt. Người lái xe phóng như gió, Lan hình ngồi ở giữa, Ninh Vũ ngồi phía sau một tay ôm eo cô, một tay nắm phần tay cầm trên yên xe.

“Mỗi lần trở về chị đều ngồi xe máy à?” Ninh Vũ mở miệng hỏi. Gió liền lùa vào miệng nàng.

“Ừ.” Lan Hình lớn tiếng trả lời: “Có điều hồi trung học cũng đi đường này, nhưng không đi xe mà đi bộ.”

Ninh Vũ không tiện hỏi, cũng không biết nên hỏi cái gì, xe máy chạy đã lâu, con đường này rất dài. Nàng ôm Lan Hình, kéo cô tựa vào lòng mình, sau đó tựa đầu dính sát vào nhau.

Đến nơi, sau khi Ninh Vũ xuống xe còn cảm thấy có chút choáng váng, tựa hồ thân thể vẫn còn trên con đường dài đằng đằng trở về nhà kia. Lan Hình vỗ vỗ má nàng: “Ngồi xe lâu đến phát ngốc rồi à?”

Ninh Vũ thật sự ngây ngốc cười rộ lên, đưa tay xoa xoa gò má có chút căng cứng vì bị gió thổi: “Lại đây, Hinh, để em chụp cho chị một tấm.”

Ninh Vũ nói xong liền lấy máy ảnh từ trong ba lô ra.

Lan Hinh vừa cười vừa che: “Chụp gì mà chụp, có gì hay đâu mà chụp?”

Ninh Vũ lại liên tục lui về phía sau tìm kiếm góc độ: “Nhanh lên nhanh lên, dọc đường không để ý chụp hình thật sự đáng tiếc mà, đừng tránh né nữa, mau làm dáng đi.”

Lan Hinh không lay chuyển được ý định của nàng, đành đứng ở ven đường để Ninh Vũ chụp hai tấm.

Ninh Vũ như nhặt được bảo bối, lật qua lật lại xem: “Vẻ mặt hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn đẹp, không tệ, Hinh của em xinh đẹp như thế, chỉ tùy tiện đứng cũng phong hoa tuyết đại.”

“Cái gì mà phong hoa tuyết đại, em lừa ai thế.” Lan Hinh cùng chồm tới xem. Hình quả thực không tệ, bản thân cô không có thói quen chụp ảnh, một khi ống kính máy ảnh chĩa về phía mình, lập tức sẽ có phần tay chân luống cuống, cho nên mình trong ảnh thoát nhìn có chút mất tự nhiên, bất quá góc độ Ninh Vũ chụp không tệ, con đường đất phía sau lưng cô kéo dài một đường, cuối cùng uốn chuyển biến mất ở bên sườn núi, cũng có một hương vị riêng biệt.

“Nói phong hoa tuyết đại đúng thật có phần lừa dối, bất quá thật sự đẹp mà, rất tốt.....” Ninh Vũ liên tục nói tốt, Lan Hinh cũng không biết nàng nói rất tốt rất tốt là làm sao.

Lan Hinh cầm hành lý lên: “Đi thôi, còn mấy con đường núi nữa, tiểu Duệ đã gọi cho tôi, nói sẽ ra đón, tôi không đồng ý. Lần này tự chúng ta về là được.”

“Vậy thì không còn gì tốt hơn.” Ninh Vũ chỉnh máy ảnh qua chế độ chụp ảnh động, đi phía sau Lan Hinh chụp hình cô.

“Em đừng làm thế nữa, tôi khó chịu lắm.” Lan Hinh đi được vài bước lại quay đầu, xoay người kêu dừng.

“Một tình yêu đẹp thì cần phải lưu trữ những kỷ niệm đẹp, chờ đến khi chúng ta già đi cũng có thể lấy ra xem mà.” Ninh Vũ hứng trí bồng bồng chụp. Lần đầu tiên cùng Lan Hinh về quê, đây là một kỷ niệm đáng giá, dù thế nào cũng phải chụp một ít.

Lan Hinh cười dịu dàng với máy ảnh, dĩ nhiên không phản đối, quay người tiếp tục chậm rãi đi. Có lẽ nên lưu giữ một chút gì đó mà mình lưu luyến. Quê hương mình, non xanh nước biếc, trên vách đá ẩm ướt một con thác nhỏ chậm rãi đổ xuống, tiếng chim chóc líu lo, còn có tiếng ve kêu không biết mỗi một, mình đã đi trên con đường núi này hơn mười năm, từng trải qua không ít niềm vui, từng có không ít phiền muộn, thậm chí còn từng chán ghét, mà hiện tại tất cả lại trở thành một cảm giác thân thiết hoài niệm quê nhà. Đương nhiên, còn có con người đơn thuần mà đáng yêu ở phía sau, làm cho tất cả mọi thứ tựa hồ trở nên càng thêm khác biệt,

“Hinh, nói gì đi.” Ninh Vũ đuổi theo Lan Hinh, vừa chụp vừa nói.

“Muốn tôi nói gì?” Lan Hinh hỏi.

“Tùy tiện nói gì đi, ví dụ như mỗi khi trở về đi trên con đường này chị nghĩ đến cái gì, hoặc là, kể cho em nghe về những chuyện trước đây của chị, tóm lại cái gì cũng được.” Thanh âm Ninh Vũ đầy vui vẻ.

“Được rồi, như vậy tùy tiện nói gì đó nhé.” Lan Hinh đem hành lý chuyển qua tay bên kia, con đường núi gập ghềnh này, không cánh nào kéo va li cả, chỉ có thể xách, cho nên ở thành phố dùng va li rất tiện, nhưng đi đường núi lại trở thành trói buộc.

“Để em cầm phụ cho.” Ninh Vũ đoạt lấy vali từ tay Lan Hinh, Lan Hinh muốn tránh, nhưng đường núi không rộng, không dám né, cho nên vẫn để Ninh Vũ giành được.

“Nặng quá, lại đây, chị cầm cái này đi, vừa đi vừa quay phim.” Ninh Vũ đưa máy ảnh cho Lan Hinh.

Lan Hinh đón lấy máy ảnh: “Đường núi không dễ đi, vali lại nặng, vẫn cứ để tôi xách cho, tôi đi đường núi quen rồi, có kinh nghiệm hơn em.”

Ninh Vũ xách hành lý, hơi nghiêng người, có phần tập tễnh đi về phía trước: “Không cần đâu. Chị đi con đường này nhiều năm như vậy, đủ vất vả rồi, sau này để em chăm sóc chị, sẽ không để chị phải chịu khổ nữa.”

Lan Hinh nghe những lời có chút trẻ con của Ninh Vũ, lòng ấm áp, giọng nói cũng nhu hoà không ít: “Vậy để tôi kể cho em vài chuyện.”

“Ừ, ghi âm lại, sau này em sẽ thường xuyên nghe.” Ninh Vũ thực vui vẻ.

“Từ khi tôi lên tiểu học là bắt đầu mỗi ngày đi con đường này.” Lan Hinh chậm rãi nói, vừa nhớ lại những tháng ngày đã chôn sâu trong ký ức: “Qua ngọn núi này là sẽ đến thôn có trường tiểu học. Khi đó tôi đi đôi giày vải mẹ làm, đôi giày đã dùng đến nổi rách nát, hơn nữa còn dính cứng lớp lớp bùn đất, rất dày, đi vào cứng lắm. Mẹ tôi dùng dây thừng để làm thành đế giày, rất cẩn thận, đường may tinh mịn, như vậy có vẻ chịu mài mòn tốt, bất quá đến trời mưa bùn đất sẽ rã ra, cho nên khi đó mỗi khi trời mưa, tôi sẽ cởi giày, ôm trong tay, để chân trần đi trên con đường này. Khi đó tôi thích để chân trần, không thích bị gò bó, vũng nước gì đó cũng đều có thể tùy tiện giẫm.” Lan Hinh nói xong cười rộ lên.

“Không sợ trầy chân à?” Từ nhỏ Ninh Vũ đã không thích đi chân trần, cho nên không hiểu lắm.

“Đôi khi sẽ bị đá sỏi làm rách chân. Nhưng hình như chưa bao giờ tôi thấy sợ, mãi đến khi tôi lên trung học vẫn còn thích đi chân trần, mẹ tôi còn chê cười, nói tôi lớn rồi hai bàn chân to quá, nhìn giày cao gót và giày da mà người khác đi nhưng mình lại đi không vừa, khi đó mới hối hận.”

“Vậy hiện tại chị có hối hận không? Em đã nói rồi mà, chị thấp hơn em, chân lại to như em. Bất quá chân to thật sự là do chuyện đó à?” Ninh Vũ có phần không tin nổi.

“Có gì mà phải hối hận. Đó là niềm vui duy nhất của tôi khi lớn.” Lan Hinh cầm máy ảnh, chụp một gốc cây cổ thụ hình dáng độc đáo bám trên vách đá ven đường: “Lúc ấy bạn bè cùng tôi vào tiểu học, khi lên trung học, trừ em gái tôi thì cũng chỉ còn hai người, đến cấp ba cũng chỉ còn mỗi mình tôi và em gái, tất cả những người khác đều chưa đủ hai mươi đã kết hôn. Hiện tại con cái của phần lớn bọn họ đã bắt đầu đến trường. Ừ....có lẽ ở trên xe buýt em đã nhìn thấy bà mẹ trẻ đó. Rất nhiều người trong số họ cũng không biết một người có thể sống độc lập mà tự do.”

“Thực hẳn phải cảm ơn ba mẹ vợ vĩ đại, kiên trì để chị học nhiều như thế.” Ninh Vũ cảm khái từ đáy lòng. Ở thành phố, sinh viên thực không tính là người đặc biệt, nhưng khi đến ngọn núi này, khi bạn tiếp xúc với hoàn cảnh thiếu thốn về vật chất và sự căn cỗi trong tâm hồn, bạn mới có thể hiểu được đi học là chuyện cực kỳ không dễ dàng.

“Đúng vậy!” Lan Hinh cảm khái, sau đó quay đầu nhìn Ninh Vũ: “Cho nên, dù bọn họ nói chuyện có ngốc thế nào, kiến thức hẹp hòi đến đâu, tôi đều hy vọng em có thể tôn trọng họ, bởi vì sự vĩ đại của họ là một thứ cố chấp đơn thuần, một niềm tin mà họ dùng máu và nước mắt nuôi dưỡng nên. Tuy bọn họ không có văn hoá, nhưng lại càng vô tư và cao thượng hơn vô số người có học.”

“Chị lo em không vừa mắt ba mẹ chị sao?” Ninh Vũ hơi nhú mào, chần chừ một chút vẫn mở miệng hỏi.

Lan Hình dừng bước, nhìn Ninh Vũ cười: “Không lo, bởi vì em sẽ không như thế. Có điều tôi hy vọng em hiểu được sự vĩ đại của họ, bởi vì tôi hy vọng em có thể chấp nhận họ từ tận đáy lòng, tôn kính họ, yêu thương họ, mà không chỉ vì tôi nên mới chấp nhận họ.”

“Em thấy chị rất yêu cha mẹ mình, thế thì.....nếu bọn họ phản đối hai chúng ta đến với nhau thì sao?” Khi Ninh Vũ nói những lời này thanh âm thật thấp, có phần do dự. Có lẽ không nên nói vậy.

Lan Hình nắm tay Ninh Vũ, đặt vali của nàng qua ven đường, sau đó kéo Ninh Vũ ngồi xuống một tảng đá: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, trời mùa hè ban ngày dài, còn một lúc nữa mặt trời mới lặn, có thể đi từ từ.”

Ninh Vũ thuận theo ngồi xuống cạnh Lan Hình. Vấn đề kia vừa hỏi ra miệng, nàng hơi hồi hận, câu hỏi đó có vẻ phá hư không khí.

Lan Hình một tay nắm bàn tay mà Ninh Vũ dùng xách hành lý, một tay xoa bóp giúp nàng: “Mệt phải không! Tôi đã đi theo con đường này ra khỏi ngọn núi. Đó là con đường giúp tôi đi ra thế giới bên ngoài.”

Ninh Vũ cảm thấy cánh tay tê rần, bất quá vẫn cắn răng nói không mệt.

“Vấn đề mà em vừa hỏi, thật ra tôi đã nghĩ rồi. Nếu để bọn họ biết tôi chuẩn bị cùng sống với một cô gái cả đời, khẳng định sẽ phản đối, bọn họ không thể nào chấp nhận, cũng không có khả năng chấp nhận. Tôi sẽ không vì họ mà từ bỏ hạnh phúc của mình, cũng không muốn vì hạnh phúc của mình mà tổn thương họ. Cho nên, tiểu Vũ, tôi nghĩ tôi phải nói cho em biết một điều, tôi không thể để em lấy thân phận bạn gái của tôi xuất hiện trước mặt họ. Hy vọng em có thể thông cảm.” Lan Hình nắm tay Ninh Vũ đưa đến trước người mình, hơi cúi đầu, hôn lên tay nàng: “Đương nhiên, tôi cũng sẽ khiến bọn họ thất vọng, bởi vì tôi sẽ không làm theo ý họ mà kết hôn sinh con.”

Ninh Vũ tựa đầu vào vai Lan Hinh, thấp giọng cười rộ lên: “Em bỗng nhiên cảm thấy em là cô vợ nhỏ cả đời không được thấy ánh sáng.”

“Được rồi, cô vợ nhỏ của tôi, tôi sẽ bồi thường cho em gấp bội, được không?” Lan Hinh nghe ra ý trêu chọc trong giọng nói của Ninh Vũ, tâm tình cũng thoải mái lên.

“Chị mới là cô vợ nhỏ của em!” Ninh Vũ lập tức phát hiện mình tự đào hố chôn mình.

Lan Hinh thở dài một tiếng: “Cho dù có là vợ thì cũng là bà vợ già, sao lại là cô vợ nhỏ được? Tôi lớn hơn em năm tuổi đó.”

“Hơn năm tuổi thì cũng là cô vợ nhỏ!”

“Đến khi em phong nhã hào hoa, có lẽ tôi đã bắt đầu già đi. Em còn có thể yêu tôi như bây giờ không?” Lan Hinh hơi nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi.

“Chị gặp em năm hai mươi tư tuổi, từ nay về sau trong lòng em chị vĩnh viễn hai mươi tư tuổi. Em có trái tim của chị, sẽ chẳng già đi đâu.” Ninh Vũ nghiêng đầu, hôn lên tóc Lan Hinh.

“Em có ma lực lớn đến vậy sao?”

“Tình yêu khiến người ta trưởng thành, tình yêu cũng làm cho người ta trẻ lại.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đánh Cờ Trên Bàn Cờ

Lúc về nhà, trời đã sẫm tối, bà Lan bận rộn trong bếp đã xong, bạn gái Lan Duệ – tiểu Húc đang giúp bày bát đĩa. Lan Quốc Hải ngồi trước cửa hút thuốc, nhìn thấy Lan Hình về, lập tức liền đứng dậy: “Cơm nước xong xuôi cả rồi, đang chờ hai đứa đó.”

Bà Lan cũng vừa lau tay vào tạp dề, vừa đi ra đón.

Ninh Vũ có chút ngại ngùng lại thực ngoan ngoan gọi chú dì. Lan Quốc Hải và bà Lan vội vàng đáp lời, mời nàng ngồi. Ninh Vũ da thịt mịn màng vừa thấy là biết con nhà thành phố, Lan Quốc Hải và bà Lan sợ tiếp đón khách chậm trễ, nên cứ hỏi nàng đi đường xa vậy có mệt không. Tuy tiểu Húc cũng là người ngoài, nhưng dù sao cũng là còn dâu tương lai, lần đầu tiên gặp chị hai và bạn của chị, liền vội vàng đi rót nước cho hai người.

Chờ bỏ đồ xuống, Lan Duệ liền giới thiệu, coi như để quen biết nhau. Tiểu Húc tên là Lý Vinh Húc, cùng tỉnh mà khách thành phố với Lan Gia, nhà cũng ở nông thôn.

Lan Hình kín đáo đánh giá tiểu Húc một chút, cô gái này dáng vẻ đoan chính, trong ánh mắt có chút ngại ngùng, xem nàng làm việc thật ra khá nhanh nhẹn. Lan Hình cũng biết quê nhà của nàng, cách thành phố có vẻ gần, núi không cao, đường xá cũng đỡ hơn, mấy năm nay công nghiệp phát triển, mảnh đất đó bắt đầu dần dần được khai phá, các hộ nông dân ở quanh đó bị chiếm dụng cũng được nhận chút bồi thường, cuộc sống cũng không tệ lắm, còn ai không được bồi thường cũng có thể làm công ở mấy nhà máy gần đó, hoặc là bán đồ ăn. Cho nên điều kiện so với chỗ nhà họ Lan ở thì tốt hơn nhiều.

Bà Lan tiếp đón mọi người lên bàn cơm.

Đồ ăn đã dọn xong, bởi vì trong nhà có khách, hơn nữa biết hôm nay Lan Hinh cũng dẫn bạn từ thành phố về, cho nên từ sáng sớm Lan Quốc Hải đã đi chợ, mua thịt, lại làm chút rau trộn. Bà Lan bận rộn đến trưa, vừa đun vừa nấu, lúc này đều mang lên bàn, có bát có chén còn có tô sứ, đầy ắp thức ăn, thực phong phú.

Ông bà Lan hôm nay tâm tình tốt lắm, con trai dẫn bạn gái về, hai ngày qua trong lòng hai ông bà đã vui muốn nở hoa. Con gái lớn hôm nay lại dẫn bạn về, ngày mai đưa con gái thứ hai cũng dẫn bạn trai lại, có thể nói đây là việc vui nhất sau khi con bé Lan Gia lên đại học.

Cho nên Lan Quốc Hải vốn không hay uống rượu thậm chí còn để bà Lan đi rót vài ly.

Hương vị đồ ăn đương nhiên không hơn được đầu bếp ở [Lan tâm thực phủ], gạo là loại pha tạp nhà trồng, nấu chín lên ăn cũng không có mùi hay dẻo thơm gì. Các món ăn thật ra lại cực kỳ mới mẻ, đều là món địa phương. Mà dù thế nào, Ninh Vũ vẫn ăn không ít. Thứ nhất là vì hai ngày qua trên đường đi cũng chẳng ăn được mấy thứ ngon, vả lại, những món nấu ở nhà dù thế nào cũng có thứ hương vị ở ngoài tiệm cơm không có. Ăn vào miệng lại tựa hồ đặc biệt dễ nuốt.

Bà Lan hỏi Ninh Vũ ở đây có quen không, ăn có quen không. Ninh Vũ liên tục gật đầu, còn chưa kịp nói gì, Lan Hinh đã cười mở miệng: “Em ấy chỉ đến chơi thôi, ba mẹ đừng coi người ta như bảo bối thế chứ.”

“Con xem con nói kìa, người ta không quản đường xá xa xôi đến nhà mình chơi, cần phải chiêu đãi thật tốt chứ.” Mẹ Lan là rất hiếu khách, năm đó trong nhà rất nghèo, quanh năm suốt tháng không được ăn thịt đến hai lần, nhưng chỉ cần có khách tới là thế nào cũng phải đến cửa hàng thịt bên

kia ngon núi để mua nửa cân thịt dãi khách, hưởng chị hiện giờ trong nhà điều kiện tốt lắm.

Ninh Vũ ăn ngoài miệng dính dầu mỡ, muốn tìm giấy ăn để lau, lại bỗng nhiên phát hiện trên bàn cơm không có, nhìn thấy ông Lan lấy tay lau miệng, Ninh Vũ tuy không quen nhưng vẫn học theo, đưa tay lau miệng một chút, cười nói với bà Lan: “Nơi này tốt lắm ạ, đồ ăn vừa mới mẻ lại tươi, hơn nữa tài nấu nướng của dì giỏi quá, đến thành phố có thể làm đầu bếp mà. Hơn nữa nơi đây vừa ra khỏi cửa là non xanh nước biếc, khiến người ta tinh thần vui vẻ thoải mái.”

Một tràng nịnh nọt này tuy hai ông bà nghe không hiểu cái gì mà tinh thần vui vẻ thoải mái, nhưng dù sao vẫn hiểu được ý Ninh Vũ, nhất là bà Lan được khen ngợi tài nấu nướng lại cười toe toét, dùng sức giới thiệu với Ninh Vũ: “Trình độ của dì làm sao có thể so được với đầu bếp chứ, cũng chỉ có thể nấu vài món ăn gia đình thôi, nghĩ sao làm vậy, cũng không biết có đúng hay không.....Chỉ cần con ăn quen miệng là được rồi, bất quá những món đó thật ra khá mới lạ, hơn nữa không giống mấy món bán trong thành phố, cái gì mà thuốc trừ sâu với phân hoá học, mấy thứ thúc giục tăng trưởng này nọ dùng được đều dùng. Từ khi Lan Hinh giảng cho dì với chú hiểu thức ăn dùng dùng mấy thứ đó, thực phẩm trong nhà năm nay đều không dùng một chút thuốc hoá học nào. Trong thành phố mua không được đâu.”

“Thảo nào lại ăn ngon đến thế.” Ninh Vũ vội vàng dùng hành động thực tế để tỏ vẻ ca ngợi đối với đồ ăn đầy trên bàn, đưa đũa gắp rau dưa ăn ngon lành.

Lan Hinh nén cười, nghĩ thầm cô nhóc này nhưng thật ra có thể khiến hai ông bà vui vẻ.

“Nghe nói con thường xuyên đến tiệm cơm của Lan Hinh phụ giúp, chắc hẳn biết nấu nướng nhỉ.” Thân là bà chủ gia đình, chuyện mà bà Lan có thể

trò chuyện với Lan Hinh cũng chỉ có thể là việc bếp núc.

“Con không biết ạ, con chỉ phụ thôi, bưng bát bưng đĩa chạy vặt.” Trong đầu Ninh Vũ “ầm” một cái, nghĩ mình thật thất sách, hẳn trước đó nên đến học anh chàng đầu bếp kia một chút mới phải.

“Người ta còn đang đi học, sức lực chủ yếu tập trung vào học tập, sao có thể giống bà, một bà già thì trừ nấu cơm ra còn có thể làm gì?” Lan Quốc Hải bắt đầu nói bà Lan.

“Đó cũng phải. Nấu cơm là việc nhỏ, học hành là việc lớn. Ba đứa nhỏ nhà mình khi đi học cũng không nấu nướng gì, thời gian quý giá, học càng nhiều càng tốt, đọc sách có ích, những người nói đi học vô dụng đều là những người học không giỏi.” Bà Lan lại bắt đầu nói thao thao bất tuyệt.

“Đúng vậy, hai bác vất vả để ba đứa con ăn học bao năm hiện tại nhìn xem cuộc sống tốt như thế, hơn nữa ai nấy đều thành tài. Thật sự là một chuyện rất xuất sắc.” Lời này của Ninh Vũ không tính là nịnh hót, ba đứa nhỏ nhà quê có hai đứa là nghiên cứu sinh, một là sinh viên chưa tốt nghiệp, hơn nữa đều là những trường học trọng điểm, tuyệt đối là việc không hay gặp, kỳ thật cho dù là một gia đình có điều kiện tốt trong thành phố cũng hiếm thấy. Bất quá cũng phải nói, trong thành phố cũng không nhiều gia đình một nhà nuôi ba đứa con.

“Đúng thế, nhà chúng ta thật ra có tiếng trong cả thôn.” Ông Lan nghe được lời này của Ninh Vũ, cười đến mặt nhăn thành một đoàn. Ông vốn không phải người nói nhiều, lúc này uống hai chén rượu, trên khuôn mặt đen đúa cũng phỉếm sắc hồng, máy hát bắt đầu mở: “Đến trấn trên, người khác thấy chú cũng đều gọi một tiếng Lan lão thái gia. Ai không hâm mộ chứ. Ngay cả mấy thầy cô trên đó thấy chú cũng gọi thế. Con không biết đâu..... Ở trấn trên nhiều người đi học như vậy, người ta chào hỏi thầy Chu, thầy Chu đều chỉ ‘ừ’ một tiếng rồi đi, chỉ duy nhất mỗi lần thấy chú

đều phải dừng lại hỏi một chút xem tình hình ba đứa con nhà chú thế nào. Lần nào cũng nói, con cháu nhà họ Lan rất có tiền đồ.”

“Uống hai ngụm nước đái ngựa liền bắt đầu khoe khoang khoác lác rồi.” Bà Lan ở bên cạnh cười mắng.

Lan Quốc Hải cũng không để ý đến bà.

Ninh Vũ cười gật đầu: “Dạ rất có tiền đồ, ai cũng ham học.”

“Người ta nói Lan Quốc Hải chú đây cả đời mong điều gì? Cũng chỉ mong con cái có tiền đồ, cái bản mặt già này của chú cũng nở mày nở mặt.” Lan Quốc Hải hôm nay uống cao hứng. Một mặt vì con trai đậu nghiên cứu sinh, con gái thứ hai có công ăn việc làm tốt, cũng dẫn bạn trai về, con gái lớn hiện tại kiếm tiền cũng tốt. Còn có gì chưa đủ đây?

Việc duy nhất không thoả mãn chỉ sợ cũng là việc con bé Lan Hinh này mắt thấy đã sắp hai mươi sáu rồi mà sao không có đối tượng nào hết? Việc này ở quê đều coi như độ tuổi không gả được chồng nữa rồi.

Cho nên đề tài thay đổi, Lan Quốc Hải uống hai ngụm rượu xong liền hỏi Lan Hinh: “Đời này của ba cũng thoả mãn, chỉ có một việc duy nhất không hài lòng chính là con. Con là chị cả, sao lớn vậy còn không dẫn đối tượng nào về thế? Con nhìn em gái em trai mình kìa, đều có đối tượng cả. Như thế thì phải nói sao đây?”

Lan Hinh mỉm cười, gấp đồ ăn cho Lan Quốc Hải: “Con nói này ba à.....Ba uống nhiều quá rồi phải không?”

“Ba uống đâu có nhiều đâu, hồi tết con về nói những lời đó, ba biết, cũng hiểu. Ba và mẹ đã nói chuyện với nhau. Hồi đó nhà mình quả thật nghèo, cũng chỉ có mình con là trụ cột, áp lực rất lớn, ba biết. Nhưng hiện tại không giống, Gia Gia đi làm tiền lương cũng rất cao, có biết không, hiện tại con bé có thể kiếm hơn bảy ngàn, hơn bảy ngàn đó.....” Lan Quốc Hải

chặt lưỡi cảm thán, hơn bảy ngàn, ở trong lòng ông là một con số rất lớn. Ở quê liêu mạng trồng trọt, liêu mạng nuôi gà nuôi heo, dưới tình huống mưa thuận gió hoà, không phải ba năm năm năm thì cũng chưa chắc để dành được ngần đó.

“Lần trước con nói những lời ấy, làm cho người làm cha này trong lòng thật sự rất khó chịu. Cái nhà này, là do chị hai như con gây dựng nên, là người làm cha làm mẹ chúng ta không có khả năng. Nhưng nhà mình hiện tại cũng để dành được nhiều tiền, nợ nần cũng đã trả hết, con nên lo nghĩ cho việc chung thân đại sự của mình đi.” Lan Quốc Hải nói.

Bà Lan cũng ở bên cạnh phụ hoạ: “Đúng thế đúng thế.....con không kết hôn, em trai em gái con làm sao có thể kết hôn, lớn nhỏ có thứ tự.”

“Nói vậy đâu có được ạ, suy nghĩ kiểu vậy không phù hợp đâu ba mẹ. Hai đứa nếu thích ai, có đối tượng thì cứ làm quen, muốn kết hôn thì kết hôn, cũng không thể vì con mà làm chậm trễ hai đứa.” Lan Hinh cảm giác như da đầu căng ra, nói một hồi lại nói đến chuyện này, lý do lần trước nói ra hiện tại cũng không được, xem ra lần này mình sẽ trở thành đối tượng trọng điểm bị công kích .

“Đây chính là phong tục mà, làm sao có thể có đạo lý lớn không lập gia đình mà nhỏ đã gả cho người khác được, người ta sẽ chê cười mất.” Lan Quốc Hải tuy rằng thật thà, nhưng cũng là người sĩ diện.

“Con nói này ba mẹ, tư tưởng này của hai người không được đâu.” Người nói là Lan Duệ, thằng bé vừa ăn vừa nói chen vào.

“Sao lại không được chứ? Việc này không có phần cho con nói chuyện, nếu con muốn kết hôn thì vẫn phải xếp hàng sau hai chị mình, đừng nghĩ lung tung nữa.” Lan Quốc Hải nói chuyện với Lan Duệ cũng không khách khí như nói với Lan Hinh. Mặc dù ở quê hiện tượng trọng nam khinh nữ phổ biến, nhưng ở nhà họ Lan lại không rõ ràng. Ở trong lòng Lan Quốc

Hải, nói chuyện với con gái phải nhã nhặn, nhỏ nhẹ mềm mỏng, đối lại với con trai thì ông cũng không khách khí.

“Con cũng không có ý này. Bây giờ con còn đang đi học, kết hôn cái gì, còn sớm lắm. Nhưng chị ba cũng đã hai mươi sáu, ngày mai dẫn bạn trai về, nếu thấy thích hợp thì theo ý con muốn kết hôn thì cứ kết hôn. Chị hai bạn trai còn không có, ba mẹ không thể ép chị hai vì để chị ba có thể lấy chồng mà ra ngoài tùy tiện mắt nhắm mắt mở chọn đại một người chứ?” Lan Duệ nghe giọng điệu ba nói với mình, cũng không tức giận, vừa ăn vừa tiếp tục nói.

Hai ông bà không nói gì.

Lan Duệ thừa dịp hai người không chú ý, hơi nghiêng đầu nháy nháy mắt với Lan Hình và Ninh Vũ, sau đó lại tiếp tục nói: “Về chuyện đối tượng thì cũng phải nhìn vào duyên phận, duyên phận đến thì tự nhiên sẽ có, còn duyên phận chưa tới thì không thể cưỡng cầu. Cho nên mấy chuyện kiểu như thúc giục thì không thể đâu. Ba mẹ nghĩ lại mà xem, chị hai hiếu thuận với ba mẹ như thế, đối xử với con và chị ba lại tốt đến vậy, nếu thật sự vì bản thân mà khiến cho tụi không không kết hôn không lập gia đình được, thì chẳng phải chị hai sẽ vì chúng ta mà lập tức tìm đại một người sao. Vạn nhất vì cho đủ số, lại lỡ tìm phải một người cổ vẹo mắt lé thì chẳng phải sẽ hại cả đời chị hai sao.”

“Con nói gì thế hả! Cái gì mà cổ vẹo mắt lé chứ?” Ông Lan bị những lời này chọc giận, hét lên một câu, nhưng cũng không nói tiếp. Trong lòng ông cũng nảy lên ý tưởng như vậy, nhờ đâu ép Lan Hình quá, con bé lại tìm đại một người thiếu tay thiếu chân về thì phải làm sao bây giờ?

“Ông xem ông dọa con sợ kìa, còn có khách nữa đó. Có người nói như ông vậy sao?” Bà Lan vội vàng hoà giải: “Dù sao việc này ông lo lắng cân nhắc thì lo, nhưng chúng ta cũng không thể ép con được. Phải tìm người thích hợp, người tốt! Phong tục cái gì, ba mẹ sẽ không quản. Mấy đứa đều

là người có học, sau này cũng sẽ chẳng quay về vùng núi này, cho nên không cần lo mấy chuyện lạc hậu đó.”

Lan Duệ đặc ý nghiêng đầu làm mặt quý với Lan Hình cùng Ninh Vũ, nhưng tiểu Húc lại không biết rõ ẩn tình trong đó, thấy vẻ mặt của Lan Duệ, có phần không hiểu ra sao.

Trái tim vốn treo lơ lửng của Ninh Vũ lúc này cũng thả lỏng xuống. Xem ra Lan Hình đã làm tốt công tác tư tưởng với em trai em gái mình, chuyện trong nhà có Lan Gia và Lan Duệ hỗ trợ, coi như bớt được rất nhiều trở ngại.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thế Diện Còn Quan Trọng Hơn Mạng Sống

Ăn cơm xong, Lan Hinh cùng Ninh Vũ mở vali, giống mỗi lần trước kia, Lan Hinh mỗi lần về đều sẽ mua vài món đồ cho ba mẹ, bất quá lần này có nhiều thêm một phần, là do Ninh Vũ mua.

Mua quà cho ba mẹ Lan Hinh không phải chuyện dễ dàng gì. Không thể mua những đồ không thực dụng, mà ở vùng quê này những thứ thực dụng trừ miếng ăn cái mặc ra thì chỉ có tiền.

Ninh Vũ đương nhiên không thể trắng trợn đưa tiền được, việc đó thế nào cũng không chấp nhận nổi. Biếu quà cáp cũng không phù hợp. Cuối cùng vẫn bảo thủ chọn mua quần áo. Vì món quà vừa không thể quá quý giá lại vừa không thể quá qua loa hời hợt, Ninh Vũ đã kéo Lan Hinh đi tìm suốt mất ngày. Chẳng qua cũng không phụ lòng người, hai ông bà mặc thử, quần áo rất vừa người.

Hai ông bà nhận được quà của Ninh Vũ, hơn nữa nàng ăn nói hành động cũng rất lễ độ, cho nên đều rất thích nàng, thậm chí còn ngầm cảm thấy Ninh Vũ tốt hơn tiểu Húc, nếu là con dâu nhà họ Lan thì tốt rồi.

Bởi vì biết tiểu Húc sẽ tới, hơn nữa nhà tiểu Húc cũng là nhà nông, có vẻ nhiều cấp bậc lễ nghi, cho nên Lan Hinh cố ý mua một ít quà về cho tiểu Húc, việc này ở quê cũng là một việc cần để ý. Con gái nhà người ta lần đầu tiên tới cửa, nhà trai phải tặng chút gì đó, quy củ trước kia càng phức tạp hơn, hiện tại đỡ hơn một chút, bình thường thì cũng chỉ đưa tiền. Chẳng qua đây là chuyện ba mẹ Lan Hinh nên làm, cô cũng không thể vượt quyền được.

Nghĩ hẳn ở nhà mình có lẽ cũng chẳng lấy được thứ gì ra để tặng tiểu Húc, hơn nữa cho dù muốn mua cũng không tiện, nơi này ở vùng khá hẻo lánh. Cho nên, làm chị lớn trong nhà, cô mua tặng tiểu Húc một hộp trà ngon, lại thêm một chai rượu, để khi tiểu Húc về nhà mang biếu cha mẹ, xem như một chút tâm ý của chị hai nhà họ Lan.

Đợi đến khi quà cáp phân chia hết rồi, trời cũng đã tối.

Đêm trên núi hoàn toàn khác trong thành phố, không có đèn đường, không có đèn neon, dãy núi màu xanh ngọc bích ban ngày đắm chìm trong ánh nắng mặt trời giờ phút này lâm vào yên tĩnh, nhìn xa xa vừa nặng nề lại u ám. Gió đêm lướt qua, tiếng lá cây trong rừng trúc sau dãy núi ma sát vào nhau tạo nên những thanh âm xào xạc rì rào, nhỏ vụn mà lại liên tục, đợi đến khi gió thổi qua rồi, lại an tĩnh lại.

Không khí đêm mùa hạ tựa hồ như bao bọc sức nóng, bên ngoài ngược lại thì thoáng có gió, khiến người ta cảm thấy mát mẻ, Lan Duệ liền đề nghị mọi người ngồi trên bờ đê hóng gió. Vì thế ghế băng bằng gỗ, ghế dựa bằng gỗ cũ kỹ đều được đem ra, tùy tiện bày trên bờ đê bằng đất trước cửa nhà, nền đê bằng đất bùn có mấy cái hố không đều, ghế bốn chân để đó luôn bị bấp bênh, ngồi lên cứ lắc lư trước sau, cũng thú vị.

Bà Lan lục tung lên tìm được mấy cái quạt hương bồ, chia ra cho mỗi người một cái, đến lượt Lan Quốc Hải thì không đủ, không biết bà tìm ở đâu ra đưa cho ông miếng bìa các tông để thay cho quạt.

Sao sáng trải đầy trên trời, vô vàn điểm sáng li ti như bảo thạch tô điểm cho bầu trời đêm. Đêm trên núi phá lệ thâm thúy mà xinh đẹp.

Ve cùng ếch thi nhau kêu vang, màn đêm yên tĩnh bị chúng nó phá hỏng, ngọn núi vắng lặng như có thêm một phần sức sống. Phúc Tử ăn cơm xong liền đi vài vòng trên bờ đê, cuối cùng dĩ nhiên lại chạy đến bên chân Ninh Vũ im lặng ngồi xõm xuống. Lan Hình ở bên cạnh liền đưa tay gãi gãi

lưng cho nó, nó thoải mái liền cọ cọ vào tay Lan Hinh. Ninh Vũ cảm thấy đáng yêu, cũng đưa tay gãi nó, Phúc Tử quay đầu liếm tay nàng, dọa nàng giật mình nhảy dựng.

Lan Duệ cùng tiêu Húc cúi đầu thì thầm gì đó, rồi cười khúc khích. Lan Quốc Hải rút điếu thuốc, mùi khói thuốc nồng đậm chậm rãi tản ra, Lan Hinh ho hai tiếng: “Ba à ba hút thuốc ít thôi.”

Lan Quốc Hải “ừ” một tiếng, lại tiếp tục hút. Về chuyện nói gì với Lan Hinh, việc tìm đối tượng thì cứ để mẹ con bé nói đi, nhưng chuyện công việc thì Lan Quốc Hải đã suy nghĩ suốt mấy tháng rồi.

“Tiệm cơm làm ăn buôn bán thế nào hả con?” Lan Quốc Hải dụi tắt điếu thuốc, hỏi Lan Hinh.

“Dạ cũng không tệ lắm, nhìn chung so với mấy tiệm cơm quanh trường thì vẫn có vẻ bảo đảm.” Lan Hinh cầm quạt thì thoáng phe phẩy một chút, trên núi nhiều muỗi, đêm đến vo ve tới lui, cứ tìm người để chích.

“Một tháng để dành được bao nhiêu?” Buôn bán được không đối với Lan Quốc Hải mà nói thì phải dùng tiền để xem xét.

“Cũng không tệ lắm. Hẳn tầm một vạn.” Lan Hinh nhấm tính một phen, từ sau khi cửa tiệm được mở rộng, lợi nhuận tính đến nay khẳng định con số này là có. Bất quá vì không mời kế toán chuyên nghiệp cho nên cũng không rõ chính xác với số tài sản cố định cũng như đầu tư gì đó, lợi nhuận cũng chỉ có thể đưa ra một số xấp xỉ ước chừng.

“Vậy thì trừ tiền lương của đầu bếp, rồi cả tiền thuê nhà thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu phải không?” Thanh âm của Lan Quốc Hải có phần trầm thấp: “Theo ba thấy còn không bằng con bán tiệm cơm, tìm một công việc chuyên môn mà làm đi, không thì con học đại học không phải vô ích sao?”

“Tiệm cơm cũng có thể kiếm được tiền mà, tìm một công việc chuyên môn cũng chưa chắc có thể kiếm được bao nhiêu, hiện tại trong thành phố sinh viên nhiều lắm, người không tìm được việc cũng nhiều. Không thể nói là sinh viên đều có thể kiếm được rất nhiều tiền.” Lan Hinh cười cười, thản nhiên trả lời. Về phần vấn đề lái hay lữ Lan Hinh cũng không định giải thích với Lan Quốc Hải. Cũng chẳng phải muốn giấu diếm ba mình cái gì, mà những người ở quê, gần như tất cả mọi người đều coi thể diện lớn hơn trời, cho nên một khi trong nhà có gì tốt đẹp thì thích đem khoe từ đầu thôn đến cuối ngõ.

Về điểm ấy, từ mấy năm trước Lan Hinh đã được trải nghiệm rồi.

Năm ấy tốt nghiệp trung học vào tháng bảy, thời tiết phá lệ nóng cực kỳ. Bên kia núi có người tới nhắn, nói tới tiếp điện thoại, là do giáo viên trong trường gọi tới. Là tin báo mình và em gái trúng tuyển đại học. Hai chị em để lại lời nhắn cho người nhà, liền một đường chạy lên thị trấn đập xe vào thành phố. Lấy được giấy báo trúng tuyển hồng hồng, mình cùng em gái ôm đầu thống khổ, cái đầu bị nghèo đói áp bức không ngẩng lên nổi suốt bao nhiêu năm tháng nay tựa hồ mới thực sự dành được sự giải thoát. Những người từng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, trong khoảnh khắc ấy để lộ ra sự kinh ngạc vô cùng.

Đây là bóng dáng cuối cùng mà sự chăm chỉ cùng tự lực cánh sinh của những năm tháng trung học để lại.

Lan Hinh nhớ rất rõ ngày đó trời nóng lắm, mình và Lan Gia mồ hôi ướt đầm vừa về đến cửa nhà thì dây pháo sớm được ba treo trên cây du ngoài cửa đã được đốt lên.

Nhất thời trong khe núi vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc.

Hai dải pháo được đốt, bởi vì hai đứa con cùng nhận được giấy báo trúng tuyển.

Chỉ trong nửa giờ, cả ngọn núi liền sôi trào lên. Lan Quốc Hải mặt mũi đỏ bừng, đứng trên bờ đê, chưa bao giờ hãnh diện đến thế. Bà Lan không ngừng nói chuyện với hàng xóm láng giềng đến thăm.

Không khác gì ngoài mấy câu: “Thi đỗ, đúng, nhận được giấy báo trúng tuyển. Không cùng một trường, nhưng đều là trường đại học trọng điểm, đều là trường tốt.”

Tiền hai dây pháo ấy khi đó đối với nhà vẫn là một số tiền lớn. Lan Quốc Hải bỏ ra lại không chút đau lòng. Ông đốt điếu thuốc đứng trên bờ đê, cao giọng nói chuyện. Khi đó là lần đầu tiên cô nghe thấy người cha trung thực của mình ở trong thôn lại ưỡn ngực ngẩng đầu lớn tiếng nói chuyện như thế.

Ông nói, hai đứa con gái nhà tôi đều có tiền đồ, đều đỗ đại học. Nếu ở cổ đại thì thế nào cũng coi như đại học sĩ của viện Hàn Lâm, là một đại nhân vật.

Lan Hình cùng Lan Gia có chút dờ khóc dờ cười, nhưng thật sự rất vui mừng, cả nhà ai cũng vui, cho nên mặc kệ Lan Quốc Hải có khoe khoang khoác lác gì cũng không có vấn đề, hơn nữa đối với mình cùng Lan Gia, hai người kỳ thật hoàn toàn không biết gì về đại học mà nói, cũng còn vô số khao khát với nơi ấy.

Vào trong nhà, những gì trải qua suốt mấy năm qua đều hiện lên trong đầu, bị kỳ thị, bị bắt nạt, bản thân mình từng nhát gan, từng nao núng, từng sợ hãi, cùng với sự kiên cường và độc lập mà ngày sau chặm rãi bồi dưỡng nên.....Một đường đi tới, đầy gian nan.

Cánh mũi cay cay, áp lực nhẹ bớt, cầm bút lên, muốn viết một câu chuyện về việc vượt nghèo khó. Viết về bản thân mình, viết về những năm tháng ở ngọn núi này, viết về một đứa trẻ giãy dụa đi ra từ trong đói nghèo. Bản thân mình đã nghĩ nhiều lắm.

Lan Quốc Hải vào phòng hỏi mình đang làm gì.

Mình nói, đang viết tiểu thuyết.

Chỉ nói rất vu vơ vô ý, nhưng thật ra cấu tứ cũng đều đã có.

Nhưng chỉ chưa đến ba phút, ba cũng đã ở ngoài cửa lớn nói với làng xóm: “Lan Hình nhà tôi đang bắt đầu viết tiểu thuyết. Sau này chắc chắn sẽ thành tác giả nổi tiếng, lúc con bé học trung học viết văn cũng tốt lắm...”

Câu nói kế tiếp Lan Hình đã không nghe vào tai nữa, cô đem mấy tờ giấy đã viết xong xé nát, đột nhiên muốn khóc.

Nếu cuộc sống của mình tuy lúc đều phải trở thành thứ để ba mình khoe ra, việc đó kỳ thật đã vượt qua giới hạn của sự ti ti khốn cùng, mà tiến vào tình trạng mắc bệnh khoe khoang cùng sự khoe mẽ mù quáng.

Lan Hình không thể trách ba mình, mình là niềm kiêu ngạo của ba, là ba liều cả tính mạng mới nuôi mình lớn đến ngần này, nuôi mình ăn học nhiều năm đến vậy. Nhưng Lan Hình có năng lực trách ai được đây? Cho nên chỉ có thể ăn nói cẩn thận. Như thế kỳ thật có phải đã là một dạng bi ai khác hay không?

Ninh Vũ nhẹ nhàng kéo ống tay áo Lan Hình: “Nghĩ gì thế?”

Lan Hình cười khẽ: “Không có gì?”

Lan Quốc Hải đã có chút không hài lòng, ông trầm mặt, suy tư một chút: “Con nhìn em gái mình mà xem, mới đi làm một năm cũng đã kiếm được bảy ngàn. Ba thấy con vẫn cứ nên tìm một công việc đàng hoàng tử tế thì tốt hơn. Mọi người gần xa gặp ba, đều hỏi ba con đang làm gì, ba nói con mở quán cơm, ai nấy đều lắc đầu, nói là lãng phí. Tiệm cơm thì ai mà không mở được? Người không ăn học đều có thể. Con là đứa tốt nghiệp đại học nổi tiếng, nói chung không nên làm nghề đó mới phải.”

Trước kia không cảm thấy sao cả, thấy Lan Hình tốt nghiệp rồi có thể mở tiệm cơm nuôi em trai em gái ăn học, mặc dù mọi người có nói những lời không hay ho, nhưng dù sao cũng giải quyết được khó khăn trong nhà. Mà hiện tại Lan Gia đã tốt nghiệp, điều kiện trong nhà cũng khá hơn rồi, lại so với Lan Gia một tháng kiếm được hơn bảy ngàn, Lan Quốc Hải cảm thấy Lan Hình cứ như vậy không được.

Lan Hình không nói gì, ý tứ những lời này của ba thật ra là đang nói mình khiến ông mất mặt. Cô không khỏi nhớ tới những lời châm học của Hà Mỹ ngày mình về thăm nhà hồi tết âm lịch. Khi nói mình mở tiệm cơm, vẻ mặt của bạn bè chẳng lẽ lại không phải giống nhau, đều không thể tin nổi cùng khinh bỉ sao?

Quán cơm quả thật không phải một ngành chuyên nghiệp gì, nhất là với một người chưa từng ra khỏi núi như ba mình, có lẽ có thể diện nhất, chính là những người ăn mặc sạch sẽ, đứng trong văn phòng cao cấp.

Ninh Vũ còn không hiểu được những người sống ở đây coi mặt mũi còn quan trọng hơn mạng sống, cho nên mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cũng không mở miệng, chỉ là trong bóng đêm mông lung, Ninh Vũ phát hiện biểu tình của Lan Hình tuy thân nhiên, nhưng có phần khó coi.

Lan Duệ ngồi đối diện lại bắt đầu mở miệng, thằng bé này tuy rằng nghe lời, nhưng cũng có cổ tư tưởng phản nghịch trong đầu. Có lẽ vì là con trai, ăn nói hành động cũng không ôn hoà như hai chị mình, hẳn nghe Lan Quốc Hải nói xong liền lập tức phản bác: “Ba nói như vậy là không đúng. Lúc trước nếu không phải vì để con và chị ba đi học thì chị hai cũng đã không phải mở quán cơm. Con cảm thấy nếu hiện tại tiệm cơm buôn bán tốt đẹp thì cứ xem ý tứ chị hai, muốn tiếp tục buôn bán thì cứ làm, muốn đổi nghề tìm việc khác thì cứ tìm.”

Lời này của Lan Duệ rất có lý, nhưng Lan Quốc Hải bị phản bác vẫn sinh lòng hờn dỗi. Cái nhà này, Lan Hình Lan Gia cũng không tranh cãi với

ông, dù sao còn gái nói chuyện vẫn rất để ý cảm thụ của cha mẹ, chỉ có đứa con thứ ba này, vừa mở miệng liền đâm trúng chỗ đau, chẳng thèm để ý mặt mũi ba mình chút nào.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thuần Phác Cùng Phức Tạp

Lan Quốc Hải rít hai hơi thuốc: “Lúc trước con mở quán cơm, đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, mà hiện tại Gia Gia đi làm, không chỉ không cần tiêu tiền mà lại có thể kiếm tiền. Vậy con mở quán cơm làm gì? Việc này con suy nghĩ cho cẩn thận đi, bằng không đời này ba và mẹ con trong lòng đều không dễ chịu, cứ luôn cảm thấy là ba mẹ làm hại con.”

“Sao ba lại nói thế, ba mẹ chịu biết bao cực khổ để cho con được tốt nghiệp đại học, việc này ở vùng thôn quê vốn đã hiếm thấy. Con cảm kích hai người còn không kịp, sao có thể nói là làm hại con được. Quán cơm tuy ban đầu mở thật sự có chút bất đắc dĩ, nhưng đến hiện tại coi như thuận buồm xuôi gió, hơn nữa con cũng thích. Cho nên chuyện này, hai người không cần nghĩ nhiều làm gì.” Lan Hinh không hy vọng ba mẹ tự trách bản thân vì việc đó.

“Sao có thể không nghĩ. Trong thôn ai nhắc tới con cũng đều nói đáng tiếc. Con nhà lão Lương ấy, trung học còn chưa tốt nghiệp đã đi ra ngoài làm công, trước đó phụ giúp cho một đầu bếp ở khách sạn, gọi là gì...gọi là gì...cái gì mà...Hà Lan gì đó. Dù sao cũng chỉ là chân phụ việc, sau đó học trộm kỹ thuật nấu ăn của người ta rồi tự mình ra ngoài làm đầu bếp. Làm đầu bếp được vài năm, để dành tiền, mới ba tháng trước mở một tiệm cơm ở ngay thị trấn trên của chúng ta. Lão Lương vừa gặp người khác liền nói con ông ta mở quán cơm, giống con gái nhà họ Lan. Không học đại học không học trung học, cũng mở quán cơm giống nhau, làm chủ, cho nên đi học nào có ích lợi gì đâu? Năm đó Lan lão thái gia kiêu ngạo đến xương cốt đều phơi ra ngoài thì thế nào chứ? Con nghe người ta nói những lời này mà xem.....Trong lòng ba.....” Lan Quốc Hải ghen một hơi, thật lâu mới nói: “Ba cảm thấy mất mặt lắm!”

Lan Duệ nói: “Sao lại cảm thấy mất mặt chứ? Mặt mũi là để cho người khác nhìn, cuộc sống là của mình mà.”

“Mày cút xa ra, không nói được câu nào hay ho!” Lan Quốc Hải quát con trai, nếu không phải nó dẫn bạn gái về thì không chừng Lan Quốc Hải đã đánh thẳng bé một trận rồi.

Bầu không khí không tốt lắm. Lan Quốc Hải ngồi hút thuốc, Lan Hình tựa vào chiếc ghế cũ cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lan Duệ bị ba mình quát một câu sau cũng im lặng, đứng dậy đi đến trước mặt Lan Hình, ngồi xổm xuống đưa tay xoa xoa Phúc Tử, vừa sờ vừa nói: “Phúc Tử đúng là con chó thông minh, nhanh như vậy đã dính lấy tiểu Vũ, cũng không đi chơi với tao.”

Ninh Vũ ngồi bên cạnh Lan Hình, Phúc Tử ngồi ngay trước mặt Lan Hình và Ninh Vũ.

Thế này tựa hồ Lan Quốc Hải mới ý thức được hôm nay không chỉ có người nhà, mà còn có khách nữa.

Đối với tiểu Húc, Lan Quốc Hải không quá để bụng, tuy nói ba chồng nhìn con dâu càng nhìn càng thấy thích, nhưng trong mắt Lan Quốc Hải mà nói, con trai mình là nghiên cứu sinh, đối phương mới chỉ là sinh viên chưa tốt nghiệp, nhà mình tuy nghèo, ở trong núi, nhưng nhà tiểu Húc cũng ở quê, có lẽ điều kiện khá hơn nhà mình, nhưng nhà họ Lan còn có hai đứa con gái rất có tiền đồ, xét về mặt môn đăng hộ đối thì tiểu Húc không xứng với con mình, cho nên hẳn là tiểu Húc bám lấy Lan Duệ, không cần phải khiến ba của một đứa nghiên cứu sinh như mình phải để ý quan tâm nàg.

Nhưng Ninh Vũ thì khác.

Ninh Vũ là khách, thật sự là khách. Ở trước mặt khách khứa, Lan Quốc Hải cảm thấy nhất thiết không thể mất thể diện. Huống chi người khách này

lại là người đến từ thành phố, học đại học nổi tiếng, kiến thức rộng rãi. Lan Quốc Hải không muốn mất thể diện trước mặt người ta, để người ta chế giễu, cho nên ho khan một tiếng, vẻ mặt đã dịu xuống.

Lan Hình đưa tay sờ tóc Lan Duệ: “Tóc dài quá, nên cắt đi.”

Đứa em trai này thoát nhìn lỗ mãng, nhưng cũng thông minh. Cậu và hai người chị giống nhau, đều hiểu được tâm tư của ba mình, chẳng qua hai người chị bình thường cũng không làm trái ý ba, có đôi khi vì để ba mẹ vui vẻ mà việc không đúng cũng đều đồng ý thuận theo. Chỉ có hấn, đứa con trai cứng nhà họ Lan, ở chỗ này cũng nuôi dưỡng ít tính tình đàn ông, nếu cảm thấy thật sự không đúng thì cũng muốn nói vài câu.

Lan Duệ cũng không ngẩng đầu, vượt Phúc Tử, nói: “Bạn thi rồi bạn về nhà, bạn rộn đến quên mất. mấy ngày nữa để em lên trấn trên cắt tóc. Mai chị ba cũng sẽ về, chúng ta bàn xem mấy ngày tới nên đi chơi đâu đi.”

Lan Quốc Hải ở một bên nói chen vào: “Mấy đứa đi miếu Quan Âm đi. Đi lên núi, còn có thể rút quẻ.”

Kỳ thật Lan Quốc Hải không tin phật, những năm trước, ông bán tin bán nghi với thần quỷ, không tin nhưng không phủ nhận, ở nông thôn có rất nhiều truyền thuyết về quỷ quái, nhưng chính mắt nhìn thấy lại rất ít, Lan Quốc Hải chưa bao giờ thấy, cho nên cũng không nói được thiệt giả ra sao.

Sau đó lại có người ngoài thôn đến truyền giáo, truyền đạo Cơ Đốc, là một phái khác phật giáo, tin Chúa cứu thế thì không thể tin Phật. Người truyền giáo nói ba hoa chích choè đủ thứ, nói là tin Chúa cứu thế sẽ không sinh bệnh, tin Chúa cứu thế sẽ bảo đảm bình an, tin Chúa cứu thế nuôi heo sẽ mau lớn, trồng trọt bội thu.

Lan Quốc Hải liền tin. Năm đó, nuôi ba đứa con ăn học, ông cảm thấy mình mệt mỏi muốn chết, mà con người thì luôn cần tín ngưỡng.

Qua hai năm sau ông không tin nữa, bởi vì dù ông thành kính cầu nguyện, nhưng heo vẫn mắc ôn định, thu hoạch vẫn phải nhìn trời, thân thể vẫn bắt đầu suy sụp.....

Sau đó ông trực tiếp chẳng tin gì nữa. Người giáo hội đến truyền giáo cho ông, ông không tin, ông nói dù người ta nói gì cũng không tin. Người Giáo hội nói, sao có thể cái gì cũng không tin được?

Lan Quốc Hải lại trả lời ngoài dự đoán của mọi người: “Tôi tin, tin khoa học.”

Lời này trong lúc nhất thời trở thành lời nói có khí thế nhất ở chốn làng quê này. Tuy rằng sự hiểu biết của ông với khoa học cũng chỉ hạn hẹp ở hai chữ này mà thôi, nhưng ông tin khoa học, tin người đọc sách, nhưng không tin quỷ không tin thần. Thứ tín ngưỡng này trong quá trình ba đứa con đi học được nuôi dưỡng ngày càng trở nên kiên định, nhưng việc đó ở nông thôn cũng rất ít gặp.

Người trên núi đều tin quỷ thần, việc gì không thể giải thích đều nói là do quỷ thần, chuyện không thể làm được đều nói là ý trời, việc gì làm trót lọt lại nói là có thần linh phù hộ, bị bệnh thì là báo ứng do làm chuyện xấu.....

Nhưng Lan Quốc Hải lại tin tưởng một câu nói tuyệt đối không liên quan với khoa học: Phần mộ tổ tiên nhà họ Lan được mai táng tốt lắm, cho nên ba đứa con đều có tiền đồ.

Bởi vì lời ấy khiến ông hãnh diện, có cảm giác ưu việt hơn người khác một bậc. Cho nên ông nói để bọn trẻ đi miếu Quan Âm, kỳ thật cũng chỉ là muốn hoá giải bầu không khí vừa rồi. Ông không có nhiều thứ để nói, cũng chỉ có thể nói một câu như vậy.

Lan Duệ ha ha cười nghiêng đầu nhìn Lan Quốc Hải: “Ba không đi à?”

Đây chỉ là lời nói đùa thôi, hẳn biết Lan Quốc Hải chưa bao giờ đi lễ Phật.

Lan Quốc Hải khoát tay: “Mấy đứa đi đi.”

“Chị nghe chuyện ma bao giờ chưa?” Lan Duệ đứng dậy, trở lại bên cạnh tiểu Húc, kéo ghế đến trước mặt Lan Hinh, nói với Ninh Vũ.

Ninh Vũ gật đầu, tuy mẹ mất sớm, ba không kể chuyện ma, nhưng ở trong trường nghe bạn học nói không ít lần.

Lan Duệ lại kéo tiểu Húc qua, mấy người trẻ tuổi quây thành một vòng, Lan Duệ lại bắt đầu kể chuyện ma.

Ở quê nhiều nhất là chuyện ma quỷ. Ví dụ như mấy năm trước con nhà Hoàng nhị gia ở cuối thôn mắc bệnh lạ, cứ đến tối liền khóc, người lớn hỏi thì nói nói có người muốn đánh chết nó. Ai nấy thấy không ổn, liền mời một thầy pháp đến xem, nói trong nhà có quỷ. Sau đó Hoàng nhị gia sửa nhà, lúc phá tường đất ra thì phát hiện một cái đầu lâu trong đó, lại gọi người đến làm lễ cúng bái, khi sửa phòng thì đổi hướng, bệnh của đứa bé đó liền khỏi như kỳ tích.

Hay lại nói nhà Ngô Đại Bảo phát hiện rắn, sau khi đánh chết thì nhà hẳn lại xảy ra việc quái lạ.

Những việc đó Lan Hinh đều đã nghe kể, nhưng tiểu Húc và Ninh Vũ nghe lại kinh hồn táng đảm. Tiểu Húc túm tay áo Lan Duệ, Ninh Vũ ôm cánh tay Lan Hinh. Lan Duệ kể sinh động như thật, Lan Hinh liền cười: “Đừng dọa các nàng nữa.”

Lan Quốc Hải cũng cười hân: “Chỉ biết kể mấy thứ tà môn ngoại đạo gì đó.”

Đội một lát bà Lan rất nhanh dọn dẹp xong đi ra khỏi bếp. Chuyện ma cũng liền kết thúc.

Má Vương tựa hồ đã ở đứng trên lầu nhà mình quan sát hồi lâu, thấy bà Lan đi ra liền rất nhanh chạy tới.

Dân quê có một thói quen, thích tới thăm nhà, nhưng ngoại trừ lúc nhà người ta ăn cơm. Cho nên trời tối, khi Lan Hình về tiếng chó sủa vang cả núi sớm đã khiến mọi người biết có khách đến nhà họ Lan. Nhưng là thời gian ăn cơm, cho nên mọi người vẫn chủ động tránh.

Nhà má Vương chỉ cách nhà họ Lan một lô đất. Hai đứa con nhà bà làm nghề khơi thông cống thoát nước ở thành phố, tuy bận với mệt nhưng cũng kiếm được tiền, cho nên năm trước đập căn nhà cũ của hai vợ chồng bà, sửa lại thành một căn nhà nhỏ hai tầng, nói là hai anh em mỗi người một tầng, lại xây hai căn phòng bên cạnh nhà, đó là truyền thống của người miền núi, một gian là nhà bếp, một cái khác là chuồng heo, phía trên chuồng heo dùng gỗ làm thành gác mái, chỉ cao nửa người, có thể để chứa củi.

Chuồng heo và phòng bếp cũng chỉ là gian nhà trệt một tầng, cho nên má Vương đứng trên lầu có thể trực tiếp đứng trên nóc nhà trệt nhìn thấy con dê trước cổng nhà họ Lan.

Bà Lan nhiệt tình tiếp đón má Vương, lại bưng ghế ra. Mọi người chào hỏi, má Vương và bà Lan ngồi cùng nhau, lần lượt thấp giọng nói chuyện phiếm.

Đêm ở quê trừ tiếng ếch kêu cũng chẳng có mấy thanh âm, cho nên dù thấp giọng nói cũng chưa chắc không bị ai nghe thấy.

Lan Hình tựa vào ghế cười khỏ. Má Vương lại cùng mẹ nhắc tới người họ hàng làm quân nhân kia.

“Chúng ta đi tắm đi.” Lan Hình cảm thấy có chút mất hứng, đưa tay vỗ vỗ Ninh Vũ, đi một đường xóc nảy lâu như vậy, trên người bẩn thỉu, nếu không phải vì nhập gia tùy tục thì chỉ sợ vừa đến nhà Ninh Vũ cái gì cũng không làm, trước hết đi tắm đã.

Ninh Vũ gạt đầu thật mạnh, tắm rửa là bắt buộc, nếu không nàng sẽ không chịu nổi.

Bà Lan nghe nói thế lập tức đứng lên: “Để mẹ đi nấu nước cho hai đứa.”

Lan Hình cười đứng lên ấn mẹ mình trở lại ghế: “Mẹ và má Vương nói chuyện đi, để con, mẹ bận rộn cả tối rồi.”

“Có biết để khăn tắm ở đâu không?” Bà Lan tiếp tục quan tâm hỏi.

“Con biết mà, mẹ đừng quản. Con sẽ lo cho em ấy.” Lan Hình nói.

Nhà họ Lan hơi khác nhà người khác, nhà người khác bình thường bếp sẽ ở phía trước, mà nhà họ Lan thì lại ở phía sau, cũng là chuồng heo nối với bếp, bên cạnh là một cái sân có tường vây. Trước kia cái sân thành không có tường bao, hai năm qua trong nhà đã khá lên nhiều, hai ông bà liền mượn thợ ngói, mua gạch, xây một cái tường bao quanh sân. Bùn đất cũng đã trở thành bê tông, cho nên cửa sau vừa đóng, khoảng sân liền rất im ắng.

Lan Hình múc nước dưới giếng lên, lại vào bếp nhóm lửa. Ninh Vũ thấy động tác của cô thuần thục, cũng định lên hỗ trợ. Nhưng vừa nhét củi vào lò thì bịt kín đường, lửa liền tắt, khói mù mịt, khiến Ninh Vũ bị sặc ho không thở nổi, đến khi mắt đầy lệ mới hoãn xuống.

Lan Hình không nhanh không chậm dùng kẹp gấp than ném vào lò, lại quạt quạt, lửa bùng lên, cô cúi người chỉ Ninh Vũ, nhưng Ninh Vũ lại nường theo ánh lửa nhìn cô chăm chăm.

“Nhìn cái gì?” Lan Hinh mỉm cười, ánh lửa chiếu sáng mặt cô, Ninh Vũ cảm thấy rất đẹp.

“Chị đẹp quá.” Ninh Vũ tán thưởng phát ra từ nội tâm.

Tựa hồ về đến nhà, hoàn cảnh mà mình chưa hề kể, rồi trách nhiệm, nghĩa vụ, những ánh mắt quanh mình tựa hồ lại đột nhiên quét qua, cuộc sống lại trở về cái vòng luẩn quẩn khó thoát nổi. Nghe Ninh Vũ nói thế, Lan Hinh giật mình một chút sau đó cười: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Ninh Vũ hơi ngửa đầu hôn lên má Lan Hinh, nói nghiêm túc: “Em nói thật đó.”

Lan Hinh cười không trả lời, kéo một cái ghế gỗ nhỏ ngồi xuống, chậm rãi thêm lửa cho bếp.

Ninh Vũ nói: “Trong lòng em, trên núi vốn là một nơi rất đơn thuần, suy nghĩ của mỗi người đều rất đơn giản, không phức tạp như trong thành phố, nhưng em nhận ra, tựa hồ không phải vậy.”

Lan Hinh nghiêng đầu nhìn Ninh Vũ, ánh mắt Ninh Vũ có chút phức tạp, tựa hồ trộn lẫn đau lòng cùng lo lắng, ánh mắt ấy khiến lòng Lan Hinh có chút run rẩy.

Mà Ninh Vũ lại đưa tay ôm lấy khuôn mặt Lan Hinh: “Em yêu chị, sẽ cùng chị sống một cuộc sống hạnh phúc.”

Ánh lửa lấp lánh, Ninh Vũ nhìn thấy đôi mắt Lan Hinh trong thoáng chốc đã ươn ướt.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Xao Động

Nước sôi được đổ vào thùng tắm gỗ, rồi lại được đổ thêm nước lạnh, Lan Hinh thử độ ấm của nước, sau đó vắt khăn tắm của Ninh Vũ lên dây treo quần áo trong sân. Cô gọi Ninh Vũ: “Tắm đi, tôi ra ngoài.”

“Hả? Tắm ngay ở đây á?” Ninh Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, đây là sân sau nhà họ Lan, có tường vây bao quanh, nhưng không có nóc nhà, hoàn toàn lộ thiên. Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn ngôi nhà của má Vương, nằm chình ình ở đó, cũng may bên hướng về nhà họ Lan không có cửa sổ, mà đứng ở phần tầng trệt kia lại không nhìn được bên này. Nhưng nhà của Lan Hinh xây dựa vào vách núi, tuy phía sau nhà là rừng trúc cao cao, nhưng nếu trên sườn núi có người thì cũng không biết có thể nhìn thấy nơi này hay không.

Lan Hinh thấy Ninh Vũ hết nhìn đông lại nhìn tây, cười nói: “Giờ này ở trên núi không có ai đâu, hơn nữa có rừng trúc chắn nên không thấy bên này, em đừng bật đèn, cho dù thực sự có người cũng sẽ không thấy em. Trong nhà vệ sinh nhiều muỗi lắm, hơn nữa lại mùi, không thoải mái. Tôi đóng cửa sau lại giúp em, người đằng trước cũng sẽ không tiến vào.”

“Nhưng mà.....” Ninh Vũ không cời đồ, túm lấy áo Lan Hinh không buông.

“Ừ?”

“Em sợ.....” Ninh Vũ nói rất nhỏ, hơn nữa mặt nhăn nhó nhó.

“Sợ cái gì?” Lan Hinh tò mò, tắm một cái thôi thì có gì mà sợ.

“Sợ ma.....” Thanh âm của Ninh Vũ càng nhỏ, nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Bất quá Lan Hinh vẫn nghe thấy, cho nên phì cười một tiếng: “Làm gì có ma chứ, em bắt một con cho tôi xem đi.”

“Nhưng em sợ thật mà, đây là ở sau núi, Lan Duệ nói còn có bãi tha ma...âm u lăm.....” Mấy câu chuyện ma Lan Duệ vừa kể giờ phút này hiện lên trong đầu, hơn nữa nàng có sức tưởng tượng phong phú, tự động hiện lên hình ảnh mấy con ma quỷ xem trong ti vi, lúc này Ninh Vũ càng nói càng sợ, ngọn núi đen sì đằng sau tựa hồ như thể thật sự có vô số quỷ hồn ẩn núp ở đó, tùy lúc có thể nhào ra.

Lan Hinh cười, đưa tay cởi áo phông của Ninh Vũ ra, ôn hoà nói: “Để tôi ở lại trông chừng cho em.”

“Tắt đèn đi.” Ninh Vũ bị Lan Hinh cười có chút ngượng ngùng, bĩu môi, đến nói chuyện cũng không rõ ràng.

“Là sợ người khác thấy, hay sợ tôi nhìn thấy?” Lan Hinh trêu chọc, sau đó đi đến vách tường tắt đèn.

Ngọn đèn trên bức tường phía nhà sau chỉ chiếu sáng được chừng hai mươi lăm ô gạch, không sáng, nhưng lúc này vừa tắt, khoảng sân sau lập tức bị đêm tối xâm chiếm, chỉ còn sót lại chút ánh sáng trên bầu trời. Mắt còn chưa kịp thích ứng bởi bóng tối, hơn nữa bỏ kính ra mắt Ninh Vũ không tốt lắm, đèn vừa tắt, ngay cả Lan Hinh nàng cũng không nhìn thấy, cơn sợ hãi vừa mới hạ xuống trong lòng lại đột nhiên trào dâng: “Hinh? Chị ở đâu?”

Thanh âm của Ninh Vũ rất nhỏ, đáng thương vô cùng. Lan Hinh không dám dọa nàng, vừa đi đến bên cạnh nàng vừa trả lời: “Đừng sợ, tôi ở đây. Ở bên em lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên tôi biết em nhát gan đến thế.”

“Ah.....” Ninh Vũ ngốc ngốc trả lời, cởi quần áo ra.

Lan Hình đứng bên cạnh giúp nàng treo quần áo vừa thay treo lên dây phơi phần áo, lại dùng gàu múc nước giúp nàng gội đầu.

Đã ở bên nhau hơn một năm, lúc ở thành phố đôi khi hai người cũng cùng nhau tắm rửa, giúp nhau chà lưng, đôi khi còn nghịch ngợm đùa giỡn trong phòng tắm một trận. Trong ký ức đều là sự sung sướng cùng thoải mái. Duy chỉ mỗi lúc này đây, Ninh Vũ lại có một thứ cảm giác khắc sâu khác lạ.

Một cảm giác khắc sâu trong lòng không biết phải miêu tả thế nào. Có lẽ vì ở một đêm chỉ le lói chút ánh sáng trên bầu trời, không có ánh đèn đường, không có dòng xe cộ, chỉ có con đường núi uốn lượn gập ghềnh đi tới thế giới bên ngoài ngọn núi, ở một khoảng sân lộ thiên trong một ngôi nhà mà Ninh Vũ vốn chưa bao giờ tưởng tượng ra. Đêm tối bao trùm hết thảy, thâm trầm mà bí ẩn xoay xung quanh mình, mỗi khi gió núi lướt qua, làn da ướt nước như được tinh linh của ngọn núi vuốt ve, mà cõi lòng vừa tràn ngập mới lạ đan xen với sợ hãi, da thịt trần trụi tự do cùng nguy cơ bản năng khiêu khích lẫn nhau, còn có sự im lặng của thế giới xung quanh giao hoà cùng sự sôi trào trong nội tâm chung một chỗ, tạo thành một niềm xao động khó có thể nói thành lời.

Chị ấy ở ngay bên cạnh, không nhanh không chậm múc nước, dịu dàng đổ lên người mình, bóng đêm khiến mình không thấy rõ được ánh mắt chị, nhưng lại vẫn có thể cảm nhận được phần tâm ý mềm mại ấm áp ấy. Trái tim của Ninh Vũ “thình thịch” đập vội, cảm xúc phập phồng suốt mấy ngày nay ở khoảnh khắc này đã biến thành một sự rung động khó có thể kiềm chế nổi.

Trước khi lên núi, kỳ thực Ninh Vũ vừa có chút sợ hãi lại có phần khát khao, bởi vì sẽ phải gặp người nhà của cô. Sau lại cảm thấy có chút mỏi mệt muốn rời đi, bởi vì những thứ vốn nghĩ rất chất phác cùng đơn giản chẳng qua cũng chỉ là phán đoán của mình, những khúc mắc ở ngọn núi này tựa

hồ vượt quá sự tưởng tượng của mình. Mà khoảnh khắc này, Ninh Vũ lại đột nhiên tràn ngập mong mỏi đối với cuộc sống ở nơi đây....

Thì ra, những ảo tưởng trong lòng mình đối với ngọn núi này vốn đến từ hơi thở của Lan Hinh. An tĩnh, dịu dàng, thân nhiên, mà lại lắng đọng sâu thẳm.....Đây không phải là sự miêu tả đối với những người miền núi, mà là sự đặc tả về Lan Hinh.

Đầu đã gọi xong, Lan Hinh ôn nhu xối nước giúp nàng, Lan Hinh còn chưa kịp tẩy hết xà phòng trên tóc nàng, Ninh Vũ liền cứ như vậy toàn thân ướt đẫm giang tay ôm Lan Hinh vào lòng.

Nước trên tóc rơi trên bả vai Lan Hinh, rất nhanh liền ướt một mảng, chiếc áo thun mỏng manh đã bị nước trên người Ninh Vũ làm ướt, lành lạnh. Lan Hinh một tay cầm gàu múc nước, một tay vuốt ve lưng Ninh Vũ: “Làm sao thế?”

“Nếu chúng ta có thể ở ngọn núi này có một ngôi nhà, giống thế này, lộ thiên, có thể nhìn thấy sao, có thể cảm nhận được gió núi, chỉ có chị và em, như thế thì thật tốt.” Ninh Vũ hôn lên cổ Lan Hinh: “Em đột nhiên phát hiện, em rất muốn chị. Tim em đập nhanh đến nỗi như sắp vọt ra khỏi cổ họng ý.” Nàng dán sát bên tai Lan Hinh thì thầm, thanh âm khàn khàn như bị đè nén, lại như muốn nuốt sạch người ta.

Lan Hinh bị Ninh Vũ dọa hoảng sợ: “Sao lại đột nhiên nổi điên thế?”

“Thật sự hơi điên mà.” Ninh Vũ buông Lan Hinh ra, cười nói: “Điên rồi, cũng chỉ có chị mới có thể khiến em phát điên.....”

Lan Hinh giúp nàng gội sạch xà phòng, Ninh Vũ đón lấy chiếc gàu trong tay cô: “Để tự em làm đi, chị ở cạnh em là được.”

Lùi lại một bên, Lan Hinh lẳng lặng nhìn Ninh vũ trong bóng đêm, trái tim của cô kỳ thật cùng đập “thình thịch” theo nàng.

Cách cánh cửa, tiếng của bà Lan lại vang lên: “Hai đứa vẫn ổn chứ?”

Thời gian nhóm lửa đun nước quá lâu, bà Lan có vẻ quan tâm, trò chuyện cùng má Vương một lúc vẫn quyết định chạy vào xem, bất quá cửa sau đóng, chỉ có thể đứng ngoài gọi.

“Đang tắm ạ, con ở đây trông chừng tiểu Vũ, em ấy không quen cho lắm, sẽ ổn ngay thôi.” Lan Hình nói vọng ra, nhớ tới lời Ninh Vũ mới nói, có cảm giác yêu đương vụng trộm suýt nữa bị bắt, vì thế tim đập càng vội.

Ninh Vũ nghe thấy bà Lan hỏi cũng giật nảy mình, chiếc gàu trong tay suýt chút nữa bị ném xuống đất.

Bà Lan dặn dò: “Nhớ để nước nóng một chút, đừng để bị cảm.” Sau đó liền đi ra ngoài.

Hết thấy an tĩnh lại, Lan Hình tựa vào tường cười: “Em làm chị sợ đó.”

“Là bị mẹ vợ dọa sợ thì có!” Ninh Vũ cũng nhẹ nhàng thở ra, có điều cũng không dám dùng dằng nữa, vội vàng tắm rửa, mặc quần áo, lại bật đèn lên, đun một bồn nước nóng cho Lan Hình tắm rửa.

Dựa theo lời Lan Hình dặn dò, Ninh Vũ ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, nếu không người khác sẽ thấy rất kỳ quái.

Một bên lau tóc, một bên đến nhà trước, lúc này trên ghế dài giữa nhà ngồi đầy người, trừ người nhà họ Lan cùng má Vương, Liêu tam gia cũng tới, đương nhiên còn có mấy người hàng xóm.

Ngọn đèn bên ngoài cửa lớn nhà họ Lan cũng được thắp lên, chiếu sáng tầm bốn mươi viên gạch, sáng hơn phía sân sau không ít. Đây là do Lan Quốc Hải mới thay năm trước, bởi vì trong nhà đông người hơn, mà những lần hàng xóm ghé chơi cũng nhiều, trước nhà phải sáng sủa một chút mới được.

“Nhà mọi người có khách à.....” Một bác gái nhìn thấy Ninh Vũ liền hỏi bà Lan.

“Đúng thế, bạn của Lan Hinh, lớn lên trong thành phố, chưa bao giờ sống trên núi, lần này theo Lan Hinh về chơi.” Bà Lan giới thiệu với hàng xóm.

“Con cái nhà ai xinh xắn quá.” Bác gái nhìn Ninh Vũ cảm khái.

“Dạ chào bác!” Ninh Vũ thực lễ phép chào hỏi bác gái kia, bất quá lời chào kiểu này có phần không hợp thời. Ở trên núi rất ít nghe được hai tiếng “nhĩ hảo*”. nhất là dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, còn nghiêm túc nói ra lời.

(*lời chào phổ biến ở bên, bạn nào ko hiểu thì mình cũng ko biết giải thích sao nữa :SS)

Bác gái kia ngần người: “Ồ, mấy đứa trẻ ở thành phố quả nhiên khác biệt, ngoan quá, lại lễ phép, nhà con ở đâu? Có xa không? Đến vùng núi này ở có quen không?”

Ninh Vũ thông thả trò chuyện cùng bác gái kia, mà người ta tựa hồ đặc biệt thích thú, trò chuyện tán gẫu.

Lúc Lan Hinh đi ra Ninh Vũ thăm thử phào, được cứu rồi. Bác gái này như thể tra hộ khẩu, hỏi từ tên tuổi, quê quán, trong nhà có mấy người, đang làm gì, học ở đâu, học ngành gì đều hỏi qua một lượt, bây giờ đã bắt đầu hỏi qua chuyện yêu đương.

Lan Hinh đã thay quần áo, mái tóc ẩm ướt, ở nhà không có máy sấy tóc, chỉ có thể để khô tự nhiên. Ninh Vũ đưa khăn lau tóc của mình cho cô: “Lau nhiều vào, nếu không ngủ mà chưa khô thì sẽ đau đầu lắm.”

Ninh Vũ nói chuyện với Lan Hình, bác gái cũng rất cục ngừng nói. Bất quá Lan Hình nhìn vị trí bác gái đó và Ninh Vũ ngòì là biết hai người đang nói chuyện. Cô vừa lau tóc vừa nghiêng đầu nhìn Ninh Vũ, Ninh Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lan Hình quay đầu cười nói với bác gái kia: “Nhị Bảo hiện tại thế nào rồi ạ?”

Cái máy hát của bác đó lại lập tức mở lên: “Ai dà, nói đến Nhị Bảo nhà dì ấy à...Thằng bé hiện tại bận lắm, lâu thật lâu cũng không trở về một lần.”

“Vì sao thế?” Lan Hình vừa lau tóc vừa hỏi.

“Nó xin làm lính tình nguyện, không giống những người tham gia quân ngũ hai năm rồi về, nó ở bộ đội lâu hơn một chút. Lãnh đạo của nó thích nó lắm, nói nó có tài, có năng lực, hướng dẫn tân binh cũng rất khá. Mấy bữa trước nó vừa gọi về nói ở bộ đội đưa nó đi học tập. Dì thật không ngờ, nó không ăn học nhiều lắm mà lại có tiền đồ như thế.....” Bác gái vui tươi hơn hờ nói.

“Là dì có phúc.” Lan Hình thuận miệng khen tặng.

“Nhị Bảo nhà chúng ta mặc vào một thân quân trang, đẹp trai lắm, nó nói chờ xuất ngũ sẽ ở lại thành phố không về đây nữa, mua nhà ở đó, quân đội sẽ sắp xếp công tác, hơn nữa đám chiến hữu đã xuất ngũ cũng sẽ giúp đỡ, dù đi làm hay buôn bán đều có đường cả.” Bác gái đắc ý nói xong, lại vỗ mạnh đùi một cái: “Nhưng nó cả ngày đều ở quân ngũ, cũng không được gặp đứa con gái nào, việc này thật đúng là khó xử chết người.....”

Bác gái này còn chưa nói xong, má Vương ở bên kia đã lớn tiếng chen vào: “Nhị Bảo chỉ là lính tình nguyện mà thôi, còn sớm lắm, đứa con của cậu tôi ấy à, tốt nghiệp trường quân đội, là quân nhân, quân hàm trên vai đeo nhất tinh đó. Hai ngày nữa sẽ tới đây chơi.”

Lời má Vương nói không biết có ý gì, bất quá bác gái kia vừa mới nói đến nước miếng tung bay len lén cảm hận lườm bà một cái, nói vài câu không liên quan rồi đi mất.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Một Đêm Ở Nông Thôn

Náo nhiệt ồn ào mãi đến tận đêm khuya mới kết thúc. Cảm giác ngày ngày say đã sớm qua, nhưng khuôn mặt đen đúa của Lan Quốc Hải vẫn hơi nhuộm hồng. Không phải do nóng, cũng không phải say, mà là vui vẻ. Cả đời Lan Quốc Hải chưa làm được gì to tát, nhưng hàng xóm láng giềng trong vòng mười dặm mỗi khi gặp ông đều phải nhìn bằng ánh mắt tôn trọng, mang theo chút hâm mộ cùng ghen tị gọi một tiếng “Lan lão thái gia.” Nguyên nhân đương nhiên là vì ba đứa con nhà ông rất có tương lai. Sinh viên đó, thậm chí còn tận ba đứa! Có thể nào không khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa cho được? Nay lợi hại hơn là, trong số ba đứa còn có tận hai đều là nghiên cứu sinh.

Hai năm qua, Lan Quốc Hải cảm thấy sống lưng mình ngày càng cứng rần. Sau khi Lan Hình tốt nghiệp lại mở quán cơm, ông cảm thấy có phần doạ người, nhưng trong nhà cũng không có cách nào, nhưng hiện tại Lan Gia đã tốt nghiệp, là nghiên cứu sinh, mỗi tháng có thể kiếm được hơn bảy ngàn. Trong núi đã sớm truyền xa. Lan Quốc Hải cảm thấy lòng mình cũng sáng sủa hơn, những ngày chịu khổ đã qua, nay đã được nhận lấy sự đền đáp tốt đẹp nhất.

Huống chi hiện tại, ông nghiêm nhiên trở thành ân nhân của nhà họ Liêu. Mỗi khi Liêu tam gia nhìn thấy ông đều có phần cung kính. Lúc ông giúp đỡ Liêu tam gia, cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nhớ lại năm đó mình đi dọc từ đầu núi đến cuối núi, tới từng nhà ăn nói khếp nép vay tiền, những tháng ngày đó mỗi khi nhớ lại đều thấy đau đớn.

Liêu tam gia cũng chẳng được ăn học gì, nhưng lại rất cứng đầu, Liêu tam gia cũng sùng bái người đọc sách, nay cũng đi theo con đường của ông

ngày trước, trong núi này người ta cũng bắt đầu giàu có hơn, nhưng Liêu tam gia vẫn khó có thể vay tiền. Đây là sự vũ nhục đối với người đọc sách. Lan Quốc Hải nhìn không chịu được, ông liền siết chặt tay lấy tiền cho Liêu tam gia vay, mắng chửi La tam nhi cái loại người đuổi Liêu tam gia ra khỏi cửa, nói bọn họ vô lương tâm!

Khi ông mắng những lời này rất đúng lý hợp tình, là mắng La tam nhi, cũng mắng những người năm đó khi mình vay tiền, rõ ràng có tiền cũng không nguyện cho mình vay tiền. Cho nên ở trước mặt Lan Hinh và Lan Duệ, trước mặt hàng xóm, Lan Quốc Hải thường xuyên nói: “Những năm mấy đứa đi học, trong nhà không có nổi cái nồi, lúc khai giảng không có tiền đóng học phí, là do nhà người này người kia cho chúng ta mượn tiền, làm người phải nhớ tình nghĩa, uống nước nhớ nguồn.”

Lời này Lan Quốc Hải nói rất nhiều năm, cho nên ân tình của những người trong thôn đã cho mượn tiền, ba đứa trẻ nhà họ Lan đều nhớ rõ. Đó là nợ tình nghĩa phải trả.

Nhà họ Lan có ba gian phòng, trước kia một gian là của hai ông bà, một phòng của Lan Duệ, còn một phòng của Lan Hinh và Lan Gia. Bởi vì có khách nên phải sắp xếp lại.

Lan Quốc Hải ngủ cùng Lan Duệ, bà Lan ngủ cùng tiểu Húc, Ninh Vũ ngủ cùng Lan Hinh. Người miền núi không giống trong thành phố, khách đến chơi có thể ở lại thì ở, không thể ở lại thì tới khách sạn. Khách đến miền núi không để ý được nhiều như vậy, chỉ có thể cùng lăm tách nam nữ ra, như vậy là ngủ được rồi. Bà Lan phân chia như vậy cũng là do cân nhắc đến việc Ninh Vũ là khách, mà tiểu Húc là con dâu nên cũng không xem như người ngoài, cho nên để Ninh Vũ thân quen với Lan Hinh ngủ cùng nhau.

Ninh Vũ thầm thở phào, phải biết nếu để nàng ngủ cùng người khác thì chỉ sợ suốt đêm sẽ trợn trắng mắt thức đến sáng.

Giường là giường gỗ, gỗ bách tốt nhất có sẵn trên núi, chặt mấy cây về là được, chỉ cần mượn thợ mộc trong thôn vai vác dụng cụ đến nhà làm mất hai ngày là đóng xong cái giường, bất quá đây là chuyện hơn hai mươi năm trước, khi đó Lan Quốc Hải mới kết hôn, tiền công cho thợ mộc cũng rất ít, bao luôn cơm, tiền công cũng chỉ có mấy đồng.

Giường cũ nhìn thì xấu, nhưng dùng bền, hai mươi năm sau vẫn vững vàng chắc chắn, chỉ là màu vàng của gỗ càng đậm hơn, giường trong thành phố trải nệm lên trên, còn giường ở miền núi lại trải tre, rồi lót một lớp rơm trên đó, rồi trên cùng là tấm chiếu trúc đã hơi không còn nguyên vẹn. Tre vót không kỹ, khoảng cách giữa xà ngang của giường cũng rộng, người nằm trên đó thấy không bằng phẳng, hơn nữa rất cứng, cũng may giường Ninh Vũ ngủ ở trường tuy bằng phẳng, nhưng đệm cũng mỏng, cứng vậy nàng vẫn có thể ngủ, chỉ có điều gối đầu cứng đến kỳ lạ, nàng lật người hai cái, vẫn cảm thấy cổ đau.

Chờ Ninh Vũ nằm xuống, Lan Hinh mới dùng quạt hương bồ đuổi muỗi, sau đó buông màn, cẩn thận kiểm tra một chút xem còn quên gì không, sau đó mới từ chỗ hở trên màn vươn tay ra tắt đèn.

Căn phòng nhất thời lâm vào bóng tối, Lan Hinh dịch người mấy lần cũng chưa tìm được một vị trí hơi thoải mái để gối đầu.

Lan Hinh sớm biết Ninh Vũ ngủ không quen chiếc gối không mềm mại, lại bọc tấm vải rách nát kia, liền đưa tay kéo nàng vào lòng, để nàng tựa đầu trên hõm vai của mình.

Ninh Vũ lại chỉ hưởng thụ nhu tình một lát liền lù lị lại.

“Làm sao thế?”

“Sợ đè chị bị thương.” Ninh Vũ nói. Hai người khi ngủ vẫn đều là Ninh Vũ ôm Lan Hinh, cho tới giờ Ninh Vũ cũng chưa từng nằm trong lòng Lan Hinh ngủ. Nàng luôn cảm thấy cơ thể gầy yếu đó của Lan Hinh không chịu

nổi bị mình đè, lúc còn tỉnh thì không sao, chỉ sợ mình ngủ rồi đè Lan Hinh hỏng mắt.

“Sợ em ngủ gối này bị sái cổ.” Lan Hinh nhẹ giọng nói, cho dù là mình hiện tại thi thoảng về một chuyến cũng không ngủ quen gối này.

“Vậy khỏi cần gối.” Ninh Vũ lấy gối ra, nằm thẳng. Có chút không quen, bất quá đây là nhà Lan Hinh, dù không quen thế nào cũng phải học.

Ninh Vũ nằm một lúc liền ôm Lan Hinh: “Trước kia ở nhà chị đều ngủ thế này à?”

Lan Hinh gật gật đầu, đôi môi mềm mại cọ cọ lên cổ Ninh Vũ. Ấm áp, mềm mại, Lan Hinh cảm thấy thực hưởng thụ.

“Chúng ta tìm thời gian đến thành phố một chuyến, mua một ít vật dụng trên giường về đi.” Ninh Vũ xoay xoay đầu, lần đầu tiên ngủ không có gối, cả đầu như ngứa ra sau, cảm giác có phần là lạ.

Lan Hinh nép sát vào Ninh Vũ, chân cũng áp lấy đùi nàng: “Không cần.”

“Vì sao?” Ninh Vũ hơi nghiêng đầu, nhìn Lan Hinh.

Lan Hinh nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Ba mẹ đều quen dùng loại gối cứng này, năm kia tôi về có mua một cặp gối mới cho họ, kết quả ba mẹ ngủ một đêm, nói là bị sái cổ. Ba còn nói tôi hiện tại không chịu khổ nổi. Cho nên, chúng ta tạm chịu đựng mấy hôm đi.”

“Vậy cứ làm theo ý chị đi.” Ninh Vũ bỏ qua cho ý tưởng ban đầu. Suy nghĩ của hai ông bà nhà họ Lan mặc dù có lúc nàng không thể hiểu được, nhưng Lan Hinh là con gái của họ, mình chỉ cần nghe theo lời chị ý là được.

“Có phải cảm thấy rất nhiều việc mà người miền núi làm em không thể giải thích được, đúng không?” Lan Hinh hơi mệt. Suốt hai đường vất vả, cô cũng thấy mệt mỏi.

“Cũng không sao, em nghe lời chị là được.” Ninh Vũ nhẹ giọng nói.

Đêm hè ngắn kỳ lạ, chưa đến sáu giờ trời đã tờ mờ sáng, bà Lan liền rời khỏi giường, chăm heo ở sân sau, sau đó nấu cám heo, lại nhóm lửa bắt đầu làm bữa sáng. Hơn sáu giờ trời sáng rõ, Lan Quốc Hải cũng dậy, trên bờ đê đã bắt đầu vang lên tiếng vót tre rào rào. Đây cũng không phải thời tiết tốt để đan sọt, mùa thịnh vượng để đan sọt thật ra là mùa đông, tre trúc để đan sọt ở mùa đông không dễ bị côn trùng cắn, hơn nữa mùa đông người muốn mua giỏ tre, rồi để làm hàng tết cũng nhiều. Nhưng lúc này lúa mỳ và cải dầu đều đã thu hoạch xong, lúa vừa mới trở bông, cánh đồng ngô trên núi cũng vừa mới đâm trồi. Cũng không có nhiều việc để kiếm sống, Lan Quốc Hải liền lại bắt đầu làm mấy món đồ thủ công.

Bảy giờ, bà Lan đã nấu xong cám heo, cũng làm cơm đầy đủ, lần lượt vào phòng gọi tụi nhỏ rời giường.

Ninh Vũ có chút không mở nổi mắt, tối hôm qua ngủ cũng không ngon, đến rạng sáng hai ba giờ mới mệt quá nên mơ màng ngủ. Vậy mà mới bảy giờ đã bị đánh thức, quả thật có chút khó xử.

Lan Hinh nghiêng người vỗ vỗ má Ninh Vũ: “Dậy nào.”

Ninh Vũ nhích lại gần Lan Hinh: “Ngủ tiếp một lát đi mà...buồn ngủ quá.”

“Không được, dậy đi, ba mẹ tôi không thích những người ngủ nướng.” Lan Hinh hôn lên trán Ninh Vũ.

Ninh Vũ dụi dụi mắt, gian gian trợn mắt: “Ah...sao sớm vậy.”

“Quen rồi.” Lan Hia xoa xoa má Ninh Vũ: “Mắt em sưng lên kìa.....”

“Hình như ngủ không có gối sẽ bị vậy. Nhìn khó coi lắm à?” Ninh Vũ gian nan ngồi dậy, Lan Hinh đã thay quần áo, rồi lấy quần áo của Ninh Vũ tới đưa cho nàng.

“Cũng được mà.” Lan Hinh giúp Ninh Vũ mặc quần áo, nhin không được hôn nàng một cái.

Rửa mặt đánh răng xong xuôi, bà Lan đã dọn bữa sáng lên bàn, có cháo và củ cải muối. Cháo nấu cũng không đặc lắm, nhưng củ cải cay cay ngọt ngọt, ăn kèm cháo là tuyệt vời.

Ninh Vũ vừa mới thoát khỏi cơn buồn ngủ không khỏi khen ngợi bữa sáng một phen, khiến bà Lan càng thích cô bé đáng yêu này.

Cơm nước xong, đến trước nhà, Ninh Vũ không khỏi hít sâu một hơi, không khí trên núi sáng sớm rất tươi mát, vàng thái dương đỏ rực vừa hiện lên trên triền núi cũng đã rực rỡ chói mắt, mãi cho đến khi khiến dãy núi đen mịt mùng tối qua ánh lên sắc xanh lục dạt dào. Gió núi mang theo cảm giác man mát, thấm đẫm hương vị ngọt ngào ướt át của sương sớm.

Lan Quốc Hải sẵn ống quần cũ sờn vải lên đến đầu gối, loan đao trong tay linh hoạt chia ống tre ra làm hai phần bằng nhau, lại xẻ hai mảnh tre thành những miếng tre mỏng độ dày đều nhau. Phần vỏ xanh bỏ qua một bên, phần màu vàng ở giữa đặt một bên, còn lớp trong cùng thì ném qua một bên làm củi lửa.

Ninh Vũ chưa bao giờ thấy tay nghề như thế, liền lấy một chiếc ghế nhỏ tới ngồi bên cạnh Lan Quốc Hải, nhìn đôi bàn tay to lớn đen nhánh không biết có bao nhiêu vết nứt nẻ linh hoạt tung bay, không khỏi cảm khái một phen.

Lan Quốc Hải được khen ngợi, tâm tình cũng khoái trá, kể cho Ninh Vũ quá trình mình học nghệ năm đó, lại nói một lượt cách thức cùng chỗ quan trọng trong quá trình đan sọt.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, bà Lan đã đeo tạp dề chạy ra khỏi phòng tới gần: “Ông à, còn chưa giết gà sao? Đợi lát nữa sẽ trễ đó.”

Lan Quốc Hải phui phui tay, ném đồ đang làm qua một bên: “Bắt gà chưa?”

“Bắt rồi, ông không ra tay thì ai dám giết chứ. Cũng không biết Gia Gia về lúc nào, nếu sớm thì không chừng có thể cùng ăn cơm trưa.” Bà Lan lẩm bẫm.

“Sớm, chắc chắn sớm thôi.” Lan Quốc Hải vui vẻ, nửa đùa nửa thật nói: “Ngồi máy bay đến nơi lạ lắm.”

“Không biết có bay qua thôn mình không nhỉ.” Bà Lan vừa nói vừa ngâng đầu nhìn trời.

“Nếu bay ngang qua thì bảo phi công tạm dừng một cái được không?” Lan Quốc Hải vừa nói vừa cầm dao, năm con gà đã bị trói cánh và chân lên.

“Ông cho là tôi lạc hậu cái gì cũng không hiểu hả? Còn tạm dừng một cái nữa.....”

Hai ông bà ở phía nhà sau bận rộn, Lan Hình và Lan Duệ đều tự dẫn theo bạn gái ở phòng trước trò chuyện.

“Gia Gia bay mấy giờ?” Lan Hình hỏi Lan Duệ.

“Rạng sáng, chị ấy nói tính toán có thể kịp chuyển xe đầu tiên đến thị trấn, bắt quá từ trên trấn về đây còn mất mấy tiếng, Hơn nữa tuyến xe tới thị trấn ấy, em xem thế nào cũng phải đợi nửa buổi chiều.” Lan Duệ trả lời.

“Ba mẹ đã bận rộn suốt từ sáng sớm.” Lan Hinh cười.

“Em cảm thấy...” Lan Duệ hơi hạ thấp giọng: “Ba mẹ hình như có chút thay đổi.”

Lan Hinh nhìn Lan Duệ, không tiếp lời Lan Duệ mà hỏi ngược lại: “Còn quen dậy lúc sáu giờ hơn không?”

Lan Duệ có phần không hiểu ý Lan Hinh, hơi lắc đầu: “Ở trường thì cũng phải hơn bảy giờ.”

“Khi học tiểu học, trung học cơ sở, còn chưa lên trung học phổ thông được ở trọ trong trường, ngày nào chúng ta cũng dậy lúc sáu giờ hơn để ăn sáng, rồi vội vã đi học, mẹ luôn dậy tầm năm giờ hơn để làm bữa sáng cho chúng ta.” Thanh âm của Lan Hinh rất bình tĩnh, lại mang theo chút chua xót nói không nên lời.

Lan Duệ gật gật đầu: “Năm đó, chúng ta chưa bao giờ bỏ bữa sáng nào.”

“Cho nên, em chỉ cần nhớ kỹ điều đó là được.” Lan Hinh nói.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Một Ngày Ở Trên Núi [1]

Đón lấy chén nước trong để đựng huyết gà, hơn nữa có bỏ thêm chút muối, Lan Quốc Hải đã giết gà, máu gà chảy vào trong chén để qua một bên, một lúc sau có thể đông lại.

Một nhúm lông ở gần cổ gà dính máu bị bà Lan vặt một ít, dán lên hàng rào đá quây quanh chuồng heo để trừ tà!

Sau đó đem đầu gà nhét dưới cánh, bỏ vào chậu nước nóng đã chuẩn bị sẵn sàng đặt bên cạnh. Bà Lan liền bưng thau nước đi vào nhà, chờ vặt lông.

Trước kia đến tết âm lịch, nhà không giết heo được, vì đón tết, bà Lan luôn nuôi mấy con gà từ trước đó vài tháng, con nào lớn, màu lông tươi sáng thì trước khi hết năm mang lên trấn trên để bán, kiếm lấy tiền sinh hoạt và mua sách vở cho tụi nhỏ năm sau, mà màu lông tẻ quá, lại nhỏ thì để chờ đến sáng ba mươi trời nóng hừng hực sẽ giết một con.

Cho nên cho dù không giết heo, lễ tất niên vẫn là một sự kiện đáng giá để chờ mong. Giết heo là đại sự, nhưng cảm giác vui mừng khi đón tết suốt nhiều năm qua, kỳ thật hơn phân nửa là do giết gà.

Hiện tại đương nhiên không phải thời tiết rét đậm để giết gà đón tất niên. Mặt trời đầu tháng bảy trôi qua triền núi, lại không hề dừng chân hiện lên trên tầng trời, đỏ rực như lòng trứng, sáng ngời chói mắt. Nửa buổi sáng, sương sớm còn chưa tan, trong không khí bắt đầu có hơi nóng của ngày hè.

Khi bà Lan đem chậu đựng gà ra khỏi nhà, Lan Duệ liền vội vàng chạy đến trước mặt mẹ, đón lấy chiếc chậu trong tay bà, đem lên cạnh bờ đê trước nhà. Lan Hinh đã cùng Ninh Vũ và tiểu Húc đi nhặt một ít cỏ tranh về.

“Nướng gà à?” Ninh Vũ hứng trí bưng bưng, chỉ cần nghĩ thôi là đã thấy tuyệt vời.

Non xanh nước biếc nông gia tiểu viện, bắt một con gà chạy bộ nuôi trên núi, chưa từng ăn thức ăn gia súc bao giờ, đốt một đồng lửa, dựng một cái giá phía trước để nướng thịt ăn.

Tiểu Húc vốn nhút nhát, ở lâu cùng Ninh Vũ cũng quen, nghe nàng nói vậy liền cười rộ lên: “Không phải nướng gà, mà là vật lông.”

“Vật lông sao lại dùng lửa?” Ninh Vũ tỏ vẻ khó hiểu, bất quá trong lúc nàng ngăn người, Lan Hinh cùng tiểu Húc đã ôm hai bó cỏ tranh lớn đến đứng cạnh Lan Duệ.

“Lông tơ nhỏ quá không vật sạch được, lấy lửa hun một chút là tốt rồi.” Tiểu Húc giải thích xong lại bổ xung một câu: “Loại cỏ tranh này cũng không thể dùng để nướng gà, nếu thật sự muốn nướng thì phải dùng củi. Lửa không lớn, độ nóng cân đối, nếu không da bên ngoài thì chín mà bên trong vẫn sống.”

Nông dân trên núi quen thói dậy sớm mỗi ngày, sớm tối mới về nhà, thời gian này tuy rằng cũng không bận rộn, nhưng mấy việc nhẹ nhàng như kiếm rau cho heo ăn, thu hoạch đậu, thu hoạch rơm vẫn có rất nhiều. Hàng xóm ở cách bờ đê nhà họ Lan đi qua đều chào bà Lan một tiếng: “Trong nhà có khách tới chơi, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

“Cũng không có gì để chuẩn bị cả, chỉ giết một con gà không để trứng, tiết kiệm lương thực một chút.” Trên mặt bà Lan không kiềm được nụ cười,

không để trứng cũng chính là nói gà trống: “Hôm nay Gia Gia cũng về, còn dẫn bạn về nữa, mọi người đều tụ họp, cho nên nấu thêm hai món.”

Người đứng bên bờ đê kia liền lập tức cười rộ lên: “Ai nha, Gia Gia sắp về rồi, giờ kiếm được nhiều tiền, nên ăn ngon một chút. Hiện tại cũng không thiếu tiền mà, nhà họ Lan mấy người giờ đã qua những ngày nghèo khổ, nên hưởng phúc đi. Chắc dẫn theo bạn trai về nhỉ.”

Bà Lan có chút ngượng ngùng: “Cũng đã gần ấy tuổi, nếu không dẫn về chắc tóc tôi bạc trắng mất. Cô nhìn mình đó, nhỏ hơn tôi hai tuổi mà cũng đã làm bà ngoại mấy năm rồi.”

“Sao lại nói vậy chứ, con cái nhà tôi không so được với nhà chị, học không nổi nên lập gia đình sớm, đỡ lãng phí lương thực. Đâu như con nhà chị, đứa nào cũng giỏi giang thành đạt cả. Trước kia tuy vất vả, nhưng giờ cũng coi như kiếm lại được hết rồi!” Người phụ nữ bên kia bờ đê đi thẳng tới: “Thôn chúng ta ai chẳng biết Gia Gia kiếm được hơn bảy ngàn một tháng. Đi làm một năm bằng mình đi làm cả đời. Thật là, tôi đời này cũng chưa từng thấy nhiều tiền đến vậy, chị thật có phúc.”

Bà Lan miệng không ngừng nói “đâu có đâu có”trên mặt lại cười nở hoa.

Người phụ nữ kia đem ánh mắt phóng lên người Lan Hinh, cười: “Em gái tìm được đối tượng, em trai cũng dẫn bạn gái về, làm chị cũng phải cố lên nha. Tập tục ở quê nên theo trình tự. Tuy không kiếm được nhiều tiền như em gái, học không cao bằng em mình, việc làm cũng không danh giá bằng, nhưng dù sao con cũng là đứa sinh viên đầu tiên của thôn mình, đại học hàng hiệu cơ mà.....”

Nụ cười trên mặt bà Lan trở nên có chút co quắp: “Aish, tâm tư của con gái, mấy người cố hủ như tôi cũng không hiểu. Là do trước kia nhà nghèo

quá nên liên lụy đến nó, nếu nó thực sự không tìm được một nhà tốt, cả đời này lòng tôi cũng không yên ổn.”

“Mẹ.....” Lan Hình hơi trầm giọng kêu một tiếng.

Bà Lan thở dài một tiếng: “Người nào làm mẹ mà không hy vọng con mình sống an vui. Mẹt mới cả đời, còn không phải là hy vọng con cái mình kết trái lành sao. Nhìn nhà người khác bỗng con bỗng cháu, tôi cũng hâm mộ.”

Người phụ nữ kia cười ha hả: “Con gái hoàng đế còn không lo gả, con cái nhà chị ai nấy đều giỏi giang, sau này nhất định có thể tìm được một nhà tốt. Chị cũng đừng bận tâm làm gì, mấy đứa trẻ cả đời chỉ ở trong núi nhà tôi cũng chỉ có chút khả năng đó thôi, cứ như thế mà sống.”

Người phụ nữ kia nói xong liền đi, để lại bà Lan vẻ mặt sầu lo.

Lan Hình nhìn mẹ, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không thể không thừa nhận, mình nói gì cũng không được. Ánh mắt Ninh Vũ dừng trên mặt Lan Hình, chỉ nhìn thấy một tia bất đắc dĩ, trong lòng cũng rối bời, nhưng Lan Hình thấy Ninh Vũ không nói lời nào, cảm xúc không không tốt lắm liền cười nói: “Sao thế? Thực sự nghĩ tôi không gả được cho ai à?”

Ninh Vũ liền nở nụ cười, ánh mắt Lan Hình vẫn lạnh nhạt mà ôn hoà như thế, mang theo thân thiết cùng sủng nịnh. Mọi cảm xúc không vui bị sự dịu dàng cùng cương chiều ấy dẹp qua một bên.

Thu thập củi lửa xong, Lan Hình Lan Duệ cùng tiểu Húc Ninh Vũ bốn người vây quanh chậu nước bắt đầu vặt lông gà, ngược lại bỏ bà Lan đứng qua một bên.

Gà ngâm trong nước nóng, lông chân lông đã nở ra, đưa tay ra nắm là có thể vặt được một túm lông gà. Ban đầu Ninh Vũ có phần không biết phải làm thế nào, nhìn Lan Hình động tác thuần thục cũng bắt chước theo, bắt

quá gà mới ngâm nước nóng, lông cũng nóng theo, dính trên tay khiến Ninh Vũ vừa thổi phù phù vừa vặt lông, cũng chơi đùa vui quên trời đất.

Nhổ sạch lông rồi, bà Lan liền châm lửa đốt cỏ tranh bên cạnh, ngọn lửa liền lập tức bùng lên. Hơi nóng khiến mọi người phải lùi lại hai bước. Bà Lan hai bàn tay thô ráp một tay cầm chân gà một tay cầm đầu gà, lắc lư đưa qua đưa lại mấy cái trên ngọn lửa, rồi lại lật tay đổi hướng khác hơ vài cái.

Ngọn lửa rất lớn, cỏ tranh cháy mau lắm, chỉ vài cái hô hấp đã thành một đồng bụi. Vừa rồi con gà ngâm trong nước còn ít mùi khó ngửi nay đã không còn, nhưng thật ra lại toả chút hương thơm.

Con gà trắng trẻo bị thiêu một chút, hơi vàng, sạch sẽ, hơi nước cũng bay năm phần, sờ lên hơi khô, cảm giác cũng không tệ lắm.

Mấy người lại vây quanh con gà rửa sạch những chỗ góc khuất có lông, cẩn thận thu dọn sạch sẽ, sau đó bà Lan quyết định đi kiếm ít rau, liền đưa gà cho Lan Hinh. Nước trong chậu đã bớt phân nửa, Lan Duệ bưng cái chậu đến giếng nước cách đó không xa múc nước lên để nấu, tiểu Húc cũng đi theo.

Giờ phút này Ninh Vũ như một đứa trẻ đang chờ lễ mừng năm mới, đi theo sau Lan Hinh xem cô thuần thực làm thịt gà. Con dao phay dọc xương ngực mổ bụng, sau đó lấy nội tạng ra, dùng nước rửa sạch sẽ.

“Làm món gì thế?” Ninh Vũ chép miệng: “Con gà này quả thật khác biệt!”

“Khác chỗ nào?” Lan Hinh cười Ninh Vũ, nhìn đôi mắt nàng long lanh như đứa trẻ.

“Vừa tươi vừa sáng màu, tóm lại chính là đủ thõ*!”

(*chẳng biết dịch sao nữa, tóm lại bạn NV khen con gà đúng chất gà núi :SS)

Lan Hình bị Ninh Vũ chọc cười, cười một lúc mới nói: “Trên núi cũng chỉ tốt ở điểm đó, rau củ không dùng phân hoá học, thịt gì cũng không nuôi bằng thức ăn gia súc. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mình tự nuôi tự ăn, chứ lên trấn trên bán cũng chẳng được.”

“Thoạt nhìn đâu tẻ chút nào.” Ninh Vũ đưa tay chọc chọc con gà. Da gà lúc này khá lạnh, hơi săn lại.

“Lát nữa sẽ luộc gà, rồi tiếp theo xào lòng gà, rồi hầm gà. Nếu là mùa đông thì con gà này thật ra để om thì hợp hơn.” Lan Hình nhìn con gà, to quá, lấy nội tạng ra hết thì chỉ sợ cũng phải ba cân. Trước kia ở nhà gà kiểu này đều để mang đi bán, hiện tại thật sự điều kiện tốt lắm, ba bắt con gà to nhất đem giết thịt.

Thu dọn xong xuôi, Lan Hình liền gọi cho Lan Gia, bọn họ đã tới thị trấn, buổi sáng đón chuyến xe đầu tiên về đây, lúc này đã về đến nhà ga ở thị trấn. Chờ đến khi về đến nhà chắc khoảng buổi chiều.

Lan Hình nói bọn họ không cần nóng vội, ở thành phố kiếm gì đó để ăn trước, không thì trên đường xóc nảy bị đói mệt lắm. Trước khi cúp máy, Lan Hình lại dặn dò Lan Gia thuận tiện mua mấy cuộn giấy ăn về.

Lúc cô về đã quên mất việc này, tối qua thấy Ninh Vũ có chút khó xử mới đột nhiên nhớ ra trong nhà không có giấy ăn. Hiện tại nhà có nhiều khách thế, ít nhiều có phần bất tiện.

Nửa buổi sáng đều bận rộn chuyện giết gà đun nước, đến hơn mười hai giờ mới đem đồ ăn lên bàn, xào ít lòng gà, thêm chút rau dưa mới hái, nhưng gà luộc và gà om lại không làm, nhà họ Lan có một thói quen, đồ ngon thì phải đợi cả nhà đông đủ mới ăn.

Đến sáu giờ Lan Quốc Hải nhin không được liền kêu Lan Duệ gọi cho Lan Gia, cậu là đứa con cưng trong nhà, tuy giờ còn đi học nhưng trong nhà điều kiện tốt hơn nhiều lắm, lần trước tất niên cậu về, Lan Hình liền mua cho em trai một chiếc di động, lại mua cho Lan Quốc Hải một cái, một nhà có mấy người thực hiện hiện đại hoá để liên lạc tiện hơn. Cũng không giống trước, mỗi khi muốn liên lạc với nhà phải chạy mấy dặm đường kiếm điện thoại công cộng để gọi.

Lúc này Lan Gia đã về đến trấn trên. Lan Duệ vừa báo cáo, Lan Quốc Hải vừa ở một bên kêu Lan Duệ hỏi xem có cần đi đón không.

Lan Gia nói không cần, lần này có cu li đi theo.

Buổi chiều hơn ba giờ Lan Gia mới về đến nhà, một chàng trai thanh tú đi theo bên cạnh, mang kính đen, tóc đầu đinh, mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần dài màu xám. Ăn mặc rất quy củ, trên tay xách hai cái túi, đầu đầy mồ hôi, nhìn vậy ít nhiều có phần chật vật. Người chưa từng đi lên núi lại phải đi đường núi giữa buổi chiều, quả thật có phần khó khăn.

Trên tay Lan Gia cầm theo cai cuộn giấy ăn, nhìn thấy Lan Hình liền cười cười vẫy tay với cô.

Lan Quốc Hải đứng trước cổng nhà cười đón Lan Gia, bà Lan vui tươi hơn hờ chạy ra đón khách. Lan Duệ nhận lấy cuộn giấy trong tay Lan Gia, nhìn anh chàng bên cạnh nàng, sau đó chớp chớp mắt với Lan Gia: “Chị mau giới thiệu với mọi người một chút đi chứ.”

Anh chàng kia họ Đồng, tên là Đồng Bân, là đồng nghiệp của Lan Gia, lớn hơn Lan gia ba tuổi, quản lý một ngành của công ty, xem như thủ trưởng của Lan Gia.

Nhà họ Lan nhất thời náo nhiệt hẳn lên, cười nói chào hỏi, Lan Gia tay không đi đến trước mặt Ninh Vũ, cười ôm nàng, vui vẻ nói: “Đã lâu không gặp, em khoẻ không?”

Ninh Vũ bị sự nhiệt tình của Lan Gia khiến cho có chút ngượng ngùng, miệng kêu khỏe.

Lan Gia nhẹ giọng thì thầm bên tai Ninh Vũ: “Lá gan của em cũng lớn thật đấy, còn chạy đến nhà tôi, hành động cẩn thận một chút. Còn nữa, có bắt nạt chị của tôi không thể.”

Ninh Vũ vội vàng tỏ vẻ: “Đương nhiên không mà, em đối xử với chị ấy tốt còn không kịp.”

“Vậy được rồi!” Lan Gia buông Ninh Vũ ra, còn vỗ vỗ má nàng: “Càng ngày càng ngoan.”

Lan Quốc Hải không được con gái nhiệt tình quan tâm, ngược lại người làm khách còn được quan tâm đầu tiên. Ông có chút buồn bực: “Mấy đứa biết nhau à?”

“Dạ đã từng gặp, là bạn bè mà.” Lan Gia nói với ba mình, sau đó đoàn người vào phòng, Đồng Bân đặt cái túi to lên ghế ở nhà chính, Lan Gia bắt đầu chia quà. Đương nhiên, lần này khác với trước kia, quà đều do Đồng Bân mua.

Tặng cho Lan Quốc Hải là hai bình Quốc Diếu, quà cho bà Lan là một chiếc dây chuyền, tặng Lan Hình một bộ đồ trang điểm, một bộ quần áo cho Lan Duệ, ngoài ra còn ít nhân sâm Mỹ linh tinh gì đó cho hai ông bà.

Lan Quốc Hải thích uống rượu, cảm thấy rượu gì đó không đáng bao nhiêu tiền, lên trấn trên mua hai cân rượu gạo, chỉ mấy đồng một cân, uống cũng ngon như thế. Bà Lan nhìn chuỗi dây chuyền, cũng thấy không ổn, phụ nữ trên núi mỗi ngày không phải làm việc nhà thì cũng vội vàng làm việc đồng áng, đâu đeo được mấy thứ này, cho nên cũng có chút thất vọng.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thay Đổi Sao?

Phân phát quà cho người nhà xong, Lan Gia lại tự mình cầm một món quà tặng cho tiểu Húc, là một chiếc vòng tay bằng phỉ thúy: “Tiểu Duệ hiện tại là quý nghèo, không mua được cho em cái gì, chị ba tặng em chiếc vòng tay để đeo cho vui, cũng không biết tay em lớn nhỏ ra sao, gọi điện hỏi tiểu Duệ thì chỉ nói không khác tay chị mấy, cho nên chị mua dựa theo cỡ tay mình.”

“Này...thế này ngại quá, chị không cần khách sáo như vậy đâu.” Tiểu Húc cũng không thân quen với Lan Gia lắm, bởi vì cô là người nhà của Lan Duệ, cho nên còn có phần cung kính, cũng có chút khấn trương.

Lan Gia cũng mặc kệ nàng, kéo tay nàng, ướm thử, hơi chặt, liền trực tiếp kéo nàng ra nhà sau, lấy xà phòng sát lên tay, để nàng thả lỏng tay, đẩy một cái, vòng tay cũng đi vào: “Vừa vặn! Nhìn xem có thích không.”

“Quà chị ba đưa đương nhiên em thích, chỉ sợ quý hoá quá.” Phỉ thúy gì đó giá cả đắt đỏ, ở trong lòng tiểu Húc là món đồ chơi không rẻ.

“Ngọc quý tặng người hữu duyên, thích là được rồi. Cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, đồ đắt thực sự chị cũng mua không nổi, chẳng qua đi dạo phố nhìn thấy rất vừa mắt mà thôi. Chị cũng không phải người trong nghề, không biết thật giả tốt xấu thế nào, bởi vì em không phải người ngoài cho nên cũng không bận tâm nhiều lắm, cứ thế mua tặng em. Chờ tiểu Duệ tốt nghiệp kiếm được tiền sẽ để nó mua cho em đồ tốt hơn.” Lan Gia nắm tay tiểu Húc nâng lên ngắm nghía: “Nhìn đẹp lắm, rất hợp.”

Chờ Lan Gia và tiểu Húc quay lại nhà chính, Lan Hình đang cảm ơn Đồng Bân, thấy Lan Gia về lại một mình kéo em gái qua nói chuyện:

“Đồng Bân không biết thì thôi, chẳng lẽ em còn không biết? Chị đâu có trang điểm, em mua thứ đó cho chị không phải phí tiền à?”

“Chính là vì thế đó, chị đã hai mươi sáu rồi, ngày ngày bận rộn ở tiệm cơm, còn không trang điểm thì sớm muộn cũng thành bà già xấu xí, bị người ta ghét bỏ!” Lan Gia chun mũi, nói cô.

“Phiền lắm, hơn nữa chị cũng không biết làm.” Lan Hinh nói.

“Không biết thì để em dạy cho, bảo đảm mê chết cô nhóc tiểu Vũ kia!” Lan Gia ghé sát bên tai Lan Hinh hạ giọng nói.

“Em nói gì thế, cứ như thể chị không trang điểm là sẽ bị bỏ rơi ý.” Lan Hinh vừa nói, vừa không khỏi sờ sờ mặt mình, mình già đến vậy sao? Chẳng qua mình thật sự lớn hơn Ninh Vũ năm tuổi.

Lan Duệ kích động thay quần áo mới, chạy ra cho mọi người nhìn, chất liệu bộ đồ này đương nhiên tốt hơn đồ hăn tự mua, mặc vào cũng vừa người, bởi vì dáng người hăn không tệ, vừa đổi một bộ quần áo, cũng thêm vài phần khí chất. Hai ông bà nhà họ Lan nhìn cũng khen đẹp, vừa người.

Chai rượu đặt trên bàn không nhúc nhích, chiếc vòng tay của bà Lan cũng đặt một chỗ có phần vắng vẻ không người để ý. Lan Hinh nhận bộ đồ trang điểm, đứng trước bàn cười nói với Đồng Bân: “Đến nhà chúng ta một chuyến liền tiêu nhiên tiền như vậy, thật ngại quá. Tặng ít quà hiếu kính cha mẹ là được rồi, chị em tụi tôi không cần khách khí như vậy đâu.”

“Đâu có đâu có, coi chị hai nói kìa, đây là lần đầu tiên em đến, thật không biết phải mua cái gì tốt, còn sợ mọi người không thích nữa.” Đồng Bân còn có chút lúng túng câu nệ. Lần đầu tiên con rể tới cửa, ít nhiều cũng có chút khẩn trương.

Lan Hinh nâng chai rượu lên nhìn nhìn: “Hai chai rượu này chắc phải tầm hai ngàn đồng. Dây chuyền của mẹ thế nào cũng phải hai ba ngàn đồng.

Hơn nữa còn đồ trang điểm của tôi, quần áo của tiểu Duệ, sao có thể nói là không tiêu phí được. Về sau mỗi lần Gia Gia về, anh chỉ cần đi theo về chơi là được, đừng mua nhiều đồ như vậy.”

Lan Quốc Hải vừa nghe nói hai bình rượu kia mà hai ngàn đồng, nhất thời vẻ mặt kinh ngạc, bà Lan nghe nói chiếc vòng của mình cũng hai ba ngàn đồng, liền líu cả lưỡi: “Gia Gia con nhìn mình đi, mua đồ đắt như vậy làm gì? Thứ vừa không thể ăn lại không thể mặc như thế, mua không phải khiến người ta đau lòng sao?”

“Cũng đâu phải con mua, là Đồng Bân mua mà.” Lan Gia nói.

Bà Lan cẩn thận cầm dây chuyền, ngắm lại, cái thứ vàng óng ánh gì đó thực nhìn không ra có thể đáng giá nhiều tiền đến vậy, không khỏi lẩm bẩm: “Con xem cái nhà rách này đi, con tặng mẹ mẹ cũng không biết giấu đi đâu, chỉ sợ bị trộm mất.”

Lan Quốc Hải cười: “Sợ thì đeo đi. Đeo vào rồi còn ai có thể trộm?”

“Đeo cũng sợ bị cướp, hai ba ngàn lặn đó, ông cầm hai ba ngàn đập trên người mỗi ngày lúc ẩn lúc hiện, ông không sợ à? Tôi sợ!” Bà Lan nói huyền thuyên.

“Cho nên mới nói bà đúng là bà nhà quê, không hưởng được phúc. Không phải chỉ hai ba ngàn đồng thôi sao. Bà nhìn một tháng tiền lương của Gia Gia cũng hơn bảy ngàn đó, hai ba ngàn này cũng đâu tính là cái gì.” Lan Quốc Hải tựa hồ nghĩ thông suốt, lấy chai rượu lại nhìn xem: “Rượu này tận hai ngàn đồng, cũng không biết vị thế nào.”

“Một ngàn một lọ, uống xong có thể biến thành tiên!” Bà Lan có chút trách cứ, lai quay đầu nói với Lan Gia: “Mẹ nói này Gia Gia, hiện tại con có tiền, nhưng cũng phải biết tiết kiệm chứ, khi nhà mình còn nghèo, ngần đó tiền đủ cho hai người chi tiêu đó.....”

Bà Lan còn chưa nói xong, Lan Quốc Hải đã ngắt lời: “Bây giờ khác trước kia. Bà đừng cứ khư khư ôm quan niệm cổ hủ đó. Con cái có thể kiếm nhiều tiền, không phải là chuyện tốt à?”

“Phải! Là chuyện tốt! Tình đái vũ tán bão đái cơ lương*, có tiền có thể tiêu bừa bãi chắc?” Bà Lan nói xong lại đùa nghịch chiếc vòng cổ, vẻ mặt vẫn tiếc nuối.

(*Trời trong mang theo ô, no bụng cũng mang theo lương thực. Đại loại nghĩa là sung túc rồi vẫn phải phòng khi trái gió trở trời, đột nhiên gặp khó khăn bất chợt)

Lan Hình đi đến sau lưng bà Lan, cầm lấy dây chuyền đeo lên cho bà: “Gia Gia sẽ không tiêu bừa bãi cho bản thân. Đây là để hiếu kính ba mẹ cho nên mới bỏ ngần ngại tiền ra. Ba mẹ không biết đó thôi, em ấy bình thường ngay cả mua một bộ đồ tốt cho mình cũng tiếc nữa. Huống chi đây là lần đầu tiên Đồng Bân đến chơi, cũng vì tình cảm của hai đứa rất tốt, cho nên muốn mua cho ba mẹ thứ tốt mà. Việc này có gì không tốt đâu. Ba mẹ đã mệt mỏi hơn nửa đời, những ngày sau cứ thả lỏng tâm tình một chút, ăn ăn uống uống, hưởng thụ cuộc sống.”

Thế này sắc mặt bà Lan mới thả lỏng, để mặc Lan Hình đeo dây chuyền lên cho mình, sau đó Lan Hình lại cầm gương đưa trước mặt cho bà xem: “Ánh mắt Đồng Bân khá quá, mẹ đeo vào rất có tướng phú quý.”

Đồng Bân được giải vây. Bà Lan cũng vui vẻ, phát tay nói: “Cái gì mà tướng phú quý chứ, mẹ chỉ là bà già nhà quê, đeo vào cũng đâu giống vậy. Bất quá đồ mấy đứa tặng, mẹ vui lắm.”

“Vui là được rồi!” Lan Gia vốn bị hai ông bà tranh luận khiến cho có phần không biết nói gì cho phải, chị hai giải vây giúp mình, việc này cũng coi như viên mãn.

Người một nhà trò chuyện một hồi. Đến năm giờ hơn, bà Lan phải làm cơm, hôm nay Lan Hinh làm đầu bếp chính, Ninh Vũ tự nhiên phụ giúp một tay. Lan Gia muốn nói chuyện với chị, cũng chạy ra nhà sau. Đồng Bân còn chưa quen với mọi người, đương nhiên cũng dính lấy Lan Gia. Về phần Lan Duệ và tiểu Húc, hai cô cậu này vẫn thích ở chung với các chị.

Cho nên cả nhà hầu như đều chạy vào bếp ở nhà sau, chỉ có Lan Quốc Hải mang đồ lên con đê trước nhà, bắt đầu đan sọt.

“Mẹ nói này, mấy đứa đều ra ngoài chơi cả đi, để mẹ làm.” Bà Lan tuy thích con cái vây quanh, nhưng nhiều năm qua cũng đã quen làm bà chủ gia đình, tựa hồ nhà bếp là do bà đảm đương.

“Mẹ cũng không thể nghi ngờ tay nghề của con chứ, con mở quán cơm đã ba năm rồi đó. Cho dù không phải đầu bếp giỏi thì tốt xấu gì cũng ngày ngày lăn lộn trong bếp, nhìn cũng nhiều mà. Mẹ kiếm cái ghế ngồi đi, mẹ con mình trò chuyện được rồi.” Lan Hinh đem con gà đã làm sạch lúc sáng vào nhà bếp, đặt lên một tảng đá, bắt đầu chặt. Bếp thì nhỏ, không chứa được nhiều người chứ nếu không dù xoay người cũng khó.

Lan Gia cùng Ninh Vũ giúp cô, cũng đem thức ăn ra nhà sau rửa. Lan Duệ đổ nước vào gạo, muốn đi vo, tiểu Húc liền tranh lấy để làm, chỉ có Đồng Bân tựa hồ không có chút kinh nghiệm nào với việc bếp núc nhà nông, cho nên cũng không giúp một tay được.

Chờ Lan Duệ vo gạo xong rồi, Lan Gia thấy Đồng Bân nhàn rỗi không biết làm gì, liền rút tay quay lại bếp thổi lửa, phân phó Đồng Bân trông lửa, đến phút cuối cùng lại hỏi một câu: “Anh làm được không thế?”

Đồng Bân cười cười: “Thì học.”

Bà Lan vừa nghe Đồng Bân không biết làm liền định đi lại đó, lại bị Lan Duệ đẩy trở lại ghế: “Anh Bân không biết làm thì con biết mà. Tội con có

sáu người, chẳng lẽ còn không làm nổi một bàn cơm? Mẹ đừng coi thường tụi con chứ.”

“Vậy để mẹ đi nấu cơm cho heo ăn tối!” Bà Lan chung quy là người không chịu ngồi yên. Thấy mình không có chỗ nhúng tay, liền trực tiếp đi làm việc khác. Vì thế Đồng Bân ở trong bếp theo Lan Duệ cùng tiểu Húc học nhóm lửa.

Lan Hinh, Lan Gia cùng Ninh Vũ ở trong sân làm đồ ăn.

Đã không còn mẹ vợ ở đó, Đồng Bân cũng thả lỏng, hơn nữa Lan Duệ cũng là một người giỏi giao tiếp, lập tức làm thân với Đồng Bân. Trò chuyện từ công việc đến tin tức đến bóng đá, vui vẻ đến quên trời đất.

Lan Gia bỏ đồ ăn mới rửa vào chậu đựng thức ăn, sau đó ghé sát Lan Hinh, nhẹ giọng hỏi: “Con bé đối xử với chị thế nào?”

“Ôi chao, chị đang thăm vấn phạm nhân à? Qua nhất thăm còn nhì thăm nữa.” Ninh Vũ ở ngay bên cạnh Lan Hinh, cho nên lời Lan Gia nói nàng nghe rất rõ, bởi vì cũng thân với Lan Gia cho nên nói chuyện cũng không quá câu nệ.

“Đương nhiên! Hơn nữa phải thăm tra kỹ càng, nhìn xem em có đối xử tốt với chị của tôi không.” Lan Gia làm mặt quỷ với Ninh Vũ.

Lan Hinh thấy hai người đấu võ mồm, cũng không đáp lời Lan Gia, chỉ cười mắng cô: “Nhiều chuyện!”

Lan Gia cười ha ha: “Thoạt nhìn tình cảm cũng không tệ nhỉ. Phải biết hai người là đối tượng chú ý trọng điểm của em đó.”

Một lát sau, Lan Gia bỗng nhiên lăm bằm nói: “Ba hiện tại hơi khác trước.”

Bàn tay đang thái đồ ăn của Lan Hình hơi ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục. Lan Gia đứng bên cạnh bóc tỏi, một lát sau lại nói: “Đôi khi em cảm thấy, hình như mình chưa từng hiểu ba, cảm thấy ông vừa đơn giản lại phức tạp.”

“Là đơn giản.” Lan Hình đem đồ ăn mới thái bỏ vào chậu đựng, có chút dăm chiêu trả lời.

“Những năm qua, ông ấy liều mạng để cho chị em mình ăn học. Chị cảm thấy trên người ông, mình nhìn thấy một sự cố chấp cùng vô tư khiến chị suốt đời khó quên. Vì để chúng ta có thể đi ra thế giới bên ngoài, vì để chúng ta có văn hoá, vì để chúng ta có tương lai, không thể không sống những ngày khổ sở. Ba đã phải chịu khổ nhiều lắm.” Lan Hình không kiêng dè có Ninh Vũ ở đó, việc nhà thế này, chưa chắc cô sẽ nói trước mặt tiểu Húc và Đồng Bân, nhưng đối với Ninh Vũ, cô lại không có ý lảng tránh. Vì gia đình này, mọi cực khổ đều được Lan Hình gánh hơn phân nửa, làm người yêu của Lan Hình, Ninh Vũ có quyền lợi cũng có nghĩa vụ hiểu một số chuyện.

“Vậy em cảm thấy ba khác ở chỗ nào?” Lan Hình nghiêng đầu nhìn Lan Gia, hỏi rất nhẹ.

Lan Gia suy nghĩ: “Có lẽ là đã quen với một người ba kham khổ trong cuộc sống. Ánh mắt ông ấy luôn mang theo sự ngưng trọng cùng kiên định, em cảm thấy.....”

Lan Gia không nói tiếp, cô không tìm được từ ngữ thích hợp, lại kể một câu chuyện dường như không liên quan: “Một nông dân nghèo khổ, thân tình tiêu tụy ốm yếu, ông ấy hy vọng có thể thu hoạch bội thu, cuộc sống có thể ấm no. Nhưng ông ấy vẫn rất nghèo, nghèo đến không có nổi cơm ăn, áo mặc, sau đó bỗng nhiên có một ngày, ông ấy nhặt được một khối vàng khi cuốc đất.”

Lan Gia nói xong, cười lắc đầu: “Em đang nghĩ gì thế nhỉ? Ông ấy là ba của em, trên người ông ấy có mỹ đức truyền thống trân quý nhất của dân tộc Trung Hoa. Ông ấy sinh thành dưỡng dục chúng ta, nuôi chúng ta khôn lớn đến nay, ông ấy đem tất cả đều trao cho chúng ta.....”

Ninh Vũ ở bên cạnh nói: “Con người luôn như vậy, vừa đơn giản lại phức tạp, vừa kiên cường lại yếu ớt.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đêm Mát Lành Trên Núi

Mấy chị em làm xong bữa cơm liền dọn lên bàn, lúc ấy đã bảy giờ hơn. Ngày tháng bảy trời tối muộn, ở nhà chính còn sáng ngời ánh tịch dương diễm lệ chiếu rọi từ phía chân trời, hơi nóng lại không hề hừng hực như buổi chiều, cả nhà liền mở cửa lớn, dư quang của buổi chiều tà phủ lên mặt bàn gỗ đặt đầy chén bát thức ăn.

Lan Quốc Hải đi lấy chai rượu gạo, Lan Gia lại mở Quốc Diệu: “Ba nếm thử rượu này đi.”

“Được!” Lan Quốc Hải thật vất vả mới hạ được quyết tâm: “Để nếm thử thứ rượu có giá trên trời này đi, nhìn xem có hương vị gì, Lan Quốc Hải ta cũng hủ bại một lần.”

Bà Lan ở bên cạnh lẩm bẩm: “Vị gì chứ, khẳng định không giống bình thường. Với cái giá tiền này nếu lên trấn trên mua rượu cao lương của Lý nhị lang thì phải mua được mấy bình lớn.”

Chờ rượu rót xong, đám chị em mới ngồi xuống. Tám người ngồi quanh chiếc bàn gỗ vuông có phần chật chội. Dịch ghế hết qua bên này lại bên kia, vai đẩy vai, cuối cùng cũng dàn xếp được.

Lan Quốc Hải nói: “Xem ra phải đổi cái bàn lớn hơn thôi.”

Bà Lan ở một bên cười nói: “Chỉ sợ phải mua thêm một cái nữa.”

“Mua nhiều vậy làm gì ạ?” Lan Duệ đưa đũa cho mọi người, rồi hỏi bà Lan.

“Lan Gia rồi sẽ sinh con mà, giờ ngồi đã chật, sau này nhiều người hơn sao đủ chỗ, lại nói về sau có khách tới chơi, ngay cả chỗ ngồi cũng không có, thế chẳng phải đáng cười sao?” Bà Lan vui tươi hơn hở.

Lan Gia gấp đồ ăn cho mẹ: “Mẹ nghĩ xa quá!”

“Đúng, là xa, nhưng bộ xương già này của ba mẹ cũng không biết có thể sống được bao lâu, hiện tại mấy đứa đều thành tài, ba mẹ cũng có một chút hy vọng.” Bà Lan nói xong liền nhìn Lan Gia rồi lại nhìn Lan Hình.

Lan Hình cảm thấy da đầu như rách da, cứ như thể ngày hôm nay đến bây giờ trừ xoay quanh chuyện đối tượng kết hôn rồi sinh con ra thì không còn việc gì khác. À, nói vậy cũng không đúng, trong lòng ba mẹ, trừ chuyện đó ra còn một việc nữa là khiến mình phải đổi nghề đi làm một thành phần tri thức, đây cũng là chuyện lớn. Dù sao cũng đều khiến mình đau đầu.

Lan Gia thấy chị mình tuy cười nhạt, nhưng trong mắt có phần phức tạp, liền cười nói với mẹ: “Bát tự còn chưa xem mà, chỉ đưa về cho mọi người nhìn một cái thôi.”

Lan Gia ở trước mặt Đồng Bản nói những lời này thực khiến hai ông bà sửng sốt. Theo lý mà nói, ở nông thôn, cho dù đối tượng vào cửa có thật hay đùa, có ý kiến gì đi nữa thì cũng là người một nhà đóng cửa lại, ở sau lưng người ngoài mới có thể nói được. Lan Gia giờ lại nói thẳng ngay ở trước mặt Đồng Bản, tiểu Húc cùng Ninh Vũ.

“Con không nhắc thì mẹ cũng quên, theo mẹ thấy, hai đứa công tác cũng bận rộn, thật vất vả mới về đây một lần, ngày mai chúng ta lên núi, đi chùa, thuận tiện nhờ lão thần tiên ở đó xem bát tự.” Bà Lan nói như thể nhớ ra sự tình gì rất quan trọng.

“Mẹ...đừng mê tín như vậy chứ? Nói gì thì tụi con cũng mới quen nhau có nửa năm, nhắc đến việc đó còn sớm quá.” Lúc này Lan Gia cảm thấy là mình tự tìm phiền toái. Người miền núi rất mê tín, bát tự có hợp hay không

tựa hồ là khuôn vàng thước ngọc để đo xem hai người có nên kết hôn không. Tình cảm của mình và Đồng Bân đang êm đẹp, nếu đến lúc đó bát tự không hợp, chẳng lẽ còn không phải là tự mình gây chuyện sao?

Lan Hình cũng nói xen vào: “Con thấy việc này mẹ hơi nóng vội đó. Nói gì thì nhà chúng ta cũng là người có học, mấy chuyện như bát tự ấy, thật thật giả giả ai có thể nói được. Theo con thấy thì chỉ cần hai người thật lòng với đối phương, thì chính là hợp tính tình hợp bát tự. Hơn nữa, hiện tại ba cũng đâu tin tưởng những việc như thế.”

Lan Hình đẩy việc qua cho ba mình, không ngờ Lan Quốc Hải bưng chén rượu suy nghĩ, nói: “Ba thấy chuyện này cũng cần thiết. Truyền thống mấy ngàn năm, cũng không thể nói chẳng hề để ý. Kết hôn là chuyện lớn, cần thận trọng, nên làm thì cứ làm.”

Lan Gia lập tức cất cao thanh âm: “Ba...ai nói tụi con sẽ kết hôn?”

“Đó không phải là chuyện sớm muộn sao?” Lan Quốc Hải vẻ mặt nghiêm túc.

Bà Lan cũng nói theo: “Hai đứa không kết hôn thì còn muốn làm gì?”

Ở trên núi, có đối tượng thì sẽ kết hôn, không kết hôn thì còn làm gì? Nếu Lan Gia đã đem nhà trai người ta về nhà, cũng không phải do bà mối giới thiệu, thì nghĩa là hai người đã có chút tình cảm. Nếu như vậy thế nào có thể nói không cân nhắc tới chuyện kết hôn đây?

Lan Gia cảm thấy cái lồng sắt chụp trên người mình hơi lớn.

Lan Duệ lại lên tiếng ủng hộ hai chị gái: “Con nói này ba mẹ, hai người cổ hủ quá. Chị ba cũng sẽ không sống trên núi, không cần làm theo quy củ ở đây. Quy củ bên ngoài không giống nơi này!”

“Không giống chỗ nào?” Lan Quốc Hải hỏi. Bà Lan cũng buông đũa xuống chờ Lan Duệ nói.

“Hiện tại là thế kỷ mới, chú ý tự do yêu đương, tự do lựa chọn. Ép người ta làm theo ý mình rất không hợp lý. Chờ chị ba và anh Bân cảm thấy thích hợp thì tự nhiên sẽ kết hôn. Ba mẹ ít quan tâm đi thì hơn.” Lan Duệ nói.

“Mày thì biết cái gì!” Lan Quốc Hải quát Lan Duệ.

Bà Lan cũng trách cứ: “Con đó, con nít không hiểu chuyện!”

“Con không nói nữa. Con muốn ăn thêm, chị hai nấu ngon quá! Quanh năm suốt tháng cũng chẳng có nhiều cơ hội.” Lan Duệ mặt mày nhăn nhó, không giận, cũng không tiếp tục cãi lại, chỉ chăm chú bát gà hầm gắp thịt ăn, lại nghiêng đầu nói với tiểu Húc: “Sau này học chị hai đi, cũng cho anh có lộc ăn.”

Tiểu Húc khẽ nhéo để tay dưới bàn nhéo Lan Duệ một cái: “Nghĩ hay thế.”

Lan Duệ đau đến méo miệng, chuyện hai đứa vẫn cứ để lát nữa nói sau, ở trong căn nhà quy củ này, liếc mắt đưa tình tuyệt đối là chuyện bại hoại gia phong, cho nên Lan Duệ vội vàng sửa đề tài: “Phải rồi, rượu anh Bân mua không tệ chứ ba?”

Lan Quốc Hải uống một hớp, chặc chặc lưỡi: “Ba uống vào miệng không thấy gì khác cả.”

Bà Lan cười mắng ông: “Ông là lợn rừng ăn không nổi cám ngon! Ăn xin không biết xài hàng hiệu (???)”

(Xin lỗi tui chém gió khúc này – Tác giả chú thích: Ý tứ là cùng mệnh nhưng không biết hưởng thụ)

“Tôi không biết, chẳng lẽ bà biết? Bà có thể uống rồi biết rượu này ngon hay dở hả?” Lan Quốc Hải nói đến vui vẻ, giơ đũa nói tụi nhỏ: “Ăn, ăn nhiều một chút, tay nghề mở quán cơm của Lan Hinh thật sự không tệ chút nào.”

“Có cơm có thịt, những ngày tốt đẹp thế này thật mấy năm trước có năm mơ cũng không dám!” Bà Lan cảm khái.

“Bà lại bắt đầu ức khổ tư điềm* rồi!” Lan Quốc Hải nói.

(*Nay sung sướng hạnh phúc, nhớ lại những ngày khổ sở)

“Không nói nữa không nói nữa, hiện tại cuộc sống tốt lắm, nói gì chứ.” Bà Lan vẻ mặt đầy thoải mái.

Ăn xong cơm chiều, tắm rửa hóng gió. Hôm nay hàng xóm cách bờ đê tới chơi rất nhiều. Ghế nhà họ Lan có phần không đủ, mấy chị em đều đứng, nhường chỗ cho khách. Đương nhiên cũng tránh không khỏi một phen đưa đẩy chối từ.

Chủ đề đêm nay là Lan Gia.

Bởi vì hôm nay Lan Gia trở về, hơn nữa dẫn theo bạn trai. Không chỉ dẫn theo bạn trai, mà lại còn tặng cho Lan lão gia tử hai chai rượu một ngàn đồng một chai, tặng bà Lan chiếc dây chuyền hai ba ngàn đồng.

“Thật không ngờ, không ngờ đó. Tôi nói mà, mấy người có học luôn có tiền đồ. Đã thấy chưa? Chiều nay tôi tới nói chuyện với Lan lão thái gia một lát, vừa nghe thế, chặc chặc...Rượu một ngàn đồng, mấy người chắc cũng chưa thấy qua nhỉ.” Liêu tam gia có quan hệ gần gũi với nhà họ Lan, mấy đứa nhỏ nhà họ về nên ông cũng phải đến thăm một lượt.

Học phí kỳ sau của Liêu Phân cũng mấy ngàn đồng, ông là một lão nông dân lưng còng già cả, không có cách nào khác để kiếm tiền. Năm nay mưa

thuận gió hoà, heo cũng không mắc bệnh, nhưng ông còn nợ Lưu nhị gia ở trấn trên tiền thức ăn cho heo, lại mua thêm mấy con heo con, nhằm tính, cũng là lấy tiền lẻ đổi tiền chẵn. Trong túi cũng chỉ còn lại hơn một ngàn, chưa đủ học phí cho Liêu Phân.

Trong ngọn núi này người duy nhất có thể vay tiền cũng chính là nhà họ Lan, huống chi đứa con thứ hai của nhà họ cũng đã đi làm, áp lực giảm thiểu, bà con làng xóm trong vòng mười dặm đều biết cô con gái thứ hai của nhà họ Lan một tháng kiếm được hơn bảy ngàn đồng. Cho nên gặp khó khăn, đương nhiên Liêu tam gia phải tìm đến nhà họ Lan để giải bày.

Mấy hôm trước ông thấy Lan lão gia tử ngồi trên bờ đê đan sọt, liền đi đến cuốn điếu thuốc lá, nói chuyện của Liêu Phân. Lan Quốc Hải liền lập tức đồng ý. Liêu tam gia đương nhiên ngàn ân vạn tạ. Lan Quốc Hải này là người thành thật, tuy không lớn giọng nói chuyện, nhưng trong giọng nói trầm thấp khàn khàn lại không che dấu được hào khí: “Không phải là tiền sao? Không phải chỉ mấy ngàn sao? Một tháng tiền lương của Lan Gia cũng xài không hết, có thể giúp cho Liêu Phân đóng học phí một năm! Chờ đến khi Liêu Phân tốt nghiệp, cũng có thể kiếm được nhiều tiền, đến lúc đó để xem ở ngọn núi này còn có ai có thể khinh thường Liêu tam gia ông.”

Cho nên khi Lan Gia về, đương nhiên Liêu tam gia lại chạy tới bờ đê gần nhà họ Lan. Tuy Lan Gia cùng chị em đều ở phía sau nhà làm đồ ăn, không gặp người, nhưng Lan Quốc Hải vừa nói chai rượu kia hơn một ngàn đồng, Liêu Tam Gia liền nhất thời choáng váng. Hơn một ngàn, hai chai, một chai cũng chỉ tầm một lít, hai người đàn ông miền núi uống một chút là có thể cạn sạch.

Hơn một ngàn.....Bản thân mình nuôi heo nửa năm, ngô khoai là của nhà nên không tính, như thế mới chỉ đáng giá bằng một chai rượu!

Liêu tam gia vừa hâm mộ vừa ghen tị, theo đó cũng tràn ngập hy vọng. Một sinh viên như Lan Gia đã có tiền đồ như thế, qua một năm nữa Liêu

Phân cũng tốt nghiệp. Liêu tam gia tựa hồ nhìn thấy thật nhiều tiền đang vẩy tay với mình.

Mấy đứa nhỏ nhà họ Lan có tiền đồ, Liêu tam gia tựa hồ cũng thấy mặt mũi toả sáng, chờ đến sâm tối liền tới lần nữa. Trước mặt hàng xóm láng giềng, cường điệu thêm chai rượu một hai ngàn đồng, cường điệu thêm mặt dây chuyền hai ba ngàn đồng kia.

Chặc chặc chặc.....

Ánh mắt mọi người đều trợn tròn. Liêu tam gia không nói lời nào, bộ dáng có chút lão luyện thành thực, nhưng ở trong mắt bà con, đây là độ cao mà người khác không thể với tới.

Vợ của La tam không biết cũng đến bên ngoài con đê từ khi nào, do dự không biết có nên tiến qua bờ đê nhà họ Lan hay không. Bờ đê nhà họ Lan không có tường vây, đương nhiên cũng không có cửa, nhưng tiến vào lại cảm thấy không ổn lắm, bởi vì Liêu tam gia ở đó. Liêu tam gia coi cô ta như kẻ thù, bởi vì khi Liêu tam gia đi tìm La tam nhi vay tiền, cô ta đã nói Liêu tam gia không cùng một đường với nhà họ La bọn họ.

Mà nhà Liêu tam cùng một đường với nhà họ Lan.

Bà Lan mắt thấy trên con đường có một người đang đứng trong bóng tối, liền vội vàng chạy lên đón tiếp. Thấy là vợ nhà La Tam, mặc dù có chút không thích, nhưng vẫn nhiệt tình tiếp đón vào.

Trên bờ đê đã sớm không còn ghế ngồi, vợ La tam liền đứng: “Nơi này thật đúng là náo nhiệt nhỉ, từ xa đã nghe tiếng nói chuyện. Gia Gia trở lại rồi à, nay có tiền đồ nhỉ, kiếm được khá quá cơ.”

Liêu Tam hừ một tiếng, bất âm bất dương nói: “Đó cũng là do Lan lão thái gia vay mượn từ đầu thôn tới cuối thôn, nay nhận được hồi báo, đâu có giống nhà họ La.”

Vợ La Tam cũng không thềm để ý hẳn, đi đến bên cạnh bà Lan, nặng giọng nói: “Học đại học thì có gì đặc biệt hơn người. Có giỏi thì có tiền đồ như Gia Gia đi.”

Lời này lôi cả người nhà họ Lan vào, mấy người phụ nữ đứng vây quanh bà Lan không biết phải nói tiếp sao mới tốt. Ước chừng khoảng vài giây, vợ của nhà họ Đặng ở cách vách mới mở miệng hỏi: “Thế nào Lan Hinh còn chưa tìm đối tượng vậy?”

“Aish.....Người trẻ tuổi ở bên ngoài chúng tôi có lo cũng không lo được.” Bà Lan thở dài.

“Phải tìm chứ! Chuyện như thế, Lan Hinh không để tâm thì hai ông bà cũng không thể không bận tâm được, để lâu hơn nữa sợ sẽ khó tìm.” Bà vợ nhà họ Đặng nói.

“Không có cách nào tìm mà, hằng năm nó ở ngoài, mà người cùng quê lại không xứng.”

“Mọi người nghĩ biện pháp đi! Chắc phải có họ hàng thân thích gì đó chứ, mọi người cùng nghĩ cách đi.” Không biết cô vợ nhà ai mở lời.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Người Miền Núi

Ngày hè mát mẻ cũng không lãng mạn, quá nhiều người ngoài, chào hỏi, pha trò, còn phải chú ý lễ tiết ở nơi này. Người miền núi có một bộ lễ tiết tiêu chuẩn của riêng mình, chị em nhà họ Lan sống ở đây nhiều năm như vậy cũng coi như hiểu sâu sắc, lại vẫn cảm thấy ứng phó rất mệt mỏi.

Trước mặt người ngoài phải chú ý lời ăn tiếng nói hành động của mình không thể quá khoa trương, nếu không chỉ sợ không đến mấy ngày, hàng xóm láng giềng sẽ mồm năm miệng mười đánh giá mấy đứa nhỏ nhà họ Lan đã quên gốc rễ, đi ra ngoài liền khinh người người cùng quê.

Đương nhiên cũng không thể khiêm tốn tự ti quá mức, nếu không sợ người ta lại nói những người tài cao này đi ra ngoài sinh sống thoát nhìn cũng vẫn một bộ nông dân rụt rè sợ hãi. Có lẽ những người khác không cảm thấy gì, nhưng Lan Quốc Hải sẽ cảm thấy mất mặt.

Cho nên không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại phải cân nhắc đúng mực, vừa không quá tự ti xấu hổ vừa không quá kiêu ngạo. Việc này quả thực so với bàn chuyện làm ăn ở thế giới bên ngoài còn khó đối phó hơn nhiều lắm.

Đương nhiên, nếu muốn tránh né, không tham dự thì lại không được. Thân là nhân vật chính, có thể ước chừng có một chút hàm xúc chứ không thể không để ý tới, nếu không sẽ bị gán cái mác kiêu ngạo.

Mà sợ nhất chính là nghe một đoàn dì thím nói tới chuyện hôn nhân.

“Lan Hinh à...Con xem con đã hai mươi sáu rồi, việc này phải nắm chặt, con nhìn ba mẹ con vất vả nuôi mấy đứa khôn lớn đi, ngóng trông các

con thành tài, hiện tại cũng chỉ trông cậy mấy đứa lập gia đình thôi.” Một người phụ nữ nói.

Lan Hinh mỉm cười gật đầu: “Nhưng những chuyện thế này phải cần duyên phận.”

“Duyên phận cũng phải kiếm ra mà. Không tìm thì sao biết không có duyên đây?” Một người phụ nữ khác lại nói.

Sau đó một vòng mấy bà mấy cô liền xoay chung quanh chủ đề này tận tình khuyên bảo.

Đầu Lan Hinh như căng ra, lại vẫn phải một mực mỉm cười, một mực nghiêm túc trả lời. Lan Gia cùng Lan Duệ cũng đi theo pha trò trong cái vòng xã giao luân quần của Lan Quốc Hải, không tiện tránh né ai.

Đồng Bân đương nhiên cũng thành nhân vật quan trọng, bị một đám ông chú tay hút thuốc lá, vây quanh hỏi cái này hỏi cái kia. Cậu ở đâu? Đang làm gì? Tiền lương thu vào đại khái bao nhiêu? Thậm chí trong nhà có mấy người mọi người điều muốn nháo nhào tìm hiểu.

Ồ.....Là một nhân tài, có học đại học, là nghiên cứu sinh, sếp của Lan Gia, mỗi tháng kiếm được một vạn đồng, là con trai duy nhất trong nhà, người thành phố! Trách không được có thể mua chai rượu cả ngàn đồng! Mọi người tính nhẩm, đó cũng chỉ là con số lẻ tiền lương một tháng của anh ta mà thôi.

“Nên! Nên!” Liêu tam gia rít mạnh hơi thuốc: “Khi Lan lão thái gia kiếm tiền nuôi Gia Gia ăn học suýt nữa đã bán luôn cái mạng mình, nên hiếu kính cho tốt hiếu kính cho tốt!”

Mọi người phụ họa, Đồng Bân cũng chỉ có thể hòa theo.

Nói thật, Đồng Bân cũng có phần không biết phải làm sao, cảm thấy như bị thăm vắn, nhưng con rẽ vào cửa nhà cha vợ, có quy củ gì hẳn cũng không biết, nay đã đi đến bước này cũng chỉ có thể nhìn sắc mặt Lan Gia mà hành động thôi.

Lan Gia nhìn Đồng Bân, đôi khi Đồng Bân không biết phải trả lời thế nào, nàng liền đỡ lời, khoé mắt cũng liếc về phía Lan Hinh. Cô cũng là nhân vật quan trọng, nay chân chính trở thành một vấn đề khó giải quyết trong mắt toàn thôn. Mọi người quan tâm thì quan tâm, nhưng thế này tuyệt đối là lòng tốt biến thành chuyện xấu. Lại nghiêng đầu nhìn, Ninh Vũ ngồi bên cạnh chơi đùa cùng Phúc Tử, chẳng qua nhìn nàng có chút không yên lòng, lỗ tai cứ vểnh lên về hướng Lan Hinh.

Lan Duệ trò chuyện với mọi người một hồi, cũng không phải nhân vật tiêu điểm nên trực tiếp lặng lẽ chạy đi, theo Ninh Vũ và con chó vàng Phúc Tử chơi đùa.

“Chị dâu.....” Lan Duệ gọi.

“Sao lại là chị dâu?” Ninh Vũ tâm tình không tốt lắm, chu môi sờ sờ đầu Phúc Tử.

“Chứ chẳng lẽ lại gọi anh rể?” Lan Duệ thấp giọng, mà giọng nói tràn đầy kinh ngạc. Hẳn nhìn ra tâm tình Ninh Vũ không tốt cho nên tới gần với nàng.

Ninh Vũ liền cười: “Được rồi, vậy chị dâu cũng được.”

“Em thấy chị hai sắp không chống đỡ nổi, chúng ta đi cứu chị ấy đi.” Lan Duệ đề nghị.

“Cứu thế nào?” Ninh Vũ nghiêng đầu nhìn Lan Duệ. Cậu nhóc này ánh mắt như sao, sáng ngời.

“Chị tới đi, lôi chị hai ra, nói muốn đi vệ sinh, không quen đèn trong đó.” Lan Duệ cười nói.

Ninh Vũ liếc Lan Duệ một cái, vỗ vỗ đầu Phúc Tử, đứng lên hơi cử động cái chân vì ngồi nãy giờ đã hơi run, lập tức đi về phía Lan Hình, sau đó có chút ngượng ngùng nhẹ giọng thì thầm bên tai cô: “Em muốn đi vệ sinh, đi cùng em nhé.”

Lan Hình nghe cô nhóc này nói xong, liền cười nói với bảy tám bà cô kia: “Tiểu Vũ muốn đi vệ sinh, sợ không tìm được đèn, con đưa em ấy đi, mọi người trò chuyện trước đi. Giờ thời tiết cũng nóng, nếu không để con đi đun một ấm nước cho mọi người.”

“Ai da, không cần không cần.....đều là bà con cùng quê mà, không cần khách khí như vậy. Khách đã muốn đi vệ sinh thì con mau đưa người ta đi đi, trời hôm nay tối lắm, cẩn thận té ngã. Mấy dì tuy tiện tâm sự một chút cũng về ngủ thôi, nhìn trời cũng không còn sớm nữa.” Có người nói.

Lan Hình đáp lời qua lại một chút liền dẫn Ninh Vũ vào nhà.

Xuyên qua nhà chính, từ cửa hông đi vào nhà sau. Lan Hình bật đèn sân sau, ánh sáng từ bóng đèn chiếu sáng được hai mươi lăm ô gạch trong bóng đêm rơi vào mờ昧. Lan Hình nắm tay Ninh Vũ: “Tủi thân à?”

Ninh Vũ ngừng chân, cũng không ngẩng đầu, một lát sau mới nói: “Tủi thân thì không thể nói rõ ràng, chỉ là cảm thấy chị rất mệt mỏi.”

“Tôi mệt?” Lan Hình cười nhạt, nói chuyện cũng chậm rãi, không biết đây là câu hỏi hay là câu cảm thán.

“Dư luận rất mạnh mẽ, có thể mặc kệ ánh mắt của người khác, nhưng những lời đàm tiếu của hàng xóm láng giềng chỉ sợ cũng không cách nào làm như mắt diếc tai ngơ, đến cuối cùng còn không phải đều đè nặng lên người chị sao.” Cảm xúc của Ninh Vũ có phần xuống thấp. Ở thành phố, dù

hàng xóm sát vách cũng sẽ không quản bạn kết hôn hay không. Bạn học hay đồng nghiệp kết giao cũng đều có mức độ nhất định, đều để cho người ta một không gian riêng. Cho dù là bạn bè có thể thành thật với nhau thì cũng thể nói tình lý. Nhưng ở ngọn núi này tựa hồ cái gì cũng bị phơi bày, không chừa đường sống, cuộc sống của mỗi người đều trở thành nội dung để mọi người chú ý.

Lan Hinh tựa hồ thở dài một tiếng, thanh âm vẫn ôn nhu như thế: “Em sợ à?”

Ninh Vũ nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Lan Hinh, lắc đầu: “Không sợ, mà thương chị.”

Lan Hinh đưa tay vuốt ve má nàng: “Khi đã lựa chọn, cái gì cần sợ đều đã sợ, bây giờ còn sợ gì nữa? Em chỉ cần nhớ rõ những lời tôi nói là được.”

“Dạ.” Ninh Vũ gật đầu.

“Nhớ lời tôi nói, tôi sẽ chờ em lớn lên. Mãi cho đến khi em rời xa tôi, hoặc lựa chọn vĩnh viễn ở bên tôi.”

“Em.....”

Không đợi Ninh Vũ nói ra lời, Lan Hinh đã đưa tay che miệng nàng: “Tôi không cần đáp án từ miệng của em. Tôi chỉ cần chờ đợi kết quả mà thôi. Tôi để em tới gần mình, hiểu rõ tôi, trao cho em tất cả những gì tôi có thể, đương nhiên, cũng đem những thứ có thể đối với em là khuyết điểm hoặc không thể chấp nhận đều phơi bày trước mặt em, tôi muốn để em biết tất cả. Gồm bản thân tôi, quá khứ của tôi, người thân, quê hương tôi, giáo dục tôi đã từng nhận, hoặc là nói con đường tôi đã đi qua. Trên tất cả những thứ đó, tôi chọn em, mà em, cũng cần đợi đến khi giải quyết xong hết mọi chuyện, đến lúc em có thể độc lập tự đưa ra quyết định của mình thì xác định lại một lần nữa.”

“Em nghĩ, em đã sớm có quyết định, nhưng theo ý chị, là em không đủ kiên định hay chưa đủ chín chắn đây?” Lời Ninh Vũ nói khiến Lan Hình cảm thấy đau lòng, nhưng sự không xác định của cô cũng lại khiến Ninh Vũ cảm thấy có chút khổ sở.

“Ngốc.....” Lan Hình cảm giác được Ninh Vũ không vui, liền quay đầu hôn lên má nàng: “Chúng ta sẽ gặp rất nhiều trở ngại, em biết không?”

“Em đã từng nghĩ qua.” Nụ hôn này khiến chút không vui trong lòng Ninh Vũ tan thành mây khói. Khuôn mặt gằn trong gang tấc mang theo nụ cười ôn hoà, ẩn trong đó còn sự cứng chiều yêu thương. Trong nháy mắt Ninh Vũ bị nụ cười ấy đánh bại.

“Như vậy, không cần lo tôi có mệt không, có thể sợ không. Nếu em yêu tôi, vậy lúc yêu tôi cứ yên lặng ở bên tôi.” Lan Hình nhẹ giọng nói, lại bị Ninh Vũ ôm vào lòng.

“Được, em ở ngay cạnh chị, không đi đâu cả, không đi đâu cả!” Ninh Vũ ôm chặt Lan hình.

Lan Hình nằm trong vòng tay Ninh Vũ, hơi ngửa đầu, môi dán bên tai nàng: “Không phải nói muốn em đừng đi đâu, em có cuộc sống và sự nghiệp của riêng mình, nên đi đâu thì cứ đi, yêu em, cũng chỉ mong trở thành đôi cánh của em, mà không phải trở thành sự trói buộc, cho nên tôi muốn trái tim của em, tôi ở trong lòng em, như vậy là tôi đã thoả mãn rồi.”

Ninh Vũ thấp giọng cười rộ lên, ôm Lan Hình dùng sức hôn hai cái: “Lần đầu tiên nghe chị nói yêu em đó.”

Lan Hình lại cúi đầu, mặt hơi đỏ: “Không phải muốn đi vệ sinh à? Sao giờ lại không vội?”

“Là tiểu Duệ chỉ em, để em đi cứu chị!” Ninh Vũ ôm Lan Hình không buông.

“Thằng nhóc kia có nhiều ý đồ xấu lắm.”

“Bất quá em vẫn cần đi vệ sinh!” Ninh Vũ cười buông Lan Hình ra.

Một chuyến đi vệ sinh này lâu lắm, lúc hai người nhỏ to trò chuyện từ nhà sau ra, khách khứa ở nhà trước đã đi gần hết. Ninh Vũ cùng Lan Hình vừa ra, bảy tám bà cô vây chung quanh bà Lan nói một lúc cũng thấy mất hứng nên đều tự tản đi hết.

Về phần mấy người vây quanh Lan Gia cũng vây quanh Lan Quốc Hải phần lớn là vợ chồng với bảy tám bà cô bên kia. Vợ đi rồi, đương nhiên cũng kêu chồng về theo, vì thế trận náo nhiệt đêm hè này cũng chấm dứt.

Dọn dẹp ghế ngồi, rồi chia phòng. Lan Gia đương nhiên cùng Lan Hình và Ninh Vũ chen chúc trên một cái giường.

Kéo rèm lại, tắt đèn đi, Lan Gia thở dài một hơi: “Trước đây thì ngóng trông có thể lớn lên, cảm thấy trưởng thành rồi có thể tự mình kiếm tiền, không cần cả ngày lo nghĩ tiền ăn mặc học phí, sẽ được sự do. Đến khi trưởng thành lại cảm thấy trước đây cũng tốt, tuy rằng khổ nhưng không cần đeo mặt nạ làm anh hùng, chống quái tượng học làm tráng sĩ.”

“Vậy chị có muốn trở lại lúc còn nhỏ không?” Ninh Vũ hỏi.

Lan Gia lại cười lắc đầu: “Không bao giờ muốn quay trở lại nữa.”

Không bao giờ muốn quay lại nữa! Những khoảnh khắc lưu luyến quá khứ này luôn chỉ thuộc về những người có ký ức tươi đẹp, mà hồi ức của mấy đứa trẻ nhà họ Lan phần lớn không liên quan đến tốt đẹp.

Ninh Vũ hỏi Lan Gia: “Tình cảm của chị với Đồng Bân thế nào rồi?”

Lan Hình nhìn chăm chăm đỉnh màn, cười: “Anh ta cũng không tệ lắm, nhưng sau này thế nào thì ai cũng không nói được.”

Lan Hình bên cạnh cười, bổ sung một câu: “Theo đuổi Gia Gia hai năm, cả ngày nâng niu con bé như bảo bối ấy.”

“Em thấy tiểu Vũ cũng cưng chị như bảo bối đó thôi.” Lan Gia đùa giỡn với chị mình.

BẦU TRỜI TRONG TRÈO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Giải Đoán Sâm

Bầu trời trên núi, sắc xanh đặc biệt trong trẻo, mấy đám mây trắng dịu dàng trôi trên nền trời, như điểm thêm hai nét tao nhã cho khoảng không trống trải.

Lúa mạch trên triền núi đã sớm được thu hoạch, lưu lại rơm đơm xử lý, đông một đám tây một đám, đôi khi còn được bó thành một đống. Trời tháng tám, thái dương đã treo lên giữa không trung, sắc lửa đỏ đã bắt đầu biến thành ánh sáng trắng chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trên con đường mòn đi dọc lên núi, bà Lan đi đầu, dẫn mấy đứa nhỏ theo, phải đi qua sườn núi mới tới miếu Quan Âm.

Ninh Vũ thích hoạt động như vậy, không có bảy tám bà cô phí sức quản chuyện Lan Hinh kết hôn, cũng không có mấy ông tay cầm ống điếu, vừa hút thuốc về tò mò chuyện làm ăn công việc của Lan Hinh.

Con đường mòn trên triền núi cây cối uốn lượn dày đặc, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá hắt xuống, dừng lại trên cỏ dại mọc đầy bên đường, ở giữa để lộ một con đường đất khoảng chừng một thước, tạo thành những quang ảnh loang lổ mà hoa mỹ.

Sáng sớm trên núi cũng không nóng, sương sớm còn đọng trên tán lá, trong suốt sáng ngời, có chú dế nhảy ra từ bụi cỏ, không cẩn thận đạp lên một tán lá, khiến giọt sương vỡ tan.....

Vạn vật đều yên tĩnh như thế, nhưng hết thảy lại đều sống động đến vậy. Chim chóc, ong mật, châu chấu, còn có đám ve dính với nhau ở trên cây không ngừng kêu vang, cùng với ếch nhái hoặc cóc ở cái ao nhỏ ở bên

đường, rồi cả đám nòng nọc bé xíu đen đen vẩy cái đuôi bơi qua lại trong ao. Tất cả những thứ đó đối với Ninh Vũ mà nói phần lớn đều chỉ từng nhìn thấy trong sách, giờ phút này lại chân thật hiện ra trước mặt, tươi đẹp như thế.

Núi rừng như chốn tiên cảnh, người yêu lại ở ngay bên cạnh, hít thở bầu không khí tươi mới, nghe tiếng chim thanh thúy kêu vang, thi thoảng lại bị sương đọng trên lá rơi xuống trúng người, lành lạnh. Đi một có thể dừng chân bên con suối nhỏ ven đường, vốc nước suối rửa mặt, cảm giác mát mẻ trong nháy mắt liền ngập tràn, người cũng cảm thấy lên tinh thần rất nhiều.

Tất cả những điều đó khiến tâm tình suốt hai ngày qua bị sự nhiệt tình muốn làm chuyện tốt của bà con hàng xóm khiến cho buồn bực được giải phóng hoàn toàn, trở lại như ảo tưởng của núi rừng trong cảm nhận của Ninh Vũ — tươi mát, tự nhiên, sạch sẽ, tốt đẹp.

Nếu không phải vì có người lớn ở đây, Ninh Vũ cảm thấy mình có lẽ sẽ tìm một chỗ bằng phẳng trên núi, nằm xuống, để cho ánh nắng nhỏ vun xuyên qua khe hở giữa tán lá dày đặc rơi trên người mình. Có lẽ mình sẽ lẩm nhẩm hát một bài ca, có lẽ sẽ ngâm một bài thơ, cũng hoặc là không làm gì cả, chỉ nhắm mắt lại, ôm người mình yêu hít thở bầu không khí trong lành này.

Con đường mòn uốn lượn gập ghềnh cũng không thể chứa quá nhiều người đi song song, Ninh Vũ liền để Lan Duệ và tiểu Húc đi trước, nàng kéo Lan Hinh đi cuối cùng, đoạn đường núi lãng mạn như thế, nếu không thể nắm tay cùng người mình yêu, Ninh Vũ cứ cảm thấy có chút không đủ hoàn mỹ.

Mà Lan Hinh tựa hồ luôn hiểu biết lòng nàng, theo ý Ninh Vũ, giao bàn tay hơi gầy của mình vào tay Ninh Vũ. Ninh Vũ cảm thấy mình có thật nhiều thật nhiều điều muốn nói, nhưng nắm tay Lan Hinh rồi, trong nháy mắt lại cảm giác tựa hồ cái gì cũng không cần nói mà cô đã hiểu rõ cảm

giác trong lòng mình. Hai người ngẫu nhiên đối diện, Lan Hình cười đến ôn nhu, Ninh Vũ cười đến sung sướng. Ngay cả khi không lên tiếng, lại tựa hồ hoàn toàn thấu hiểu.

Cảm giác này rất kỳ diệu, con đường núi uốn lượn mà lên, như thể không chỉ là hai người, mà là hai trái tim nhẹ nhàng cùng chung bước trên con đường trong cõi lòng. Cho nên, mọi lời nói ngược lại có vẻ dư thừa.

Miếu Quan Âm cũng không xa lắm, đi qua một triền núi, lại băng ngang một ngọn đồi, đến khi mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, một góc của miếu Quan Âm lộ ra từ rừng sâu đã ở gần ngay trước mắt.

“Miếu Quan Âm linh nghiệm lắm, trong đó có một lão thần tiên là thầy tướng số, cũng rất lợi hại.” Bà Lan nói: “Hồi xưa trước khi mấy đứa thi đại học, mẹ đều đặc biệt chạy tới miếu bái Quan Âm, cầu Quan Âm bồ tát phù hộ các con thi cử thuận lợi, có thể đậu đại học tốt nhất.” Bà Lan vừa nói, vừa chấp tay tạo thành chữ thập, vẽ mặt thành kính.

“Còn rút thăm nữa, cũng linh lắm, mọi người quanh đây đều nói linh nghiệm. Trước khi Lan Hình và Lan Gia thi mẹ đã quỳ trước mặt Quan Âm bồ tát, cầu Ngài phù hộ cho hai đứa vào được trường tốt nhất, sau đó liền rút thăm, chữ trên đó mẹ đọc không hiểu, nên tìm sư phụ giải sấm, ông ấy nói là quẻ tốt nhất, tuyệt đối không thành vấn đề, nói gì mà công danh chỉ trong sớm muộn. Mẹ chỉ biết, khẳng định không thành vấn đề, quả nhiên hai đứa đều thi đậu!” Càng gần miếu Quan Âm, mấy người trẻ tuổi đều thờ hồng học, chỉ duy nhất người luống tuổi kia quanh năm làm lụng trên núi ngược lại càng nói càng có tinh thần, miệng không ngớt: “Lúc vào miếu Quan Âm, chỉ cần nhớ đến Quan Âm bồ tát thì sẽ không mệt.”

Đến cửa miếu đã ngửi thấy mùi hương nồng đậm, bà Lan lẩm bẫm chấp tay vái ba cái về phía cửa miếu, sau đó mới dẫn đám trẻ vào.

Ngôi miếu cổ trong núi này đã được xây vô số năm tháng trước, tuy cũng không huy hoàng, nhưng mái cong hàng cột cũng coi như có chút khí thế.

Hương khói ở đây đương nhiên không thịnh vượng như trong thành phố, nhiều khi cả ngày không có người, bình thường mỗi lúc hội chùa mới có nhiều thu nhập. Bất quá dù thế, bởi vì quê nhà thờ phụng, đến ngày hội chùa luôn có người cầu thần bái phật muốn đưa chút tiền nhang tiền dầu, hoặc là những người đi làm công xa cầu tài vận, hay người thân mang bệnh cầu được khoẻ mạnh, hay ai thấy vận khí không tốt nên đến cầu bình an, người kết hôn rồi thì đến cầu con cái. Đương nhiên, cũng có nông dân đến chỉ vì cầu cho mưa thuận gió hoà, heo khoẻ gà mập.

Ít tiền thì bỏ vào hòm công đức năm đồng, ra ngoài kiếm được tiền thì bỏ vào hòm hai mươi đồng, đôi khi thấy người vào miếu tốn hai đồng mua cái đèn trời*.....

(*thiên đăng – đèn Khổng Minh)

Tiền công đức tuy kém ra với những ngôi chùa lớn trong thành phố, nhưng cũng không tham ô như thế, tiền công đức ở đây, trừ để làm chi phí cho hai vị hoà thượng trong chùa, gần như đều dùng để sửa chữa chùa miếu. Huống chi hoà thượng đã khai khẩn hai mảnh đất ở bên cạnh miếu, trồng rau xanh củ cải, đồ ăn uống đôi khi những vị hương thân quanh đó cũng sẽ đem lại đây, cơ bản cũng không cần tiêu tiền gì. Đến khi cần sửa chữa, lại lên núi kiếm ít rơm, củi, thậm chí gạch đá, nhân công. Ngôi miếu này cũng coi như do làng xóm quanh đó mười dặm tu bổ gìn giữ.

Bước vào cửa miếu, hoà thượng ngồi xếp bằng trước tượng Phật gõ chiếc chuông đồng bên người một chút, tiếng chuông vang lên, có ý đón khách. Bà Lan lập tức cười chấp tay khom người với vị hoà thượng già: “Ai đi đà Phật.”

Hoà thượng tuổi đã cao, hàm răng rớt mất mấy cây, trên khuôn mặt đen đúa tràn đầy nếp nhăn.

“Chị Lan dẫn mấy đứa nhỏ đến à.” Hoà thượng ở nơi này không giả bộ bao thâm. Kỳ thật những người quanh đó chỉ cần thường xuyên đến miếu thì hoà thượng này đều nhận ra, thường chào hỏi tiếp đón.

Bà Lan trò chuyện mấy câu với vị hoà thượng đó, ông liền nói vài câu chúc may mắn, hỏi bà Lan muốn thắp hương hay rút thăm.

Hương nhất định phải thắp, bà Lan không chỉ đặc biệt mua nến thơm, còn thắp đèn cho từng đứa, lại nhét tiền giấy đỏ thắm vào hòm công đức, khiến lão hoà thượng cười đến toe toét.

Từng người lần lượt trật tự dựa theo ý bà Lan quỳ lạy trước Quan Âm bồ tát. Bà Lan liền ở bên cạnh niệm: “Cầu phù hộ con trẻ thân thể khoẻ mạnh, làm ăn thuận lợi, phù hộ con gái sớm tìm được đối tượng, phù hộ tụi nhỏ tình cảm thuận lợi, phù hộ con trai thành tích học tập thật tốt, tìm được việc làm.....”

Cuối cùng theo thường lệ là rút thăm.

Mỗi người một quẻ.

Sau đó dựa theo số đánh trên quẻ đi tìm tờ giấy chú giải trên giá gỗ.

Lan Duệ thăm nhủ, đây là cái gì chứ, “lục súc vượng, trạch cát, thất vật hiện....”

Lần đầu tiên Ninh Vũ rút thăm, cảm thấy rất thú vị, trong ống có mấy chục quẻ tre, cầm lấy lắc lắc, thẻ nào rơi ra đầu tiên chính là thần chỉ*.

(*Ý chỉ của thần)

Ninh Vũ được quẻ thượng, mà Lan Hình là quẻ trung.

Chữ trên quẻ là chữ phồn thể, hơn nữa mực in là kiểu cũ, chữ viết cũng không quá rõ ràng.

Quẻ của Ninh Vũ nói: “Du nhiên hoa nhất chi, tĩnh đãi hoa khai thì, đãi đáo xuân nhật lai, nhật nguyệt tương chiếu tế. Hậu diện lưỡng bài, bất quá thuyết ta quán lệ, chư như bệnh dữ, trạch cát, sinh nam, súc vượng” linh tinh gì đó.

(*Kể ra mình dịch cũng được mà lười quá, các bạn đọc hiểu được ngần nào thì hiểu nhé =]])

Thứ này không giống thơ, nếu giải thích từng từ thì lại không đúng, mà nếu nói ý tứ thôi thì lại không thâm ảo. Đại khái có ý chờ đúng thời điểm đến thì tự nhiên sẽ tốt. Ninh Vũ kỳ thật muốn nói thứ ba phải kiểu cái nào cũng được này muốn hiểu theo nghĩa nào cũng được, đại khái cũng không nhiều ý nghĩa thực tế cho lắm.

Nghiêng đầu nhìn tờ giấy mỏng trên tay Lan Hinh, mực in trên đó rất đen, chữ cũng rõ ràng, viết theo hàng dọc từ phải qua trái, nói là: “Lai thì sơn lộ khi khu, khứ thì hoa mãn trọng lâu, đãi đáo xuân mạt hoa điêu, hựu phục đông nhật hàn tịch, khẩu thủ phật tiền tư lượng, nhất sinh cánh khổ như tư, khước nhân lai thì tích thiện, chú định khứ thì đắc hoan.”

Mấy câu này thật ra rất dài, từ đầu đến cuối, kín tờ giấy. Lan Hinh nhìn hàng chữ trên tờ giấy, gần như nói trúng tâm sự của mình, chỉ mỗi kết cục, không nói rõ được đó có phải kết cục mình muốn không.

Ninh Vũ thấy Lan Hinh trầm tư, không khỏi lấy ký văn trên tay cô lại xem, cẩn thận suy nghĩ một chút, liền bỏ tờ giấy chú giả vào túi áo mình, sau đó đưa quẻ thượng của mình cho Lan Hinh: “Của em cho chị, của chị đưa cho em, nếu quẻ của chị không tốt thì chúng ta đổi cho nhau.”

Lan Hinh bị Ninh Vũ chọc cười: “Nếu đã là ý trời, sao có thể nói đổi liền đổi đây?”

Ninh Vũ cười: “Nếu là ý của Phật, vậy đối ngay trước mặt Phật, để cho Bồ Tát lão nhân gia biết tâm ý của chúng ta.”

Lan Hình kéo tay Ninh Vũ, thấp giọng: “Nếu thật sự là ý tứ của Bồ Tát, vậy nếu có cực khổ thì để tôi chịu là được, cũng không thể nói lung tung trước mặt Ngài.”

Ninh Vũ cười ngây ngô, lặng lẽ ghé sát bên tai Lan Hình nói: “Chị nghiêm túc vậy à? Vận mệnh của con người có hàng ngàn hàng vạn, chỉ mấy quẻ thăm chực tờ giấy này là có thể khái quát? Thả lỏng tâm, cho dù trước kia chị phải chịu khổ thì sau này cũng sẽ không phải chịu nữa.”

Lan Hình gật đầu, lại vẫn bổ sung một câu: “Vào miếu vẫn nên thành kính một chút.”

“Tuân mệnh!” Ninh Vũ nói.

Đám trẻ trao đổi ký văn của nhau, náo nhiệt chốc lát.

Bà Lan nói, lão sư phụ giải đoán thăm rất linh nghiệm, hẳn nên tìm ông ấy hỏi một chút. Lan Duệ đặc ý nói, những gì viết trên ký văn đều có thể hiểu, người giải đoán sâm chỉ là để phục vụ cho người không biết chữ thôi. Con thấy nhà mình không cần, nếu không không phải ăn học nhiều năm uổng phí sao?

Bà Lan cũng là hiền thê lương mẫu tiêu chuẩn, cũng không cố chấp, đám trẻ đã nói không cần giải thăm thì không cần.

Bất quá còn một việc là việc quan trọng nhất hôm nay, đó là xem bát tự.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Những Chuyện Mê Tín Này Đó

Mọi người đều tỏ vẻ phản đối với ý kiến của bà Lan. Mấy chuyện như xem bát tự ở trong lòng đám thanh niên chung quy cảm thấy là chuyện mê tín, hơn nữa còn là thứ mê tín có thể gây ra hậu quả xấu. Nếu nhỡ xem thấy không hợp, vậy chẳng phải Đông Bản và Lan Gia phải nếm mùi đau khổ sao.

Nhưng bà Lan rất kiên quyết với chuyện này, cuối cùng Đông Bản đành nói: “Nếu di cảm thấy nhất định phải làm thì cứ làm thôi.”

Bà Lan nói lão thần tiên cũng không ở trong miếu, mà ở một ngôi nhà đất giữa sườn núi, đi qua ngôi miếu này, còn phải đi hai dặm đường núi nữa mới tới.

“Đây cũng là một người như trong thần thoại.” Bà Lan dẫn đường, vừa đi vừa kể cho đám trẻ nghe, rất hiếm khi bà dùng hai chữ “thần thoại” này.

Nghe nói năm anh ta mười bảy tuổi, nhà rất nghèo, thật vất vả mới có người giới thiệu cho một đối tượng, mắt thấy sẽ sống cùng nhau, ba mẹ anh ta cũng trông cậy con mình sớm lập gia đình để có thể ôm cháu, mà anh ta khi đó cũng là một người rất thành thật với bốn phận. Nhưng ngay khi nhà bắt đầu xem bát tự chọn ngày cho anh ta, anh ta đột nhiên không đồng ý. Chỉ trong một đêm phá hỏng cuộc hôn nhân đó. Nghe nói anh ta ngủ một đêm dậy liền nói đêm đó mình đã bái sư phụ, đời này không kết hôn, có thể coi là số mệnh. Vợ anh ta đương nhiên chạy mất. Cha mẹ tức giận đến nỗi tóc bạc trắng một nửa. Nhưng anh chàng đó lại thật sự cầm theo một bộ đồ bỏ chạy. Đi đâu thì không ai biết, dù sao thì nửa năm sau trở về, ngay chỗ gốc đại thụ gần miếu Quan Âm mở một sạp xem tướng xem bát tự đoán

chữ. Người khác hỏi anh ta đã đi đâu, anh ta nói tổ sư gia để anh ta đến một nơi nào đó.

Tóm lại người tin tưởng không nhiều lắm.

Đến ngày hội chùa, trên con đường núi này sẽ có vài người cũng mở sạp xem bát tự, anh ta còn trẻ, người tìm anh ta xem tướng cũng ít, cho nên không kiếm được nhiều tiền.

Bất quá người khác qua hội chùa rồi sẽ dẹp quán chạy lấy người, nhưng anh ta thì hàng năm đều ở đây. Thấy người đến cũng làm ăn một chút, đôi khi gặp người trong lòng có việc, sẽ vẽ một ít bùa hộ mệnh, cũng có thể kiếm được ít tiền, tốt xấu gì cũng coi như sống tạm.

Bất quá lâu ngày cũng có ít danh tiếng, người tìm anh ta cũng nhiều thêm. Có người còn trực tiếp giúp anh ta xây một căn nhà tồi tàn ở sườn núi, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng đủ an tâm. Anh ta còn trực tiếp dọn đến đó ở.

Hiện tại danh tiếng của anh ta cũng lớn, rất nhiều người đều nói anh ta xem tướng chuẩn, còn có không ít người ngưỡng mộ thanh danh nên tìm đến. Ai nấy tới đều nói là tìm lão thần tiên của núi.

Thật ra đương nhiên anh ta không phải thần tiên, cũng không già, còn chưa đến bốn mươi.

Bà Lan vừa nói vừa cảm khái: “Mẹ nghĩ mãi không ra, sao anh ta lại không dọn vào miếu ở nhỉ? Có nơi che gió chắn mưa, dù sao anh ta cũng không kết hôn, vừa vặn coi như một hoà thượng, vừa có chỗ ăn lại có chỗ ở. Những người vào miếu có thể thuận tiện xem bát tự luôn, rất tiện.”

Đồng Bân liền giải thích cho bà Lan. Bát tự không thuộc về Phật giáo. Phật giáo là tôn giáo ngoại lai, mà bát tự thuộc về chi nhánh của đạo giáo bản địa lưu truyền tới nay, có thể nói là người hai nhà khác nhau. Tuy Phật

giáo ở Trung Quốc đã có lịch sử phát triển rất lâu, hơn nữa cũng đã xâm nhập vào lòng dân, thậm chí còn được nhiều người biết đến hơn đạo giáo. Nhưng hai giáo phái vẫn không thể hoàn toàn dung hợp cùng nhau.

Bà Lan nghe cái hiểu cái không. Đồng Bân lại giải thích một chút, bà xem như hiểu Phật giáo chính là tin Phật tin Bồ Tát. Đạo giáo tu hành cái gì bà thật ra chưa từng nghe qua, nhưng nói đến mấy việc tính bát tự xem tướng đoán chữ thì lại dễ dàng hiểu được.

“Vẫn là người đọc sách có kiến thức mà!” Bà Lan khen ngợi Đồng Bân một phen.

Đoàn người rớt cục cũng đến nơi lão thần tiên ở.

Căn nhà cũng không quá mức tồi tàn, có lẽ lâu lắm rồi bà Lan không tới, cho nên tin tức không chính xác cho lắm. Căn nhà của lão thần tiên ở nay đã tường gạch hồng ngói xanh, không có nhiều phòng, chỉ có hai gian, nhưng vậy cũng đủ cho một người đàn ông độc thân ở, chẳng qua ở giữa sườn núi, xem như lẻ loi một người, cũng lạnh lẽo hoang vắng.

Lão thần tiên đang ngồi ngay trước hiên nhà, tách đậu xanh. Thấy mấy người đến, liền đem đậu đã tách vỏ và đậu chưa tách bỏ qua một bên.

Bà Lan nói lý do tìm đến, lão thần tiên liền lấy mấy cái ghế từ trong phòng ra cho mọi người ngồi, sau đó hãnh lại cầm một cái bút máy gần như hỏng, một quyển sổ hơi ố màu ra.

Bà Lan báo ngày sinh tháng đẻ, lão thần tiên lại viết hai cái bát tự ngay trong quyển sổ. Chữ viết kia nhìn dĩ nhiên cũng có vẻ tiêu sái.

Thân là nhân vật chính, Lan Gia và Đồng Bân đều được bố trí ngoan ngoan ngồi trên hai chiếc ghế gỗ nhỏ trước mặt lão thần tiên, nghe lão thần tiên miệng ngâm nga cái gì mà đầu mùa xuân chi một tuôn lệnh mà

cường, ngày chi có tử thủy tướng sinh, vì có căn. Hạ tòa xấu thổ vì thấp thổ khả sinh khả khắc tiết.....

(*Khúc này mình chỉ hiểu đại khái hình như một người mệnh thổ một người mệnh thủy, thủy làm mộc phát triển tốt, mà thủy làm thổ khô cần ẩm ướt có sức sống)

Một đám người bị mấy lời này khiến mơ hồ một trận, lão thần tiên đầy mặt mỉm cười: “Hai bát tự này xứng! Giúp đỡ lẫn nhau cùng tiến tới.....”

Mấy chị em coi như thăm thở phào, nghĩ hạnh phúc của hai người lúc này nằm ở bát tự trong tay tiên sinh, nếu người ta nói nửa câu không được, vậy về nhà cũng không biết kết cục gì nữa. Chưa chắc hai ông bà nhà họ Lan sẽ không làm mấy chuyện kiểu “chia rẽ đôi uyên ương.”

“Là có ý gì?” Bà Lan hơi cúi người xuống trước, bà nghe hiểu ý lão thần tiên, nhưng còn muốn ông ta nói rõ ràng một chút.

“Hai cô cậu này đều mệnh tốt. Mà tốt nhất là bát tự của hai người rất phù hợp bổ trợ cho nhau. Con gái số có thể giúp chồng làm ăn, còn con trai có thể kiếm được nhiều tiền. Chị nói xem còn có gì không tốt đây. Chị à, chị chờ ôm cháu đi!”

“Tôi muốn xem một cái nữa!” Bà Lan hỏi nửa ngày, cuối cùng vui rạo rức lại báo bát tự của Lan Duệ vào tiểu Húc ra.

Lần này thực khiến Lan Duệ sợ tới mức trên mặt suýt không nhin được.

“Cũng có thể.” Lão thần tiên nói: “Không hợp nhau, thành thật bốn phận thì cũng được. Bát tự thế này không nên kết hôn sớm quá, cứ thông thả từ từ, ừ, từ từ thôi.”

Lời này so ra kém những lời ban nãy nói về Lan Gia và Đông Bân nhiều lắm. Nụ cười trên mặt bà Lan cũng héo hơn nửa. Trên mặt tiểu Húc có chút

xấu hổ.

Lan Hình đưa tay kéo mẹ: “Mẹ, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi. Nếu không sẽ lỡ giờ cơm trưa mất.”

Bà Lan đứng lên, Lan Hình liền thanh toán tiền xem bát tự.

Lão thần tiên kia còn nói: “Thật ra việc này cũng không có gì, tôi viết hai lá bùa cho hai đứa, đem đặt dưới gối mình, ngủ qua một tháng, hai người này về sau khi kết hôn sẽ đảm bảo viên mãn.”

Lan Hình cười nói: “Hai đứa vẫn còn trẻ lắm, đang đi học mà, đến lúc đó nếu muốn kết hôn sẽ lại đến tìm ngài sau.”

Đoàn người theo đường núi về. Lần này Lan Hình không đi cuối, mà đi lên trước, bên cạnh mẹ mình: “Tính bát tự nếu chuẩn thì cũng không tệ, coi như đáng đồng tiền. Bát tự trong số mệnh vốn đã được chú định sẵn rồi, có hợp hay không thì cũng vậy. Nếu thật sự muốn kết hôn sống với nhau thì cần phải nhìn tính cách cùng phẩm hạnh, xem tính tình hai người có hợp không. Sao có thể chỉ bằng mấy lá bùa vẽ linh tinh đó của ông ta mà có thể thay đổi sự việc được.”

Bà Lan ngẫm nghĩ: “Nhưng dù sao mẹ thấy cũng đúng.”

Lan Hình đi theo sau mẹ mình: “Thật ra chuyện tình cảm vẫn cứ phải dựa vào cảm giác của hai người. Chân đi vừa không thì phải hỏi người đi giày. Chuyện của tiểu Húc và tiểu Duệ con thấy mẹ hiện tại để ý sớm quá. Tiểu Duệ vẫn còn đi học, hơn nữa tiểu Húc vừa nhìn cũng thấy là một người chịu khó với bốn phận, có thể cáng đáng việc nhà. Tiểu Duệ nếu lấy con bé thì cũng có phúc.”

“Cũng phải, tiểu Duệ còn đang đi học mà, bát tự thật sự còn chưa hoàn chỉnh.” Bà Lan ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng vẫn nghĩ, chắc gì đã lấy tiểu Húc, chỉ sợ còn phải đợi sau này xem lại.

Ninh Vũ đi phía sau, thấy tiểu Húc không vui liền kéo kéo tay áo tiểu Húc, cười nháy mắt: “Mấy trò lừa tiền này mà chị cũng tin à?”

Lan Duệ lập tức ở cạnh nói: “Đúng thế, lừa tiền thôi, đừng để trong lòng.”

Tiểu Húc lắc đầu: “Em là sợ dì để bụng.”

“Mình tự sống cuộc sống của mình, đến lúc đó em đối xử tốt với anh một chút, đối xử tốt với ba mẹ nữa, bọn họ tự nhiên sẽ hiểu, huống chi em gả cho anh chứ có phải gả cho mẹ anh đâu.” Lan Duệ hạ giọng nói.

Tiểu Húc liền nở nụ cười.

Khi mấy người trở về nhà, mặt trời đã qua đỉnh, nhìn đồng hồ đã gần một giờ. Lan Quốc Hải lên núi bận rộn nửa ngày, trở về cũng không thấy có người nấu cơm, liền trực tiếp để bụng không ngồi trên bờ đê đan sọt. Mấy đại lão gia miền núi, có thể vai gánh lưng vác, nhưng mấy chuyện như vào bếp thì sẽ không làm. Nếu bình thường vợ mình không có nhà, ông tùy tiện nấu bát mì cũng được, nhưng hiện tại ở nhà nhiều người, bản thân ông lại không làm được gì.

Ninh Vũ leo núi nửa ngày trời, mệt đến nổi eo mỗi lưng đau, Lan Hình cười nằng tay chân ít vận động. Lan Gia cũng cười nói nằng, hỏi nằng học đấm bốc ở đâu vậy!

Lan Duệ ở cạnh ồn ào, rủ mai lại lên núi kiếm tổ chim.

Mắt Ninh Vũ sắp híp thành một đường nhất thời lại mở ra: “Kiếm tổ chim? Không cần đợi đến mai, chiều chúng ta đi đi.”

Mọi người liền chuyển mắt nhìn vào Ninh Vũ: “Không phải em mệt muốn chết à?”

Ninh Vũ ha ha cười: “Đi kiếm tổ chim nghe cũng không tệ chút nào!”

Bữa trưa ăn đơn giản, buổi chiều mọi người cũng không đi tìm tổ chim, Lan Hinh nói mệt, không nên đi, muốn chơi thì ra ruộng nước bắt tôm, có thể chơi đùa mà lại không mệt.

Lan Quốc Hải nói: “Một đám đều lớn vậy rồi còn đi câu tôm, người ta mà thấy sẽ cười mất. Không ra thể thống gì cả.”

Đám thanh niên chán chảng buồn nói, có phần không vui.

Bà Lan rớt cuộc thì chiều con, cười trách Lan Quốc Hải: “Ông nhìn ông đó, lớn rồi mà còn như trẻ nhỏ vậy. Tụi nhỏ muốn đi thì cứ đi, chứ ở nhà cũng không có gì chơi, huống chi còn có khách từ thành phố tới, sợ là trước giờ chưa từng chơi trò đó.”

“Không sợ người ta cười chê à? Người biết thì nghĩ tụi nó giỡn chơi, ai không biết lại tưởng nhà họ Lan chúng ta keo kiệt, muốn ăn tôm còn bắt khách tự mình đi bắt.” Lan Quốc Hải cảm thấy đây là chuyện liên quan đến thể diện.

“Ông chẳng qua để ý đến mặt mũi thôi. Đúng là chết vì sĩ. Chiều tôi đi cùng tụi nó, nếu ai nói Lan Quốc Hải ông keo kiệt, tôi sẽ giải thích với họ! Bảo đảm không khiến không mất mặt.” Bà Lan thấy đám nhỏ đứa nào đứa nấy mắt tràn đầy hy vọng nhìn mình, không khỏi giải thích với Lan Quốc Hải.

“Bà đi? Thế còn dọa người nữa. Đã bao tuổi rồi?” Lan Quốc Hải tức giận, thấy qua một lúc cũng không ai nói gì, mới lại mở miệng: “Mấy đứa đi đi.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Sau Trách Nhiệm Thì Nên Vì Cái Gì

Đồng ruộng trên núi, lúa nước màu xanh đậm trải dài từ đầu ruộng đến cuối ruộng, đan thành một thảm dài, đàn châu chấu ẩn núp giữa đám lá vui vẻ ăn vụng những dải lá non mượt, khi có người đi qua liền vội vàng nhảy đi đến một chỗ xa hơn.

Lúa đã bắt đầu trở bông, sắc xanh giấu mình giữa đám lá. Khi gió thổi qua, từng chiếc lá dịu dàng nhảy múa, đong đưa, bồng bềnh.

Gốc cổ thụ tang thương thân mình hơi cong xuống nằm trên con đường bên bờ ruộng nhìn trông có vẻ cũng không rộng rãi, mấy đứa nhỏ nhà họ Lan từ nhỏ đã chạy qua chạy lại trên con đường này, chẳng cần nhìn dưới chân nhiều đã có thể dễ dàng tùy tiện đi qua. Tiểu Húc cũng là dân quê, mấy con đường kiểu vậy cũng khá quen thuộc, nhưng Đồng Bân và Ninh Vũ hiển nhiên sẽ gian nan một chút. Một mặt vừa phải để ý đường dưới chân, một mặt lại nhìn cảnh sắc, chỉ một lát liền biến thành đầu đầy mồ hôi.

Ruộng nước thật ra không phải gọi là ruộng, mà là từ khe núi đào một đường dẫn nước. Gặp hôm này trời khô ráo, sẽ mở đường dẫn nước đó để nước chảy ra ngoài, nuôi dưỡng cánh đồng.

Đến nơi, Lan Duệ buông sợi xuống, bên trong có hai mươi ba mươi cành thô, mỗi khúc chỉ dài hơn một thước, phần sau vót nhọn, phần đầu buộc một đoạn dây thừng, dây cũng chỉ dài tầm một thước. Phía cuối dây buộc một miếng thịt ốc nhỏ. Ốc dính trên núi nhiều lắm, ngay chỗ ruộng cạn lúc nào cũng có thể tìm được, lấy thịt, cắt thành mấy khối là có mùi.

Lan Duệ chia cho mỗi người mấy cây, cứ cách ba đến năm thước ruộng liền cắm một cây, đương nhiên mỗi trên dây phải thả xuống nước.

“Ah.....mong chờ quá đi, nhưng như thế được không? Câu cá còn phải dùng cần câu nữa là!” Ninh Vũ hứng trí bưng bưng cầm mấy khúc cây trên tay xuống đất, sau đó chạy đến bên cạnh Lan Hình hỏi.

“Đợt một lát nữa sẽ biết.” Lan Hình giúp Ninh Vũ lau mồ hôi trên trán: “Đến chơi hai ngày phơi nắng đen cả rồi.”

Sắp xếp xong hết, sáu người chia thành ba đội dọc đoạn đường thật dài, đều tự tìm chỗ có bóng cây râm mát che phủ cả mười cái cần câu kia mà đứng, chờ tôm cá mắc câu.

Ninh Vũ hứng phấn nhìn chăm chăm cần câu, ánh mắt không rời, như một binh sĩ tuần tra thủ thành, tra xét từ đầu này đến đầu kia, lại từ đầu kia đến đầu này.

Lan Hình nhìn nàng nhịn không được cười: “Gấp cái gì.”

“Chính là rất sốt ruột!” Ninh Vũ ôm cánh tay Lan Hình, lắc lắc: “Sao còn chưa có.....”

“Suyt.....Đừng dọa nó chạy mất.” Lan Hình thấp giọng nói.

Ninh Vũ lập tức im lặng, sau đó theo Lan Hình rón rén đến gần một cần câu. Cần câu giờ phút này đã bị kéo đến hơi oằn xuống, sợi dây trên đầu đã sớm bị kéo căng. Ninh Vũ vừa hứng phấn lại khẩn trương, chỉ thấy tay phải Lan Hình cầm một chiếc túi lưới tự chế, tay trái chậm rãi kéo cần câu lên, nơi đầu dây, một con tôm đất lưng hồng hồng đang cắn thịt ốc không buông, hai sợi râu thật dài đung đưa trong nước, đôi mắt tôm lồi ra hai bên, đối diện với người trên bờ.

Con tôm nhỏ này dĩ nhiên không sợ người. Lan Hình kéo cần câu lên, mãi cho đến khi con tôm đã sắp ra khỏi mặt nước thì tay phải cầm túi lưới đưa xuống phía sau, nhanh chóng đem tôm cùng môi bắt cả lấy.

Ninh Vũ hoan hô một tiếng, vui rạo rức thò tay muốn bắt tôm, không ngờ con tôm kia giương nanh múa vuốt, lập tức kẹp tay Ninh Vũ.

Ninh Vũ từ hoan hô biến thành đau đến hét lên, giăng co nửa ngày mới hất được con tôm ra. Nhìn trên tay đã bị kẹp chảy máu, đau đến mức nước mắt rơm rớm.

Lan Hinh cầm cần câu lại chỗ cũ, con tôm gây chuyện bị Lan Hinh ném vào cái sọt nhỏ, sau đó giúp Ninh Vũ xử lý vết thương trên tay.

“Biết lợi hại chưa!” Lan Hinh cười nàng.

“Quá lợi hại.” Ninh Vũ nhìn chăm chăm tay mình, sau đó duỗi tay ra trước mặt Lan Hinh, để cô thổi thổi.

Lúc này Lan Gia vừa vặn chạy tới: “Có thu hoạch à? Ồ.....làm sao thế?”

“Bị kẹp!” Lan Hinh nói.

Lan Gia liền tựa vào gốc cây cổ thụ bên cạnh: “Nhìn vợ chồng son hai người mà phát ngán.”

Ninh Vũ cùng Lan Gia vừa cười vừa náo loạn một trận, nhìn đến có cần câu khê động liền vội vàng chạy đi.

Thế này Lan Hinh mới ngồi dưới tàng cây, Lan Gia thuận tay chặt một viên đá nhỏ bên người, giơ tay lên, ném viên đá từ xa tới ruộng nước: “Chị, em nghĩ rồi, chị nói chuyện mua nhà ấy, em cảm thấy mình có thể cân nhắc.”

“Đây là chuyện tốt, chúng ta từ trong núi ra ngoài, ở ngoài đó không gốc rễ không có chỗ trú chân, mua nhà sẽ có gia đình, rất tốt.” Lan Hinh nói xong lại hỏi: “Mua cùng Đồng Bân hay mình em mua?”

Lan Gia nhìn thoáng qua phía Đồng Bân: “Đồng Bân có một căn hộ rất lớn, nếu tụi em kết hôn thì chắc chắn sẽ ở đó. Em cũng thật sự muốn đón ba mẹ ra ngoài, tuy thế em cũng biết, từ đáy lòng ba mẹ vẫn hy vọng đi theo tiểu Duệ, dù sao dựa theo truyền thống nông thôn, con gái gả rồi là người ngoài, con trai mới chăm sóc cha mẹ già. Nhưng tiểu Duệ còn đang đi học, chờ đến lúc thẳng bẻ tốt nghiệp, tìm được việc rồi mua nhà thì cũng không biết phải tới khi nào nữa.....”

Lan Hinh gật gật đầu: “VẬY em xem nhà trước đi, tính toán xem bao nhiêu tiền, còn thiếu bao nhiêu, chị sẽ xem xem có thể cho em mượn một ít không.”

“Chị, chuyện của ba mẹ chị không cần quan tâm làm gì, vốn em là muốn xem có thể tìm mua một căn hộ ở gần công ty cho ba mẹ không, nhưng sau lại nghĩ, hiện tại nhà cửa đắt đỏ như vậy, cũng không đủ sức. Hơn nữa vài năm tới tiểu Duệ ra ngoài, ba mẹ thực có khả năng sẽ đi theo tiểu Duệ. Cho nên, đón ba mẹ ra ngoài có thể thuê nhà cho hai người ở trước. Chờ sau đó nếu ba mẹ muốn ở cùng em, mà em để dành đủ tiền thì sẽ tính đến chuyện mua nhà.” Lan Gia suy nghĩ: “Nếu kết hôn với Đồng Bân, nhà của anh ấy rất lớn, em muốn sống cùng nhau, nhưng hai thế hệ có sự khác biệt rất lớn, ở cùng sợ ngược lại có khả năng phá hư tình cảm.”

“Chị biết. Tư tưởng của mọi người khác biệt quá lớn.” Lan Hinh gật đầu.

“Cho nên em nói mua nhà, cũng không phải em mua, cũng không phải mua cho ba mẹ ở.” Lan Gia tiếp tục nói.

“VẬY thì để làm gì?” Lan Hinh có phần không rõ.

“Em nghĩ là, chị nên mua nhà đi.” Lan Gia nghiêm túc nói: “Trước khi em về đã lên mạng tìm hiểu, gọi điện thoại hỏi mấy công ty bất động sản, ngay thành phố chị ở có mấy chỗ, giá không đắt đỏ quá, hơi về phía ngoại

thành một chút, ngược lại rất gần trường đại học. Thứ hai, em thấy tổng giá tiền không đến bốn mươi vạn, chị đặt cọc một phần, ba phần trả sau, đại khái khoảng mười hai vạn. Tìm một ngân hàng cho vay, trả lãi hàng tháng đối với chị mà nói hẳn không thành vấn đề.”

“Chị mua nhà làm gì? Hiện tại không phải rất tốt sao? Chị thấy đưa ba mẹ đến chỗ em thì hơn, em mua nhà đi, mười vạn tiền đặt cọc chị có thể cho em vay.” Lan Hình nói.

“Vậy chị mua nhà bên chỗ em đi, ba mẹ có thể ở, rồi chờ sau này khi hai người già rồi, cũng có thể qua chỗ em, chăm sóc lẫn nhau.” Lan Gia nghĩ, sau này chị và tiểu Vũ sống chung, rất có khả năng sẽ không có con, nhất định phải cân nhắc khi về già, nếu ở gần mình thì sẽ yên tâm một chút.

Lan Hình biết em gái nghĩ nhiều: “Tiện nghi đều để cho người làm chị này chiếm hết, như thế khó mà được. Chị chỉ sợ không có cách nào chăm sóc cha mẹ, tiền nhà chị nên trả, nhưng nhà thì để cho em đi, ba mẹ là em chăm sóc, nhà đó nên thuộc về em. Chị biết em mới đi làm hai năm, trong tay không có tiền nhiều, tiền đặt cọc cứ để chị nghĩ biện pháp giúp em. Đừng lo lắng.”

Lan Gia có phần nóng nảy: “Chị, sao chị cố chấp thế? Nhiều năm qua vậy rồi, chị trả giá nhiều lắm. Hiện tại em không có tiền, nếu có tiền sẽ trực tiếp mua nhà để chị đứng tên. Em khác chị, em phải lập gia đình, mà chị, đời này lại chỉ sống cùng tiểu Vũ. Tiểu Vũ bây giờ còn nhỏ, còn phải học, cũng không có tiền. Cho dù mấy năm nữa con bé tốt nghiệp, đi làm, phía ba con bé cũng không nhất định có thể dễ dàng đồng ý chuyện hai người. Đến lúc đó mặc kệ thế nào, hai người tốt xấu cũng có căn nhà của chính mình! Khi đó ba mẹ theo em hoặc ở cùng tiểu Duệ, sẽ dư một căn, cuộc sống của hai người cũng sẽ tốt hơn.”

“Nhà cho thuê không phải cũng giống thế sao.” Lan Hình cười nói: “Em đọc sách nhiều thế mà sao tư tưởng vẫn cổ hủ đến vậy?”

Lan Gia thấy chị mình cười thoải mái, cũng trầm tĩnh lại: “Người Trung Quốc đều có một khúc mắc, không có nhà sẽ không có cảm giác an toàn. Nếu chị muốn kết hôn với đứa con một nhà họ Ninh mà ngay cả căn nhà để ở cũng không có, người lớn nhà người ta chắc gì đã đồng ý.”

Lan Hình nhớ tới Ninh Hoà, nhưng Ninh Hoà không phải người như vậy. Ông ấy có lẽ sẽ kiên quyết phản đối việc mình và tiểu Vũ ở bên nhau, nhưng chỉ cần ông ấy có thể thay đổi quyết định, có thể đồng ý chuyện hai người thì vật chất cũng không phải vấn đề.

Lan Hình nhìn Ninh Vũ đang tuần tra trên bờ ruộng, tâm tư đột nhiên trôi đến phương xa — có phải nên cân nhắc đến việc trao cho Ninh Vũ một mái nhà không? Tựa hồ thật lâu về trước mình cũng cảm thấy nàng đi theo một người không biết gì về lãng mạn như mình đã thiếu rất nhiều sự vui vẻ, mỗi lần nhìn đến những đôi tình nhân kéo tay thân mật trò chuyện trong trường, vẻ mặt hạnh phúc đi lướt qua, trong lòng mình đều cảm thấy có chút áy náy với tiểu Vũ.

Mình quá bận rộn, gánh nặng trên lưng cũng nhiều, không có bao nhiêu thời gian dành cho nàng. Xem phim, hoặc tới quán cà phê, hoặc đi ăn cơm Tây, thậm chí đi dạo công viên, dạo phố, những chuyện đó có lẽ đối với một đôi tình nhân bình thường chỉ xem như chuyện hằng ngày trong cuộc sống, nhưng đối với mình và tiểu Vũ mà nói đều là chuyện xa xỉ.

Ở bên nhau đã hai năm, ngày qua ngày bất quá là khi mình đêm khuya trở về nhà, em ấy sẽ để lại một ngọn đèn sáng cho mình. Vội vàng rửa mặt rồi ôm ngủ, ngay cả nói thêm hai ba câu cũng không có tâm tình hay sức lực.

Vừa mới hai mươi tuổi là độ tuổi thế nào. Mình đã trao cho em ấy được cái gì đây?

Thậm chí căn hộ hai người thuê để ở bây giờ, tiền thuê năm đầu tiên cũng là dùng tiền học bổng của Ninh Vũ để trả.

Nhà?

Khi Lan Gia nhắc tới tiếng này, trái tim Lan Hình đập tình thịch.

Nhiều năm qua như vậy, lòng mình luôn bồn ba, cũng chưa từng, cũng không dám ngừng lại. Vì bản thân có thể ra khỏi núi, có thể thoát khỏi sự châm biếm cùng châm chọc ấy, vì có thể tự lập, có thể tự do, mình luôn cố gắng. Rồi sau đó, áp lực gia đình ào tới, gánh nặng trên vai vẫn chưa giảm bớt. Vì em trai em gái, vì ba mẹ, vì gia đình nghèo rớt mồng tơi có thể thoát khỏi khốn khó, trả hết nợ nần, có thể sống những ngày có cơm có thịt, mặc áo quần lành lặn.....

Hiện tại, hết thầy đều đã gần kết thúc, em gái đã tự lập, em trai cũng rất nhanh sẽ tốt nghiệp, thu nhập của tiệm cơm đã vượt qua những nhu cầu đơn giản ngày trước. Mình lại nên vì cái gì đây?

“Vì bản thân chị, vì tiểu Vũ!” Lan Gia nói: “Chị nên tính toán vì chính mình đi. Chị đã hai mươi sáu rồi! Không còn trẻ nữa.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hậu Quả Khi Nói “Tôi Yêu Em”

Hai mươi sáu, không còn trẻ nữa. Chờ Ninh Vũ học xong nghiên cứu sinh thì mình cũng đã qua ba mươi. Thanh xuân một đời trôi qua hơn nửa. Nghĩ lại trong những năm tháng tuổi trẻ vốn nhuộm một màu xanh biếc của người khác chứa đầy đơn thuần, ngập tràn lãng mạn, mà chính mình lại từ đầu tới cuối chẳng qua chỉ có một màu xám trắng, cứng rắn khô khan. Đợi đến khi giấy dựa thoát khỏi thế giới xám xịt khô cằn ấy, lại đột nhiên phát hiện bản thân không ngờ đã sắp ba mươi.

Mà hiện tại, mình có nên vì cuộc sống của bản thân mà tính toán chút gì không? Tiền thì kiếm mãi không đủ, tuy mình cũng không dành dụm được bao nhiêu, nhưng đối với Lan Hinh mà nói, liều mạng kiếm tiền chẳng qua là để giấy dựa thoát khỏi sự trói buộc của cái nghèo, chẳng qua là vì để trên bàn cơm có miếng thịt mà ăn. Hiện tại mình đã làm được, chẳng nhẽ về sau vẫn cứ muốn tiếp tục như thế sao?

Kiểm thêm tiền, tiêu ít lại, đến cuối cùng nhìn con số trong chi phiếu tăng lên từng chút một, lại có ý nghĩa gì đây?

Câu nói kia của Lan Gia khiến Lan Hinh suy nghĩ nhiều lắm. Một đường đi đến cuối, bản thân mình rốt cục có thể đưa ra một lựa chọn không?

Vài ngày sau, Lan Hinh ôm vấn đề này, cùng Ninh Vũ quay trở về [Lan tâm thực phủ].

Thời điểm trở về, vẫn như thế không mua giường nằm. Ninh Vũ nghĩ phải mua vé ngồi xe lửa chịu đựng hơn ba mươi mấy tiếng vừa chật chội lại khó chịu, Lan Hinh liền nói, chúng ta đổi qua đi máy bay đi.

Từ thị trấn nhỏ lên tỉnh thành, chuyển qua đi xe bus ra sân bay, vé máy bay mua được tốt lắm, giảm giá cũng không nhiều. Hai người phải chi hơn ba ngàn đồng mới mua được một cặp vé đôi. Ninh Vũ nhìn sắc mặt Lan Hinh, lại không thấy cô tỏ vẻ đau lòng, không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Ở phòng chờ máy bay, Ninh Vũ hỏi Lan Hinh: “Sao đột nhiên chị lại học được ‘xa xỉ’ như thế.”

Lan Hinh cười trả lời nàng: “Xem ra ở trong lòng em tôi là một quỷ keo kiệt nhỉ!”

Ninh Vũ liền cười: “Nói thật, em vẫn cảm thấy thế!”

Lan Hinh cũng không nhìn Ninh Vũ, chỉ chăm chú chỉnh cổ áo giúp nàng: “Không nỡ để em chịu khổ. Về nhà lần này, ngồi trên xe lửa rồi tôi liền hối hận.”

Ninh Vũ cảm thấy trong nháy mắt mình bị cảm động bởi câu nói này. Ngơ ngác tùy ý để cô sửa sang lại áo cho mình, đợi đến khi Lan Hinh muốn thu tay lại, Ninh Vũ mới nắm bàn tay còn trên cổ áo mình của Lan Hinh, giơ tay lên thâm tình hôn.

Lan Hinh nhìn ra sự cảm động trong mắt Ninh Vũ, cảm thấy những việc mình làm cho nàng quả thật quá ít, chẳng qua chỉ là một tấm vé máy bay mà thôi, đối với người khác là một chuyện bình thường cỡ nào, mà bởi vì đi theo mình, việc này tựa hồ đã biến thành một thứ xa xỉ. Một hành động đơn giản như vậy cũng khiến nàng cảm động đến thế, như vậy chẳng phải cũng nói lên mình làm tốt đến mức nào sao, cũng hoàn toàn thuyết minh những gì mình trao cho nàng thiếu thốn đến cỡ nào. Cực khổ của mình tựa hồ trong lúc bất tri bất giác cũng chuyển lên tình yêu của hai người. Một Teletubbies vốn nên vô ưu vô lo lại vì mình mà mất đi nhiều lắm.

Ba mươi mấy giờ xe lửa lại ngừng lại thành hai tiếng bay, lần đầu tiên Lan Hinh ngồi máy bay, có phần không thích ứng, cũng may có Ninh Vũ ở

ngay bên cạnh, nắm tay nàng. Vì thế hành trình ngắn ngủi này lại biến thành một lần du hành trên mây khiến người ta khó quên.

Quê nhà bị bỏ lại rất xa dưới chân, Lan Hình thậm chí có ảo giác mình bay bổng, tựa hồ thân thể cùng linh hồn đều xuyên qua những đám mây mà mình từng ở dưới nhìn lên, mọi cực khổ đều đã chấm dứt.....

Trở lại căn hộ hai người thuê ở, đã là đêm khuya. Ninh Vũ đặt hành lý trong phòng khách, xoay người ôm chặt Lan Hình một lát: “Em cứ nghĩ chị sẽ không theo em về, muốn ở nhà hết kỳ nghỉ chứ, thật ra mùa hè trên núi vẫn thực thoải mái.”

“Đợi đến khai giảng trong tiệm sẽ bận lắm, ngày nghỉ cũng sẽ không rảnh, tôi muốn dành nhiều thời gian ở bên em một chút.” Lan Hình tựa vào vai Ninh Vũ, ở không gian chỉ thuộc về hai người, không có người khác quấy rầy, ấm áp bao phủ đáy lòng.

“Thật à?” Ninh Vũ buông Lan Hình ra, mở ra hai mắt hưng phấn nhìn cô, sau đó ôm cô thật chặt.

“Được rồi, như con nít ý, đi tắm rửa đi đã! Cũng nửa đêm rồi!” Trong lời Lan Hình nói tràn ngập sủng nịnh.

Đêm khuya thanh vắng, đèn đường sáng ngời, thời gian tựa hồ trôi qua từ một đầu sinh mệnh này tới đầu bên kia sinh mệnh. Đêm trước còn ở trên giường gỗ gồi lên chiếc gối cứng ngắt bập bênh trên núi, nghe tiếng dế mèn kêu phía sau nhà, bên tai còn quanh quẩn những lời nhắc nhở của cha mẹ về việc cưới hỏi chồng con, tối nay cũng đã trở lại trong ngực người yêu, tham lam đòi lấy sự ôn nhu.

Lan Hình cảm thấy, sinh mệnh tựa như một bài ca, khi thì vui vẻ khi thì ưu thương.

Như vậy, lúc có thể vui vẻ thì cần gì phải tiếp tục ưu thương không buông đây?

Ninh Vũ ở ngay bên cạnh, thiếu nữ tràn ngập thanh xuân cùng sức sống lên giường rồi liền kháng cự sự hấp dẫn của cơn buồn ngủ, trở nên tinh thần phấn chấn.

Lan Hình dịu dàng mỉm cười, trách nhiệm cứ để lại mảnh đất đã sinh thành dưỡng dục mình đi, còn sinh mệnh thì trao cho người mình yêu nhất. Đón lấy nụ hôn mặc dù không nóng bỏng, lại thâm tình, dụ dỗ, mong cầu.....Sau đó chậm rãi buông lỏng thân thể, để mặc nàng kịch liệt đòi lấy.....

Ngày mai có thể không dậy nổi, đêm nay đa tình thì có làm sao?

.....

Ánh mặt trời sau buổi trưa rớt cục đánh thức hai người. Ăn bữa trưa đơn giản, hai người nắm tay đến tiệm thăm cá.

Đàn cá này Lan Hình nuôi đã nhiều năm, nhưng người quan tâm chúng nhất lại là Ninh Vũ.

Bể cá ở [Lan tâm thực phủ] được cô bé nhà gần đó chăm sóc, sống rất dễ chịu thoải mái. Ninh Vũ buông lỏng tâm, suốt cả buổi chiều, ánh mặt trời có phần nóng bỏng, Ninh Vũ nói: “Chúng ta làm chút gì đi.”

Chuyện những người trẻ tuổi có thể làm có rất nhiều. Bất quá thích hợp với thời tiết kiểu này hình như lại rất ít. Hai người mặc dù ở bên nhau hai năm nhưng thật ra lại không có thời gian chơi đùa thoải mái nhất thời không biết nên làm gì.

Lan Hình hỏi: “Bạn bè của em hay chơi gì?”

“Cuối tuần ấy à? Ừ, ban ngày đi dạo phố, buổi tối đi hát karaoke, lái xe chạy trên đường, đi công viên, đến khu trò chơi, vào thư viện, thích vận động thì chơi bóng, không thích vận động thì ôm tiểu thuyết đọc cả ngày.” Ninh Vũ suy nghĩ rồi nói.

“Thế còn tình nhân thì làm gì?” Lan Hình muốn hỏi cái này, khi mình đi học cả ngày trừ thời gian học ra liền vội vàng làm công kiếm tiền, bạn bè chơi gì mình căn bản không rõ. Hiện tại rốt cục có tiền lại có thời gian, muốn đi chơi nhưng lại không biết nên làm gì!

“Thì chơi trò hôn hôn ý!” Ninh Vũ thuận miệng nói.

“Em đúng là đồ xấu xa!” Mặt Lan Hình đỏ lên, cốc đầu Ninh Vũ một cái: “Hồi đó tôi mãi học không có thời gian đi chơi, giờ nghiêm túc hỏi em, em lại chỉ biết bắt nạt tôi.”

“Em đâu dám bắt nạt chị chứ!” Ninh Vũ ôm cánh tay Lan Hình, nghiêng đầu tựa lên vai cô: “Nhưng em chưa bao giờ yêu ai cả, cho nên em biết ít lắm.”

“Thì cũng phải nghe bạn bè kể chứ?” Lan Hình nhéo nhéo mũi Ninh Vũ.

“Em lại không sống ở ký túc xá. Mỗi ngày tan học liền thành thật về nhà, cũng không ở lại trường, còn có thể biết gì đây?” Ninh Vũ lẩm bẩm.

“Xem ra là tôi để lỡ em rồi!” Lan Hình còn nói giỡn.

“Cho nên ý của chị là, chúng ta phải bù lại sao?” Ninh Vũ tiến đến trước mặt Lan Hình, gần gũi hỏi.

“Nhưng tôi lại không biết phải bù đắp thế nào!” Lan Hình buồn rầu. Nghĩ lại, mình thiếu Ninh Vũ nhiều quá, hẳn nên bù đắp, ít nhất phải để nàng cũng có thể hưởng thụ lãng mạn. Bản thân mình không quá để ý

những việc đó, nhưng không thể vì mình không thèm để ý mà khiến tình yêu của Ninh Vũ có thiếu sót.

“Như vậy thì.....” Ninh Vũ thấp giọng nói, chậm rãi hôn lên môi Lan Hinh.

Bầu trời giữa chiều, mặt trời nóng rực dừng lại bên ngoài ô cửa sổ thủy tinh, lá trên hàng cây bên đường cũng hơi cuộn lại, lười biếng. Những cửa hàng đã đóng cửa dọc theo ngã tư bên cạnh trường đại học phá lệ im lặng, ngẫu nhiên một cô gái lái xe máy chạy vù qua bên ngoài tủ kính. Lan Hinh nắm chặt sau lưng Ninh Vũ, trong sự khẩn trương lại dâng lên cảm giác mừng thầm cùng hưng phấn.....

Đây là thứ cảm giác tuyệt vời đến cỡ nào, khó có thể nói thành lời, chỉ có thể một nửa khẩn trương một nửa mê man trôi nổi theo cảm giác.

“Vì sao chị chưa bao giờ chịu nói yêu em?” Làn môi mềm mại dịu dàng trượt bên tai, Ninh Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Chỉ sợ lúc yêu cuồng nhiệt nói những lời ấy rồi, đợi đến khi nhạt nhẽo bình thản lại không chịu nổi.” Lan Hinh nói những lời như thể vô nghĩa.

“Khi yêu cuồng nhiệt không chịu nói lời tình cảm, không sợ đợi sau này hối hận à? Một đời một kiếp, yêu nhất khoảnh khắc này, em chỉ hận những lời tình cảm mình nói ra không đủ nhiều, nói không đủ sâu sắc, chỉ sợ những lời tâm tình không thể biểu hiện hết những gì trong trái tim mình.....” Ninh Vũ cúi đầu trả lời cô.

Lan Hinh tựa đầu gắt gao vào vai Ninh Vũ, bỗng nhiên lại không nhớ ra nổi rốt cuộc mình vẫn kiên trì cái gì? Nói yêu em ấy, hoặc là không nói yêu em ấy, như thế có gì khác nhau đâu? Trái tim mình chẳng lẽ không phải đã không thể chứa nổi người khác sao. Yêu em ấy, chẳng lẽ mình không phải vẫn luôn yêu em ấy sao!

Khẽ hé mở đôi môi, Lan Hinh hơi nghiêng đầu, ghé sát tai Ninh Vũ:
“Tôi yêu em.....”

Yêu nhau hai năm, sớm chiều ở chung hai năm, một tiếng yêu này tựa hồ tới quá muộn, lại tựa hồ tới vừa vặn đúng lúc, một tình yêu nhẹ nhàng mà sâu sắc, chậm rãi lắng đọng qua tháng năm, cho đến khi xâm nhập vào tận sâu trong cốt tuỷ, một tiếng yêu này, trong lúc đó đột ngột đánh thẳng vào trái tim mình. Có lẽ có ngàn vạn lời nói, nhưng cũng không thích hợp để nói bây giờ, bởi vì không có một lời nào có thể biểu đạt hết sự kích động giờ phút này.

Trái tim Ninh Vũ đập dữ dội như muốn nổ tung, nhiệt huyết dâng tràn, dòng cảm xúc bất chấp tất cả, không cố kỵ điều gì, chỉ thầm nghĩ có được cô, yêu cô trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ.

Ninh Vũ ôm Lan Hinh, không để cô phản đối, hoặc là nói Lan Hinh còn không kịp phản đối, Ninh Vũ đã bế cô vào căn phòng bên cạnh.

Lan Hinh khẽ hô một tiếng, khó có thể tưởng tượng trước sức mạnh đột nhiên bùng nổ của Ninh Vũ. Nhưng khi vấn đề này còn chưa tìm được đáp án, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở nặng nề của người kia đã đến trước mắt. Lan Hinh hé miệng, muốn nói gì đó, nhưng bàn tay Ninh Vũ đã vén áo phông của cô lên.

“Em.....” Lan Hinh kêu một tiếng, miệng cũng đã bị Ninh Vũ khoá kín.

Thanh âm hô hấp cùng tiếng da thịt ma sát trong thoáng chốc chiếm đầy mọi giác quan.

Đây là làm sao vậy?

Lan Hinh muốn hỏi Ninh Vũ, nhưng miệng đã không có tự do.

Đây là làm sao vậy? Lan Hinh muốn hỏi bản thân mình, bởi vì chỉ trong mấy giây, cô bỗng nhiên phát hiện, lý trí của mình đã thoát ly thân thể, mơ hồ dần dần tiêu tán, mà thân thể của mình đã từng bước cùng nhảy múa với Ninh Vũ.

Đây là làm sao vậy?

Trong đầu Lan Hinh cuối cùng toát ra một câu hỏi mơ hồ.

Nhưng ngay cả chút lý trí cuối cùng còn sót lại của cô cũng đã sắp biến mất.

Ah...làm sao thế này! Tiểu Vũ, em đã làm gì tôi! Lúc lạnh, lúc nóng, lúc thư thả, lúc lại run rẩy, mạch máu cùng da thịt đều thành đồng loã của thần kinh, lúc tê dại lúc thì dâng tràn ập tới, thân thể đã không còn do mình khống chế, trong trí óc lúc trên mây lúc lại chìm sâu dưới đáy biển.....

Em đã làm gì tôi.....

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Có Nên Come Out Hay Không?

Trời chiều ngả về tây, dư quang của buổi chiều tà kéo dài bóng hai người, Ninh Vũ và Lan Hinh nắm tay bước chậm trên con đường mòn yên tĩnh trong trường.

“Chị đang nghĩ đến việc mua nhà.” Trên mặt Lan Hinh vẫn duy trì vẻ ôn nhu như thế.

Ninh Vũ có phần kinh ngạc “ah” một tiếng: “Vì sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện đó?”

“Lan Gia nói đúng, người Trung Quốc luôn bận lòng về chuyện đó, chị cứ nghĩ mình không giống vậy, nhưng suy nghĩ kỹ lại, chị lại cảm thấy chúng ta cũng cần.” Hai người đi đến bên cạnh toà nhà dạy học, ánh nắng bị toà nhà cao tầng che khuất, cơn nóng bức của ngày hè cũng tựa hồ bị cách ly một nửa.

“Vậy mua đi, vừa vặn hiện tại cũng rảnh, chúng ta có để đi coi nhà.” Chỉ cần là Lan Hinh muốn, Ninh Vũ đều đồng ý.

“Ngồi một lát đi.” Lan Hinh kéo tay Ninh Vũ, hai người ngồi vào chiếc ghế bên cạnh con đường. Nơi này không thấy mặt trời, khá mát mẻ.

“Đi một chuyến về quê của chị, em có suy nghĩ gì?” Lan Hinh nửa đường lại chuyển đề tài.

“Non xanh nước biếc, rất đẹp.” Ninh Vũ nhớ lại những ngày trên núi, sắc xanh choáng ngợp tầm mắt, còn có con suối chậm rãi chảy xuôi từ trên vách núi, thêm nào ếch, nào nòng nọc, đương nhiên, khiến nàng khó quên

nhất là cùng mấy chị em lên núi đào tổ chim, xuống ruộng bắt cá chạch, ngồi xõm bên bờ ruộng bắt tôm đất đỏ hồng.

Lan Hinh mỉm cười nhìn Ninh Vũ, nàng giống như thực sự trưởng thành không ít, giữa ánh mắt đuôi mày có sự sạch sẽ ấm áp như ánh mặt trời. Một hồi lâu sau Lan Hinh tựa hồ mới nhớ ra lời mình muốn hỏi, hơi lắc đầu: “Chị hỏi cái nhìn của em đối với con người nơi ấy kìa.”

Ninh Vũ cũng quay đầu chăm chú nghiêm túc nhìn Lan Hinh: “Em đoán, chị đang lo em sẽ không thích người nhà của chị, hoặc hoàn cảnh cuộc sống trước kia của chị.”

Lan Hinh càng cười tươi hơn, tuy không nói gì, nhưng cũng thừa nhận điểm ấy.

“Chị đó! Thật là!” Ninh Vũ đưa tay cốc nhẹ lên trán Lan Hinh: “Vì sao lại nghĩ như vậy chứ?”

“Em có yêu chị không?” Lan Hinh ôm đầu hỏi, Ninh Vũ cốc cũng không nặng, có điều cô nhóc này sao lại học được chiêu này?

“Đương nhiên, sẽ không vì em cốc chị một cái liền phủ nhận tình yêu của em đấy chứ?” Ninh Vũ khoa trương mở to hai mắt hỏi.

Lan Hinh buông bàn tay đang ôm trán, thanh âm hạ xuống rất nhẹ: “Bởi vì em yêu chị, chị cũng đón nhận tình yêu của em, cho nên, chị có nghĩa vụ phải để em biết hết tất cả mọi thứ về chị, bao gồm gia đình, ba mẹ, hoàn cảnh sinh ra và lớn lên của chị. Thực tế có lẽ chị hẳn nên làm thế sớm hơn một chút. Tình yêu tuy là chuyện chỉ thuộc về hai người, nhưng nếu tình yêu muốn cân nhắc đến chuyện dài lâu, vậy đương nhiên sẽ phải liên quan đến gia đình và những gì mình đã trải qua. Mà nhà của chị hiển nhiên rất phức tạp.”

“Em biết mà!” Ninh Vũ nhún vai một cái, sau đó hơi đùa giỡn nói: “Không phải đều đã chứng kiến hết rồi sao, lại cũng không nói không cần chị nữa, thế nào lại nói như thế em muốn bỏ của chạy lấy người thế?”

“Tiểu Vũ, chị nói rất nghiêm túc, em cũng nghiêm túc một chút đi.” Lan Hinh hơi nhú mày.

Ninh Vũ chun mũi, bại trận nói: “Em đã nghĩ hai chúng ta không cần nghĩ đến chuyện này. Đề tài này thực sự quá phức tạp nếu em làm theo ý chị rồi cân nhắc tự hỏi. Cho nên, Hinh có thể để em cũng có quan điểm tình yêu của bản thân mình không?”

“Quan điểm về tình yêu của em?” Lan Hinh nhú mày. Chẳng lẽ tình yêu không phải như thế sao? Tình yêu, hai người, sau đó coi đây là trung tâm, giống một tấm lưới giăng ra chu vi quanh đó, gia đình, người thân, vân vân, trong vòng tròn chu vi đó, chẳng lẽ không phải lo lắng suy nghĩ sao?

“Đúng vậy, quan điểm về tình yêu của em.” Ninh Vũ đôi mắt lấp lánh ý cười, vẻ mặt thoải mái: “Quan điểm về tình yêu của em chính là: Em yêu chị, chị cũng yêu em, cho nên chúng ta sẽ ở bên nhau. Tất cả những việc đó có lẽ sẽ gặp trở ngại, nhưng dù gặp phải cái gì, chúng ta đều sẽ cố gắng để vượt qua. Bởi vì, em tin tưởng vào tình yêu.”

Lan Hinh nhìn Ninh Vũ, thật lâu sau còn nói: “Bần cùng là một thứ không dễ dàng thoát khỏi, không chỉ về mặt kinh tế, còn có thói quen, về mặt ý thức.....”

Ninh Vũ một tay kéo Lan Hinh lại gần: “Em cảm thấy chị rất tốt mà, chúng ta sống cùng nhau rất vui vẻ, thói quen sinh hoạt của chị em hoàn toàn tiếp nhận.” Nàng một hơi nói xong rất nhanh, sau đó lại chậm xuống: “Chẳng qua em cảm thấy chị đã thoát khỏi cái nghèo, sao trong lòng vẫn còn để ý vậy làm gì? Em không thích chị vì quá khứ mà trong lòng có tự ti. Thật ra, chị đã rất giỏi rồi. Chị làm được rất nhiều chuyện mà người khác

không làm được. Chị đáng giá là một người khiến em kiêu ngạo. Hơn nữa, đừng hoài nghi em, cũng đừng nghi chờ bản thân chị, được không?”

Làn Hình cười cười: “Được.”

Có lẽ có một số việc là bản thân mình quá mức rối rắm. Những năm tháng dĩ vãng đã để lại dấu vết khắc quá sâu trong sinh mệnh mình, cho nên luôn không thể thoải mái đối mặt. Cứ luôn sợ hãi mình không đem hết tất cả ra cho nàng xem, khiến cô bé này không rõ ràng ý thức được mình ở cùng một người thế nào. Cứ luôn sợ hãi em ấy đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt mất đi lý trí, rồi đợi đến khi cuộc sống bình đạm lại hồi hận.

Dù sao, em ấy nhỏ hơn mình năm tuổi, dù sao chính mình từ bỏ chuyên ngành, làm cô chủ tiệm cơm mà ngay cả hàng xóm ở quê cũng có chút khinh thường, mà em ấy lại có một tương lai rộng mở. Dù sao, mình lớn lên trong nghèo khó, trên vai gánh rất nhiều trách nhiệm, càng không có bao nhiêu tế bào lãng mạn, để em ấy được hưởng thụ tình yêu. Thậm chí còn có áp lực của cuộc sống thế tục đến từ cha mẹ cùng hàng xóm mà có lẽ trong cuộc sống từ trước đến nay em ấy căn bản chẳng bao giờ tưởng tượng ra, điều đó cũng nặng nề đè nén trong lòng mình.

Nếu tình yêu chính là việc của hai người, thì dù có vội vội vàng vàng điên cuồng yêu một hồi, cho dù là thiêu thân lao đầu vào lửa cũng có quan hệ gì đâu. Nhưng thứ tình yêu này lại gánh trên lưng nhiều thứ đến vậy, cho nên khiến mình nơm nớp lo sợ.

Nhưng ở bên nhau đã hai năm, em ấy là người thế nào, mình đã rất rõ ràng. Có lẽ nên bớt nghĩ ngợi thì hơn, có lẽ là do tự tự ti trong lòng cứ mãi quấy phá.

Không tự tin! Tựa hồ đã rất nhiều năm rồi không có cảm giác như vậy. Nhưng khi đối mặt với Ninh Vũ, đối mặt với một tình yêu có thể khiến

người ta hoà tan, mình đôi khi lại không thể xua tan thứ cảm giác như đang đắm trên miếng băng mỏng. Sợ tình yêu đẹp quá, mình bị hồ đồ mê muội.

Ninh Vũ nói, nàng tin tưởng tình yêu, cho nên cảm thấy có thể chiến thắng hết thảy. Lan Hình tự hỏi, thật ra mình cũng không quá tin tưởng tình yêu, mình chỉ là tin tưởng Ninh Vũ mà thôi. Nếu như một người tốt đẹp như một bầu trời trong trẻo kia cũng không thể cùng mình sánh vai bước tiếp, thế thì cho dù tình yêu này thất bại cũng đủ để an ủi mình kiếp này.

“Vậy ngày mai chúng ta đi xem nhà đi. Hoa hồng của tiệm cơm chia cho em năm trước đều để trong thê, tuy chỉ có nửa năm, không nhiều lắm, nhưng cứ cầm để đặt cọc trước, nếu không đủ thì chị lấy ở tiệm, tiền hoa hồng cuối năm nay không cần chia cho em, chị cứ giữ toàn bộ.” Ninh Vũ bắt đầu an bài.

“Khi nào thì đến phiên cô nhóc như em quan tâm chuyện này, em còn phải đi học, tiền của em không nên đụng đến, chuyện mua nhà chị bàn bạc với em là muốn hỏi xem em muốn kiểu nhà thế nào thôi.” Lan Hình thả lỏng tâm tình. Nghĩ lại, cuộc đời chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, mình có lẽ quá mức đơn giản, ngay cả sắc màu của tình yêu cũng không vẽ ra được bao nhiêu, việc này có lẽ không phải cần thận, mà là bi ai.

“Chị là vợ em, nhà nên do em mua, chị còn phải chu cấp tiền cho Lan Duệ đi học mà.” Ninh Vũ hiện tại cũng có ít tiền, cho nên không hy vọng Lan Hình lại đau đầu tốn sức về mặt tiền nong.

“Ai nói chị là vợ em?” Lan Hình nhìn bộ dáng nghiêm túc của Ninh Vũ có chút dở khóc dở cười.

Ninh Vũ nhướn mày, nói rất hiển nhiên: “Đương nhiên, ai bị đê đều là vợ, nên được chăm sóc.”

Lan Hình liền không kiềm được cười rộ lên: “Vậy được rồi, em phối hợp một chút, chị đê em, như thế việc này không phải được giải quyết sao.”

“Như thế là kiểu logic gì chứ?” Ninh Vũ hoảng sợ, mặt cũng đỏ lên.

“Đúng thế, vậy logic của em là sao chứ? Ai dạy em?” Lan Hình nghĩ lại cũng hiểu lời mình nói ám chỉ cái gì, nhớ tới chiều nay ở căn phòng trong [Lan tâm thực phủ], cô nhóc này như được đánh tiết gà, cảnh tượng khiến người ta mặt đỏ tai hồng vọt vào trong óc như thủy triều, Lan Hình cũng đỏ mặt theo Ninh Vũ.

“Trên mạng mọi người nói vậy mà.” Ninh Vũ lẩm bẩm.

“Chẳng qua là ai chủ động hơn mà thôi. Đại khái có liên quan đến tính cách, không liên quan đến chuyện em nói. Em đó, là.....” Lan Hình suy nghĩ, ghé bên tai Ninh Vũ: “Em vừa lên giường liền biến thành sói, chị có phần ăn không tiêu, cho nên không có cơ hội, có điều sau này chị sẽ cố gắng.”

“A.....không cần không cần.....như vậy là tốt rồi.....” Mặt Ninh Vũ càng đỏ hơn.

“Bảo bối, vậy mai chúng ta cùng đi xem nhà.” Lan Hình vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Vũ: “Chúng ta cũng muốn một mái nhà!”

Mặt trời dần dần lặn xuống. Sân trường lúc hoàng hôn có vẻ đẹp khác biệt. Hai người nắm tay chậm rãi trở về.

“Đi xem nhà tầm hai ngày, em định về nhà một chuyến.” Ninh Vũ nói.

“Sao thế, nhớ ba à?” Lan Hình nhớ tới Ninh Hoà. Từ khi Ninh Vũ và mình yêu nhau, hơn nửa kỳ nghỉ hè của em ấy đều ở bên mình, thời gian đi thăm Ninh Hoà quả thật ít đi rất nhiều. Lan Hình cảm thấy thật có lỗi.

“Đúng vậy, người ba đẹp tai của em cũng không biết đang dây dưa với người phụ nữ nào nữa, em hẳn nên cố vũ ông ấy tìm một người mẹ kế cho em. Cuộc đời của một người có tình yêu không phải tốt lắm sao? Có người

tri kỷ thì cứ nói, không cần bí mật làm gì, có người yêu thương quan tâm chăm sóc.” Ninh Vũ nói.

“Đúng vậy. Chú Ninh là một người tốt, hẳn nên tìm một người phụ nữ tốt.” Lan Hinh có chút cảm khái. Một người tốt như thế sao không thể có số mệnh tốt đẹp nhỉ? Một người đàn ông như thế, vợ mất sớm, một mình chăm sóc cho sinh hoạt của Ninh Vũ, tuy rằng bên ngoài sáng sủa bình thản, nhưng tất nhiên cũng có rất nhiều nỗi chua xót bên trong.

“Chị đi cùng em nhé.” Ninh Vũ nói.

“Hả?” Trái tim Lan Hinh “thình thịch” nhảy dựng. Mình còn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

“Cùng em đi gặp ba. Em nghĩ, chúng ta hẳn nên nói quan hệ của mình cho ông ấy biết. Ông ấy là một người có tư tưởng tiến bộ, chắc hẳn có thể chấp nhận.” Ninh Vũ nhớ tới ba mình, đã nhiều năm sống một cuộc sống độc thân một mình. Bản thân mình muốn gì, ông ấy chưa bao giờ phản đối, luôn làm hết khả năng để thoả mãn mình. Ông ấy là một người cha tốt, luôn hy vọng có thể bù đắp tình thương của mẹ mà mình thiếu thốn.

Ninh Vũ tiếp tục nói: “Nếu ông ấy biết người ở bên em là chị, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ, ông ấy rất thích chị mà. Em nghĩ rồi, sau khi được ba chấp nhận, nếu chị muốn làm lại từ chuyên ngành của mình, có thể bắt đầu học nghiên cứu sinh, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi học. Thực tế, em vẫn cảm thấy chị từ bỏ chuyên ngành của mình rất đáng tiếc. Có lần em và cô Tiểu nhắc đến chị, cô ấy nói tài năng của chị bị mai một, trước kia vì tình hình gia đình, chị không thể không từ bỏ, nhưng hiện tại trở ngại đó đã không còn nữa.....”

Ninh Vũ chậm rãi nói, mà cảm xúc bồi rối của Lan Hinh nhanh chóng được bình ổn xuống. Chuyện sau này, cô còn chưa nghĩ tới, nhưng về việc đi gặp Ninh Hoà, cô vẫn cảm thấy cần cân nhắc kỹ lưỡng. Dù Ninh Hoà là

một người cha có tư tưởng tiến bộ đến mức nào đi nữa, dù ông ấy đối xử tốt với Ninh Vũ bao nhiêu, đều có một sự thật không thể dễ dàng xem nhẹ, đó chính là hạnh phúc ở trong lòng những bậc làm cha mẹ, có lẽ chưa bao giờ bao gồm việc một cô gái sống cùng một cô gái khác. Đối với phần lớn người mà cha mẹ mà nói, đây là một tai họa.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Trong Sách Đều Có Hoàng Kim Ốc

Giữa chiều, mặt trời chói chang, không thích hợp để ra ngoài.

Ninh Vũ tựa vào giường, trước mặt đặt một đồng quảng cáo nhật nhanh kiểm được suốt hai ngày qua: “Cái này này, chị xem đi. Nhìn không tệ, hơn nữa không để lãng phí không gian, ban công cũng rất rộng.” Nói xong liền đưa một tờ cho Lan Hinh bên cạnh.

Lan Hinh nhìn tờ quảng cáo được đánh dấu góc bên phải: “Hơi đắt nhỉ. Thật là, vất vả phấn đấu suốt bao năm còn không để dành đủ tiền mua một căn nhà mấy chục thước vuông. Giá phòng cứ một mực kêu là giá cũ theo quy chế, mà càng xem càng thấy không mua nổi.”

“Cũng chẳng có cách nào, người Trung Quốc đông lắm. Hơn nữa nhà kiểu này có thể không đắt sao?” Ninh Vũ lấy tay chọc chọc hình một căn hộ trong quyển quảng cáo nhà: “Đó, em nói căn này này, tám mươi bảy mét vuông, ba phòng, một phòng chính, một phòng khách, còn có một buồng có thể dùng làm phòng sách. Phòng khách không lớn, nhưng rất ngăn nắp, phòng chính không có nhà tắm, hơi tiếc, nhưng vị trí nhà tắm không tệ. Về mặt bố cục toàn thể cũng rất hợp lý.”

Lan Hinh lấy ngón tay vẽ vẽ lên tấm ảnh căn hộ kia: “Đúng là không tệ, ánh sáng rất tốt, vị trí nhà bếp hợp lý, phòng ngủ chính thật ra không cần thiết, chỉ cần một phòng để tiết kiệm diện tích, một phòng khác thì thôi khỏi, về mặt phong thủy thì buồng vệ sinh là nơi chứa chất thải, không thích hợp đặt trong phòng ngủ.”

“Phải rồi, bữa nọ em nghe cô Tiểu nói muốn mua nhà, nếu không thì để em gọi hỏi xem hai người đó có nhìn trúng căn nào không.” Ninh Vũ lật

người, nằm lên giường.

“Đúng, sao không nghĩ tới bọn họ nhỉ. Nhưng mà hai người đó nhà giàu, nhà họ mua chưa chắc chúng ta đã mua nổi!” Lan Hinh vừa nói vừa cầm di động bấm số gọi Tiểu Kiên.

Lan Hinh trò chuyện mấy câu với Tiểu Kiên liền cúp máy, sau đó nói với Ninh Vũ: “Mời chúng ta ăn cơm, vừa ăn vừa nói.”

Ninh Vũ nhìn đồng hồ, bốn rưỡi: “Mấy giờ?”

“Năm rưỡi.” Lan Hinh từ giường đứng lên, bắt đầu dọn dẹp đồng quảng cáo lung tung trên giường.

“Năm rưỡi chiều mặt trời còn chưa lặn mà.” Ninh Vũ nằm trên giường không nhúc nhích.

“Hôm nay là cuối tuần, thật là, được nghỉ một cái liền không biết trời đất gì cả!” Lan Hinh đặt đám tạp chí quảng cáo lên chiếc tủ đầu giường, sau đó mở tủ quần áo ra tìm đồ mặc.

“Ăn gì thế?” Ninh Vũ ngồi dậy, xoay cổ một chút.

“Ăn lẩu.” Lan Hinh lấy một cái quần sooc trong tủ ra ném cho Ninh Vũ.

“Rất có tính khiêu chiến! Hai người đó quả thực có bệnh mà, trời nóng thế này còn đòi ăn lẩu!” Ninh Vũ mặc quần, thuận tay cởi chiếc áo phông rộng thùng thình trên người ra, chỉ mặc đồ lót đi đến bên cạnh Lan Hinh: “Lấy cho em cái áo sơ mi màu đen đi.”

“Xấu chết được. Chị thích em mặc cái này cơ.” Lan Hinh lấy ra một chiếc áo phông ngắn tay màu xanh lục có viền trắng, trên áo có hình hoạt hình rất đáng yêu.

“Trẻ con quá! Em quyết định sau này không mặc loại quần áo này nữa, phải mặc người lớn một chút.” Ninh Vũ gầy gầy tóc.

“Giả bộ người lớn làm gì?” Lan Hình cầm áo vầy vầy trước mặt Ninh Vũ: “Mặc cái này đi, chị thích.”

“Nếu không mặc thế kia đi cùng chị sẽ cảm thấy không ổn lắm.” Ninh Vũ còn muốn đi lục tủ quần áo.

“Em đang ghét bỏ chị già rồi phải không?” Lan Hình đưa tay nhéo eo Ninh Vũ.

Lúc này Ninh Vũ chỉ mặc đồ lót, một cái nhéo này của Lan Hình rơi trực tiếp lên da thịt, nàng liền vội vàng nhảy dựng lên: “Cuồng bạo lực. Được rồi, nghe lời chị, vậy chị cũng phải mặc cái này.....” Ninh Vũ lấy một cái váy từ trong tủ ra.

“Không thích váy.” Lan Hình cảm thấy mặc váy rất phiền.

“Nhưng nhìn rất đẹp, em mua cho chị mà!” Ninh Vũ nhét chiếc váy vào tay Lan Hình, chính mình cũng bắt đầu mặc chiếc áo phong có hình hoạt hình kia.

Lan Hình nhăn chú, vẫn mặc váy vào.

Chuẩn bị xong ra khỏi nhà đã năm giờ, đến nơi vừa vặn năm rưỡi. Dương Mục và Tiểu Kiên đã sớm có mặt. Quán lẩu này mới khai trương, hai bên cửa còn bày mấy lẵng hoa, một tấm biểu ngữ màu đỏ đặt ở vị trí rất bắt mắt: “Cửa hàng mới khai trương giảm giá 7%”*

(*Khúc này mình ko rõ lắm giảm bao nhiêu nhé, đại khái là giảm)

Lễ tân tiếp khách ở cửa hỏi hai người đã đặt chỗ chưa, Lan Hình liền nói số phòng mà Tiểu Kiên đã báo trước đó. Cô nàng tiếp khách xinh đẹp kia

liền nói số phòng với bộ đàm, lập tức liền có người lại dẫn đường.

Quán lẩu này rất lớn, buôn bán cũng tốt lắm, mới trang hoàng lại, lấy màu đỏ làm chủ, theo xu hướng đơn giản truyền thống, rất đẹp. Lan Hinh một đường quan sát phong cách bày biện trang trí, một bên đi theo người dẫn đường lên lầu.

Ninh Vũ lại một bên nói thầm: “Hai người này keo kiệt thật, mời khách còn đặc biệt tìm chỗ giảm giá.”

Khẩu khí như trẻ con kia khiến nhân viên phục vụ dẫn đường không nhin được nở nụ cười.

Tiểu Kiên và Dương Mục chiếm vị trí tựa vào cửa sổ, cũng không tệ lắm. Ninh Vũ thu hồi lại lời thì thầm vừa rồi, ngoan ngoãn kêu: “Em chào cô Tiểu.”

Đợi mọi người đều ngồi xuống, nồi lẩu cũng được bưng lên. Nhân viên phục vụ ở trước mặt khách mở mấy gói nguyên liệu, bỏ vào nồi, sau đó vừa bưng đồ ăn lên vừa giới thiệu.

“Kiên nói hai người muốn mua nhà.” Dương Mục vừa nhận giấy thơm mà phục vụ đưa tới, vừa hỏi Lan Hinh.

“Đúng thế, hai ngày qua tìm hiểu khắp nơi, nhưng thời tiết nóng quá, thực sự không tiện làm việc gì cả.” Lan Hinh trả giấy thơm lại cho người phục vụ. Lẩu đã bắt đầu toả nhiệt, thời tiết này ăn lẩu thật sự có dũng khí.

“Có nhìn trúng cái nào không?” Tiểu Kiên đem gạt tàn để trước mặt Dương Mục bỏ xuống dưới bàn. Dương Mục liền nhìn cô nhăn nhó bĩu môi.

“Chỗ này là nơi công cộng.” Tiểu Kiên nói.

Dương Mục nhún vai, vào chủ đề chính: “Tôi và Kiên đã xem qua, không ngờ hai người cũng quyết định mua nhà. Theo ý Kiên, chúng ta tốt nhất nên mua cùng nhau, cũng tiện sau này qua lại.”

“Bốn người vừa vặn đủ một bàn! Có điều tôi còn chưa học chơi mạt chược. Chờ đến khi chúng ta già rồi, có thể cùng chơi.” Tiểu Kiên nghĩ nghĩ nói.

“Em với tiểu Vũ cũng không biết.” Lan Hinh nở nụ cười: “Tụi em thật ra cũng nhìn trúng mấy chỗ, chẳng qua hoặc giá cao quá không trả nổi, hoặc vị trí không tốt lắm, còn lại thì bố cục không lý tưởng.”

“Nhà đất XX thế nào? Ở thành tây mới mở một khu nhà, nhà cũng khá lớn, diện tích phủ cây xanh có vẻ không tồi, nhà xây cũng không lâu lắm, diện tích mỗi căn có từ 134 đến 78 mét vuông đủ cả. Tôi với Kiên đã đến xem khu đó, cảm thấy có thể.” Lão đã sôi, nhân viên phục vụ bên cạnh đem mấy món cần nấu chín bỏ vào nồi.

“Giá cao lắm.” Ninh Vũ nói.

“Tôi có thể lấy được chiết khấu.” Tiểu Kiên thản nhiên nói, gắp một miếng thịt bò bỏ vào nồi: “Ba tôi hiện tại tuy đã về hưu, nhưng ông chủ nhà đất có chút giao tình với ba tôi. Trước kia có lần ăn cơm xong, hôm đó tôi và Mục đi xem nhà tình cờ gặp gỡ quản lý của nơi đó, vừa vặn người này trước đó thường xuyên tiếp khách, nhận ra tôi. Đương nhiên anh ta liền gọi điện cho tôi, nói có thể bán cho tôi với giá ưu đãi.”

Ninh Vũ nhớ tới Dương Mục nói năm đó nguyên nhân khiến ba cô có thể bước cô lập gia đình là vì nắm được nhược điểm của Tiểu lão gia tử, có thể tống ông vào ngục giam, nghĩ chắc hẳn lúc Tiểu lão gia tử nắm quyền cũng không sạch sẽ gì. Bất quá, ở xã hội hiện tại này, phạm là người có quyền thế mà trong sạch thật sự không nhiều lắm.

“Em đồng ý rồi à?” Dương Mục nghe thế liền ngừng đưa nhìn Tiểu Kiên.

“Không, em nói còn chưa quyết định.” Tiểu Kiên hiện tại đương nhiên biết nguyên nhân lúc trước Dương Mục rời đi, cho nên đối với ba mình, trong lòng vẫn có phần tổn thương cũng có chút lo lắng.

“Vậy thì căn hộ đó xem ra không thể được rồi.” Dương Mục tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, cười rộ lên: “Có lẽ chúng ta có thể cân nhắc căn hộ của bất động sản XY, vị trí cũng không tệ. Diện tích cũng được.”

“Không phải có liên quan đến quan hệ của ba chị đấy chứ?” Tiểu Kiên trêu ghẹo.

“Không phải, mà là quan hệ của tôi.” Dương Mục vừa bỏ thức ăn vào nôi lẩu vừa nói.

“Quan hệ của chị?” Lan Hình hỏi.

“Ừ.” Dương Mục bị nóng, há to miệng lấy tay quạt gió, đợi đến khi ổn mới tiếp tục nói: “Có một công ty muốn thu hút tôi vào làm, mấy hôm trước người môi giới có tìm tôi. Tôi cân nhắc một chút, nói muốn bọn họ bỏ vốn cho tôi mua hai căn hộ, nếu được, tiết kiệm tiền, sau đó đi theo làm cho họ vài năm. Ngày mai tôi đi làm sẽ bàn bạc với bọn họ, có kết quả sẽ báo cho mọi người. Có lẽ có thể được hai căn đối diện nhau không chừng.” Từ khi ở bên Tiểu Kiên, Dương Mục vui vẻ sáng sủa không ít.

“Quên mất, bác sĩ Dương là hàng hot mà.” Tiểu Kiên cười rộ lên.

“Chúng ta cũng được hưởng ké đây mà. Cho nên ah, trong sách đều có Nhan Như Ngọc, trong sách đều có Hoàng kim ốc [1]. Thành hàng hot cũng không phải vấn đề.” Ninh Vũ vui vẻ cười.

“Còn muốn Nhan Như Ngọc gì chứ? Nhan Như Ngọc của em không phải ở ngay bên cạnh sao? Cũng không sợ về nhà ngủ sà nũa!” Tiểu Kiên liếc Ninh Vũ một cái.

“Nhược thủy ba ngàn chỉ cần một, có Nhan Như Ngọc đi nữa em cũng không cần. Phải không, Hinh.” Ninh Vũ vội vàng thổ lộ, sau đó gấp thức ăn cho Lan Hinh.

Lan Hinh nhu hoà cười: “Đọc sách nhiều quả thật có chỗ tốt.”

Những lời này khiến Tiểu Kiên nhớ tới những gì Lan Hinh đã trải qua, cô ngẩng đầu nhìn Lan Hinh: “Em có nghĩ tới chuyện quay lại chuyên ngành của mình không? Em cứ thể từ bỏ, thật sự đáng tiếc.”

Lan Hinh lắc đầu: “Có đôi khi ngẫm lại, cảm thấy con người không nhất định phải làm việc gì đó to tát, một cuộc sống bình bình đạm đạm cũng tốt. Nếu muốn quay trở lại chuyên ngành trước kia, hiện tại em cũng không có điều kiện. Hơn nữa nếu em đã bị đẩy đến bước này, thì cứ bước tiếp thôi, cũng tốt mà. Tiệm cơm lớn hơn trước kia, thu nhập cũng càng phức tạp, theo lý hẳn nên tìm một kế toán, em thấy trước hết nên học cái này.”

“Muốn học kế toán?” Tiểu Kiên có phần ngoài ý muốn: “Muốn kế toán thì thuê một người là được rồi, tự mình học không thấy phiền sao?”

Ninh Vũ vừa ăn vừa trả lời: “Chị ấy không chịu ngồi yên, hai ngày trước đã nói với em, muốn tham gia cuộc thi nghề kế toán tiếp theo. Là thật sự chuẩn bị tự mình làm bà chủ kiêm luôn kế toán.”

Tiểu Kiên buông đũa nhìn Lan Hinh: “Sinh viên mà tôi đặc ý nhất chỉ muốn đi làm một kế toán nho nhỏ thôi sao? Tôi có cảm giác đũa chống nạng không hơn đũa lưng còng.*”

(*câu này mình thiệt sự dịch ko đc :SS)

“Học tập luôn là chuyện tốt. Làm một bà chủ hiểu biết về tiền bạc vẫn tốt hơn một người không biết gì chứ. Hơn nữa chuyện mua đồ, sau này em định chuẩn bị giao cho người trong tiệm làm, hiện tại em lười, không muốn dậy sớm mỗi ngày.” Lan Hình mỉm cười.

Dương Mục như giật mình hiểu ra: “Hiểu rồi, xem ra tiểu Vũ lợi hại quá, khiến em không cách nào dậy sớm nổi.”

Một lời hai nghĩa khiến Lan Hình và Ninh Vũ cùng đỏ mặt. Ninh Vũ vội vàng biện giải: “Sáng sớm đi chợ mệt lắm, thân thể chị ấy không tốt, ngủ không đủ.”

Tiểu Kiên đầu óc cũng nghĩ lung tung: “Phải rồi, làm gì cũng được, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi.”

Lan Hình lại ôn hoà mở miệng: “Thật ra, em chỉ muốn dành nhiều thời gian hơn cho tiểu Vũ.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Không Muốn Lúc Tình Cảm Mặn Nồng Dùng Hết Ngọt Ngào

Mua nhà là việc lớn, đi xem nhà rất mệt, chọn nhà cũng mệt, tiền nhà cũng khiến người ta mệt. May mà có Dương Mục.

Trưa hôm sau, Dương Mục liền gọi cho Lan Hinh, giá phòng được chiết khấu, tính giá đã được giảm thì không chênh lệch nhiều lắm với nhà ở ngoại thành. Hỏi ý tứ Lan Hinh rồi liền bắt đầu làm thủ tục. Mọi việc đều tiến hành rất thuận lợi.

Giữa tháng 8, Ninh Vũ quyết định về nhà, chẳng qua Lan Hinh không định đi cùng.

“Vì sao không đi cùng nhau? Em cảm thấy thời gian chúng ta ở bên nhau cũng đủ lâu rồi mà.” Ninh Vũ một tay chống đầu ghé lên giường nhìn Lan Hinh.

Ánh đèn trên đầu giường thực nhu hoà, Lan Hinh hơi nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, sau đó đặt tay gối sau đầu: “Chị vẫn cứ cảm thấy thời cơ còn chưa đến.”

“Còn chưa được? Vậy phải thế nào mới có thể tính là chín muồi?” Chân mày Ninh Vũ cau lại.

“Em vẫn còn đang đi học. Tuổi cũng còn nhỏ. Chị vẫn cảm thấy hiện tại nói cho chú Ninh biết chuyện của chúng ta là việc rất mạo hiểm.” Lan Hinh nói.

“Em cảm thấy ba mình sẽ đồng ý, ông ấy có tư tưởng rất tiến bộ, cũng rất yêu em. Chỉ cần em hạnh phúc thì ông ấy sẽ không phản đối.” Lần này Ninh Vũ có phần không đồng ý với suy nghĩ của Lan Hinh.

Lan Hinh dịu dàng cười cười, ngẩng đầu hôn hôn Ninh Vũ, sau đó chậm rãi nói: “Tiểu Vũ, cũng không phải tất cả mọi người đều có thái độ đối với một vấn đề nào đó giống nhau. Có lẽ.....lần này em trở về đừng nên nói chuyện này ra thì tốt hơn, cũng như hồi trước chị nói với em rồi đó, trước khi em tốt nghiệp đại học, cứ giữ bí mật chuyện này với chú Ninh đi.”

“Chị sợ à?” Ninh Vũ cảm thấy không vui, hung hăng xoay người nằm lên giường, ngữ khí có chút không tốt.

Lan Hinh không nói chuyện, đưa tay tắt ngọn đèn đầu giường: “Ngủ đi.”

Ninh Vũ nghe Lan Hinh nói thế, không khỏi nổi giận, ngồi dậy bật đèn lên: “Chị không muốn để ba em biết quan hệ của chúng ta sao?”

Lan Hinh mở to mắt nhìn Ninh Vũ hồi lâu, trên mặt lại hiện lên nụ cười: “Cũng biết giận rồi cơ đấy!”

“Aish....” Ninh Vũ thở dài một tiếng, như chấp nhận số mệnh, nói: “Chị như thế, em muốn nổi giận cũng không nổi.”

“Vậy được rồi.” Lan Hinh cũng ngồi dậy, dựa vào đầu giường: “Em cũng sắp lên năm thứ ba, cũng phải bắt đầu suy nghĩ chuyện thi cử đi, chúng ta trước mắt vẫn cứ nên duy trì tình trạng thế này, đợi đến khi em thi xong, chúng ta sẽ nói cho ba em biết, khi đó, em cũng đã hai mươi ba, chị nghĩ lúc ấy em mới quyết định, chú Ninh sẽ tán thành hơn.”

Ninh Vũ mếu máo: “Dù sao thì chị cũng sẽ không đi về cùng em phải không?”

“Ừ.”

Ninh Vũ ghen nửa ngày, thở dài một hơi: “Được rồi.” Nói xong, nàng liền đưa tay tắt đèn.

Đêm hè, bầu trời u ám, nhưng vẫn còn dư lại ánh sáng, vẫn có thể nhìn rõ người bên cạnh. Ninh Vũ từ từ nhắm mắt lại, xoay người qua một bên, tuy đã đáp ứng với Lan Hinh, nhưng tâm tình lại hiển nhiên không vui.

Mà Lan Hinh mở to mắt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi em.”

Thân mình Ninh Vũ cứng đờ, không đáp lời, nhưng một lúc sau nàng vẫn xoay lại ôm Lan Hinh vào lòng: “Đôi khi, em thật không rõ chị suy nghĩ gì nữa.”

“Coi như.....là chị yếu đuối đi. Chị sợ.” Lan Hinh thấp giọng nói.

Ninh Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Lan Hinh, oán khí trong lòng bị lời nói yếu ớt này của cô xoá sạch. Khi mới gặp cô, cô vừa lạnh nhạt lại độc lập, ở chung với cô lâu như vậy, dần hiểu được áp lực trên vai cô cũng quá khứ mà cô đã phải trải qua. Hiện tại, cô lại nằm trong lòng mình, nói sợ hãi, nói yếu đuối, điều này khiến lòng của Ninh Vũ nhất thời tràn ngập đau xót. Thân là chị cả của nhà họ Lan, thân là cô chủ của [Lan tâm thực phủ], có lẽ cả đời này, cô cũng chưa từng biểu hiện yếu ớt đến thế ở trước mặt người khác.

Vậy thì mình còn có thể yêu cầu gì đây?

Hai ngày sau, Ninh Vũ đáp máy bay về nhà, mà sau khi Lan Hinh đi tiễn nàng, liền đến hiệu sách bán sách luyện thi ở gần trường mua ba cuốn sách về cuộc thi kế toán.

Sách không dày lắm, nội dung cũng không nhiều, nhưng đây cũng là lĩnh vực Lan Hinh chưa bao giờ tiếp xúc.

Ngày hè chói chang, tiệm sách làm ăn rất kém, bà chủ phe phẩy chiếc quạt, hỏi Lan Hinh: “Sắp tốt nghiệp à? Hiện tại sinh viên thi kế toán nhiều lắm. Ngay cả sinh viên tốt nghiệp đại học tốt cũng thi cái này, nói dễ tìm việc. Thời buổi này ấy, tìm được việc càng ngày càng khó.”

Lan Hinh sờ sờ mặt mình, giống sinh viên lắm à? Mình cũng đã hai mươi sáu rồi còn gì: “Dạ cảm thấy cần nên mua.”

“Có phải chuyên ngành này không?” Bà chủ vừa tính tiền, vừa hỏi Lan Hinh.

“Không phải.”

“Vậy thì tốt nhất nên học một lớp đi. Hiện tại người thi nghề này nhiều lắm, nghe nói thi cũng khó hơn trước.” Bà chủ vừa tính tiền lẻ đưa cho Lan Hinh, lại cầm giấy gói sách Lan Hinh mới mua giúp cô.

“Để tự đọc thôi ạ, cảm ơn.”

Mặt trời chói chang, Lan Hinh nhanh chóng về chỗ ở, cất mấy quyển sách nông nghiệp ở đầu giường đi, chính thức đem mấy quyển sách kế toán để lên đó. Ba quyển, một quyển tài chính và luật kinh tế, một quyển kế toán cơ sở, một quyển kế toán điện tử.

Luật kinh tế gì đó đọc lướt qua là được, kế toán cơ sở giống như mấy môn cơ sở trong mỗi một ngành học, đầy một đống lí luận khiến người ta đầu óc choáng váng, cần nhớ cũng nhiều, mà kế toán điện tử thì kiểm tra một ít trình độ vi tính, cũng may, lúc Lan Hinh học đại học bài tập về nhà làm cũng không tệ, kế toán tuy không phải chuyên ngành của cô, trước đây cũng căn bản không có máy tính, nhưng khi bắt buộc, cô cũng học xong.

Mặt trời trên đỉnh đầu nắng gắt chói chang, cuộc sống của Lan Hinh tuy rằng đơn điệu lại vẫn phong phú như thế, không có Ninh Vũ kề bên, đương nhiên thiếu sự ấm áp cùng vui vẻ, nhưng có một mục tiêu mới cần học tập,

Lan Hinh cũng tận lực mỗi ngày nghỉ ngơi thật tốt — Buổi sáng chạy bộ, sau đó uống trà đọc sách, buổi chiều đôi khi đọc sách hoặc đôi khi kiếm một quán trà nào đó ngồi trò chuyện tâm sự cùng Tiểu Kiên. Cô rất ít khi gọi điện cho Ninh Vũ, chỉ thi thoảng trả lời tin nhắn của nàng, nhắc nàng ăn cơm đúng giờ, chú ý nghỉ ngơi.

Kỳ nghỉ hè của Tiểu Kiên rực rỡ nhiều màu sắc hơn trước rất nhiều, thi thoảng cô sẽ về nhà, nhưng hơn nửa thời gian đề ở căn phòng thuê cùng Dương Mục, tra cứu tư liệu, viết luận văn, nấu cơm cho Dương Mục.

Dương Mục đến công ty mới làm, đôi khi kể khổ oán giận nói với Tiểu Kiên và Lan Hinh, nói đồng nghiệp ở công ty mới xa lánh người mới, cấp dưới thì bằng mặt không bằng lòng. Chẳng qua những việc này đều là việc nhỏ, nói xong cũng liền thôi.

Ninh Vũ cũng không gọi về nhiều, hoàn toàn khác năm trước khi hai người phải tạm xa nhau vào kỳ nghỉ, chỉ mấy tiếng không liên lạc không thấy người là đứng ngồi không yên. Lan Hinh không hỏi vì sao, cũng không hỏi khi nào nàng trở về. Mỗi ngày cô vẫn như cũ đọc sách, uống trà, lên mạng tra tư liệu, chú ý thời gian báo danh cho kỳ thi. Nhưng trong lòng lại vẫn thắc thỏm không yên.

Mẹ gọi đến, thăm oán cô ngày nghỉ cũng không ở nhà, họ hàng của má Vương ở cách vách lên núi làm khách sau khi cô đi mấy ngày. Là một chàng trai rất tuấn tú.

Nói là một quân nhân rất giỏi.

Bà Lan nói, vốn muốn để hai người gặp mặt, nhưng Lan Hinh đi sớm quá, để lỡ, chỉ có thể đưa số điện thoại của Lan Hinh cho anh chàng kia.

Anh chàng kia họ Đinh, kêu Đinh Toàn Vũ. Đơn vị bộ đội của hắn đóng ở tỉnh gần đó. Bà Lan hỏi, có xa không? Lan Hinh nói, xa lắm, rất xa, ở cách mấy tỉnh lận.

Bà Lan lại vội vàng nói, nhưng mà cùng quê, chỉ là nhà của Đinh Toàn Vũ ở chỗ khác thôi, cũng không xa lắm. Người nhà của bộ đội có thể đi theo, hơn nữa sau này giải ngũ, về nhà cũng được. Ba con cũng thấy anh chàng đó không tồi, nếu có thể thì hẹn gặp mặt đi. mấy người trẻ tuổi như con không giống ba mẹ, thích tự do kết giao. Lan Hình à, con phải mau chóng năm lấy, đã hai mươi sáu rồi, không còn trẻ nữa. Chuyện này rất quan trọng, anh chàng đó cả mẹ và ba con đều thích, con phải mau năm lấy cơ hội.

Lan Hình nói, con biết rồi.

Bà Lan lại bổ sung một chút, mẹ lại đi tìm người khác xem bát tự, em gái con và Đồng Bân quả thật có thể hợp, tiểu Duệ cùng tiểu Húc còn kém một chút. Theo ý của ba và mẹ, điều kiện của tiểu Duệ cũng không kém, muốn vẽ ngoài có vẽ ngoài, muốn học thức thì có bằng cấp. Bề ngoài tiểu Húc cũng bình thường, điều kiện gia đình cũng không ra sao, ba mẹ cảm thấy con bé thật ra không xứng với tiểu Duệ. Tóm lại, lời này mẹ có nói với em con thì em con cũng không thích nghe. Thằng bé chỉ nghe lời con nói, con khuyên nó một chút đi.

Lan Hình nói, con biết rồi, chẳng qua việc này nói tới vẫn còn sớm lắm, tiểu Duệ còn đang đi học, sau này có gì thay đổi ai cũng không biết được.

Bà Lan còn nói, mẹ và ba con đều rất vừa lòng Đồng Bân, anh chàng đó vừa có tài, lại biết kiếm tiền. Hiện tại bà con hàng xóm đều biết bạn trai của Gia Gia nhà chúng ta có tài, kiếm được nhiều tiền. Nhắc đến cậu ta, ai nấy đều giơ ngón cái. Con có phải nên gọi điện cho Gia Gia, giục nó chọn ngày mau mau giải quyết luôn đi không.

Lan Hình nói, không gấp đến vậy, huống chi chuyện của người trẻ tuổi thì cứ để họ tự thu xếp.

Bên kia điện thoại liền từ nghe tiếng tiếng ba mình nói từ xa xa. Ông nói, con gái con đưa hai mươi sáu rồi, tìm được bạn trai tốt thì cần kết hôn liền kết hôn đi, ai cũng chờ đó.

Bà Lan lại nói, trong thôn ai nấy đều hỏi, hỏi khi nào thì mời rượu đây này.

Lan Hinh liền cười, cười đến có chút chua xót.

Qua hai ngày sau, Đinh Toàn Vũ liền gọi đến, trò chuyện mấy câu. Lan Hinh nói, trong tiệm bận rộn. Đinh Toàn Vũ nói, vậy lưu lại số QQ đi. Lan Hinh ngẫm nghĩ, liền đọc QQ của mình cho anh ta. Nick QQ này là Ninh Vũ kiếm cho cô, chẳng qua cô rất ít khi dùng.

Tuần cuối tháng tám, Lan Hinh báo danh thi lấy chứng chỉ tư cách hành nghề kế toán. Ninh Vũ còn chưa về.

Không biết có phải tiếng ve và tiếng ếch của tháng tám quá ngán không, mà tựa hồ lại cảm thấy ngày rất dài. Dài đến khiến người ta cảm thấy mỗi mệt. Dài đến mức khiến lòng người bắt đầu tiêu tụy, héo mòn.

Tân sinh viên bắt đầu nhập học, trường đại học trống trải lại nhanh chóng bị người nhồi đầy, đủ loại biểu ngữ chào mừng tân sinh viên treo trên cổng trường. Trên đường tới trường cùng sân bay lẫn nhà ga, xe tiếp đón tân sinh viên lại bắt đầu bôn ba vòng đi vòng lại. Những cô cậu thanh niên xanh tươi, mang theo nét cười vui cùng rụt rè, cùng sự kiêu ngạo lại một lần nữa đập nát sự yên tĩnh của ngôi trường.

[Lan tâm thực phủ] mở cửa buôn bán trở lại, đầu bếp nói muốn tham gia kỳ thi tuyển sinh tiếp theo, sẽ thi vào ngôi trường ngay bên cạnh này. Mà Lan Hinh đứng trước một loạt bể cá, bỗng nhiên cảm thấy thời gian vội vã đến thế, từng lựa từng lựa sinh viên đến rồi lại đi, tựa hồ sinh nhật mỗi năm đều không khiến mình cảm thấy bản thân già đi, chỉ có những sinh viên đến

nơi này rồi đi mới khiến mình cảm thấy thời gian mang theo thanh xuân của mình từng ngày từng ngày rời xa.

Ninh Vũ rất cục cựa cũng trở lại, nàng gọi cho Lan Hình, nói đáp chuyển bay lúc trưa, chiều tầm hai giờ bốn mươi sẽ đến.

Lan Hình nói, em trở về trước hết tắm rửa một cái, ăn gì đó rồi nghỉ ngơi một chút, chị sẽ về sớm.

Ninh Vũ hỏi, chị không đến đón em à?

Lan Hình cười nói, sớm một phút hay trễ một phút cũng không quan trọng, quan trọng là em ở trong lòng chị.

Ninh Vũ nói, nhưng em muốn được nhìn thấy chị đầu tiên.

Lan Hình trả lời, cho dù em không thấy chị đầu tiên, cũng không cần cảm thấy khổ sở, vì chị luôn ở một chỗ chờ em.

Ninh Vũ thở dài, nói, về điểm này, nói sao em cũng không hiểu nổi chị.

Cúp máy, Lan Hình cũng không rõ vì sao mình lại luôn bị quan đến thế, như thế cứ sợ hãi lúc tình cảm nồng nhiệt dùng hết tất cả ngọt ngào, quãng thời gian sau này sẽ càng trở nên căn cõi.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Lấy Bữa Cơm Để Thể Hiện Tình Yêu

Ninh Vũ kéo hành lý trực tiếp đi đến [Lan tâm thực phủ], mặc kệ Lan Hinh nói thế nào, nàng vẫn muốn gặp Lan Hinh trước tiên. Lan Hinh nói luận điệu gì mà gặp sớm một giây hay trễ một giây cũng không sao cả, gặp hay không gặp đều như nhau, Ninh Vũ không hiểu, cũng không muốn hiểu. Đối với Ninh Vũ mà nói, yêu chính là phải gặp, phải ôm, phải nhìn thấy muốn phải mới cảm thấy hạnh phúc. Nhất là trải qua một khoảng thời gian chia lìa, nỗi nhớ càng sâu đậm, huống chi, trong thời gian này còn trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng thật sự muốn nhìn thấy cô trước tiên.....

Chẳng qua nếu Lan Hinh không muốn đi đón mình, vậy thì Ninh Vũ đương nhiên liền vội vàng chạy tới tiệm cơm tìm cô.

Đến tiệm đã bốn giờ, trong tiệm còn chưa có khách, có mấy cô bé đang dọn dẹp.

“Cô chủ Ninh.” Một cô bé thấy Ninh Vũ liền nhiệt tình chào hỏi: “Vừa về là đến đây thị sát à?”

“A ha....” Ninh Vũ ậm ờ, đảo mắt khắp nơi tìm Lan Hinh.

Cô gái đứng ở quầy bar là trợ thủ đắc lực của Lan Hinh, ở cạnh Lan Hinh lâu nhất, người cũng thông minh lanh lợi, thấy Ninh Vũ kéo va li nhìn chung quanh liền ngừng việc đang làm dở: “Chị Lan Hinh về sớm rồi.”

“Ồ, thế à, cảm ơn! Gặp sau nhé.” Ninh Vũ nói xong liền kéo hành lý vội vàng chạy đi.

Khi Ninh Vũ xách hành lý lên đến tầng bốn, người đã mồ hôi đầm đìa thở hổn hển, dù sao tháng tám mặt trời nóng bỏng như ngọn lửa lơ lửng trên tầng không có thể khiến người ta đổ một thân mồ hôi. Huống chi nàng còn xách vali chạy một hơi lên tầng bốn.

Lan Hình còn đang bận rộn trong bếp. Trên bàn cơm đã để một đĩa rau xào màu sắc hấp dẫn mê người, cùng một món mặn thơm nức mũi.

Ninh Vũ bỏ hành lý ngay chỗ lối vào rồi vội vã vào bếp: “Nếu muốn thể hiện tình yêu của chị dành cho em, cũng không cần phải mỗi lần đều nấu nhiều món ngon như thế cho em chứ.”

“Sao vậy? Không đói à?” Lan Hình không quay đầu, canh trong nồi đã sắp sôi trào, Lan Hình còn cẩn thận bỏ thêm ít rau dưa vào nồi, lúc trước đã có một món rau một món mặn, cuối cùng còn cần thêm một món canh nữa.

Ninh Vũ đi ra sau lưng Lan Hình, vòng tay ôm eo cô, thấp giọng nói: “Là sợ chị mệt.”

“Được rồi, mau rửa tay đi. Trưa ăn trên máy bay rồi, nên giờ chị về sớm để chuẩn bị cho em này.” Canh trong nồi bốc hơi, hơi nóng khiến mắt kính của Ninh Vũ mờ nước.

Ninh Vũ ôm Lan Hình không buông, đầu tựa lên vai Lan Hình: “Thật ra em biết chị rất tốt với em, nhưng điều em mong muốn nhất cũng là chị đi đón em, hoặc là khi em trở về sẽ ôm em hôn một cái thôi, chị không biết có tình cũng đủ no bụng sao? Chỉ cần có thể nhìn thấy chị, dù có bị đói hai ngày em cũng không sao cả.”

“Nói gì thế, mau ăn đi, ăn xong tắm rửa, cả người đầy mồ hôi dính dính thế kia có thể thoải mái sao?” Lan Hình bị Ninh Vũ ép tới nỗi quay đầu qua một bên.

Ninh Vũ buông Lan Hình ra, thở dài một tiếng, sau đó lầm bầm lầu bầu: “Thật sự không hiểu vì sao em lại có niềm say mê vô tận với chị như thế, mà cố tình lại gặp một người không thèm để ý gì như chị, thật sự có cảm giác đem mặt nóng đi áp mông lạnh, một lòng nhiệt tình đều bị dội nước lạnh mà.....”

“Được rồi mà, em mau lên đi!” Lan Hình nghe Ninh Vũ lầu bầu cắn nhần mãi, cảm thấy buồn cười, đưa tay nhéo má nàng mấy cái, sau đó bưng tô canh đem ra bàn.

Ninh Vũ đành phải đi rửa tay, sau đó nghiêm chỉnh ngồi vào bàn cơm, kỳ thật lúc này còn chưa đói, mới hơn bốn giờ, tuy rằng cơm trên máy bay ăn không nổi, nhưng dù sao cũng đã ăn một chút, mà quan trọng nhất là Ninh Vũ muốn ăn không phải đồ ăn trên bàn cơm, mà là muốn quăn lầy Lan Hình làm việc không chính đáng.

Lan Hình dọn cơm lên rồi, liền nhắc đũa, hỏi Ninh Vũ: “Máy cặp đôi khác thì thế nào?”

“Hả? Cái gì thế nào?” Ninh Vũ không kịp phản ứng.

“Thì chuyện đó, sau một thời gian gặp lại sẽ làm gì?” Lan Hình gắp đồ ăn vào bát của Ninh Vũ, một lòng muốn để tiểu Vũ cũng có thể hưởng thụ thứ lãng mạn hạnh phúc khi yêu nhau giống những cặp đôi khác, nhưng mà bản thân cô lại thật sự không biết, cũng không tưởng tượng được kết quả thế nào.

Đôi con người của Ninh Vũ loạn chuyển, nghiêng người tựa lên người Lan Hình: “Chị đã nghe câu ‘tiểu biệt thẳng tân hôn’ chưa.”

“Đương nhiên đã nghe rồi, ngoan, vừa ăn vừa nói.” Lan Hình kêu Ninh Vũ.

Ninh Vũ lại đặt đũa xuống, ngả người về phía Lan Hinh: “Tiểu biệt thăng tâm hôn... Ý nghĩa thật ra là, cần nhiệt tình.....”

“Chị còn chưa đủ nhiệt tình à? Em chưa về chị đã vội vàng làm đồ ăn cho em rồi.”

Ninh Vũ ôm trán: “Vì sao trong đầu chị, vừa nhắc tới chuyện đó chị lại lập tức chuyển qua vấn đề ăn uống vậy?”

“Từ nhỏ chị đã thiếu ăn thiếu mặc, đương nhiên cảm thấy ăn cơm là hạnh phúc rồi. Cho nên, chị cảm thấy, đối xử tốt với một người chính là làm đồ ăn cho người đó!” Lan Hinh nói rất đương nhiên.

Ninh Vũ lại há to miệng, qua mười giây mới thất bại gục đầu xuống, thành thành thật thật cầm đũa lên ăn cơm.

“Làm sao vậy? Không đúng à?” Lan Hinh thấy Ninh Vũ có phần không vui, bới bới cơm trong bát, liền nói tiếp: “Từ nhỏ, chị và hai đứa em lúc còn đi học, mỗi sáng hơn sáu giờ sẽ ra khỏi nhà, mẹ chị luôn dậy lúc năm giờ, làm những món ăn sáng nóng hôi hổi cho tụi chị, cho dù lúc nhà nghèo nhất, ăn cháo khoai gì đó cũng đều đúng giờ là có đồ ăn. Đến khi tan học về nhà muộn cũng thế, vừa vào cửa đồ ăn liền vừa vụng được dọn lên bàn, chưa bao giờ sớm một chút hay trễ một lúc. Rau tươi ăn không kịp, mẹ chị cũng sẽ nghĩ cách xào lên, hoặc đem nấu canh, hoặc lấy mấy loại rau dở dang trộn lẫn. Mỗi khi chị và hai đứa em có cuộc thi, buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, mẹ sẽ luôn luộc một quả trứng, thi đứng thứ nhất, ngày lấy được kết quả cũng sẽ đón xe đi mua thêm hai miếng thịt.....”

Trái tim nhỏ bé của Ninh Vũ vốn vì không nhận được đãi ngộ “tiểu biệt thăng tâm hôn” mà có chút uỷ khuất, nhưng nghe đến đó, lòng lại đau xót, lại cảm thấy mình không đủ sẵn sàng. Cho dù Lan Hinh không rõ nàng muốn gì, nhưng phần tâm ý mà chị ấy dành cho mình cũng đủ để mình trân quý.

“Có lẽ.....tiểu Vũ, thực xin lỗi.” Lan Hinh dừng một chút, buông đũa, có chút đăm chiêu nói.

“Vì sao lại xin lỗi?” Ninh Vũ có chút mơ hồ, nàng cảm thấy người phải nói xin lỗi là mình mới phải. Là mình không thể cảm nhận được tâm ý đó của cô, cứ muốn dựa theo cách nghĩ của mình mà hành động.

“Những gì chị đã trải qua, thật sự không thể nói là phong phú, mấy năm trước kia, không phải đói bụng thì là lo lắng làm thế nào để không phải chịu đói, tóm lại, trong cuộc đời của chị đi từng bước đến hôm nay, 90% đều xoay quanh vấn đề ấm no. Cho tới nay, đối với định nghĩa về hạnh phúc, chị cảm thấy đều không tách rời được khỏi bàn ăn. Ví dụ như lúc còn nhỏ, luôn chờ đợi ngày tết đến, trên bàn có thể có miếng thịt, lớn lên một chút đi học xa, cha mẹ ở nhà sẽ không ăn thịt, luôn đợi đến khi mấy chị em được nghỉ về nhà mới có thể làm mấy món có thịt. Khi đó, cảm thấy thực hạnh phúc.” Lan Hinh tự giễu cười rộ lên: “Tiểu Vũ, chị vô thức bất giác đem những gì mình đã trải qua áp dụng vào cuộc sống bây giờ, thật ra chị biết, hiện tại chúng ta đã không còn thiếu ăn thiếu mặc nữa rồi.”

“Hinh.....” Ninh Vũ nắm tay Lan Hinh, lại không biết phải nói gì mới tốt.

“Nhưng chị lại thực tự nhiên, cứ cho rằng làm đồ ăn ngon cho em là thể hiện tình yêu của chị dành cho em. Chẳng qua.....”

“Hinh, thật ra như vậy tốt lắm.” Ninh Vũ không muốn Lan Hinh nói thêm gì nữa, nàng nhớ lại những ngày ở trên núi, tuy đã không còn là những năm tháng không có nồi cơm ăn, nhưng nhớ tới những đau khổ mà Lan Hinh đã từng nếm trải, nàng lại đau lòng lại tự trách.

“Thật ra chị đã nghĩ rất nhiều lần, muốn cho em một tình yêu lãng mạn, nhưng mà, chị thật sự không biết làm cách nào.” Lan Hinh có chút thất bại nói.

“Như vậy, để em làm đi. Để em chỉ cho chị thế nào là lãng mạn, để em cho chị cảm giác được những người yêu nhau hẳn nên hưởng thụ thế nào.” Ninh Vũ nhanh nhẹn nói: “Thật ra là do em không đúng, việc đó hẳn nên do em làm mới phải.”

“Vậy thì, nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ đó liền giao cho em.” Lan Hinh nhu hoà dựa vào lòng Ninh Vũ, vừa rồi nói những lời phá hư bầu không khí đó thật ra cũng không phải điều Lan Hinh muốn. Cô cũng không thích cứ nhắc về những tháng ngày gian khó trước kia. Khiến Ninh Vũ cảm thấy khổ sở, trong lòng cô cũng không thoải mái, cho nên vội vàng muốn thay đổi bầu không khí.

Ninh Vũ có chút ngoài ý muốn ôm Lan Hinh, sau đó lại vui sướng vười rộ lên: “Chị nhìn chị đó, sao có thể nói không biết lãng mạn chứ? Như bây giờ này, không cần nghĩ nhiều đến thế, lúc ở cạnh em càng giống một cô bé làm nũng với em hơn thì thật tốt.”

“Thế à? Nhưng chị đâu biết làm nũng.” Lan Hinh chân thành nói, vẻ mặt còn có phần vô tội.

“Không được không được, em ăn không tiêu. Chị còn như vậy em sẽ tử hình chị ngay tại chỗ đó! Hinh, chị rất đáng yêu, lực sát thương cường đại quá.” Nhìn bộ dáng đáng yêu lại có chút mơ hồ không rõ kia của Lan Hinh, Ninh Vũ kêu lên.

Lan Hinh vội vàng ngồi thẳng, mặt lại đỏ: “Em không thể nghĩ chuyện gì đứng đắn một chút sao?”

“Vậy chị nói cho em biết thế nào là đứng đắn đi?” Ninh Vũ cợt nhả tiến đến trước mặt Lan Hinh.

“Ăn cơm!” Lan Hinh nói.

“Có lẽ chúng ta có thể uống chút rượu.” Ninh Vũ đứng dậy, mở ngăn tủ ở bên cạnh cầm chai rượu vang mở nắp: “Nếu Hinh nhà chúng ta không biết lãng mạn, thì Ninh ta đây liền xung phong nhận việc!”

“Muốn học mấy bộ phim trên TV à?” Lan Hinh có chút phá hư bầu không khí hỏi.

“Ý kiến hay đó! Có lẽ gần đây chúng ta hẳn nên xem thêm mấy bộ phim tình cảm. Có lẽ em nên thảo luận với mấy đứa bạn chuyện yêu đương lãng mạn nữa.” Ninh Vũ lấy hai chiếc ly đặt lên bàn, sau đó cực kỳ thân sĩ rót rượu.

“Chị không quen.” Lan Hinh hơi nhăn nhó, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

“Không nói gì à?” Ninh Vũ ngồi xuống cạnh Lan Hinh, bưng ly rượu, đôi mắt đầy ý cười nhìn cô.

“Nói gì cơ?”

“Trên bàn rượu ở bên ngoài thì biết ăn nói đến thế, sao về đến nhà lại biến thành ngây thơ ngoan ngoãn vậy?”

“À.....” Lan Hinh giật mình hiểu ra: “Chào mừng tiểu Vũ về nhà.”

Ninh Vũ mím môi, không nói gì.

“Thật ra.....trong thời gian em đi, chị rất nhớ em.” Lan Hinh thấp giọng, nói những lời này, cô vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng.

Ninh Vũ liền nở nụ cười, nghiêng người đến trước mặt Lan Hinh: “Kỳ thật, lúc chị nói những lời đó thực đáng yêu. Những người lúc nào cũng đem tiếng yêu treo trên miệng sẽ cảm thấy nói nhiều rồi, sẽ không trân quý. Giống như chị, chờ chị nói một tiếng yêu thật khó như lên trời, cho nên lúc chị nói ra, luôn có thể khiến trái tim em đập ‘thình thịch’.”

“Xem ra chị không nên nói như thế nhiều thì hơn.”

“A, như thế không được!” Ninh Vũ quả thực có loại xúc động muốn tát vào miệng mình: “Hôm nay em mới về mà, nói mấy câu dễ nghe đi.”

“Biết rồi, cô nhóc này! Ngoan nào, uống rượu đi!”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Để Chị Yêu Em Thật Tốt

Tắm rửa xong, dọn dẹp phòng bếp gọn gàng, ánh mặt trời sáng lạn bị khung cửa sổ cắt ngang, khoa trương trải khắp căn phòng. Không bật đèn, bóng tối và ánh sáng lần lượt đổi chỗ cho nhau trong căn phòng, khiến người ta có cảm giác mơ hồ hoang hốt. Nửa bình rượu còn trên bàn, cơm đã xong, rượu lại chưa ngừng.

“Rượu vang thích hợp với phụ nữ nhất.” Ninh Vũ vừa nói, vừa rót rượu, sau đó mở máy tính, bật một bản nhạc nhẹ. Toàn bộ căn phòng bị tiếng nhạc lấp đầy, không gian an tĩnh theo giọng nữ duyên dáng ngọt ngào mà sinh động hẳn lên.

“Còn muốn uống sao?” Tửu lượng của Lan Hinh vượt xa Ninh Vũ, cô chưa hề thấy say, mà mặt Ninh Vũ đã hơi đỏ.

“Lại đây nhảy một bản đi.” Ninh Vũ đưa tay về phía Lan Hinh, khẽ cười nháy mắt.

Lan Hinh vốn định nói mình không biết nhảy, nhưng đối diện với nụ cười ngọt ngào của Ninh Vũ, những lời đó cũng không nói ra. Hơn nữa trong bầu không khí như vậy, có vẻ từ chối là có lỗi.

Đặt tay vào tay Ninh Vũ, Ninh Vũ hơi dùng sức kéo, ôm Lan Hinh vào lòng. Lan Hinh có chút không thích ứng, thân mình căng thẳng, tiếng nhạc chảy xuôi khắp căn phòng, trái tim Lan Hinh cũng bị thấm nhuần một ít lãng mạn hiếm hoi, bất quá việc này với cô mà nói thực có chút xa lạ. Ninh Vũ nhẹ nhàng cười, để đầu của cô tựa lên vai mình, sau đó nghiêng đầu cắn vành tai cô: “Nhắm mắt lại, cứ bước theo em.”

Lan Hinh nhắm mắt lại, lại không biết câu Ninh Vũ nói “bước theo em” là phải đi thế nào, theo hướng nào đây?

Ninh Vũ một tay ôm eo Lan Hinh, một tay đỡ lưng cô, dắt cô chậm rãi bước đi.

Thì ra là thế. Khi hai người tựa nhau rất gần, tựa hồ có thể cảm nhận được giai điệu vận động của thân thể nàng. Lan Hinh thả lỏng cơ thể, khẽ tựa đầu vào cần cổ Ninh Vũ, hai người ôm nhau chậm rãi bước, gần như chưa từng bao giờ thử, lại cũng có thể dễ dàng phối hợp. Trái tim như có chút sôi trào, lại tựa hồ tìm được một phần yên tĩnh khó có thể nói thành lời.

Lan Hinh không thể không thừa nhận, từ khi Ninh Vũ về đến nhà, trái tim mình liền luôn thấp thỏm không yên, cho dù không nói, cho dù ngày ngày đều nghỉ ngơi thật tốt, luôn dồn hết tinh thần và sức lực vào việc học, nhưng cõi lòng cô cũng chưa lúc nào có được sự an tĩnh chân chính.

“Nói cho em biết, vì sao chị không nhớ em như em nhớ chị?” Thanh âm Ninh Vũ trầm thấp, trong sự ôn hoà lại ẩn chứa một tia thăm oán. Cho dù vị giác được những món ăn tinh xảo của cô nhét đầy, ngập tràn cõi lòng, cho dù quá khứ chua xót của cô, bao thăng trầm trong tâm trí, cho dù vì đau lòng cùng tự trách khiến nàng nguyện ý chấp nhận tất cả mọi thứ của cô, nhưng trong tiếng nhạc nhu hoà giờ phút này, khi hai người kề sát bên nhau, nàng vẫn muốn hỏi.

“Bởi vì chị sợ.....” Câu trả lời của Lan Hinh có chút ngập ngừng khó hiểu, giọng nói trầm thấp khàn khàn pha lẫn một tia đau đớn.

“Vì sao?” Tiếng nhạc vẫn vang lên, thân thể vẫn như cũ kề sát chậm rãi lay động.

“Lúc ban đầu khi quyết định cùng em ở bên nhau, chị đã nghĩ sẽ trả giá tất cả vì em, chỉ cần em muốn. Chị không muốn nghĩ đến hậu quả, không

muốn nghĩ đến tương lai, cũng không xa cầu hoàn mỹ. Bởi vì em còn nhỏ, bởi vì chị nghĩ tình yêu chính là trả giá, sau khi trao đi không hề giữ lại thì dù nhận được kết quả gì, chị cũng sẽ không hối tiếc. Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng chị lại không vô tư như mình vẫn nghĩ, chị bắt đầu khát vọng một kết quả, bắt đầu tưởng tượng về tương lai, bắt đầu hy vọng xa vời em có thể mãi ở bên cạnh chị.” Lan Hinh chậm rãi nói, nói xong liền cười khổ.

“Như vậy thì có gì không đúng. Bất kỳ ai khi rơi vào bể tình đều sẽ nghĩ về tương lai, đều chờ mong thiên trường địa cửu.”

“Nhưng bởi vì có khát vọng, cho nên trở nên sợ hãi. Có đôi khi, chị sẽ cảm thấy, trong sinh mệnh của mình, em giống như một món quà quý giá nhất mà ông trời ban tặng, em khiến chị đắm chìm trong niềm hạnh phúc khó có thể kiềm chế. Em bỏ khuyết cho chỗ trống trong cuộc đời chị, cũng đón nhận tất cả mọi thứ mà chị không muốn cho người khác biết hoặc không thể cho ai biết, dù hèn mọn cỡ nào, ti tiện không chịu nổi đến đâu, nhưng em lại khiến chị cảm thấy cuộc sống của mình viên mãn. Cho nên.....”

“Cho nên, chị không thể không có em.” Ninh Vũ hôn lên tai Lan Hinh, hơi thở khi nói của nàng xuyên thấu cảm quan của cô, như thể xuyên qua từng tế bào: “Mà em ở ngay bên cạnh chị, cho nên, vì sao không thể buông bỏ khúc mắc trong lòng để yêu em?”

“Nếu như.....”

“Không có nếu như.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.”

“Như vậy.....”

“Như vậy, thì cứ yêu em đi.”

“Ba của em.....” Hơi thở nóng hổi khiến Lan Hình không thể suy nghĩ. Khi cô bật thốt lên ba tiếng này, ý thức lại đột nhiên khôi phục thanh tỉnh, thật ra đây là điều cô muốn hỏi nhất, nhưng lại không dám hỏi.

“Ba em bỏ phiếu trắng.” Đầu lưỡi linh hoạt của Ninh Vũ nghịch ngợm lướt qua vành tai Lan Hình.

“Bỏ phiếu trắng, là ý gì?” Lý trí trở về, Lan Hình dừng chân, khiến cho màn khiêu vũ của hai người dừng lại.

Ninh Vũ lấy chai rượu vang trên bàn, rót một ly đưa cho Lan Hình, sau đó kéo cô ngồi bên bục cửa sổ: “Thật ra, em biết chị muốn biết câu trả lời cho vấn đề này nhất. Nhưng vì sao chị không nói? Khi em ở nhà, chị không hề gọi cho em, khi em quay trở lại đây, chị không đi đón em. Sau khi em về đến đây, chị cũng chẳng hỏi em. Hình, tình yêu không phải như thế.”

“Vậy thì thật sự phải thế nào?” Lan Hình bưng ly rượu, nhẹ nhàng hợp một ngụm, hương rượu nhàn nhạt bên chóp mũi.

“Yêu nhau chính là không có ngăn cách, hai trái tim ở cùng nhau. Chị nghĩ cái gì, em nên là người đầu tiên được biết. Chị muốn hỏi gì, hẳn nên hỏi người chị yêu trước tiên. Mà chị lo lắng điều gì, vui mừng chuyện gì, đều phải chia sẻ cùng em. Tình yêu nên là như vậy, mà không phải chôn dấu mọi chuyện trong lòng, một mình gánh vác. Hình, em đã không còn nhỏ nữa, đừng coi em như trẻ con. Em vẫn đang cố gắng trưởng thành.”

“Ừ.”

“Có lẽ những thăm thág đã qua khiến chị quen thói làm người đứng đầu nhà họ Lan, vấn đề vật chất cần chị cải thiện, em trai em gái cần chị

quản, cha mẹ cần chị chiều chuộng nghe lời. Suy nghĩ trong lòng chị, chưa chắc đã có thể có người hiểu được, nhưng hiện tại đã có em rồi. Em yêu chị, không phải muốn trở thành gánh nặng của chị, mà là muốn thành một người có thể cùng chị đối mặt với cuộc sống, trở thành một người có thể lắng nghe chị, có thể thấu hiểu chị, có thể bảo vệ chị.”

“Như thế, kể cho chị nghe một chút chuyện về thăm nhà lần này đi. Thật ra, chị rất dễ bụng, cũng rất lo.” Lan Hình vùi đầu cười nhẹ, cười mình quen thói tỏ ra mạnh mẽ mà kỳ thật có những mặt thật sự rất yếu đuối.

“Em nói với ba, em thích chị, ba em kinh ngạc sợ hãi đến ngây người, cũng cực kỳ không vui. Ông ấy phản đối, ông ấy nói chuyện đó không có khả năng, ông ấy không thể chấp nhận em ở cùng một người con gái khác.” Ninh Vũ thực bình thản nói những lời đó, Lan Hình đã xiết chặt ly rượu, trái tim cũng bắt đầu đập gia tốc.

Cảm nhận được sự khân trọng của Lan Hình, Ninh Vũ liền hướng về phía cô nâng ly rượu, uống một hớp: “Em thật không ngờ ông ấy lại kiên quyết đến thế, lần đầu tiên nói với ông ấy về việc đó, em với ba tranh cãi căng thẳng vô cùng. Chẳng qua đứng trên góc độ của ba mà nói, kỳ thật ông ấy cũng không sai. Mà ở góc độ của em mà nói, em cảm thấy tuy ông ấy là ba em, nhưng em cũng sẽ không vì ông ấy mà thay đổi ý kiến.”

Lan Hình có phần không có tâm tình thưởng thức rượu, cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

“Em với ba chiến tranh lạnh mấy ngày, em không muốn chị lo lắng cho nên cũng không nói cho chị biết. Sau đó em lại tìm ông ấy nói chuyện tử tế một lần, em cảm thấy trò chuyện giải thích rõ ràng là cách duy nhất để giải quyết vấn đề. Em nói với ông ấy, em ở bên chị tốt lắm, em rất yêu chị. Em có thể phân biệt rõ ràng đây là tình yêu mà em muốn. Em hy vọng nhận được sự chấp thuận của ông ấy, bởi vì ông ấy là người thân duy nhất của em. Tóm lại, em đã nói rất nhiều với ba.”

“Vậy ông ấy có đồng ý không?” Lan Hinh hỏi.

“Không. Ông ấy không thể thay đổi quan điểm của em, cuối cùng kết luận là do em quá nhỏ, những gì trải qua quá ít, cho nên không rõ mình rốt cuộc đang làm gì. Em nói, như vậy cứ để thời gian đưa ra câu trả lời đi. Sau đó ông ấy im lặng. Em nghĩ ông ấy đồng ý cách nói này, bởi vì ông ấy đã dùng hơn mười năm trời độc thân để chứng minh tình yêu của ông ấy dành cho em, ông ấy biết thời gian có ý nghĩa gì, đó là thứ có sức thuyết phục nhất.”

Lan Hinh gật đầu: “Đúng vậy, thời gian có thể khiến cho tất cả trở nên đơn giản.”

“Chúng ta có thể làm được.” Ngừ khí của Ninh Vũ thực kiên quyết.

Lan Hinh gật đầu: “Ừ, có thể.”

Ninh Vũ vui vẻ cười rộ lên, ánh tịch dương từ sau lưng nàng len lỏi vào phòng, khiến cả người nàng tựa hồ như mang theo vầng sáng, mà nụ cười trên mặt nàng, lại sáng lạn chẳng kém gì ánh dương quang.

“Trước khi đi em đã nói chuyện với ba về chuyện học hành. Ông ấy hy vọng em có thể ra nước ngoài du học. Em từ chối. Em cảm thấy ngôi trường hiện tại cũng tốt. Em nghĩ đối với mỗi chuyện mình đều cần lập trường kiên quyết, để cho ông ấy hiểu được lòng em kiên định không thể sửa đổi. Dù là việc học hành hay sự nghiệp, dù tiền đồ hay ý kiến của ba đi nữa cũng sẽ không thể tách rời đôi ta. Em sẽ không giống cô Tiểu và Dương Mục. Em không thích chia lìa, lại càng không thích bị ngoại giới ảnh hưởng. Em muốn hai chúng ta bước trên con đường tình yêu chỉ thuộc về chúng ta.”

Thanh âm của Ninh Vũ tuy rằng không lớn, nhưng mỗi một câu nói đều rất có khí phách. Lan Hinh nhìn nàng, cô bé thường xuyên mang theo nụ cười ôn nhu kia, từ thân thể của nàng như tản mát ra một thứ lực lượng

khiến người ta không thể phớt lờ, mà chính mình ở bên cạnh nàng, dĩ nhiên lại có vẻ nhỏ bé biết bao.

Thứ dửng khí này, không phải ai cũng có.

Trong đầu Lan Hinh tuy còn hiện lên một ít nghi vấn, tuy rằng còn có chút không yên, nhưng nhìn nụ cười của Ninh Vũ, cô tìm được một thứ cảm giác có lẽ tên là “an toàn”.

“Cho nên, nếu yêu em, vậy thì cứ yêu em thật tốt đi, em sẽ vĩnh viễn không rời xa, sẽ không vì bất kì việc gì hay vì ai mà xa chị, cho dù là ba em cũng không thể.”

“Trời tối rồi, bật đèn lên nhé.” Lan Hinh cảm thấy lồng ngực tràn đầy cảm động, muốn nói gì đó, đến cuối cùng ra khỏi miệng lại thành như vậy.

Ninh Vũ tựa hồ thấu hiểu cảm tình của Lan Hinh, nàng đặt ly rượu lên bục cửa sổ, đưa tay kéo cô: “Đúng thế, trời tối rồi, chúng ta lên giường đi.”

“Khi nào em mới có thể đừng lưu manh như vậy nữa?” Lan Hinh bị nàng kéo tới phòng ngủ.

“Khi em không còn yêu chị.” Ninh Vũ thuận miệng đáp.

“Em say rồi à?” Lan Hinh cười.

“Vậy chị nói cho em biết, đến khi nào chị mới có thể học được nhiệt tình như em?” Ninh Vũ kéo Lan Hinh vào phòng, bắt đầu cởi quần áo của cô: “Cứu biệt thẳng tân hôn, chị không biết em nhớ chị đến mức nào đâu.”

“Em say rồi.” Lan Hinh nói. Ninh Vũ quờ quạng lung tung cởi khuy áo, nhưng không hiệu quả.

“Nếu đã biết thì nên giúp em mới phải.” Ninh Vũ có chút đầu óc choáng váng, nhưng ý thức lại hết sức rõ ràng.

“Được rồi.” Lan Hinh cởi quần áo Ninh Vũ: “Vây, để chị yêu em thật tốt đi.”

“Chị nói gì?” Ninh Vũ cảm thấy lời này Lan Hinh nói tựa hồ có ý nghĩa khác.

“Đây là điều em vẫn luôn yêu cầu mà.” Lan Hinh nói xong, mặt lại đỏ.

Cũng biết là điên rồi sao?! Khi Lan Hinh nghĩ như thế, bàn tay cởi cúc áo Ninh Vũ, vuốt ve thân thể nàng, da thịt mềm mại mà tràn ngập co dãn như thiêu đốt một ngọn lửa vô danh trong lòng cô. Mặt cô càng đỏ hơn, ánh mắt rơi trên da thịt Ninh Vũ không thể dời.

Lan Hinh cúi người, nụ hôn rơi trên thân thể Ninh Vũ.

Đầu óc mơ hồ choáng váng, tim đập vội không ngừng.

Là say rồi!

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Không Đẹp Trai Nhất Mà Đáng Yêu Nhất

Tháng chín, thời tiết bắt đầu dần dần chuyển lạnh. Đinh Toàn Vũ gọi đến, hỏi tại sao chẳng bao giờ thấy Lan Hình lên mạng, nhắn tin cho cô cũng không thấy trả lời. Lan Hình nói bận, cho nên không online.

Đinh Toàn Vũ vẫn nhiệt tình không giảm, nói mình sắp có ngày nghỉ, muốn tới thăm Lan Hình. Trên tay hắn chỉ cầm tấm ảnh chụp lấy từ chỗ ba mẹ của Lan Hình, hai người vẫn chưa gặp mặt bao giờ, cũng không có cách nào khác để trò chuyện, có lẽ cả hai nên trao đổi nhiều hơn.

Lan Hình có chút đau đầu, cô không dám nói cho Đinh Toàn Vũ biết mình thích con gái, vì việc đó rất nhanh sẽ lại rơi vào tai hai ông bà nhà họ Lan, hơn nữa đủ để khiến Lan Hình tin tưởng, hai ông bà sẽ cầm dao không quản đường xa ngàn dặm tới tìm mình. Đương nhiên cũng không thể nói với Đinh Toàn Vũ là mình đã có bạn trai, nếu nói vậy thì bên phía cha mẹ sẽ không tránh được một ngày ba mẹ yêu cầu mình dẫn bạn trai về.

Cô chỉ có thể nói bận, nói tiệm cơm đông khách, nói bận học.

Nhưng dù sao đây cũng không phải kể lâu dài.

Không dám nói cho Đinh Toàn Vũ, bởi vì không thể để cho cha mẹ biết. Lan Hình phát sầu mấy ngày, sau đó liền nói chuyện này cho Ninh Vũ biết.

“Chị nên nói cho em biết sớm hơn chứ, cần gì phải một mình nghĩ tới nghĩ lui vất vả đến thế?” Ninh Vũ nhe răng nhếch miệng một phen, sau đó ôm Lan Hình hôn: “Chẳng qua cũng tiến bộ, biết đường tìm em để bàn bạc.”

“Có cách nào sao?” Kỳ thật Lan Hinh vốn không muốn nói với Ninh Vũ, bởi vì dù có nói ra cũng sẽ chỉ khiến nàng buồn mà thôi. Những nghĩ lại, cứ dây dưa mãi như thế, Đinh Toàn Vũ sớm muộn gì cũng sẽ tìm gặp mình, lúc ấy có thể Ninh Vũ sẽ biết. Để nàng bị động biết còn không bằng tự mình nói cho nàng. Huống chi, trải qua một khoảng thời gian giáo dục không ngừng của Ninh Vũ, Lan Hinh cũng bắt đầu thử có chuyện gì cũng đều nói với Ninh Vũ.

“Gặp đi. Gặp rồi nói không thích là được mà. Cũng không phải gặp một cái liền nhất định thành công.” Ninh Vũ tựa hồ cũng không quá để ý.

“Thật hả?” Lan Hinh cảm thấy Ninh Vũ nói có lý, chẳng qua mấy chuyện như “coi mắt” này, đối với Lan Hinh mà nói là một chuyện không cần thiết, cũng vô nghĩa, hơn nữa cô cũng chán ghét, cho nên thật sự không nghĩ tới việc gặp mặt.

“Gặp! Cũng đâu có gì to tát đâu. Lan Hinh nhà chúng ta đâu xấu đến nỗi không dám gặp người. Chẳng qua tốt nhất thì chị hãy khiến anh ta không thích chị, nếu thế thì đỡ phiền hơn.” Ninh Vũ suy nghĩ rồi nói.

“Phải làm thế nào mới khiến anh ta không thích chị?” Lan Hinh nghiêm túc học hỏi.

“Nhà bọn họ có tiền không?” Ninh Vũ hỏi.

“Hình như không khá giả lắm, đồng hương với chị, cũng ở nông thôn thôi. Thôn nhà họ cũng không nhiều người có tiền.” Lan Hinh nghĩ lại gia cảnh nhà Đinh Toàn Vũ mà ba mẹ đã kể với mình.

“Vậy dễ rồi, chị chỉ cần chú ý khi nói đến việc gì cũng đề cập tới chuyện tiền bạc là được.” Ninh Vũ cười. Chỉ cần biết nhược điểm của đối phương ở đâu rồi dùng sức đâm chỗ đó là ổn.

“Tiền? Chị thực sự sợ mấy lời đấy không nói nổi.” Lan Hình nói là sự thực. Tuy nhà cô nghèo, nhưng cũng không tham tiền đến mức gặp ai cũng nói đến tiền nong.

“Được rồi, đồng ý gặp mặt anh ta, đến lúc đó lại tính xem làm thế nào.” Ninh Vũ lại không lo lắng. Lan Hình sẽ không đi theo người khác, việc này nàng có lòng tin. Chuyện đó đối với Ninh Vũ mà nói cũng không phải việc lớn gì.

Vì thế chuyện này cứ được quyết định như vậy.

Đình Toàn Vũ nói, tháng mười sẽ tới.

Tháng mười, trong gió đã có cảm giác mát mẻ, mùa hè tựa hồ vừa mới đi qua, mùa đông cũng đã dần tới. [Lan tâm thực phủ] ngày ngày buôn bán, cứ sáng sớm mở cửa, đêm khuya đóng cửa, thu đi đông đến, nhưng cuộc sống thông thả lại không hề thay đổi khiến người ta khó có thể nhận ra.

Chẳng qua sắc màu rực rỡ mê người tràn ngập ngôi trường đại học đã hoàn toàn biến mất. Những gương mặt non nớt thường thường đi lướt qua bên ngoài tủ kính, tốp năm tốp ba thiếu nữ, tốp năm tốp ba mấy cậu thanh niên. Đương nhiên, tình hình này cũng không kéo dài bao lâu, đợi đến nửa năm sau, có lẽ sẽ là tốp năm tốp ba thanh niên nam nữ đi cùng nhau, rồi có lẽ sau này sẽ biến thành một cặp nam nữ.

Lan Hình đứng trước tủ kính cho cá ăn, cười nói: “Đây gần như đã trở thành quy luật, hằng năm đều lặp lại một lần. Thanh niên bây giờ thật sự rất biết hưởng thụ. Thời của chị ấy à, người bạn yêu đương cũng không nhiều như bây giờ.”

“Đừng, nghe chị nói thế khiến em cảm thấy như chị già lắm ý. Thật ra chị cũng chỉ mới tốt nghiệp hơn bốn năm thôi mà.” Ninh Vũ đùa nghịch bẽ cá [Yêu chẳng phân biệt]. Tuy hiện tại Tiểu Kiên và Dương Mục đã ở bên nhau sống một cuộc sống hạnh phúc, nhưng bẽ cá đại diện cho tình yêu của

các nàng vẫn để lại [Lan tâm thực phủ]. Bởi vì bề cá [Yêu chẳng phân biệt] này bây giờ hiển nhiên đã có ý nghĩa khác.

“Chị đã hai mươi sáu rồi. Thực sự hơi già.” Lan Hinh nhìn nhìn tủ kính, muốn nhìn một chút ảnh ngược của mình, nhưng ánh sáng bên ngoài quá chói lọi, kính thủy tinh có độ xuyên thấu rất tốt, cho nên không có cách nào trở thành mặt gương.

Ninh Vũ đưa tay ôm lấy hai má Lan Hinh, nhìn trái nhìn phải, sau đó như thật nói: “Thoạt nhìn không giống lắm, năm sinh trên chứng minh thư của chị không phải là đã sửa đấy chứ?”

Lan Hinh liền cười: “Em có gốc không thế.”

“Nhìn không ra mà, cũng sờ không được, em phải nếm thử một chút đã.” Ninh Vũ vừa nói xong, còn chưa chờ Lan Hinh phản ứng đã hôn lên má cô.

“Em.....” Lan Hinh đỏ mặt, vội vàng nhìn trái nhìn phải, lúc này trong tiệm không có khách, mấy cô bé phục vụ đang quét tước vệ sinh, bất quá đâu ai biết người khác có thấy không.

“Suyt.....Chị nhìn kìa.....” Ninh Vũ vỗ vỗ vai Lan Hinh, hơi chu miệng ý bảo cô nhìn ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ một đôi tình nhân đạp xe đạp chậm rãi đi qua. Người ngồi trước là một cô gái mặc áo thể thao hở cổ cùng giày thể thao, tóc ngắn ngắn, liếc qua còn tưởng là con trai, bất quá hiện tại dưới sự giáo dục của Ninh Vũ, Lan Hinh đã có thể dễ dàng so sánh và nhận ra sự khác nhau giữa bọn họ và những tên con trai khác. Nhìn diện mạo, con gái bình thường đều sáng sủa mềm mại, nhìn ngực, cái này không chuẩn lắm, bởi vì T hơn phân nửa đều phẳng như sân bay, hoặc cho dù có ngực cũng đều thích nguy trang mình thành sân bay, như thế nếu không làm thế thì nhìn không đẹp trai. Còn một điểm nữa chính là nhìn hầu kết ở cổ, bất quá cái này phải tiếp xúc rất

gần, nếu không thì nhìn không rõ. Đương nhiên, còn một cách chính là nhìn chân, giày là thứ mà cả nam và nữ đều cực kỳ yêu thích, nhưng cỡ giày lại không lừa người được.

Hiện tại Lan Hinh cũng có một bộ phương pháp để phân biệt.

Ngồi sau xe đương nhiên cũng là một cô gái, tóc dài, rất xinh, mặc áo len nhiều màu, phong cách rất độc đáo. Nàng ngồi phía sau, ôm eo cô bé đạp xe phía trước, đầu tựa lên lưng người ta, có vẻ rất hưởng thụ.

“Đẹp trai không?” Ninh Vũ hỏi.

“Ai?” Về phương diện này, phản ứng của Lan Hinh tựa hồ luôn chậm hơn nửa nhịp.

“Cái người T đạp xe ý.” Ninh Vũ giải thích.

“Tóc ngắn quá, tai đều hở ra, mùa đông chắc lạnh lắm.” Hình thức tư duy của Lan Hinh quả nhiên có phần không giống người thường.

“Em hỏi chị có đẹp trai không cơ mà.” Ninh Vũ có ý đồ kéo Lan Hinh quay trở lại chủ đề chính.

“Hiện tại con gái đều thích mấy người có ngoại hình thế à?” Lan Hinh hỏi.

Ninh Vũ vẻ mặt đầy thất bại: “Có lẽ, em nhận ra trong hai năm qua, số lượng con gái như thế trong trường nhiều lên, nhưng lại có vẻ khá phổ biến.”

Lan Hinh à một tiếng, quay đầu nhìn Ninh Vũ: “Nhưng chị lại thích như em hơn. Nhìn giống con trai quá, chị thấy không được tự nhiên cho lắm, không biết có phải vì chị già rồi, hơi không theo kịp trào lưu hay không nữa.”

Ninh Vũ ha ha cười: “Đừng để ý mấy cái phong trào gì đó, chỉ cần chị cảm thấy em đẹp trai nhất là được rồi.”

“Em á?”

“Sao?”

“Em thì thôi đi, xinh đẹp, đáng yêu, dù sao không liên quan gì với ‘đẹp trai’ cho lắm. Chẳng qua, chị thích.”

Lời Lan Hinh nói lập tức lại khiến Ninh Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin tràn đầy.

“Dưa Hấu tử tử!” Ninh Vũ quay đầu gọi với về phía quầy bar, cô bé đứng ở quầy có khuôn mặt tròn tròn, rất đáng yêu, từ miệng Ninh Vũ lại biến thành “Dưa Hấu tử tử”. Xưng hô này bị cô bé kia từ chối đủ kiểu, nhưng qua năm rộng tháng dài, vẫn bị Ninh Vũ kêu thuận miệng.

“Không nghe!” Dưa Hấu tử tử quay đầu, nheo mắt lườm.

“Hai ngày tới chị để ý trông tiệm nhé, chị Lan Hinh bạn.”

“Hả? Chị bạn cái gì?” Ninh Vũ mà phát điên, Lan Hinh liền không hiểu gì hết.

“Không phải chị có cuộc thi à? Ngày mai đó.” Ninh Vũ tỏ vẻ khinh bỉ đối với việc Lan Hinh không thèm để ý.

Lan Hinh phản ứng lại, nói: “Em đang nói tới kỳ thi lấy chứng chỉ tư cách hành nghề kế toán à? Cũng chỉ là cuộc thi nhỏ mà thôi, cần gì phải hưng sư động chúng như thế?”

Ninh Vũ kéo Lan Hinh đến chỗ ngồi xuống, sau đó gọi hai ấm trà: “Đã mấy năm rồi chị chưa đến trường thi mà! Hể là cuộc thi, chúng ta đều phải coi trọng, biết không? Chị đọc sách thế nào rồi?”

“Cũng được.” Lúc mới học, bởi vì về tài chính ngân hàng điện tử, cho nên có những thứ khó có thể hiểu được, nhưng cũng may hiện tại có internet, muốn học gì thực sự dễ dàng hơn trước kia nhiều. Từ không hiểu có thể tra Baidu. Chuyện gì không biết có thể tìm một diễn đàn chuyên nghiệp để hỏi người khác.

“Lúc thi phải tắt di động, ngày mai khi đi cầm đồng hồ của em mà đeo, để xem thời gian. Bút bi bút chì ngòi bút, còn tẩy, gọt bút chì, máy tính này nọ em đều chuẩn bị hết cho chị rồi. Sáng mai em đưa chị đến trường thi. Còn chuyện nữa, tối nay không được ăn mấy đồ cay quá hay nhiều dầu mỡ, để tránh tiêu chảy. Bữa sáng em sẽ chuẩn bị cho chị. Chị chỉ cần lo ngủ là được rồi.” Ninh Vũ lúc này có phần hơi lải nhải nhiều lời.

Lan Hình cười nhìn nàng: “Chu đáo quá.”

“Đối với người khác khẳng định không chu đáo như thế, đối với Hình nhà chúng ta ý à, đương nhiên không giống rồi. Hình cần phải thi, em sẽ làm tốt công tác hậu cần. Tuy theo lời Hình nói không phải cuộc thi quá khó, nhưng dù sao cũng học về ngân hàng tài chính, tương đương với việc bắt đầu lại tất cả. Cho nên, cứ phải cẩn thận.” Ninh Vũ nói xong, ngẩng đầu kêu với quầy bar: “Dưa Hấu tỷ tỷ, qua mấy bữa nữa tiệm cơm của chúng ta có thêm kế toán đó.”

“Tuyển kế toán mới à?” Lần này Dưa Hấu tỷ tỷ quên phản bác Ninh Vũ.

Ninh Vũ không đáp, quay đầu nhìn Lan Hình: “Chị thực sự không định quay lại chuyên ngành à?”

Lan Hình uống một ngụm trà: “Chuyên ngành của chị, học sâu nữa thì phải làm nghiên cứu, ngành sản xuất trong nước hiện tại phát triển còn lạc hậu, nếu quay trở lại chuyên ngành để làm việc, chỉ có thể khai phá bên phía nước ngoài rồi chỉnh sửa lại thôi. Nếu làm như thế, kỳ thật không có

nghĩa gì. Chị nghĩ rồi, nếu quay trở lại chuyên ngành, trên cơ bản chị đã không đủ điều kiện.”

“Vậy chị chuẩn bị làm gì?” Ninh Vũ hỏi.

“Có lẽ sẽ thi CPA*, cũng có thể tự học nông nghiệp. Còn chưa xác định.”

(* CPA là cụm từ viết tắt của Certified Public Accountants, có nghĩa là Những kế toán viên công chúng được cấp phép. Đây được coi là một cổ vấn tài chính chuyên nghiệp cho các cá nhân và doanh nghiệp. Bạn có thể hiểu nôm na CPA là những kế toán viên lành nghề và trình độ của họ đã được chứng nhận trên toàn cầu. wiki)

“Vì sao lại là nông nghiệp?” Về kế toán, Ninh Vũ vẫn có thể hiểu được, nhưng mà nông nghiệp, Ninh Vũ nghĩ không ra.

“Tuy từ nhỏ chị lớn lên trên ngọn núi nghèo, chán ghét sự bần cùng ở đó, nhưng trong chị vẫn thâm căn cố đế tin tưởng, bùn đất cũng có thể sinh ra vàng, chị có cảm tình sâu sắc với thổ địa. Chị thích cây cối khắp núi rừng, thích không khí trong lành.”

Lời Lan Hinh nói khiến Ninh Vũ nhớ lại quãng thời gian ở trên núi. Bầu trời trong trẻo, dòng suối trong vắt, cây cối trải dài khắp triền núi, con đường rừng âm u, còn có ngọn gió khi thổi qua, cánh đồng lúa dập dờn, Ninh Vũ nói: “Em cũng thích.”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Chuẩn Bị Gặp Mặt

Cuộc thi rất thuận lợi, ngay sau hôm thi xong, Ninh Vũ liền thu dọn số sách đã dùng để học thi đem cho người bán đồng nát dưới nhà.

“Nhưng chị còn chưa biết có thể thi đỗ không mà?” Lan Hình nói với Ninh Vũ vừa mới từ dưới lầu chạy lên. Thấy nàng vội vàng vứt bỏ số sách đó, cảm thấy có chút buồn cười.

“Chắc chắn có thể, em tới trường mượn mấy quyển quản lý tài vụ chuyên nghiệp giúp chị, lại đi mua thêm một bộ CPA năm nay để chị tham khảo, đến lúc ấy chị đọc mấy quyển đó đi.” Ninh Vũ bận rộn mà vui vẻ, miệng còn lẩm bẩm hát.

“Em thật sự không sợ chị mệt chết à?” Lan Hình rót một cốc nước cho Ninh Vũ, thấy nàng chạy đến mức sau gáy hơi đổ mồ hôi, lại lau lau giúp nàng.

“Em thích nhìn chị đọc sách. Cứ cảm thấy những sách mà chị nên đọc lại không đọc được thật đáng tiếc, chỉ cần nhìn chị đọc sách, em liền cảm thấy thoải mái, tuy có lẽ có chút lừa mình dối người, nhưng mà thứ cảm giác này.....nói thế nào nhỉ, giống như cảm thấy, chị cũng không làm sai gì cả.” Ninh Vũ nghĩ nghĩ nói.

“Có lẽ...chẳng qua, đã bỏ lỡ thì cũng không nhất định phải tiếc nuối. Bỏ qua một số thứ, luôn là vì để có được một số thứ tốt hơn, thí dụ như, nếu chị không dang dở việc học, như vậy có thể sẽ để lỡ mất em.” Lan Hình lôi kéo Ninh Vũ ngồi xuống sofa.

“Vậy thì dang dở việc học cũng tốt, nhưng không thể để lỡ mất em được!” Ninh Vũ cười cười dựa lên người Lan Hinh, thời gian này ruy rằng từng ngày trôi qua, nhưng lại thế nào cũng cảm thấy ngọt ngào hưởng thụ không hết.

“Chẳng qua học hành là chuyện cả đời, có thể đi học chính là hạnh phúc.” Lan Hinh vỗ vỗ mặt Ninh Vũ: “Cho nên, chúng ta đều hạnh phúc. Mà em đó, lo mà học đi.”

“Dạ, em sẽ chăm học.” Ninh Vũ nắm tay, vẻ mặt hăm hở dáng vẻ thanh niên tiên tiến, chẳng qua kiên trì không đến ba giây lại dính lấy người Lan Hinh.

“À, quên không nói cho em biết, Đinh Toàn Vũ hẹn chị tối nay gặp mặt.” Lan Hinh quơ quơ di động. Trước đầu giờ ngày thi cô đã nhận được tin nhắn của Đinh Toàn Vũ, kết quả thi xong phải đến tiệm bận rộn đủ thứ, ngược lại quên mất chuyện này.

“Đinh Toàn Vũ là ai?” Cái tên này nghe quen quen, nhưng Ninh Vũ lại không nhớ ra.

“Là đối tượng mà cha mẹ muốn chị đi xem mặt. Anh chàng con nhà lính đó. Trí nhớ của em kém quá.” Lan Hinh ném di động tới một góc sofa, tựa lên ghế vuốt ve mái tóc Ninh Vũ.

“Phải đi coi mặt!” Ninh Vũ lập tức nhảy dựng lên, trong đầu lúc này mới nhớ ra hơn một tháng trước Lan Hinh đã nói với mình việc này, nhưng lại là chủ ý mình đưa ra, để hai người bọn họ gặp mặt.

“Ừ.”

“Sao chị không nói sớm!” Ninh Vũ kéo Lan Hinh dậy, có ý đi ra ngoài.

“Làm gì thế?” Lúc này Lan Hinh không hiểu lắm.

“Thì điện đồ rồi trang điểm đó, đúng rồi quên mang ví, mua đồ kiểu gì chứ!” Ninh Vũ lại chạy nhanh xoay người đi lấy ví tiền, đi tới cửa lại nghĩ tới di động của Lan Hinh còn quăng ở một góc sofa, lại vội vàng cầm di động bỏ vào túi mình.

“Mua đồ để điện làm gì? Em cho rằng lần này là coi mắt thật sự à?” Lan Hinh bị Ninh Vũ kéo ra ngoài, đến cửa cô mới không dễ dàng nắm cửa không buông, hai người rốt cục ngừng lại.

“Chị nhìn quần áo trong tủ của chị đi, số phần áo đó đều là em mua cho chị, có bộ nào mặc vào lại không xinh đẹp đâu? Chị muốn mặc đẹp thế đi coi mắt à? Chị đồng ý thì em cũng không đồng ý! Hiện tại phải đi mua quần áo.” Ninh Vũ mở cửa, lôi kéo Lan Hinh đi.

“Được rồi được rồi, hôm nay nghe lời em, chẳng qua chờ chị đổi giày đã.” Ninh Vũ vừa xuống lầu, giày còn chưa đổi, nhưng lúc này Lan Hinh vẫn đang đi dép lê.

Chờ chuẩn bị đầy đủ rồi ra khỏi nhà đã hơn ba giờ. Đinh Toàn Vũ nhắn tin đến, nói vừa mới xuống xe lửa, chuẩn bị đi trước đặt bàn, nếu Lan Hinh bận thì nói cho hẳn địa chỉ tiệm cơm của Lan Hinh, tự hẳn sẽ tìm đến, nếu không vội thì chờ hẳn chuẩn bị xong sẽ đón Lan Hinh đi ăn cơm.

Lan Hinh không biết trả lời thế nào, trực tiếp đưa điện thoại cho Ninh Vũ.

Ninh Vũ nhanh chóng nhắn một tin trả lời: Anh cũng bận, mà em cũng phải chuẩn bị điện đồ một chút, chờ em xong sẽ nhắn tin cho anh.

“Đinh Toàn Vũ nhìn thấy tin nhắn này chắc chắn vui lắm!” Ninh Vũ vừa nhắn tin, vừa đùa dai lắm bẫm.

“Em rốt cuộc muốn làm gì?” Lan Hinh cười hỏi Ninh Vũ.

“Đợi một lát nữa chị sẽ biết.” Ninh Vũ cũng không giải thích, ra ngoài tiểu khu đón một chiếc xe, nói địa chỉ một chợ bán buôn.

Chợ chuyên cung cấp hàng quần áo sỉ là nơi mấy người bán hàng trong thành phố tụ tập, chủ yếu bán đồ cho một số người bán hàng rong ở nông thôn, bán đều là hàng hoá giá rẻ, trước kia khi cuộc sống không cao, nơi này còn rất náo nhiệt, bất quá hiện tại cho dù ở nông thôn, mấy thứ quần áo này cũng đã không bán chạy lắm, cho nên trước kia một con phố thật dài, hiện tại bị rút ngắn lại chỉ còn một lần ba.

Xuống xe, Lan Hinh vừa nhìn thấy, nơi này thực ra cô rất quen thuộc, năm đó khi còn đi học, khi thực sự không có quần áo mặc sẽ tới nơi này mua, hàng hoá ở đây, hai mươi đồng là có thể mua một chiếc áo sơ mi, hơn mười đồng có thể mua một cái áo phông.

Lan Hinh đại khái biết Ninh Vũ người này rất cuộc muốn làm gì.

Quả nhiên.

Ninh Vũ lôi kéo Lan Hinh lần lượt đi xem quần áo của từng gian từng gian cửa hàng, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng vừa nhỏ vừa hẹp. Bên ngoài cửa hàng được người chủ bày một cái giá bằng thiếc, ở giữa có một tấm lưới có ô vuông, treo không ít quần áo, vừa nhìn là biết đồ rẻ tiền.

“Cái này đi.” Ninh Vũ chỉ vào một chiếc áo, kêu bà chủ lấy xuống.

Đó là một cái áo đỏ thẫm, trên cổ áo còn đính ít lông, phía sau dùng đinh tán tạo thành hình đầu một con gấu, hình kiểu đó nhìn rất chói mắt, chẳng qua, phong cách ăn mặc kiểu này nói bao nhiêu khó coi thì bấy nhiêu khó coi, không chỉ ở trong thành phố, cho dù ở nông thôn, thứ quần áo này chỉ sợ cũng không dễ bán.

Bà chủ dùng ánh mắt không chút che dấu nhìn Ninh Vũ và Lan Hinh, trong mắt rõ ràng viết: Mấy người đến đùa giỡn với bà đây hả?!

“Phiền bác, cái đó đó.” Ninh Vũ còn nói.

Bà chủ thể này mới chậm rãi lấy cây sào móc cái áo kia xuống.

Ninh Vũ cầm áo lên nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng vừa lòng: “Bao nhiêu tiền ạ?”

“Năm mươi.” Bà chủ đáp.

Ninh Vũ đang chuẩn bị đồng ý, Lan Hình đã ở cạnh mở miệng: “Cái áo này mà cũng muốn năm mươi đồng? Bà chủ kiếm hơi nhiều đó. Ba mươi không hơn.”

Bà chủ là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, mặt bóng lưỡng, bà nghe Lan Hình nói thế, cảm thấy người này thực lòng muốn mua, lập tức đổi tư thế, cao giọng nói: “Ai chà, kiếm được mấy đâu, hiện tại buôn bán không tốt lắm, giá mua vào quần áo cao lắm, tiền thuê nhà cũng đắt đỏ. Năm mươi đồng là tiện nghi cho cô rồi đó.”

“Bốn mươi đồng, nhiều nhất là thế. Tôi chỉ trả ngần đó thôi, bà chủ đừng nâng giá nữa.” Lan Hình mặc cả gần như là bản năng.

Ninh Vũ ở bên cạnh lúc này lại coi trọng một cái quần, màu xanh biếc, vừa nhìn là thấy chất lượng rất kém, đường may vụng về.

Lan Hình cảm thấy mình sắp chịu không nổi, tuy rằng là vì để ứng phó với cái người tên Đinh Toàn Vũ tối nay, nhưng muốn mình phải hy sinh hình tượng đến mức này thật đúng là cần dũng khí.

Cho dù năm đó mình nghèo hết mức đi nữa cũng sẽ không mua loại quần áo này. Cho dù mua giá hời, chất lượng kém thì cùng lắm cũng là loại nhìn giả dối. Thứ quần áo linh tinh gì đó, Lan Hình cảm thấy thật sự không biết cần bao nhiêu dũng khí mới có thể mặc ra ngoài đường.

“Bà chủ giảm giá chút đi, cái quần kia tôi cũng mua luôn.” Lan Hình cắn răng nói.

Bà chủ vừa thấy cái quần Ninh Vũ cầm trong tay, mắt lại sáng lên. Cái quần này treo ở đó đã lâu cũng chưa có ai thèm liếc mắt một cái. Một cái áo lại một cái quần, có thể bán được cũng không tệ, vì thế bà chủ liền cắn răng một cái: “Tổng cộng sáu mươi đồng không mặc cả.”

Lan Hình cảm thấy sáu mươi đồng không đáng.

Nhưng Ninh Vũ đã mở bóp tiền.

Lan Hình lắc đầu, người này thật biết ép giá.

Quần áo vừa hay không cũng không cần thử, mặc lên cho có là được. Trừ tiệm này ra, Ninh Vũ lại lôi kéo Lan Hình đi mua một đôi giày cao gót nhà quê đến muốn vứt đi.

Cuối cùng còn phối thêm một cái kẹp tóc màu sắc rất tục.

Ok. Đẹp đường hồi phủ.

Về nhà, Ninh Vũ để Lan Hình thay quần áo, nhất thời một cô nàng trông quê mùa đến không chịu nổi xuất hiện. Chẳng qua, tuy ăn mặc như thế, lại có chút không hợp với khí chất lạnh nhạt siêu thoát trên khuôn mặt trong trẻo của cô, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy không tự nhiên.

“Có lẽ còn thiếu gì đó.” Ninh Vũ nghĩ nghĩ, chạy vào phòng lấy hộp trang điểm ra — đây là đồ Lan Gia tặng Lan Hình, chẳng qua Lan Hình và Ninh Vũ đều không trang điểm, cho nên thứ này cũng bị cất vào một góc.

“Lại đây.” Ninh Vũ nghiêm trang vẫy vẫy Lan Hình, sau đó bắt đầu trang điểm cho Lan Hình. Ninh Vũ không quen trang điểm, nhưng mà muốn trang điểm xấu xí khó coi thật đậm thì vẫn không thành vấn đề.

Đắp một lớp phấn thật dày lên mặt, trắng đến nỗi có cảm giác sắp đi cấp cứu.

Lại tô má hồng, sự đối lập càng thêm mãnh liệt.

Trên mắt vẽ hơi đậm một chút, thành một đôi mắt gấu mèo.

Son môi tô đậm một chút.....

Hiệu quả thế này.....Ninh Vũ nhìn tác phẩm của mình, lui lại mấy bước, để Lan Hình xoay một vòng, miệng chặc chặc cảm thán: “Đây vẫn là vợ mình sao?”

“Sao thế?”

“Quả nhiên người đẹp vì lụa mà!” Ninh Vũ gật gật đầu: “Không tệ, vừa mới ra lò. Phải có niềm tin nhé, chị tuyệt nhất!”

Lan Hình ôm mặt: “Trời ạ, cũng không biết thành cái dạng gì, chị muốn soi gương được không?”

“Cũng được. Có điều đề nghị chị không nên làm vậy, em sợ chị sẽ không chịu ra khỏi nhà.” Ninh Vũ thu dọn đồ trang điểm, lại ngắm nghía tác phẩm của mình, tốt, tốt lắm.

Lan Hình tuyệt vọng thở dài: “Bị huỷ dung rồi.”

“Thì muốn chính là hiệu quả này mà, phải rồi, nhớ kỹ sau khi gặp Đinh Toàn Vũ, cần không ngừng nhắc đến tiền, không ngừng bàn bạc trò chuyện về tiền, hơn nữa phải hỏi hẵn mỗi tháng kiếm được bao nhiêu, hỏi hẵn mua nhà chưa, nói với hẵn chị thích xe thể thao.” Ninh Vũ nhìn đồng hồ, thời gian không sai biệt lắm, liền lấy di động nhắn tin cho Đinh Toàn Vũ: Xong rồi, chúng ta ăn cơm ở [Tụ Tiên lâu] đi. Nửa tiếng sau em sẽ đến.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Mấy Chuyện Kiểu Như Coi Mắt

[Tụ Tiên lâu] là nhà hàng sang trọng nhất thành phố, lúc Lan Hinh tới cũng không phải đến sớm nửa giờ mà là đến muộn nửa tiếng.

Trang điểm sắc sỡ, mà lại mặc một bộ quần áo khó coi xanh đỏ loè loẹt đến mức lố lỉnh, tuy không muốn gặp người ta, nhưng để nhất lao vĩnh dật*, vẫn sải bước tiến vào nhà hàng.

(*Ý nói khổ cực vất vả một lần mà an nhàn thoải mái cả đời)

Đình Toàn Vũ mặc quân trang thẳng thớm. Kỳ thật Lan Hinh có chút không rõ, cũng không phải đang trong quân đội, mặc quân phục làm gì? Mà lại nói, dáng vẻ Đình Toàn Vũ cũng không tệ lắm, một thân quân trang này mặc lên người cũng đặc biệt có khí chất, trên vai tuy chỉ có một sọc nhưng tốt xấu gì cũng có ba ngôi sao.

Tuy Lan Hinh cảm thấy không tự nhiên cho lắm, nhưng ngược lại nhẹ nhàng thờ ra. Anh chàng này không giống loại hình không tìm được vợ, chỉ cần tối nay gặp mình, sợ là sau này không bao giờ muốn đến thành phố này nữa.

Trên thực tế, Lan Hinh vẫn xem nhẹ hiệu quả mà màn hoá trang của Ninh Vũ đem lại. Đình Toàn Vũ vốn đã chuẩn bị sẵn sàng biểu hiện một phen. Bởi vì trong tay hắn có ảnh chụp, tuy là từ hai ba năm trước, nhưng cô gái này thoát nhìn vừa thông minh lại xinh đẹp. Ba mẹ ở quê cũng đã hỏi thăm, nói cô gái này biết kiếm tiền, lại biết lo việc nhà, hơn nữa bằng cấp cao, người cũng lương thiện. Ở quê không ai không biết cô, chỉ có một việc duy nhất khiến ba mẹ ở quê có vẻ không vừa lòng chính là việc sau khi tốt nghiệp cô ấy lại làm một nghề không đứng đắn, là mở tiệm cơm.

Trong cảm nhận của những người lớn tuổi ở quê, mở quán cơm không phải việc gì nghiêm túc đứng đắn. Vào được công ty, mỗi ngày ngồi trong văn phòng, đó mới là cuộc sống của một sinh viên tốt nghiệp đại học nên có.

Người ở quê đồn nhau thế, có lẽ vì vậy cho nên Lan Hinh mới không tìm được bạn trai.

Bất quá Đinh Toàn Vũ lại không cho rằng như vậy, tốt xấu gì hắn cũng đã gặp qua vô số người, tầm nhìn sẽ không hạn hẹp đến thế, cho nên đối với Lan Hinh, hắn phi thường chờ mong, thậm chí đã lên kế hoạch sau khi ăn tối sẽ mời Lan Hinh đi xem phim, kéo gần quan hệ giữa hai người, để hiểu rõ nhau hơn, ngay cả vé xem phim cũng đã mua rồi.

Hắn thậm chí đã lên kế hoạch tốt, mua một bó hoa cho Lan Hinh, ngày mai sẽ mời cô đi dạo phố, mua một ít quần áo xinh đẹp tặng cô.....

Chẳng qua tất cả kế hoạch đó, sau khi nhìn thấy Lan Hinh liền tan thành mây khói!

Thật sự không giống trong ảnh chụp. Gần như toàn bộ khách trong [Tụ Tiên lâu] đều nhìn cô, đó là cảnh tượng thế nào đây? Như thế một cô thôn nữ quê mùa nhất lạc vào một nhà hàng sa hoa — à, không, có lẽ không thể nói là giống, mà trên thực tế chính là như vậy. Cô mặc cái áo đỏ thắm, cái quần xanh biếc, đi đôi giày cao gót khó coi. Đây tuyệt đối không phải phong cách phối đồ như mấy ngôi sao điện ảnh, mà là kiểu trang phục cùng mặt mày trang điểm cực phẩm có thể huỷ hoại một người phụ nữ đến địa ngục.

Ánh mắt của mọi người trong nhà hàng dõi theo cô đi đến trước mặt hắn. Những ánh mắt tràn ngập kinh ngạc, thậm chí ngay cả nhân viên phục vụ cũng vì chăm chú nhìn cô mà suýt nữa xô ngã cái bàn.

Đinh Toàn Vũ xấu hổ đến cực điểm.

Hoàn toàn không giống trong tưởng tượng.

Bữa cơm tối diễn ra rất suôn sẻ, nói chuyện với nhau tuy không thoải mái, nhưng cũng rất hiệu quả. Lan Hinh dựa theo lời dẫn dò của Ninh Vũ, hỏi tiền lương của Đinh Toàn Vũ, hỏi hẳn đã mua nhà chưa.

Cô còn chưa kịp nói mình thích xe thể thao. Bởi vì đại khái không cần nói, vẻ mặt xấu hổ cùng không kiên nhẫn của Đinh Toàn Vũ đã thuyết minh rõ ràng suy nghĩ của hẳn giờ phút này.

Đợi cho bữa cơm vội vàng chấm dứt, Đinh Toàn Vũ có cảm giác được giải thoát, nhanh chóng nói lời từ biệt sau đó rời đi, mà Lan Hinh cũng thờ phào — trò khôi hài này rốt cục cũng oanh oanh liệt liệt hạ màn, kết cục hẳn giống mình nghĩ.

Hai người chia tay mới chưa đầy nửa giờ, Đinh Toàn Vũ đã nhắn tin cho Lan Hinh, nói trong quân ngũ có việc, sáng mai phải đi, không thể ở lại.

Lan Hinh tỏ vẻ tiếc hận, trong lòng lại vui đến nở hoa, cũng bất chấp ăn mặc khó coi bao nhiêu, đón xe về nhà.

Ninh Vũ hiếm khi ở nhà xem ti vi, nàng tràn ngập tin tưởng với tác phẩm của mình. Đương nhiên, trên thực tế lòng tin này phải nói là đối với Lan Hinh. Nàng biết trong lòng Lan Hinh nghĩ gì, cho nên cô nhất định sẽ làm tốt.

Vội vàng về nhà, Lan Hinh nhanh chóng cởi quần áo, sau đó đi rửa mặt. Thật sự chịu không nổi chịu không nổi!

Ninh Vũ ôm gói khoai tây chiên đứng ngoài phòng tắm, nhàn nhã ăn: “Đi coi mắt thế nào?”

“Còn có thể thế nào đây?” Từ phòng tắm truyền đến nước chảy ào ào.

“Xem ra hiệu quả không tệ nhỉ. Bộ đồ này về sau quý lắm đó, mỗi khi đi coi mắt đều mặc nó, bách chiến bách thắng!” Ninh Vũ bỏ gói khoai tây chiên qua một bên, cởi áo, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“Em vào làm gì?” Lan Hinh lúc này nước đầy người.

“Thì giúp chị tắm!” Ninh Vũ cười cười, chỉ mặc áo lót màu đen, vừa tiến vào đã bị ướt nước.

“Ai cần em giúp. Đi ra ngoài ra ngoài đi!” Lan Hinh đẩy Ninh Vũ, hai người đùa giỡn ầm ĩ ngay trong phòng tắm.

Hai người tắm thú vị hơn một người tắm, đương nhiên cũng mất thời gian hơn nhiều.

Đợi tới khi hai người ướt sũng quần khăn tắm đi ra thì đã qua một tiếng.

“Ở nhà làm gì thế?” Lan Hinh hỏi.

“Xem tivi, nghe nhạc, thuận tiện đi xuống hiệu sách dưới lầu đi mấy vòng, tiện tay mua một bộ sách CPA năm nay, đã quá kỳ thi cho nên chỉ còn nửa giá. Bà chủ còn tặng quyển sổ. Còn có giá hơn số tiền bỏ ra nữa.” Ninh Vũ vừa giúp Lan Hinh sấy tóc vừa nói.

Quả nhiên, trên bàn trà ngoài phòng khách đặt một chồng sách thật dày. Lan Hinh đem khăn tắm vừa mới lau tóc cho Ninh Vũ, đi qua xem sách. Sáu môn, Ninh Vũ đều mua hết. Không chỉ sách giáo khoa, còn có trọn vẹn tư liệu tham khảo, cộng thêm đề thi.

Mỗi quyển hơn năm trăm trang, có mười hai quyển, đặt chồng lên nhau, thật sự hơi cao.

“Nhóc con, thực sự chuẩn bị muốn chị mệt chết phải không?” Tâm tình Lan Hinh rất tốt, thứ nhất là giải quyết được chuyện của Đinh Toàn Vũ, và

lại, mỗi lần mình nhìn thấy mấy quyển sách thật dày liền có cảm giác thân thiết, có lẽ trong những năm tháng đã qua, làm bạn cùng mình, cũng không phản bội hay cười nhạo hoặc khinh bỉ mình chỉ cũng chỉ có sách mà thôi.

“Đúng thế, muốn chị mệt chết!” Ninh Vũ cười đến có chút mờ ám, người đã nhào tới, áp Lan Hinh trên xô pha, sau đó thì thầm bên tai cô: “Thân là một cô gái có gan một mình đi coi mắt, chị không phải hẳn nên bồi thường cho em một chút sao?”

“Bồi thường cái gì?” Lan Hinh bị Ninh Vũ chọc ngứa ngứa, không khỏi khanh khách cười rộ lên.

“Đương nhiên là.....lấy thân báo đáp!” Ninh Vũ nói ra từng chữ từng chữ.

Lấy thân báo đáp, trình diễn mỗi ngày lại cũng không chán ghét. Ngoài cửa sổ đã đèn hoa rực rỡ, bóng đêm nhu hoà vuốt ve thành phố, bao nhiêu cặp tình nhân ở trong vòng tay ôm ấp ấy chơi trò “lấy thân báo đáp”, hết một lần lại một lần, thẳng đến bóng đêm cũng bắt đầu ngượng ngùng ngủ say.

Mùa đông rất nhanh đã tới. Lan Hinh đã lấy được chứng chỉ hành nghề kế toán. Mọi chuyện trong tiệm hơn phân nửa đều để người trong tiệm làm, thi thoảng cô sẽ tới xem, có khi ở nhà đọc sách, đôi khi sẽ tới trường nghe dự vài buổi tọa đàm về vấn đề kinh tế tài chính.

Ninh Vũ đã sắp đến kỳ thi. Đây đối với nàng mà nói kỳ thật cũng không khó, xét về trình độ lĩnh vực chuyên môn, nàng đã vượt xa các sinh viên khác. Nếu ở lại trường, hẳn có thể trực tiếp miễn thi. Chẳng qua Lan Hinh hi vọng nàng có thể ra nước ngoài, bởi vì như thế sẽ có lợi nhất đối với sự phát triển của cá nhân nàng.

“Trừ khi chị đi cùng em!” Ninh Vũ luôn nói vậy: “Từ giờ trở đi đọc sách, từ giờ trở đi bắt đầu chuẩn bị!”

“Không khác gì nằm mơ cả. Đừng vì chị mà để lỡ cơ hội. Em như thế sẽ khiến chị khổ sở.” Lan Hình nói.

Bất quá Ninh Vũ vẫn không đồng ý chuyện đi du học. Nàng không muốn đi. Không có gì tốt đẹp hơn tình yêu, cũng không có gì càng thêm đáng giá chờ mong hơn cuộc sống cùng Lan Hình.

Tới gần lễ mừng năm mới, Lan Gia gọi cho Lan Hình, hẹn cùng nhau về nhà. Lan Hình hỏi Lan Gia chuyện về Đồng Bân. Lan Gia nói, chia tay rồi.

Sao lại chia tay? Lan Hình thực kinh ngạc, cũng có chút tiếc hận, Đồng Bân là một người không tệ.

Có lẽ chung quy vì chương mắt nhà chúng ta. Lan Gia không muốn nhiều lời. Cô tuy là một người con gái tùy hứng, nhưng nỗi đau khổ mang đến do thất bại trong tình cảm cũng không thể vì sự tùy hứng mà buông tha cho cô.

Lan Hình nói, nếu không vừa mắt nhà mình thì có lẽ chia tay sớm là tốt nhất.

Lan Gia liền cười, nói, em biết mà. Chẳng qua em chuẩn bị đi ăn máng khác.

Là vì Đồng Bân sao? Lan Hình hỏi.

Đúng vậy, tụi em cùng làm trong một công ty, ngỡ đầu không thấy cúi đầu lại gặp, thế nào cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên. Anh ta là cấp trên của em, em không thể tránh việc tiếp xúc với anh ta, nhưng mà em cũng không có khả năng dễ dàng quên sạch sẽ chuyện trước kia. Tỏ vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, em làm không được.

Lan Hinh có chút khổ sở, cô có thể đọc được một thứ cảm giác đau đớn qua lời Lan Gia nói. Cô liền đáp, vậy thì có thể trước tìm xem, tìm được việc mới thì đổi, tiền lương ít một chút cũng không sao cả, mọi việc trong nhà còn có chị lo.

Lan Gia nói, chuyện công việc nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng. Học phí của tiểu Duệ chắc chắn cần phải chi trả. Bữa trước em mới gọi về cho cha mẹ, cha mẹ thảo luận trên điện thoại, mấy đứa nhỏ nhà họ Vương ở trấn trên hàng năm đều gửi về cho cha mẹ mỗi người ba ngàn đồng, không tính tiền chẳng may ốm đau bệnh tật sinh nhật lễ lạt gì đó. Lời ba mẹ nói có ẩn ý, chúng ta không thể kém hơn người ta. Tiểu Duệ còn đang đi học, cho nên lời này ba mẹ tuy không nói rõ, nhưng bắt đầu từ sang năm, ba mẹ muốn phần thể diện đó, em phải lo chu toàn cho họ.

Nhà họ Vương ở trấn trên rất quen thuộc với Lan Quốc Hải. Lão Vương mấy năm trước làm lính, sau khi hồi hương thì làm bí thư chi bộ của thôn, sau khi sinh đứa con thứ ba, bởi vì đẻ nhiều quá nên con đường làm quan bị huỷ, mà đã có ít vốn liếng, nên lên trấn trên mua một căn nhà, làm ăn buôn bán, xem như một người ở trấn trên sống khá dư dả.

Vốn Lan Quốc Hải và lão Vương không có quan hệ gì, nhưng quan hệ của mấy đứa con gái lại rất lớn. Lão Vương cũng có ba đứa con, hai đứa con gái lớn, một đứa con trai út. Cũng là vì cái gọi là “có hậu*” ở quê nhà. Con gái lớn cùng tuổi với Lan Gia và Lan Hinh, từ cấp hai bắt đầu chung lớp, con gái thứ hai theo sát sau, con thứ ba lại cùng lớp với tiểu Duệ. Lão Vương vốn là một nhân vật khá có máu mặt ở trấn trên, Lan Quốc Hải không thể nào so được, nhưng so về mặt học hành của con cái, lại hoàn toàn thua.

(*tức có hậu, có đời sau, có con nối dõi)

Lão Vương mỗi lần đụng phải Lan Quốc Hải đều phải kêu một tiếng “lão thái gia”. Lan Quốc Hải thầm vui sướng trong lòng. Hiện tại con cái đi

làm, không còn so thành tích nữa, mà là so tiền.

Lan Hình thở dài một tiếng, nói với Lan Gia, việc này em đừng bận tâm, còn có chị mà, chuyện công việc không cần miễn cưỡng quá.

Lan Gia ở đầu bên kia điện thoại hô một tiếng “chị”, rồi khóc.

Con người, đôi khi dù sống, cũng thực mệt mỏi!

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Gặp Lại Ninh Hoà

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lại qua một năm. Tiễn bước một thế hệ sinh viên vừa tốt nghiệp, rồi lại nghênh đón một đám thanh niên trẻ trung mặc đồ nguy trang quân đội.

Ninh Vũ đã lên năm thứ tư.

Lan Gia trở về thành phố cũ ở quê nhà, cũng tìm được việc mới, lần này tiền lương không cao như việc trước đó, nhưng thanh nhàn hơn một chút, mà quan trọng là, cô đã bắt đầu quên Đồng Bân, bắt đầu một cuộc sống mới. Đôi khi cô cũng sẽ về thăm cha mẹ. Mà hai ông bà nhà họ Lan lại vội vã tìm kiếm đối tượng cho hai cô con gái.

Buổi coi mắt của Đinh Toàn Vũ và Lan Hinh hoàn toàn thất bại. Đối phương trả lời, ấp a ấp úng, ý tứ lại rất rõ ràng, chính là nhìn không vừa mắt.

Lan Quốc Hải tức giận đến suốt một ngày không ăn cơm. Không vừa mắt? Không ngờ lại nhìn Lan Hinh không vừa mắt? Dựa vào cái gì chứ? Lan Hinh muốn nhân thì có nhân tài, muốn diện mạo thì có diện mạo, muốn học vấn thì có bằng cấp.

Có lẽ vì con bé mở quán cơm, làm nghề không đứng đắn. Bà Lan có chút đau lòng nói.

Lan Quốc Hải liền một câu cũng không nói được, đôi mắt già nua tràn đầy đau đớn! Bà Lan ở bên cạnh thở dài, chẳng lẽ đưa con gái tốt như Lan Hinh nhà chúng ta thật sự không gả được cho ai sao?

Mà Lan Hinh đã báo thi CPA, sáu môn thi CPA chỉ cần trong vòng năm năm thi đậu toàn bộ thì đủ tư cách, nhưng Lan Hinh lại báo thi tất cả các môn. Cô nói cô già rồi, chờ không nổi, chỉ có thể nắm chặt một chút gì đó.

Cuộc thi có độ khó rất cao, cô dồn toàn bộ thời gian cho việc học. Làm một người không chuyên mà nói, đây cũng không phải vấn đề mà chỉ cần bộ óc thông minh là có thể giải quyết được. Việc này còn cần không ngừng học tập, không ngừng cố gắng, cần thời gian cùng tinh thần nghiên cứu.

Về CPA, không biết ai đã nói thế này: Nếu bạn học bằng cách ghi nhớ thì chắc chắn không đậu được. Nhưng nếu bạn không ghi nhớ cứ cứng rắn đi thi thì cũng vẫn không thi đậu. Nghe thế giống như lời chế giễu, nhưng khi bạn đã quyết định muốn đi thi có lẽ sẽ nhận ra, kỳ thật đó là lời nói thật.

Tháng chín, kỳ thi CPA bắt đầu, trường thi được dựng ngay cạnh trường đại học.

Đầu giờ ngày thi đầu tiên, còn có thí sinh ở tỉnh thành khác đến xem trường thi, bất quá đến khi bắt đầu cuộc thi, người ở lại cũng thừa thốt, hoàn toàn bất đồng với cảnh tượng đồ sộ khi thí sinh phủ kín trường thi lúc thi nghề.

Khi thi lấy bằng hành nghề, dưới tàng cây trước trường thi ngồi kín thí sinh chuẩn bị lâm trận mới mài gươm, không khí khẩn trương căng thẳng. Mà thi CPA, lại thừa thốt vắng vẻ, không giống một cuộc thi.

Buổi sáng đi trước giờ thi bốn mươi phút, Ninh Vũ đưa Lan Hinh tới ngoài cổng trường tìm một quán bánh bao, gọi vài lồng bánh, hai chén canh tôm rong biển, ngon lành ấm áp.

Bánh bao không tẻ, là bánh bao canh*, da mỏng nhiều nhân, nước canh rất ngon.

“Trưa cũng chỉ có thể ăn trong tiệm, buổi chiều thi sớm lắm, không có thời gian nấu cơm, cũng không đủ thời gian ngủ trưa.” Ninh Vũ nói. Lan Hinh rất ít khi ngủ trưa, bởi vì thời gian ngủ trưa vừa vặn là thời điểm bận rộn nhất trong tiệm, chỉ có đến nghỉ đông và nghỉ hè, không cần mở tiệm thì Lan Hinh mới có thể ngủ một lát. Có cuộc thi hôm nay, vừa vặn danh chính ngôn thuận hưởng thụ một chút.

“Không phải ngày nào cũng ngủ à? Huống chi hôm nay là cuối tuần, trong tiệm hẳn bề bộn nhiều việc.” Lan Hinh uống canh, cảm thấy hương vị không tệ: “Có lẽ trong tiệm chúng ta cũng có thể nấu món canh này, miễn phí cho khách. Mỗi người đến ăn không cần gọi canh, có thể trực tiếp mang lên cho người ta. Không kiếm được mấy đồng, nhưng hương vị thì cũng được.”

“Ý này không tồi.” Ninh Vũ đồng ý.

Điện thoại Lan Hinh vang lên. Cô cầm lên nhìn, là Ninh Hoà.

Lòng Lan Hinh lộ bộp một chút, ngẩng đầu cười nói với Ninh Vũ: “Trong tiệm ồn quá, chị ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Ninh Hoà mở miệng nói thẳng vào chủ đề. Thanh âm của ông vẫn một mực ổn định, cũng không có gì đặc biệt.

“Chú ở đâu?” Lan Hinh hỏi.

“Vừa mới xuống máy bay.” Ninh Hoà nói.

“Hôm nay tôi có cuộc thi, như vậy đi, chú có thể đến đại học XX chờ tôi, thi xong tôi sẽ tới.” Lan Hinh hơi nghiêng đầu nhìn Ninh Vũ ở trong tiệm bánh bao.

“Tốt, còn nữa, việc tôi đến đây, trước hết không cần để tiểu Vũ biết.” Ninh Hoà chần chừ một chút rồi nói.

“Được.”

Cúp máy, đi vào tiệm, Ninh Vũ hỏi: “Ai gọi thế, sáng sớm như vậy. Không phải chuyện trong tiệm đều đã thu xếp ổn thoả sao?”

“Là ba chị.” Lan Hinh nói xong lại bổ xung: “Thúc giục chị chuyện yêu đương, em biết người ở quê đều dậy sớm mà.”

“Thúc giục cũng đúng lúc ghê!” Ninh Vũ cười nói: “Đi thôi, trường thi hẳn mở rồi.”

Trường thi được dựng ngay ở một toà nhà dạy học, Ninh Vũ đưa Lan Hinh đến dưới lầu, một tay đút túi, một tay vẫy vẫy: “Đi đi, em ở đây chờ chị ra.”

“Em về đi, thời gian thi dài lắm, đừng chờ. Hơn nữa hôm nay cuối tuần, trong tiệm cũng rất bận, em trở về nhìn xem. Thuận tiện đến trưa chuẩn bị cơm, chị thi xong về là có thể ăn. Nhớ nhé, chị muốn ăn sườn xào chua ngọt.” Lan Hinh cười nói với Ninh Vũ.

“Vậy được. Em đi đây, thi xong nhớ gọi cho em.” Ninh Vũ lui lại mấy bước, trên mặt nở nụ cười thật tươi, phất phất tay ý để Lan Hinh đi vào.

Lúc thi phải tắt điện thoại, cũng không biết Ninh Hoà đã đến chưa, đối với Lan Hinh mà nói, Ninh Hoà là một người cực kỳ quan trọng trong cuộc đời của mình. Vào thời điểm mình không còn con đường nào để đi, ông ấy là người đã trao cho mình cơ hội để thay đổi vận mệnh của gia đình mình, là ân nhân. Sau đó ông ấy lại là ba của Ninh Vũ. Một người đàn ông mất vợ một mình nuôi lớn Ninh Vũ, là một bậc trưởng bối đáng để người khác tôn trọng.

Đối với một người như vậy, Lan Hinh cảm thấy để cho người đó chờ mình, làm vãn bối, cũng làm một người từng được ông ấy giúp đỡ thì thật

vô lễ. Huống chi vì chuyện của Ninh Vũ, Lan Hinh cảm thấy mình có phần không thể đối diện người ta.

Lòng hỗn loạn. Thật ra ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, từ ngày chấp nhận tình yêu của Ninh Vũ, mình cũng đã biết tất nhiên sẽ có ngày hôm nay.

Ở bên Ninh Vũ đã ba năm. Vấn đề ấy đã nghĩ qua vô số lần, nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng gặp mặt, nhưng vẫn không đưa ra được một kết luận ổn thoả.

Sau khi Ninh Vũ công khai tình của của mình và em ấy, thái độ của Ninh Hoà vẫn lừng chừng kiểu sao cũng được như cũ, ông biểu đạt ý kiến phản đối của một người cha, nhưng lại không dùng thủ đoạn quá khích gì để bắt ép Ninh Vũ. Lan Hinh không biết ông làm thế là thực sự từ bỏ việc quyết định hay là vì để bảo hộ Ninh Vũ mà hy vọng đem màn giao phong chân chính để lại để giải quyết giữa mình và ông ấy.

Từng có lần Lan Hinh nghĩ Ninh Hoà sẽ đến tìm mình, nhưng suốt một năm ông ấy cũng không tới. Bản thân cô thậm chí đã nghĩ ông ấy thật sự làm theo lời Ninh Vũ, lựa chọn không quyết định. Nhưng sau một năm, ông ấy đến đây tựa hồ không phải đơn giản như vậy.

Có lẽ phần sau mới là suy nghĩ chân thật trong lòng ông.

Mà khi ông ấy là một người cha, đối mặt với một người mà chính ông từng tán dương khen ngợi rồi giúp đỡ, hiện tại lại khiến đứa con gái bảo bối duy nhất của mình ly kinh bạo đạo*, ông ấy sẽ có cảm giác gì, sẽ biểu hiện thế nào đây?

(*Không tuân thủ, đi ngược với đạo lý thường)

Phẫn nộ? Đau lòng? Hay thống hận?

Dù là cái nào cũng đều khiến trái tim Lan Hinh đau nhói.

Mà bản thân cô, lại nên làm thế nào?

Vấn đề này thực sự quá khó khăn. Sắc mặt của Ninh Hoà từng chút từng chút, dâng tràn, đánh sâu vào toàn bộ suy nghĩ và tâm trí cô.

Lan Hinh lắc đầu, đây là cuộc thi, không phải sao? Không ngừng cố gắng chuẩn bị gần một năm, chẳng lẽ không phải để chờ ngày này? Cũng như khi mình ở bên Ninh Vũ, ba năm trời, chẳng lẽ không phải mỗi ngày từng thời từng khắc mình đều chuẩn bị sẵn sàng, chờ để gặp mặt Ninh Hoà.

Có lẽ trong cuộc đời mỗi người tất nhiên không thể tránh khỏi phải đối mặt với đủ kỳ thi, trước khi đề thi được phát, bạn không thể biết được nội dung. Tất cả đều chỉ có thể đợi đến lúc mở đề mới có thể thấy rõ hình dáng nội dung, mà để bạn có thể đi đến một bước này, biện pháp duy nhất là nghiêm túc đối mặt.

Lan Hinh lấy lại bình tĩnh, nhớ tới nụ cười của Ninh Vũ, nhớ tới lời nàng nói. Nàng nói: “Chúng ta nhất định có thể làm được!”

Thi rất khó, mà điều khó khăn hơn còn đợi bên ngoài phòng thi, là một hồi dây dưa giữa nhân sinh cùng tình yêu.

Đợi thi xong, đi trong ngôi trường có chút vắng vẻ, áp lực cùng nỗi cô đơn cơ hồ đập vào mặt, từng trôi dạt chấp chới giữa biết bao người tầm thường, trong cuộc sống tràn ngập những tiếng nói, lời đùa cợt, mĩa mai, châm chọc của người khác.....Thật sự rất náo nhiệt, mà hiện tại, qua biết bao lựa chọn, bên người đã chẳng còn thứ ồn ã đó nữa, sinh mệnh bắt đầu trở nên vắng lặng lạnh lẽo, cũng như trường thi có mấy chục chỗ ngồi, mà chỉ có mười người dự thi.

Nhưng qua biết bao lựa chọn, bản thân mình gặp phải cuộc thi lớn của đời người, lại càng ngày càng gian nan.

Lan Hình mở di động, hít sâu, sau đó bấm dãy số của Ninh Hoà: “Chú Ninh đang ở đâu thế? Tôi thi xong rồi.”

“Ngay trước cổng trường.”

Ninh Hoà quả nhiên ở ngay ngoài cổng trường. Ông mặc một bộ âu phục màu tro, vóc dáng thẳng tắp cao ngất rất thu hút.

Bất quá Lan Hình cảm thấy, so với năm năm trước, ông đã già đi.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trên đầu đã có ít sợi bạc. Toàn thân ông vẫn như cũ ổn trọng mà nội liễm, nhưng Lan Hình lại từ trên mặt ông thấy đôi nét thất bại.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi đi, thuận tiện ăn cơm trưa.” Ninh Hoà nói. Ông không lái xe, nửa giờ trước ông đã đến đây, còn chưa liên hệ với người trong công ty. Trên thực tế chuyến đi này ông không đi công tác, cũng không muốn tới công ty.

Lan Hình chỉ một quán trà ở đối diện trường học; “Chúng ta tới chỗ kia ngồi trước đã, còn chưa đến giờ cơm trưa mà.”

Hai người không nói gì băng qua đường, không khí có chút xấu hổ. Trong thoáng giây, Lan Hình nhớ tới năm đó gặp gỡ Ninh Hoà ở thành phố này. Người tuyển dụng cao cao tại thượng kia, một người tốt bụng mà chu đáo, một người thay đổi cả đời mình, phong độ của ông ấy khiến mình bị thuyết phục, sự khảng khái của ông khiến mình cảm kích mà tự ti.

Năm đó gặp nhau, sự kiên định mà mình đã tạo dựng nhiều năm lại không chịu nổi một đòn. Mà nay gặp lại, sự bình thản và bình tĩnh của mình vẫn bất giác sụp đổ như cũ.

Vào quán trà, Lan Hình gọi lai tách trà, lại gọi thêm một phần điểm tâm nho nhỏ. Cô mỉm cười nói với Ninh Hoà: “Chú Ninh đáp máy bay từ sáng

sớm, chỉ sợ cũng đói, ăn một ít điểm tâm trước nhé.”

Ninh Hoà nhìn Lan Hinh, nói: “Cô đã trưởng thành!”

Một câu này, lại kéo Lan Hinh trở về dĩ vãng. Có chút chua xót, lại có phần áy náy, Lan Hinh nhìn Ninh Hoà, thực thành khẩn nói: “Cảm ơn chú.”

Ninh Hoà uống ngụm trà, Trúc Diệp Thanh, có mùi thơm ngát ngào nhạt, Ninh Hoà lại lừa điểm không nhận ra hương vị trong đó: “Không cần nói cảm ơn.”

“Thực xin lỗi.” Lan Hinh hơi cụp mí mắt, thấp giọng nói.

“Cô biết tôi tìm cô vì chuyện gì không.” Ninh Hoà buông chén trà, vẫn nhìn Lan Hinh như cũ. Ánh mắt ông cũng không sắc bén, mà lại có cảm giác bức bách khiến người ta không thể bỏ qua.

Lan Hinh nói: “Từ nhỏ ba đã dạy tôi, uống nước phải nhớ nguồn. Ngài là ân nhân trong lòng tôi, thậm chí là của cả nhà tôi. Trong mắt tôi, ngài đại biểu cho sự thiện lương, ân đức, cơ trí, đại biểu cho hình tượng của một bậc trưởng bối cao cao tại thượng đủ để tôi hướng tới và kính nể. Nếu nói trên thế giới này còn có ai có thể khiến tôi thừa nhận sự nhỏ bé của mình, thừa nhận sự hèn mọn tự ti, thừa nhận sự yếu ớt cùng vô tri, như vậy cũng chỉ có ngài.”

Ninh Hoà không nói, chỉ nhìn cô. Lan Hinh đã trưởng thành, đã không còn là một cô bé suy dinh dưỡng gầy yếu da dẻ vàng như nển đứng trước mặt mình trước kia, lại càng không phải là một cô bé thắc thỏm bồn chồn mà hèn mọn tự ti ở trước mặt mình ngày đó. Ninh Hoà có rất nhiều lời muốn nói, nhưng là một thương nhân, ông đã sớm học cách lắng nghe, học dùng sự trao đổi câu thông để giải quyết vấn đề. Cũng như khi ông nghe được Ninh Vũ nói những lời mà khiến cho ngay cả một người cha như ông cũng không cách nào chấp nhận nổi. Mà bây giờ, ông còn chưa hiểu rõ cô gái trước mặt rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì.

“Tôi từng vô số lần nghĩ, cả đời này tôi đều không thể báo đáp ngài. Bởi vì, ngài cũng không cần sự báo đáp của tôi. Cho nên, có thể làm bất cứ chuyện gì vì ngài, đều khiến tôi cảm thấy vui vẻ. Tôi nghĩ cho dù lại khiến tôi hai bàn tay trắng, có thể đền đáp ngài, tôi cũng nhất quyết không chùn bước. Nhưng mà.....” Lan Hình có chút gian nan ngẩng đầu nhìn Ninh Hoà: “Nếu không thật sự yêu nhau, nếu không phải thật sự không thể rời xa nhau, thì dù thế nào tôi cũng không nguyện ý khiến ngài khổ sở. Đáng tiếc đó là tình yêu mà không phải thứ gì khác, cũng bởi vì là tiểu Vũ, cho nên mới không thể buông tay. Chú Ninh, ngài có hiểu được tâm tư của tôi không?”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đàm Phán Không Có Kết Quả

“Nhưng cô là phụ nữ.” Ninh Hoà nói.

Ông rút một điều thuốc ra châm, không hề trưng cầu sự đồng ý của Lan Hinh. Cô gái ở trước mặt mình đã không bao giờ còn là cô bé cẩn thận dè chừng, có chút sợ hãi rụt rè năm năm trước nữa. Phần tình nghĩa cô nợ mình, vốn lẽ khi tính sang chuyện này thì sẽ trở thành một hàng rào khiến cô sợ hãi khi đối mặt với mình, nhưng hiện tại cô lại đem rào chắn đó đặt ngay trước mặt hai người, cô thản nhiên thừa nhận hết thảy, hơn nữa đem chuyện mình từng giúp cô đẩy lên tới một độ cao khiến người ta không thể nặng lời trách móc. Tuy mình cũng chưa từng nghĩ muốn nhận được bất cứ đền đáp gì từ cô, nhưng khi cô nói ra những lời đó, vẫn khiến mình hiểu được cô là một người có lòng biết ơn, đồng dạng cũng gần như ngăn chặn mình muốn mở lời dùng ân tình đổi lấy sự buông tay của cô.

Hiện tại, lòng biết ơn này lại trở thành tấm bia cho tình yêu trong miệng cô, thành một phần biện giải.

Nếu không bởi sự vĩ đại của tình yêu, sao có thể lay chuyển mà xích mích với ân tình. Đây là ý tứ của Lan Hinh. Sự thản nhiên của cô khiến ông giật mình, mà logic của cô lại kín đáo đến thế, thậm chí lời ăn tiếng nói của cô đều khiến người ta khó có thể cãi lại.

Nhưng cô lại là một người phụ nữ, đây là lời thật lòng của Ninh Hoà.

Đây là một sự thực không cách nào thay đổi.

Cho dù cô nó thể lay động một Ninh Hoà thân là một người làm ăn, nhưng không có cách nào nói đủ để lay động một Ninh Hoà làm một người

cha. Bởi vì việc kinh doanh còn có thể mạo hiểm, nhưng đối với con gái của mình, Ninh Hoà tuyệt đối không mạo hiểm.

Lan Hình nói: “Tôi nghĩ tình yêu không liên quan với giới tính. Chỉ cần yêu nhau là có thể hạnh phúc.”

“Từ khi nào cô cũng trở nên ngây thơ như tiểu Vũ vậy?” Ninh Hoà phả một ngụm khói: “Chỉ cần yêu nhau là có thể hạnh phúc, vậy chỉ giới hạn xa nhất là khi hai người đóng cửa phòng, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.”

Lan Hình còn chưa kịp nói, Ninh Hoà đã tiếp tục mở miệng: “Để hai người ở bên nhau, tôi sẽ đau lòng khổ sở, nghĩ chắc hẳn cha mẹ cô cũng sẽ phản đối. Hai người đều phải lăn lộn trong cái vòng xã hội này, không thể tồn tại một mình. Người thân của hai người đều phản đối đều đau khổ, như thế liệu hai người có hạnh phúc không? Sau này khi người xung quanh biết quan hệ của hai người cũng sẽ dùng ánh mắt khác thường mà đối xử, bọn họ sẽ chỉ trỏ, không thèm nói chuyện với cô và nó, sếp của hai người sẽ coi thường, thậm chí có thể sẽ gây khó dễ. Tôi không biết những việc đó có thể khiến cô và nó hạnh phúc không. Cái gọi là tình yêu của hai người không thể sống dưới ánh mặt trời, là thứ tình yêu ẩn trong bóng tối. Tôi không biết làm sao cô và nó có thể hạnh phúc. Lan Hình, vì sao tôi không bàn bạc với tiểu Vũ mà tới trò chuyện cùng cô, cô có biết không?”

Lan Hình gật gật đầu, những lời tấn công dồn dập đó của Ninh Hoà khiến cô cảm thấy có chút khó có thể hô hấp.

“Đúng, bởi vì cô chín chắn trưởng thành hơn con bé nhiều lắm. Tôi biết nếu đàm phán với con bé thì sẽ không có kết quả, nó không thể hiểu cũng sẽ không đồng ý. Sự phản đối của tôi chỉ có thể làm tổn thương tình cảm cha con. Nhưng cô lại khác. Cô đã từng trải qua cái nhìn của người khác, trải qua cảm giác bị mọi người cô lập, cô đã trải qua sự thống khổ mà vật chất đem lại, cô cũng trải qua sự chờ mong cùng ý lại mà gia đình cô đối với cô.

Trên người cô, mọi thứ đều càng thêm khắc sâu. Cho nên, cô cũng càng nên hiểu rõ chuyện tình cảm cũng không chỉ cần duy nhất tình cảm. Tôi hy vọng tiểu Vũ hạnh phúc, cũng hy vọng cô hạnh phúc.” Ninh Hoà chậm rãi nói, sau đó hút thuốc, sương khói khiến nét mặt ông mơ hồ. Lan Hinh không nhìn rõ được vẻ mặt ông.

“Có lẽ tình yêu sẽ mang đến thống khổ, nhưng nếu buông tha cho tình yêu, tất nhiên sẽ mang đến tuyệt vọng.” Lan Hinh cười yếu ớt. Bài thi về tình yêu, trang thứ nhất đã mở ra. Dù có gian nan đến đâu, hiện tại dù thế nào cũng đã mở ra rồi, không phải sao?

Ninh Hoà yên lặng nhìn Lan Hinh, một lát sau mới mở miệng: “Tình yêu là từng đoạn từng đoạn. Rời đi cũng không phải tuyệt vọng mà chỉ là đau khổ, chẳng qua dù đau khổ bao nhiêu rồi cũng sẽ qua. Thời gian sẽ làm mọi thứ trở nên phai nhạt. Một sự bắt đầu mới luôn chờ đợi hai người ở cách đó không xa.”

Lan Hinh không tiếp lời Ninh Hoà, mà nâng tay xem thời gian, đây là đồng hồ của Ninh Vũ. Cô nhàn nhạt nói: “Đã trễ rồi, tiểu Vũ đang chờ tôi. Buổi chiều tôi còn hai môn thi.”

Quan điểm đều bị gạt qua, nói chuyện tiếp như thế cũng không có kết quả.

“Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề.” Ninh Hoà có chút nổi giận. Đây không nên là thái độ mà Lan Hinh nên dùng để nói với mình.

“Chú Ninh, tôi nghĩ tôi không thể thuyết phục ngài, mà ngài cũng không thể thuyết phục được tôi. Điểm này ngay từ ban đầu thật ra chúng ta đều hiểu. Bởi vì chúng ta đứng ở lập trường bất đồng. Tôi muốn bảo hộ tình yêu của mình, mà ngài lại muốn bảo vệ con gái của ngài. Tuy rằng mục đích của chúng ta giống nhau, đều muốn em ấy được hạnh phúc, nhưng cái nhìn của chúng ta lại hoàn toàn khác biệt. Có nói thêm gì nữa cũng sẽ không có kết

quả. Đây không phải trốn tránh, mà là chấm dứt cuộc đối thoại không có kết quả về một vấn đề.” Lan Hình ôn hoà nói. Đối mặt với Ninh Hoà, cô không thể vội vàng xao động, cũng không thể đối chọi gay gắt.

“Thời gian sẽ chứng minh là tôi đúng, nhưng tôi hy vọng cô có thể cho tiểu Vũ một không gian.” Ninh Hoà dụi tắt điếu thuốc, đầu mẫu thuốc lá bị ông hung hăng ấn vào gạt tàn, đã bị biến dạng.

“Có ý gì?”

“Có cô ở bên, tiểu Vũ vĩnh viễn cũng không có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cũng vĩnh viễn không có quyền lợi lựa chọn. Tôi đã nuôi lớn con bé từ nhỏ, tôi hiểu con bé hơn bất kỳ ai. Tình yêu hẳn là lựa chọn mà không phải chiếm lấy. Cô ở bên cạnh con bé, con bé vốn không có cơ hội để để ý đến người khác, ai thích hợp với nó, nó căn bản không thể nhận ra.”

Lan Hình nhìn Ninh Hoà, chờ ông nói tiếp.

“Bỏ tiệm cơm kia. Tôi sẽ tìm người thu mua, cho cô một cái giá vừa lòng. Cô có thể giống năm năm trước bắt đầu một cuộc sống mới. Cô có thể đến công ty của tôi làm, trở lại chuyên môn của mình. Mà tiểu Vũ, hẳn nên đi làm việc mà nó nên làm.” Ninh Hoà nói.

“Ngài muốn tôi rời khỏi em ấy?” Lan Hình hỏi.

“Đúng vậy. Thời gian sẽ chứng minh hết thảy, để hai người tách ra, một sự bắt đầu mới sẽ chờ đón. Con bé gặp cô khi tình cảm của nó ngây thơ nhất, những gì cô trải qua vô cùng phong phú, bình tĩnh lại thông minh. Mà khi cô mới một cô đơn lại gặp được nó, con bé đơn thuần mà chấp nhất, khiến cô có thể thoải mái đối mặt. Hai người gặp nhau vào thời điểm thích hợp, cho nên có cảm tình, nhưng đây cũng không phải tình yêu. Con bé có lẽ cần một phần tình cảm giống như tình thương của mẹ, mà cô cần là một chỗ dựa cho lòng mình. Đó cũng không phải chuyện không phải người kia

thì không thể. Lan Hinh, tôi không muốn thảo luận về suy nghĩ trong lòng cô, những gì tôi đã trải qua còn vượt xa những gì cô và con bé đã nếm trải cộng lại. Có lẽ hai người không thể hiểu được, nhưng sự thật chính là như vậy.”

“Ngài không hiểu tôi, cũng không hiểu em ấy.” Lan Hinh nói. Cô đứng lên, đi đến quầy trả tiền, sau đó nói với Ninh Hoà: “Tôi phải đi rồi. Nếu ngài không ngại thì đến tiệm của tôi ăn cơm đi. Tiểu Vũ ở đó.”

“Không phải cô không nên trốn tránh vấn đề này sao?” Ninh Hoà có chút tàn khốc nói.

“Có lẽ không phải tôi đang trốn tránh, mà là ngài đang trốn tránh, ngài đang trốn tránh sự thực là con gái ngài và tôi ở bên nhau.” Lan Hinh vừa nói vừa nhìn đồng hồ, sau đó đi về phía cửa.

“Nếu cô là một người đàn ông!” Ninh Hoà nói một nửa, đã cùng Lan Hinh đi ra khỏi tiệm trà.

Lan Hinh dừng bước, xoay người nói với Ninh Hoà: “Ngài cho rằng, một người đàn ông liền nhất định có thể mang đến hạnh phúc cho em ấy sao? Như lời ngài nói, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Vậy thì mong ngài cũng cho chúng tôi một ít thời gian, để tôi và em ấy có thể chứng minh cho ngài thấy, chúng tôi ở bên nhau rất tốt, rất hạnh phúc.”

“Con bé là đứa con gái duy nhất của tôi, là tính mệnh của tôi!” Sự bình tĩnh của Ninh Hoà đã bị phá vỡ, thanh âm khi ông nói bị nâng cao không ít.

Lan Hinh lẳng lẳng nhìn Ninh Hoà: “Muốn thế nào thì ngài mới bằng lòng tin tưởng tôi?”

“Rời khỏi con bé, để nó đi du học, nếu chờ nó trở lại vẫn như cũ lựa chọn cô, mà cô cũng vẫn chờ con bé như cũ, vậy tôi không còn lời nào để nói.” Thanh âm của Ninh Hoà dĩ nhiên có chút run run. Người đàn ông từ

trước tới giờ có thể khống chế đại cục, đã không thể giữ bình tĩnh khi đối mặt với chuyện của con gái mình.

“Như thế cũng không khó.” Lan Hình mỉm cười. Kỳ thật để Ninh Vũ đi du học tuy cô không nỡ, nhưng xét về mặt phát triển cá nhân của Ninh Vũ thì cũng là con đường tốt nhất.

“Điều kiện tiên quyết là hai người không thể liên lạc với nhau.” Ninh Hoà ý thức được mình thất thố, ông chỉnh lại cảm xúc của mình, lại rút điều thuốc ra châm: “Nếu muốn dùng thời gian để chứng minh hết thảy, vậy hai người hẳn cũng đủ kiên định. Nếu không thì đừng hy vọng nhận được sự chấp thuận của tôi.”

Lan Hình nhìn Ninh Hoà, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời. Một cảm giác chua xót khó có thể thành lời dâng tràn, cô cười cười: “Tôi không thể quyết định thay cho tiểu Vũ chuyện gì cả.”

“Nhưng cô có thể giúp con bé quyết định.” Ninh Hoà không thể không thừa nhận, lời mình nói tiểu Vũ sẽ không nghe nữa, muốn để tiểu Vũ một mình ra nước ngoài, muốn để con bé không còn liên lạc với Lan Hình thì cũng chỉ Lan Hình mới có thể làm được.

“Vì sao tôi phải làm như vậy?” Lan Hình cười khổ. Muốn cô để người mình yêu rời xa mình, rời khỏi phạm vi cảm giác của mình, thời gian mấy năm trời không biết nàng sẽ thế nào, không thể biết nàng đang làm gì, không thể biết nàng có nhớ mình không.

Đó là sự thống khổ thế nào, thật khó có thể tưởng tượng được.

“Bởi vì cô cần cho tôi một lời giải thích, cũng cần một lời giải thích cho người mẹ đã mất của con bé.” Thanh âm của Ninh Hoà dội vào màng nhĩ của Lan Hình, ông nói không lớn, nhưng lại khiến tai cô đau đớn.

Lan Hình không nói gì, di động lại vang lên.

Lan Hình lấy di động ra nghe, là Ninh Vũ.

“Thi xong rồi phải không? Sao còn chưa về? Đầu bếp đã làm xong đồ ăn rồi. Thi thế nào, mau trở về ăn cơm đi.” Ninh Vũ ở bên kia vui vẻ cười.

“Ừ, thi xong rồi, cũng được. Nói đầu bếp làm thêm hai món đi, chú Ninh đến đây.” Giọng nói của Lan Hình vẫn ôn nhu như cũ.

“Ba em? Ông ấy đến? Sao không gọi cho em? Thật là.” Bên kia điện thoại Ninh Vũ rất kinh ngạc.

“Gặp chị trước để tìm hiểu tình hình của em.” Lan Hình vừa nói, vừa đưa tay đón một chiếc taxi, sau đó mở cửa sau cho Ninh Hoà, rồi mình cũng ngồi xuống ghế trước.

“Ba em.....Không gây khó dễ cho chị chứ.....” Ninh Vũ nhớ tới chuyện của mình và Lan Hình đã nói cho ba biết, lần này ba lại trực tiếp tìm đến Lan hình, trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

“Không, chỉ hàn huyên tán gẫu thôi. Được rồi, chị và ba em lên xe rồi, một lát nữa trở về sẽ nói sau.” Lan Hình đã chấm dứt cuộc gọi, nói địa chỉ cho tài xế biết.

“Ý cô là cô đồng ý sao?” Một người ở ghế trước, một người ngồi sau, vốn không tiện nói chuyện, nhưng Ninh Hoà lại có chút không rõ ý tứ của Lan Hình.

“Tôi cần nói chuyện với tiểu Vũ.” Lan Hình nói.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Em Luôn Ở Trong Trái Tim Chị

Khách đã ngồi đầy, nhưng vẫn chừa lại một gian nhỏ. Ninh Hoà và Lan Hinh vừa đến, Ninh Vũ liền vội vàng gọi cô bé phục vụ mang đồ ăn lên.

“Ba, sao ba tới mà không báo cho con biết trước, để con đi đón ba? Lại đây, ba ném thử món này đi, đầu bếp của tiệm con tay nghề không tệ đâu. Ba nhìn việc làm ăn buôn bán trong tiệm cũng không tồi phải không.” Ninh Vũ vui vẻ vừa nói vừa rót rượu cho Ninh Hoà, còn mình và Lan Hinh thì uống thứ khác. Tuy Lan Hinh cũng có thể uống rượu, nhưng chiều còn có cuộc thi, cho nên thôi.

“Cũng không tệ lắm, khá đông khách nhỉ. Chẳng qua đừng dồn quá nhiều tinh lực vào mặt này, việc học vẫn quan trọng hơn.” Tâm tư của Ninh Hoà không ở trên rượu và thức ăn, bây giờ ông còn không rõ lập trường của Lan Hinh, việc đó với ông mà nói lại rất quan trọng.

Ninh Vũ ngồi xuống cạnh Ninh Hoà, gấp thức ăn cho ông: “Việc học ấy à, chắc chắn là quan trọng nhất. Trong tiệm con cũng chỉ thi thoảng mới đến, dù sao con cũng là cổ đông lớn mà. Đừng chỉ mãi nói con, sao lần này ba không dẫn dì Chung theo cùng?”

Ninh Hoà cười vỗ vỗ đầu Ninh Vũ: “Con nhóc nghịch ngợm này, mau ăn cơm đi.”

“Nhưng việc này rất quan trọng mà. Ba nhìn mình đi, đã hơn bốn mươi mấy rồi, cũng không biết tìm một người làm bạn nữa. Con rất mong chờ đó. Hiện tại con lại ít khi về nhà, chỉ có một mình ba, về ngôi nhà trống trải cũng không có người trò chuyện.” Ninh Vũ thấy ba mình vẫn thực thân thiết, đương nhiên, trong đáy lòng vẫn còn một tầng băn khoăn, chính là

việc ba đi tìm Lan Hinh trước, cũng không biết hai người nói gì, cho nên bây giờ mình phải thể hiện thật tốt.

“Ừ.....Chờ bao giờ con đi du học thì ba sẽ tìm một người thay con.”
Ninh Hoà nửa đùa nửa thật nói.

“Vì sao cần con đi du học rồi ba mới bằng lòng tìm? Hai chuyện này căn bản không liên quan với nhau mà.” Ninh Vũ bĩu môi.

Lan Hinh ở bên cạnh nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu: “Chuyên ngành của quả thật phải ra nước ngoài mới có tương lai.”

Lời này vừa nói ra, Ninh Hoà giật mình, tưởng Lan Hinh đồng ý với ý kiến của mình.

Mà Ninh Vũ nghiêng đầu có chút kinh ngạc liếc Lan Hinh một cái, tâm tư lấy lòng Ninh Hoà cũng vơi bớt ba phần. Nàng vùi đầu và hai miệng cơm rồi mới có chút tức giận nói: “Tại sao ai cũng đều muốn đẩy con ra nước ngoài vậy.”

“Đó là vì tốt cho con.” Ninh Hoà nói.

“Hạnh phúc của một người cũng không phải là đạt được thật nhiều thành công, hạnh phúc của một người hẳn phải đến từ việc mình có thể làm chuyện mà mình thích. Đi du học cuộc sống bên đó không quen thuộc, như thế thì có gì tốt? Ngay cả ngôn ngữ cũng không thông thạo.” Ninh Vũ làu bàu.

“Hạnh phúc của một người không chỉ giới hạn trong việc chỉ làm chuyện mình thích, hạnh phúc của một người hẳn còn là tự ý thức được trách nhiệm, tự chịu trách nhiệm với bản thân, trách nhiệm của mình với xã hội. Nếu em có cơ hội mà lại từ bỏ thì chính là không có trách nhiệm với bản thân. Em có khả năng nhưng lại không cố gắng là không có trách nhiệm

với xã hội. Em đó, con người hẳn nên có lòng cầu tiến.” Lan Hinh cười, đẩy món mà Ninh Vũ thích đến trước mặt nàng.

Ở trước mặt ba mình, Ninh Vũ cũng không tiện nói gì, bất quá những lời này lại khiến nàng nhớ lại lời Tiểu Kiên từng nói với mình: Ông trời công bằng thế đó, cho Lan Hinh một khối óc suất sắc nhất, sau đó lại đẩy cô vào hoàn cảnh ác liệt nhất, tạo cho cô một con đường lớn rộng mở sáng ngời, lại để cho cô một đôi chân không chịu nổi đoạn đường dài bôn ba. Cô cố gắng rất nhiều năm, sau đó lại vì áp lực của cuộc sống mà từ bỏ con đường mình vốn hẳn nên đi. Những thứ cô chưa từng hoàn thành vốn chỉ có thể chờ mong Ninh Vũ đi hoàn thành thay cô.

Nếu nói còn có trách nhiệm gì có thể khiến Ninh Vũ cảm thấy cần gánh vác, đó tất nhiên chính là phần tiếc nuối ấy của Lan Hinh.

Nhưng mà đã yêu nhau thì sao có thể nỡ lòng rời xa?

Bữa cơm trưa cũng không quá lâu. Có lẽ năm năm trước Lan Hinh và Ninh Hoà ai cũng chưa từng nghĩ hôm nay gặp lại sẽ là cảnh tượng như vậy, vốn hẳn nên thân thiết, thoải mái, sẽ cảm kích, rồi vui mừng, đến bây giờ lại biến thành thăm dò phỏng đoán cùng đánh giá, thậm chí ai cũng không biết trong lòng đối phương liệu có chút hận ý hay oán thâm với mình không.

Quả nhiên, thời gian trôi qua như nước chảy, lấy góc độ khác để gặp lại, người vẫn thế, nhưng tâm tình dùng để nhìn người đó lại đã hoàn toàn thay đổi. Ninh Hoà đã gần như không nhớ nổi cô bé từng rất đơn thuần mà chấp nhất trước kia nữa, nay ở trước mặt mình là một người sẽ huỷ diệt đứa con gái của mình.

Đây là dưỡng hổ vi hoạn* sao? Ninh Hoà cơ hồ thấy hối hận với lòng tốt của mình ngày đó. Nếu không giúp cô, cô sao có thể mở tiệm cơm này, mình lại thế nào sẽ uỷ thác tiểu Vũ cho cô nhờ cô chăm sóc, rồi lại đi đến bước này?

(*kiểu như “nuôi ong tay áo” ý)

Đối với Lan Hinh mà nói, cuộc thi về nhân sinh và tình yêu vẫn lặng lẽ diễn ra, không biết khi nào mới có thể nghe thấy tiếng chuông nộp bài thi, cũng không biết mỗi một nét bút mình viết lên bài thi đó có thể thông qua sự xét duyệt của giám khảo hay không. Cô vẫn bình tĩnh lặng im như thế, đây là sự ổn trọng lắng đọng lại sau biết bao năm tháng đương đầu với gió mưa, nhưng mà Lan Hinh lại biết, thực tế mình đã mồ hôi ướt đẫm.

Ăn xong bữa cơm trưa, Lan Hinh về nhà nghỉ ngơi, sau đó tham gia cuộc thi buổi chiều.

Ninh Vũ đưa ba mình trở về khách sạn. Ninh Hoà tựa hồ không có ý tứ muốn tới công ty, cũng không có ý muốn rời đi. Ninh Vũ có phần không hiểu rõ tình hình, nhưng hiện tại nàng ở bên cạnh Lan Hinh cũng đã biết học cách chờ đợi. Chờ đợi Ninh Hoà nói gì đó.

Đương nhiên ông có chuyện muốn nói, nếu không thì ông sẽ không đến đây.

Nhưng sau khi Ninh Vũ đưa Ninh Hoà về khách sạn, ông lại nói mệt, muốn nghỉ ngơi, để Ninh Vũ về. Ông không nói gì, lại khiến trong đầu Ninh Vũ hiện lên một đám chấm hỏi thật to.

Suốt buổi chiều, Ninh Vũ tâm thần không yên, nàng thật sự không nghĩ ra rốt cuộc ba mình có ý gì, muốn gọi cho Lan Hinh, nhưng cô lại đang thi, tính toán thời gian, Ninh Vũ trực tiếp đón xe đến trường thi của Lan Hinh.

Đợi cuộc thi kết thúc, Ninh Vũ kéo Lan Hinh đến tiệm trà sữa bên cạnh trường, gọi đồ uống.

“Nói cho em biết có chuyện gì xảy ra?” Ninh Vũ có phần vội vàng. Mù mờ không rõ quả thật khổ sở.

“Chú Ninh hy vọng chúng ta có thể tách ra một thời gian.” Lan Hinh không nhanh không chậm uống trà sữa.

Ninh Vũ lại suýt nữa phũ ra, thật vất vả mới kìm nén nuốt trở lại, mặt đã biến thành đỏ bừng: “Chị nói gì? Ông ấy không đồng ý để chúng ta ở bên nhau phải không? Muốn chúng ta rời xa nhau?”

“Đại khái là ý này.” Lan Hinh rút một tờ khăn giấy đưa cho Ninh Vũ, chẳng hề để ý đến sự kích động của nàng.

“Chị đồng ý rồi?” Ninh Vũ gần như bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Lan Hinh gật đầu: “Chị định đồng ý, chẳng qua cũng muốn nghe ý kiến của em một chút.”

“Chị nói gì? Em có thể có ý kiến gì? Đương nhiên em sẽ không đồng ý.” Ninh Vũ thấy Lan Hinh tỏ vẻ như không có chuyện gì liền đoạt lấy ly trà sữa trong tay cô, để cô chú tâm nghe mình nói: “Chị gạt em phải không?”

“Hình như em hiểu lầm lời chị.” Lan Hinh đưa tay muốn lấy lại ly trà sữa bị Ninh Vũ đoạt đi, nhưng Ninh Vũ không chịu.

Lan Hinh có chút bất đắc dĩ từ bỏ, sau đó nói: “Kỳ thật ý của ba em rất đơn giản. Ông ấy không tin hai đứa con gái có thể ở bên nhau dài lâu.”

“Chúng ta đương nhiên có thể, có thể ở bên nhau cả đời!” Ninh Vũ có phần kích động, khiến mấy thí sinh đang uống trà bên cạnh cũng nghiêng đầu nhìn qua.

“Đúng thế, theo quan điểm của chị mà nói, chúng ta có thể làm được.”

“Vậy vì sao phải đồng ý với ông ấy?” Ninh Vũ tức giận.

“Tiểu Vũ. Nếu chúng ta không liên lạc vài năm, em có thể vẫn yêu chị như vậy không?” Lan Hinh cúi đầu, nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên, không ai có thể thay thế chị.” Giọng nói của Ninh Vũ đầy chắc chắn.

“Nếu chúng ta không liên lạc mấy năm trời, em có thể tin tưởng chị vẫn yêu em, vẫn chờ em không?” Lan Hinh nhìn Ninh Vũ, ánh mắt sâu thẳm.

“Em.....tin! Em tin chị vẫn yêu em!” Ninh Vũ chần chừ một chút, lại vẫn đưa ra đáp án khẳng định.

Lan Hinh cười cười, lấy lại ly trà sữa trên tay Ninh Vũ, uống một ngụm, sau đó mới nói: “Như vậy là đủ rồi.”

“Ý của chị, là ba muốn hai chúng ta tách ra, hơn nữa không liên lạc với nhau, rồi vài năm sau lại nhìn xem chúng ta có thay đổi không, phải không?” Ninh Vũ nhẹ giọng hỏi, mang theo vẻ mặt không thể tin nổi.

Vài năm? Là ba năm hay năm năm, hoặc thậm chí tám năm? Tựa hồ chỉ trong thoáng chốc. Nhưng vài năm là bao nhiêu năm, bao nhiêu ngày đêm, mặt trời mọc mặt trời lặn, đông đi xuân đến, không có người yêu ở bên, không nghe được giọng nói của người mình yêu, thậm chí không biết người đó ở nơi đâu, đang làm gì, như thế sẽ dài đằng đẵng tới mức nào?

“Ông ấy cảm thấy chúng ta còn quá nhỏ, chưa đủ chín chắn, còn trải đời quá ít, cần rèn luyện nhiều hơn, nếu không ông ấy sẽ lo lắng. Không thể an tâm!” Lan Hinh cười khố: “Không an tâm giao đứa con gái bảo bối cho chị. Ông ấy nói muốn dùng thời gian để chứng minh chúng ta sai lầm. Còn đối với em, đó lại là hy vọng có thể dùng thời gian để chứng minh rằng chúng ta đúng.”

Thanh âm Lan Hinh như nỉ non tâm sự. Ninh Vũ lại cảm thấy đầu óc trống rỗng, qua thật lâu, nàng mới phun ra một câu: “Em không đồng ý.”

“Ba em nói một câu khiến chị không thể không đồng ý.”

“Nói cái gì? Không có gì có thể khiến chúng ta phải xa nhau. Đây là tình yêu của hai đứa mình, tự do của chúng ta, quyền lợi của chúng ta!”

“Ông ấy nói, muốn chị chịu trách nhiệm trước ông ấy, chịu trách nhiệm trước người mẹ đã mất của em!” Lan Hình cúi thấp đầu, khoé môi lại vương nụ cười khổ.

“Mẹ em.....” Ninh Vũ nói được hai chữ, lại không nói tiếp được nữa. Chỉ nhìn Lan Hình, nước mắt của nàng đột nhiên trào ra. Trong lòng có thứ phiền muộn nói không nên lời, còn có nỗi âm ỷ nhức nhối khó gọi thành tên, và cả sự khủng hoảng không thể biểu đạt cũng vây kín chính mình. Thật ra ba nàng không sai, có lẽ trên đời này ít có bậc cha mẹ nào có thể dễ dàng chấp nhận chuyện con gái mình yêu một người con gái khác. Huống chi mình ngay từ nhỏ đã không có mẹ. Đối với mình, bờ vai của ba không chỉ phải gánh lấy trách nhiệm cùng kỳ vọng của một người cha, mà còn cả tình yêu của một người mẹ dành cho con gái.

Lan Hình ôm Ninh Vũ, vỗ vỗ lưng nàng, lau nước mắt cho nàng: “Nhìn em kìa, có việc gì to tát đâu! Chưa gì đã khóc.”

“Em không đồng ý.” Ninh Vũ hai mắt đỏ hồng nói.

“Có lẽ chúng ta nên cho ba em một lời giải thích. Hơn nữa, chị cũng muốn cho em một cơ hội công bằng.”

“Có ý gì?”

“Chị ở cạnh em, trong mắt em, trong lòng em đều chỉ có chị, lại không nhìn thấy người khác. Nếu không có chị bên cạnh, có lẽ em có thể nhìn được cả thế giới. Con đường này không phải con đường duy nhất, nếu em đưa ra lựa chọn khác, chị tuyệt đối sẽ không trách em. Em còn nhỏ.” Lan Hình cười cười, thực ôn hoà.

“Chị nói gì thế! Chị làm vậy khiến em giận đó!” Ninh Vũ vừa cuống vừa tức.

“Đây là lời thật lòng. Tiểu Vũ, nếu em yêu chị thì sao có thể chỉ vì thời gian vài năm mà thay đổi. Dù em ở nơi đâu, chỉ cần em nhớ rõ chị nhất định sẽ ở nơi nào đó chờ em, nhớ đến em, như vậy là tốt rồi.”

“Thế còn chị, làm sao chị có thể chịu được việc em không ở bên cạnh chị?”

“Em ở đây, em là toàn bộ thế giới. Em không ở đây, cả thế giới này là em. Hơn một giây hay bớt một giây đều không sao cả, bởi vì trong lòng chị, sớm một năm hay muộn một năm cũng không quan hệ, vì chị tất nhiên sẽ ở nơi nào đó chờ em. Cứ đi làm những chuyện mà chị không có cơ hội để làm, trở thành niềm kiêu ngạo của chị. Đi hoàn thành chuyện mà người khác nghĩ không thể làm được, rồi sau đó lại tới cho ba mẹ em một lời giải thích, hoàn thành trách nhiệm với họ.” Lan Hình dịu dàng nói: “Nhưng mà, nếu có một ngày em quyết định rời đi, như vậy nhớ phải nói cho chị biết, nếu không chị vẫn sẽ chờ đợi, mãi cho đến chết già!”

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Người Hữu Tình Trong Thiên Hạ Sẽ Trở Thành Thân Thuộc

Hai ngày sau, Ninh Vũ mua vé máy bay quay về cho Ninh Hoà.

Ninh Vũ nói với Ninh Hoà: “Con sẽ cân nhắc tới chuyện du học. Thời gian khi con đi du học sẽ cắt đứt liên lạc với Lan Hinh. Chờ khi con học xong trở về, con hy vọng ba có thể tôn trọng sự lựa chọn của con, con hy vọng có thể nhận được sự chúc phúc của ba. Năm cuối này con sẽ nghiêm túc học, cũng vẫn sẽ ở bên Lan Hinh, hy vọng ba đừng để bụng. Chị ấy đã giúp đỡ con rất nhiều, không ai có thể sánh bằng.”

Ninh Vũ nhìn Ninh Hoà, trong mắt nàng có sự kiên quyết mà chính ông cũng khó có thể đọc được, chẳng qua, trong sâu thẳm đôi mắt ấy đã không còn sự bình thản cùng vui vẻ thân mật khăng khít với ông như ngày trước.

Ninh Hoà tự nhủ với bản thân: Vì con gái, cho dù khiến con bé đau lòng một lần cũng đáng.

Ninh Hoà ôm chặt Ninh Vũ, lại không nói được lời nào.

Trước khi qua trạm kiểm an, Ninh Hoà liền bắt tay Lan Hinh, ông nói: “Cảm ơn cô, Lan Hinh.”

Ông cảm ơn Lan Hinh đã thuyết phục Ninh Vũ, không đến mức khiến cha con trở mặt. Ông cảm ơn Lan Hinh tuy là người yêu của Ninh Vũ, lại vẫn có đủ hững hờ để đồng ý với điều kiện của mình. Ông cảm ơn Lan Hinh vì đã không dùng tình yêu của Ninh Vũ dành cho cô để trói buộc Ninh Vũ ở cạnh mình, mà lại đẩy nàng đến một nơi cao hơn xa hơn.

Lần này ông nói cảm ơn là phát ra từ nội tâm. Ông thậm chí còn nghĩ nếu Lan Hinh là một người đàn ông, ông sẽ cực kỳ vui lòng khi gả con gái mình cho cô. Gả cho một người có can đảm có kiến thức, gả cho một người đã từng trải qua gian khó lại vẫn kiên cường đứng lên.

Lan Hinh gật đầu: “Cảm ơn chú, chú Ninh.”

Cô cảm ơn Ninh Hoà đã trao cho mình cuộc sống hiện tại, cảm ơn Ninh Hoà đã đem con gái ông vào cuộc sống của mình. Cô càng cảm ơn Ninh Hoà vì tuy làm khó dễ hai người, lại rút cuộc cho hai người một lời hứa, cho tình yêu của hai người một con đường để đi. Có lẽ Ninh Hoà đang chờ hai người chia tay, nhưng nếu thật sự yêu nhau, Lan Hinh biết, cô và Ninh Vũ sẽ cho Ninh Hoà một sự chứng minh hoàn mỹ.

Nhìn vị trưởng bối đã trở nên tang thương hơn lần đầu gặp gỡ, lòng Lan Hinh có chút nặng nề, nhưng cũng coi như một phần lời giải cho bài thi của cuộc thi này.

Mặc kệ là vì nhớ kỹ ân tình của ông đối với cô, hay là bởi vì ông là người thân duy nhất của Ninh Vũ, Lan Hinh đều nguyện ý chứng minh cho ông thấy.

Cuộc sống đại học năm thứ tư bề bộn nhiều việc, Ninh Vũ bắt đầu bận rộn chuẩn bị chuyện đi du học, vội vàng thi ngôn ngữ, cũng may tiếng Anh của nàng không tệ chút nào, cũng lấy được thành tích có vẻ tốt. Tiểu Kiên tham khảo ý kiến không ít giáo sư, lại trao đổi với Lan Hinh và Dương Mục, giúp nàng khoanh vùng mấy trường thích hợp sau đó tìm mấy giáo sư đã từng đi du học xin hướng dẫn.

Việc làm ăn buôn bán của [Lan tâm thực phủ] vẫn tốt như cũ, chẳng qua thời gian cô ở tiệm bắt đầu giảm bớt, gần như là Ninh Vũ đi đến trường thì

cô sẽ đến tiệm, mà chờ Ninh Vũ trở về thì cô cũng đã ở nhà làm cơm nước xong xuôi chờ nàng.

Chia lìa tất nhiên sẽ đem đến nỗi thống khổ sâu sắc, mà lúc biết rõ thời khắc phải xa nhau sắp đến, mỗi ngày đêm đều có dự vọng muốn điên cuồng yêu điên cuồng ôm nhau như thể trước ngày tận thế. Đương nhiên, còn có thứ gì đó, có lẽ tên là đau đớn.

Ngày rét đậm, trong căn phòng ấm áp, chỉ cần tấm chăn mỏng manh, Ninh Vũ ôm Lan Hinh vào lòng nói: “Chị thực sự nhẫn tâm.”

Lời này thi thoảng nàng sẽ thốt lên. Là có chút oán, lại có chút đau. Nếu Lan Hinh không đồng ý với yêu cầu của ba nàng thì dù thế nào nàng cũng vẫn sẽ ở bên cạnh cô. Nhưng cô không cho nàng một cơ hội để thể hiện sự kiên quyết, mà lại đẩy hai người về hướng chia lìa không thể tránh khỏi.

Lan Hinh luôn cười miễn cưỡng mà dịu dàng, chỉ cười, lại không nói gì. Đối với sự trách cứ của Ninh Vũ, cô chỉ im lặng rúc vào lòng nàng: “Em có biết Thương Ương Gia Thổ (1) không?”

“Biết, vị Đạt Lai Đạt Ma đời thứ 6.”

“Vậy nhất định em biết thơ của ông ấy.”

“Bài thơ nào?”

Em gặp, hay không gặp tôi

Tôi ở chỗ này

Không mừng, không lụy

Em nhớ, hay không nhớ tôi

Tình vẫn ở đây

Không còn, không mất

Em yêu, hay không yêu tôi

Yêu vẫn ở đây

Không thêm không bớt

Em theo, hay không theo tôi

Tay tôi vẫn trong tay em

Không lời không siết

Hãy ngả vào lòng của tôi

Hoặc là

Dành cho tôi một chỗ trong trái tim em

Bình lặng yêu nhau

Yên tĩnh vui mừng (2)

Ninh Vũ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Em biết tâm sự trong lòng chị, em cũng biết em nên làm gì.”

“Nên làm gì?” Lan Hinh cười hỏi.

Ninh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Lan Hinh, nói: “Đi làm chuyện chị chưa làm được, đi làm chuyện mà chị muốn làm, đi làm chuyện có thể khiến tương lai chúng ta không gặp ghềnh gian khổ. Cho nên, dù sau này em không ở bên chị, chị cũng phải nhớ rõ, nơi em đến là nơi dặt mọng, khi em trở về chính là khi trời quang mây tạnh. Dù có bao nhiêu tịch mịch, dù phải trải qua bao nhiêu gian nan, chị đều phải chờ em.”

“Chị sẽ chờ em, cho đến khi em hoàn thành giấc mộng ấy, hoặc là đánh vỡ giấc mộng đó, hoặc là mãi cho đến khi chị nhắm mắt lại không bao giờ có thể mở ra.”

“Đây có thể xem như lời hứa hẹn suốt đời suốt kiếp không?”

“Ừ.”

Ninh Vũ cười rộ lên, phá vỡ bầu không khí nặng nề giữa hai người, nàng xoay người ôm Lan Hinh, cất cao giọng, mang theo tiếng hát:

Ta hỏi Phật: Vì sao trên thế gian này lại có nhiều tiếc nuối đến vậy?

Phật nói: Đây là một thế giới Ta Bà, Ta Bà là tiếc nuối. Không có tiếc nuối, cho con thêm nhiều hạnh phúc thì cũng sẽ chẳng thể vui vẻ được

Ta hỏi Phật: : Làm sao để trái tim không còn cảm thấy cô đơn nữa?

Phật nói: Mỗi trái tim sinh ra vốn dĩ cô đơn lại khiếm khuyết, đa phần đều mang theo loại khiếm khuyết này mà vượt qua cả đời , chỉ vì khi gặp được một nửa có thể khiến nó viên mãn, nếu không phải sơ sẩy đánh mất thì cũng là mất đi tư cách sở hữu nó.

Ta hỏi Phật: Nếu như có thể gặp được người thương, lại sợ không thể nắm chắc được, phải làm sao đây?

Phật nói: Chỉ cần thế gian này có tình yêu thật sự, thì ở trên đời, hết thảy thiên biến vạn hóa đều có dũng khí để đối mặt. Hai người yêu nhau được bên nhau, bất luận làm việc gì đều thấy vui vẻ, bởi duyên kiếp là như vậy.

(3)

Tuyết bay múa ngoài cửa sổ, lại yên tĩnh không tiếng động, ngọn đèn đường nhìn trộm hết thảy lãng mạn, lại lặng im không phát ra một tiếng cảm thán. Có người ở trong nhà dùng vô số nụ hôn nhỏ vun cùng cái vuốt

ve ôn nhu đem hai trái tim chậm rãi hoà vào nhau, thẳng đến đêm dài, ai cũng mệt mỏi, chỉ để lại lá thư thông báo trúng tuyển [Viện công nghệ California] bị tuýt ý vút lạch lững trên bàn hưởng thụ bóng đêm.

Hình, chúng ta đi xem phim đi.

Xem phim gì?

[Mộ quang chi thành] đó.

(*Twilight)

A, chị sợ quỷ hút máu* lắm.

(*vampire)

Không sao cả, chúng ta có thể không xem quỷ hút máu.

Vậy chúng ta sẽ xem phim gì?

Xem phim tình cảm, [Yêu em, liền bảo hộ em]

Hình, chúng ta đi du lịch đi.

Đi đến đâu?

Đi [Thúc Hà cổ trấn] nhé.

Nhưng mà xa lắm.

Không sao cả, chúng ta có thể đáp máy bay, ở nơi đó mấy ngày, trải nghiệm cảm giác ở một thế giới khác, chỉ có chị, và em.

Hình, chúng ta đi bộ đi.

Nhưng đi bộ mệt lắm, chị lo mình đi không nổi.

Không sao cả, em sẽ luôn ở bên chị, khi chị không đi nổi, em sẽ công chị, giống như con đường chúng ta đã đi qua, cũng như con đường sau này chúng ta sẽ đi, thật dài.....

Hình, chúng ta đi tàu lượn siêu tốc đi.

Sợ lắm.

Không sao cả, có em ở bên chị rồi.

Chị vẫn sợ lắm, thực khẩn trương.

Lúc căng thẳng cứ nắm lấy tay em, dù bóp thật chặt cũng được, chị chỉ cần biết, dù cho chuyện gì xảy ra, chỉ cần nắm lấy tay em thì cho dù ngã xuống máu chảy đầu rơi em cũng sẽ ở bên chị.

Hình, chúng ta đi dạo phố đi.

Được, em muốn mua gì?

Muốn mua một đôi lắc chân giống nhau như đúc, em mang bên chân trái, chị đeo bên chân phải.

Vì sao?

Chúng ta không có đối phương thì sẽ mất đi một chân, không thể đi xa. Cho nên, phải vĩnh viễn ở bên nhau.

Hình, chờ em trở lại, chị còn có thể ở đây làm bà chủ tiệm cơm không?

Có lẽ không thể đâu.

Vì sao?

Bởi vì em tiến bộ thì sao chị có thể cứ mãi dậm chân tại chỗ không tiến lên? Chờ khi em trở về, em đã trưởng thành, mà chị cũng muốn trở thành

một người có thể ở bên cạnh em mà không khiến em bị hạ thấp giá trị.

Sợ em không cần chị à?

Là sợ chúng ta chênh lệch quá lớn.

Vậy phải làm sao em mới có thể tìm được chị?

Em hãy gọi một trăm lần tên “Lan Hinh.”

Ha ha a ha.....

Hinh, em phải đi rồi, chị có gì muốn nói với em không?

Nên nói gì cũng đều đã nói, đừng giống một đứa con nít nữa.

Nhưng em còn muốn nghe.

Được rồi.....Chị yêu em, quá khứ, hiện tại, và cả tương lai. Chị chờ em, từ giây phút này trở đi, mãi cho đến khi em về. Chị sẽ bảo vệ cho tình yêu của chúng ta, dù em muốn đi bao lâu đi nữa cũng đừng bận tâm chị sẽ phải trải qua điều gì.

BẦU TRỜI TRONG TRÉO

Tái Kiến Đông Lưu Thủy
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Người Hữu Tình Trong Thiên Hạ Sẽ Trở Thành Thân Thuộc (2)

Năm năm sau.

Dư uy của nắng gắt cuối thu còn đó, mà một thế hệ sinh viên mới đã vào trường. Những thanh niên rạng ngời thanh xuân như chồi non ngày xuân, đột nhiên chui ra từ dưới lớp đất ẩm ướt, lộ đầu lên, tò mò nhìn ngắm thế giới mới. Ngôi trường đại học yên ả suốt một mùa hè lại bắt đầu sôi trào.

[Lan tâm thực phủ] náo nhiệt vô cùng, khách khứa rất nhiều. Đây là một tiệm cơm lâu đời ở gần trường học, nhiều năm qua vẫn có sinh viên và giáo sư ra vào không ngớt, các loại thức ăn phong phú, phục vụ cũng chu đáo.

Đương nhiên, để cho đám tân sinh hai mắt sáng ngời vẫn là bể cá trên tủ kính. Phía trên là một loạt bể cá cỡ nhỏ được xếp thành hai hàng, mỗi bể đều có một đôi cá, phía dưới là một hồ cá vừa lớn lại dài, bên trong có núi giả, còn có những chú cá nhỏ nhỏ đủ màu.

Trên những bể cá riêng biệt luôn dán một vài tờ giấy, phía trên viết đủ loại tiếng yêu thương.

Đây thật sự là một nơi lãng mạn.

Các bậc đàn anh đàn chị nói, nơi này là tiệm mà một đàn chị mở, một người cực kỳ tốt và tài giỏi, rất thông minh, xinh đẹp, tốt bụng. Cô ấy tên là Lan Hinh, cho nên tiệm này gọi là [Lan tâm thực phủ].

Việc làm ăn buôn bán của [Lan tâm thực phủ] rất tốt, thường xuyên chật ních người. Chẳng qua giờ này đang giữa chiều, chưa đến thời gian ăn cơm,

trong tiệm cũng chỉ có vài cô bé phục vụ đang quét tước vệ sinh.

Một cô gái tóc ngắn gọn gàng đứng yên lặng thật lâu trước tủ kính, ngón tay cách lớp kính lặng yên vuốt ve mấy con cá tinh nghịch, cá liền rất nhanh bơi về phía tay nàng, cái miệng nho nhỏ không ngừng khép mở, lộ vẻ tham ăn.

Cô gái kia liền vừa lòng cười rộ lên, sau đó chuyển hướng bước vào cửa tiệm.

“Mời ngồi, chị muốn ăn gì ạ?” Một cô bé phục vụ chạy lại đón tiếp nàng.

Cô gái kia cũng không ngồi xuống, chỉ thuận miệng gọi hai món, một là sườn xào chua ngọt, hai là rau cải xào. Sau đó chậm rãi nhìn về phía một loạt bể cá được xếp gọn gàng bên kia.

Có một bể cá đề [Yêu chẳng phân biệt], lạc khoản* là Tiểu Mục. Trên lạc khoản còn đặc biệt vẽ một hình trái tim, bao lấy hai chữ ấy. Bên cạnh bể cá [Yêu chẳng phân biệt] có dán một tờ giấy ghi chú khá dài, có lẽ tờ giấy đó đã ở đấy một thời gian khá lâu nên có chút tổn hại, vì vậy bị cắt bớt, dán lên một tờ giấy mới.

(*dòng chữ nhỏ có ghi ngày tháng và tên người viết)

Dòng thứ nhất: Đối việc, thực tiệc tiệm cơm này, có rất nhiều kỷ niệm ở đây.

Thời gian trên lạc khoản là năm năm trước.

Dòng thứ hai: Mọi thứ đều không thay đổi, vận mệnh vẫn như thế, chẳng qua tiểu Duệ đã kết hôn, tiểu Húc là cô gái tốt.

Thời gian trên lạc khoản là bốn năm trước.

Dòng thứ ba: Ba ném vỡ bát, rút gậy gộc, chẳng qua cây gậy không rơi xuống, nước mắt ông lại lã đãi, bởi vì mình nói sẽ không kết hôn. Hằng năm mình và Gia Gia đều gửi về cho ba mẹ bảy ngàn đồng, tiểu Duệ vừa mới đi làm, lại mới kết hôn cho nên gửi về ba ngàn. Ba ở trước mặt lão Vương sống lưng lại càng thêm thẳng.

Thời gian trên lạc khoản là ba năm trước.

Dòng thứ tư: Tiểu Kiên cùng Dương Mục nhận con nuôi, đứa bé rất ngoan. Mình tham gia một đội tình nguyện viên, hàng tháng sẽ đi hai lần, cũng sẽ mang ít vật tư qua đó.

Thời gian trên lạc khoản là hai năm trước.

Dòng thứ năm: Gia Gia đã kết hôn, tiểu Duệ cũng đã sinh con, mà mình, có vẻ cũng già đi, nhưng sao em còn chưa trở về?

Thời gian trên lạc khoản là một năm trước.

Đương nhiên, những lạc khoản đó đều có cùng một cái tên, chính là “Lan Hinh.”

Cô gái kia nhẹ nhàng vuốt ve hàng chữ xinh đẹp mà hữu lực ấy, khoe môi cong lên nụ cười. Nàng lấy ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bể, hai con cá liền bơi tới vây quanh. Cô gái nghiêng đầu mỉm cười nói với người phục vụ: “Cho tôi xin một ít thức ăn cho cá được không?”

Cô bé phục vụ có chút kinh ngạc: “Thực xin lỗi, số cá này đều có chuyên gia chăm sóc, trừ chủ nhân ra thì không thể cung cấp thức ăn cho cá cho khách khứa, nếu không sợ sẽ khiến đám cá đó chết vì no.”

Cô gái kia “à” một tiếng, sau đó hỏi, bà chủ của tiệm cơm mấy người họ gì?

Cô bé phục vụ do dự một chút, vị khách đến hôm nay thật sự kỳ quái, nàng suy nghĩ sau đó nói: “Chị đến tìm cô chủ sao? Cô ấy cũng sắp về rồi.”

Bà chủ rất nhanh trở lại, đầu đầy mồ hôi. Bởi vì trong tiệm ít người, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được cô gái đứng trước bể cá.

Bà chủ dụi dụi mắt, sau đó vỗ vỗ mặt mình, ngây người một hồi lâu rồi mới có phần không xác định gọi một tiếng: “Ninh lão bản*?”

(*Nghe là “Cô chủ Ninh” hơi kỳ nên mình giữ nguyên)

Cô gái kia xoay người, nở nụ cười, người xưa vẫn còn đó, nơi này còn không phải nơi xa lạ: “Dưa Hấu tỷ tỷ.”

Dưa Hấu tỷ tỷ mãnh liệt gật đầu, hưng phấn đến nỗi gần như chảy nước mắt. Nàng nửa đi nửa chạy đến bên người cô gái kia, một tay ôm lấy nàng: “Rốt cục em cũng trở lại.”

“Hình chuyển giao tiệm này cho chị à?” Cô gái này đương nhiên chính là Ninh Vũ. Năm năm, tại trường [Đại học California] hoàn thành bằng tiến sĩ, xin miễn được giữ lại, vừa mới về nước.

“A, là chuyển cho đầu bếp Trương, chẳng qua sau này đầu bếp Trương lại học lên tiếp, nên lại bàn giao cho chị. Bất quá hàng năm chị Lan Hình đều đến một lần. Chị ấy biết em không tìm thấy chị ấy thì nhất định sẽ đến nơi này.” Dưa Hấu tỷ tỷ kích động kéo Ninh Vũ ngồi xuống: “Thật sự lâu lắm, lâu lắm rồi.....”

“Hiện giờ chị ấy ở đâu?” Ninh Vũ hỏi.

“Để chị cho em địa chỉ, còn cả số điện thoại nữa.” Dưa Hấu tỷ tỷ chạy đến quầy, xé một mảnh giấy ghi chú, viết lên đó địa chỉ và điện thoại. Lúc giao cho Ninh Vũ nàng lại nói: “Để chị gọi cho chị ấy bây giờ luôn, nhất định chị ấy sẽ vui lắm, nói không chừng sẽ lập tức chạy tới đây.”

“Không cần đâu.” Ninh Vũ cầm mảnh giấy kia, chăm chú nhìn hai lần, nhớ rõ rành mạch rồi lại vẫn thực cẩn thận gấp nhỏ lại, sau đó bỏ vào chiếc túi đeo bên người.

Tháng chín ở nông thôn đặc biệt yên tĩnh, có lẽ so ra không bằng ở quê nhà, núi con cao vút, cánh rừng rậm rạp xanh tươi, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với sự ồn ào náo động ở thành phố.

Trên sườn núi hơi trập trùng rải rác hoa cúc mùa thu, con đường núi uốn lượn dùng đá tảng để lát, dòng nước quanh co như thể dải đai lưng của một cô gái xinh đẹp tuyệt trần tùy ý thả xuống. Nơi đây là một địa phương xinh đẹp, hoặc có thể gọi là nông trang, nổi danh với hệ thống bảo vệ môi trường, tiết kiệm năng lượng, có thể cung cấp tuần hoàn. Nơi này cũng có thể gọi là một địa điểm du lịch, tuy chỉ có ba cái A, nhưng lại rất có ý nghĩa đối với ngành nông lâm nghiệp, du lịch và bảo vệ môi trường. Nơi đây cũng có thể nói là nơi các vị quan to quý nhân thích đến, bởi vì ở đó có một khách sạn năm sao.

Nơi này tuy chỉ là một sản nghiệp nho nhỏ của tập đoàn, lại có ý nghĩa không tầm thường. Bên ngoài nói là tập đoàn cống hiến vì xã hội, còn kín đáo mà nói thì nơi này cũng là nơi tốt nhất để tập đoàn mở tiệc chiêu đãi khách nhân.

Lan Hình ở đây. Cô đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của tập đoàn gia đình này. Cô thích sơn thủy, cho nên khi đến công ty này làm cũng chỉ có một yêu cầu duy nhất là được ở chỗ này, có một căn phòng của riêng mình, có thể nhìn thấy núi rừng, nghe được tiếng chim kêu, lúc nhàn hạ có thể lên núi đi dạo.

Buổi tối cơm nước xong, cô tất nhiên sẽ đi tản bộ. Lúc trời chiều ngả về tây nơi này rất đẹp, trên sườn núi nhuộm sắc ráng chiều, sóng nước dập dờn

bồng bênh, dịu dàng lại nhiệt liệt. Giờ này du khách hơn phân nửa đều đã rời đi, cả sơn trang có vẻ thực an tĩnh.

Một du khách từ bờ ruộng đi tới, cầm máy ảnh để chụp cảnh sắc mỹ lệ nơi đây. Lan Hình muốn né tránh, nhưng không có cách nào, bởi vì chỉ có một con đường. Vị khách kia ngồi xổm xuống, còn điềm nhiên hướng ống kính về phía triền núi sau lưng cô mà chụp.

Lan Hình đành phải cười cười.

Mà vị khách kia lại liên tục chụp thêm vài bức, khiến Lan Hình có phần cười không nổi.

Người chụp ảnh là một cô gái, cầm chiếc máy ảnh rất to, che hơn nửa khuôn mặt nàng, mái tóc ngắn, thân hình hơi gầy, tùy tiện mặc một chiếc áo phong màu trắng, quần dài giản dị.

Thực giống!

Lan Hình cười bản thân mình. Quả thật giống như câu mình từng nói, em ở đây, em là toàn bộ thế giới, em không ở đây, cả thế giới này là em. Sau khi em ấy đi, biết bao ngày ngày đêm đêm, trong đầu đầy ắp hình bóng ấy, vô số đêm ngày, đôi mắt trong trẻo như bầu trời cao rộng cứ hiện hữu trong tâm trí mình. Không còn nhớ rõ rốt cuộc đã gặp bao nhiêu người cứ khiến mình tưởng là em ấy nữa. Mỗi lần đều đột nhiên kích động, sau đó lại thất vọng.

Lâu sau, điều đó lại biến thành một phần của cuộc sống. Sau đó bỗng nhiên phát hiện, thật ra em ấy vẫn luôn ở đây, luôn ở trong tâm trí mình.

“Này!” Cô gái đang chụp ảnh kia hô lên.

Lan Hình không nói gì, cười nhìn nàng. Đứng ngược nắng, ánh tịch dương vây quanh người nàng, tạo thành một vòng sáng lạn khiến cô không

nhìn thấy rõ bộ dáng của nàng, nhưng thanh âm của nàng lại rất trong sáng, thật êm tai.

“Cười một cái đi!” Cô gái kia nói.

Trái tim Lan Hinh đột nhiên nhảy dựng lên. Cô ngơ ngác đứng đó, đầu óc trống rỗng, còn có thật nhiều dòng suy nghĩ nhỏ vụn xông lên. A, lại tới nữa, lại cảm thấy em ấy đã trở lại, lần này còn rõ ràng đến thế, cô gái ở phía trước thật giống em ấy.

“Nói chị cười chứ đâu có nói chị ngẩn người, sao mới vài năm không gặp lại biến thành ngốc thế?” Cô gái kia thở dài một tiếng, buông máy ảnh, sau đó cười bước nhanh về phía Lan Hinh.

Đi tới, sau đó ôm cô vào lòng, thật chặt. “Quên em rồi sao? Hay là nhìn thấy em vui quá?”

Cảm giác quen thuộc lại xa lạ, giọng nói vừa quen vừa lạ, vẻ mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ.....

“Sao lại ngẩn người rồi?” Ninh Vũ vỗ vỗ má Lan Hinh, không đợi Lan Hinh kịp phản ứng liền nâng cằm của cô, hôn xuống đôi môi ấy.

“Em đã về?” Đó là câu đầu tiên Lan Hinh nói, có chút run rẩy, nhưng không có gì mới cả.

Ừ! Ninh Vũ cười đáp, ánh mắt có chút long lanh mơ hồ.

“Học xong rồi à?” Lan Hinh cảm thấy cánh mũi có chút cay cay. Thật là, cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, sao còn dễ dàng xúc động sần não đến thế?

“Chị có thể gọi em là tiến sĩ Ninh.” Ninh Vũ nắm tay Lan Hinh, lại ôm chặt cô: “Hinh, chị không biết em nhớ chị nhiều đến mức nào đâu.”

Ha ha.....Lan Hinh cười rộ lên, nước mắt lăn dài trên gò má, cô vươn hai tay ôm Ninh Vũ, tham lam hít thở khí tức thuộc về nàng.

Ánh nắng chiều nhuộm đắm sông núi, năm năm, dài đằng đẵng, ngày ngày đêm đêm nhớ nhau mà không thể gặp. Năm năm, lại thực ngắn, ngày ngày đêm đêm đều ở trong đầu làm bạn. Hiện tại, lại ôm, ai cũng không muốn rời xa nữa.

Xa xa, có người cầm máy ảnh bắt lấy quang cảnh trên sườn núi này, trong ấy có hai người đang ôm nhau thật chặt.

Đó nhất định là một đôi tình nhân lâu ngày gặp lại! Người chụp ảnh nói, chúc những ai có tình trong thiên hạ đều sẽ trở thành thân thuộc.